உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ. தாண்டவராய சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கைவல்ய நவநீதம்

மூலமும்,

ஸ்ரீ கோவிலூர்

பொன்னம்பலசுவாமிகள்

இயற்றிய

தத்துவார்த்த தீபமென்னும்

உரையும்

இவை

திருப்பாதிரிப்புலியூர்

ஞா. சிவசிதம்பர முதலியாரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஷை-சுவாமிகளின் மாணாக்கர்களாகிய

சிதம்பரம் செல்லப்பசுவாமி, சி-இராமாநுஜமுதலியார்

இவர்களால்

கி. துரைசாமிபிள்ளை யவர்களது

தஞ்சை "நாஷனல் அச்சுக்கூடத்தில்"

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

சருவஜித்து வருடம் கார்த்திகை மீ

இதன் விலை ரூ. உ

தத்துவவிளக்கப்படலத்தின்
அநுக்கிரமணிகை.

அநுக்கிரமணிகை.

சந்தேகந்தெளிதற்படலத்தின்
அநுக்கிரமணிகை முற்றும்.

சிவமயம்.

கைவல்லியநவநீத

உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்.

நேரிசையாசிரியப்பா.

திருவளர் தெய்வச் செழுமறை முடியின்
பொருளனைத்தச சூத்திரம புகன்றனன் மேனாட்
டயாவுடை வல்லபத தனிமுனி வரனும
வியாதனுங் கதற்கு விரித்தனர் பாடியம
பற்பல ரவையெலாம் பக்க பாதச்
சொற்பயில் வனவே தூயவவ் வியாதன்
பொங்கர வணிந்த புராந்தகன் கலையே
சங்கர நாமந் தயங்கவோர் பாறகர
னெனவத் தோன்றி யெனதுருக திரந்தக
குன்னத மெய்ப்பொரு ளுரைத்துமற் றுமபல
அற்புத நடத்தி யவிர்தரு மெனவே
பொற்புறு மற்புத புராண மதனில்
மூநதுரைத் திமெருண் மொழிப்படி கவியுள
வந்தவ தரித்து வதரிநன் ளுக
மூர்த்தியைத் தேவ முழங்குரோ கதிபினின்
ரூர்தெடுத் தத்தலத் தமாதரத் தாபனஞ்
செயதுபுன் சமண்முதற் செறிபல மதத்தையு
மைதுவென் றேங்கு மரியசீர்ச் சங்கர
பகவற் பாதர்செய் பாடிய மதுவே
தகவிற் பொதுமையாத் தழைத்துமன் னியதால்
அன்னபா டியவழி யறிஞர்பற் பலரும்
சொன்னநூல் தமக்கோ தொகையிலை யவையெலாம

தென்னிதி ருய்க்குணா ஸிக்னைநயன் றெய்வதக்
கன்னிவர் தருமதுக் காடௌப் பெயரிய
திருநல் ஸிலதநெரானி திகழ்தரு மரபில்
வருமொரு தாண்ட வராயநா மத்தோன்
நாரா யணப்பெயர் நயந்தகன் ஞசான்
சாராத் தவநுயர் சமாதியோ கதிலை
அனபரீ பொருவே தாந்தநூ லறைகுதி
யெனபதா வருளிய வின்னுரை கடைப்பிடித்
தாயநதபன ஞூற்பொரு ளனைத்தையுக திரட்டிநீ
வாயந்தகை வலவிய மாநவ நீதமாம்
பெயரிற் புகனறனன் பேசுமக நூற்கோ
அயர்வுறு முரைபல ரறைநதுள நூலைவிற்க
இநதநா ளினிலோ ரினியநற் பேருரை
முந்துநூற் பொருளெலா முழுங்மென் விளங்கச்
சொன்னயம பொருணயந தொடைநய மாதி
யெநநயங் களுஞ்சிறந தெழுநதுமே லோங்கத்
தத்து வாநததி பம்மெனத் தகுபெயா
வைததினி தியற்றி மகிக்கு வழங்கினன்
அங்கவ ஞரெனி லறைகுவன் முன்புகல்
சஙகர பகவற் பாதாதம் மரபிற்
போந்தொரு சமிவனப் புண்ணிய கேத்திரம
ஆநதகு மான வணிவணி காகளவாழ
தருதிருக் கோயிலூர்த் தண்ணறும் பதிக்கட்
டிருநெல்லை காயகித் தேவியோ டமர்நத
கொற்ற வாளீசாபொற் கோயில்வா ளளாவி
யுற்றகோ புரங்களு மொளிர்விமா னங்களும
வளமலி விடைமதிள மண்டபங் களுக்திருக்
குளமுநீ ராழிக் கோதில்மண் டபமும்
மற்றைய பிறவும வயங்கிமன் பொலிவு
பெற்றிட வியற்றிப் பெரியோர் வகித்திடத
தகுமடா லயமதுஞ் சால்புறச் சமைத்துத்
தொகுமடி யார்கடெலாந தாசன முதவிச்

உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்.

சாற்றுமத் தருமேவி தாக்கநன் குணர்த்தி
வீற்றினி திருக்க விழுத்தவ சீல
முத்துரா மலிங்க முதல்வனுண் மலரடி
சித்தத் திருத்தித் திகழ்தே சிகனும்
சிதம்பர முனிபத சேகர னெவர்க்கும்
இதம்பகர் வாய்மை யின்சொன் மாட்சியன்
கற்றவர்க் கினியன் கவின்றமை யுருவன்
உற்றவர் குறைதப வுதவுசீ ருதாரன்
தென்கலை வடகலை திகழ்தருத் தானி
மன்கலை யாதியும் வாயமுத் துயர்த்தோன்
சிவகா ருணியத் தெள்ளமு தக்கடல்
பாவக விசுர பத்தியா ரணியம
வரமுறு பாச வயிராக் கியமலை
பிரம ஞானப் பெருந்தனிப் பாற்கரன்
விரும்புற் றெத்தவ மேலவ ருஞ்சார்
பெரும்பற் றப்புலி யூரமா பெரியோன்
தன்னம் பினர்க்கொரு தருவெனும
பொன்னம் பலப்பெயர்ப் புனிதமா தவனே.

இஃது

திருப்பாதிரிப்புலியூர்

க. ரா. சிவசிதம்பரமுதலியார்

இயற்றியது.

உ

கணபதிதுணை.

சிவமயம்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

உரைப்பாயிரம்.

குருவணக்கம்.

வேக நான்மறைப் பொருளினை மறைத்தவெற் *றமக்குப்
போத மாதுவாய்ப் புனிதநல் லருளுருப் புனைந்து
சேது வாய்ப்பரத் தத்தினைத் திகழ்தர விளக்கும்
நாத நாயனை மலரடி முடிமிசை வைப்பாம். (க)

இதுவுமது.

பொங்கருணைப் ப்ரவாக கங்கையா புண்ணிய மனைத்து மொன்றாய்
அங்குபுல லெல்லா வகத்தாண் டருமறைப் பொருளை யாக்கும்
அங்கையி னெல்லி போல வளித்தரு ளமலா னந்த
சங்கர பகவற் பாதன் றாண்மல ரகத்த வைக்கே. (உ)

* தமத்துக்கு என்றபாலது அத்துச்சாரியை குறைந்து தமக்கென நின்றது.

இதுவு மது.

உகந்த தேசிக ஞெண்டனிப் பதத்தையிவ் வுலகை
இகந்த முதநூா மபபெய ரிறைமல ரடியைச
செகநத ஞெதனுஞ சிதமபர தேவனற் றூனை
அகநதை தீரவெம மகத்திலுஞ சிரத்திலு மணிவாம. (௧)

நூலாசிரியா வணக்கம.

மாணட மெயப்பொருள் கையிலா மலகமே யென்ன
ஈண்டி யாவரு மெளிதினி லுணாதர வெவையும
தூண்டு சோதியே வந்ததென் றியாவருந துதிக்கும
தாணட வப்பெருந் தண்ணருண் மூாத்திதாள சாாவாம (௨)

தற்சிறபபுப பாயிரம்.

அன்ப ராயத்தனை நினைபவ ரகத்திருந தருளும
இன்ப நாடகத திறைமல ரடியுளத் திருததி
முன்பு கன்றமூ தறிஞா நூன் முறைபிற ழாமே
எனபு லததள விதறகுணா யியமபுவ னெடுததே. (௩)

உ

கணபதிதுணை.

சிவமயம்.

கைவல்லிய நவநீதம.

மூலமும்,

தத்துவார்த்ததீபமென்னும்

உரையும்.

நூன்முகம்.

முதனூலிருக்கவும் வழிநூல் சார்புநூல் செய்யப்புகுவோர் ஆதிக்கணே மங்கலஞ் செயற்பாலது அவசியமே; என்னை? கிரந்தசமாப்திக்குப் பிரதிபந்தகங்களாகவுள்ள எவ்வித விக்கினங்களும் அம்மங்கலத்தால் நாசமுறுதலின் விக்கினமென்பது பாவம். பாவத்தினால் சுபகாரியங்கள் சமாப்தியாகா; ஆதலின் அப்பாவங்களைப் போக்க மங்கலம் வேண்டும். பாவமில்லையாயிருந்தோரெனின்? அவர்களும் மங்கலஞ்செய்யத் தக்கதேயாம், இன்றேல் அந்நூலை கேட்குவோர்க்கெல்லாம் நூலாசிரியரிட்டத்து நாஸ்திகப் பிராந்தியுண்டாம் அந்நூற்கண் இலக்கணஞ்செல்லாதெனக.

(க) அப்படிச் செய்யும் மங்கலம் வஸ்துநிர்த்தேசரூபமங்கலமென்றும், நமஸ்காரரூபமங்கலமென்றும், ஆசீர்வாதரூபமங்கலமென்றும் மூவகைத்தாம். சகுணம், அல்லது நிர்க்குணமாகவுள்ள பரமாத்மாவே வஸ்துவாம். அவ்வஸ்துவின் கீர்த்தனமே வஸ்துநிர்த்தேச மங்கலமென்பதே. அப்படிக்கன்றி அவ்வஸ்துவுக்கு வணக்கங்கூறுவது நமஸ்காரரூபமங்கலமாம். தனது அல்லது மாணாக்கரது வாஞ்சிதவஸ்துவைப் பிரார்த்திப்பது ஆசீர்வாதமங்கலம்.

இந்நூலாசிரியர் இங்கே சிஷ்டாசாரந்தாழ்பெற இஷ்டதெய்வ
நமஸ்கார ரூபமங்கலத்தை அங்கீகரிக்கின்றார்.

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந்
தன்னிலந் தரத்திற் சிவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்
எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலா
நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி. (௧)

(இதன்பொருள்) பொன் நிலம் மாதர் ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தார்-பொன்னாசை மண்ணாசை பெண்ணாசை இயைந்த அஞ்ஞானிகளும் இயையாத ஞானிகளுமாகிய இவர்களது—உள்ளந்தன்னில-அந்தக்கரணங்களில—அந்தரத்தில-(தாரதம்மியமான பல்குடம் பொற்குடங்களிற்பெய்யும் பண்டங்கட்குத் தாரதம்மியமற அவகாசங்கொடுப்பதுமாத்திரமாய் நிற்கும்) ஆகாயத்தைப்போல—சிவ சாட்சிமாத்திரமாய் நிற்கும்-சிவ சாட்சிமாத்திரமாக நிற்கின்ற—ஏகநாயகன் அகண்டைகரசனான சிவபெருமானுடைய—பதங்கள் போற்றி-பாதங்கட்கு நமஸ்காரம்—என்றவாறு.

நிலத்திற் குரிமையுடைய மைந்தரை ஆகுபெயரால் "நிலம்" என்றார்.

(௨) அங்ஙனமாயினும் விடயபேதத்தால் மனோரதங்கள் அநேகமாயிருக்கவும் இவர் மூவகையாகத்தொகுத்தது யாதுகருதியோ வெனின்? எல்லா ஆசையும் அம்மூவகையுள் அடங்கியிருத்தல் பற்றி என்க.

இவ்வாறே. "மனைவியு மக்க [illegible] நினைவின் மேனயந் செய்து ... ... செய்வர்" என வாசிட்டத்தும், "விறைவெனப் ... பெனமெல, வழலவி ... கனக ... தருபிபென, ... இற படாநதுலைபங, குழவி ... பூந்துவிட டோங்கு ..." என பாகவதத்தும், மனோரதங்களனைத்தையும் அம்மூவகையுளடக்கக்கூறியிருக்கின்றமை காண்க. அருணகிரிநாதரும் இக்கருத்தே பற்றியன்றே "மூவேடணையென் றுமுடிந்திடுமோ" என்றார்.

அற்றேலஃதாகுக. உலகில் அஞ்ஞானிகளுள்ளும் சிலரோ மனைவி மக்கள் அர்த்தவேடணைத்தியாகிகளாகக் காணப்படுதலின், "ஆசையிலையாதார ஞானிகள்" என விதந்தது அதிவியாப்தி* யாமே யெனின்? மூவேடணையாத்திரயோதித்த அவர்கட்குப் பிரபஞ்சத்திற்றொடர்பறவிருந்தும், பரோக்ஷ சித்தியா புத்தியிருந்தும் விராகமுண்டாயிருப்பினும், பிரபஞ்சத்தினைக அபரோக்ஷ சித்தியபுத்தி பிரபலமாக விருத்தலின் றொடக்கை விட [illegible] புத்தியுளதா [illegible], அந்நுளதாகவே விராகமிகல் இராகமுளதா [illegible], அஞ்ஞானிகளுள்ள விராகம் மந்தவிராகம். ஞானிகளுக்கிலையாமெனின்? அவர்கட்குப் பிரபஞ்சத்தில் அபரோக்ஷ சித்தியா புத்தியால் விராகமுளதாயிருத்தலின், அது தீவிரவிராகம். "குறையுடை [illegible] [illegible] புலனை [illegible], [illegible] [illegible] அறிவினிலையினர்" எனக் [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] அஞ்ஞானிகட்கு [illegible] அது [illegible] [illegible], [illegible] ஞானிகள், [illegible] அதியு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]" என ஆசையினையும், உண்மையும் ஞானி அஞ்ஞானிகட்குக் [illegible] கூறியிருப்பது காண்க.

* அதிவியாப்தி — இலக்கியமல்லாததனைக் கண்ணுமிருப்பது அது "ஆவிற்குக் கோடுடைமை." அவ்வியாப்தி — இலக்கியத்தினை ஏகதேசத்தினை இலக்கணமல்லாமை அது "ஆவிற்குக் கபில நிறத்தன்மை." அசம்பவம் — இலக்கிய முழுதினுமின்மை; அது "ஆவிற்கு ஒற்றைக்குளம்புடைமை."

(௪) பொன்னில் மாதர் என்பதைப்-பொன்னில் அம்மாதர் எனப்பிரித்துத், திருமகள்போலும் அழகினையுடைய பஞ்சவிடய சமஷ்டிரூபமான பெண்களிடத்து என்பொருளுரைப்பினும் அமையும்.

இஃதமையுமாறு, "பாரியை யுடையோன் யாவ னவனுக்கே யுறும் போகம், நாரியை யில்லா தார்க்குப் போகத்தி னலமொன் றுண்டாங், காரிகை தன்னை நீங்கற் கருத்துறு சகத்து நீங்கும், பேரிய றசகத்து நீங்கிற பிரிவில்பே ரின்ப முண்டாம்" என வசிட்டத் திறகூறியுள்ள இரகுநாதனார் திருவாக்கானும், "நெய்விட்ட கருங் குழலார் தம்பால் வைத்த நெஞ்சொழிந்தா ரைம்புலன்சே ரன்ப ரோராக, கைவிட்டா ரொழியாவா னந்த போகக் காமுகராய் முடிந்த படி காண்மின் காண்மின்" என்னும் அஞ்ஞவதைப்பரணியின் செய்யுளானும் அறிக.

(௫) "ஆசைபொருந்தினார் பொருந்தா" ரெனச்சிறப்புப்பற்றி உயர்திணைமேல் வைத்துச் சொன்னாரேனும், "ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே" என்பதனால் பிரமாமுதற் றம்பபரியந்தமான சேதனப் பிரபஞ்ச முழுவதுங் கொள்ளற்பா லனவாம். "உள்ளம்" என்றது அந்தக்கரணம். "உள்ளந்தன்னில்" என்றது சாக்ஷி பொருமை.

கிரகதியாதிய வசேதனப்பிரபஞ்சத்தினுக்கு அந்தக்கரண மின்மையின், அவைகளில் அவச்சின்னசேதனம் ஞானமென்றும், சாக்ஷியென்றுஞ் சொல்லப்படவில்லை.

"ஆசை பொருந்தினார் பொருந்தா ருள்ளந் தன்னிலச் சத்தியச் சிவ சாக்ஷிமாத் திரமாய் நிற்கும்" என்றதால் அந்தக்கரணமொன்றே பிரமாதாவுக்கு விசேடணமும், சாக்ஷிக்கு உபாதியுமாம் என்பது பெறும்.

(௬) அங்ஙனமாயின், அவ்விரண்டின் றன்மையும் யாவையோ வெனின்? ஒன்றன் சொரூபத்திற் பிரவேசித்து வியாவர்த்தகமாகின்றது விசேடணம். அந்நியத்தினின்றும் ஒன்

றை வேறுபடுத்துவது வியாவர்த்தகமாம். எது வேறுபடுத்துக்காட்டப்படுமோ அது வியாவர்த்தியமாம். நீலக்குடமென்புழி நீலத்தன்மை குடத்தின் விசேடணம். என்னை? நீலக்குடத்தில் நீலத்தன்மை பிரவேசித்து அதனைப் பொன்மைக்குட முதலியவற்றினும் வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலான், அந்நீலத்தன்மை விசேடணமாம். அவ்வாறு பிரமாதாவுக்கு அந்தக்கரணம் விசேடணமாம். என்னை? பிரமாதாவின் சொரூபத்தி லந்தக்கரணம் பிரவேசித்து அதனைப் பிரமேய சேதனத்தினின்றும் வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலால் எனக.

ஒன்றனை சொரூபத்திற் பிரவேசியாமல் வியாவர்த்தகமாய் நிற்பது யாது அது உபாதியெனப்படும். நியாயத்தில் காணசட்குலியின் அவச்சின்னாகாயஞ் சுரோத்திரேந்திரியமெனப்படும்; அங்கே காணசட்குலி சுரோத்திரேந்திரியத்திற்கு உபாதியாம். என்னை? சுரோத்திரேந்திரியத்தின் சொரூபத்திற் காணசட்குலி பிரவேசியாமல் வாஹ்ய வாகாயத்தினின்றும் சுரோத்திரேந்திரியத்தை வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலால் உபாதியாம். [காணசட்குலியென்பது செவித்துளை]

வேறுமொரு திருஷ்டாந்தம்.

கடாகாயமானது மணு* பரிமாண அந்நத்திற்கு அவகாசங்கொடுத்தலால் ஆகாயத்திற்குக் குடம் உபாதியாம். என்னை? மணு அந்நத்திற்கு இடங்கொடுக்குமாகாயத்தின் சொரூபத்திற் குடம் பிரவேசியாமல், வியாபக வாகாயத்தினும் வேறுபடுத்துக் காண்பித்தலால் மணு அந்நத்திற்கு அவகாசங்கொடுக்கு மாகாயத்திற்குக் குடம் உபாதியாம்.

அதுபோல அந்தக்கரணவுபகித சேதனம் சாட்சியாமென்புழி, அந்தக்கரணம் சாட்சிக்கு உபாதியாம். என்னை? அந்தக்கரணம் சாட்சியின் சொரூபத்திற் பிரவேசியாமல், பிரமேய சேதனத்தினும் சாட்சியை வேறுபடுத்துக் காட்டுவதால் எனக. அந்தக்கரணமொன்றே சாட்சிக்கு உபாதியாகவும், பிரமாதாவுக்கு விசேடணமாகவும் நின்றமை காண்க. இவ்வாற்றால் அந்தக்கரணவுபகிதசேதனமே சாட்சியாம். அந்தக்கரண விசிட்ட சேதனம் பிரமாதாவாம்.

---

* மணு — மணங்கென்னும் ஓரெடுத்தலளவை.

உபாதியுடையது, உபகிதமென்றும், விசேடண முடையது, விசிட்டமென்றுங் கூறப்படும்.

அந்தக்கரண விசிட்டமான பிரமாதாவே கர்த்தா, போக்தா, கதி, ஆகதி என்னும் சம்சாரியாகிய சீவனும்; இது அவச்சேதவாதத்தின் றன்மை.

இனி ஆபாசவாதம்.

ஆபாசவாதத்தில் ஆபாச சகித அந்தக்கரணம் சீவனுக்கு விசேடணம். ஆபாசசகித அந்தக்கரணம் சாட்சிக்கு உபாதி. ஆதலால் ஆபாசத்தோடு கூடின அந்தக்கரண விசிட்டசேதனம் சீவன்; ஆபாசத்தோடு கூடின அந்தக்கரண உபகிதசேதனம் சாட்சி. இந்தப் பட்சத்திலும் விசேடணத்தோடு கூடின சேதனம் சீவன், அவனே சம்சாரியாம். ஆயினும் விசேடிய பாகமான சேதனத்தின் கண்ணேயோ, ஜநநமரண முதலிய சம்சாரம் இல்லை; விசேடண பாகத்திலச்சம்சாரமுண்டு. ஆதலான இக்கருத்தை யறிவித்தற் பொருட்டே பிரமகீதையில் “பருதி நெருப்பில் பொலிதரு நெருப்பிலு ரனே, காரிய தாகின்னறிபவன்” என்றும், “கருத்திரண்டாவ முதலாகத் தயப்பிரு வுளபொருட்குரு சானருக்கு பொருவன்” என்றும், பாகவதத்தில், “சொன்ன பந்தியிற் சாயெனத் தோன்றி வறிவை” என்றும், கூறப்பட்டிருப்பது போல, “ஆசை பொருவி னார் பொருந்தாருள்ளந் தன்னிற் சிவசாட்சியாய் நிற்கும்.” என்றொழியாது, “சாட்சிமாத்திரமாய் நிற்கும்” என்று “மாத்திரம்” பதத்தால் விசேடித்துக் கூறினார்.

(எ) ஆபாச சாட்சியென்னாது “சிவசாட்சி” எனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், இவ்வாசிரியர்க்கு அவச்சேதவாதம் உடன்பாடாமோ வெனின்? இராமாயணத்தில் “உன்முகம் போற்கண்ணாடிக் குள்ளொரு முகங் கண்டாற்போல், சின்மய வடிவின் சாயை சித்தத்தே ப புதித் தோன்றும்” என்றாபாசவாதங் கூறப்பட்டிருத்தலால், இவர்க்கஃதுடன்பாடென்க. இவருடன்பாடின்மைக்குக் காரண மென்னையோ வெனின்? பாஷ்யகார் ஆபாசவாத மங்கீகரித்திருப்பதாலும், வித்தியாரண்ணி

சுவாமிகள் அவச்சேதவாதத்திற் றோடஞ்சொல்லியிருப்பதாஉ மெனக.

விந்தியாரணிய சுவாமிகள் அவச்சேதவாதத்திற் சொல்லிய தோட மெனனையோ வெனின்? அது கூறுதும். ஆபாசாபிதவந்தக்கரண வவச்சின்ன சேதனத்தைப் பிரமாதாவாக வொப்பிடில்? கடாவச்சின்ன சேதனமும் பிரமாதாவாக வேண்டும். ஏனெனின்? எப்படி அந்தக்கரணம் பூதங்களின் காரியமோ அப்படிக்கடமும் பூதகாரியமாம் அன்றியும், அந்தக் கரணம் சேதனத்தின் வியாப்தத்தமாக எப்படியுளதோ அப்படிக்கடமும் சேதனத்தின் வியாப்தத்தமாம், ஆதலால் அந்தக்கரண விசிட்டம்போல் கடவிசிட்டமும் பிரமாதாவாதல்வேண்டும். அந்தக் கரணத்தினகண்ணுபாசக் கிரகணம் அங்கீகரிக்கில் இவ்வாறான தோடமின்றாம். ஏனெனின்? அந்தக் கரணமோ பூதங்களின் சத்துவகுண காரியமாகலின், சொச்சமாம் கடமுதலியவை பூதங்களின் றமோகுண காரியமாகலின் சொச்சமல்ல. யாது சொச்ச பதார்த்தமாமோ அதுவே ஆபாசயோக்கியமாம் மலினபதார்த்தம் ஆபாசயோக்கியமாகா; இஃதெதுபோலெனின்? கண்ணாடியும், அதனையடியும் போல வெனக. இவ்வாறால் அந்தக் கரணத்தினகண் இருவிதப் பிரகாசமுள, ஒன்றே வியாபகமான சேதனப் பிரகாசம், மற்றொன்றாபாசப் பிரகாசம். [illegible]களினும், குடமுதலியவற்றினும் ஒரு வியாபகமான சேதனத்தின் பிரகாசமே யுண்டு [illegible] பிரகாசமில்லை ஆதலால் இருவிதப் பிரகாசத்தோடு கூடின அந்தக்கரண விசிட்ட சேதனமே பிரமாதாவென [illegible] ஒரு வியாபகசேதனப் பிரகாசத்தோடு கூடின கடாதி விசிட்ட சேதனம் பிரமாதா வன்று. [illegible] மதத்தில் அந்தக் கரணத்தில் ஆபாச [illegible]. அவருடைய மதத்தில் கடாதிகளைப் போல அந்தக்கரணத்தினும் ஆபாசப் பிரகாச மில்லை. வியாபக சேதனத்தினது ஒரு பிரகாசம் அந்தக் கரணத்தின்கண்ணுண்டோ, அவ்வியாபக சேதனத்தின் பிரகாசமே கடாதி

க்கண்ணும உளது; ஆதலால் அந்தக்கரண விசிட்டம போலக் கடவிசிட்ட சேதனமும், சரீரவிசிட்டசேதன மும, குடடியவிசிட்ட சேதனமும பிரமாதாவாதல் வே ணடும. அஙஙன மாகாமையின, ஆபாசவாதமே உத தமம. அவசசேதவாதம் அனறு. இவவாறுணதோட ங கூறியிருததலின அவசசேதவாதம இவாக்குஉடனபா டனறெனக

(௯) எப்படி அநதககரணம் ஆபாசசகிதமாகவுளதோ, அபபடி யே அநதக்கரணததின் விருததியும ஆபாசசகிதமாகவேயு ளது. அநதககரண விருததி நேததிரேந்திரியவாயிலாகப் புறமபோந்து விடயசமானுகார மடையும; அப்போதுஅவ விருததிபாகத்தால விடயததின்கண் ஆவரணம்பங்கமாம; ஆகவேஆபாசனால இதுகடம, இதுபடம என இவவாறுவி டயம பிரகாசியா நிறகும. இவவாறே ஏனையவிந்திரிய வாயிலாகப்புறமபோந்தறும் விருத்திகளினும் ஊகிக்க.

புறமபே சாட்சிப்பிரகாசம எவவா றுள்ளதோவெனின? கடத தை நான கணடேனெனறு கடஞானததின பினனிகழாநிறகும பிர காசமே சாட்சியாமெனக. [பிரகாசமெனினும, ஞானமெனினுமதொ கரும]

(௧0) இனி உளளே இருவிதப்பிரகாசஙகளைக் கூறுதும இச் சை, ஞானம, கிரியை, சுகம, துக்கம, துவேடம இவை ஆறும பிரதானகுணஙகள. நியாயமதததில இவைகளை ஆனமாவின குணமெனபா வேதாநததில அநதகக ரணததின பரிணமமெனப. இவைகளில ஒனறு பிரகாச மாகும்போது சிதாபாசனைககாணலாம. அலலாதபோது அவனைககாணக்கூடாது. ஆகலின தபதாயபிணடததக்கி னி போனறு அவைகளே தானுகபிரகாசிபபவன ஆபா சன.

சாககிரசொப்பனஙகளிலவிருததிகள், விருததிகளின அந்தரான ம, சுழுததிமுதலியவறறில விருததிகளின அபாவம ஆகிய இவைகளை

ப்பிரகாசிப்பிப்பது சாட்சியாமென்க. சாட்சிப்பிரகாசத்தில் விருத்தியங்கீகார பட்சம் உரைக்கப்பட்டது.

இனி விருத்தியங்கீகாரபட்சம்.

(கக) அவித்தை, அந்தக்கரணங்களின்பரிணாமம்விருத்தியெனப்படும். ஸ்ரோத்ராதிகளும், ஆகாசாதிகளும்முறையே அந்தக்கரணம், அவித்தை இவைகளின் பரிணாமமாயினும் அவைகளால் யாதொருவிஷயமும்பிரகாசியாமையின், அவை விருத்தியென்றுசொல்லப்படவில்லை. மற்றெதை விருத்தியென்பரோவெனின்? அவித்தை, அந்தக்கரணங்களின்ஞான ரூபபரிணாமத்தால் விடயங்கள் பிரகாசமாகலின், அதனையேவிருத்தியென்பர்.

சுகதுக்கம், காமக்குரோத முதலிய எவ்வளவு அந்தக்கரணத்தின்பரிணாம முண்டோ அவைகளனைத்தையும், விருத்தியென்றுசாஸ்திரங்களில்வியவகரித்திருக்கினும் தத்வாநுசந்தான அத்வைதகௌஸ்துப முதலியகிரந்தங்களில் பிரகாசகபரிணாமமேவிருத்தி யென்றனர். ஆதலான், மாயை, அந்தக்கரணங்களின் ஞானரூபபரிணாமமேவிருத்தி சத்தத்திற்கு அத்வைத மதத்தில பாரிபாஷிக* ப்பொருளாம். அவ்விருத்தி ஞானம் இருவகைத்தாம். ஒன்று பிரமாரூபம் மற்றொன்று அப்பிரமாரூபம். பிரமாணஜந்ய ஞானத்தைப் பிரமையென்பர். அதனின் வேறான ஸம்ஸ்காரஞானம், சந்தேகஞானம், ஸ்மிருதிஞானம், பிரம(ஞு8) ஞானம், ஆகிய இவை அப்பிரமாரூபமாம். அவற்றுள், ஸம்ஸ்காரஞான முதலியவை யதார்த்த அப்பிரமா. பிரம(ஞு8) ஞானம், அயதார்த்த அப்பிரமா. இவைகளின் விரிவை யறியவேண்டின் விருத்திப்பிரபாகர கிரந்தத்திற்காண்க. இது நிற்க.

எப்போது அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமம் சுகரூபமாக, அல்லது துக்கரூபமாகவுளதாமோ, அப்போது அந்தக்கரணத்தின் ஞானரூப விருத்திக்கதுக்க கோசரமாகவுளதாகும்; அவ்விருத்தியினக்கண் ஞரு

* சாஸ்திரத்தின் அசாதாரணசங்கேதம் பரிபாஷை; பரிபாஷையிற் சொல்லும்பொருள் பாரிபாஷிகப்பொருளாம்.

டமான சாட்சி அவைகளைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. ஆகலின் இராகத்துவேஷ சுகதுக்கம் சாட்சிக்கு விடயமென்றனர். விருத்தியன்றிக் கேவலம் சாட்சிக்கு விடயமாகா.

சுண்டித்த இரகசியம்.

(கஉ) "அந்தரத்தில்" என ஆகாயத்தை உவமானமாகக் கூட்டினமையின் ஆகாயத்தின்கண் கடாகாயமென்னு நாமமும், சலம் கொள்ளுதலாகிய காரியமும், கடரூப உபாதி இருஷ்டியாற்றோன்றிக் கடரூப உபாதி இருஷ்டியன்றி அவை தோன்றாமல் கடாகாயமாத்திரமே தோன்றுவதால் கடாகாயம் எப்படி மகாகாயரூபமோ அப்படிச் சேதனத்தின்கண் சாட்சியென்னு நாமமும், சுகதுக்காதிதாயங்களோடு கூடின அந்தக்கரணத்தின் பிரகாசரூபமாகிய காரியமும், அந்தக்கரணரூப உபாதி இருஷ்டியாற்றோன்றி அவ்வந்தக்கரணரூப உபாதி இருஷ்டியன்றிச் சாட்சியென்னு நாமமும், சுகதுக்காதிதாயங்களோடு கூடின அந்தக்கரணத்தின் பிரகாசரூபமான காரியமுந் தோன்றாமல் சைதன்யமாத்திரமான பிரமமே தோன்றுவதால் சாட்சி "பிரமரூபம்" என்னும் இரகசியம் [illegible] கொள்ளக் [illegible] ளாக.

கடவுபாதியிருந்து கடாகாயமும் [illegible] யிருப்பினும், [illegible] காயத்திற்கு பின்னமாக இராது [illegible] ன்றது போல அந்தக்கரணவுபாதியால் சாட்சியும் [illegible] னமாயிருப்பினும் வியாபகமான பிரமத்திற்கு [illegible] பிரமரூபமேயுள்ளது. ஆதலால், "ஆகாசம் [illegible] ருளனந்தனிலங்கிருந்த [illegible] நாயகன்" என்று [illegible] "சாட்சி" என [illegible] வனுக்குச் சாட்சி, [illegible] சாட்சி எனவியம்.

"எந்நிலங்களினுமுக்க மெய்ப்பூமியமைந்தவோ, ஒன்னில் ஒருவன்" என்றது ஏகநாயகனுக்கு விசேடணம். (இ-ள்) எந்நிலங்களினும்—(சாங்கியர், யோகியர் முதலிய மதஸ்தர்களால் நாபேதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவாகிய) ஞானபூமிகளெல்லாவற்றிலும்—

ங்கக எழுநிலம்- (நிரதிசயானந்தத்தைத்தருதலால் ஆனந்தோற்கடமி மதமாகச) சிறந்தவை (சுபேச்சைமுதலிய ஞான) சத்தபூமிகளாம்—அவற்றில்-அப்பூமிகளுள்—மேலாம் நன்னிலம் மருவும்-மேலாகிய துரியபூமியினைக் கட் பொருந்தியொளிராநிற்கும்—ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி.—எ-று.

துரியத்திற்குமேல் விதேககைவல்லியமாவதேயல்லாமல் வேறு பூமியின்மையின், "மேலாம் நன்னிலம்" என்றும், ஏகாந்தமயமாதலின், துரியத்தை "நன்னிலம்" என்றும், தன்சொரூபமுள்ளவாறு வெளிப்படுந்தானமாகலின், "நன்னிலமருவும்" என்றுங்கூறினரென்க.

இரண்டாம்படலத்தினிறுதியில் ஞானசத்த பூமிகளை இவ்வாசிரியரே விஸ்தாரமாகக் கூறியிருப்பதால் அவைகளை ஈண்டுவிரித்திலேம். சுபேச்சை, விசாரணை, தநுமானசி, சத்துவாபத்தி, அசம்சத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியம் என்பன அப்பூமிகளின் நாமங்களாம்.

(க௬) சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் அவஸ்தைகளினபிமானமே பந்தமென்பர்; அவ்வவஸ்தைகளும், கோரம், சாந்தம், மூடம் என்னும், மனோவிருத்திகளாதலால் விகாரரூபம், அவற்றை நியாமகமாகிய பிர[illegible] அவைகளுக்குச்சமயம், ஆகவே அவைகட்குக் காரணமான மனதும் பிரப்பிரகாசத்தில விகாரமாம், ஆகவே பிரம அகண்டாகார[illegible] [illegible] விளங்காநிற்கும். [illegible] ஆகவே [illegible] அஞ்ஞானமும், அதன் காரியங்களுமாகிய [illegible] விளங்காநிற்கும் [illegible] முடிக்கநிலையான [illegible] பிரமவிஷ்ணு, ருத்ர, [illegible] என்னு [illegible] [illegible] [illegible]கலின், துரியமென்றுபெயராம்.

(கஎ) அவ்வது "நன்னிலம்" என்பது துரியத்திற்கு வேதாந்தத்தின் பரிபாஷையாகிய சத்தமன்மையின், "எக்கிலங்க

னினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம், நன்னில மரு
வும்" என்பதற்கு, எல்லாப்பதிகளினுஞ் சிறந்தோளிரா
நிற்கும் சத்தபுரியினுஞ்சிறந்த நன்னிலமென்னுந்தலத்தி
னகண்ணே யெழுந்தருளாநிற்குமென்று வேறுமொருபொ
ருள் கூறினு மமையும், இஃதமையுமாறு, "நன்னிலத்த
னி லெழுந்த நாரணன் கிருபையாலே, தன்னிய ஞானி
னானேன்," என்று இந்நூலினந்தத்தில் விதியாநந்தங் கூ
றுங்காலையிற் கூறியிருக்குங்காரணத்தினாலறிக

"நன்னிலம்" என்பது மேலுடையாயத்தாயபூமியையும், மரு
வனமென்னும் ஸ்தலத்தையும் உணர்த்தாநின்றது

(க௫) அயனரியுருத்திரராதியாபோற்றோற்ற மொடுக்கமுமையு
யின், "ஏகம்" என்றும், அனேகருந் தான இறையா
கலின், "நாயகன்" என்றுங்கூறினார். இவ்வாற்றால், இத்
காரணப்பிரமமென்பது பெற்றாம்.

(க௬) மாயாவிசிட்டசைதந்நியத்தைக் காரணப் பிரமமென்று
கூறியிருக்கின்றனராகலின், அதற்கு உள்ளாந்தன்னிற
சாட்சிமாத்திரமாயநிற்கை அசம்பவமாமேயெனின்? அ
து பரமார்த்தமாகச் சுத்தப்பிரமமேயாகலான், சாட்சித்
வமை அதற்கு அசம்பவமாகாதெனக

(க௭) இவ்வாற்றால், இஃது தோடமின்றாயினுக. "பதங்கள்"
என்னுஞ்சத்தம் உபலட்சணமாய் ஆபாதமஸ்தக பர்யந்த
மான மூர்த்திபோதகமாயிருத்தலின், இது சுத்தப்பிரமத்தி
ற்கும், அப்படியே காரணப்பிரமத்திற்கும் பொருந்தாத
கலின், சரீரவிசிட்ட சைதந்நியங்களான காரியப்பிரமங்
களுள்ளே யாதானுமொன்றைக் கூறலாமேயெனின்?
அங்ஙனங் கூறுதற்குச் சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்திர, சதுர்முக,
அஷ்டபுஜாதிகளான காரியப்பிரமங்களின் சின்னங்களு
ளளே யாதானுமொரு சின்னங்களையெடுத்து விசேடித்
திருத்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் விசேடியாமல், "ஏக
நாயகன் பதங்கள் போற்றி" என்றதால் காரியப்பிர..

ங்களுள் யாதானு மொன்றைக் கூறுதல் பொருந்தாது. ஆயின், "பதங்கள்" என்றது காரணப்பிரமத்திற்கு அசம்பவமாமேயெனின்? அக்காரணப்பிரமம் ஓரோர் காலையில் பக்தானுக்கிரகார்த்தம் அவர்வேண்டிய அருவுருக்கொண்டாவிர்ப்பவிக்கும் ஆற்றலுடைத்தாகலின், அதற்குப்பாதங்கூறியது உபசாரமும், அசம்பவமுமாகாது. இதனை, "புருட னென்றுரை செய்யப்படுவதும் பூரணமாகினும், சொரூப நின்றவா நிற்கவிங்கருளொடு தே னற வல்லவன்றனே, யாறு மன்றுமா லயனுமன் றெவர்க்கு முன்னாகியே யாவர்க்கும், தேர்வருஞ்சிவனவனியங் கொருவிய சிகதையாற் றெளிவாரே." என்னும் பிரமகீதையினும், "சாவாது பிறவாது தனிமுதலாயிருந்தா னாவிவ்வுலகும் மழிதயாதிப் பதற்காக, மேலாதுனே றேயென மாயையினால் மெய்யேபோ, லோவாது பிறந்திடுவே னுகந்தோறு முகந்தோறும்" என்னும் பகவற்கீதையினும், "துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச்சோதி நின்ற வண்ணம் நிற்கவே, துயரின் மலியும் மனிதப்பிறவியிற் றோன்றிக்கண் காணவந்து, துயரங்கள் செய்துதன் றெய்வ நிலை யுலகிற் புகவுய்க்கும் அம்மான், துயரமில்சீர்க்கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமிலனே" என்னுந் திருவாய்மொழியினும், "தன்பரமபத நான்றிருமேனி நிலையிற் சலனமின்றியே தன்னுடைமையினின்றருளியே, தன்பரானவாக வெழுந்தினிது வந்தவதாரங்கு வந்தவாகளுய்யுமவகை செய்தருளும்." என்னும் அருளுவதைப்பரணியினும் அறிக. இது, சிற்றறிவுடையோர் உபாசிக்கத்தக்கது காரணப்பிரமமேயெனும் சாஸ்திரார்த்தத்தைத் தன்னுமுகத்தால் உபதேசித்ததாம்.

(கஅ) ஸ்ரீ வியாசபகவானது அபிப்பிராயமும் இதுவே. எனின்? வியாசபகவான் ஒருவரோ ஸ்காந்தபுராணத்தில் சிவனுக்கு, சுதந்தரத்துவமுதலிய சகாத்தனம் கூறினர். அந்நிய தேவர்க்கு, சிவகிருபையினால் சர்வவிபூதியின் பிராப்தி கூறி அதனால் சிவதன்மங்கூறினர். அப்படியே ஒருவர்க்குப் புராணத்திலும், ஒருவர்க்கு உபபுராணத்திலுமாக விட்டனர்,

சிவன் இவரின் வேறானதனேசாதிகட்கும், ஈசுரத்தன்மை கூறினர்; இவ்வாறானால், வியாசருடைய வாக்கியங்களில் விரோதந் தோன்றுகின்றதே யெனின்?

அதற்குச் சமாதானம்.

சர்வஞ்ஞசுரனே. எந்தப்பிரகரணத்தில் அந்நியதெய்வத்தின் நிந்தைகூறியிருக்கிறதோ, அந்நிந்தை அதனுபாசனைத்தியாகத்தின்பொருட்டன்று. அப்படிவியாசர்க்கு அபிப்பிராயமில்லை மற்றென்னையோவெனின்? வைஷ்ணவ புராணங்களில் சிவன் முதலியோர் நிந்தையும், விஷ்ணுவின் துதியும் விஷ்ணுவின் உபாசனையில் பிரவிர்த்தித்தற்கேதுவாயிருக்கிறது. அப்படியே சிவபுராணங்களில் விஷ்ணுவாதிகளின் நிந்தையும், அவர்களினுபாசனைத்தியாகத்தின் பொருட்டாகாமல் சிவனுடைய உபாசனையில் பிரவிர்த்தித்தற்கே ஏதுவாம். ஓர் பிரகரணத்தில் அந்நியத்தினுடைய நிந்தைதியாகத்தின் பொருட்டேயாமாயின், சர்வ தெய்வங்களினுடைய உபாசனைகளுமன்றோ தியாகமாகும், அதனால் அந்நியத்தின் நிந்தை ஒன்றன் ஸ்துதியின் பொருட்டாகவே உளது. தியாகத்தின் பொருட்டன்று.

இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்.

(கசு) வேதத்தில் அக்கினிஹோத்திரத்திற்கு இரண்டுகாலங்கூறியிருக்கின்றது ஒன்று சூரியோதயத்திற்குப்பிரதமம், மற்றொன்று சூரியோதயத்திற்கநந்தரகாலம். அங்கே உதயகாலத்தின்பிரசங்கத்தில் அநுதயகாலத்தைநிந்தித்திருக்கிறது. அநுதயகாலத்தின்பிரசங்கத்தில் உதயகாலத்தை நிந்தித்திருக்கிறது; அந்நிந்தையின்றாற்பரியம் தியாகத்திலாமாயின், இரண்டு காலத்திலும் ஓமத்தின்றியாகமாம் நித்தியகர்மத்தின்தியாகங்கூடுமோ? ஆகலின், உதயகாலத்தைத்துதித்தற்பொருட்டு அநுதயகாலத்தையும், அநுதயகாலத்தைத்துதித்தற்பொருட்டு உதயகாலத்தையும் நிந்தித்திருக்கிறது; அப்படி ஓர்தேவதையின் உபாசனையின் பிரசங்கத்தில் அந்நியத்தின் நிந்தை ஒன்றன் ஸ்துதியில் தாற்பரியமாம். அந்நியத்தின் நிந்தையில் அன்று.

(உ௨) எப்படிச்சாகாபேதத்தால் ஒருவர் உதயகாலத்திலும் ஹோமஞ்செய்ய, ஒருவர் அநுதயகாலத்தில் ஹோமஞ்செய்ய, பயனிருவருக்குஞ்சமானமாக உண்டாகின்றதோ! அப்படியிச்சாபேதத்தால் ஐந்துதெய்வங்களில் எதனை உபாசித்தாலும் பிரமலோகப்பிராப்தியாம். அங்கே போகங்களைப் புசித்திருந்து இறுதியில் விதேகமோட்சமும் அடைவர். விஷ்ணுவாதிகளின் உபாசனைகளால் வைகுண்டலோகாதிகளின்பிராப்தி புராணங்களிற் கூறியிருக்கின்றதன்றிப் பிரமலோகத்தின் பிராப்திகூறவில்லையே யெனின்? அங்ஙனம் கூறியிருப்பினும், உத்தமஉபாசகராய் விதேகமுத்திக்கு அதிகாரிகளாயினோர் சகலரும் தேவயானமார்க்கத்தால் பிரமலோகத்திற்கே போகின்றார். பிரமலோகமொன்றே, வைஷ்ணவஉபாசகர்க்கு வைகுண்டரூபமாகத் தோன்றுகின்றது, அவ்வுலகவாசிகளனைவரும் அவர்க்குச்சதுர்ப்புஜபார்ஷத*ரூபராய்த் தோன்றுகின்றார். தாமும் சதுர்ப்புஜமூர்த்தியாகின்றார், அப்படியே சைவஉபாசகர்க்கும் பிரமலோகமே சிவலோகமாகத்தோன்றுகின்றது; அவ்வுலகவாசிகளனைவரும் ருத்திராதிகளாகத்தம்மோடு கூடத்தோன்றுகின்றார், இவ்வாற்றால், சாக்தஉபாசகர்க்கும் பிரமலோகமொன்றே தத்துபாசியத்தினுடையலோகமாகத்தோன்றுகின்றது. என்னை? தேவயானமார்க்கமன்றி அந்நியமார்க்கத்தால் யாவர் செல்லுகின்றாரோ! அவர்க்கு மீளுதலுண்டாகும்; இந்தத்தேவயானமார்க்கம் ஓர் பிரமலோகத்திற்கே உள்ளது. ஆதலின், விதேகமோட்சத்திற்கு யோக்கியரான உபாசகரனைவரும்பிரமலோகத்திற்கே போகின்றார்; அது, உபாசகருடைய இச்சையின் அநுசாரமாகச்சகல சாமக்கிரிகளோடுகூட அவரவர்க்குத்தோன்றுகின்றது; இப்படிப்பட்ட அற்புதமகிமை அந்தப்பிரமலோகத்திற்கே உள்ளது. இவ்வாற்றால், ஐந்துதேவதைகளின் உபாசகர்க்கும் பயன் சமமாகவேயுண்டாகின்றது.

* பார்ஷதர் — கணங்கள், அல்லது சபையிலிருப்பவர்.

(உக) அங்ஙனமாயின், ஐந்து தேவதைகளுக்கும் நாமரூபங்கள் வெவ்வேறாகக் கூறியிருக்கின்றன. ஈசரனே ஒருவன்; ஒரு ஈசுரனுக்கு நானா நாமரூபம் எங்ஙனங் கூடுமெனின்?

அதற்குச்சமாதானம்.

பரமார்த்தமாக நாமரூபங்களொன்றும் பரமான்மாவினகண்ணே உள்ளதாக இல்லை. மந்தபுத்தியுடையோர்க்கு உபாசனையின்பொருட்டு நாமரூபரகிதமான பரமான்மாவுக்கு, மாயையினாற்பண்ணப்பட்ட கற்பிதநாமரூபங்களை கூறினார். ஆதலால், ஓர் பரமான்மாவின்கண்ணே மாயையினாற்பண்ணப்பட்ட நானா கற்பிதநாமரூபங்கள் கூடும், இவ்வாற்றால், சர்வபுராணவாக்கியங்களின் விரோதமும் நிவிர்த்தியாயவிடும்

(உ) புராணவாக்கியங்களில் விரோதசங்கைக்கு, முக்கியசமாதானம் யாதெனில்? விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் என்பன முதலாக எவ்வளவுநாமங்கள் ஒவ்வொன்றற்குண்டோ! அவைமுழுவதும் காரணப்பிரமத்தினுடைய நாமங்களேயாம் காரியப்பிரமங்கட்கும், அவைமுழுவதும் நாமங்களாகப்பொருந்தும்; அது எங்ஙனம்? மாயாவிசிட்டமானகாரணத்தைப் பிரமமென்றவர், இரணியகர்ப்பரான காரியத்தையும் பிரமமென்றனர்,ஆகவின், விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் என்னும்பதங்கள் காரணப்பிரமத்தையும்,காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்துகின்றன, அப்படியே அப்பதங்களின் பரியாயநாமங்களாயுள்ள நாராயணன், நீலகண்டன், விக்கினேசன், சத்தி, பாநு இவைமுதலிய அநந்தபதங்களும் அவ்விருவகைப்பிரமங்களையும் உணர்த்துகின்றன. பிரசங்கத்திற்கேற்க ஓரிடத்தில் காரணப்பிரமத்தையும், ஓரிடத்தில் காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்தும்.

அஃதெப்படியெனின்? சைந்தவபதம் அசுவம், லவணம் இரண்டையும் உணர்த்துமேனும், போஜனப்பிரசங்கத்தில் லவணத்தையும், கமனப்பிரசங்கத்தில் அசுவத்தையும் உணர்த்துவதுபோலெனக. வைஷ்ணவபுராணத்தில் விஷ்ணு, நாராயணாதிபதங்கள் காரணப்பிர

மத்தையும், சிவன், கணேசன், சூரியாதிபதங்கள் காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்தாநிற்பனவாம். ஆதலால் வைஷ்ணவ கிரந்தத்திலுள்ள விஷ்ணுவின் துதிக்கும், சிவன்முதலியோர் நிந்தைக்கும் வியாசரது அபிப்பிராயம் காரணப்பிரமம் உபாசிக்கத்தக்கது காரியப்பிரமங்கள் உபாசிக்கத்தக்கனவல்லவென்பதாம்; அப்படியே ஸ்காந்தபுராணமுதலிய சைவகிரந்தங்களில் சிவன், மகேசன் முதலியபதங்கள் காரணப்பிரமத்தையும், விஷ்ணு, கணேசன், தேவி, சூரியாதிபதங்கள் காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்துவனவாம் ஆதலால், அவைகளிலும் காரணப்பிரமத்தின் ஸ்துதியும், காரியப்பிரமங்களின் நிந்தையும் உள கணேசபுராணத்தில் கணேசபதம் காரணப்பிரமத்தின் வாசகம் விஷ்ணு, சிவன்முதலியபதங்கள் காரியப்பிரமங்களின் வாசகங்களாம், அதிலும் காரணத்தின் ஸ்துதியும், காரியங்களின் நிந்தையும் உள காளிபுராணம், சூரியபுராணங்களிலும் அப்படியேயுண்டு; இவ்வாறு, சகலபுராணங்களிலும், காரியகாரணங்களின் நாமசங்கேதங்கட்குபேதமுள, கொள்ளற்பாலதும், தள்ளற்பாலதும் ஆகிய பொருள்கட்குப்பேதமில்லை. சகலபுராணங்களிலும் காரணப்பிரமத்தின் உபாசனை கொள்ளற்பாலதும், காரியங்களின் உபாசனை தள்ளற்பாலதுமாம், அதனால் சகலபுராணங்களும் ஓர் காரணப்பிரமத்தை உபாசிக்கத்தக்கதாகவே உணர்த்துகின்றன, அவைகளுக்குத் தம்மில் விரோதமில்லை.

(உ௩) எப்படியும் சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்திர, சதுர்முக, அஷ்டபுஜாதி மூர்த்திகள் மாயையின் பரிணாமமும், சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாம்; ஆகலின், காரியம் அவைகளின் உபாசனையுங்கூறப்பட்டிருக்கின்றது, அங்ஙனங்கூறப்பட்டிருப்பினும், அச்சதுர்ப்புஜாதி மூர்த்திகளுக்கும், மாயா விசிட்ட காரணப்பிரமத்திற்கும் விசாரிக்குமிடத்துப்பேதமில்லை. ஆதலால், காரியப்பிரமங்களின் ஆகாரங்களை வாதித்து* அவர்களைக் காரணரூபமாக உபாசிக்க வேண்டுமென்பது தாற்பரியம். என்னை? ஆகாரம் காரியமாதலின், துச்சம் காரணம் சத்தியம். யாவரது மந்தப்பிரஞ்ஞை ஆகாரத்திலேயே ஸ்திதமாமோ! அவர் சாஸ்திரத்திற்சொன்ன ஆ

* வாதித்தல் = காரியம், காரணப்பிரமமே அன்றியமன்று என்பதாம்.

காரத்தைதயே உபாசனைசெய்க ; அதனாலுய பிரஞ்ஞை நி சசலமாயக காரணபபிரமத்தின் உபாசனையில் ஸ்திதி பெறும இவவாறே திருவாய்மொழியிலும், "உணாநதுணா ந இழிந்தகனறுயாங் துருவியந்த விநிலைமை, யுணாநது ணாநதுணரினு மிறைநிலை யுணாவரி துயிகா, ளுணாந து ணாந துணாத துணாத தரியய னரனெனனு மிவனா, யுணா நதுணாநத துணாத துணாத நிறைஞ்சமின் மனபபட்ட தொனறே." எ-ம, ஒனறெனப் பலவென வறிவருமவடி வினுளினற, நனறெழி ஞான ஞன்முக னரனெனனு மவனா, ஒனறநும பனதது னைத்துள ளிநுமிரு பசைய றுதது, நனறென நலஞ்செயவ தவனிடை நபமுடை நாளே " எ-ம, அருளிசசெயதிருப்பதுகாணக.

(உ௭) ஜகதகாரணன, சததியகாமன, சததியசஙகறபன, சாவஞ ஞன, சுதநதரன, சாவபபிரேரகன, கிருபாலு எனறிவவா று ஈசுரததனமஙகளைச சிநதிப்பாயாகவெனறு காரணபபிர மததின உபாசனைகூறியிருககினறது.

காரணபபிரமமனறியேறே அநேக மூாததிகளும சாஸதிரஙக ளிற கூறபபடடுளளன, அவை யெல்லாம உபாசனையின நியததம அனறு. சகலமும காரணபபிரமததின உபலடசணமாகவே கூறபப டடிருககினறன

(உ௮) உபலடசணமாவது, ஒனறன ஏகதேசததிருபபதும், ஓ போதிருபபதும, வியாவாததக* மாயிருபபதும யாது அது. எனனை ? காகமிருப்பது தேவதததனது கிரகம் எ னனுமவாக்கியததில காகம உபலடசணம் எஙஙனம காக மானது தேவதததனது கிரகததின ஏகதேசத திருபபதாயு ம, ஓாபோதிருபபதாயும, வியாவாததகமுமாயிருககிறதோ அஙஙனம ஜகத காரண பிரமததின ஏகதேசததில சதுா பபுஜாதிமூாததிகள உளளன ஓாபோது உண்டாகினறா ன, அச சதுாப்புஜாதி மூாததிகள காரணப பிரமததின

*வியாவாததகம = அநியததினினறும ஒனறை வேறுபடுததுமது. இ- து சு-வது பிரசஙகததிற்காணக.

கண்ணேயே உண்டாகின்றன. அந்நியத்தினைக் கண்ணில்லை
என வியாவர்த்தகமாகவிருத்தலின், அவை உபலட்சண
மாம். உபலட்சணத்திற்கு விசேஷியவஸ்துவின் சொரூ
பஞானம் உளதாதலே பிரயோஜனமாம். காகத்தால் தே
வதத்தனது கிரகத்தின் ஞானம் உளதாதலே பிரயோஜ
னமல்லாமல் அந்நியப் பிரயோஜனம் இல்லாததுபோல
சதுர்ப்புஜமுதலிய ஆகாரங்களால் நிராகாரமான காரண
பிரமத்தின் ஞானமே உபாசனையின் சித்தம் ஆதலின்
பிரதிபாதனத்தின் பிரயோஜனமல்லாமல் அந்நியமில்லை.

மந்தப்பிரஞ்ஞையுடையோர், சாஸ்திராபிப்பிராயம் அறி
யாமல் அவதாரங்களில் ஆக்கிரகஞ்செய்கின்றதுமன்றி
சியாலசாரமேயநியாயத்தால் பரஸ்பரம் கலகமும் விளை
க்கின்றனர். சியாலா என்பது ஒருஸ்திரீயின் தமையன்
பெயர். சாரமேயன் என்பது நாயின்பெயர். நியாயம்
என்பது திருஷ்டாந்தம். ஒரு ஸ்திரீயினுடைய தமைய
னுக்கும், அவள் கணவன் வீட்டுக்கு அடுத்தவீட்டு நாய்க்கு
ம் உற்பாலகன் என்றுபெயர் இருந்தன. அந்த ஸ்திரீயி
ன் தமையனுடைய சத்துருவுக்கும், அவள் கணவன் வீட்
டு நாய்க்கும் தாவகன் என்று பெயர் இருந்தன; இப்படி
யிருக்க, அந்தஸ்திரீயானவள் பிரதமத்தில் கணவன்வீட்டு
க்கு வந்தாள்; அப்போது மேற்கூறிய இரண்டு நாய்களும்
ஒன்றோடொன்று சண்டைசெய்துகொண்டிருந்தன; அ
தைக்கண்ட அவளுடையகணவன், அடுத்தவீட்டுநாய்க்கிட்ட
உற்பாலகனே, பன்றி, கழுதை என்பனமுதலியவார்த்தைச
களால் வைது, தன்னுடையதாவகனைப்போற் றிடையாதெ
ன்று பெருமைப்படுத்திக்கொண்டாடினான்; அதைக்கே
ட்டிருந்த அந்தஸ்திரீக்குத் தன்தமையனை வைகிறதாகவும்,
தமையனுடைய சத்துருவைக் கொண்டாடுகிறதாகவும்,
பிராந்தியுண்டாகி அதனால் அவள் துக்கமுடையவளாய்த்
தன் பர்த்தாவோடு கிலேசித்திருந்தாள். நாயகன் அபி
பிராயம்அறியாமல் சமானமானநாமத்தாலே பிராந்திகொ
ண்டு அவள் எப்படிக் கிலேசித்திருந்தாளோ அப்படியே

வைணவக்கிரந்தங்களில் சிவன் முதலிய நாமங்களால் காரியப்பிரமங்களை நிந்தைசெய்திருப்பதைக்கண்ட சைவர் முதலியோர்களும், சைவக்கிரந்தங்களில் விஷ்ணுநாமத்தால் காரியப்பிரமத்தை நிந்தைசெய்திருப்பதைக்கண்ட வைணவர்களும், துக்கத்தையடைகின்றனர். காரணப் பிரமம் உபாசிக்கத்தக்கது. காரியப்பிரமங்கள் விடத்தக்கனவென்பதே சகல புராணங்களின் அபிப்பிராயமாம். மாயா விசிட்டசேதனம் காரணப்பிரமமென்றும், மாயையினாற் பண்ணப்பட்ட காரியவிசிட்டசேதனம் காரியப்பிரமமென்றும் சொல்லப்படும். பாரதவியாக்கியானத்தின் ஆரம்பத்தில் அறிஞர்சிகாமணியாகிய நீலகண்டபண்டிதரால் இவ்வாறெழுதப்பட்டிருக்கிறது. சகல வேதாந்தங்களின் சித்தாந்தமும் இதுவே என்று விசாரசாகரத்தின் ஏழாந்தரங்கத்திற் கூறியிருக்கின்றது.

இந்நூலாசிரியர், இவ்வபிப்பிராயத்தை அறிவித்தற்பொருட்டே காரியப்பிரமங்களின் சின்னங்களான சதுர்ப்புஜம், திரிநேத்திரம், சதுண்ட, அஷ்டபுஜாதிகளுள்ளே யாதொன்றையும் எடுத்து விசேடியாமல், "ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி" என்றார்.

இலக்கணையினால் தன்னனுபூதிமயமான இருக்குவேதமகாவாக்கியப்பொருளையே சிந்தித்ததாம். (க)

ஆன்மசொரூப நமஸ்காரரூப
மங்கலம்.

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனும் மாலாய்
ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யநந்தமூர்த் தியுமாய் நிற்கும்
ஊன்றமுத் தனுமா யின்பப் புணரியா யவனும் நாளும்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின் றேனே (உ)

(இ-ள்) தானே—ஈன்று-உலகத்தைச்சிருஷ்டித்து—அளித்து-இரட்சித்து—அழிக்கும்-சம்மரிக்கும்—செய்கைக்கு-(இம் மூன்று)தொழிற்கும்—ஏது ஆம்-காரணமாகும்—அயன் ஆய-பிரமனாகியும்—மால் ஆய்-நாராயணனாகியும்—ஆன்ற ஈசனும் ஆய்-மாட்சிமைபொருந்திய உருத்திரனாகியும்—அநந்தமூர்த்தியும்ஆய்-(இன்னும்) அளவிறந்தசரா ந

ரதிரியக்காதி சேதனப்பிரபஞ்சங்களாயும் ஸ்ரீகதியாதிய அசேதனப் பிரபஞ்சங்களாயும்—பூணற முததனுமாய்-(அனைததினும்) பூரணமாகும் நிததிய முததனான ஈசுரனுமாய—நிறகும்-(நிறைநது) நிறகினற—இனபப்புணரி ஆதவன் ஆய-ஆநநதசமுததிரமாயும் (பர)மாதிததனுமாய—நாளும் தோன்றிய-சதாகாலமும் விளஙகுவதாகிய—விமல போதசொரூபததை-நிரமலமான ஆனமசொரூபததை—பணிகின்றேன்-வணஙகுகின்றேன்—எ-று.

"தானே, ஈனறளித தழிககுஞ் செயகைக் கேதுவா மயனுமாலா, யான்றவீ சனுமா யநநதமூர்த தியுமாயப் பூணறமுத தனுமாய நிறகும விமலபோத சொரூபததைப் பணிகினறேன்" எனககூட்டுக.

"அயனும் மாலாயா னறவீசனு மாய" என்றது காரியபபிரமஙகளை. "பூணறமுததனுமாய" என்றது காரணபபிரமததை இஙஙனமனைத்துமாய நிற்பதும் தனது ஏகதேசததில்; அதுவும் தோறறவுமாததிரமே என்னும் பொருடோனற "இன்பப் புணரியா தவனும" என்றார். அன்றியும், "இனபப் புணரியாதவனும்" என்றதை ஏதுகாபபவிசேடண மெனினுமமையும். "இனபம" என்பது பிரசித்த சமுததிரததினும் ஆனமமகோததிக்குள்ள விலட்சணத் தனமையையும், "நாளுந்தோன்றிய" என்பது பிரசிதத சூரியனினும் பரமாதிததனுக்குள்ள விலட்சணத்தனமையையும் குறிப்பிதது நின்றது. "விமலபோதம" என்றதால் பஞ்சகோசஙகளே ஆனமாவென்பாரையும், "போதசொரூபம" என்றதால ஆனமாவிறகு ஞானகுணமென்பாரையும் மறுததன ரென்றும், "தானே" என்றதால அநநிய நிமிததோபாதானம இனமையைக்குறிபபிததனரென்று கொளக.

ஈதனைததுமய ஆனமாவே யெனனுஞ்சுருதியால, தனனையணங்கினதாம.

குருவின நமஸகாரரூபமஙகலம

எவருடை யருளால யானே யெங்குமாம் பிரம மெனபால்
கவருடைப் புவன மெல்லாங் கற்பித மென்ற றிநது
சுவரிடை வெளிபோல் யானென் சொரூபசு பாவ மானென
அவருடைப் பதும பாத மறுதினம பணிகின் றேனே. (௪)

(இ-ள்) எவருடை அருளால்- (தாயினுஞ்சிறநத) யாவருடைய கிருபையினால்—சுவரிடைவெளிபோல்-குடடியததினகண்(அதனு

லாச்சாதிக்கப்பட்டுள்ள) ஆகாயத்தை (அக் குடத்தை யிடித்தொழித்து அதுவே மகாகாயமென்றறிந்தார்) போல — யானே-(அசங்கசித்தாத்மாவான வென்னையாச்சாதித்துள்ள பஞ்சகோசங்களையும், அவை என்னாலறியப்பட்டுச் சடமாயிருத்தலின், இது நானல்ல இது நானல்லவென்று நேதித்து, மேலே அவைகளின்பாவரூபமான சூனியத்தையுமொழித்து அவைகட்குச்சாட்சியாய அசங்கசித்தாத்மவான) நானே — எங்குமாம் பிரமம்-அரியயன் சிவன் அந்தகன் இந்திரனாதிய விடந்தோறும் (முத்திலுள்ள நூல்போல அநுசூதமாய்ச்சாட்சியாய்) நிறைந்திருப்பதாகிய பிரமமாம் — என்பால-(இப்படிப் பரப்பிரமமான என்னிடத்து)—கவருடையபுவனம் எல்லாம்-நாநாகூறுபாடுடைய பிரபஞ்சமெல்லாமும்—கற்பிதம் - (கானற்சலம்போல அத்தியஸ்தமாதலின்) மித்தையாம்—என்று அறிந்து-என்று (சமுசயமில்லாமற்) சாட்சாத்கரித்து—சுபாவம் - சுபாவமாக—யான் என சொரூபம் ஆனேன்-நானென்து(நிச) சொரூபமாயினேனோ — அவருடைய பதுமபாதம்-அக்குருமூர்த்தியினுடைய தாமரைமலர்போலும் திருவடியை—அநுதினம் பணிகின்றேன் - நாடோறும் வணங்குகின்றேன்—எ-று.

எவருடையருளால் ஆனேனெனக்கூட்டுக.

யாவரும் முடிமேற்கோடலானும், யாவரினும்பெருமையுடைமையானும், அபக்குவர் அணிமைக்கணிருந்தும் அடையாமையானும், பக்குவர் சேய்மைக்கணிருந்தும் தேடிவந்தடைதலானும் "பதுமபாதம்" என்றார். ஞானம் வந்தபின் பணிதலொழியின் செய்ந்நன்றி கொன்ற தோடம் வருமென்பதை, "அநுதினம்" என்னும் பதத்தாற்குறிப்பித்த

(௭) "சுபாவம்" என்றபதத்தால் அம்ஸாம்ஸிபாவம், விகாரவிகாரிபாவம், உபாசகவுபாசியபாவமுதலியனபோல எனக்கும்பிரமத்திற்குங்கொஞ்சமும் பேதமின்றென்பதையும், பேதமின்மையின்; காரியத்தன்மை, பிரகாசியத்தன்மை, ஆதேயத்தன்மை, ஆகிய பரதந்திரமுடையன் அன்றென்பதையும் குறிப்பித்தனர். "யானே யெங்குமாம் பிரமம்" என்பதற்கு, உதாரணம். பிரபுலிங்கலீலை. "வானமல்லேன் வளியல்லே னழனீ ரல்லேன் மண்ணல்லேன்ஞான மல

லேன் வினையல்லே னானே சிவமென் றெண்ணினேனு, னா னெனல்லா லொருசிவமே யாவ னிவ்வா றன்றாதா, னா னெல்லா முடையவுடம் பெடுத்துச் சுழலு மென்று ணறும்" எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுங்காண்க. "அநுதினம் பணிகின்றேனே" என்றதற்கு-௨-ம்-பிரமகீதை. "மாய வன்புலத் தெழாவகை நீக்கத்தன் வாய்மையான பயிர்க்காலாற், பாய வினைமுளை யிருசெவித் துணைவழி பாய்ச்சினனை பதுமத்தா, டாயுந் தந்தையுஞ் சுற்றமு மற்றுந் தனமுமென் றடைவானறனை, காய முள்ளனாள் வும்புகழ்ந் தேத்துவான் கற்றோர் கலையாலே" எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுங்காண்க "யானே" என்பது மஹாவாக்கியத்தினை-அகம்பதம். "எங்குமாம்பிரமம்" என்பது பிரபதம். "ஆனேன" என்பது அஸிபதம்.

அநுபூதிவாக்கியார்த்தஸம்ருதியோடு குருவினது பெருங்கருணையை வியந்தது. (௯)

[குருவின் சிபாத்வல்லபத்தைத் துதித்தல்]

என்னுடை மனது புத்தி யிந்திய சரீர மெல்லாம்
என்னுடை யறிவி னாலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி
என்னுடை நீயு நானு மேகமென் றைக்கியஞ் செய்ய
என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்று மீசனை யிறைஞ்சி னேனே.

(இ-ள்) என்னுடைமனது-எனது (சமுசயரூபமான) மனதும்— புத்தி-(நிச்சயரூபமான) புத்தியும்— இந்திரியம்-(ஞானகரு) மேந்திரியங்களும்—சரீரம்- (பிராணபஞ்சகத்தோடு இயவிலிங்கதேகத்திறகிடமானதூல) சரீரமும் — எல்லாம்-(இவ்விரண்டிற்கு மூலமான அஞ்ஞானக்கூட்டறனனும் காரணசரீரமும், இவைகளைப்பற்றி வாராநின்ற சாக்கிராதி அவஸ்தாத்திரயமும், விசுவாதி அபிமானித்திரயமும், இனனும் விராட்டாதி சட்டிட சரீரத்திரயங்களும், சிருஷ்டியாதி அவத்தாத்திரயமும், வைசுவானராதி அபிமானித்திரயமும், ஆகிய இவைபதத்தற்பதங்களிலுள்ளமாயாகற்பிதங்க)ளனைத்தையும்—என்னுடை அறிவினாலே-(தமமாற்போதித்த யுத்தியினாலேயுளதாகிய) எனது பி

ஞானியினாலேதானே—இரவிமுன்னிமமே ஆக்கி-சூரியன்முன்னே பனியைப்போலவே (அபாவ)மாக்கி—நீயும்-(துவம்பதலட்சியார்த்தமென்னும் கூடஸ்தனாகிய) நீயும்—நானும்-(தத்பதலட்சியார்த்தமென்னும் பிரமமாகிய) நானும்—ஏகம் என்று-(கடாகாயம் மடாகாயம்போல) ஒன்றேயென்று—என்னுடை ஐக்கியம் செய்ய-என்னுடைய ஐக்கியத்தை (எனக்கு) உபதேசித்தருள—என்னுடைக் குருவாய்த்தோன்றும் ஈசனை-என்னுடைய குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளிய ஈசுரனை—இறைஞ்சினேன்-வணங்கினேன்.—எ-று.

தத்துவசமூகங்களுள் மனத்தைமுன்னே காட்டினது, வாசிட்டத்தில், "பரமமா மறிவின் முன்னே புறப்படும் பொய்யாமுள்ளப் புவனவிகற்பங்களெனும் பொய்யைக் காட்டும்." எனக் கூறியபடியே, சகலசகற்பனைக்கும் மனமேகாரணமாதல்பற்றி "எல்லாம்" என்பதத்தால், சமஷ்டி சரீரத்திரயமுதலியவை வருவித்தாம். "எல்லாம் இரவிமுன்னிமமேயாக்கி" என்பதால், அனர்த்தநிவிர்த்தியும், "ஐக்கியஞ்செய்ய" என்பதால், ஆனந்தப்பிராப்தியும், குருவினாலாயினவென்பது பெறப்படும். இப்பேறு குருவின் சீபாதவல்லபத்தாலாதலின், இதுவே குருவின் சீபாதவல்லபமாமெனக்

"நானும்" என்றது, பிரமவித்து பிரமமேயென்னுஞ் சுருதியாலென்க. ஐக்கியந்தனக்குப் புறம்பேயுள்ளதாயிருத்தலான், "என்னுடை ஐக்கியம்" என்றும், "ஈசனிங்கருள் செய்யவந்திருக்கிற விடவன் திருமேனி" என்னும் சுருதியால் "என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்றுமீசனை" என்றுங்கூறினார்.

["ஈசன்" என்பதற்கு ஐசுவரியசம்பன்னனென்று பொருள். இறைஞ்சாநின்றேன் என்னாது, "இறைஞ்சினேன்" என்று, இறந்தகாலத்தாற்கூறினது, ஜகதீசுரன் குருமூர்த்தமாய் வந்தருளியது, கழிபோன அநந்தஜநநங்களில் யான் நிஷ்காமமாய்ச் செய்த ஈசுவரோபாசனையின் பெரும்பேறெனனுங்குறிப்பு. "குரு" என்பதில், குகாரம்=அஞ்ஞானம். ருகாரம்=ஞானமாம், ஆகவே, ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திசெய்பவரே குருவாம். மற்றையோர் குருச்சத்தத்திற்கு அருகரல்லரென்றறிக. இதற்கு, உ-ம- பிரபுலிங்கலீலை
"உண்டோபிற ரென்று முலகெலா முண்மை யன்றென வுணர்த்தி

யெப் பொருளுங், கண்டசான் றதனைக் காட்சிய தறவே கணடிடக கரியெனக் காட்டும, பணடைவே தாநத வாக்கியரு சொனன படி யிலே பரமனே டொன்றாய, விணடிடா வண்ண மூணாததுவான றனனே வியனகுரு வென றிடும வேதம." எ-ம், "காட்சியையெல்லா ங கணணதாய்க் கரைததுக் கண்ணொழிக தொருபொரு ளில்லா, மாட்சியை யளிகக வலலவன குருவா மாரிபோன மாறுவேண டா தே, மீட்சியில பததனைக் கருணையா லளிக்கும. விததகக குரவனே யெவருந், தாழசசிசெய தேததற குரியதத துவமாகு சஙகர னென றிடத தகுவான" எ-ம வரும. மறறும வருவனவறறுறகாணக.

குருவின றிருமேனிககணணிருந்துசாமவேதமஹாவாககியததை உபதேசிப்பதும, ஈசுரனேயெனனுஞ்சுருதியினபொருளை யறிவிதத தாம. (ச)

[குருவைவணஙகி அவரருளால் நூல்செயப்புகுநது, நூலின அதிகாரி, சமபநதம், விடயம, பயனெனனும் அநுபநத ச துஷ்டயமறிந்தாலலலாமல [illegible] [illegible] [illegible]
ன முனனேகூறதலதொடஙகி, இதில அதிகாரியையும, விடயததையும கூறுகினறார.]

அநதமு நடுவு மின்றி யாதியு மின்றி வான்போல
சநதத மொளிரு ஞான சறகுரு பாத மபோறறிப
பநதமும வீடும காட்டப் பரந்தநூல பாரகக மாட்டா
மநதரு முணரு மாறு வத்துதத துவஞ்சொல லேனே. (இ)

(இ-ள) ஆதியும நடுவும இனறி-(தனக்குத)தோறறமுநிதியுமி லலாமல—அநதமும இனறி-நாசமுமிலலாமல—வானபோல-ஆகாய மபோலச(சூடசுமமாயவியாபகமாய் அசஙகமாய)—சநததம ஒளிரு-எ சாவகாலமும விளஙகாநிற்கும—ஞானசறகுரு பாதமபோறறி-ஞா னமயமானசறகுரு*வினுடையசீபாதஙகளைத்துதிசெய்து(அப மபுஜபிரசாதலேசததால)—பநதமும்வீடும காடட-பநதலடசண மி இனனது, மோடசலடசணம இன்னதென்று(அதிகாரிக)கறிவிததற பொருடடு—பரந்தநூல-(வாதராயணாமுதலியபூாவாசாரியரால் அரு

*சற்குரு=சததுபதேசஞ்செய்பவா

ளிசசெயயப்பட்டுள்ள சூததிரபாடியம், வார்ததிகமுதலிய) வேதாநத நூலகளை—பாாக்கமாட்டாமநதரும-விசாரிததறியச சமாததமினறிய மநதபுததியுடைய வதிகாரிகளும—உணருமஆறு- (அபபநதமோட்ச சொருபஙகளையெளி) தறியுமபடி—வதது தததுவமசொலவேன-வஸ துவின உணமையை (இந்நூலினகட்) சொலலுவேன—எ-று

"மநதா"=இநநூலின் அதிகாரி. "வததுதத்துவம்"=இந்நூலின விடயம்; "வதது"=சீவபபிரமஙகள. "தததுவம" = அவைகளின ஏகததுவம.

(உஅ) சகலபிராணிகளின அநதக்கரணததுளள மலம,‡ விட்சேபம,ஆவரணமனனும மூவகைததோடஙகளுளளே நிட்காமகாமாநுட்டானததால், மலதோடமும, உபாசனையால,விட்சேபதோடமும, ஞானததால, சொருபாவரணரூபமான அஞ்ஞானதோடமும நீங்காநிற்குமென்று கூறப்பட்டிருபப்பதால், நிட்காமகருமததால், மலதோடமும், உபாசனையால, விட்சேபதோடமும் நீஙகி ஓரஞ்ஞானதோடமாததிரத்தோடுகூடி நானகுசாதனங்களையுமுடைய புருடரோ இந்நூறகதிகாரிகளாம.

(உகூ) பிரதிபாதனமபண்ணப்படுவதுயாது ? அது விடயமெனப்படும. இநநூலினகணணே சீவப்பிரமஙகளின் ஏகததுவவம பிரதிபாதனமபணணபபடுதலின, அவவேகததுவமே இந்நூறகுவிடயமாம.

"மநதரும" எனபதில, உமமை இழிவு சிறபபாயககூரிய மதியுடைய ஏனையோரும என எதிரதுதழீஇ நினறது.

"மநதரு முணரு மாறு வததுதததுவஞ்சொல் வேன" எனபதனகருதது, பூர்வாசாரியரான வாதராயணாமுதலியோரால தெயவவாணியால வெகுகிரந்தஙகள முனனமே அருளிசசெய்திருக்க, நீரூதனமாகசசெநதமிழ்ப்பாஷையாலியறறுமநூலானது நிட்பலமாமெனறுவரும ஆசஙகையைப்பறறித்தெய்வவாணியாலுள்ள அநநூல்களா

---

‡ மலம=பாவம.

றகூறியமதியுடையோர்க்கே போதமுண்டாம். மந்தமதியுடையோர்க்குப்பாஷாகிரந்தங்களாலல்லாமல் அந்நூல்களால் போதம் உண்டாகாதென்பது துணிவாதலால், நூதனமாகவிந்நூலாரம்பிப்பது சபலமாமென்பது. (௫)

[ஆனால், செந்தமிழ்ப்பாஷையினும் பிரபந்தங்கள் அநேகமிருத்தலின், நீர் நூதனமாகச்செய்வதில் விசேடம் இன்மையின், இது நிட்பிரயோஜனமாமென ஞசங்கித்துத் தாம் நூதனமாகச் செய்யப்புக்கநூலின் விசேடத்தைத் தெரித்துணர்த்துகின்றார்.]

**படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பாற்கடன் மொண்டு முன்னூற்
குடங்களி னிறைத்து வைத்தார் குரவர்க ளெல்லாங் காய்ச்சிக்
கடைந்தெடுத் தளித்தே னிந்தக் கைவல்ய நவநீ தத்தை
அடைந்தவர் விடய மண்டின் றலைவரோ பசியி லாரே. (க)**

(இ-ள்) படர்ந்த வேதாந்தம் என்னும்-(அநேகமாய்) விரிந்துள்ள உபநிஷத்துக்களென்றுகூறும்—பாற்கடல் மொண்டு-பாற்கடலில் முகந்து—முன் நூல் குடங்களில்-(சூத்திரபாஷ்யம், வார்த்திகமுதலிய) புராதன கிரந்தங்களென்னுங் குடங்களிலே—நிறைத்து வைத்தார்-பூரித்துவைத்தார்கள்— குரவர்கள் எல்லாம்-(வாதராயணர்முதலிய) பூருவாசாரியர்களெல்லாம்—காய்ச்சி-(உபநிஷத்து வாக்கியங்களென்னும் அப்பாலைச்சற்குரு சந்நிதியிற்) காய்ச்சி—கடைந்து-எனதநுபூதிமத்தான மதனஞ்செய்து—எடுத்து அளித்தேன்-(திரட்டி) யெடுத்துக்கொடுத்தேன் — இந்தக்கைவல்ய நவநீதத்தை-இந்தக் கைவல்யநவநீதமென்னும் (ஞான) நூலினை,—அடைந்தவர்- இதனையநுபூதியளவிற் பெற்றோர்—விடயம் மண்டி இன்று-(சாரமற்ற) விஷமாகிய மண்ணையுண்டு—அலைவரோ-(அவ்விடயவாசனையான மேன்மேலும் ஜநநமரணங்களையடைந்து) வருந்துவரோ (வருந்தார்)—என்னை? பசியிலார்-இருப்பராகலின்.—எ-று.

ஆத்தகெம்பீரத்தால் அளத்தற்கரிதாகலானும், பரிபூரணபரமானந்தரூபமான சீதளத்தைப்பயத்தலானும், அமலமாயும், அற்புதமாயுமிருத்தலானும் வேதாந்தத்தைப், "பாற்கடல்" என்றும், பூர்வாசாரி

யார்கிய வாதராயணர் முதலியோர் தாம் உபதேசிக்கும் வகைக்கேற்கத் தமக்குவேண்டிய வாக்கியங்களை அங்கங்கே எடுத்துக்கொண்டதை, “மொண்டு” என்றும், அவ்வாக்கியங்களை நூலாகப் பூர்த்திசெய்ததை, “முன்னூற்குடங்களில் நிறைத்து” என்றும், அப்புராதன கிரந்தங்களை இவ்வாசிரியர் குருமுகமாக ஆராய்ந்து, அவற்றில் இன்னது பூர்வபட்சம், இன்னது சித்தாந்தமென்று தாம் தேர்ந்ததை, “காய்ச்சி” என்றும், சித்தாந்தத்திலும் ஆஞ்ஞாயிகை* ஆஞ்ஞானம்§ முதலியவற்றை ஒழித்துச் சாராம்ஸமான பிரகரணார்த்தங்களைத் தமது அநுபவமாகக்கொண்டு பலபடவிசாரித்ததை, “கடைந்து” என்றும், பிரமாத்மைக்கிய ஞானத்திற்கு முக்கிய உபயோகிகளான பதார்த்தங்களைத் தமதுமனதிலே தாரணைசெய்ததை, “எடுத்து” என்றும், அவைகளைப் பத்தியரூபப்பிரபந்தமாகச்செய்ததை, “அளித்தேன்” என்றும், இக்காரணத்தால், இந்நூற்குக் கைவல்லியநவநீதமென்று நாமமிட்டேமென்பார், “கைவல்ய நவநீதத்தை”¶ என்றும், இதைக்குருமுகமாகக்கேட்டு அநுபூதிபெற்றவர், செய்யத்தக்கவையெல்லாஞ் செய்து அடையத்தக்கவையெல்லாம் அடைந்தேம் என்னும் அமைதிரூபமான நிரங்குசதிருப்தராய்ச் சம்சாரவனர்த்தத்தினின்றும் முத்தராவர் என்பார், “விடய மண்டின றலைவரோ பசியி லார்” என்றுங்கூறினார்.

“எடுத்தளித்தேன்” என்பது, சம்பந்தம். “விடய மண்டின றலைவரோ பசியி லார்” என்பது, அனர்த்தநிவிர்த்தி ஆநந்தப்பிராப்தி ரூபமான இந்நூலின் பயன்.

(௫0) கிரந்தத்திற்கும், விடயத்திற்கும் பிரதிபாதிய பிரதிபாதக பாவசம்பந்தம். கிரந்தம், பிரதிபாதகம் விடயம், பிரதி

* ஆஞ்ஞாயிகை=பிரத்தியட்சதடத்தசத்தாந்தம்.

§ ஆஞ்ஞானம்=பரோட்சவிருத்தாந்தம்.

¶ கைவல்ய நவநீதம், என்பது கைவல்லியத்தை, ஞானவாயிலாகப் பயக்கத்தக்க நவநீதம்போன்றது என இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பொருளுமுடன்றொக்க தொகையாய் நூற்கு உவமவாகு பெயரென்னும் காரணக்குறியாயிற்று.
கைவல்லியம்=மோக்ஷம். நவநீதம்=வெண்ணெய்.

பாதகியம்; யாது பிரதிபாதகஞ்செய்வதோ' அது பிரதிபாதகம்; யாது பிரதிபாதனஞ் செய்யப் யோக்கியமாமோ' அது பிரதிபாதகியமாம். அதிகாரிக்கும், பலத்திறகும் பிராப்பிய பிராபக பாவசம்பந்தம் பலம், பிராப்பியம் அதிகாரி, பிராபகன்; யாதொன்று பிராப்தமாமோ' அது பிராப்பியம் எவன் பிராப்தமாகப்பெறுவனோ' அவன் பிராபகன். அதிகாரிக்கும், விசாரத்திறகும், கர்த்துரு,கர்த்தவ்வியபாவசம்பந்தம் அதிகாரி, கர்த்தா விசாரம், கர்த்தவ்வியம், செய்பவனயாவன், அவன் கர்த்தாவாம் யாது செய்யயோக்கியமாமோ' அது கர்த்தவ்வியமாம் கிரந்தத்திறகும், ஞானத்திற்கும் ஜநகிய ஜநகபாவசம்பந்தம் விசாரவாயிலாகக்கிரந்தம், ஞானத்திறகு ஜநகமாம் ஞானம், ஜநகியமாம் உறபத்திபண்ணுவதுயாது' அது ஜநகமாம் யாது உறபத்தியாமோ' அது ஜநகியமாம் இவை முதலான சம்பந்தங்கள் இன்னும் அநேகம் உள

(௩௧) பிரபஞ்சத்திற்குக்காரணமான அஞ்ஞானமும், பிரபஞ்சமும ஜநநமரணரூபமான துக்கத்திற்கேதுவாகலின், அவை அனர்த்தமாம்; ஆகவே, அவ்வனர்த்தநிவிர்த்தியும், பரமானந்தப்பிராப்தியும் மோட்சமெனப்படும், இதுவே, கிரந்தத்திறகுப்பரமப்பிரயோஜனமாம் அவாந்தரப்பிரயோஜனம் ஞானமாம். யாதொன்றனிடத்துப்புருடனுக்கப்பேரவா யுண்டாமோ' அது பரமப்பிரயோஜனமாம், அதனையே முக்கியார்த்தமெனப; அவ்வனர்த்த துக்கநிவிர்த்தியிலும், சுகப்பிராப்தியிலும் சர்வபுருடருக்குமுளதாம; அதுவே மோட்சத்தின்சொரூபமாம, ஆகவே, பரமப்பிரயோஜனம் மோட்சமாம் ஞானம்அன்று. என்னை? ஞானமுக்கப்பிராப்திக்கும், துக்கநிவிர்த்திக்குமசாதனமதான், ஆயினும், ஞானமே சுகப்பிராப்தி, துக்கநிவிர்த்திரூபமானதன்று; இதனான், ஞானமஅவாந்தரப்பிரயோஜனமாம் யாதொருவத்துவினவாயிலாகப்பரமப்பிரயோஜனம் பிராப்தியாமோ! அதுஅவாந்தரப்பிரயோஜனமெனப்படும், அப்படிப்பட்டது ஞானம். என்னை? கிரந்தத்தினால ஞானவாயிலாக முத்திரூபமான பரமப்பிரயோஜனமபெறப்படுதலின், ஞான

அவாந்தரப்பிரயோஜனமாம் இவ்வாறான சம்பந்தப்பிரயோஜனங்களை இவ்வாசிரியர் இரண்டுசெய்யுளாற்சுருக்கத்துக் கூறினார்.

சொல்லிய உருவகத்தால், இந்நூலானது சகலவேதாந்தசாஸ்திரத்தசாராம்ஸங்களையும் சூத்திரம்போலச்செய்யுளுள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருப்பதென்பதும், ஓரிடத்திலாவது வேதாந்தசாஸ்திரத்திற்கு விரோதமில்லாததென்பதும், ஞானத்திற்குமுக்கியஉபயோகியான பதார்த்தங்களைப் பிரதிபாதிப்பதென்பதும் ஏனைய பாஷாகிரந்தங்களோடு இணையானதன்று, சர்வபாஷாகிரந்தங்களினும், உத்தமோத்தமமாம் என்பதும்பெறற்றாம். (௬)

[இந்நூலின் படலவகை கூறுகின்றார்.]

முத்தனை வேங்க டேச முகுந்தனை யெனையாட் கொண்ட
கர்த்தனை வணங்கிச் சொல்லுங் கைவல்ய நவநீ தத்தைத்
தத்துவ விளக்க மென்றுஞ் சந்தேகந் தெளித லென்றும்
வைத்திரு படல மாக வகுத்துரை செய்கின் றேனே. (௭)

(இ-ள்) முத்தனை-(சம்சாரபந்தம்)விட்டவனை—வேங்கடேசமுகுந்தனை-வேங்கடமென்னும்மலைக்கிறைவனான திருமாலை—எனை ஆட்கொண்டகர்த்தனை-என்னை அடிமைகொண்ட கருத்தனை—வணங்கிச்சொல்லும்-(என்மயமாக)வணங்கிச்சொல்லலெடுத்துக்கொண்ட கைவல்ய நவநீதத்தை-கைவல்லியநவநீதமென்னும்பெயரையுடைய இந்த ஞானநூலினை—தத்துவவிளக்கமென்றும் சந்தேகந்தெளிதலென்றும்—இருபடலமாக வகுத்துவைத்து-இரண்டுபடலமாகப்பிரித்துவைத்து—உரைசெய்கின்றேன்-சொல்லுகின்றேன்.—எ-று.

மு என்பது, முத்தி. கு என்பது, புத்தி; இவைகளைமுறையேஞானிகட்கும், பத்திமான்கட்குங்கொடுப்பவன், "முகுந்தன்" ஆம். "முத்தன்" என்பது விட்டவனென்னுங்கருத்தியால் சுபாவமாகச்சம்சாரபந்தம் இவர்க்குச்சர்வதா இல்லை; இதனான், "முத்தன்" யாதொருசகாயமும் அபேட்சியாமல் பிரபஞ்சசிருட்டியைச்சுதந்தரனாகச் ஸ்வேச்சையினாலே பண்ணுகின்றமையால், கர்த்தாவாம்; இவ்வண்ணமி

ஷ்ணுசகஸ்திரநாமபாஷ்யத்திற் கூறப்பட்டுள்ளன. நாராயண தேசிக னென்னும் நாமத்திற்கியைய "வேங்கடேசமுகுந்தன்" என்று

குருவருளுடையோர்க்கே சகலசுருதிப்பொருள்களும் உள்ளவாறு தோன்றுமாதலான், "எனையாட்கொண்டகாத்தனை வணங்கிச்சொல்லும்" என்றார். இதனால், குருவினது கிருபாபலங்கொண்டு, இந்நூல் சொல்லுகின்றேனல்லாமல், எனது புத்திவலிகொண்டு சொல்லவில்லையென்பது குறிப்பு.

இங்ஙனங்கூறியது அவையடக்கம்.

ஜீவபிரமங்களின் ஐக்கியஞானத்தைப்பிரகாசிப்பித்தலால் முதற்படலத்திற்கு "தத்துவவிளக்கம்" என்றும், அதன்கணுள்ளவாகுஞ் சந்தேகங்களைத்தெளிவித்தலால் இரண்டாம்படலத்திற்குச் "சந்தேகந்தெளிதல்" என்றும், நாமஞ்சூட்டினர்.

படலம்=கிரந்தபேதம்; அதாவது நூலினுட்பிரிவு (எ)

பாயிரம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

முதலாவது

தத்துவவிளக்கப்படலம்.

———

[குருச்-சம்வாதரூபமாக அந்தநிரூபணஞ்செய்யும் நூல் அப்பியாசயோகம் போதம் உண்டாமாகலின், அந்நூலை இந்நூல் நயமுந்தொடங்கி, இதுகேட்கும் அதிகாரிகளுடைய சாதனங்களை இங்கே கூறுகின்றார்.]

(கஉ)நித்திய வநித்தி யங்க ணிண்ணயந் தெரிவி வேகம்
மத்திய விகப ரங்கள் வருபோகங் களினி ராசை
சத்திய முறைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென் றாறு கூட்டம்
முத்தியை விரும்பு மிச்சை மொழிவாசா தனமிந் நான்கே. (அ)

(இ-ள்) நித்திய அநித்தியங்கள்-நித்தியாநித்திய வஸ்துக்களினுடைய—நிண்ணயம் தெரிவிவேகம்-நிச்சயமானதன்மையை அறிய நின்ற விவேகமும்—மத்திய இகபரங்கள்-மத்தியமான இகலோகபரலோகங்களில்— வருபோகங்களில் நிராசை-(முறையேகரும ஞானிய ங்க) வருகின்ற (மாலை, சந்தனமுதலியனவும், அப்ஸரஸ்திரீ, அமுதமுதலியனவும் ஆகிய) போகங்களில் விராகமும்—சமாதி ஆறுகூட்டம்-சமாதிஷட்கசம்பத்தியும்—முத்தியை விரும்பும் இச்சை-மோட்சத்தையடைய விரும்புகிற்கும் இச்சையும்—(ஆகிய) இந்நான்கே—சத

தியம உரைக்கவேண்டும்-உண்மையாக (அதிகாரிக்குரியனவாகக்) கூற த்தக்க—சாதனம் என்று மொழிவர்-சாதனமாமென்று சொல்லுவார் பெரியோர் —எ-று.

"நித்தியம" = ஆன்மா. " அநித்தியம "= தேகாதிப்பிரபஞ்சம. "நிணயம"= ஆனமாநாசமினமையதும, கிரியையினமையதுமாம. பிரபஞ்சம,நாசமுடையதும, கிரியையுடையதுமாமெனனுந்தனமை, இவைகளினபகுத்தறிவு "விவேகம" இகலோகபரலோகஙகளிலுள்ள போகஙகளில அநித்ததுக்காதி தோடதரிசனததால வாநதாசனமுதலி புரீஷஙகளிறபோல அருவருபபுறறு ஆசைவிடுகை, "இகாமுத்தி ராத்தபலபோகவிராகம" சமமுதலிய ஆறினபிராபதியே "சமாதி சடசமபததி" பிரமபிராபதியும, அனாத்தநிவிர்த்தியும மோடசத்தி னசொரூபமாகலின், இவற்றினகணணுளதாகும இசசை "முமுடசுத் துவம "

சமமுதலிய ஆறையும ஒருசாதனமாக எண்ணியிருபபதால சா தனம் ஒனபதலலவெனபார, "நானகே" எனததேறறஙகொடுத்தார் "சத்தியி னுரைக்க வேண்டும" எனபது பாடமாயின, வைராக்கிய மும, சரீரவலியினளவு கூறவேணடுமெனறு பொருளுரைத்துக் கொளக சாதனநானகனுள்ளே முனனாவிவேகத்தைச்சொன்ன து, முனனேவிவேகம உளதாயிறறன பினனாவைராக்கியாதியுத் தரசாதனஙகள உளவாம; அஃதுளதாகாதேல, உத்தரசாதனஙகளு ளவாகாவாகலின எனக. (௫)

[சமாதிசடகஙகளின நாமமும, அவைகளின்
இலக்கணமுஙகூறல]

சமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமாதான சிரத்தை யாறும
சமமகக் கரண தண்டந் தமமபுறக் கரண தண்டம்
அமாதரு கருமம் பற்று தறுத்தலே விடலென் றுரும்
மமாசெயுங் காம மாதி வரினடக் குதல் சகித்தல். (௬)

(இ-ள்) சமமதமமவிடலசகித்தல் சமாதானமசிரத்தை-சமம, தமம, உபராமம, திதிட்சை, சமாதானம், சிரத்தை (யெனும் இவை) —ஆறுஆம-ஆறன் நாமமாம—(இனிச்சமமுதலிய நானகன் இலக்க

ணம்) சமம்-சமமாவது—அகக்கரணம் தண்டம்-அந்தக்கரணத்தைத் தண்டித்து (விடயங்களிலனின்றும்) தகைதலாம்—தமம்-தமமாவது-புறக்கரணம் தண்டம்-வாகியகரணங்களைத் தண்டித்துச் (சத்தாதிவிடயங்களில்நின்றும்) தகைதலாம்—அமர்தரு கருமம் பற்றுது அறுத்தலே-(ஸ்திரீ, தனம், சாதியபிமானமுதலிய சாமக்கிரி*யோடு) பொருந்திய (சகல) கருமங்களையும் பரிசியாமறறியாகஞ்செய்தலே—விடல் என்று ஆகும்-உபராமமென்றுசொல்வதாம்—சகித்தல்-திதிட்சையாவது—மமர் செயும் காமம் ஆதி வரின்-மயக்கத்தைச்செயயுங்காமமுதலியவை (பூருவவாசனையினால் அந்தக்கரணத்தில்) எழுமாயின—அடக்குதல்-(விவேகத்தினால் அவற்றை விரியவிடாமல்) அடங்கச்செய்வதாம்—எ-று.

வெய்யில், சீதம், பசி, தாகமுதலியவற்றைச்சுபாவமாகச்சகித்தலை, "திதிட்சை" யென்றுங்கூறுவர். மமமர்என்றபாலது தொடைநோக்கி, "மமர" எனத்தொக்குநின்றது. (௯)

[சமாதானசிரத்தைகளின் இலக்கணம்.]

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்சிந் திக்கு மாறு
சரதமா வைக்கு மித்தைச் சமாதான மென்பர் மேலோர்
பரமசற் குருநூ லன்பு பறறலே சிரத்தை யாகும்
வரமிகு சமாதி யாறு வகையின சொற்பொருளி தாமே.(௧0)

(இ-ள்) சித்தம்-(விடயங்களில்நின்றுந்தகையப்பட்ட சித்தமானது—சிரவணப்பொருளைத்தானே-(பெரியோர்களிடத்திற்) கேட்ட ஞானசாஸ்திரார்த்தங்களையே—சிந்திக்கும் ஆறு-(அநுபவத்திற்குவரச்)சிந்திக்கும்படி—சரதமாவைக்கும் இத்தை-உள்ளபடிவைக்கும் இதனை—சமாதானம் என்பர் மேலோர்-சமாதானமென்று சொல்லுவர் பெரியோர்—பரம சற்குரு நூல் அன்பு பற்றலே-உத்கிருஷ்டமான ஞானாசாரியராலும் (ஞான) சாஸ்திரங்களாலும் (உபதேசிக்கப்பட்ட வாக்கியங்களில் இவை சத்தியமாமென்று) விசுவாசம் வைத்தலே—சிரத்தை ஆகும்—வரம் மிகு-சிரேஷ்டமிக்க—சமாதி ஆறுவகையின்-சமமு

* சாமக்கிரி—சாதனம்.

தலிய ஆறுவகைகளின—சொற்பொருள இது ஆம-மொழிப்பொருளி லையேயாம—எ-று

சமதமாதிசாதனமுடையவனே அதிகாரியெனறுசாஸ்திரஙகளி ல ஆஙகாஙகு எடுததுவாணிக்கபபடுவதால், "வரமிகுசமாதி" என றும, விடயததிலஙினறுமமீட்டமனதைஓாபோதும் விட்சேபமடையவிடா மல என்னும பெயருடோனற, "சிரவணப பொருளைத தானே" என றுஙகூறினா. (௬௦)

[சொலலிபபோநத சாதனஙகளின பயனை விதிமுகததானும, எதிாமறைமுகததானும உண ாததுகினறா.]

சாதன மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி லில்லை
ஆதலா லிந்த நான்கு மடைந்தவாக கறிவுண் டாகும்
நூதன் விவேகி யுள்ள நுழையாது நுழைபு மாகில
பூதசன் மங்கள கோடி புனிதனும புருட னுமே. (௬௧)

(இ-ள) சாதனமஇனறி-(எழுத்தாணி, மணவெட்டிமுதலிய)சா தனஙகளிலலாமல—ஒனறை- (எழுதுதல், மண்வெட்டுதல் முதலிய காரியஙகளுள்) ஒருகாரியததை — சாதிபபாா - செய்துமுடிகக வல லோா—உலகில இலலை-உலகினகண் (ஒருவரும) இலலை—ஆதலால இநத நானகும அடைநதவாககு-ஆகையால விவேகம, விராகம, சமா திசட்சமபததி, முமுட்சுததுவம் என்னும இநநானகுசாதனஙகளையு ம(அவதிபரியநதம)பெறறோாககே—அறிவு உணடாகும - பிரமானம வைககியஞானம(பிரதிபநத*மினறி)உண்டாம—நூதன விவேகி உள ளம நுழையாது-புதியவிவேகியின் உளளமானது (ஞானவழியிற)செ லலாது—நுழையும ஆகில-செலலுமாயின—(அவன) பூதசனமஙகள கோடி-கிழபபோனஅநநதஜனநஙகளில—புனிதன் ஆய புருடன ஆய (நிஷகாமகாமஙகளை அநுட்டித்துவநததால) அந்தக்கரண சுததியையு டையவனை புருடனுகும்—எ-று.

---

*பிரதிபநதம=சமுசய விபரீதஙகள்.

நானகுய, என்னுமுற்றும்மை, இவைகளிலொன்று குறையினு ம ஞானமபலியாதெனபதை விளக்கினறது.

சறசஙகசகவாசத்தால் வெகுகாலஙதொடேதநச் சாதனஙகளைய நடடிதது வாராமையால, தீவிரவைராக்கியாதி சாதனங்களினறிச சனமாநதரபுணணியத்தாலுண்டான மநதிஞானைசயினுற் குருவை யடைநது ஞானஙகேட்கும புதியவிவேகிக்கு, அவாதமையினுபதே சிப்பினும, அவன் உளளமானது அவவுபதேசவழியிற்செனறு பிரய ன்மவைககியஞானததைப பிரதிபநதயினறி அடையமாட்டாது என பார, "நூதன விவேகி யுள்ள நமையாது" எனறூர.

"இநத நானகு மடைநதவாக் கறிவுணடாகும நூதன விவேகி யுளள நமையாது"என்பதறகு, உ-ம-அததுவிதவுணமை. "மேலாஞ சதுட்ட சாதனஙகண மேவி நிறைநத போக்குரைக்கின், மேலா மது நா மெனததிடமாய் விளஙகு மவையில் லாதவர்க்கு, மேலாம் பரமன மானமமுவாய் விளஙகி யுளாததும் விளஙகாது, மேலாஞ் சாத னஙக ளவர மேவ வேண்டுஞ சாதுசங்கம" எ-ம, வாசிட்டம. "நியுக்குறு போ கததாலை தீாநது புத்தி தெளிநதவுளைப் போல்வார்க்கே நிகழுத தோனறும" எ-ம, வரும. மற்றும் வருவனவறறூற்காண்க. (௧௧)

[தீவிரமான வைராக்கியாதி சாதனுக்ந்தரம் அதிகாரியின செய்கையைக்கூறுகினறூா.]

இவனதி காரி யாஞே னிக்திரி யங்க ளாலும்
புவனதெய் வங்க ளாலும பூதபௌ திகங்க ளாலும் [மபெ
தவனமூன் றடைநது வெயிற் சகிததிடாப் புழுப்போல வெ
பவமறு ஞான தீாததம படிநதிடப பதறி ஞனே. (௧௨)

இவன் அதிகாரி ஆனேனை-இச்சாதன சதுட்டயசமப னனனே (இந்நூல கேடடற்குரிய) அதிகாரியாம—இந்திரியஙகளா லும-அததியான்மிகததினுலும— புவனதெயவஙகளாலும்-புவனததி றகுரிய தெய்வஙகளினுலும்—பூத பௌதிகஙகளாலும-பூதகாரியங களாலும்—தவனம மூன்று அடைந்து-(உளதாகும்)தாபததிரயமெ னலும் அகனியையடைந்து—வெயயில் சகித்திடாப புழுப்போ ல்-வெய்யிலின் (ரூபத்தைச)சகிக்கமாட்டாத புழுவைபபோல—வெ மபி-வாடி—பவம் அறும்-சமசார (தாபம) ஒழிதற்கேதுவாகும்—ஞா

னதீரததம படிககிட-சுவானம தீர்த்தத்தினகண்ணே மூழ்க—படிதறி ஞன்-விரைநதனன்.—எ-று.

பிராமணுதிவருணம், பிரமசரியாதி ஆச்சிரமங்களுளளே, இவ வருணததன, இவவாச்சிரமததன் இநநூற்கு அதிகாரியென்னும் நிய மமினறு, எவவருணததனுயினும், எவவாசசிரமியாயினும் விவேகா திசாதனசமபனனனே அதிகாரியாமென்பதுதோன்ற, "இவனதிகா ரியாஞேன" எனருா. இது, இந்நூலின அகததகில விரித்து உரை ககபபடும.

(௧௩) வியாதி, பசிமுதலானவைகளால உண்டாகுநதுக்கம், அ ததியானமிகதுக்கம். இயக்க, இராக்கத, பிரேத, கிரகா திகளாலும, சீத, வாத, ஆதபஙகளாலும உண்டாகாநிற்குந் துக்கம், அதிதெய்வதுக்கம். சோர, வியாக்கிர, சர்ப்பாதி களால் உண்டாகுந்துக்கம், அதிபூததுக்கம்.

இவவதிகாரி மந்தன், மத்திமன், உத்தமன் என்னும்இம்மூவர்க்கு ம மேலான உத்தமோததமனுதலால், "வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப் போல் வெம்பி" எனருர்.

அம்மூவரோவெனின்? வெய்யிலைத்தாரதமமியமாகச சகிக்கும் எருமை, பறவைக்குஞ்சு, நீர்ப்பாம்புகள்போலத்தாரதமமியமாகச சகி ப்பரென்க.

(௧௪) விவேகாதி நான்குசாதனங்களையும் எதுமாத்திரமாகவுடை யவன் மந்தன. சொரூபபரியந்தமுடையவன் மததிமன. காரியபரியந்தமுடையவன் உத்தமன. அவதிபரியந்தமு டையவன உததமோத்தமன் என்றறிக. இதனை, அத் வைதபோததீபிகையிற்காண்க.

ஆன்மாஞ்ஞானத்தினல் உண்டாகிய துக்கம் ஆன்மஞானததி ஞலேயே நிவிர்த்தியாவதால், "பவமறு ஞான தீர்த்தம்" என்றும், அததியாததுக்க நிவிர்த்தியும், பிரதிபந்தரகிதமான ஆரூடஞானத்தி ஞறறேனே உண்டாகத்தக்கதாகலின, "படிக்கிட" என்றும் கூறினா,

"பதறினன்" என்றது, சம்சாரதுக்கம் நமக்கு எதனால் வந்தது; எதனால் நிவிர்த்தியாம்; இதன் நிவிர்த்தியுபாயத்தை உபதேசிக்கவல்லபெரியோர் யாவர்? அவர் எங்குளார்; அவரை எவ்வாறடைவேமென றடிக்கடி விசாரிப்பதையென்க.

"பதறினன்" என்றதற்கு, உ-ம்- அஞ்ஞவதைப்பரணி. "தெருளூ றுங்கலை பலவு ணர்ந்தொரு சிறித லம்பிறவா, வருளூ றுங்குரு பரனி ருக்கிட மறிய வென்றெழுமே" எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (௧௨)

[தீவிரசிஞ்ஞாசையினனந்தரம் அதிகாரியின் வியவகாரத்தைச்சொல்லுகிறார்.]

(௧௩) ஆனபின் மனைவி மக்க ளர்த்தவே டணைகண் மூன்றில
கானவர் வலையிற் பட்டுக் கைதப்பி யோடு மான்போல
போனவன் வெறுங்கை யோடே போகாத வண்ணஞ் [சென்று
ஞானசற் குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கி னானே.(

(இ-ள்) ஆனபின்-இவ்வாறான தீவிரசிஞ்ஞாசையி னனந்தரம்—மனைவி மக்கள் அர்த்த ஏடணைகள மூன்றில - தாரம், புத்திரா, தனமென்னும் ஏடணாத்திரயங்களிலன்றும—கானவர் வலையில் பட்டு-வேடர்களுடையவலையிலகப்பட்டு—கைதப்பி ஓடும் மானைபோல-(அவ்வலையைக்கிழித்துக்கொண்டு அவர்கள்) கையிலகப்படாமல ஓடாநிற்கும் மானைப்போல—போனவன்-(துறந்து சற்குருவைத் தேடிப்) போன அதிகாரியானவன—வெறும் கையோடே போகாதவண்ணம்-வெறுங்கையோடே போகாதபடி—சென்று-(கரதலத்தில பத்திரபுஷ்பபலாதிகளைக்கொண்டு) சென்று—ஞான சற்குருவைக் கண்டு-ஞானாசாரியரைத்தரிசித்து—நன்றாக வணங்கினான்-(அவர்க்குச் சந்தோஷமுண்டாகப்(பத்திரபுஷ்பாதிகளால் திருவடியில அர்ச்சித்துப்பன்முறைவலம்வந்து) பணிந்தனன்.—எ-று.

ஏடணை=விருப்பம்; அது விரும்பப்படு பொருள்களுக்கு ஆகுபெயராயிற்று. "மான்போற் போனவன்" என்று மானை உவமான

மாகச்சொன்னது, இங்ஙனம் பிறந்தோனுக்கு முமுக்ஷுத்துவத்தின் கணமிட்டெண்ணம் எழாமையின் என்க "ஞான சற்குரு" என்றது, ஆசாரிய இலக்கணம். "ஞானசற்குருவைக்கண்டு" என்றதால் சரியை, கிரியை, யோகங்களை உபதேசிப்பவரும், உதரநிமித்தம் பொருளவிழைவான ஞானியென்று பெயரிட்டுக்கொண்டிருப்பவரும் ஆகிய அநாசாரியனைவிட்டென்பது, அருத்தாபத்தியாற்பெறலும்.

"வணங்கினன்" என்றது, குருசேவை சேவையினாலேதான் உபதேசரூபமான திருஷ்டபலத்திற்கேதுவான சந்தோஷக்குருவுக்குளதாகுமென்று அறிஞர்கூறுவதால, "நன்றாக" என்பதற்குச் சந்தோஷமுண்டாகவென்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. இதற்குத்திரிகரணசுத்தியாகவென்று பொருள்கூறுவாரும் உளர்.

குருசேவை, ஆத்தம், அங்கம், தானம், சற்பாவமென நானகாம இவைகளை வேதாந்தசூடாமணியிற் காண்க. விரிவாய் அறியவேண்டில், விசாரசாகரகிரந்தத்தின் மூன்றாந்தரங்கத்திற் கண்டால் துகேட்டாவது அறிக (௧௩)

[சேவையினால் குருவைச் சந்தோஷிப்பித்துத்
தனது குறையிரத்தல்]

[தால

வணங்கிநின் றழுது சொல்வான் மாயவாழ் வெனுஞ்சோ கத்தால்
உணங்கினே னைய னேயென் னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம்
பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச் சின்ன மாக்கி
இணங்கிய குருவே யென்னை ரட்சித்தல் வேண்டுமென்றான்

(இ-ள்) வணங்கி நின்று அழுது சொல்வான்-பணிந்து (எழுந்து இருகரங்கூப்பி) நின்று இரங்கிவிண்ணப்பஞ்செய்வான் — மாய வாழ்வு எனும் சோகத்தால் - பொய்யான (சம்சார) வாழ்வெனுந் துக்கத்தினால்—உணங்கினேன்-(யான் அநேககாலமாக) வாடினேன் —என் உள்ளம் குளிரும் வண்ணம்-என்னுடைய அந்தக்கரணம் சீதளமாகும்படி—பிணங்கிய-(ஒன்றினுள் ஒன்றாக) நெருங்கிய—கோச பாசப் பின்னலை- பஞ்சகோசங்களில் (யான் எனதெனஎழும்) அபிமானரூபமானபந்தத்தை—சின்னம் ஆக்கி-நாசமாக்கி— இணங்கிய

(துக்கிகளான என்போலிகளை இரட்சிக்கக்கருணையே திருவுருவாகப்) பொருந்திய— ஐயனே குருவே- (எனது) பிதாவாகிய ஆசாரியரே— என்னை இரட்சித்தல் வேண்டுமே என்றான்- நாயேனைக்காத்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்—எ-று.

சினன மாக்கி இரட்சித்தல் வேண்டும் எனக்கூட்டுக.

உள்ளம், சம்சாரவபிமானத்தினால் அடைந்துள்ள துக்கம், அதனோடு சம்பந்தத்தாற்றனக்கு வந்ததாகலான், அது சீதளமாகிறாற்றானுஞ் சீதளமாகலாமென்னுங் கருத்தினால், "உள்ளமே குளிரும் வண்ணம்" என்றான். (௧௪)

[குறையிரந்த சீடனுக்கு ஆசாரியர்செய்த அருளினை இனிக்கூறுகின்றார்.]

(௨௯) அன்னதன் சிசுவை யைய னுமைமீன் பறவை போல
தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி[த
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொ
[ல்வேன்
சொன்னது கேட்பா யாகிற் றொடர்பவந் தொலையு
[மென்றான். (௧௫)

(இ-ள்) அன்ன-அப்படிக்குறைகூறியிரந்த—தன சிசுவை-தனது சீடனை—ஐயன-குருவானவர்—ஆமை(போல)-ஆமையானது (கரைக்கண்ணின்றமுட்டையைத் தனதகத்திற்பாவிப்பது) போல—தன் அகம் கருதி -(அஞ்ஞானம் ஒழிந்து அவன்றனது சிசுரூபமாகும்படி) தமது திருவுள்ளத்திற்பாவித்து—மீன்(போல)-மீனானது (தனது சினையைப்பார்ப்பது)போல—நோக்கி- (அவனது சஞ்சிதவினைகள்கெடும்படி, அநுபூதியோடுகூடி விளங்காநிற்குக் தமது கிருபாவீட்சணத்தால்) ரட்சித்து—பறவைபோல-பறவையானது (தனசிறகினுன் முட்டையைத்தடவுவது)போல—தடவி-(முடிவான ஆன்மவிசாரம் இவனுக்குதயமாகுகவென) அஸ்தமஸ்தகஸையோகஞ்செய்து—சந்நிதி இருத்தி-எதிரே இருக்கவைத்து—உன்னது பிறவி மாற்றும-உனதுசம்சாரதுக்கத்தை ஒழிவிக்கும்—உபாயம் ஒன்று உண்டு-ஒரு

பாயம உளது— சொல்வேன்-(அதனைஉனக்கு) உபதேசிப்பேன—சொன்னது கேட்பாய் ஆகில்-(யான) உபதேசிப்பதைத(தவறாமல்) அநுஷ்டிப்பாயாகில் — தொடர் பவம்-(அநாதிகாலமாய் உன்னைத்) தொடர்ந்துவந்துள்ள சம்சாரமானது—தொலையும் என்றான்-நிவிர்த்தியாயவிடுமென்று அருளிசசெய்தார்—எ-று.

அன்னைதன சிசுவையெனவும பாடமுளது.

"சொன்னது கேட்பாயாகில்" என்றது, அவனது இயறகைகுணஞ் சோதிததறபொருடடெனக. (கரு)

[சீடன ஆசாரியாசெயத ஆதரவினுனும, உபாயமுபதேசிப்பேனெனறமையானும் தனது காரியசித்தியாவதிற் சந்தேகமின்றென்றுகருதி ஆநந்தமடைந்து விண்ணப்பஞ் செய்யத்தொடங்கல்.]

தொடர்பவந் தொலையு மென்று சொன்னதைக் கேட்டபோ
தடமடு மூழ்கி னன்போற் சரீரமுங் குளிர்ந்துள் ளாறி [தே
அடருமன் பொழுகு மாபோ லாநந்த பாஷ்பங் காட்டி
மடன்மலர்ப் பாத மீண்டும வணங்கிநின் றீது சொல்வான்.()

(இ-ள்) தொடர் பவம தொலையும் என்று சொன்னதை-(அநாதிகாலமாய்த்)தொடர்ந்துவந்த ஜநநமானது நிவிர்த்தியாய்விடுமென்று (ஆசாரிய) ரருளியதை—கேட்டபோதே-கேட்ட அந்தக்கணமே—தட மடு மூழ்கினன் போல்-(வெய்யிலாற்றபிக்கப்பட்டுவோடி)விசாலமானமடுவிலேமூழ்கினவனைப்போல—உள் ஆறி-மனவெப்பந்தணிந்து—சரீரமும குளிர்ந்து-தேகமும சீதளமாய்—அடரும அனபு-(உள்ளே) நெருங்கிய அன்பானது—ஒழுகுமாபோல்-(ததும்பி வெளியே) ஒழுகுமாறுபோல—ஆநந்த பாஷ்பம் காட்டி-ஆநந்தக்கண்ணீா விட்டு—மடல் மலர்ப்பாதம்-இதழ்களையுடைய தாமரைப்பூப்போலுந் திருவடியை—மீண்டும் வணங்கி நின்று-மீட்டும் பணிந்தெழுந்து (இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி) நின்று—ஈதுசொல்வான்-இதனை விண்ணப்பஞ்செய்வான,—எ-று. (௩௬)

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனு னாலுஞ் சுவாமி
நின்னது கருணை யாலே நீரெனை யாள லாமே
உன்னது பிறவி மாறு முபாயமொன் றுண்டெனு நீரே [ன்.
இன்னதென் றதைநீ காட்டி யீடேற்றல வேண்டு மென்று

(இ-ள்) சொன்னது கேட்கமாட்டா - (தேவரீர்) உபதேசிப்ப தைக் கேட்டுத்தவறாமல் அநுட்டிக்கமாட்டாத—தொண்டன் ஆனு லும்-அடிமையாயினும் — சுவாமி நின்னது கருணையாலே-குருவே தேவரீரது கிருபையினாலே—நீர் என்னை-தேவரீர் அடியேனை—ஆள லாம்-ஆளுந்தன்மையுடையதாம்— உன்னது பிறவி மாறும்-உனது ஜநநத்தையொழிக்கும்—உபாயம் ஒன்று உண்டு என நீரே-உபாயமா னது ஒன்றுளதென்றருளினீரே—இன்னது என்று-இப்படிப்பட்ட தென்று—அதை-அவ்வுபாயத்தை—நீகாட்டி- தேவரீர் போதித்து —ஈடேற்றல் வேண்டும் என்றான்-(ஜநநசமுகடத்தினின்றும்) கடைத்தேற்றல்வேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ்செய்தான்—எ-று.

உலகின்கண் அரசராயினோர், தமது ஆணைவழிசெல்லாதோ ரைச்சதுர்வித உபாயங்களான் வசமாக்கித் தமது ஆணைவழி செலுத் தியாளவதுபோல, நீர்சுவாமியாகலானும், அடியேன் உமது ஆளாக லானும், எவ்வாற்றானும் என்னையாள்வது உமக்குக்கடமையேயாகலா ன யான்முகமன்சொல்லவேண்டுவது என்னை! என்பான், "சொன்ன து கேட்க மாட்டாத தொண்டனு னாலுஞ் சுவாமி நின்னது கருணை யாலே நீரெனையாள லாமே" என்றான். (கஎ)

[பரீட்சையினால சீடனது இயற்கைகுணஞ்சோதித்த ஆ சாரியர்பின உபதேசிக்கத்தொடங்கல்.]

[ளின்
(கஅ) அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்தபின் செறிந்த மண்
[போலத்
குடம்பையுட் புழுமுன் னாதுங் குளவியின் கொள்கை
தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி
உடம்பினுட் சிவனைப்பார்த் துபதேச மோது வாரே.()
(இ-ள்) அடங்கிய விருத்தியான் என்று அறிந்தபின்-(இவன்

அகமபாவ) விருததியொனறையின்வனென்று (சோதித்) தறிந்தபின்ன ர—செறிநத மணணின குடமபைப உள்-நெருங்கிய மண்ணினுலாகிய கூட்டினுள்ளே (சோதிததெடுத்துவந்து வைத்த)—புழுமுன-புழுவுக் குமுனனே—ஊதும குளவியின கொள்கை போல-(அக்கீடாநதனனு ருவமாகும்படி) தொனிசெயயுமபிரமரததினறன்மைபோல—தொட ங்கிய குருவும-(உபதேசிக்க) ஆரம்பிதத குருவும்— ஆன்மசொரூப மே மருவ வேணடி- (அவன சாபாசவந்தக்கரணவுபகிதமான)தனது விசேடரூபததைதத(தாதானமியமாகப்)பொருந்தவேண்டி—உடமபின உள்-அவனது தேகததினுள்ளே—சீவனைப்பார்தது- (சாபாசவநதக்க ரணவிசிடடனை)சீவனைபபாாதது—உபதேசம ஓதுவாா-உபதேசஞ் செயவாராயினா.—எ-று.

குளவியானது புழுவைக்கொடடிபபாாதது, மிகததுடிப்பதையுந துடியாமறகிடபபதையும ஒழிதது, மததிய துடிப்புடையதையெடுப் பதுபோல குருவும, "இயறகைகுணஞ்சோதிதது" எனனும் விதிப் படி சோதித்தே உபதேசிக்கபபுகுந்தமையின, "குளவியின் கொள கைபோல" என்றும, பநதமுடையவன சீவனாதலால், "சீவனைப்பா ாதது" என்றுஙகூறினா. (௰அ)

[சமசாரநிவிாததியுபாயம் இனிஉபதேசிக்கத்தொடங்கி, அது வந்ததற்குக்காரணமும, அதற்கவழியுமுபதேசிககின ரூா்.]

வாராயென் மகனே தன்னை மறநதவன பிறநது இறநது
தீராத சுழற்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப்
பேராத கால நேமிப் பிரமையிற் றிரிவன போதம்
ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவுந் தானே. (௧௯)

(இ-ள.) வாராய் என்மகனே—தன்னைமறந்தவன்-(பிரத்தியகபி னனபரமான்மாவான) தன்னை (நான்யாரென்று விசாரித) தறியாத வன—பிறந்து இறந்து-(சுரநரதிரியக்காதியோனிகளிற்) சனித்து மரித் து—தீராத சுழல் காற்று உற்ற செததைபோல்-நீங்காத சுழறகாற்றி லகப்பட்ட திரணம்போல—சுற்றிச் சுற்றி-இகலோகத்தினின்று பர லோகத்திற்குப்போவதும், பரலோகத்தினின்றும் மீட்டிகலோகத்தி

றறலைகிழாக வீழ்வதும்ாய—பேராத காலநேமிப பிரமையில திரவ ன-ஒழியாத காலசக்கரமாகிய சுழறசியிற் சுழலாநிற்பன — போதம ஆராயும் தன்னை - ஞானதிருஷ்டியினுல் (யானுரென்று) விசாரிதத றியததக்க (பிரததியகானமா)வாகியதனனை— தானனனறு-பிரமமெ ன்று—அறியும அவவனவும-சாட்சாத்கரிகரும பரியததமும—எ-று.

தனதுசக்ஷிதியிற்கேட்டுக கொணடிருப்பவனை, "வாராயென ம கனே" எனறது, யான உபதேசிகருமுபாயததை, செதததையும், சிரவணத்தையும சாவதானமாக்கிக்கொண்டு கேளென்றவனை யபிமு கமாகக்யதெனக. காள், மாதம, ஆண்டு, உகஙகளாககாலம மீணடு மீண்டுறபவிததலால, "கேமி" எனறும, படைபபதும, படைததவை யனைத்தையுக் துடைபபதுங காலமாகலாற "பிறந்திறந்துகால கேமி ப பிரமையிற் றிரிவன்" எனறுஙகூறினா. இஙஙனஙகூறியவாறறு ன, ஆனமசாட்சாதகாரமுடையவன காலாதிதனுவனெனபது பெற ருும

சணடிதுவிவேகம.

(ா அ) ஆபாசனுனவன தனனையும, தனக்காதாரமும, தனனிரு ருபமுமாகிய கூடஸதனையும தனதுசொருபமாகக் கருதி யுளன. யாண்டும ஆபாசனெனனுும சததததிற்கு, அநத க்கரண சகிதமாகவேஆபாசனைக்கொள்ளல்வேணடு மென க்கூறியிருததலின, தான் எனறும, சிவன எனறும, ஆன மா என்றும், சாஸதிரஙகளில எஙகேவரினும் அவைகட்கு ஆபாசம, ஆசிரயம, அதிஷடானம ஆகிய மூனறனையும பொருளாககக்கொளளலவேணடும, அஙஙனம கொளளா ககால, பாகததியாகலட்சணை வியாததமாம இதனை, வட மித்துணாக. (கக)

[இனிஉபாயம் உபதேசிததல.]

தனனையுந் தனககா தாரத் தலைவனை யுக்கண் டானேல்
பினனையத தலைவன் றுனுய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத தீரவன
உன்னைநீ யறிகதா யாகி லுனககொரு கேடு மிலலை
என்னைநீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித தேனே. (உ0)

(இ-ள்) தன்னையும்-(ஆபாசனை) தனனையும்—தனக்கு -(ஆ

பாசருன) தனக்கு—ஆதாரத்தலைவனையும்-ஆதாரமாகியகூடஸ்தனை யும—கண்டானேல்-ஒருவன்கண்டானுயின்—பின்னை-கண்டபின— அத்தலைவன தானுய்-அக்கூடஸ்தன் தானுய்—பிரமம ஆய்-கூடஸ்த னுனதானே பிரம(மென்னு மநுபூதியுடையவ)னுய்— பிறப்புத்திர வன-ஜன்மத்தினின்றும விடுபடுவன்—உன்னை நீஅறிந்தாய் ஆகில்-நீ இப்படி உனது நிஜரூபமான) கூடஸ்தனை (அகமபிரமமென்று) அறிந்தாயாயின்—உனக்கு ஒருகேடும் இல்லை-உனக்குச்(சமசாரவன ாத்தங்களுள்ளே) ஓரனர்த்தமும உளதாதலில்லை (நீ ஆனந்தக்கடல வ டிவேயாவாய்)—என்னைநீ கேட்கையாலே-என்னைநீ (சரணடைந்து) கேட்டமையின—ஈது உபதேசித்தேன-(அதிரகசியமான) இதனை உ னக்குபதேசித்தேன்.—எ-று.

"என்னைநீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித் தேன்" என்றது இது ஏனைய உபதேசமபோலச் சாதாரணமாக வுபதேசிக்கத்தக்கதன் றென்னும அதனருமைதோன[்] கூறினதாம். பகவற்கீதையில், "ந லல காதல்செய் நண்பனு மாயெனை, யல்ல தியாவு மறியலை யாத லாற், சொலலன் மேயினன்" என்று ஸ்ரீ பகவானுலு மருளிச்செய் யப்பட்டிருக்கின்றது.

"தனனையும"எனபதற்குக் கூடஸ்தனையும, என்று பொருள்கூ றுவாருமுளா; அங்ஙனங்கூறின, கூடஸ்தனுக்கு ஆதாரம பிரமமென றுகொள்ளல்வேணடும; கொளளவே, கூடஸ்தன் ஆதேயமாம். இங் ஙனங கூடஸ்தபிரமஙகளை ஆதேயவாதாரமென்றுதல், காரியகாரண மென்றுதல, ஆரோபவதிஷ்டான மென்றுதல் கூறுவது சம்பிரதாய பபொருளன்றும; இதனை, இப்படலத்தின் ௬௭-ம்-செய்யுளில், "என்னிசவடி வினையான் காண நீகாட்டல வேண்டும்" என்னும இடன கடாவினுனும உய்த்துணர்க. (௨௦)

[அருளிய உபதேசத்தினுற் இடன அமையாது மீண்டும் வினுதல்.]

என்னைத்தான் சடனு வுளனத தென்னிபோ சொன்னீ ரை
தன்னைத்தா னறியா மாந்தா தரணியி லொருவ ருண்டோ[யா
பினனைத்தா னவாக வெல்லாம பிறந்திறந் துழலு வானேன்
சின்னைத்தா னம்பி னேற்கு நின்னைய மருளு வீரே. (௨௧)

(இ-ள்) ஐயா-எனது குருவே—என்னை-அடியேனை—சடனு-

மூடனாக—உள்ளத்து-இருவுளதின்கண்— எண்ணியோ-கருதியோ—சொன்னீர் - (உன்னை நீயறிந்தாயாகி லுனக்கொருகேடுமில்லையெனறு) அருளினீர—தன்னைத்தான அறியாமாந்தர்-தம்மைத்தாம் அறியாத மநுடர— தரணியில்-பூமண்டலத்தில் — ஒருவர் உண்டோ-யாரேனும் ஒருவர் உளரோ! (இலர்) — பின்னை அவர்களெல்லாம்—பிறந்திறந்து-ஜநித்துமரித்து — உழலுவானென்-சுழலாநிற்பது எனனை?—நின்னை-தேவரீரையே—நம்பினேற்கு-(மாதா, பிதா, குரு, தெய்வமாக) விசுவசித்துள்ளவெனக்கு— நின்னையம் அருளுவீர்-அநநிச்சயத்தை (உள்ளவா) றுபதேசிப்பீராக.—எ-று.

தான், என்பது மூன்றிடத்துமசைநிலை. "தன்னைத்தான அறியா மாந்தர்" என்றது, ஒருமையிற் பன்மைமயங்கிய வழுவமைதி.

சாதனசம்பன்னனாய்க் குடும்பக்குற்றங்கண்டு விடனாதிரயதநினின்றுநீங்கி எங்கெங்குந்தேடிவந்து மகேசனுக்கொப்பானஉமையைச சரணடைந்தசமதியானவெனனை இங்ஙனஞ்சொலவனமுறைமையாவென்பான, "என்னைததான சடனு வுள்ளத் தெண்ணியோ சொன்னீரையா" என்றும், "காசர ஞானி மட்டா நாணிவனெனறு காணுந, திரமது தானே மூனறு மகநகரது செகததோறக் கெலலா, மூரியதம" எனனும் அபிப்பிராயத்திலைல, "தனனைததா னறியா மாந்தா தரணியி லொருவ ருண்டோ" எனறுங்கூறினன். (உக)

[தேகான்மவிவேகியே தனனைததான

அறிந்தவனெனல்.]

இன்னது தேகக் தேகி யிவனென வுணர்வான் யாவன்
அன்னவன் றன்னைத் தானென் றறிந்தவ னாகு மென்றார்
சொன்னபின் றேகி யாரித் துலமல் லாம லென்றான்
பின்னது கேட்ட வையர் பிழைபு நகையுங் கொண்டார் (உஉ)

(இ-ள்) இன்னது தேகம்-(கடம்போல அறியப்படுவதான) இதுதேகம்—இவன் தேகி-(அறிபவனான) இவன் (இதற்குவேறான) தேகி—என உணர்வான் யாவன்-என்றிவ்வாறு (ஏற்சடங்களைப்) பிரித்தறிபவன் யாவனோ!—அன்னவன்-அப்படிப்பட்ட விவேகியே—தன

னைத் தான் என்று அறிந்தவன், ஆகும் என்றார்-தன்னைப் பிரமமென்றறிந்தவனுமென (ஆசிரிய) ரருளினார்—சொன்ன பின்-(இவ்வாறாசிரியர் தன்னையறியும் நிர்ணயத்தை) அருளியபின்னர்—இந்நூலம் அலவாமல்-இந்தத்தூலதேகமே தானல்லாமல்—தேசியார்*-வேறேதேசியாவன்? (காணேன், இருந்தாற்காணப்படானா! படாமையின், அவனில்லை) — என்றான்-என்று (சீடன்) கூறினான் — பின்-பின்னர்—அது கேட்டு ஐயா-அதனைக்கேட்ட ஆசாரியர்—பீழையும் நகையும் கொண்டார்-துன்பமும், மகிழ்வுங்கொண்டனர்.—எ-று.

"தேசியாரித் தூலமல்லாமல்" என்னும், இவ்வியவகாரத்திற்கேதுவே ஆவரணமாமென்க. தூக்கடகடனுசமாத்தையான அவித்தையினால் நமதுபதேசத்தை இவன் அறியாமற்போயினான். வெறும்பொய்யான இவ்வவித்தையினாலன்றோ! சகலபிராணிகளும் ஜநநமரணரூபமான சம்சாரசமுத்திரத்தின்மூழ்கி வருந்தாநிற்கின்றனவெனத் தமது திருவுள்ளத்தினகண்ணேயெழும்இரக்கத்தைப் "பீழை" என்றும், இவ்வித்தியாநாசகமான அநேகசுருதி, யுத்தி, அநுபவம் தம்பால்இருத்தலின், ஓர் முகூர்த்தநேரத்தில் இதனைநிவர்த்தித்து இவனை ஆநந்தக்கடலின்கட்டிலேக்கப்பண்ணுவாம்: இதுநமக்கு ஓர் அருமையாவெனத் தமதுதிருவுள்ளத்திலெண்ணி மந்தகாசங்கொண்டருளியதை, "நகை" என்றுங்கூறினார். இதற்கு, வேறுபொருள் கூறுவாருமுளர். (உ௨)

[சந்தேகவிபரீதங்களினிவிர்த்தி சுருதி, யுத்தி, அநுபவம் என்னுமூன்றனுள், அநுபவத்தின்கண்ணதேயாகலின், தேகத்திறகுத் தானவேறென்பதவனுக்குத்தானே அநுபவமாகும்படிக்கு அவனைத்தானே வினாதல.]

தேகமல லாமல வேறே தேசியார் காணே னென்றாய்
மோகமாங் கனவில் வந்து முனைத்தவ னெவனீ சொலவாய்[ய்
சோகமாங் கனவு தோன்றாச் சுழுத்திகண் டவனார் சொலவா
ஆகநீ நனவி லென்னு மறிவுதா னேது சொல்வாய. (உ௩)

(இ-ள்) தேகம் அல்லாமல்-(நான் மநுடனென்னும் அநுபவ

---

* தேசியாரித் தூலமல்லாமல் என்புழி, இருந்தாற்காணப்படானுபடாமையின் அவன் இல்லை என்னுந்தொடர்மொழி எச்சமாய்நின்ற குறிப்புப்பொருளை வெளிப்படுத்தலாற் குறிப்பெச்சம்.

த்தாற்) றேகமே (தானெனபதற்குப் பொருண)ல்லாமல—வேறே தேகி ஆர் காணேன என்றாய் - அதற்கு அந்நியமாகத் தேகியென்பவனை யாவன் (இருந்தாற்) காணப்படானு (படாமையின், அவனில்லை) யெனறுசொன்னாய்—(அங்ஙனமாமேல்)மோகம் ஆம் கனவில் வந்து-(ஆன்மாவென் றனைக்கபிமதமான தேகம் சேட்டையற்றுக்கிடக்கவும்) நித்திராமோகத்தாலுண்டாகுஞ் சொப்பனத்தினைக்கண்டது—முனைந்தவன் எவன் நீ சொல்வாய்-தோற்றிச் (சத்தாதிவிடயங்களை) யறிபவன்யாவன்? நீசொல்லு—சோகம் ஆம் கனவு தோன்று-(இஃதனறிச் சத்துருசாப்பாதிகளாற்) றுன்பமுண்டாகும் அச்சொப்பனமுந்தோனறாத—சுழுத்தி கண்டவன் ஆர் சொல்வாய் ஆக-சுழுத்தியின்கணே (அஞ்ஞானத்தை)யறிந்தவன்யாவன்? சொல்லுவாய்—கனவில என்னும் அறிவு தான ஏது நீ சொல்வாய்-(தாருவினுற்செய்த யானையினுட்புகுந்து அதனையியக்காநிற்குமவன்போலச் சொப்பன, சுழுத்திகளிற சேட்டையற்றுக்கிடந்த இத்தேகத்தைத்தரித்துநின்று அக்கினி, சந்திராதித்தியப் பிரகாசமொழிந்தபோதும்) சாக்கிரதிற் (சத்தாதிவிடயங்களை) யறியாநிற்கும் அறிவுதான்யாது? நீ சொல்லுதி.—எ-று.

தடஸ்தலட்சணங்கொண்டிவனை வினவினரென்க.

(௫௧) சொப்பனாவத்தை, சுழுத்தியவத்தைகளின்வேறாய் இந்திரியங்களாற்றோன்றும் ஞானத்திற்காதாரகாலம் யாது? அது சாக்கிராவத்தை. இந்திரியங்களாற்றோன்றுவதல்லாத விடயகோசரமான அந்தக்கரணத்தின் அபரோட்சவிருத்தியின் அவத்தை சொப்பனாவத்தை. சொப்பனத்தில ஞேயஞானங்கள் அந்தக்கரணத்தின்பரிணாமமாம். சுககோசரமும், அவித்தியாகோசரமுமான சாட்சாத்ஞ்ஞானத்தின் பரிணாமரூபவிருத்தியினவத்தையைச் சுழுத்தியெனபா; சுழுத்தியில் அவித்தியாவிருத்தியின்கண் ஆரூடமானசாட்சி, அவித்தையையும், சொரூபசுகத்தையும பிரகாசிப்பிக்கின்றது.

சுழுத்தியவத்தையிற் சுகாகார அவித்தியாகாரபரிணாமமாக எவவஞ்ஞானக்கூறுண்டோ! அவவஞ்ஞானக்கூற்றில் அப்புருடனுடை

ய அந்தக்கரணம் விலீனமாகி நிற்கும். சாக்கிரகாலத்தில் அஞ்ஞானக்கூற்றின பரிணாமமாக அந்தக்கரணமுண்டாகின்றதாகலின், அஞ்ஞானவிருத்தியினால் அநுபவித்த சுகத்தினது ஸ்மிருதி சாக்கிரத்திலுண்டாகின்றது: உபாதானத்திற்கும், காரியத்திற்கும் பேதமின்மையினால் அநுபவஸ்மரணத்திற்கு விரோதமின்றெனவறிக.

[கூறு எனினும், அம்சமெனினுமொக்கும்.]

சாக்கிர, சொப்பனங்களிரண்டிலும் அந்தக்கரணவிருத்தியுண்டு சுழுத்தியிலோ! அஞ்ஞானவிருத்தியுண்டு; ஆகலின், அவத்தை மூன்றும் விருத்தியின் அதீனமாம் சுகாதிஞானகாலத்தையும், உதாசீனகாலத்தையும் சாக்கிரத்தில அந்தர்ப்பாவமாகக்கூறுவர்; மரணம், மூர்ச்சை இவைகளைச்சிலர் சாக்கிரத்திலும், சிலர் சுழுத்தியிலும் அடக்கிக்கூறுவர்.

[“அவத்தை” என்பது, காலத்துக்குப்பெயர்.] (௨௩)

[சுவாமிகளுபதேசித்தவண்ணம், தேகத்திற்குத்தேகி அந்நிய
மென்பது இவ்வநுபவத்தினால் எனக்கு
ஒக்குமெனல்.]

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள நினைவு நீங்கிக்
கனவுகண் டதுஞ்சு ழுத்தி கண்டதும் வேறொன் றேபோல்
தினமநு பவிப்ப தொக்குந் தெரியவு மில்லை சற்றே
மனதினி லுதிக்கும் பின்னை மறைக்கும தருணாவீரே. (௨௪)

(இ-ள்) நனவு கண்டதும்-சாக்கிரத்தில் (ஸ்திரமான சத்தாதிவிடயங்களை) அறிந்ததும்—நான் கண்ட-யானறிந்த—நனவு உள நினைவு நீங்கி-சாக்கிரத்திலுள்ள நினைவுகளொழிந்து—கனவு கண்டதும்-சொப்பனத்தின்கண்ணே (அஸ்திரமான சத்தாதிவிடயங்களை) அறிந்ததும—சுழுத்தி கண்டதும்-சுழுத்தியில் (மூலாஞ்ஞானவிருளை) அறிந்ததும்—வேறு ஒன்றேபோல் - (இத்தேகத்திற்கு) அந்நியமானஒருதேகியே போல—தினம் அநுபவிப்பது ஒக்கும்-நாடோறும் (யான்) அநுபவிப்பது ஒவ்வும்—(ஆயின் அவ்வநுபவத்திலிருத்தியெனின்?) தெரியவும் இல்லை-(அஃதுள்ளபடி சார்வகாலமும்) தோற்றவில்லை—சற்று மனதினில் உதிக்கும் பின்னே மறைக்கும்-இமைப்போது (சுவாமிகளுப

தேசத்தினாலுண்டாகிய விவேகத்தில் விளங்குகின்றது; பின்னர் (இவைமரோத்தில் இருளாக அஞ்ஞானமானது) மறைகின்றது—அஃது அருளுவீர்-அது (அங்ஙனம் மறைபடாமற் சார்வகாலமும் அபரோட்சமாகும்படியானஉபாயம்) உபதேசிப்பீராக—எ-று.

["மனது" என்றது விவேகத்தை.]

"சற்றே மனதினி லுதிக்கும பின்னே மறைக்கும" என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம. "இம்மொழிகளா லிமைப்போ திருளாயின விமைப்போது வெளியாகு மிவ்வாறுமி, மைம்மூவிலா வற்பமாய் வெயிற சிதம் வந்துவந்து போகின்ற மழைகாலொளாதேன்" எ-ம், "இந்த வடி வாமெனக்கோ ரேதுகாணே னிடர்மனத்தா குவினைவிதையா மகங்காரத்தை, புத்தும்வகை யறிகிலே னுந்த வுந்த வோடிவரு மதனுனுள் ளடைக்தேன" எ-ம, வரும். மற்றும வருவனவறனுற்காண்க.()

[இனி, விசேடமாகவுபதேசிக்கத்தொடங்கல்.]

தாலத்தின் மரங்கள காட்டித் தனிப்பிறை காட்டுவார் போல்
ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டு வார்போல்
தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூப மான
மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கி னாரே.(௨௬)

(இ-ள்) தாலத்தின் மரங்கள் காட்டி-பூமியின்கண்ணுள்ளவிருட்சங்களின் (சாகைநுனியைமுன்னே) காட்டி—தனிப் பிறை காட்டுவார் போல்-(பின்னே) மூன்றாம்பிறையைக்காட்டுபவரைப்போலவும்—ஆலத்தின் உடுக்கள் காட்டி-ஆகாயத்தின்கண்ணே (வசிட்டாமுதலியநுவ) நட்சத்திரங்களை முன்னேகாட்டி—அருந்ததி காட்டுவார போல்-(சூட்சுமமான) அருந்ததிநட்சத்திரத்தைப்(பின்னே) காட்டுபவரைப்போலவும்—தூலத்தை முன்பு காட்டி-தூலமான சகசிவபரங்களை முன்னே தரிசிப்பித்து—சூக்கும சொரூபம் ஆன மூலத்தை-சூட்சுமரூபமான சகத்காரணப்பிரமத்தை—பின்பு காட்ட-பின்னே தரிசிப்பிக்க—முனிவரர் - (முனிவருள்சிரேஷ்டரான) ஆசாரியா—தொடங்கினார்-ஆரம்பித்தனர்.—எ-று.

"தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டல்" சாகாசந்திரநியாயம். "ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டல்" தூலாருந்ததி நியாயம்.

"ஆலம்"=பெருமை; அது குணவாகுபெயராய் ஆகாயத்தை யுணர்த்திற்று. (௨௫)

[பந்தமோட்சங்களுக்கு முறையேகாரணங்களாகிய அத்தியாரோபாபவாதங்களுள், அத்தியாரோபங்கூறத்தொடங்கல்.]

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லும்
உத்தியாற் பந்தம் வீடென் றுரைக்கும்வே தாந்த மெல்லாம்
மித்தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமா மபவா தத்தான்
முத்தியா மிவ்வி ரண்டின் முந்தியா ரோபங் கேளாய். (௨௬)

(இ-ள்) வெளி.

"மித்தை" என்றபதத்தை, ஆரோபத்திற்குவிசேடணமாகக்கொள்ளில், சுத்தியின்கண் அத்தியஸ்தமான இரஜதத்தையும், மருபூமியில அத்தியஸ்தமான சலத்தையும் சத்தியமென்றுகூறுஞ் சத்தியாதிவாதத்தை மறுத்தனனென்றும், பந்தத்திற்கு விசேடணமாகக் கொள்ளிற சித்தாந்தத்தில அத்தியாசசாமக்கிரிகள்கூடாமையின், பந்தமமித்தையன்று: சத்தியமாம்; ஆகலின், தனக்குறுதிவேண்டின் நித்தியாதிகருமங்கள் செய்யற்பாலதேயாமென்னும் ஏகபவிகவாதத்தை மறுத்தனனென்றுங்கொள்க.

(௪0) அத்தியாசசாமக்கிரியாவன, அதிஷ்டானம் சாமான்யரூபத்தால்ஞாதத்துவமும், விசேடரூபத்தால் அஞ்ஞாதத்துவமும், வஸ்துஞானஜந்நியசம்ஸ்காரமும், பிரமாதுருதோடமும், பிரமாணதோடமும், பிரமேயதோடமுமாம் என்க. விஸ்தாரபயத்தால் இவைகளை இங்குவிரித்திலேம் இஞ்ஞாலையுணர்தல், விசாரசாகரமிரந்தத்திலிரண்டாந்தரங்கத்திற் கண்டுகொள்க.

அகங்காராதிகளும், அவைகளின் ஞானங்களும் பந்தமாம் அவைகளின் அத்தியந்தநிவிர்த்தியே முத்தியாம்.

"பந்தத் துருவங் கேட்டனெரில் பரவீட் டுருவு மேல்வெளியாம்" எனவாசிட்டத்திற்கூறியிருப்பதால், "முந்தியாரோபங்கேளாய்" எனக்கூறினர்.

பந்தமுத்தி இலக்கணம், வாசிட்டமதனில், "இந்தச் சகநீ காணமுத லா யிலைமெய் யெனறல் பந்தமதா, மந்தக் கருத்து கிற்பனவு மரிதா முத்தி" எ-ம், "துன்றுவா தனையே பந்தந் தொல்லைவீ டதனை நீாதல்" எ-ம, "ஈண மாண வகங்காரப் பிராந்தி யன்றோ விடார்பந்த, மான வீடா வதுமடமை யந்த காரங் கெடலன்றோ" எ-ம், மற்றுங் கூறியிருப்பனகொண்டுங் காண்க. (௨௪)

(௬௧) [அத்தியாரோபத்தின் பரியாயநாமங்களோடு திருஷ்டாந்தத்தில் அதன் இலக்கணங்கூறல்.]

ஆரோப மதநி யாசங் கறபனை யாவ வெல்லாம் [ல்
ஓரோாவத் துவினில் வேறே யோரோர்வத் துவினை யோாத
நாருடு பணியாய்த் தோன்ற னரனுகித தறியிற் றேன்றல்
நீருடு கானற் றேன்ற னிறநதலம வெளியிற் றேன்றல். ()

(இ-ள) ஆரோபம் அத்தியாசம் கற்பனை—ஆவ எல்லாம்-ஆவனவனைத்தும்—ஓர் ஓர் வதுவினில்-ஒவ்வொருவதுவினிடத்து—வேறே ஓாஓா வத்துவினை ஓர்தல-அநநியமான ஒவ்வொருவத்துவை உணாதலாம்—(அது) நார் உடு பணி ஆய்த தோன்றல - (சர்ப்பமினமையிடமான) இரச்சுவின்கட் சாப்பமுனதாகித்தோற்றுதலும்—தறியில் நரன் ஆகித் தோன்றல்-(புருடனின்மையிடமான) தாணுவினகட் புருடனுளனாகித்தோற்றுதலும்—கானல உடு நீா தோன்றல-(நீரின்மையிடமான) கானலிடத்துச் சலமுனதாகித தோற்றுதலும—வெளியில் நிறம் தலம் தோன்றல்-(நிறந்தலங்களினமையிடமான)ஆகாசத்திலே நீலவர்ணமும்(கொப்பரைகவிததாற்போலுள்ள) இடமும உளதாகித்தோற்றுதலும் (பிறவுமாம்).—எ-று.

"பணியாய்" என்றதால், அர்த்தாத்தியாசமும், "தோன்றல்" என்றதால், ஞானத்தியாசமும்பெற்றும்.

இனமையெனினும், அபாவமெனினும் ஒக்கும். தோன்றலெனினும், அவபாசமெனினும் ஒக்கும்.

"ஓரோர்வத் துவினை வேறே யோரோர்வத் துவென வோர்தல்" எனவும் பாடமுளது; அங்ஙனம் பொருள்கொள்ளில், நியாயவைசேடிகமதாசாரியரானசிந்தாமணிகாரர்க்குடம்பாடான அந்யதாக்கியாதி¶ என்றும். வேதாந்தசித்தாந்தத்தில் அநிர்வசனீயக்கியாதியே

¶ கியாதி—ஞானம், அல்லது வார்த்தை.

உடம்பாடாகலின், அது பாடமன்று; ஏட்டிலெழுதினவர்களுடைய புத்திதோஷத்தாற் பிறழ்ந்ததேயாம்.

"நாளுடு பணிமை யோர்த னரன்மைதா னுஸிலோர் தல்பேய்த், தேளுடு கீளமை யோாத தெரியுநீ விமைவின்றோர்தல்" என்றும பாடமுளது.

திருஷ்டாந்தஞானமின்றித் தார்ஷ்டாந்தஞானமுதியாதாதலால், திருஷ்டாந்தத்தைத்தானே நன்றாகவிரித்து விசாரிப்பதாவசியகமாகலின், அதனைவிரிக்குதும.

இரச்சுசர்ப்பம், சுத்திரஜதமுதலிய பிர(ஸூ8)மஸ்தலத்தில், சத்தியாதி, அசத்தியாதி, ஆத்மக்கியாதி, அந்நியதாக்கியாதி, அக்கியாதி எனவைந்துமதங்கேட்கப்படுகின்றன: வைணவர் முதலியோர், சத்தியாதிவாதிகள். சூனியவாதி, அசத்தியாதிவாதி. நியாயவைசேடிகா, அந்நியதாக்கியாதிவாதிகள். சாங்கியபிரபாகரா, அக்கியாதிவாதிகளாம்.

(சஉ) இவர்களுள், க-வது—சத்தியாதிவாதிகள், சுத்தியினுடைய அவயவங்களோடு இரஜதத்தினவயவமும் எப்போதுமிருக்கின்றதெனவும, சுத்தியினவயவம் சத்தியமாவதுபோல, இரஜதாவயவமுஞ் சத்தியம்; மித்தையன்றெனவும், தோடதோடுகூடிய நேத்திரசம்பந்தத்தால் சித்தாந்தத்தில் அவித்தையின் பரிணாமமாக அநிர்வசனீயரஜதம் உண்டாவதுபோலத் தோடத்தோடுகூடிய நேத்திரசம்பந்தத்தால் இரஜதாவயவங்களினின்று சத்தியரஜதமும் உண்டாகின்றதெனவும், சித்தாந்தத்தில், அதிஷ்டானஞானத்தால் அநிர்வசனீயரஜதநிவிர்த்தியாவதுபோலச் சுத்திஞானத்தால் சத்தியரஜதமும் தனதவயவத்திற்றொம்சமாமெனவுங்கூறுவர்; அது நிராகரிக்கத்தக்கது: யாதினாலெனின்? சுத்திரஜத திருஷ்டாந்தத்தினால், பிரபஞ்சம் மித்தையென்னும் அநுமிதியுண்டாகின்றது. ' சத்தியாதிவாதத்தில் சுத்தியில் ரஜதஞ்சத்தியமாம்; ஆகவே, அதைத்திருஷ்டாந்தமாகவைத்துப் பிரபஞ்சத்தில் மித்தியாத்வசித்திபெறுவதுகூடாததலாலென்க; இன்னும், இந்தப்பட்சத்திற் பிரப

லதோடங்கள் அநேகமுள; அவை சத்திஞானததிற்குபி ன் சுததியில காலத்திரயத்திலும இரஜதமே இலலையென ன்று, சுத்தியினிடத்துத் திரைகாலிகரஜதாபாவப் பிரதீதி யுண்டாகின்றது; [பிரதீதி=ஞானம்.] சித்தாந்தத்தில் அ நிர்வசனீயரஜதமோ! மத்தியகாலததிலமாத்திரம் உண்டு வியாவகாரிகரஜதாபாவம் திரைகாலிகமாக இருக்கின்றது. சததியாதிவாதிமததநில வியாவகாரிகரஜதம உண்டாகுங காலையில் வியாவகாரிகரஜதாபாவங் கூடாது; ஆகலின், திரைகாலிகரஜதாபாவப்பிரதீதியினால வியாவகாரிகரஜத ஞ்சொல்லுகை விருததமாம்; அன்றியும், அநிர்வசனீயர ஜதத்தின் உற்பத்தியில பிரசிததரஜததநின சாமக்கிரிவே ண்டுவதில்லை. தோஷசகித அவித்தையினால அதனது உற்பததிகூடும் வியாவகாரிகரஜதத்தின உற்பத்தி பிரசித்த ரஜதத்தின் சாமக்கிரியினறிக்கூடாது. சுததியின்கண ணே இரஜததநின் பிரசிதத சாமக்கிரியில்லை; ஆதலால, சத்தியரஜத உற்பத்தி சுத்தியில் உளதாமெனலைககூடாது சுத்தியின்கண் இரஜதாவயவம் உண்டு; அதுவே சத்தியர ஜதத்தின் சாமக்கிரியாம் எனின்? அது உற்பூதருபமா? அ நற்பூதருபமா? உற்பூதருபமெனின்? இரஜதத்தினுற்பத திக்கு முன்னரே அதுபிரத்தியட்சமாதல்வேண்டும். அநு ற்பூதருபமெனின்? இரஜதமும், அநுற்பூதருபமுடைய தாம்; ஆகவே, அவ்விரஜதம் பிரத்தியட்சமாகாது.

அன்றியும், ஓரிரச்சுவின்கட்பத்துப்புருடர்க்கு வெவவேறாக ஒ ருவனுக்குத்தண்டம், ஒருவனுக்குமாலை, ஒருவனுக்குச்சாப்பம், ஒரு வனுக்குச்சலத்தின்ரேகையென இப்படி பிர(ஆ)மம உண்டாகிறது; அங்கே தண்டமுதலிய பதார்த்தங்களின் அவயவங்கள் சொற்பரச்ச தேசத்தில உண்டெனல்கூடாது. என்னை? மூர்த்தத்திரவியங்கள ஸ் தானத்தைத் தகையுமாதலால் என்க. சித்தாந்தத்தில, அநிர்வசனீ யங்களாகத் தண்டமுதலியவை உண்டாகின்றனவாகலான, வியாவ காரிகதேசத்தை அவைதகையாவாம். சத்தியாதிவாதியுமட, தணட முதலியவற்றில் ஸ்தானத்தைத்தகைவது முதலிய பயனை ஒப்பாவிடி ன், தண்டமுதலியவற்றைச் சத்தியமென்றுகூறுதல் விருத்தமும், நி ஷ்பலமுமாம்: தண்டமுதலியவை தோற்றரவுமாத்திரந்தான்; அங்கி

யமானகாரியம அவைகளால் உள்தாகாதென்னின்? அப்போது அநி ாவசனீயவாதமே சித்தமாம்.

பிர(ஹ்ர)மஸ்தலத்தில சத்பதார்த்தஉற்பத்தி ஒப்பிடில, அக்கி னியோடகூடிய ஊஷரபூமியில் சலப்பிரம(ஹ்ர)ம உண்டாமாயின அங்கே அச்சலத்தால அவவக்கினி சாந்தமாதல்வேண்டும பஞ்சின மீதுவைதத குன்றிமணிக்கொத்தில் அக்கினிப்பிரம(ஹ்ர)ம் உணடா மாயின் அங்கே பஞ்சானது எரிதல்வேண்டும: தோடத்தோடகூடிய காரணத்தினின்றும உண்டானபதார்த்தம் அந்நியனுக்குத தோற றமாட்டாது: யாதொருவனுடைய தோடத்தினு லுண்டாயிருக்கிற தோ? அவனுக்கே தோற்றுகிற்கும தோடத்தின்காரியமான சலத்தி னுலும், அக்கினியினுலும் நனைத்தலும், தகித்தலும் உளவாகாவென் னில்? அப்போது அவைகளைச்சத்தியமென்றுசொல்லுதல் கேவலம் நகைத்தற்கே ஏதுவாகுமல்லது வேறில்லை; அதனுல், சதஸியாதிவாதி களினவார்த்தை யுத்தியில்லாதவார்த்தையென அந்தப்பட்சம நிராக ரிக்கததக்கதேயாம்.

(௪௩) உ-வது—சூன்யவாதிகள், இரச்சுவினிடத்துச்சர்ப்பம அத நியகதம் அசத்தாம்; அப்படியே அந்நியதேசத்திலும் அத் நியக்தம அசத்தாம்; இப்படி அத்நியக்தம் அசத்தாகிய ச ர்ப்பம்இரச்சுவினிடத்துத்தோன்றுகின்றதென்பர்.

(௪௪) ௩-வது—க்ஷணிக விஞ்ஞானவாதிகள், பழுதையினிடத தும், அப்படியே அந்நியதேசத்தும் புத்திக்குப்புறம்பே ஓரி டத்தும் சாப்பமானது இல்லை: சகலபதார்த்தங்களும் புத் தியிலும் வேறாகஇல்லை. சகலபதார்த்தங்களின் ஆகாரத் தையும் புத்தியே தரிக்கின்றது; அந்தப்புத்தியும் க்ஷணிக விஞ்ஞானரூபம். க்ஷணத்தில் நாசமும், க்ஷணததில் உற்ப த்தியும் அடையாநின்ற விஞ்ஞானமே சர்ப்பரூபமாகத் தோன்றுகினறதென்பர்.

(௪௫) ௪-வது — நியாயவைசேடிகர், புற்றுமுதலிய ஸ்தானங்க ளில் யதார்த்தமாகிய சர்ப்பமுளது; அது நேத்திரத்தினுற் காணப்பட்டிருக்கின்றது. நேத்திரத்திலுள்ள தோடபல த்தால் எதிரே சமீபத்தில் இரச்சுதேசத்திற்றோன்றுகின்ற

க. யதார்த்தசர்ப்பத்திற்கும், நேத்திரத்திற்கும மத்தியி ல் பித்தியாதியஅந்தராயஞ்கள் இருப்பினும் தோடசகித நேத்திரத்தால் அதுகாணப்படுமென்றறிதென்பார்.

டீ.—சிந்தாமணிகாரர், தோடசகிதநேத்திரத்தினுல் புற்றினிட த்துள்ள சர்ப்பஞானம்உண்டாமாயின், மத்தியிலுள்ள ஏனையபதார த்தஞானங்களும் உண்டாதல்வேண்டும்; ஆதலால், பித்தியாதிஅந்த ராயசகித வஸ்துவின்ஞானம் நேதிரத்தால் உணடாகாது. பினனை யோ? தோடசகிதநேத்திரத்தினுல் இரச்சுவானது கிசரூபமாகத்தோ ன்றாமல், சாப்பரூபமாகத்தோன்றுகின்றது; இப்படி ஒன்றுமற்றொ ன்றாகத்தோன்றுகிறபடியே அந்நியதாக்கியாதியென்பார்.

(சக) ரு-வது—அக்கியாதிவாதியா, அசத்தானது தோன்றுமாயி ன வந்தியாபுத்திர, சசிருங்கங்களுந் தோன்றவேண்டிட; அங்ஙனந்தோன்றாமையின், அசத்கியாதி அசங்கதம். க்ஷ ணிகவிஞ்ஞானத்தின் ஆகாரமே சர்ப்பாதிகளாமாயின, க்ஷணிகமாத்திரத்தால் அதிககாலத தோற்றரவுகூடாது; ஆதலால், ஆத்மக்கியாதியும அசஙகதம. அந்நியதாக்கியா தியின் பிரதமரீதி சிந்தாமணிமதத்தால் தூஷிக்கப்பட்ட துபோலவே சிந்தாமணிமதரீதியினுற்கூறும் அநநியதாக் கியாதிமதமும்அசங்கதமாம். எதனுலெனின்? ஞேயவஸ்து சாரமாகவே ஞானமுண்டாகின்றது. ஞேயம் இரச்சு, அ தில் சர்ப்பஞானங்கூறுதல் அத்தியந்தவிருதததமாமாதலி ன் எனமறுத்து, எங்கே இரச்சுவினகட் சாப்பப்பிரம (ஹ்ரீ)முண்டாமோ! அங்கே இரச்சுவினுடனேநேததிரத திற்குத்தன்விருத்திவழியாகச்சம்பநத முண்டாய் அவவி ரசசுவினிடத்து இதுவென்னும்ரூபமாகச்சாமான்ய ஞான மும, சாப்பத்தின் ஸ்மிருதியும் உண்டாகின்றன; அவவிர ண்டில இதுவென்னுங்கூறு இரச்சுவின் சாமான்யப்பிரத் தியட்சஞானம். சர்ப்பமென்பது ஸ்மிருதிரூப ஞானம ஆகலான், இது சர்ப்பமென்புழி, இரண்டுஞானமுண் டாட, அப்படியுண்டாதற்குப் பிரமாதாவின்கட் பயதோடமும, பிரமாணத்தின்கட் டிமிரதோடமுமே காரணமாம். அவ

* அந்தராயம = மறைப்புக்குக்காரணம்.

ற்றினவலியால புருடனுக்கு இதுவென்பது இரச்சுவின் சாமானியப்பிரத்தியட்சஞானமென்றும், சாப்பமென்பது பூருவங்கண்டசாப்பத்தின ஸ்மிருதிஞானமென்றும் விவேகம உண்டாகவில்லை; இவ்விருவகை ஞானத்தின அவிவேகமே பிர(௩௮)மமென்பர்.

சத்தியாதியும, அக்கியாதிவாதியால் மறுக்கப்பட்டஅசத்தியாதி, ஆத்மக்கியாதி, அநியதாக்கியாதிகளும் ஆகிய நான்குமதங்களும யுத்திகினமாவதால எப்படி அசங்கதமென்று தள்ளப்பட்டனவோ! அப்படியே அக்கியாதிமதமும அசங்கதமாம்.

(௩௭) எதனாலெனின? இது சாப்பமென்னும்ஞானத்தில் முன்னே, இதுவெனனுங்கூறு இரச்சுவின்சாமானியப்பிரத்தியட்சஞானமாம. சாப்பமென்னுங்கூறு பூரவங்கண்டசாப்பத்தின ஸ்மரணஞானமாம் என்பது அக்கியாதிவாதிகள மதம், அங்கே பூரவங்கண்டசர்ப்பத்தின்ஸ்மரணமே ஒப்பி எதிரோ இரச்சுதேசத்தில் சாப்பஞானம தப்பாவிடில எதிரேகிடக்கும் இரச்சுவில்நின்றும் புருடனுக்குப்பயமுண்டாகித திருமபிஓடவேண்டுவதில்லை எதிரேகண்ட இரசுதேசத்திலேயே சாப்பஞானம உண்டாகினறதாதலால அது பூருவஙகண்ட சாப்பததின் ஸ்மிருதியல்ல; அன்றியும, இரசசுவின விசேடரூபயதாத்தஞானம் உண்டானதனபினனா எனக்கு இரசசுவினிடததுச்சாப்பஞானம மித்தையாக உணடாயிற்றென்னும பாத*மானது உண்டாகினறது; இப்பாததஞானும இரச்சுவினிடத்துச் சர்ப்பஞானம உணடாகினறதேயல்லாமற் பூருவங்கண்ட சர்ப்பத்தின ஸ்மிருதியுணடாகவிலலை. இது சாப்பமென்புழி, ஞானமொன்றே தோனறுகின்றது; இரணடில்லை. ஏககாலததில அந்தக்கரணத்தினின்று ஸ்மிருதிரூபமும், பிரத்தியட்சரூபமும ஆகிய இரண்டுஞானமுளவாகா; ஆதலால அக்கியாதிமதமும் அத்தியந்தமசங்கதமாம் என்க.

பாதம = பித்தையென்னும நிச்சயம். (வாய:) எனுமவடமொழி தற்பவமாய், பாதம் எனவரும். ஏனையவிடங்களிலும் இதுவேபொருள்.

இம்மதங்களின் பிரதிபாதனமும், கண்டனமும் விவரணம், ஸ்வாராஜ்ய சித்தியாதிய கிரந்தங்களிலும், விருத்திப்பிரபாகரகிரந்தத்துங் காண்க.

(௫௮) இனிச்சித்தாந்தமாகிய அநிர்வசனீயக்கியாதியின் கொள்கைகூறுதும்.

அந்தக்கரணத்தினவிருத்தி நேத்திராதிஇந்திரியவாயிலாகப்புறம் போந்துவிடயசமானாகாரத்தைதயடையும்போது அதனால்விடயத்தின் ஆவரணம் பங்கமாம்; ஆகவே,அவ்விடயந்தோன்றுகிற்கும். அங்கே பிரகாசசகாயமும் வேண்டும்; இன்றேற்பதார்த்தங்கடோற்றவா. ஆதலால் எங்கேஇரச்சுவில்சர்ப்பப்பிரமமுண்டு அங்கே முற்கூறியவாறு அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திரேந்திரியவாயிலாகப்புறம்போந்துஇரச்சுவோடுசம்பந்தமாயினும், திமிராதிதோடப் பிரதிபந்தமிருக்கில விருத்தியினசொரூபம் இரச்சுவின் சமானாகாரமாகாது; அஃதங்ஙனமாகாதபோது இரச்சுவின ஆவரணம்பங்கமாகாது. இவ்வாறு ஆவரணபங்கசித்தம் விருத்திசம்பந்தமுளதேனும், எப்போது இரச்சுவின ஆவரணம் பங்கமாகவில்லையோ! அப்போது இரச்சுச்சேதனத்துள்ள அவித்தையினிடத்து க்ஷோபமுண்டாய் அவ்வவித்தை சர்ப்பாகார பரிணாமத்தையடையும். [க்ஷோபம் = காரியாபிமுகாவஸ்தை.]

அவ்வவித்தையின்காரியமாகிய சர்ப்பம் சத்தெனின்? இரச்சுஞானத்தாற்பாதமாகாது; பாதமாகலின் சத்தன்று. அசத்தெனின்? வந்தியாபுத்திரன்போலத் தோற்றரவாகாது; ஆகலின் அசத்துமன்று மற்றெத்தன்மையதோவெனின்? சதசத்விலட்சண அநிர்வசனீயத் தன்மையதாம்.

இங்ஙனம், சர்ப்பமானது அவித்தையினபரிணாமமாவதுபோல அதன ஞானரூப விருத்தியும் அவித்தையின் பரிணாமமே அந்தக்கரணத்தின பரிணாமமன்றும். என்னை? இரச்சுஞானத்தால சர்ப்பம் பாதமாகின்றதுபோல அதன்ஞானமும் பாதமாகின்றது. அந்தக்கரணத்தின்பரிணாமமாயின் அதுபாதமாகாது. ஆதலாலசர்ப்பஞானமும் சர்ப்பம்போல அவித்தையின காரியமாயசதசத்விலட்சண அநிர்வசனீயத்தன்மையதேயாம்.

இங்ஙனம் சாப்பமும், அதன்ஞானமும் அவித்தையின்பரிணாமமேயாயினும், இரச்சுவுபஹிதசேதனத்துள்ள தமோகுணப்பிரதானவவித்தைக்கூற்றின்பரிணாமம் சாப்பமும், சாட்சிசேதனத்துள்ளவவித்தையின் சத்துவகுணப்பரிணாமம் விருத்திஞானமுமாம்.

எச்சமயத்தில் இரச்சுசேதனத்துள்ளவவித்தை சாப்பாகாரபரிணாமமாமோ! அச்சமயத்திலேயே சாட்சியாசிரிதமானவவித்தை ஞானாகாரபரிணாமமாம். என்னை? இரச்சுசேதனவாசிரிதமானவவித்தையிடத்து யாதொருக்ஷோபநிமித்தமுளதோ! அந்நிமித்தத்தாலேயே சாட்சியாசிரிதவவித்தைக்கூற்றினிடத்தும க்ஷோபமுளதாதலினென்க.

இங்ஙனங்கூறியவாற்றால சாப்பத்திற்கும், அதன்ஞானத்திற்கும அவித்தை உபாதானகாரணமும், இரச்சுவின அப்பிரதீதியால இரச்சுவவச்சின்னசேதனவாசிரிதமான வவித்தையினகண்ணுள்ளதாகுமக்ஷோபம, நிமித்தகாரணமும ஆம்.

இவ்வாறு பிரம(ஹ்ம)ஸ்தலத்தில சாப்பாதி விடயங்களும், அவற்றின்ஞானங்களும் கூடவேயுண்டாய் இரச்சுவாதிஞானத்தாற கூடவே இன்னமாம்.

இவ்வாற்றால், சாப்பமுதலிய பிரம(ஹ்ம)த்தில புறவவித்தைக்கூறு சாப்பமுதலியவிடயங்களுக்கும, சாட்சியாசிரிதமான அகவவித்தைக்கூறுஅவவிடயஞானரூபவிருத்திகட்கும உபாதானகாரணமெனப்படும. சொப்பனத்தினிடத்துச சாட்சியாசிரிதமானவவித்தையின தமோகுணக்கூறு விடயரூபபரிணாமத்தையும, சத்துவகுணக்கூறு ஞானரூபபரிணாமத்தையும அடைகின்றமையின, சொப்பனத்தில அகவவித்தையே விடயத்திற்கும, ஞானத்திற்கும உபாதானகாரணமாம; இவ்வாற்றால, வாதியமான இரச்சுசாப்பாதிகளும், ஆந்தரமான சொப்பனபதார்த்தங்களும சாட்சிபாசியமெனறுசொல்லப்படும். அவித்தியாவிருத்தியினவாயிலாக யாதொன்றைச்சாட்சியானது பிரகாசிப்பிக்குமோ! அது சாட்சிபாசியமாம. இரச்சுவாதிகளில அநிர்வசனீயமான சாப்பாதிகளும், அவைகளின ஞானங்களும பிரம(ஹ்ம)மென்றும, அத்தியாசமென்றுஞ்சொல்லப்படும். அந்தப்பிர(ஹ்ம)மம அவித்தையின் பரிணாமமும, சேதனத்தின விவர்த்தமுமாம.

(௬௯) உபாதானகாரணத்திற்குச் சமானசுபாவமுடையதாயும், அந்நியதாசொரூபமாயுமுள்ளது பரிணாமம். அதிஷ்டானத்திலும் விபரீதசுபாவமுடையதாயும், அந்நியதாசொரூபமாயுமுள்ளது விவர்த்தம். உபாதானகாரணமான அவித்தை யெப்படி அநிர்வசனீயமோ! அப்படியே இரச்சுசாப்பமும், அதன் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாவதால், அவித்தைக்குச் சமானசுபாவமுடையன. அந்நியதாசொரூபமென்பது அவித்தையினும் வேறுபிரகாரமான ஆகாரம்; அப்படியே இரச்சுவவச்சின்னவதிஷ்டானசேதனம் சத்ரூபம் சர்ப்பமும் அதன் ஞானமும் சத்திலும் விலட்சணமாவதால் விபரீதசுபாவமுடையனவாம். அந்நியதாசொரூபமென்பது சேதனத்திலும் வேறுபிரகாரமான ஆகாரம்.

(௭௦) மித்தியாசர்ப்பத்தின் அதிஷ்டானம் இரச்சுவுபகிதசேதனமாம் இரச்சுவல்ல. என்னை? சர்ப்பத்தைப்போல இரச்சுவுங்கற்பிதம்; கற்பிதவத்து அந்நியகற்பிதத்திற்கு அதிஷ்டானமாதல்கூடாது. ஆதலால், இரச்சுவுபகிதசேதனமே அதிஷ்டானமாம் இரச்சுவல்ல.

இரச்சுவிசிட்டத்தை அதிஷ்டானமென்றுசொல்வோமாயின், இரச்சுவும், சேதனமுமாகிய இரண்டுமே அதிஷ்டானமாம்; ஆகவே, இரச்சுபாகத்தில் அதிஷ்டானத்தன்மை பாதிக்கப்பட்டிருத்தலின், இரச்சுவுபகிதசேதனமே அதிஷ்டானமாம் இரச்சுவிசிட்டசேதனம் அதிஷ்டானமன்று.

அப்படியே சர்ப்பஞானத்திற்குச் சாட்சிசேதனம் அதிஷ்டானமாம்; இவ்வாற்றால், பிரம(ஸ்ரீ)ஸ்தலத்தில், விடயத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும் உபாதிபேதத்தால் அதிஷ்டானம்பின்னமாம்: ஒன்றான, விசேடரூபமாக இரச்சுவினது அப்பிரதீதி அவித்தையில் கேவலமாயிலாக இரண்டினுற்பத்தியிலும் நிமித்தமாவதுபோல இரச்சுஞானமும் இரண்டனிவிர்த்தியிலும் நிமித்தமாம்.

(௭௧) சங்கை—மித்தியாவஸ்துவிற்கு யாது? அதிஷ்டானமோ! அவ்வதிஷ்டானஞானத்தினால் மித்தியாவஸ்து நிவிர்த்தியாமென்பது அத்வைதவாதத்தின் சித்தாந்தம்; இங்கே ம

தியாசர்ப்பத்திற்கு அதிஷ்டானம் இரச்சுவன்றும் இரச்சுவுபஹித சேதனமாம் என்றுகூறினமையின், இரச்சுஞானத்தால் சர்ப்பநிவிர்த்திகூடுமாறெங்ஙனேயெனின்?

(௫௨) உத்தரம்—இரச்சுவாதிஜடபதார்த்தங்களின்ஞானம் அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூபமாகவுண்டாகுமேல் அங்கே ஆவரணபங்கம் விருத்தியின் பிரயோசனமாம். அவ்வாவரணம் அஞ்ஞானத்தினது சத்தியாகலான், ஆவரணம் ஜடத்தின் ஆசிரிதமன்று: ஜடத்திற்கு அதிஷ்டானசேதனத்தின் ஆசிரிதமாம். ஆகலான், இரச்சுவின் சமானாகாரமான அந்தக்கரணத்தின்விருத்தியினால் இரச்சுவவச்சின்ன சேதனத்தின் ஆவரணமேபங்கமாம். விருத்தியின்கணுள்ளசிதாபாசனால் இரச்சுமாத்திரம் பிரகாசிக்கும். சேதனபாகம் சுயம்பிரகாசமாவதால் அதன்கண் ஆபாசனுக்கு உபயோகமில்லை; இவ்வாற்றால், சிதாபாசனோடுகூடின அந்தக்கரணவிருத்திரூபமாகியஞானத்திலுள்ள விருத்திபாகத்திற்கு ஆவரணபங்கரூபபயன் சேதனத்திலும், சிதாபாசபாகத்திற்குப் பிரகாசரூபபயன் இரச்சுவிலுமுள்ளன. ஆதலால், சாபாசவிருத்திஞானத்திற்குக் கேவலம் சடமாகியஇரச்சு விடயமன்று. பின்னையோவெனின்? அதிஷ்டானசேதனத்தோடுகூட இரச்சுவானது சாபாசவிருத்திக்குவிடயமாம்; இக்காரணத்தால், சித்தாந்தகிரந்தங்களில் அந்தக்கரணத்தினின்றுஞ்சரியாநிற்கும்விருத்திஞானங்கண்முழுதும் பிரமத்தை விடயம்பண்ணுகின்றனவென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வாறு இரச்சுஞானத்தால் நிராவரணமாய்ச் சர்ப்பத்திற்கதிஷ்டானமாகிய இரச்சுவினவச்சின்னசேதனமும், தனது பிரகாசத்தால் விளங்குவதால் இரச்சுவின் ஞானமே சர்ப்பத்தினதிஷ்டானஞானமாகலின் சர்ப்பநிவிர்த்திகூடும்.

(௫௩) சங்கை—இங்ஙனம், சர்ப்பநிவிர்த்தி இரச்சுஞானத்தாற் கூடுமேல், கூடுக. சர்ப்பஞானத்திற்கதிஷ்டானமாகிய சாட்சிசேதனம் அஞ்ஞாதமாயிருத்தலின், சர்ப்பஞானநிவிர்த்திகூடுமாறு எங்ஙனேயெனின்?

(ரு) உத்தரம்—விடயத்தின் ஆனைமாக ஞானமுளதாகவின, விடயத்தினபாவத்தால்சாப்பஞானந்தானேநிவிர்த்தியாய கற்பிதநிவிர்த்தி அதிஷ்டானஞானமின்றி உளதாகாதென்று ப டும் சங்கைக்கிற்கூறுதும்.

(ரு) நிவிர்த்தி இருவகைத்தாம்; ஒன்று அத்தியந்தநிவிர்த்தி ம ற்றொன்று காரணத்தில லயரூபமானநிவிர்த்தி. சகலகற பிதவஸ்துக்களின காரணமும் அதிஷ்டானவாசிரிதமான அஞ்ஞானம்; அவ்வஞ்ஞானத்தோடுகூடக்காரியங்களினி விர்த்தி அதிஷ்டானஞானத்தினுலேயேயுளதாம். காரணத் தினகண லயரூபமான நிவிர்த்தி அதிஷ்டானஞானத்தி னலன்றியும சுழுத்தியிலும், பிரளயத்திலும் சாவபதா த்தங்கட்குமுளவாம். அங்கே, சாவபதார்த்தங்களினது லயத்தில போகப்பிரதமான காமங்களினபாவம நிமித்த மாகவிருப்பதுபோல, அதிஷ்டானஞானமின்றியே சாபப ஞானம் லயமாமிடத்துச் சாப்பஞானத்திற்குவிடயமான சர்ப்பத்தினபாவம் சாப்பஞானலயத்தில் நிமித்தமாகவுள து, இவ்வாறு சர்ப்பநிவிர்த்தி இரச்சுஞானத்தாலும, சாப பஞானத்தினதுலயம் அதன்விடயமான சாப்பத்தினபாவ த்தாலும் உளவாம.

(ரு) அல்லது, சர்ப்பமும், அதனது ஞானமுமாகிய இரணட னதுநிவிர்த்தியும் இரச்சுஞானத்தாறுனேயுளவாம. எ னனை? எப்போது இரச்சுவின பிரத்தியட்சஞானமுளதா மோ! அப்போது அகத்தக்கரணத்தினவிருத்தி நேத்திரவா யிலாகப்புறம்போந்து இரச்சுதேசத்தையடைந்து இரச்சு விற்குசமானமாகிய ஆகாரமாமாதலால, இரச்சுவின் பிர த்தியட்சசமயத்தில் விருத்தியுபகிதசேதனமும, இரச்சுவு பகிதசேதனமும் பேதமின்றி ஏகமாம்; இதற்கேதுகூறுது ம. சேதனத்திற்கு உபாதிபேதத்தாலன்றிச்சொரூபத்தா ல் யாண்டும்பேதமில்லை. விருத்தியுபகிதசேதனம, இரச் சுஉபகிதசேதனங்களின் பேதகவுபாதி விருத்தியும, இரச்சு வுமாம்; அவ்விருத்தியும் இரச்சுவும வெவவேறுதேசத்தி

ருக்கில் அப்போது உபாதியுடைய சேதனங்கட்குப் பேதமுண்டு; இரண்டுபாதியும் ஓரிடத்திருக்கில் அப்போது உபஹிதசேதனங்கட்குப் பேதமின்று. இவ்வார்த்தை வேதாந்த பரிபாஷாதிக்கிரந்தங்களிற்கூறியிருக்கின்றது. இவ்வாற்றால், இரச்சுவின் பிரத்தியட்சஞானசமயத்தில் இரச்சுவுபஹிதசேதனமும், விருத்தியுபஹிதசேதனமும் ஏகமாய் அந்தக்கரணத்திலும், அதன்விருத்தியிலுமுள்ள அவைகளின் பிரகாசகமான சேதனமாத்திரம் சாட்சியெனப்படுதலின், இரச்சுஞானசமயத்தில் இரச்சுவுபஹித சேதனத்தோடு அபின்னமான சாட்சியும், அவ்விரச்சுஞானத்தானே பாகமாவதால் கற்பிதசர்ப்பஞான நிவிர்த்திகூடும்.

(௨௭) அன்றியும், சாட்சியானது தான் அஞ்ஞாதமாயின் இப்படிஞானம் அச்சாட்சியின்றிப்பொருந்தாது. ஆதலால், சர்வதிரிபுடிகளின்ஞானத்திலும் சாட்சிஞானம் அவசியமாயிருக்கின்றது; அச்சாட்சிஞானத்தால் சர்ப்பஞானநிவிர்த்திகூடும். சர்ப்பத்திற்கும், அதன்ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானம் வெவ்வேறாகக்கூறினமையின், இவ்வளவுசங்கை சமாதானங்களுண்டாயின.

(௨௮) இனி சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானம் ஒன்றேயெனினும்பட்சங்கூறுதும். வாகியமான ஓராச்சுசேதனத்தைச் சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானமெனனல்கூடாது. ஏதனாலெனில்? எத்துணைஞானமுளவாகாநின்றனவோ! அத்துணையும், பிரமாதா அல்லது சாட்சியினாச்சிரிதமாம், வாகியமான இரச்சுசேதனவாச்சிரிதமாக ஞானங்கூடாது; அப்படிச் சர்ப்பத்திற்கும், ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானமாக அந்தக்கரணவுபஹிதசாட்சிசேதனத்தையொப்பினால் சரீரத்தினுள்ளே அந்தக்கரணதேசத்தில் சர்ப்பந்தோன்றவேண்டும். இரச்சுதேசத்திற் சர்ப்பந்தோன்றவேண்டுவதில்லை. அகத்தே உதியாநின்றசர்ப்பத்தின்றோற்றம் புறத்தே மாயையின் வலியாலுளதாமெனவொப்பினால் ஆத்மக்கியாதிமதமும் சித்தியாம்; ஆகலின், இரச்சுவுபஹிதசேதனம் ஞானத்திற்கதி

ஷ்டானமாதலும், அந்தக்கரணவுபஹிதசேதனம் ஞானத்தி
ற்கதிஷ்டானமாதலுங்கூடாது.

இவ்வாற்றால், சர்ப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானமொன்றெனலைப்பொருந்தாதேனும், நேத்திரேந்திரியவாயிலாகப்புறம்போந்து இரச்சுவினைச்சம்பந்தமடைந்த இதுவெனுமாகாரமான அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியுபஹிதசேதனத்தினை ஆசிரிதமாயுள்ள அவித்தையின் தமோகுணக்கூறு சர்ப்பாகாரபரிணாமமும், சத்துவகுணக்கூறு ஞானகாரபரிணாமமுமாம். ஆதலால் விருத்தியுபஹிதசேதனவாசிதமான அவித்தையைச் சர்ப்பத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும் உபாதானகாரணமாம். விருத்தியுபஹிதசேதனம் அதிஷ்டானமாம். விருத்தி இரச்சுதேசத்திற்புறம்பே நேத்திரவாயிலாகப்போந்திருத்தலால் விருத்தியுபஹிதசேதனமும் புறம்பே உளது. இக்காரணத்தால், சர்ப்பத்திற்காசிரயமாதல்கூடும். அந்தக்கரணத்தினது சொரூபம் எவ்வளவுளதோ! சாட்சியினது சொரூபமும் அவ்வளவேயுளது. சரீரத்தினகத்தேயுள்ள அந்தக்கரணமே விருத்திரூபபரிணாமமடைதலின், விருத்தியுபஹிதசேதனம் சாட்சியாம்; ஆகவே, அது ஞானத்திற்காசிரயமாதலுங்கூடும்.

எப்போது இரச்சுவினது சாட்சாத்காரமாமோ! அப்போது இரச்சுசேதனம், விருத்திசேதனம் எனும் இரண்டும் ஏகமாம். ஆதலால் இரச்சுவின்ஞானத்தால் சர்ப்பநிவிர்த்தியும் அதன் ஞானநிவிர்த்தியுங்கூடும்.

ஓரிரச்சுவில் பத்துப்புருடர்க்குச் சர்ப்பம், தண்டமுதலிய பத்துப்பதார்த்தங்கள் வெவ்வேறாகத்தோன்றுக; அல்லது சகலர்க்கும் சர்ப்பம் ஒன்றேதோன்றுக; அங்கே எவனுக்குஇரச்சுவின்சாட்சாத்காரமாமோ! அவனுக்கு அவனதுவிருத்திசேதனத்திற்கற்பிதமாகிய அத்தியாசம் நிவிர்த்தியாகிறது மற்றவனுக்கு இல்லை. ஆதலால், விருத்திசேதனமே கற்பிதத்திற்கு அதிஷ்டானம். இரச்சுமுதலிய விடயவுபஹிதசேதனம்அல்ல. இரச்சுவுபஹிதசேதனத்தைச் சர்ப்ப தண்டாதிகட்கு அதிஷ்டானமாக ஒப்பினால் பத்துப்புருடர்கட்குத் தோன்றுகிற்கும் பத்துப்பதார்த்தங்களும் ஒவ்வொருவனுக்குந்தோன்றவேண்டும். நமது கொள்கையால், எவனுடையவிருத்திசேதனத்தில

எப்படியார்த்தங்கற்பிதமோ! அஃதவனுக்கே தோன்றும்; அந்நியனுக்குஇல்லை. இவ்வாற்றால், வாகியசர்ப்பாதிகட்கும், அவைகளின ஞானங்கடகும விருததிஉபகிதசாட்சியே அதிஷ்டானம் சொப்பன பதாாததஙகட்கும், அவைகளின்ஞானங்கட்கும் அந்தக்கரணவுபகிதசாட்சியே அதிஷ்டானம்.

இவ்வாறு சதசத்தினவிலட்சணமான அநிர்வசனீயவவித்தையின பரிணாமமாகிய அநிாவசனீயசாப்பாதிகள் அநிர்வசனீயக்கியாதி எனபபடும.

(௩௯) சங்கை—சதசததின் விலட்சணம் அநிர்வசனீயமென்னல் கூடாது. யாதினுலெனின? யாது சத்திற்குவிலட்சணமோ! அஃதசததாம; ஆகவே, சததிற்குவிலடசணம் அசததலலவெனறுசொல்லுதல் அசங்கதமாமாகலின எனின?

உததரம—சொருபரகிதத்தைச் சதவிலட்சணமென்றும, வித்தியமான*சொருபத்தை அசத்விலட்சணமென்றுஞ்சொல்லில் ஓரபதாாததததிலே சொருபராகிததியம, சொருபசாகித்தியம எனனும இரணடுமபொருந்தாது; ஆகலின, சதசத்விலட்சணத்திற்குப்பொருள அஙஙனமன்று.

(௪0) மற்றெங்ஙனமெனின்? காலத்திரயத்திலும் யாதொன்றிறகு நாசமிலலையோ! அது சத்து; யாதொன்றுபாதமாமோ! அது சத்விலட்சணம். சசிருங்கம்வந்தியாபுத்திரன்போலச்சொருபமில்லது அசத்து; அதனின்விலட்சணம் சொருபமுடையதாம்; இவ்வாற்றால், பாதயோக்கியசொருபமுடையது சதசதவிலட்சணசத்தத்திற்குப்பொருளாம்; சதவிலட்சணசத்தத்திற்குப்பாதயோக்கியமென்றபொருள்; சொருபமுடையதுஎன்னும் இவவளவுசத்ததிற்கு அசதவிலட்சணமென்றபொருள்; ஆகலின், சதசதவிலட்சணம் அநிர்வசனீயமெனனல் அசங்கதமாகாமைகாண்க.

---

* வித்தியமானம—இருப்பது.

இவ்வாற்றால், எங்கேபிரம(ஸ்ரூ)ஞானமுண்டு! அங்கே அநிர்வசனீயபதார்த்தங்கண்முழுதும் உற்பத்தியாகின்றன. அந்நியசாஸ்திரங்களில் இரஜதத்தின் உற்பத்தி ஒப்பவில்லை. சத்கியாதிவாதி ஒருவர் ஒப்பினார்; அவர்மதத்திலும் அநிர்வசனீயக்கியாதிவிலட்சணமாம்.

(௯௧) இனி அத்தியாசவிலக்கணம்.

தனதபாவாதிகரண*த்திற்றனதவபாசம் அத்தியாசமாம். பாரமார்த்திகமாகவும், வியாவகாரிகமாகவும் இரஜதாபாவத்தின் அதிகரணமான சுத்தியில் இரஜதமும், அதன் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாகத் தோன்றுகின்றமையின், இவ்வத்தியாசவிலக்கணம் பொருந்துமாறு காண்க.

அல்லது, அதிஷ்டானத்திலும் விஷமசத்தையுடையதினவபாசம் அத்தியாசமாம்: அந்நியசாஸ்திரகாரரொப்பியிருக்கும் அத்தியாசவிலக்கணமனைத்திலும், பாஷியகாரர் அருளிச்செய்திருக்கும் இவ்வத்தியாசவிலக்கணம் அசாதாரணமாம்.

வியாகரணரீதியால், அத்தியாசவவபாசபதங்கட்கு விடயமும், ஞானமும் வாச்சியமாம். ஆகலின், அர்த்தாத்தியாச, ஞானாத்தியாசபேதத்தால் அத்தியாசம்இருவகைத்து; அவற்றுள், அர்த்தாத்தியாசம் அநேகப்பிரகாரமாம். ஓரிடத்தில், கேவலம் சம்பந்தமாத்திரம் அத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில் சம்பந்தவிசிஷ்ட சம்பந்திஅத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில் கேவலம் தருமம்அத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில் தருமவிசிஷ்டதருமிஅத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில் அந்நியோந்நியாத்தியாசமாம். ஓரிடத்தில் அந்நியதராத்தியாசமாம். இவ்வந்நியதராத்தியாசமும் இருவகைத்து. ஒன்று ஆத்மாவில் அநாத்மாத்தியாசம் மற்றொன்று அநாத்மாவில் ஆத்மாத்தியாசமாம்; முறையே இவற்றைச்சொரூபாத்தியாசம், சம்சர்க்காத்தியாசமெனப. யாதொரு பதார்த்தத்தின்சொரூபம் அநிர்வசனீயமாகத்தோன்றுமோ! அதைச்சொரூபாத்தியாசமென்பர்; அது இப்பியில்வெள்ளிபோல, இவ்வாறு, ஆத்மாவில் அகங்காரமுதலியஅநாத்மாக்கள் சொரூபாத்தியாசமாம்.

---

* அதிகரணம்=இடம்.

யாதொருபதார்த்தத்தின்சொரூபம் வியாவகாரிகமாகத்தான பா ரமார்த்திகமாகத்தானமுனபேயிருக்க அதனது சம்பந்தம பிறிதொன றனிடத்து அநிர்வசனீயமாகத்தோனறுமோ! அது சமசாக்காத்திய சமெனபா, அஃதெவ்வாறேனெனின்? முகத்துக்கும, கணணாடிக்கு ம யாதொருசமபந்தமுமினறிய இரணடும வியாவகாரிகமாகவிருக்க க் கணணாடியில முகத்தினசமபந்தந்தோறறுகினறதால் அதில அநி வசனீயமாக முகத்தினசமபந்தமுணடாயிருப்பதும

அபபடியே சிவப்புநிறமுடையது புடவையென்னுந்தோற்றரவி ல, சிவபபுநிறமுடையபதாாத்தத்தின தாதாத்மியசமபந்தம புடவை யிலஉணடாயிருக்கினறது. சிவப்புநிறமுடையது குசுமபாத்திரவிய மாகலின, சிவப்புநிறத்தின தாதாத்மியம குசும்பாத்திரவியத்திலு ணடு புடவையில்இலலை. சிவபபுநிறமுடைய குசுமபாத்திரவியமு ம, புடவையும் வியாவகாரிகம குசுமபாத்திரவியத்திலுள்ள சிவப் புநிறத்தின் தாதாத்மியசமபந்தம அநிர்வசனீயமாகப்புடவையிலுண டாயிருப்பதும, அப்படியே சிவப்புப்படிகமென்னுந்தோற்றரவால் பு ஷ்பத்திலிருக்கும சிவப்புநிறத்தினதாதாத்மியசம்பந்தம் அஃதில்லாத ஸ்படிகத்தில அநிர்வசனீயமாகவுண்டாயிருப்பதுங்காண்க.

இவ்வாறு, அநேகவிடங்களில சம்பந்திகள்வியாவகாரிகமாகவி ருக்க அவ்வகளின்சம்பந்தங்களும, சம்பந்தஞானங்களும அநிர்வச னீயமாகவுண்டாகின்றன

ஆதமத்தனமை சேதனத்தின்கண்உண்டு; அது அகங்காரத்திற் றோனறுகின்றதால ஆதமசேனத்தின்தாதாதமியசம்பந்தம் அநிர்வச னீயமாகவகஙகாரத்திலுண்டாயிருக்கின்றது; ஆதலால், சேதனப கறபிதமனறு மறறியாதுகறபிதமெனின? அகங்காரத்தில சேதன த்தினதாதாதமியசமபந்தங்கற்பிதமாம்.

இவ்வாறு, எங்கேபாரமார்த்திகபதார்த்தமிலலாதிருந்து தோற றரவாமோ! அஙகேவியாவகாரிகபதார்த்தத்தில பாரமார்த்திகபதா ர்த்தத்தின் சம்பந்தமும, சமபந்தஞானமும் அநிர்வசனீயமாகவேயுண டாகினறன. வியாவகாரிகபதார்த்தம்இல்லாதிருந்து எஙகேதோற்ற ரவாமோ! அஙகே சமபந்தியும, சமபந்தியின்ஞானமும அநிர்வசனீ யமாக வேறேயுண்டாகின்றன.

ஓரிடத்தில் சம்பந்தமாத்திரமும் சம்பந்தமாத்திரத்தின் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாகவுண்டாகின்றன. சகலவதிஷ்டானங்களிலும் அத்தியாசத்தின் விஷமசத்தை அநிர்வசனீயசத்தையே. எங்கே அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் அத்தியாசமுண்டாமோ! அங்கேயும், அதிஷ்டானமாகிய அநாத்மாவியாவகாரிகம்; ஆத்மா அத்தியஸ்தமன்று; ஆத்மாவின் சம்பந்தம் அநாத்மாவில் அத்தியஸ்தமாம், ஆகலின், அது அநிர்வசனீயமாம். யாதொன்றனிடத்து ஆதாரத்தன்மைதோற்றுமோ! அஃததிஷ்டானமெனப்படும். அவ்வாதாரத்தன்மை பரமார்த்தமாயேனும் ஆகுக. அல்லது, ஆரோபிதமாயேனும் ஆகுக. பரமார்த்தமாக ஆதாரமிருக்கில் அஃததிஷ்டானமாம் எனனும் ஆக்கிரகம் இந்தப்பிரசங்கத்தில் இல்லை. என்னை? ஆத்மாவில் அநாத்மாத்தியாசம் எப்படியோ! அப்படி அநாத்மாவில் ஆத்மாத்தியாசமுண்டு. அநாத்மாவில் பரமார்த்தமாக ஆத்மாவின் ஆதாரத்தன்மையில்லை. ஆரோபித ஆதாரத்தன்மையேயுண்டு. ஆதலால், ஆதாரமாத்திரத்தை இப்பிரசங்கத்தில் அதிஷ்டானமென்றனர்.

எங்கே அநாத்மாவில் ஆத்மாத்தியாசமுண்டு! அங்கே அதிஷ்டானம் அநாத்மாவாம், அது வியாவகாரிகசத்தையும் ஆத்மா பாரமார்த்திகசத்தையும் உடையனவாகலின், அதிஷ்டானத்தின் விஷமசத்தையுடையதின் அவபாசம் அத்தியாசவிலக்கணமாதல்காண்க.

(௧௮) அத்தியஸ்தத்திற்குப் பரமார்த்தசத்தை கூறினதற்குத் தாற்பரியம் சுத்தபதார்த்தத்திலும் விசிட்டம்பின்னமாம் ஆகலின், அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் சம்பந்தத்தின் அத்தியாசஞ்சொன்னோம். அங்கே சம்பந்தவிசிட்ட ஆத்மாவுக்கே அத்தியாசமாம்; சொரூபமாக ஆத்மாசத்தியமாகலின், அத்தியஸ்தத்திற்குப் பரமார்த்தசத்தை சொரூபநிருஷ்டமாய்க்கூறினர். அத்தியஸ்தங்கற்பிதமாமாகலின், அநாத்மசம்பந்தவிசிட்டம் கற்பிதமாயினும், சுத்தங்கற்பிதமாகாது. என்னை? சுத்தத்துக்கு விசிட்டம் பின்னமாகலின், விசிட்டத்தின் கற்பிதத்தன்மை சுத்தத்திலுண்டாகாது. கேவலம் ஆன்மசம்பந்தத்திற்கு அத்தியாசஞ்சொல்லவதினும் சம்பந்தவிசிட்டவான்மாவுக்கு அத்தியாசஞ்சொல்லுதலும், அத்தியஸ்தத்திற்குப்பரமார்த்தசத்தை சொல்லுதலுமே சி

ரேஷ்டமாம். எதனாலெனின்? கேவலம் சம்பந்தத்திற்கு அத்தியாசனுசொலவில் அதிஷ்டானத்திற்கு ஆரோபிதத் திலும் விஷமசத்தை கூடாது. சேதனசமபந்தத்தின அதிஷ்டானமாகிய அந்தக்கரணமும், கடாதியும வியாவகாரிகம்; அவைகளில சேதனத்தின்சமபந்தமும வியாவகாரிகம, பிராதிபாசிகமன்று சேதனத்தினசமபநதம பிராதிபாசிகமாமேல, பிரமஞானத்தாலல்லாமல பாதபாகவேணடும; பாதமாகாமையின், ஆன்மசம்பந்தமும, அதிஷ்டானஅநாதமாக்களும வியாவகாரிகசத்வதயாம; ஆகவே, விஷமசததையாகாமையின், அத்தியாசவிலக்கணங் கூடாது ஆகையால, சமபந்தவிசிட்டவான்மா அநாதமாவில் அத்தியாசமாம. விசேஷியபாகம பாரமார்த்திகசததையாகலின், விசிட்டம பரமாாததசததையும், அதிஷ்டானம வியாவகாரிகசத்தையுமாய இரண்டும் விஷமசத்தையாகலின் அத்தியாசவிலககணங்கூடுமெனபது.

எஙகே பிரம (ஐ,8) ஞானமுண்டோ! அங்கே சகல அநிர்வசனீய பதாாததஙகளும் உற்பததியாம.

(சுங.) ஓரிடத்தில சமபநதியின உற்பத்தி உண்டு; அது சுத்தியில் இரஜதத்தின உற்பத்தியாம. இரஜதத்தில், சுத்தியிலிருக்குந்தாதாதமிய சமபந்தத்தின் உற்பத்தியாம். சுத்தியிலிருக்கும தன் தாதாத்மியம இரஜதத்தில் அந்நியதாகவியாதியன்று, அப்படியே சுத்தியில் முன்னேயுள்ளதென்னுந் தன்மையாகிய தருமம் உண்டு; அதன் அநிர்வசனீய சம்பந்தம இரஜதத்தில் உற்பததியாகாநிற்கும; அதுவும் அந்நியதாக்கியாதி அன்று.

இவவாற்றால், அந்நியோந்நியாத்தியாசத்திற்கும் இது உதாரணம.

சமபந்தாத்தியாசத்திற்கும் இது உதாரணம. சமபந்தி அத்தியாசத்திற்கும் இது உதாரணம். அநிர்வசனீயவததுவின்றோற்றத்தை ஞானாத்தியாசமென்பர். ஞானத்தின் அநிர்வசனீய விஷயத்தை அர்த்தாத்தியாசமென்பர். ஆதலால், ஞானாத்தியாசம், அர்த்தாதியாசங்கட்கும் இது உதாரணமாம்.

எங்கே அந்நியோந்நியாத்தியாசம் உண்டு! அங்கே இரண்டும் பரஸ்பரம்சொரூபமாகவத்தியாசமாகா. மற்றெப்படியெனின்? ஆரோபிதம் சொரூபமாக வத்தியாசமாம். சத்தியவஸ்துவின் தருமம், அல்லது சம்பந்தம் அத்தியாசமாம். சம்பந்தாத்தியாசமும் இருவகைத்தாம. ஓரிடத்தில் தருமத்தின சம்பந்தம் அத்தியாசமாம்; அது சொல்லிய உதாரணத்தில் சத்தியிலிருக்கும் இதுவெனனுந்தன்மைரூபமான தருமத்தின் சம்பந்தம் இரஜதத்திலத்தியாசமாவதாம். சிவப்புப்புடவை என்புழி, குசும்பாவிலிருக்கும் சிவப்புநிறமாகிய தருமத்தின சம்பந்தவத்தியாசம் புடவையிலுண்டு. அந்தக்கரணத்திற்கு ஆன்மாவில் சொரூபமாகவத்தியாசமுண்டு. அந்தக்கரணத்தில் ஆன்மாவுக்குச்சொரூபமாகஅத்தியாசம் இல்லை; பின்னை எப்படியெனின; ஆன்மசம்பந்தம் அத்தியாசமாமாகலின், ஆன்மாவிற்குச் சம்சாக்காதத்தியாசம்உண்டு.

ஞானசொரூபம் ஆன்மாவாம்; அந்தக்கரணமன்று. ஞானத்தின சம்பந்தம் அந்தக்கரணத்திற்றோன்றுகின்றது. ஆகலின் ஆன்மாவின்சம்பந்தாத்தியாசம் அந்தக்கரணத்திலுண்டு.

அப்படியே கடம் விளங்குகிறது, படம் விளங்குகிறது எனறிவ்வாறு ஸ்புரணசம்பந்தம் சர்வபதார்த்தங்களிலுந்தோன்றுகின்றதாகலின, நிகிலபதார்த்தங்களிலும ஆன்மசம்பந்தத்தினத்தியாசமுண்டு.

ஆன்மாவில் குருடு முதலிய இந்திரியதருமந்தோன்றுகின்றதாகலின, குருடுமுதலியதருமங்களின் அத்தியாசம ஆன்மாவிலுண்டு. ஆன்மாவில் இந்திரியங்களின் தாதாத்மியவத்தியாசமில்லை, என்னை? நான்குருடனென்று தோற்றரவாகின்றதல்லாமல் நான நேத்திரமெனனுந்தோற்றரவாதலில்லை. ஆதலால், நேத்திரதருமமாகிய குருடுத்தன்மையின் அத்தியாசம் ஆன்மாவிலுண்டு. நேத்திரத்தின் அத்தியாசம்இல்லை; இது தருமாத்தியாசத்திற்கு உதாரணம.

நேத்திரமுதலியநிகிலபிரபஞ்சத்தின் அத்தியாசமும், ஆன்மாவிலுண்டெனினும், பிரமசேதனத்தில் சர்வபிரபஞ்சத்தின் அத்தியாசமும் உண்டல்லாமல் துவம்பதார்த்தத்தில் நிகிலபிரபஞ்சத்தின் அத்தியாசம்இல்லை. ஒரோபதார்த்தத்தின் ஓர்தருமவிசிட்டத்தின் அத்தியாசம் உண்டாகிறதேயன்றி மற்றோர் தருமவிசிட்டத்தின் அத்தியாசம் உண்டாகிறதில்லை. அவித்தைக்கு இப்படிப்பட்டவற்புத மகி

மை உண்டு. அஃதெங்ஙனம்? பிராமணத்தன்மை முதலிய தருமவி சிட்டமாகிய *சரீரத்தின் தாதாத்மியவத்தியாசம் ஆன்மாவினுண்டா யிருக்கிறதல்லாமல் சரீரத்தன்மைவிசிட்டசரீரத்தின் அத்தியாசம உண்டாகவில்லை; இதனால், விவேகியும நான் பிராமணன், நான மநுட னென றுவிவகரிக்கின்றனன்: நான் சரீரமென்றுவிவகரிக்கிலன· அவிதனைக்கு இப்படிப்பட்டவற்புதமகிமையிருத்தலால், ஆனமாவி ல இந்திரியங்களின அத்தியாசமின்றிக் குருட்டுத்தன்மைமுதலிய தருமாதத்தியாசம் பொருந்துகின்றது; இது தருமாத்தியாசத்திற்கு உ தாரணம.

யாது அந்நியாசிரிதமாகவிருக்குமோ! சுதந்தரமாகவிராதோ! அதைததருமமெனபர், ஆதலால, சமபந்தமுந்தருமமே, அதன அ த்தியாசமும தருமாதத்தியாசமேயாம். சொல்லியவாறறுல, அதிஷ் டானததினும் விஷமசத்தை§யுடையதின் அவபாசம்* அத்தியாசமெ னவும, அலலது தனது அபாவாதிகரணத்திற்றனதவபாசம் அததி யாசமெனவும் அததியாசவிலக்கணம்இருவகைப்படுதல்காண்க.(உஎ)

(அசு) [தாஷ்டாநததில் அத்தியாசவிலக்கணங்கூறுகின்றார.]

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி [கும
ஒப்பமா யிரண்டற் றொன்று புணர்வொளி நிறைவாய நிற்
அப்பிர மத்திற் றோன்று மைம்பூத விகார மெல்லாம
செப்புகற பனையி னாலே செனித்தவென் றறிந்து கொளளே.

(இ-ள்) இப்படிப் போல-மேற்சொல்லிய சர்ப்பமுதலியவை த மதபாவாதிகரணங்களான இரச்சுமுதலியவற்றில் அவபாசமாவன போல—நாம ரூபங்கள் இரண்டும் இன்றி-ஓர்நாமமும், ஓருருவமும தனகணிலலாமல்—ஒப்பம் ஆய்-சமமாயும்—இரண்டு அற்று ஒன்று ஆய-துவிதமற்றேகமாயும்—உணர்வு ஒளி நிறைவு ஆய்-ஞானமாயும், ஸ்புரணமாயும், பூரணமாயும்—நிற்கும்-(தான் நின்றவண்ணமே) நிற் கின்ற—அப்பிரமத்தில்-தமதபாவாதிகரணமான பிரமத்தில்—ஐம்பூ த விகாரம் எல்லாம்- பஞ்சபூதமுதலியவிகாரங்களனைத்தும்—தோ

* அவபாசம்—தோற்றரவு.
§ விஷமசததை—சமமல்லாதசத்தை.
‡ விகாரம்—காரியம்.

னறும-அவபாசமாம்—(ஆயின், இரச்சுவில் சர்ப்பாத்தியாசத்திற்கு இரச்சுவவச்சின்னசேதனுசிரிதவவித்தைத, அல்லது இரச்சுவின இது வெனனும் ஆகாரமான அந்தக்கரண விருத்தியவச்சின்னசேதனவாசிரிதவவித்தைத உபாதானகாரணமும், இரச்சுவின் விசேஷரூபஅப்பிரதிநிமித்தகாரணமுமாயிருப்பனபோல ஜகத்தத்தியாசத்திற்கு உபாதானநிமித்தம் யாவையோவெனின்?) செப்பு கற்பனையினுலே-இனி கூறப்படும் கற்பனைகளாலே—செனித்த என்று-உண்டாயினவென்று—அறிந்து கொள்-நீ தெரிந்துகொள்வாய்.—எ-று.

“கற்பனைகள” என்றது அவவியத்தம், ஈசுரஞான முதலியவை இனிவருஞ்செய்யுட்களால் இவைவெளியாம. இவைகளைக்கற்பனையென்றது, “அவிச்சை விச்சைகடாமோதுமாத்திரமாமூலகுணாவடிக்கத்துள்ளன வுணமையிவில்லை” எனனுங் கருத்தியாலெனக. அல்லது கற்பனைக்குக்காரணங்களை ஆகுபெயரால கற்பனையெனருனெனினுமாம.

“நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமா யிரண்டற் றொன்று யுணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும” என்று இவ்வளவு விசேடணங்கூறினது சகத்தின் அபாவாதிகரணம பிரமமென விளக்குதற் பொருட்டாமெனக.

அங்ஙனமாயின், அதற்கு “நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமாய்” எனும இத்துணை விசேடணமே போதுமாகலான், ஏனையவிசேடணங்கள எற்றிற்குக்கூறினதோவெனின்? சாங்கியமதத்தில் பிரகிருதிக்கு முக்குணமும் சமமாகும்போது பிரதானமென்றும, அவ்வியாகிருதமென்றும், அதுவே சகத்காரணமென்றுங்கூறியிருப்பதால அதில் அதிவியாப்தி நீக்குதற்பொருட்டு “நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமாய்” என்றொழியாது, “இரண்டற்றொன்றாய்” எனவும, ஆகாசம் இரண்டற்றொன்றாயிருத்தலினும் நியாயமதத்தில் அதனை “நித்தியம்” என்றேற்பியிருத்தலினும், அதில் அதிவியாப்தி நீக்குதற்பொருட்டு, “உணர்வொளி நிறைவாய்” எனவுங்கூறினரெனக.

ஞானம் அந்தக்கரணத்தின்கண்ணும், ஸ்புரணம கடாதிக்கணணும் நிகழாநிற்கும்; இதனை, கூ-வது பிரசங்கத்திற்காண்க.

பிரமம் பாரமார்த்திகசத்தையுடையதாகலாலும், ஆகாசாதிகள் வியாவகாரிகசத்தையுடையனவாகலாலும் அதிஷ்டானத்திலும் விஷமசத்தையுடையதனவபாசம்-அத்தியாசமென்னும் இலக்கணமும் பொருந்துமாறறிக. (உ௰)

[முன்தொகுத்துக்கூறியதை வகுத்துக் கூறுகின்றார்.]

அதுதானெப் படியென் றக்கா லநாதியாஞ் சீவ ரெல்லாம்
பொதுவான சுழுத்தி போலப் பொருந்துமவ் வியத்தந் தன்னில்
இதுகால தத்து வப்பே ரீசனுட் பார்வை யாலே [னிலை
முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம் வியத்த மாமே. (உக)

(இ-ள்) அது தான-(அத்தியாசரூபமான) அச்சிருஷ்டிக்கிரமந் தான்—எப்படி எனறக்கால்—எங்ஙனம்(உண்டாயின) தென்றுகேட்பாயாகின,—அநாதி ஆம் சீவர் எல்லாம்-அநாதியாயுள்ள சீவகோடிகளயாவும்—பொது ஆன சுழுத்தி போல-(சகலர்க்கும்) சாதாரணவநுபவமான சுழுத்தியிற்போல— அவ்வியத்தந் தன்னில்-(சிருஷ்டிக்குமுன்னே அநாதியாய்ச் சதசத்விலட்சணபாவ பதார்த்தமாயுள்ள) மாயையின்கணனே—பொருந்தும்-(கருமவாசனைகளோடுகூட)விலீனமாயிருக்கும்—இது-இம்மாயையானது—காலதத்துவப் பேர்-காலதத்துவமென்னும் நாமமுடைய—ஈசன் உட்பார்வையாலே-(சீவர்களின்காமபரிபாகவசத்தாலெழுவதான) ஈசுரனுடைய சிருஷ்டிபரியாலோசனரூபமாகியசிருஷ்டியினாலே —முது மூல சுபாவம் விட்டு-முன்னிருந்த(சாமியாவஸ்தாரூபமான) காரணத்தன்மையையொழித்து—முக்குணம் வியத்தம் ஆம்-(குலாலாதிகளின்சகாயத்தினால் மண்ணிற்கடசத்திபோல) மூவகைக்குணங்களாகப்பிரகாசமாம்,—எ-று.

சீவத்துவ ஈசுரத்துவங்கள் அஞ்ஞானகற்பிதமாதலால், அவ்வஞ்ஞானத்திற்கு அநாதிபாவரூபத்தன்மை சித்தியாமல் சீவேசுரர்களுக்குச் சித்தியாதாகலின், சீவர்க்கு அநாதியென்னும் விசேடணந்தந்தால் மாயைக்கும் அதுதந்து விரித்தாம். அவ்வியத்தம், அஞ்ஞானம், அவித்தை, பிரகிருதி, மாயை, சத்தியென்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.

அவித்தை, மாயை என்பவற்றிற்கு ஏகதேசிகள் பேதங்கூறுவர். நையாயிகர் முதலியோர், ஞானாபாவத்தையே அஞ்ஞானமென்பர். சித்தாந்தத்தில், ஆவரண, விக்ஷேபசத்திகளையுடைய தாய், அநாதியாய் பாவ (ஸாவ) ரூபமாயுள்ள பதார்த்தம் அஞ்ஞானம்.

(கரு) நாமரூபங்களாக வெளிப்படாமையின், அவ்வியத்தம. வி த்தையினால் நாசமாதலின், அவித்தை. பிரபஞ்சத்திற்கு பாதானமாகலின், பிரகிருதி. தூக்கடத்தையுஞ்சம்பாதி த்தலின், மாயை. சுதந்தரத்தன்மையின்மையின், சத்தி யெனபா.

அஞ்ஞானத்திற்கு அநாதிபாவரூபத்தன்மை, இரணடாம்படல த்தில் மாயாலட்சணங்கூறுமிடத்து விரித்துரைக்கப்படும்; ஆண்டுக் காண்க

"சுழுத்திபோலப்பொருந்தும்" எனறதால், கர்மவாசனைகளோ டுகூடஎனவிரித்தாம. சர்வப்பிரபஞ்சத்தையும நாசம்பண்ணுவதால ஈசுரனுக்கு, "காலதத்துவம்" என்றுபெயர்; இதனை, கீதையிலும, வி ஷ்ணுசகஸ்திரநாமபாஷ்யத்துங் காணக.

"ஈசனுட்பார்வையால்" எனறதறகு, உ-ம-பிரமகீதை. "காலமு நு கன்மக் தானும் பரிபாக மான வாறே, ஞாலமுண் டாக நல்ல கு ணதிதினைக் கலந்து நிற்கும், பாலதோன றிலவா லிந்தச் சத்திமான் படைததற் காக, வேலவே யெல்லா மாவோ மெனறுகொண் டிசை நது பாரததான்" எனவரும. மற்றும் வருவனவற்றுறக்காண்க.(உத)

(கக) [முக்குணங்களினுருவமுதலியவற்றைக் கூறுகின்றூா.]

உததம வெளுப்புச் செம்மை யுரைத்திடு கறுப்பு மாகும்
சத்துவ குணத்தி னேடு ரசோகுணந் தமோகு ணதான்
சுத்தமோ டழுக்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக் குணமு மூன்றாய
ஒத்துள வேறுக தம்மு ளொருகுண மதிக மாமே. (கo)

(இ-ள்) வெளி.

"சத்துவ குணத்தி னேடு ரசோகுணந் தமோகு ணந்தான்" எ ன்றதற்கு, உ-ம்-பகவற்கீதை. "சத்து வம்பிரா சததாம தம்மெனா. வுய்த்து வந்த பெயரை யுடையன, வெத்து வந்தவ முகதரு இற்பன, மெத்து வந்தவற் றின்செயல் வேறுகேள்" எனவரும்.

" உத்தம வெளுப்புச் செம்மை யுரைத்திடு கறுப்பு மாகும்" என் றதற்கு, உ-ம். பகவற்கீதை. "பற்று மாசின்மை யாற்பளிங்கொப்பது,

வுறற நலலறி வானதுன் டரிக்குவ, தெற்று மின்பமல லாறறுன்ப மெனபது, சற்று மில்லது சத்துவ மாவதே" எ-ம். "ஓது மாசையி
ற்பிறந் துள்ளது, தாது கற்புரை யுண்ணிறஞ் சார்ந்தது, பேது செ யவினை யோடறி வைப்பின்னற், கேது வாய இராசத மென்பதே." எ-ம "குறிய நீல மயக்கமுங் கோதிலா, நெறிக ளான நிகழ்தலு நித்திரை, செறித லானது மற்றிவற் றூற்றின்னொன், றறிவை மாயக்கு மதுதம மாவதே" எ-ம வரும்.

"சுததமோ டழுக்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக் குணமுப " என்ற தற்கு, உ-ம. ஈசுரகீதை " ஒத்தமுக் குணங்களாம் பகுதி யுததமஞ், சததுவ ஞானமாந் தமமஞ் ஞானமாம், மத்திமங் கலப்பதா மறறிம் மூனறையும, புததியின விகாரமே புலப்ப பேத்துமால்" எனவரும. "தமமுமொரு குணமதிகமாம்," என்பதற்கு, உ-ம், பகவற்கீதை. "வா பூருசத்துவ மறறைய விரண்டையு மறைததுத், தாழு மற்றைய வி ரணடு மத தமோகுணந தழைப்பின, வீழுஞ் சததுவந் தமங்களவ விராசதம் விஞ்சி, னூழின மற்றிவை யிரண்டுந்தாழ்க் தொனறுமிக் குளவாம" எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩௦)

(௬௭) [சகததின உற்பத்திப்பிரதிபாதனத்தில் வேதத்திற்க பிப்பிராயமினறெனபதை அறிவித்தற்பொ ருட்டு இடையே மற்றொருவகைச்சி ருட்டிகூறுகின்றார்.]

ஒருவழி யிதுவா யித்தை யொருவழி வேறாச் சொலவா
மருவுமவ் வியததந் தானே மகதத்வ மாகு மநத
அருண்மக தத்து வந்தா னகங்கார மாகு மென்றும
கருவகங் கார மூன்றுக் காட்டிய குணமா மெனறும். (௩௧)

(இ-ள்) இது ஒரு வழி ஆம்-(உபநிடதங்களிற் சொல்லுஞ் சக ததுறபததிக்கிரமங்களுள்ளே) இது ஒரு கிரமமாம்—இத்தை—வே று ஒரு வழியாச் சொல்வர்-மற்றொருகிரமமாகவும் பெரியோர்சொ லலுவர்—மருவும அவவியத்தந் தானே-(கர்மவாசனைகளோடுசேர்வாக ள)விலீனமாயிருக்கும்அவவியத்தமே—மகதத்வம் ஆகும்(என்றும்)-(சமஷ்டிபுததிரூபமான) மகதத்துவமாகத்தோன்றுமென்றும்—அரு ள் அநத மகதத்துவந்தான்-சொல்லிய அந்த மகதத்துவமே—அகங்

காரம் ஆகும்என்றும-அகங்காரதத்துவகாரத்தோன்றுமென்றும்—த
ரு அகஙகாரம-காரணமான அவ்வகங்காரதத்துவமானது—மூன்றாக
காட்டிய குணம் ஆம் என்றும்-மூவகையாக முன்னே அறிவித்தசத
துவாதிகுணரூபஙகளாமெனறும்.—எ-று.

"காட்டிய குணமாமென்றும், ஒருவழி வேறுசசொல்வர்" என
ஓடடுக

இதனை, "சததுவ குணததிற் றோனறுக் தயங்குமுட் கரண ரா
னரும், புததியிந் தியங்க ளைந்தும போந்துதித திடுமி ராச, தததில
வாக காதி யைந்தும தரும்பிரா ணாதியைநது, மததமோ குணததிற
றோனறு மகலவிசும பாதி பூதம்." "அப்பெரும் பூதம் பஞ்சி கரித்
துல காகி நிற்கும்" என வேதாந்த சூடாமணியிறகூறியபடி விரித்து
தகாண்க.

(கூ அ) இன்னும சாந்தோக்கியத்தில, சத்துரூபபரமான்மாவினி
ன்றும், அக்கினி, சலம, பிருதிவி எனனும் இவைகிரமமா
க உண்டாயிற்றென்றும, தைததிரியததில், ஆகாசம, வாயு,
அக்கினி, சலம், பிருதிவி எனனும இக்கிரமத்தால பஞ்ச
பூதங்கள் உண்டாயினவெனறும், ஓரிடத்திலசாவசகததை
யும் பரமேசுரர் சிருட்டித்தாரென்று முறைதெரிக்காதுய
உற்பத்தி கூறியிருக்கினறது.

வாஸ்தவமாகச்சகத்திருந்தால் அதனது உற்பத்தி அநேகபிரகா
ரமாக வேதம்சொல்லாது. அநேகபிரகாரமாகச்சொல்லியிருபபதா
ற் சகத்தினுறபத்திப்பிரதிபாதனத்தில் வேததிற்கபிப்பிராயமினறு
ம; பின்னேயாது! அதனபிப்பிராயம் என்னில்? அதவைதப்பிரமத
தையறிவிததற்பொருட்டேச் சகத்தைகிட்டேதஞ்செய்வதேயாம. ஆக
லின, மித்தையானசகத்தை யாதானும் ஒருவழியாக ஆரோபஞ்செ
யததென்க.

எதுபோலெனின்? விநோதத்தினிமித்தம் மேலேகிளப்புதற்கு
வாணமருந்தையுள்வைத்துத் தாருவினால யானையுருவமைப்பவன் அ
தன் செவி, வால்முதலிய அவயவங்கோணிப்போமாயின், அவற்றை
ஒழுஙகுறச்செய்யவேண்டுமென்று முயற்சியாததுபோலவெனக.

(சுக) சுருதிகாரரும், பாஷ்யகாரரும் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் உற்பத்திகூறுஞ் சுருதிவாக்கியங்களின விரோதங்களைப்போக்கி தைத்திரியசுருதிகூறியபடி ஓரேவழியாகச் சகத்துற்பத்தியில் சர்வஉபநிடதங்கட்கும் அபிப்பிராயமுளதெனவருளிச்செய்தது எற்றிற்கோவெனின்? உற்பத்திவாக்கியங்கட்குப் பூருவஞ்சொன்ன அபிப்பிராயமறியாத மந்தஞானசையுடையோர்க்கு உபநிடதங்களில நாநாவிதமாகச் சகத்துற்பத்திகூறியிருக்கின்றதைப்பார்த்துப் பிராந்தியுளதாமாகலின, அதை நிவர்த்தித்தற்பொருட்டே, பிரமவிசாரத்தால் யதார்த்தஞானம் உதியாதோர்க்கு லயசிந்தன நிமித்தமும அங்ஙனம அருளிச்செய்த தெனக.

சகத்துற்பத்தி நியமமின்றெனபதை, "வான்முதலா மண்முதலா நீர்முதலாந் தீ முதலா மற்ற வாயுத், தானமுதலா மிப்படியே சிருட்டிதொறு மோரொன்று தலைமையாகும், யான்முதலோ ரயன் சிருட்டிசிலேலடையா யுனக்குரைத்தே னிந்த வாற்றான், மேன்முதலா நியமித்தற்கொன்றாக விலதுபல விதமாய்த்தோன்றும்" எனனும் வாசிட்டத்தானும அறிக. (கக)

[தான எடுத்துக்கூறப்புகுந்த சிருட்டிக்கிரமத்தை இனி விவரணஞ்செய்கின்றார்.]

இக்குணங் களிலே விண்போன் றிருக்குஞ்சிற் சாயை தோன்
முக்குணங் களினுந் தூயதா முதற்குண மாயை யாகும் [தும
அக்குணப் பிரமச் சாயை யந்தரி யாமி மாயை
எக்குணங் களுமபற் றதோ னிமித்தகா ரணனு மீசன். (கஉ)

(இ-ள்) இக்குணங்களிலே-மேலேகூறிய சத்துவாதிகுணங்களில-விண் போன்று இருக்கும்-ஆகாசம்போல (அசங்கமாய், வியாபகமாயச, சூட்சுமமா) யிருக்கும்—சிற் சாயை தோன்றும்-சித்தின் பிரதிபிமபம் உண்டாகும்—முக்குணங்களினும்—தூய்தாகும்முதற்குணம-சுத்தமானசத்துவகுணம்--மாயைஆகும்-மாயையென்றுசொல்லபபடும—அக்குணப் பிரமச் சாயை—அந்தச்சுத்தசத்துவப்பிரதானமாயையிற் (பிரதிபலிக்கும்) பிரமத்தின் பிரதிபிம்பமானது—அந்தரி

யாமி-அந்தரியாமியாம்—மாயை எக்குணங்களும் பற்றுதோன-(அவனே தனக்குச்சரீரமான) மாயையினும அதன் பரிணமமாகிய சாவ ஞைதவாதி கல்யாணகுணங்களுள்ளே யெந்தக்குணங்களினும் அகந்தை, மமதைரூப அபிமானமுறாத—நிமித்த காரணன் ஆம் ஈசன்-நிமித்தகாரணனாகிய ஈசனும்—எ-று.

"இக்குணங் களிலே விண்போன் றிருக்குஞ்சிற் சாயை தோனறும்" எனக்கூறியதால், தமோகுணத்திற் பிரதிபிம்பம் ஏதெனறு ஆசஙகைவரில், அங்ஙனங்கூறியது சத்திரிகியாயத்தால் எனக. அலலது, அதனகாரியமான பஞ்சதன்மாத்திரையின் சததுவாம்ச சமஷடியினுறறோனறும் அந்தக்கரணத்திலும், அதனகாரியமான ஏாகாரவிருத்தியினுந் தோன்றும்பிரதிபிம்பத்தை அங்ஙனங்கூறியதா எனக. இராசததாமதகுணங்களால், தானஅமிழ்ததப்படாமல் அவைகளையமிழ்த்திமேலிட்டிருப்பது சுததசததுவமாம். இரசோகுண தமோகுணங்களால் அமிழ்த்தப்பட்ட சத்துவம் மலினசத்துவமெனப்படும். சகலசீவர்கட்குள்ளும்இருநது பிரோரணைசெய்வதால் "அநதரியாமி."

"மாயை எக்குணங்களும்பற்றுதோன்" என்றது, இவற்கு உபாதியானமாயை, "அமோககாரணியாகலின்." இதனுனே ஈசரனதிதயமுத்தன்என்பதும், "நிமித்தகாரணனும்ஈசன்" என்றதால்,பிரமமஅசஙகமாகலின்சகத்திற்குக்கேவலம் சத்தாஸ்பூர்த்தியைக்கொடுபபதுமாத்திரமாய்இருப்பதேயல்லது சகசிருட்டியாதி யாதொருசமபநதமுடைத்தானதன்றென்பதும், சகசிருட்டியாதிசெய்பவனும், பக்தாநுக்கிரகார்த்தம்ஆவிர்ப்பவிப்பவனும, சகலவிபூதிகளையுடைத்தானவனும், காரணப்பிரம்மென்னும் இவவீசரனே என்பதும பெறப்படுகின்றன.

சுத்தசத்துவகுணசகிதமாயையும், மாயைக்கதிஷ்டானசேதனமும், மாயையினகண் ஆபாசமும் மூன்றுங்கூடி ஈசரனெனப்படும்; இவவீசரனே சகத்துக்குக்காரணமாம்: காரணம் இருவகைத்து; ஒன்று உபாதானகாரணம் மற்றொன்று நிமித்தகாரணம். கடத்தினசொரூபத்தில மண்போல யாது காரியத்தின்சொரூபத்திற் பிரவேசமாமோ யாதின்றிக்காரியத்தின் ஸ்திதிகூடாதோ! அது உபாதானகாரணமெனப்படும். யாது சொரூபத்திற்பிரவேசமாகாமல் காரியத்திற்

கு வேறாயிருந்து குலாலன் பரிலச்செய்கிறதோ! யாது நிமித்தத்தால காரியங்கெடாதோ! அது நிமித்தகாரணமெனப்படும்: உலண்டுபோல ஈசுரனுடைய சரீரமான சடமாகியமாயை சகத்துக்குபாதானகாரண ம சேதனபாகம் நிமித்தகாரணமென்றறிக. (௫௨)

இதுவுமது.

ஈசனுக் கிதுச் சுழுத்தி யிதுவேகா ரணச ரீரம்
கோசமா னந்த மாகுங் குணமிரா சதம வித்தை
தேசறு மவித்தை தோறுஞ் சிற்சாயை சீவ கோடி
நாசமா முயிர்க்கப் போது நாமமும் பிராஞ்ஞ னாமே. (௫௩)

(இ-ள்) ஈசனுக்கு-ஈசுரனுக்கு—இது - இம்மாயையே—சுழுத்தி-சுழுத்தியவத்தையாம்—இதுவே காரணசரீரம் கோசம் ஆனந்தம ஆகும-இதுவே காரணசரீரமும ஆனந்தமயகோசமுமாகும்—இராசத குணம் அவித்தை-இரசோகுணம அவித்தை (யென்றுசொல்லப்படும)—தேசறும் அவித்தை தோறும-மலினசத்துவமான அவித்தைகடோறும்—சிற்சாயைசீவகோடி-(பிரதிபிம்பித்துள்ள) சித்தின பிரதிபிமபங்களே சீவகோடிகளாம்—நாசம ஆம் உயிர்க்கு-நாசமாகாநிறகுமுயிாகளுக்கு—அப்போது -(காரியசரீரங்களையடையாமல் அவித்தைமாத்திரவுபாதியுடைத்தாயிருக்கும்) அச்சமயத்தில்—நாமமும-பெயருமம—பிராஞ்ஞன் ஆம்-பிராஞ்ஞனென்று சொல்லப்படும்.—எ-று.

(௭௦) "தேசறும வித்தை தோறும்" என, அவித்தைக்குப்பனமைப்பொருடரும் இடைச்சொற்கொடுத்ததனால அவித்தை அநந்தம், அந்தஅநந்த அவித்தைகளினால் அநந்த ஈசுரனும் அநந்த பிரமாண்டங்களுங் கற்பிதமாமென்றும், யாதொருசீவனுக்கு ஞானமுண்டாமோ! அவனது அஞ்ஞானமும், ஈசுரனும், பிரமாண்டமுமே நிவிர்த்தியாம் மற்றைச் சீவர்கட்குப் பந்தமுண்டென்றுங்கூறுகின்ற வாசஸ்பதிமதமே இவ்வாசிரியர்க்கும் உடம்பாடென்றுமாமோ வெனின்?

(௭௧) அதில் ஈசுரன், சீவனுடையஅஞ்ஞானகற்பிதமெனறுசொ

ல்லப்படுகிறது; அதுசுருதி ஸ்மிருதி, புராணங்கட்கு விருத்தமாம்; அதுவேயன்றி, ஈசுரன் அசத்தம் என்பதும் தனித்தனி வேறிடத்துச்சிருட்டிபேதஞ்சொல்லுவதும விருத்தமாம். நாநாவாக அஞ்ஞானத்தையொப்பி ஈசுவரனும, சிருட்டியும் ஒன்றென்றொப்புவதுங்கூடாதாதலால, இவர்க்கு அஃதுடம்பாடன்று.

(எ௦) பின்னையாரோ! இவர் உடம்பாடெனின்? அஞ்ஞானம் ஒன்றே; அந்தகாரம்போல அம்மைம் அநேகமாம்: எவ்வந்தக்கரணத்தில் ஞானம் உண்டாமோ; அவ்வந்தக்கரணவச்சின்னசேதனத்துள்ள அஞ்ஞானக்கூறு ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாம்; அது நிவிர்த்தியாகப்பெற்றவனே முத்தனும. எவ்வந்தக்கரணத்தில் ஞானம்உணடாகவில்லையோ! அவ்வந்தக்கரணத்தில் அஞ்ஞானக்கூறும் உண்டு பந்தமும் உணடு; இவ்வாறு, அஞ்ஞானம ஒனறென்னும்பட்சததில பநதமோட்சவியவகாரங் கூடுமாகலின், அஞ்ஞானம ஒன்றெனனும பட்சமே இவர்க்குடமபாடாம்.

(எக) அனாதியும், அஞ்ஞானம் நிவேகரவிபாகரஹிதமானசுத்தப்பிரமத்தின் ஆசிரிதமாய் அச்சுத்தப்பிரமத்தைததானே ஆச்சாதனம்பண்ணுகின்றது. [ஆச்சாதனம்=மறைத்தல்.] எதுபோலெனில்? அந்தகாரமானது கிரகத்தையே ஆசிரித்துக்கொண்டு அக்கிரகத்தைத்தானே ஆச்சாதனம பணணுவதுபோலெனக; இந்தப்பட்சத்தைச் சுவாசிரய சுவவிஷயபட்சமென்பர்; இதற்கு, சுத்தப்பிரமமேமாயைக்கு ஆசிரயம் சுத்தப்பிரமமேமாயைக்கு விஷயம் என்றுபொருள். மாயைசுத்தப்பிரமத்தை மறைப்பதே அதனைவிஷயம் பண்ணினதாம.

சஞ்சேபசாரீரகம, விவரணம், வேதாந்தமுத்தாவலி, அத்வைதசித்தி, அத்வைதசித்திகைமுதலியகிரந்தகாரர் அஞ்ஞானம் சுவாசிரயம சுவவிஷயம் எனனும பட்சமே அங்கிகாரஞ்செய்திருக்கின்றனர். வாசஸபதியென்பவர், அஞ்ஞானம் சீவன் ஆசிரிதமாய்ப் பிரமத்தை விஷயம்பணணுகிறதென்று ஒப்பினர். எதனாலெனின்? நான் அஞ

ஞானி பிரமத்தையறிகின்றிலேன் என்னுந்தோற்றரவால நான் என்னும் சத்தத்துக்குப்பொருளான சீவன் அஞ்ஞானியென்பதால அஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரயமாகவிளங்குகின்றனன். பிரமத்தையறிகின்றிலேன் என்பதால், அஞ்ஞானத்திற்குவிடயமாகப் பிரமந்தோற்றுகின்றது. இவ்வாற்றால், அஞ்ஞானம் சீவனாசிரிதமாய்ப் பிரமத்தை விடயம்பண்ணுகின்றதென்பது வாசஸ்பதியினுடைய மதம். சீவபாவம் அஞ்ஞானத்தின்காரியம்: அஞ்ஞானம் சுதந்தரமாக ஒருகாலும் இராததலால், நிராசிரய அஞ்ஞானத்தால் சீவபாவங்கூடாது. முன்னே ஏதேனும் ஒன்றனாசிரிதமாக அஞ்ஞானம் இருக்குமாகில, அப்போது அஞ்ஞானகாரியமாகச் சீவபாவம் உண்டாகும். சீவத்துவம்போல ஈசரத்துவமும அஞ்ஞானகாரியமாமாகலின், ஈசரனாசிரிதமாகவும அஞ்ஞானம இன்றாம். பின்னை எதனது ஆசிரிதமாமெனின்? சுத்தப்பிரமத்தின ஆசிரிதமாய் அநாதியாம். சேதனமும், அஞ்ஞானமும் அநாதி; அவைகளின் சம்பந்தமும் அநாதி. சேதன அஞ்ஞானங்களின், அநாதிசம்பந்தத்தால் சீவபாவமும, ஈசரபாவமும அநாதியாம. அங்ஙனமாயினும், சீவபாவம், ஈசரபாவம் இரண்டும அஞ்ஞானத்தின அதீனமாம. ஆதலால், அஞ்ஞானத்தின் காரியமென்றுசொல்லப்படும. சீவன் அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானரூபவாசிரயமென்னல கூடாது: சுத்தபிரமமே அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானரூபவாசிரயமாம; சுத்தப்பிரமமென்னும் அதிஷ்டானத்தினாசிரிதமாகிய அஞ்ஞானம அந்தசுத்தப்பிரமத்தையே ஆச்சாதனஞ்செய்கிறது; அதனபின்னா நான அஞ்ஞானியாயிருக்கிறேன் என்னும இவ்வாற்றால், சீவன் அஞ்ஞானத்திற்கு அபிமானிரூபவாசிரயமாகின்றானென்பதும், இவர்க்குடம்பாடாமெனக்கொள்க.

உற்பத்திக்கு ஆதியென்று பெயர்; அஃதில்லாதது அநாதி. "அநாதியாஞ்சீவரெல்லாம்" என்று, ௨௧-ம் செய்யுளிற்கூறியிருத்தலின் அநாதிக்குநாசங்கூடாதென்றுவரும் ஆசங்கையை, பிராகபாவத்திற்குப்போலச்சீவத்துவத்திற்கு ஞானோதயத்தால் புலிகண்டோன்போல நாசங்கூடுமென்று நிவிர்த்தித்தற்பொருட்டே "நாசமாம் உயிர்க்கு" என்றார். (௩௫)

இதுவுமது.

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயா னந்த கோசம்
சுழுத்திகா ரணச ரீரஞ் சொன்ன திம்மட்டு மோக [ம
முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னோ
வழுத்துசூக் குமவா ரோப வழியுநீ மொழியக் கேளாய்.(௧௪)

(இ-ள்) அழுக்கொடு பற்றும் சீவர்க்கு-மலினசத்துவமான அவித்தையையும் (அதன்காரியமான கிஞ்சிஞ்ஞத்துவமுதலிய சனகுணங்களையும் யான் எனதென்று) விசுவசிக்குஞ் சீவர்கட்கு—அதுவே ஆநந்தகோசம்-அவ்வவித்தையே ஆநந்தமயகோசமாம்—சுழுத்தி காரணசரீரம்-(அதுவே) சுழுத்தியவத்தையுங் காரணசரீரமுமாம—இம்மட்டும சொன்னது-இதுவரையிற் கூறியது—முழுமோக இரண்டுகுணத்தால் வந்த-முழுமோகமானசுத்தசத்துவம், மலினசத்துவம் எனனும்மாயை அவித்தைகளாலுண்டான—மூல ஆரோபம் சொனனோம்-காரணஅத்தியாசத்தைக்கூறினோம் — வழுத்து சூக்கும ஆரோபவழியும்-இனிக்கூறத்தக்கதான சூட்சுமப்பிரபஞ்சவத்தியாசக்கிரமத்தையும்—மொழிய நீ கேளாய்-கூற நீகேட்பாயாக—எ-று.

அவித்தையின்கண்ணே ஆவரணசத்தி உண்மையின், அது தமது சொரூபமான கூடஸ்தசொரூபத்தை மறைத்துக்கோடலால், அவித்தையினும், அதன்காரியமான கிஞ்சிஞ்ஞத்வாதிகளினும், யான் எனதெனனுஞ் செருக்குச்சீவர்கட்குளவாகலின், "அழுக்கொடு பறறுஞ்சீவர்க்கு" என்றும், அவித்தை, மாயை காரியப்பிரபஞ்சத்திற்கு மூலமாகலானும்,தமோகுணம்போற்பிரியாமையானும்,"மோகமுழுக்குணத் திரண்டால் வந்த" என்றுங்கூறினர். (௧௪)

இதுவுமது.

ஏமமா யாவி னோத விசனு ரருளி னாலே
பூமகி புயிரகட் செல்லாம் போகசா தனமுண் டாகத்
தாமத குணமி ரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும்
வீமமா மூட லென்றும் விவிதமாக தோற்ற மென்றும்.(௧௫)

(இ-ள்) ஏம மாயா விநோத ஈசனுர்-(ஆவரணமின்மையின்

ததபபிரமாணமென்னும் அநுபூதியினுல் எழுங்) களிப்பினையும், மாயையினுல் சகசிருட்டியாதி, (திரிபுரசம்மாராதி, இராவணசம்மாராதி) லீலைகளையுமுடையஞன ஈசுரனுடைய—பூமலி அருளினுலே-சிறப்புமிக்க தன்னருளினுலே—உயிர்கட்கு எல்லாம்-(சேடகருமத்தோடு அவவியத்தத்திற்கிடக்த) சீவர்களுக்கெல்லாம்—போகசாதனம உணடாக-போகசாதனமான (சூட்சமதேகங்கள்) உளவாதற்பொருட்டு—தாமத குணம்-தமோகுணப் பிரதானமானமாயை யானது—வீமம் ஆம ரூடல் எனறும்-கனமான ஆவரணமென்றும்—விவிதம் ஆம தோற்றம் என்றும்-நானாவானவிட்சேபமென்றும்— இரண்டு சத்தி ஆய-இருவகைச்சத்திகளாக—பிரிந்து தோன்றும்—எ-று. (௧௫)

இதுவுமது

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்லிய விண்ணும் விண்ணிற
காற்றதாங் காற்றிற் றீயாங் கனலினீர் நீரின் மண்ணும்
போற்றுமிவ் வைந்து நொய்ய பூதங்க ளென்று பேராம்
சாற்றுமற் றிவற்றிற் போக சாதன நதவுண் டாகும். (௧௬)

(இ-ள்) சொல்லிய தோற்றம் ஆம் சத்தி தன்னின் - முன்சொல்லிய (அவவிருவகைச்சத்திகளுள்ளே) விட்சேபமாகிய சத்தியில் நினறும—விண் ஆம்-(சத்ததன்மாத்திரையான) ஆகாசமுண்டாய—விண்ணின்காற்றது ஆம்-ஆகாசத்திலிருந்தும் (பரிசதன்மாத்திரையான) வாயுவுண்டாம்—காற்றின் தீயாம்-வாயுவிலிருந்தும் (ரூபதன்மாத்திரையான) அக்கினியுண்டாம்—கனலின் நீர்-அக்கினியில நின்றும (ரசதன்மாத்திரையான) அப்புவுண்டாம்—நீரின் மண் ஆம்-அப்புவிலினறும் (கந்ததன்மாத்திரையான) பிருதிவியுண்டாம்—போற்றும் இவவைந்தும்-சொல்லாநின்ற இவவைந்து தன்மாத்திரைகளுக்கும—நொய்ய பூதங்கள் என்றுபேர் ஆம்-சூட்சமபூதங்களென்றும், (அபஞ்சீகிருதபூதங்களென்றும்) நாமமாம்—சாற்றும்-சொல்லாநிற்கும்—இவற்றின்-இவவபஞ்சீகிருதபூதங்களினின்றும்—போக சாதன தது உணடாகும்-போகசாதனமென்னுஞ் சூட்சமதேகங்களுளவாம்--எ-று.

மற்று = அசைநிலை. (௧௬)

இதுவுமது.

ஆதிமுக் குணமிப் பூத மடங்கலுந் தொடர்ந்து நிற்கும்
கோதில்வெண் குணத்தி லைந்து கூறுணர் கருவி யாகும்
ஓதிய பின்னை யைந்து முளம்புத்தி யிரண்டா ஞான
சாதன மாயில் வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவி னாலே. (௬எ)

(இ-ள்) ஆதிமுக்குணம்-தமக்குக்காரணமான தமோகுணப்பிரதானமாயையின்கணுள்ள தமசில் சத்துவம், தமசில் இராசதம், தமசில் தமசஎன்னும் முக்குணங்கள்—இப்பூதம் அடங்கலும்-இந்தன்மாத்திரைகண்முழுதினும்—தொடர்ந்து நிற்கும்-சம்பந்தித்து நிற்கும்—கோதில் வெண்குணத்தில் ஐந்து கூறு-(பஞ்சபூதங்களின்) குற்றமற்ற சத்துவகுணக்கூற்றில் (எடுத்து வெவ்வேறாக வைத்த) ஐந்துகூறும்—உணர் கருவி ஆகும்-ஞானேந்திரியங்களாம்—ஓதியபின்னை ஐந்தும் - சொல்லிய அப்பூதங்களின் சத்துவகுணக்கூற்றில் (எடுத்து ஒன்றாகவைத்த) ஐந்துகூறும்—உளம் புத்தி இரண்டு ஆம்-மனம், புத்தியெனனும் இருவித பரிணாமமுடைய அந்தக்கரணமாம்—இவ்வேழும்-இவ்வேழு தத்துவங்களும்—சற்குணப் பிரிவினால்-சத்துவகுணக்கூறாதலால்—ஞானசாதனம் ஆம்-ஞானசாதனமென்று சொல்லப்படும்.—எ-று. (௬எ)

இதுவுமது.

இராசத குணத்தின் வேறிட் டெடுத்தகூ றைந்து மைந்தும
பிராணவா யுக்க ளென்றும் பெருந்தொழிற் கருவி யென்றும
பராவிய பெயரா மிந்தப் பதினேழு மிலிங்க தேகம்
சுராசுரர் நரர்வி லங்காய்த் தோன்றிய வுயிர்கட் கெல்லாம.

(இ-ள்) இராசதகுணத்தின் - (அபஞ்சீகிருதபூதங்களின்) இராசோகுணக்கூற்றில்—எடுத்து வேறு இட்ட ஐந்து கூறும்-எடுத்துத்தனித்தனியேவைத்தஐந்து கூறுகளுக்கும்—ஐந்தும் - (ஒன்றாகவைத்த) ஐந்துகூறுக்கும்—பெருந்தொழில் கருவி என்றும்-(முறையே) பெரியகருமேந்திரியங்களெனவும்—பிராணவாயுக்கள் என்றும்-பிராணவாயுக்களெனவும்—பராவிய பெயர் ஆம்-சொல்லாநின்றநாமங்க

ளாம—இந்தப்பதினேழும்-இப்பதினேழுதத்துவங்களும்—சுரா அசுர ர் நரா விலங்கு ஆய்-தேவர், அசுரர், மநுடர், விலங்கு, பறவை, ஊ ரவன, கீரவாழ்வன, தாவரங்களாய்—தோன்றிய-உண்டாகிய—உயி ர்கட்கு எல்லாம்-சிவகோடிகளனைத்திற்கும்—இலிஙகதேகம்-சூட்சும தேகங்களாம்.—எ-று.

பஞ்சபூதங்களின சத்துவகுணக்கூறுகள்கூடிச் சத்துவமெனனு ம அநதக்கரணத்தையுண்டாக்கின; அந்தக்கரணம் ஞானத்திற்கு ஏ து, ஞானத்தினுறபததி சததுவகுணத்தால் அங்கீகரிததிருப்பதால, அந்தக்கரணம் பூதங்களினுடைய சத்துவகுணகாரியமாம்; பஞ்சபூ தஙகளின் காரியமான பஞ்சஞானேந்திரியங்கட்கும் சகாயமாமாத லின, பஞ்சபூதஙகளின் சமடடிசததுவகுணத்தில் அந்தக்கரணவுற் பத்தி சொலலப்பட்டது: ஞானததிற்குச் சாதனமாகத தேகததினு ளளே இருத்தலின அநதக்கரணமெனப்பட்டது. பூதஙகளின்சத துவகுணகாரியமாகலால அந்தக்கரணத்திற்குச் சத்துவமென்றும நாமமாம. அந்தக்கரணததின பரிணாமத்தை விருத்தியென்பர், அ வவிருததி நானகுவகையாம: பதாரததஙகளின் நன்குதீஙகுகளை நிச் சயிக்கினற விருத்தியைப் புததியென்றும், சங்கற்ப விகற்பவிருத்தி யை மனமெனறும், சிநதாவிருததியைச் சித்தமென்றும், நான் என னும அபிமானவிருததியை அகங்காரமென்றுஞ்சொல்லுவர்; சித்த ததை மனத்திலும், அகஙகாரத்தைப் புததியிலும் அடக்கி இவவா சிரியா அந்தக்கரண விருததி இரண்டென்றார். பஞ்சபூதங்களின சமடடி இரசோகுணக்கூற்றால் பிராணனுற்பத்தியாம்; அப்பிரா ணன கிரியாபேததநினும், ஸ்தானபேதத்தினும் ஐவகைப்படும். இருதயஸதானத்திருந்து பசிதாகக்கிரியைகளைச்செய்வது பிராணன். குதஸதானத்திருந்து மூத்திரமலங்களின் அதோகமனக்கிரியைசெய் வது அபானன். நாபிஸ்தானத்திருந்து உண்ட அன்னத்தண்ணீர்களைப் பாகயோக்கியமாகச்சமம்பண்ணுவது சமானன். கண்டஸ்தானத்தி லிருநது உசுவாசநிசுவாசக்கிரியை செய்வது உதானன். சரீரமுழுதும் வியாபித்து இரசத்தைச்சேர்க்குங்கிரியையுடையது வியானன். ஒவ வொரு பூதங்களின் சத்துவகுணக்கூறுகள் ஒவ்வொருஞானேந்திரிய ஙகளையும், இரசோகுணக்கூறுகள் ஒவ்வொருகருமேந்திரியங்களையும் உணடாக்கின. ஆகாசத்தின் சத்துவகுணக்கூற்றினுற் சுரோத்திரமும், வாயுவினசத்துவகுணக்கூற்றினுல் துவக்கும், தேயுவின்சததுவகுணக்

கூற்றினால் நேத்திரமும், சலத்தின் சத்துவகுணக்கூற்றினால்ரசனையும பிருதிவியின் சத்துவகுணக்கூற்றினால் கிராணேந்திரியமும்உற்பன்னமாம்; இவைஞானசாதனங்களாகலின், ஞானேந்திரியமெனப்பட்டன. ஞானம்சத்துவகுணத்தினாலுண்டாவதாதலால் பூதங்களின்சத்துவகுணத்தினின்றும் அவற்றிற்கு உற்பத்திசொல்லப்பட்டது.

சுரோத்திரேந்திரியம் ஆகாசத்தின் குணத்தைக்கிரகணஞ்செய்வதால, அதற்கு ஆகாசத்தினின்றும் உற்பத்தி சொல்லப்படும். இப்படியே எப்பூதத்தின்குணத்தை எவ்விந்திரியங்கிரகணஞ் செய்கின்றதோ' அப்பூதத்தினின்றும் அவ்விந்திரியத்திற்கு உற்பத்திசொல்லப்படும. ஆகாசத்தின் இரசோகுணக்கூற்றினால வாக்கிந்திரியமும,வாயுவின இரசோகுணக்கூற்றினால்பாணீந்திரியமும், தேசசின் இரசோகுணக்கூற்றினால் பாதேந்திரியமும், சலத்தின்இரசோகுணக்கூற்றினால உபஸ்தேந்திரியமும், பிருதிவியின் இரசோகுணக்கூற்றினால் குதேந்திரியமும் உற்பன்னமாம். [கருமம=கிரியை.]

அப்பஞ்சேந்திரியங்களும் கிரியைக்குச்சாதனங்களாகலின், கருமேந்திரியமெனப்பட்டன. கிரியை இரசோகுணத்தினாலுண்டாவதாதலால்பூதங்களின் இரசோகுணக்கூற்றில்அவற்றிற்குற்பத்திசொல்லப்பட்டது. (கஎ)

இதுவுமது.

இவ்வுடன் மருவுஞ் சிவ னிலங்குதை சதனென் றுவன்
இவ்வுடன் மருவு மீச னிரணிய கர்ப்ப னுவன்
இவ்வுட விரண்டு பேர்க்கு மிலிங்கசூக் குமச ரீரம்
இவ்வுடற் கோச மூன்று மிதுகளு வவதனை யாமே. (கஅ)

(இ-ள்) இவவுடல் மருவும்சிவன்-இந்தச்சூட்சமசரீரத்திற்பொருந்தியசிவனானவன்—இலங்கு தைசதன்என்று ஆவன்-விளங்காநின்றதைசதனென்றுசொல்லப்படுவன்—இவவுடல் மருவும் ஈசன் இரணிய கர்ப்பன் ஆவன்-இந்தச்சூட்சமசரீரத்திற்பொருந்திய ஈசுரன் இரணியகர்ப்பனென்றுசொல்லப்படுவன்—இவ்வுடல் இரண்டு பேர்க்கும்-இப்பதினேழுதத்துவமயமான தேகமே சீவேசர்இருவர்க்கும்—இலிங்க சூக்கும சரீரம்-இலிங்கதேகமென்னும்பெயராயுடைய சூட

சுமசரீரமாம—இவ்வுடல மூன்றுங்கோசமூம-இவ்விலிங்கதேகமான து பிராணமயம, மனோமயம், விஞ்ஞானமயம எனும்மூன்றுகோசங்க ளாம—இது கனு அவத்தை ஆம்-இது சொப்பனவத்தையாம—எ-று.

இதுவுமது.

சூக்கும சடலம் மட்டுஞ் சொல்லினோ மிப்பாற் றூலம்
ஆக்குமா ரோபந் தானு மடைவினின் மொழியக் கேளாய்
தாக்குமிவ் வுயிர்க்குத் தூல தநுவும்போ கமுமுண் டாகக்
காக்குமவ் வீசன் பஞ்சீ கரணங்கள் செய்தான் றானே. (௪௰)

(இ-ள்) சூக்கும சடம இம்மட்டும சொல்லினோம்-சூட்சும சரீ ர(அத்தியாசத்தை) இதுகாறுங்கூறினோம்—இப்பால்-இனி—தூலம ஆக்கும ஆரோபந் தானும-தூலதேக (முதலியபிரபஞ்சத்தைச்) சிரு ட்டிக்கும அத்தியாரோபத்தையும்—அடைவினில் மொழியக்கேளா ய-க்ரமமாகச்சொல்லுதலைக்கேட்பாயாக—தாக்கும் இவ்வுயிர்க்கு-(லி ங்கதேகங்களிற) சம்பந்தித்துள்ள இவ்வுயிர்கட்கு — தூலதநுவும போகமும உண்டாக-(தத்தங்கருமத்திற்குத்தக்கதாகத்) தூலதேகங் களும(அவ்வத்தேகங்களுக்குசிதமான)போகங்களும் உளவாதற்பொ ருட்டு—காக்கும அவ்வீசன-(யாவரையும) காவல்செய்யும் அவ்வீசு ர ன —பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான-(தன்மாத்திரைகள் ஐந்தனையும) பஞ்சீகரணஞ்செய்தனன்.—எ-று. தான்-ஏ-அசை. (௪௰)

இதுவுமது.

ஐந்துபூ தமும்பத் தாக்கி யவைபாதி நான்காக்கி
நந்தம பாதி விட்டு நான்கொடு நான்குங் கூட்ட
வந்தன தூல பூத மகாபூத மிவற்றி னின்றுந்
தந்தன நான்காந் தூல தநுவண்ட புவன போகம். (௪௧)

(இ-ள்) ஐந்து பூதமும் பத்து ஆக்கி-ஐந்துபூதங்களுள் ஒவ்வொ ன்றையும (சமமாக) இரண்டிரண்டுபாகம்பண்ணி—அவைபாதி நா ன்கு ஆக்கி - அவைகளின் (ஒவ்வோர்பாதியைவைத்து) மற்ற ஒவ் வோர்பாதியை நான்குநான்குபாகங்களாகப்பண்ணி—நந்தம பா தி விட்டு-பெரிய (அரைப்பாகங்களில்) தத்தம்பாகத்தைவிட்டு—நா

ன்னொடு நான்கும் கூட்ட-(மற்றை நான்குபூதங்களின் அரைப்பா கங்களோடு நான்குபாகங்களையுஞ்சேர்க்கவே—தூல பூதம் வந்தன-தூலபூதங்களுண்டாயின—மகாபூதம்இவற்றின் இன்றும்-(பஞ்சீகிருத) மகாபூதங்களானஇவைகளினின்றும்—அண்டம் புவனம் போகம நான்கு ஆம் தூல தநு தந்தன-(இந்திரியங்களின்விடயமானஸ்தூலப்)பிரமாண்டமும்,(பிரமாண்டத்திலுள்ளே பூலோகம்,புவலோகம், சுவலோகம,சனலோகம், தபோலோகம்,மகாலோகம,சத்தியலோகம எனுமமேலேழுபுவனங்களும, அதலம, விதலம்,சுதலம,தராதலம,இரசாதலம, மகாதலம், பாதாளம் எனும கீழேழுபுவனங்களும ஆகியசதுர்த்தச) புவனங்களும், சீவர்களினபோக்கியத்திற்கு யோக்கியமாக அந்நாதிகளும், போகத்திற்குஸ்தானமானசராயுஜம், அண்டஜம, சுவேதஜம், உற்பீஜம் என்னும நால்வகைப்பிறப்பாகிய (தேவர், மநுடர், பசுவாதிய) தூலசரீரங்களும் (சகரனும்) சிருஷ்டிக்கப்பட்டன—எ-று.

பிரமாணடலட்சணம, அருணவதைப்பரணி. "இரையுமெழு கடலுமவனி யாகின்ற வேழ்புவியு, மெழுமலையு மூலகுபதி னொருவுந்தனொருவு, வரையுமிரு சுடரடைய வோரண்ட மாகுமிது, வடவிதையி னளவு.பிலதாலென்கொலோ துவதே." எனவரும். மற்றுமவருவனவற்றுற் காண்க.

ஒவ்வொருபூதங்களில் ஐவைந்து பூதங்களைச் சேர்த்துப்பண்ணுகிறதற்கு பஞ்சீகரணமென்றுபெயர். எந்தப்பூதங்கள் பஞ்சீகரணஞ்செய்யப்பட்டனவோ அவைகளைப் பஞ்சீகிருதமென்பர்.

பஞ்சீகரணத்திற்கு, உ-ம்-பிரமகீதை. "தன்மாத் திரைகளை நிலையு மோரோன் றிரண்டாய்ப் பகுத்தொன்றை நக்கா லாக விதை தன்பாதி யொழித்த நாலி னுடன்கூட்டி, பின்னே யல்லா தவைநான்கி னியல்பிற் கூட்ட லானுதி, பின்னே தூலபூதமெனப் பிறக்குமெனவே பெயர்த்துரைத்தான்." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற் காண்க. (௪௧)

இதுவுமது.

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவ னாகும்
தூலமே மருவு மீசன் சொலும்விராட் புருட னாகும்
தூலமே யன்ன கோசந் துன்னுஞ்சாக் கிரவ வத்தை
தூலகற் பனையீ தென்று தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய்.

(இ-ள்) சொல்லிய தூலமே மருவும் சீவன்-(பஞ்சீகிருதபூதகாரியமாக) முற்சொல்லிய தூலதேகத்திற் பொருந்தும் சீவனானவன்—விசுவனாகும்-விசுவனென்னும் நாமமுடையனும்—தூலமே மருவும் ஈசன்-அத்தூலதேகசமஷ்டியிற் பொருந்தும் ஈசுரன்—சொலும் விராட்புருடன் ஆகும்-சொல்லாநின்ற விராட்புருடனென்னும் நாமமுடையனும்—தூலமே அன்னகோசம்-ஸ்தூலதேகமே (அன்னவீரியத்தினாலுண்டாய அன்னத்தினால் விருத்தியாதலால்) அன்னமயகோசமாம்—துன்னும் சாக்கிர அவத்தை-(அத்தூலதேகமே சர்வேந்திரியங்களுக்கும் சம்பூரணமாக விவகரிக்கும் சாக்கிராவத்தைக்கிடமென்று சொல்லப்படும்)—தூல கற்பனை ஈது என்று-தூலப் (பிரபஞ்ச) அத்தியாரோபம் இதுவாமென்று—தொகுத்தது-(நாம்) சங்க்ஷேபமாகக்கூறியதை—மனத்தில் கொள்வாய்-(உனது) அந்தக்கரணத்தின்கண்ணே தாரணைசெய்து கொள்வாய்—எ-று.

[விளக்கிருக்குமிடத்தையும் விளக்கென்றாற்போல அவத்தை நிகழும் சரீரத்தை அவத்தையென்றார்.]

மாயையினும், அதன்காரியங்களினும் மூன்றுசரீரங்களும்பஞ்சகோசங்களும்உள: சுத்தசத்துவகுணசகிதமாயை ஈசுரனுடையகாரணசரீரம்; மலினசத்துவகுணசகித அவித்தைக்கூறு சீவனுடைய காரணசரீரம். மனம், புத்தி, பிராணபஞ்சகம், கருமேந்திரிய பஞ்சகம், ஞானேந்திரியபஞ்சகம் என்னும் இப்பதினேழு தத்துவம் சீவனுடைய சூட்சுமசரீரம். சர்வ சீவர்களுடைய சூட்சுமசரீரங்களுங்கூடியே ஈசுரனுடைய சூட்சுமசரீரம். சம்பூர்ணஸ்தூலப் பிரமாண்டம் ஈசுரனுடைய தூலசரீரம். சீவர்களுடைய வியட்டி தூலசரீரம் பிரசித்தமாம்; இம்மூன்றுசரீரங்களிலே பஞ்சகோசங்களுள. காரணசரீரத்தை ஆனந்தமயகோசமென்பர். விஞ்ஞானமய

ம,மனோமயம்,பிராணமயமெனனும்மூன்றுகோசங்களுஞ் சூட்சமசரீ
ரத்திலடக்கம். ஞானேந்திரியங்களைந்தும்,நிச்சயரூபஅந்தக்கரணவிரு
த்தியாகிய புத்தியும், விஞ்ஞானமயகோசமெனப்படும். சங்கற்பவி
கற்பரூபஅந்தக்கரணவிருத்தியாகிய மனமும், ஞானேந்திரியமும, ம
னோமயகோசமாம். பிராணாதிவாயுக்களைந்தும், கருமேந்திரியங்களை
ந்தும பிராணமயகோசமாம். தூலசரீரத்தை அன்னமயகோசமெனப
ர். இவ்வாற்றால் மூன்றுசரீரங்களிலே பஞ்சகோசங்களும் உள. ஈ
சுரனுடைய சரீரத்தில் ஈசுரனுடையகோசமும், சீவனுடைய ச
ரீரத்தில சீவனுடையகோசமும் உள: உறைக்குக் கோசமென்றுநாம
ம. உறையைப்போலப் பஞ்சகோசங்கள் ஆன்மாவின் சொரூபத
தை ஆச்சாதனஞ்செய்தலின், அன்னமயமுதலியவை கோசமென்று
சொலலப்பட்டன. அநேக மந்தமதியுடையபுருடர்கள் பஞ்சகோ
சங்களாகிய அநான்மபதார்த்தங்களில் யாதானும ஒன்றை ஆன
மாவாகக்கொண்டு முக்கியசாட்சியாகிய ஆனமசொரூபத்தில பராமு
கமாகவேயிருக்கின்றனர். அங்ஙனமிருத்தற்கு அவை ஆன்மாவை
ஆச்சாதித்திருத்தலே காரணமாமென்க.

(எச) க-வது—விரோசனமதாநுசாரியரானபாமரர், தூலசரீர
மான அன்னமயகோசத்தையே ஆன்மாவென்பர். எதனா
லெனின்? யாதொன்றினிடத்து அகம்புத்தியுண்டாமோ!
அது ஆன்மாவாம்; அவ்வகம்புத்தி தூலசரீரத்திலேயே
யுண்டாயிருக்கின்றது. நான் மநுஷியன், நான் பிராம
ணன், என்னுமிடத்து யாவர்க்கும் மநுடத்தன்மை, பி
ராமணத்தன்மை தூலசரீரத்திலேயேகாணப்படுகின்றது;
ஆகலின், தூலசரீரமே ஆன்மாவென்பதிற்சந்தேகமில்லை.
அன்றியும், யாதொன்றில் முக்கியப்பிரீதியுண்டாமோ! அ
து ஆன்மாவாம். ஸ்திரீ, புத்திரர், தனம், பசு முதலிய
வை தூலசரீரத்திற்கு உபகாரமாமேல் அப்போதவைகளி
ற்பிரீதியுண்டாகின்றது; உபகாரமில்லையேற்பிரீதியில்லை;
இவ்வாறு தூலசரீரத்திற்றானே முக்கியமானபிரீதியிருத்த
லின், தூலசரீரமே ஆன்மாவாமெனவும், அதனைவஸ்
திர, பூஷண, அஞ்சன, மஞ்சனநாநாவிதபோஜனாதிகளால்
இனிதுறப்பேணுவதேபரமபுருஷார்த்தமாம் எனவுங்கூறு
வர்; இது அசுரசுவாமியானவிரோசனனுடைய சித்தாந்தம்.

(௭௪) ௨-வது வேதேசிகர், தூலசரீரமேஆன்மாவென்று தூலசரீரத்திலியாதொன்றிருப்பதாற்சீவனவியவகாரமும், யாதொன்றில்லாமற்போவதால்மரண வியவகாரமுமுண்டாமோ அதுவே ஆன்மா; அவ்வான்மா தூலசரீரத்தைப்பார்க்கிலும்வேறாம். சீவனமரணங்கள் இந்திரியங்களின் அதீனம். எவ்வளவுகாலஞ்சரீரத்தில் இந்திரியங்களியங்குமோ! அவ்வளவுகாலஞ்சீவனமுண்டு; இந்திரியங்கள் எப்போதில்லாமற்போமோ! அப்போதே மரணமென்றுசொல்லப்படுகின்றது. நான்பார்க்கிறேன், கேட்கிறேன், சொல்லுகிறேன் என்று அகம்புத்தியும் இந்திரியங்களிலுண்டாகிறது. ஆதலால் இந்திரியங்களே ஆன்மாவென்பர்.

(௭௫) ௩-வது—இரணியகர்ப்பவுபாசிகள், பிராணனே ஆன்மாவென்பர். எதனாலெனின்? ஒருவற்கு மரணசமயமான மூர்ச்சை எப்போதுண்டாகின்றதோ! அப்போது அவனுடையசம்பந்திகளான புத்திராதிகள் பிராணசேடமிருந்தாற் சீவித்திருக்கிறதாகவும், அஃதில்லையாயின் மரணமாயினனென்றும் அறிகின்றனர்; அன்றியும், சரீரத்தில் நேத்திரேந்திரியமில்லாமல் அந்தன் சரீரமும், சுரோத்திரேந்திரியமில்லாமற் செவிடன் சரீரமும், வாக்கின்றிமூகன் சரீரமுமிருக்கின்றன. இந்திரியங்களும், அவற்றின் வியாபாரங்களுமின்றியும் சரீரம் நிலைத்திருக்கிறது. பிராணனின்றேல், அந்தக்கணமே மயானசமானமாக அமங்கலமாயும், பிறர்க்குப் பயங்கரமாயும் வீழ்ந்து விடுகின்றது. நான் பார்க்கிறேன், கேட்கிறேன் என்னும் ஞானத்தினாலும் இந்திரியத்தினும் வேறாகவே ஆன்மாசித்தித்திருக்கிறது. எப்படியெனின்? நேத்திரசொரூபனான நான் பார்க்கிறேன், சிரவணசொரூபனான நான்கேட்கிறேன் என அறிவுண்டாமாயின் நேத்திராதிரூபந்தான் ஆன்மாவென்று சித்திக்கும்; அப்படிக்கின்றி நேத்திரமுடைய நான் பார்க்கிறேன், சுரோத்திரமுடைய நான் கேட்கிறேனென அறிவுண்டாவதால் இந்திரியத்தினும் ஆன்மாவேறுதான். அன்றியும், சுழுத்தியில் சர்வ இந்திரியங்களும் அபாவமாயிருந்தும் பிராணனுடைய இருப்பினால் சீவனவியவகார

முண்டாகின்றதாகலின், சீவனமும், மரணமும் இந்திரியங்களுடைய அதீனமல்ல. தூலசரீரங்களினின்றும பிராணவியோகத்தையே மரணமென்பராதலாலும் சீவனமரணங்கள் பிராணனுடைய அதீனமேயாகலாலும், அதுவே ஆன்மாவாமென்பர்.

(௭௭) ௪-வது—வேறுசிலர், பிராணன்சடமாகலின் கடம்போல அநான்மாவாம்: பந்தமோட்சம் மனத்தின். அதீனம. விடயத்தில் ஆசக்தியுள்ளமனம் பந்தத்திற்கேது; விடயவாசனைவிட்டமனம் மோட்சத்திற்கேதுவாம். மனத்தினசமபந்தத்தாலேயே இந்திரியங்கள்ஞானத்திற்கேதுவாகின்றன. மனத்தின் சம்பந்தமின்றி இந்திரியஙகளால் ஞானமுண்டாகமாட்டாது. ஆதலால் சர்வவியவகாரத்திற்குமஏது மனந்தான்; அதுவே ஆன்மாவாமென்பர்.

(௭௮) ௫-வது—க்ஷணிகவிஞ்ஞானவாதிகளானபௌத்தர், மனதின்வியாபாரம் புத்தியின அதீனமாம்; புத்தியினஆகாரமே மனமாகத்தோன்றுகின்றதாகலின், க்ஷணிகவிஞ்ஞானரூபபுத்தியே ஆன்மாவாம: மனமன்று. என்னை? சமபூர்ணபதார்த்தங்களும் விஞ்ஞானத்தினாகாரமே; அவ்விஞ்ஞானம் பிரகாசரூபமாம்: க்ஷணத்துக்குக்ஷணம்அவ்விஞ்ஞானம் நாசமாம்; பூர்வவிஞ்ஞானதிற்குச்சமானமாக அக்கியவிஞ்ஞானமுண்டாவதால் பூரவவிஞ்ஞானம் நாசமாம; அப்படியே மூன்றாம்விஞ்ஞானத்தினுற்பத்தியால இரண்டாம்விஞ்ஞானமும, நான்காம்விஞ்ஞானத்தினுற்பத்தியால் மூன்றாம்விஞ்ஞானமும் நாசமாம்; இவ்வாறு நதியின்பிரவாகம்போல விஞ்ஞானதாரையுண்டாகாகின்றது; அவ்விஞ்ஞானதாரை இருவகைத்தாம்: ஒன்று ஆலயவிஞ்ஞானதாரை; மற்றொன்று பிரவிர்த்திவிஞ்ஞானதாரை அகம் அகம். என்னும்விஞ்ஞானதாரை ஆலயவிஞ்ஞானதாரை; அதுவே புத்தி: இது கடம், இதுசரீரம் எனனுமவிஞ்ஞானதாரை பிரவிர்த்திவிஞ்ஞானதாரை. ஆலயவிஞ்ஞானதாரையினின்றும் பிரவிர்த்திவிஞ்ஞானதாரை உண்டாம். மனத்தின்சொரூபமும் பிரவிர்த்திவிஞ்ஞானதாரையில் உள்ளது; ஆகலின் அது ஆலயவிஞ்ஞானதாரைரூப

மான புத்தியின்காரியமாம்; அப்புத்தியே ஆன்மாவாம் ஆ லயவிஞ்ஞானதாரையிலப்பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானதாரையின பாதசிர்தனத்தால் உளதாகும்நிர்விசேஷக்ஷணிகவிஞ்ஞானதாரையின் ஸ்திதியே மோட்சமாமென்று இவவாறு புத்தியையே க்ஷணிகரூபமாகவும், சுயம்பிரகாசரூபமாகவுங் கற்பனைசெய்து அதனையே ஆன்மாவென்பா.

(எக) (௬-வது—பூாவமீமாஞ்சையின் வார்த்திககாரரானபட்டர், மின்னலைப்போன்ற க்ஷணிகரூபம் ஆன்மாவனறு ஆனயாஸ்திரசொரூபம்; அது சடரூபமும் சேதனரூபமுமாயிருககும. எதனுலெனின்? சுழுத்தியினின்றும்விழித்தபுருடனநானசடனுக நித்திரைபண்ணினேனென்பதால் ஆன்மா சடரூபமாம. ஆயினும், விழிததவுடன் ஸ்மிருதி யுண்டாகினறது; அஞ்ஞாததின் ஸ்மிருதியுண்டாகமாட்டாது ஆனமசொரூபததினும வேறாகச சுழுத்தியில் ஞானத்திற்கு வேறுசாதனங்களில்லை; ஸ்மிருதிக்கு ஏதுவாகச்சுழுததியிலும ஞானமுண்டு அந்தஞானம் ஆன்மாவின சொரூபமாகவே இருக்கின்றது; இப்படிச்சடரூபமாகவும், ஞானரூபமாகவுமிருத்தலால் ஆன்மா மின்மினி போலப் பிரகாசஅப்பிரகாசரூபமாமென்பா.

இப்படிப்பிரகாச அப்பிரகாசரூபமாகவுள்ளது ஆநந்தமயகோசமாம். எதனுலெனின? சுழுத்தியிலுள்ளசேதனத்தின் ஆபாசசகித அஞ்ஞானமே ஆநந்தமயகோசமென்பர்; அங்கே ஆபாசனே பிரகாசரூபம அஞ்ஞானம் அப்பிரகாசரூபம்; இதனல் பட்டருடைய மததில ஆநந்தமயகோசமே ஆ ன்மாவாம்.

(௮௦) ஏ-வது—சூனியவாதியரான பௌத்தர், ஏகமானஆன்மாவைப்பிரகாசரூபமாகவும், அப்பிரகாசரூபமாகவுஞ்சொலலுதல் கூடாது. மின்மினியினுடைய ஒருகூறுபிரகாசரூபம், மற்றொருகூறு அப்பிரகாசரூபம்; அதைப்போலக்கூறுபாடில்லாத ஆன்மாவின்கண்ணே உபயரூபஞ்சொல்லுதல் அசங்கதம்; உபயரூபசித்தியின்பொருட்டு ஆன்மாவைக்கூறுபாடுடையதாகவே ஒப்பவேண்டும்; கூறுபாடுடைய பதார்த்தங்களான கடாதிகள்உற்பத்திநாசமுடையனவாம்.

ப்படியே ஆன்மாவுங் கூறுபாடுடைமையதாமேல் உற்பத்திநாசமுடை யதாகவே ஒப்பவேண்டும்; உற்பத்தி நாசமுடைய பதார்த்தம் யாது அது உற்பத்திக்கு முன்னும் நாசத்திற்குப்பின்னும் அசத்தாம் யாது ஆதியந்தத்தில் அசத்தாமோ! அது மத்தியிலுஞ் சத்தாகமாட்டாது அசததேயாம். ஆதலால் ஆன்மா அசத்துருபமாம். அப்படியே ஆன்மாவிற்குவேறான சம்பூர்ணபதார்த்தங்களும் உற்பததிநாச முடையனவும, அசத்துருபமுமாம். இவ்வாற்றால் ஆன்மா அநான மாககளான சகலவத்துக்களும் அசத்துருபமேயாவதால் சூன்யமே பரமதத்துவமாமென்பர்; இது சூன்யவாதிகளானமாத்தியமிகபௌ ததருவடையமதம்; அவர்களும் அஞ்ஞானருபமான ஆநந்தமயகோ சத்தைப்பிரதிபாதனஞ் செய்தனர்.

(௩க) அ-வது—பூருவமீமாஞ்சையின் ஏகதேசிகளான பிரபாக ரரும், நையாயிகரும் ஆன்மாச்சூன்யருபமனறு: யாதொ ருவன ஆன்மாவைச் சூன்யருபமாக ஒப்புவனோ! அவனை நீ சூன்யருபத்தை அநுபவிததனையா? அல்லது இலலை யா? என்றுவினவுவாம. சூன்யததை அநுபவிக்கவில லையெனின்? அப்போது சூனயமிலலையென்றுசிததித்த து. சூன்யத்தை அநுபவிததேனெனின்? யாவன் சூன யத்தை அநுபவித்தனனோ? அவவானமாச்சூன்யத்தினு ம் விலட்சணமென்று சிததிததது. ஆகவின, சூனயததி ன விலட்சணமாய் ஆன்மாவுளது; அதனகண்மனததின சையோகத்தால் ஞானமுண்டாகின்றது. ஞானகுணததி னுல ஆன்மாச்சேதனமென்றுசொல்லப்படும. சொருபமா க ஆனமாச்சடமாம். அப்படியே சுகம், துக்கம், இச்சை, துவேஷம், பிரயத்தனம், தாமம், அதர்மம் முதலிய கு ணங்கள் ஆன்மாவின்கணுண்டென்பர்.

அவர்கள் மதத்திலும் ஆநந்தமயகோசமே ஆன்மாவாம். விஞ் ஞானமயகோசத்திலுள்ள புத்திவ்ருத்தி ஆன்மாவினுடைய ஞானகுண மென்பர். என்னை? ஆநந்தமயகோசத்தில், சேதனங்கடமாயிருப் பதால அநுவிவேகமின்மையர்க்கு விளங்காது. ஆதலால் பிரபா கருப், நையாயிகரும் ஆன்மாவைச் சுழுத்தியில் ஞானமின்மைய ாக ஒப்பிசசொருபமாகச் சடமென்பர். இதனுல் ஆநந்தமயகோ

சதநிலேயே அவாகட்கு ஆன்மப்பிராந்தியிருக்கின்றது. நித்தியஞா னதனைச சிவனிடத்து ஒப்பவில்லை: அநித்திய ஞானதனை ஒப்பி னா; அவவநித்திய ஞானம் சித்தாந்தத்தில் அந்தக்கரணவிருத்தியா கிய புததிரூபமாம். ஆகலின் அவர்கள் மதமும் நன்றன்று.

என்னை? ஞானத்திற்குவேறான கடாதிசடவத்துக்கள அநித்தி யஙகளாம. அப்படியே ஆன்மாவும் ஞானரூபமன்றெனில கடாதி களைப்போலசசடமாவதால அநித்தியமாம்; ஆகவே, மோடச நிமித்த மான சாதனஙகள் நிஷ்பலமாம். இவவாறு வேதாந்த வாக்கியஙகளி ல விசுவாசமினமையரான பராமுகமுடைய அநேகா பஞ்சகோசங களில யாதானும ஒவவொனறை ஆன்மாவாக ஒப்பி முக்கிய ஆனம சொரூபமான சாடசியை ஒப்பாதிருக்கின்றனர். இஙஙனம ஆனம சொரூபநதெரிய ஒடடாமல மறைததிருததலபற்றி அனனமயமுதலிய வை கோசமெனப்பட்டன.

(அ௨) சீவனுடைய பஞ்சகோசங்கள், சீவனுடைய யதாாத்த சொரூபமான சாட்சியை யெப்படி ஆச்சாதனஞ் செய்தி ருக்கின்றனவோ! அப்படியே ஈசுரனுடைய சமட்டி பஞ் சகோசஙகள் ஈசுரனுடைய யதார்த்த சொரூபத்தை ஆச சாதனஞ செயதிருக்கின்றன. எதனாலெனின்? ஈசுரனு டைய யதாாத்த சொரூபம் தற்பதத்தி னிலட்சியமாம; அ தனைவிடுத்துசசிலர் மாயாரூப ஆனந்தமயகோசவிசிட்ட னென்னுந் தறபதவாச்சியமாகிய அந்தரியாமியையே பரம தததுவமென்பர். அப்படியே இரணியகர்ப்பன், வைசுவாந ரன், விஷ்ணு, பிரமன், சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியனமு தல், அசி, குத்தாலம், அரசு, எருக்கு, மூங்கில் பரியந்தமான பதாாததங்களில் பரமான்மாவென்னும் பிராந்தியை அடை ந்துளர். சாவபதார்த்தங்களினும் லட்சியபாகம் பரமாணமா யினும் பின்னமிலலை; அஙஙனமிருப்பினும் அவவவுபா திசகிதங்களைப் பரமான்மாவாக ஒப்பியிருப்பது அவர்கள து பிராந்தியேயாம். இவவாறு பஞ்சகோசங்களால் ஆ விருதமான சிவேசுரருடைய பரமார்த்த சொரூபத்தில் வி னறும பராமுகமாய்த் தேகாதிகளில் ஆன்மப்பிராந்தியு டையராய்ப் புண்ணியபாபகாமங்களைச் செய்கின்றனர். அ

ந்தரியாமிமுதல மூங்கில் பூரியந்தமான ஒவ்வொன்றையு மே ஈசுரரூபமாகக்கருதி ஆராதனஞ் செய்து சுகத்தைப்பெ சிக்கின்றனர்; அவர்கள் ஆராதிக்கும் உபாதியினுடைய தாரதம்மியத்துக்குத் தக்கபயனும் அவைகளால் அவர்கட் கு உளதாம்; ஆயினும் பிரமஞானத்தினுலன்றி மோட்சமு ளதாகாது. மோட்சவிச்சையுடையோர் ஜீவேசுரருடைய சொரூபத்தைப் பஞ்சகோசத்தில் நின்றும் வேறுபிரித்தறி யக்கடவர்கள். மாயாகாரியங்களை விஸ்தாரமாக நிரூபணஞ் செய்யப்புகில் கோடி பிரமருடைய ஆயுளாலும் அந்தமா காவென்று வான்மீகிபகவான் அநேக இதிகாசங்களால் வாசிட்டத்தில் நிரூபித்திருப்பதால், "தொகுத்தது மனத்தி ற்கொள்வாய்" என்றார். (௪௨)

சீரிய வீச னார்க்குஞ் சீவர்க்கு முபாதி யொன்றேல்
ஆரிய குருவே பேத மறிவதெப படியென் றக்கால்
காரிய வுபாதி சீவன் கார ண வுபாதி யீசன்
வீரிய மிகுச மட்டி வியட்டியாற பேத மாமே. (௪௩)

(இ-ள்) சீரிய ஈசனார்க்கும் சீவர்க்கும-(சர்வஞ்ஞத்வாதிகலயா ணகுணங்களினற்) சிறந்த ஈசுரனுக்கும சீவர்கட்கும்—உபாதி ஒன றேல்-(தூலசூட்சம) உபாதியொன்றாயின்—ஆரிய குருவே-சன்மார்க்கத திருக்கும ஆசிரியரே—பேதம் அறிவது எப்படி என்றக்கால்-(இவன சீவன் இவன ஈசுரனென்றும்) வேறுபாடறிவதெங்ஙனமெனறுகே ட்பாயாகில்—காரிய உபாதி சீவன-காரியவுபாதியையுடையன் சீவ ன்—காரண உபாதி ஈசன்-காரணவுபாதியினையுடையன் ஈசுரன— (இவவிருவரும)வீரியம் மிகு சமட்டி வியட்டியால் பேதம ஆம-மகத துவமிக்க சமட்டியினுலும் வியட்டியினுலும் பேதமுளரா மென்றறி தி—எ-று. ஏ-அசை.

ஆரியத்தன்மை, "செயலினரிய" என்னும் வாசிட்டச்செயயு ளான் அறிக. காரணவுபாதி, காரியவுபாதிகள் முறையேமாயை, அந்தக்கரணம் எனறுசஙக்ஷேபசாரீரகத்திற கூறியுள்ளன. (௪௩)

[சமஷ்டிவியஷ்டிகளினியல்பு.]

மரங்கள்போல் வியட்டி பேதம் வனமெனல் சமட்டி பேதம
சரங்கடா வரங்கள் பேதந் தனியுடல் வியட்டி யென்பார
பரமபிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பதே சமட்டி யென்பார
இரங்கியபலசீ வர்க்கு மீசாக்கும் பேத மீதே. (௪௪)

(இ-ள்) வெளி.

இதற்கு, உ-ம-வேதாந்த சூடாமணி. "மிகுமரப் பலவை தணட லையெனல்போன மிகுமுயி ரெலாமுநா னெனுமோர, தகுமபி மான மிறைசமட் டியதாக தனிததனி மரமபெயர் கொளலபோற, பகு முடனேறும் வேறுவே றுகப் படுமபி மானமோர்க் துரைப்பிற, ெறு குமுயிா வியட்டி யுருவமெனகுவாமேற ெறுமபத விலக்கிய முறை பபாம" எனவரும. மற்றும்வருவனவற்றுறகாண்க. (௪௪)

(அரு) [அதநியாரோபங்கூறிபபோந்ததற்குபயோகத்தை

இனிக் கூறுகின்றார்.]

கற்பனை வாத வாறு காட்டினேங் காண்ப வெல்லாஞ்
சொற்பனம் போலு மென்றே துணிந்தவன் ஞானி யாவான்
செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காசம் போல
அற்புத முத்தி சேரு மபவாத வழியுங் கேளாய். (௪௫)

(இ-ள்) கற்பனை வந்த ஆறு-அத்தியாரோபமுண்டான வழி யை—காட்டினேம்-அறிவித்தோம்—காண்ப எல்லாம-அகங்காராதி பபிரபஞசமனைததும்—சொற்பனம் போலும் என்று-சொப்பனப்பி ரபஞசமபோலுமே (துச்ச)மென்று—துணிந்தவனே - (சமுசயமின்றி) அபரோட்சமாக நிச்சயித்தவனே— ஞானி ஆவான்-ஞானியாம்— செல் புதை மழைக்காலம் போய்-மேகநெருங்கியவருடாகாலமொழி நது— தெளிந்த ஆகாசம போல-(சரற்காலத்திற்)றெளிந்துள்ள ஆகா சமபோலும்—அற்புத முத்தி சேரும்-(சகலவனர்த்தமும் ஒழிந்து) நி ரதிசயாநந்தரூபமோட்சமடையக் காரணமாகும்—அபவாத வழியும கேளாய-அபவாதவழியையுங்கேட்டி—எ-று.

"செற்புதை மறைழக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காசம் போல"
எனனும உவமானத்தால், அனர்த்தநிவிர்த்தி வருவித்தாம்.

சொப்பனம், என்னும்வடமொழி எதுகைநோக்கிச் சொற்பனம
எனத்திரிந்தது.

"சொப்பனம்போலும்" என்றது பற்றிப் பூர்வபட்சிகளின் சங்கை.

(அ௪) பூர்வம் அத்தியந்தம் அஞ்ஞாதமாவுள்ள பதார்த்தத்தின ஞானம் சொப்பனத்திலுண்டாதலில்லை; சாக்கிரத்தில எதனுடைய அநுபவஞானமுள்ளதோ! அதனுடைய ஸ்மிருதிதான் சொப்பனத்திலுமுண்டாகின்றது; அங்ஙனம சொப்பனத்திலுண்டாகும் ஸ்மிருதிஞானத்தின்விடயமான சாக்கிரபதார்த்தம் சத்தியமாகவின், சொப்பனத்திலுடன் அதனது ஸ்மிருதிஞானஞ்சத்தியமாம; ஆகவே, சொப்பனதிருஷ்டாந்தத்தால சாக்கிரபதார்த்தங்களை மிதையென்னல பொருந்தாது.

(அ௫) அல்லது, சொப்பனவஸ்தையிற ஸ்தூலசரீரத்தை விடுத்து லிங்கசரீரம்வாகியத்திற்சென்று, சத்தியமாயுள்ள கிரி, சமுத்திராதிகளைப் பார்க்கின்றதாகலின் சொப்பனஞானமும, அதன் விடயமானபதார்த்தங்களுஞ் சத்தியமே மிதையைன்றாம்; ஆகவே, சொப்பனம்போலும சாக்கிரபிரபஞ்சந் துச்சமென்னல கூடுமாறெங்ஙனே எனின?

(அ௬) உத்தரம்- அந்தயானைஎன்றுண்டாகின்ற பூருவகாலசம்பந்திகளான பதார்த்தங்களின்ஞானம் ஸ்மிருதியாம. எதிரேநிற்கின்றயானையைக்கண்டு இந்தயானை என்றுண்டாகின்றஞானம் ஸ்மிருதியல்ல: பிரத்தியட்சமாம். சொப்பனத்தில் இந்தயானை, இது பருவதம், இது நதிஎன்றிவ்வாறான ஞானமுண்டாகின்றதாகலின், அது சாக்கிரத்திற்கண்ட பதார்த்தங்களினுடையஸ்மிருதியல்ல; பிரத்தியட்சஞானமேயாம.

சாக்கிரத்தில் அறியப்படாதபதார்த்தங்களின்ஞானம் சொப்பனத்திலுண்டாகவில்லை அறியப்பட்டபதார்த்தங்களின்ஞானமே உ

ணடாகின்றதாதலின, சொப்பனத்தினஞானம ஸ்மிருதிரூபமேயெனனில அது கூடாது.

(௮௭) ஏனெனில்? பிரத்தியட்ச ஞானம் இருவகைத்து ஒன்று அபிஞ்ஞாரூபப்பிரத்தியட்சம்; மற்றொன்று பிரத்தியபிஞ்ஞாரூப்ப்பிரத்தியட்சமாம். கேவலம் இந்திரியசம்பந்தத்தாற்றோன்றுமஞானம அபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சம்; அது நேத்திரசம்பந்தத்தால இது யானையென்றுதோன்றும ஞானம. பூர்வ ஞானசம்ஸ்காரத்தாலும, இந்திரியசம்பந்தத்தாலுந தோன்றுமஞானம் பிரத்தியபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சமாம; அது, பூர்வங்கண்டயானை எதிரேவரில் அந்த யானை இந்தயானை என்றுதோன்றும் ஞானம்; அங்கே பூர்வங்கண்டயானையின்ஞான சம்ஸ்காரமும, யானையோடு நேத்திரசம்பந்தமும பிரத்தியபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சத்திற்கேதுவாம. ஆதலால, சமஸ்காரஜந்நியஞானம ஸ்மிருதி*ரூபமே எனனும நியமமில்லை; இந்திரியசம்பந்தமின்றிக்கேவலம சமஸ்காரஜந்நியஞானமுண்டாமாயின, அதுவே ஸ்மிருதிஞானமெனப்படும். சொப்பனத்தில யானைமுதலியவைகளின ஞானம கேவலம் சம்ஸ்காரஜந்நியமல்ல நித்திராரூபதோஷஜந்நியமாம். சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளைப்போலக கற்பித இந்திரியங்களுமுண்டு ஆகலின், இந்திரியஜந்நியமுமாம். சொப்பனபதார்த்தங்கள சாட்சிபாசியமேயலலாமல் இந்திரியஜந்நியஞானவிடயமலல, ஆயினும, அவிவேகியினுடைய திருஷ்டியினால் சொபபனஞானம் இந்திரியஜந்நியமென்றுசொலலபபடுகிறது. நித்திரையில் நின்றும்விழித்தபுருடன நான சொபபனத்தில யானைமுதலியவைகளைக் கண்டேனென்றுசொல்கின்றனன். ஆதலால் சொப்பனத்திற்றோன்றுமஞானம சாக்கிரபதார்த்தங்களின்ஸ்மிருதியல்ல. யானைமுதலியவைகளின் ஸ்மிருதியே உண்டாமாயின், விழித்து நான் சொபபனத்தில் யானைமுதலியவைகளை ஸ்மரித்துக்கொண்டிருந்தேனென்று சொலலவேண்டும. அ

* ஸ்மிருதி = சம்ஸ்காரஜந்நியஞானம.

ப்படி ஒருவருஞ்சொல்லவில்லை; ஆதலால், சொப்பனத்திற்றோன்றும் ஞானம் சாக்கிரபதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியல்ல. சாக்கிரத்திற் கண்ட கேட்டபதார்த்தங்களின் ஞானமே சொப்பனத்திற்றோன்றுமென்னும் நியமமில்லை. சாக்கிரத்தில் அஞ்ஞாதபதார்த்தங்களினுடையஞானமும் சொப்பனத்திற்றோன்றும்: தான் கண்டதாகவேனும் கேட்டதாகவேனுமிலலாத பதார்த்தங்களும் ஒவ்வொருகால சொப்பனத்திற்காணப்படுகின்றன; ஆகலின, அவைகளின ஞானம் ஸ்மிருதியல்ல.

ஆயினும், இத்தச்சன்மததின் பதார்த்த ஞான சமஸ்காரமே ஸமிருதிக்கு ஏதுவாமென்னும நியமமில்லை. அந்நியஜன்மஞானஜந்நியசமஸ்காரத்தினாலும் ஸ்மிருதி உண்டாகாநிற்கும. எனனை? அநுகூல ஞானத்தினால் பிரவிர்த்தி யுண்டாகின்றது அநுகூல ஞானமினறிப பிரவிர்த்தியுண்டாவதில்லை. பாலகனுக்கு ஸ்தநபானத்தில பிரதமப் பிரவிர்த்தியுண்டாவதற்குக்காரணம, தான அந்நியஜன்மங்களில ஸ்தநபானம் தனக்கநுகூலமெனறநுபவித்துள்ள சம்ஸ்காரமாம; ஆதலின, ஜன்மாந்தரத்தின், ஞானசமஸ்காரத்தினாலும ஸமிருதியுணடாகாநிற்கும். அப்படியே இந்த ஜனமத்தில அஞ்ஞாத பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியும், அந்நிய ஜன்மத்திலுளதாகிய ஞான சமஸ்காரத்தினால் சொப்பனத்திலுண்டாகக்கூடும். ஆயினும், சாக்கிரத்தில, யாதொரு ஜன்மத்திலும் அநுபவியாதிருக்கும பதார்த்தமும சொப்பனத்திற் றோன்றுகின்றது; அது தனதுசிரச்சேதனத்தைத் தான நேத்திரத்தால சொப்பனத்திற் பார்க்கின்றது; ஆதலால சொப்பனத்திற்றோன்றுமஞானம் சாக்கிர பதார்த்தங்களின ஞானசம்ஸ்காரத்தினாற்றோன்றும் ஸ்மிருதியல்லவென்று சொப்பனத்திற்கு ஸ்மிருதிரூபகண்டனத்தில் அநேகயுத்தி கிரந்தகாரா கூறியுளார.

(அஅ) தூலசரீரத்தினின்றும் இலிங்கசரீரமானது வெளிப்பட்டு வாகியத்திற் சத்தியமாயுள்ள கிரி, சமுத்திரமுதலியவற்றைப்பார்க்கின்ற தெனின்? இலிங்கசரீரம் வெளிப்படுமாயின், மரணவத்தையைப்போலத் தூலசரீரம் பயங்கரரூபமாகத்தோற்றவேண்டும். சொப்பனவத்தையில் அப்படித்தோற்றாமல் சாக்கிரத்திற்போல மங்களரூபமாகவே தோற்றாநிற்கிறது.

ண்டாகின்றதாகலின், சொப்பனத்திலஞானம ஸ்மிருதிரூபமேயென்னில அது கூடாது.

(௮௭) ஏனெனில்? பிரத்தியட்ச ஞானம் இருவகைத்து ஒன்று அபிஞ்ஞாரூபப்பிரத்தியட்சம; மற்றொன்று பிரத்தியபிஞ்ஞாரூபப்பிரத்தியட்சமாம். கேவலம் இந்திரியசம்பந்தத்தாற்றோன்றுமஞானம அபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சம, அது நேத்திரசம்பந்தத்தால் இது யானையென்றுதோன்றும ஞானம. பூர்வ ஞானசமஸ்காரத்தாலும, இந்திரியசம்பந்தத்தாலுந் தோன்றுமஞானம பிரத்தியபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சமாம; அது, பூர்வங்கண்டயானை எதிரேவரில் அந்த யானை இந்தயானை என்றுதோன்றும் ஞானம்; அங்கே பூர்வங்கண்டயானையினஞான சம்ஸ்காரமும, யானையோடு நேத்திரசம்பந்தமும பிரத்தியபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சத்திற்கேதுவாம. ஆதலால, சமஸ்காரஜந்நியஞானம ஸ்மிருதி*ரூபமே எனனும நியமமில்லை: இந்திரியசம்பந்தமின்றிக்கேவலம சமஸ்காரஜந்நியஞானமுண்டாமாயின, அதுவே ஸ்மிருதிஞானமெனப்படும. சொப்பனத்தில யானைமுதலியவைகளின ஞானம கேவலம் சம்ஸ்காரஜந்நியமல்ல நித்திராரூபதோஷஜந்நியமாம. சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளைப்போலக் கற்பித இந்திரியங்களுமுண்டு ஆகலின், இந்திரியஜந்நியமுமாம். சொப்பனபதார்த்தங்கள சாட்சிபாசியமேயல்லாமல் இந்திரியஜந்நியஞானவிடயமல்ல, ஆயினும, அவிவேகியினுடைய திருஷ்டியினால சொப்பனஞானம் இந்திரியஜந்நியமென்றுசொல்லப்படுகிறது. நித்திரையில் நின்றும் விழித்தபுருடன் நான சொப்பனத்தில யானைமுதலியவைகளைக் கண்டேனென்றுசொல்கின்றனன். ஆதலால் சொப்பனத்திற்றோன்றுமஞானம சாக்கிரபதார்த்தங்களின்ஸ்மிருதியல்ல. யானைமுதலியவைகளின் ஸ்மிருதியே உண்டாமாயின், விழித்து நான் சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளை ஸ்மரித்துக்கொண்டிருந்தேனென்று சொல்லவேண்டும அ

* ஸ்மிருதி = சம்ஸ்காரஜந்நியஞானம.

ப்படி ஒருவருஞ்சொல்லவில்லை; ஆதலால், சொப்பனத்திற்றோன்றும் ஞானம் சாக்கிரபதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியல்ல சாக்கிரத்திற் கண்ட கேட்டபதார்த்தங்களின் ஞானமே சொப்பனத்திற்றோன்றுமென்னும் நியமமில்லை. சாக்கிரத்தில் அஞ்ஞாதபதார்த்தங்களினுடையஞானமும் சொப்பனத்திற்றோன்றும் தான் கண்டதாகவேனும் கேட்டதாகவேனுமில்லாத பதார்த்தங்களும் ஒவ்வொருகால சொப்பனத்திற்காணப்படுகின்றன; ஆகலின், அவைகளின ஞானம் ஸ்மிருதியல்ல.

ஆயினும், இத்தச்சன்மத்தின பதார்த்த ஞான சமஸ்காரமே ஸ்மிருதிக்கு ஏதுவாமென்னும் நியமமில்லை. அந்நியஜனமஞானஜந்நியசமஸ்காரத்தினாலும் ஸ்மிருதி உண்டாகாநிற்கும். எனனை? அநுகூல ஞானத்தினால் பிரவிர்த்தி யுண்டாகின்றது அநுகூல ஞானமின்றிப பிரவிர்த்தியுண்டாவதில்லை. பாலகனுக்கு ஸ்தநபானத்தில பிரதமப் பிரவிர்த்தியுண்டாவதற்குக்காரணம், தான அந்நியஜனமங்களில ஸ்தநபானம் தனக்கநுகூலமென்றநுபவித்துள்ள சமஸ்காரமாம; ஆதலின, ஜனமாந்தரத்தின், ஞானசமஸ்காரத்தினாலும ஸ்மிருதியுணடாகாநிற்கும். அப்படியே இந்த ஜனமத்தில் அஞ்ஞாத பதார்த்தத்தின ஸ்மிருதியும், அந்நிய ஜன்மத்திலுளதாகிய ஞான சமஸ்காரத்தினால் சொப்பனத்திலுண்டாகக்கூடும. ஆயினும், சாக்கிரத்தில, யாதொரு ஜன்மத்திலும் அநுபவியாதிருக்கும் பதார்த்தமும சொப்பனத்திற றோன்றுகின்றது, அது தனதுசிரசசேதனத்லைதத் தான நேத்திரத்தால சொப்பனத்திற் பார்க்கின்றது; ஆதலால் சொப்பனத்திற்றோன்றும்ஞானம் சாக்கிர பதார்த்தங்களின ஞானசமஸ்காரத்தினாற்றோன்றும் ஸ்மிருதியல்லவென்று சொப்பனத்திற்கு ஸ்மிருதிரூபகண்டனத்தில் அநேகயுக்தி கிரந்தகாரர் கூறியுளர்.

(௮௮) தூலசரீரத்தினின்றும் இலிங்கசரீரமானது வெளிப்பட்டு வாகியத்திற் சத்தியமாயுள்ள கிரி, சமுத்திரமுதலியவற்றைப்பார்க்கின்றதெனின்? இலிங்கசரீரம் வெளிப்படுமாயின், மரணவதைதையைப்போலத் தூலசரீரம் பயங்கரரூபமாகத்தோற்றவேண்டும். சொப்பனாவத்தையில் அப்படித்தோற்றாமல் சாக்கிரத்திற்போல மங்களரூபமாகவே தோற்றாநிற்கிறது.

ஆதலால், தூலசரீரத்தைவிட்டு லிங்கசரீரம் வெளியேபோகவி ல்லை. அந்தக்கரணத்தின் இயக்கம் பிராணனுடைய அதீனமாதலா ல் பிராணன் வெளிப்படாமல் அந்தக்கரணமும், ஞானேந்திரியமும் வாகியத்திற்செல்லாவாம். சொப்பனாவத்தையில் தூல சரீரம் பிரா ணனோடேகூடத்தோற்றுவதால, இலிங்கசரீரம்வாகியத்திற்சென்று சத் தியமாயுள்ள பதார்த்தங்களைச் சொப்பனத்திற் பார்க்கின்றதென்பது கூடாது.

அன்றியும், ஓர் புருடன் சொப்பனத்திற் றன்சம்பந்தியோடேகூ டி ஓர் வியவகாரத்தைச் செய்ததாகக்கண்டு விழித்துப் பின் அச்சம் பந்தியைத்தான்கண்டபோது இராத்திரி நாம் இருவருங்கூடி இவ் விதவியவகாரத்தைப்பண்ணினோமென்று அவன் சொல்லவில்லை புருவபட்சரீதியினால வாகியத்தில் வெளிப்பட்டுச் சம்பந்தியோடேகூ டிச் சத்தியமாக வியவகரித்தான். அந்தச்சம்பந்தியோடேகூடின ஞா னமும், வியவகார ஞானமும் சம்பந்திக்கும் உளவாதல்வேண்டும். எ ப்போது அவன் கூடினானோ! அப்போது அவன் சொல்லவும்வேண் டும். சித்தாந்தத்தில சம்பந்தியும், அவனுடைய கூட்டரவுமுதலிய வும் உள்ளேயே கற்பிதமாம்.

அன்றியும், வாகியத்திற்சென்று சத்தியமானபதார்த்தத்தைப்பா ர்த்தனுண்டானால, இராத்திரியில் நித்திரைசெய்தபுருடன் சிதம்பரத் தில மத்தியானசூரியனால் வீடுகள் தபிக்கப்படுகிறதாகவும், சிதம்பர த்திற்குவடக்கே மதுரை இருப்பதாகவும், மதுரைக்குத்தெற்கே சித ம்பரம் இருப்பதாகவுங் காண்கின்றனன்; அங்கே இராத்திரியில ம த்தியானசூரியனும், சிதம்பரத்திற்குவடக்கே மதுரையும், மதுரைக் குத்தெற்கே சிதம்பரமும் இல்லை. ஆகலானும், சொப்பனத்திற்சத் தியபதார்த்தங்களைப்பார்க்கப்படுகிறதென்பதுகூடாது.

(அரு) பருவதம், சமுத்திரம், நதி, வனம், கிராமம், புரி, சூரியன், சந்திரன்முதலிய யாதொருபதார்த்தங்கள் சொப்பனத்திற் காணப்படுகின்றனவோ! அவை நூதனமாகவே உண்டா கின்றன. சொப்பனபதார்த்தங்களில் நேத்திராதிகளின் விடயத்தன்மை பாசமாகின்றது. வியாவகாரிகநேத்திரா திகளின விடயத்தன்மை சொப்பனத்தில் பிராதிபாசிக

தார்த்தங்களிற் பொருந்தாது; ஏதனாலெனின்? சமசத்தையுடைய பதார்த்தங்களே தம்மிற் சாதகபாதகங்களாம், அதனால் சரீரத்தின்கண்ணிருக்கும் வியாவகாரிகநேத்திராதிகளும், சொப்பனபதார்த்தங்களும் ஒன்றற்கொன்று விஷமசத்தையாவதால் அந்நேத்திராதிகளுக்குச் சொப்பனத்திற் பருவதாதிகள் விடயமாகுமென்கைபொருந்தாது.

அன்றியும், வியாவகாரிகஇந்திரியங்கள் தத்தம் கோளகைகளை விட்டுக் காரியஞ்செய்வதில்ல சமாத்தமாகச் சொப்பனுவதையில் அஸ்த, பாத, வாக்குகளின்கோளகைகள் நிச்சலமாக அந்நியனுக்குக் காணப்படுகின்றன; அஸ்தத்தில் ஓர்திரவியத்தைஎடுத்துக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு ஓடுகின்றான.

ஆகவின், சொப்பனத்தில் இந்திரியங்களின்உற்பத்தி அவசியம் ஒப்பவேண்டும்; அப்படியே சுகதுக்கமும், அவற்றின் ஞானமும், சுகதுக்கங்களின் ஆசிரயமான பிரமாதாவும், சொப்பனத்தினகட்டோற்றுகின்றன: இல்லாதபதார்த்தங்களின் தோற்றம் உண்டாகமாட்டாது; அதனால் சகலதிரிபுடிகளும் அந்தச்சொப்பனத்தின்கண்ணே உற்பத்தியாகின்றன. எவ்வளவு பிரம(௯) ஞானமுண்டாமோ! அவைகளின் விடயங்கள்முழுதும் அநிர்வசனீயமாக உற்பன்னமாகின்றன. விடயமின்றி யாதொருஞானமும் உண்டாகாதென்பதே அநிர்வசனீயக்கியாதியின் சித்தாந்தமாம்.

யாதொருசொப்பனபதார்த்தங்கள் பிரதீதியாகின்றனவோ! அவைகளினுற்பத்தி அங்கீகரிக்கின் சாக்கிரபதார்த்தங்களைப்போலச்சத்தியமாவதால் சொப்பனதிருஷ்டாந்தத்தினுற் சாக்கிரபதார்த்தங்கள் மித்தையென்று சித்தாந்தத்திற்சொல்லாகிற்பது கூடாது. சொப்பனத்திற் பிரதீதியாகின்றபதார்த்தங்களினுற்பத்தி ஒப்பாவிடின் இவ்வாறான தோடமின்றாம் என்று சங்கிக்கில்?

(௧0) யாதொருவஸ்துவின் உற்பத்திக்கு எவ்வளவுதேசகாலாதிசாமக்கிரிவேண்டுமோ! அவ்வளவுசாமக்கிரியுமின்றியே அது உண்டாமாகில் மித்தையெனப்படும். சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளினுற்பத்திக்கு யோக்கியமானதே

சகாலங்களில்லை. வெகுகாலத்தில் வெகுதேசத்திலுண்டாகயோக்கியமான யானைமுதலியவை, க்ஷணமாத்திர காலத்தில் சூட்சமமான கண்டதேசத்திலுண்டாகின்றனவாதலால் மித்தையாம்.

எப்படியும், சொப்பனாவஸ்தையில் காலதேசமும் அதிகமாகப்பிரதீதியாகின்றன; அப்படியானாலும், அந்நியபதார்த்தங்களைப்போலச்சொப்பனத்தில் அதிககாலம் அதிகதேசம் அநிர்வசனீயப்பிராதிபாசிகமாக உற்பன்னமாகின்றன. எதனாலெனின்? விடயமின்றிப் பிரதியட்சஞானமுண்டாகமாட்டாது. சொப்பனத்தில் அதிகமான தேசகாலங்களின் ஞானமுண்டாகின்றது. வியாவகாரிகதேசகாலங்கள் நியூனமாகவுள்ளன. இதனால் பிராதிபாசிகமாக உற்பன்னமாகின்றன; இங்ஙனம் சொப்பனாவஸ்தையிலுண்டாகின்ற யாதொருபிராதிபாசிகதேசகாலங்களுண்டோ! அவைசொப்பனாவஸ்தையின யானைமுதலியவைகட்குக் காரணமல்ல. எதனாலெனின்? யாது காரணமாமோ! அது முன்னே உண்டாயிருக்கும்: காரியம் பின்னே உண்டாம். சொப்பனத்தின் தேசகாலங்களும் யானைமுதலியவையும ஒரேசமயத்திலுண்டாகின்றன. ஆதலால் அவைகட்குக்காரியகாரணபாவங்கூடாது. வியாவகாரிகதேசகாலங்கள் நியூனமாய் உள்ளன ஆதலால அவை யானைமுதலியவைகட்கு யோக்கியமாகஇல்லை. இங்ஙனம் தேசகாலசாமக்கிரியின்றி உண்டாகின்றனவாதலால சொப்பனபதார்த்தங்கள மித்தையாம.

இவ்வாற்றால், சொப்பனபதார்த்தங்களினுற்பத்தியில வேறொருசாமக்கிரிகளுமில்லை. நித்திராரூபதோஷசகிதமான அவித்தையே காரணமாம். யாதொன்று தோஷசகித அவித்தையினால் ஜந்நியமாமோ! அது சுத்திரஜதமபோல மித்தையாம். ஆதலால் சொப்பனபதார்த்தங்கள சத்தியமல்ல மித்தையாம. அவைகட்கு உபாதானகாரணம அந்தக்கரணம, அல்லது சாட்சாதவித்தையேயாம். முதற்பட்சத்தில சாட்சிசேதனஞ்சொப்பனத்திற்கதிஷ்டானம். இரண்டாமபட்சத்தில பிரமசேதனம் சொப்பனத்திற்கதிஷ்டானமாம. இவ்வாற்றால, அந்தக்கரணத்தினுடைய அல்லது அவித்தையினுடைய பரிணாமமும, சேதனத்தினுடைய விவர்த்தமும சொப்பனமாம. முன்சொல்லியபட்சம இரண்டனுள் இரண்டாம்பட்சத்தில் பிரமசேத

ஞ்சொப்பனத்திற்கு அதிஷ்டானமென்றும், அவித்தை உபாதான காரணமென்றுஞ்சொல்லப்பட்டது; அங்கே அதிஷ்டானஞானத்தினால கற்பிதநிவிர்த்தியாம். சொப்பனத்திற்கு அதிஷ்டானம்பிரமமாகலின், பிரமஞானமின்றி அஞ்ஞானிக்குச்சாக்கிரத்திற்சொப்பனம நிவிர்த்தியாகவேண்டுவதில்லை.

(கக) மற்றோர்சங்கை—எப்படிச்சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானம் பிரமமும், உபாதானகாரணம் அவித்தையுமோ! அப்படியே வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் சாக்கிரத்தின்வியாவகாரிக* பதார்த்தங்கட்கும் அதிஷ்டானம் பிரமம் உபாதானகாரணம்அவித்தை. ஆதலால் சாக்கிரம், சொப்பனம்இரண்டும் வியாவகாரிகமாகவேண்டும், அல்லது பிராதிபாசிகமாகவேண்டும். இங்ஙனமன்றிச் சாக்கிரபதார்த்தங்கள் வியாவகாரிகமென்றும், சொப்பனபதார்த்தங்கள் பிராதிபாசிகமென்றுங் கூறுகிற்பது எவ்வாறுகூடுமெனின்?

இவ்விரண்டுசங்கையுங்கூடாது. எதனாலெனின்? பிரதமசங்கைக்குச்சமாதானம்: நிவிர்த்திஇருவகையாம்; இது முன்னே உஎ-வது செய்யுளின் உரையிலுங்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. காரணத்தோடுகூடக்காரியத்தின் விநாசரூபமான அத்தியந்தநிவிர்த்தி சொப்பனத்திற்குச்சாக்கிரத்திற்பிரமஞானமின்றிக்கூடாது. ஆயினும், தடிகொண்டடிப்பதால் கடத்திற்குமிருத்திகையில் லயம் எப்படி உண்டாமோ! அப்படிச் சொப்பனத்திற் கேதுவான நித்திராதோஷ நாசத்தினால், அல்லது சொப்பனத்தின விரோதியான சாக்கிரத்தின உற்பத்தியினால், அவித்தையின்கண் லயரூபமான நிவிர்த்தி சொப்பனத்தி

* வியாவகாரிக, பிராதிபாசிக, பாரமார்த்திகபேதத்தால் சத்தை மூவகைத்தாம்; அம்மூவகையுள், பிரமஞானமின்றி இரச்சுவாதிக வினவச்சின்னசேதனஞானத்தால் பாதமாகாநிற்கும்இரச்சுசர்ப்பாதிகள் பிராதிபாசிகசத்தை: பிரமஞானமின்றிப் பாதமாகாமல பிரமஞானத்தால் பாதமாகாநிற்கும அவித்தையும், அதன்காரியமாகிய ஆகாசாதிகளும் வியாவகாரிகசத்தை: மூன்றுகாலத்தும் பாதமாகாதது யாது! அது பாரமார்த்திகசத்தை. இப்படிப்பட்டது சேதனமாம்.

றகுப் பிரமஞானமின்றியே கூடும். சாக்கிரசொப்பனங்கள் இரண்டும் சமானமாகவேண்டுமெனனும் சங்கையுங்கூடாது. எதனாலெனின்? சாக்கிரதேகாதிபதார்த்தங்களின் உற்பத்தியிலோ! அந்நியதோஷரகிதமான கேவலம் அநாதியவித்தையே உபாதானகாரணம்: சொப்பனபதார்த்தங்களிலோ சாதிநித்திராதோஷமும், அவித்தைக்குச்சகாயமாம்; ஆதலால், அந்நியதோஷரகிதமான கேவலம் அவித்தையினாலுண்டாவது வியாவகாரிகமென்றும், சாதிதோஷசகித அவித்தையினாலுண்டாவதுபிராதிபாசிகமெனறுஞ்சொல்லப்படும்.

இவவாறனறல் சொப்பனபதார்த்தங்களில் சாக்கிரபதார்த்தங்களைப்பார்க்கிலும் விலட்சணத்தன்மை உண்டு; இவைமுழுதும் மூவித சத்தையையொப்பித்த நூலதிருஷ்டியினாற்சொன்னது, விசாரதிருஷ்டியினாற்பார்க்கில, மூவகைச்சத்தைகூடாது சாக்கிரசொப்பனங்கட்குப் பரஸ்பரம் விலட்சணத்தன்மையுங்கூடாது.

வேதாந்தபரிபாஷாதிகிரந்தங்களில்,முற்கூறியபிரகாரமாகவேவியாவகாரிக பிராதிபாசிகபதார்த்தங்கட்குப் பேதங்கூறியிருக்கின்றது, ஆதலால மூன்றுசத்தையும ஒப்பியிருக்கின்றது. வித்தியாரணயசுவாமிகளும ஜீவதிருட்டியே சுகதுக்கத்திற்கேதுவாம்; ஈசுரதிருட்டி சுகதுக்கத்திற்கேதுவன்று ஜீவதிருட்டிபிராதிபாசிகம்; ஈசுரதிருட்டி வியாவகாரிகமென்றருளிச்செய்திருக்கின்றனா. வேறேகிரந்தகாரரும்; சத்தை மூன்றுபிரகாரஞ்சொலலியிருக்கின்றனா. சேதனத்தினுடைய சத்தை பாரமார்த்திகம். சேதனத்தினும்வேறானசடபதார்த்தங்களினசத்தை இருவகையாம்; அவைகளில் ஒன்றுவியாவகாரிகசத்தை மற்றொன்று பிராதிபாசிகசத்தை. சிருட்டியின் ஆதிகாலத்தில ஈசுரசங்கற்பத்தினாலுண்டான கேவலம் அவித்தையின்காரியமாகிய பஞ்சபூதங்களும், அவைகளின் காரியங்களுமாகியஇவைகளினசத்தை வியாவகாரிகசத்தை; தோஷசகிதமான அவித்தையினகாரியமாகிய சொப்பனமும, சுத்திரஜதாதிகளும் ஆகிய இவைகளினசத்தை பிராதிபாசிகசத்தையாம்; இவவாறு சாக்கிரபதார்த்தங்களுக்கு வியாவகாரிகசத்தையுஞ்சொப்பனபதார்த்தங்களுக்குப் பிராதிபாசிகசத்தையுங் கூறியிருக்கின்றனா.

(௬௨) தேசகால சாமக்கிரியின்றிச் சொப்பனத்தில் யானை, ப

ருவதங்கள் தோன்றுகின்றன; ஆதலால், அவைமித்தை. அப்படியே ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சசிருஷ்டியும் பிரமத்தினி னறுந்தோன்றுகின்றன; அப்பிரமத்தில் தேசகாலங்கள் லேசமுமில்லை: சொப்பனத்தில் யானை, பருவதாதிகளுக்கு யோக்கியமான தேசகாலங்களில்லையாயினும், சொற்பதேசகாலங்களுண்டு; ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டியில் அவ்வளவுகூடத்தேசகாலங்களில்லை. என்னை? தேசகாலரஹிதபரமானமாவினின்றும் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டிகூறப்பட்டிருத்தலினென்க.

(௧௩) தைத்திரீயசுருதியில் ஆகாசாதிகளின்சிருஷ்டி கிரமமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன, அதிலும் தேசகாலங்களின் சிருஷ்டிகூறப்படவில்லை. சூத்திரகாரர், பாஷியகாரர்களேனும் கூறியிருக்கின்றனரோவெனின? அவர்களும்தேசகாலங்களின்சிருஷ்டிகூறவில்லை; அதனாலதைத்திரீயசுருதிக்கும், சூத்திரகாரர், பாஷியகாரர்கட்குமஆகாசாதிப்பிரபஞ்சங்களின் உற்பத்தி தேசகாலசாமக்கிரியின்றி உண்டாமென்பதேஅபிப்பிராயமாம்; ஆகலின், ஆகாசாதிகள்சொப்பனம்போலமித்தையாம்.

(௧௪) மதுசூதனசுவாமிகள் தேசகாலங்களசாக்ஷாதவித்தையின் காரியமென்று கூறியிருப்பதுகொண்டு மாயாவிசிஷ்டபரமான்மாவினின்றும முன்னேதேசகாலங்கள் மாயையின் பரிணாமமாகத்தோன்றும; அதன்பின்னர் ஆகாசாதிகளின்சிருஷ்டிதோன்றும என இங்ஙனம பெறப்படுதலின யோக்கியமானதேசகாலங்களாலேயே ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சங்களினஉற்பத்தி சித்திக்கதே எனின?

(௧௫) அங்ஙனம தேசகாலங்கள் முன்னேயுண்டாய அதன்பின்னேஆகாசாதிகளுண்டாம் என்பது, மதுசூதனசுவாமிகளின அபிப்பிராயம் அன்று. *எதனாலெனின்? ஆகாசாதிகளின்உற்பத்திக்குமுன்னே தேசகாலங்கள்உண்டாமெனின்? ஆகாசாதிகளின்உற்பத்திகாலத்திற்குப் பூர்வகாலவுபஹிதமான பரமானமா தேசகாலங்கட்குஅதிஷ்டானமாமெ

னபது சித்திக்கும்; அதுசித்திக்கவே, தேசகாலங்களின உற்பத்தியில் பூர்வகாலமுண்டென்றுவரும காலத்தின உற்பத்தியேயில்லாதபோது பூர்வகாலம்எவவாறுசித்திக்கும்; இதனால் ஆகாசாதிகள்உண்டாவதற்குப்பூர்வகாலத்தில தேசகாலாதிகள்உண்டெனல்கூடாதாகலினஎன்க.

(கசு) மற்றியாதோ! மதனுருதனசுவாமிகளின் அபிபபிராயம என்ன?

பூதபௌதிகபபிரபஞசந் தோன்றுகிறபதுபோலத தேசகாலஙகளுநதோனறுகினறன. ஆனமாவுக்கந்நியமாக யாதொன்றும நித்தியமாகாமையின், தேசகாலஙகளும நித்தியமல்ல உண்டாகாதஙவை தோறறரவாகாவாகலின, ஆகாசாதிகள்போலத தேசகாலஙகட்கும உறபத்தியுண்டு, ஆதலால, அவித்தையின காரியமாமென்பது மதனுருதனசுவாமிகளின அபிப்பிராயமாம எனக.

(கஎ) அததேசகாலஙகள் மாயையின்பரிணாமமும, சேதனத்தின விவர்த்தமுமாம யாது விவர்த்தமாம் அது ஒன்றிறகுக்காரணமாகாது; ஆகலின, ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத்தின உறபத்தியில தேசகாலங்கட்குக்காரணத்தன்மை பொருந்தாது

அன்றியும, காரணம் முன்னேயுண்டாகும் காரியம பின்னர் உண்டாகும. ஆகாசாதிப்பிரபஞசம உண்டாவதற்குமுன்னே தேசகாலஙகள உண்டாமெனனல பொருந்தாது; இதனாலும தேசகாலஙகட்கு ஆகாசாதிப பிரபஞசகாரணத்தன்மை பொருந்தாது.

மற்றெஙஙனெனின? சொப்பனப்பிதாபுத்திரன்போலத தேசகாலத்தோடுகூட ஆகாசாதிப்பிரபஞசம் மாயாவிசிஷ்டமானபரமாத்மாவினின்றும் உற்பன்னமாம.

யாதானுும ஒருபதார்த்தம், யாதானுும ஒருதேசத்தில, யாதானுும ஒருகாலத்தில் உண்டாகாநிற்கும்; அந்நியதேசத்தில, அந்நியகாலத்தில உண்டாகாது. இவவாறு சகல பதார்த்தங்களும் பிரளயகாலத்தில உண்டாகா சிருஷ்டிகாலத்தில் உண்டாகும. ஆதலால தேசகா

லங்கட்குக்காரணத்தன்மையுங்காணப்படுகின்றது; அதுவும், எந்தமாயையிலன்றும் தேசகாலத்தோடுகூடப் பிரபஞ்சம் உற்பத்தியாகின்றதோ! அந்தமாயையினுலேயே அத்தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மையும், அந்நியமானபிரபஞ்சத்தில் காரியத்தன்மையுங்காணப்படுகின்றன; ஆதலால் ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத்திற்குத் தேசகாலங்கள் காரணமல்ல.

(கூஅ) சங்கை—உண்டாகாதபதார்த்தந்தோற்றரவாகாது சித்தாந்தத்திலோ அது அங்கீகாரமில்லை; அங்ஙனம் அங்கீகரிக்கில் அசத்கியாதியாம்.

அன்றியும், தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மையில்லையாயின், சசசிருங்காதிகள்போல மாயையின்வலியாலும் அது தோற்றரவாக வேண்டுவதில்லை; தோற்றரவாகலின், தேசகாலங்கள் சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்குங்காரணங்களாம்.

அங்ஙனமன்று: பிரமமே பிரபஞ்சத்திற்குக்காரணம்; பிரமத்தின்காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் தோற்றரவாகின்றதென்று சித்தாந்தி சொல்லில், அதுவும்பொருந்தாது; எதனுலெனின்? எப்படித்தேசகாலங்கட்கு அதிஷ்டானம் பிரமமோ! அப்படிச்சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்கும் அதிஷ்டானம் பிரமம். தேசகாலங்களில் மாத்திரந்தான் பிரமத்தின் காரணத்தன்மை தோற்றரவாம்; அந்நியத்தில் தோற்றரவாகாதென்பதற்கு ஓரேதுவும் இல்லை. ஆதலால், சர்வபிரபஞ்சத்திலும் அக்காரணத்தன்மை ஒரேதன்மையாகத் தோற்றரவாதல்வேண்டுமேயல்லாமல், ஒன்றிற்காரணத்தன்மையும், ஒன்றிற்காரியத்தன்மையுமாக இவ்வாறு தோற்றரவாதல் கூடாது.

அன்றியும், தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மை இல்லை: பிரமத்தின்கண்ணேதான் காரணத்தன்மை உண்டு; அது தேசகாலங்களின்மேலேற்றுகின்றதெனின்? அது அந்நியதாக்கியாதி என்றுவரும். சித்தாந்தத்தில் அது அங்கீகரிக்கவில்லை. ஈண்டு அந்நியதாக்கியாதி கூடியிடில், சுத்தியில அநிர்வசனீயரஜத உற்பத்தி சித்தாந்தத்தில கூறியனது நிஷ்பலமாம்.

என்னை? அந்நியதாக்கியாதிமதம் இருவகைத்து. ஒன்று அந்நியதேசத்திலுள்ளபதார்த்தம் அந்நியதேசத்திற்றோன்றுவது; அது காக்

தையின்கரத்திலுள்ள இரஜ்ஜும் எதிரே சுத்திதேசத்திற்றோன்றுவது மற்றொன்று அந்நியபதார்த்தம் அந்நியரூபமாகத்தோன்றுவது; அது இப்பியே வெள்ளியுருவாகத்தோன்றுவது. இவ்வாறு சகலபிர(ஹ்மஸ்)மஸ்தலத்திலும், அந்நியதாக்கியாதியால் நிர்வாகங்கூடும்; கூடவே, அநிர்வசனீயரஜதாதிகளின் உற்பத்திகூறுவது அசங்கதமாம்.

விஷயத்தின்சமானாகாரமாக ஞானம்உண்டாகும். அந்நியவஸ்துவில அதற்கந்நியரூபமாக ஞானமஉண்டாகாது. ஆதலால இரஜதாகாரஞானத்திற்குவிடயமான அநிர்வசனீயரஜதமும உற்பத்தியாகின்றதெனனும அத்வைதசித்தாந்தத்தில காரணத்திற்கு அந்நியமாகியதேசகாலங்களில பிரமத்தினகாரணத்தன்மைஞானம பொருந்தாதாகலின், தேசகாலங்களிற்றோனாறுகிறகுங் காரணத்தன்மையானது உண்டாகாமற பாநமாகினறதெனபதும, பிரமத்திலுள்ளது பாநமாகின்றதெனபதுங்கூடாது. தேசகாலங்களிலேயே காரணத்தன்மை உணடு; அதுபாநமாகினறது. இதனுல், ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத்திற்குத் தேசகாலங்களகாரணமல்லவெனகை அசங்கதமாம்எனனின? அதுகூடாது.

(கக) எதனாலெனின? பிரமத்தினகாரணத்தனமை தேசகாலங்களிறறோன்றுகினறது; அஃதெஙஙனமெனின? செமபரத்தம்பூவைசசமபந்தித்த ஸ்படிகத்தில், புஷ்பத்தின செமமைசிறந்தோனறுமி, அநிர்வசனீயமாக அஃது உற்பத்தியாயிற்றெனறு அங்கீகாரமிலலை. அந்நியதாக்கியாதியெனறே அங்கீகரித்திருக்கின்றது; அந்தப்படிசொபபனத்தினகண மித்தியாபதார்த்தங்களில் சத்தியத்தனமை தோற்றரவாகின்றதால் அங்கே அப்பதார்த்தங்களில் அநிர்வசனீயமாகசசத்தியத்தன்மை உற்பத்தியாம் என்னின? அதுசத்தியம மித்தையாம்என்னும் வசனம்போலும். ஆகலின், மித்தியாபதார்த்தங்களிற்றோன்றும் சத்தியத்தன்மையினஞானம் அந்நியதாக்கியாதியென்றே எங்ஙனங்கொள்ளற்பாலதோ! அங்ஙனம் அதிஷ்டானப்பிரமத்தின்காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் அந்நியதாக்கியாதியென்றே கொள்ளற்பாலதாம். ஈண்டு அந்நியதாக்கியாதியைப்பிடில சகலபிரம(ஹ்மஸ்)ங்களிலும் அந்நியதாக்கியா

தியே ஒப்பவேண்டுமென்னலுங்கூடாது.' என்னை? சுத்திரஜதாதிகளில் அந்நியதாக்கியாதி ஒப்புவதில் விடயத்தினை விலட்சணஞானங்கூடாதென்னுந் தோடங்கூடியிருத்தலின என்க.

எங்கே ஸ்படிகத்தில் செம்மைநிறத்தின்ஞானம் உணடு! அங்கே செமபரததம்பூவின சம்பந்தம் ஸ்படிகத்தில் உண்டு. எபபோது அநதக்கரணத்தின் விருத்தி செம்பரததம்பூவின் ஆகாரமாமோ! அபபோது அவவிருததிக்கு விடயமாகவே செமபரத்தம்பூவின் சமபநதியான ஸபடிகமுமம இருப்பதால் புஷபததின செமமைநிறததனமை ஸபடிகத்திற்றோன்றுகின்றது. அபபடிசசுததியிலோ! இரஜதரூபஞானங்கூடாது. என்னை? சத்தியினிடதது அநிாவசனீயமாக அல்லது வியாவகாரிகமாக இரஜதம அந்நியமததில இல்லை சுததிதான உணடு; அசசுததியினசம்பந்தததால சுததியின சமானாகாரமாகவே அநதக்கரணத்தினவிருததி உணடாகும். இரஜதாகாரமாக அநதககரணததினவிருததி உண்டாகாது. ஆதலால அவிதயையினபரிணாமமும, சேதனத்தின விவாததமுமாக அநிாவசனீயரஜதமும், அதன ஞானமுமம உறபனனமாம். இதனால, எஙகே இரணடுபதார்ததஙகளின சமபநதம உணடு! அங்கே ஒனறனதருமம மறறொன்றில் தோறறாவாம; அஃதநநியதாக்கியாதியேயாம். எஙகே இரண்டுபதாாததஙகளினசமபந்தம இல்லை! அங்கே அநநியதாக்கியாதியிலலை அநிாவசனீயக்கியாதியே. எங்ஙனம் புஷபசம்பந்தியானஸ்படிகத்தில் புஷபததின் செமமைநிறத்தனமை பிரதீதியாகினறதோ! அஙஙனம் சொபபனத்தினயானை, பருவதமுதலியவற்றிறகும அதிஷடானசேதனததோடு சம்பந்தம் உண்டாகின்றது. ஆகலின சேதனதாமமாகிய சத்தியத்தனமையும சேதனசம்பநதிகளான யானை, பருவதமுதலியவற்றிற்றோன்றுகின்றது; அஃதந்நியதாக்கியாதியேயாம். இவவாறு அதிஷ்டானசேதனதர்மமான காரணத்தன்மையும, அதிஷ்டானசேதனசம்பந்திகளான தேசகாலங்களிற்றோன்றுகின்றது.

(க00) அதிஷ்டானசேதனசம்பந்தம் சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்கும உண்டு. ஆதலால், சம்பந்திதர்மமாகிய காரணததனமை அந்நியதாக்கியாதியால் சர்வப்பிரபஞ்சத்திலுந் தோனறவேண்டுமென்று பூர்வஞ் சங்கிததுகூடாது. எனனை?

சொப்பனத்தில் பிதாரூபமாகவும், புத்திரரூபமாகவுந்தோ ன்றுகின்ற இரண்டுசரீரங்கட்கும் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானசேதனத்தோடு சம்பந்தமுண்டேனும், பிதாசரீரத்தில் அதிஷ்டானசேதனத்தின் காரணத்தன்மைதோன்றுகின்றது. புத்திரசரீரத்தில்அதுதோன்றாமல் பிதாவினாலுண்டான புத்திரனென்று புத்திரசரீரத்தில் காரியத்தன்மை தோன்றுகின்றது.

இவ்வாறு, அதிஷ்டானசேதனத்தோடு சம்பந்தம் சர்வத்திரமுமுண்டேனும், தேசகாலங்களில் சேதனதர்மமானகாரணத்தன்மையும், மற்றவற்றிற் காரியத்தன்மையுந்தோன்றுகின்றன.

(கoக) அல்லது, அதிஷ்டானசேதனம் அசங்கம்; அஃதொன்றற்கும் பரமார்த்தமாகக் காரணமன்று. மாயையினகண்ணுள்ள ஆபாசமே காரணமாம். ஆயினும், ஆபாசசொரூபம மித்தை; யாதொன்று தானேமித்தையாம் அது மற்றொன்றற்குக் காரணமாதல்கூடாது. பரமான்மாவில் பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தன்மை இருக்குமாயின், அது பிரமையினால் தேசகாலங்களிற்றோன்றக்கூடும்; அப்பரமான்மா காரணமுதலியதாமரகித அசங்கமாகலின், அதனதுகாரணத்தன்மை தேசகாலங்களிற்றோன்றுகின்றதென்னும் வாதத்தை பொருந்தாது. பின்னையோ! மாயையாற்பண்ணப்பட்ட அநிர்வசனீய தேசகாலங்கள் அநிர்வசனீயகாரணத்தன்மையுடையனவாயுள்ளன. பரமார்த்தமாகத்தேசகாலஙகள் காரணமல்ல. புத்திரனில்லாத ஒருபுருடன் சொப்பனத்தில் புத்திரபௌத்திரர் இருவரையுங்கண்டானாக; அங்கே புத்திர, பௌத்திரசரீரங்கள அநிர்வசனீயமாகவுண்டாயிருக்கின்றன. புத்திரசரீரத்தில், பௌத்திரசரீரத்தின் காரணத்தன்மை அநிர்வசனீயமாகவுண்டாயிருக்கின்றது. அங்கே பரமார்த்தமாகப் புத்திர, பௌத்திரசரீரங்கள் ஒன்றற்கொன்று காரியகாரணபாவமாக எப்படி உண்டாயிருக்கவில்லையோ! அப்படி அநிர்வசனீயமாகிய காரணம் தேசகாலங்களிற்றோன்றுகினறது. பரமார்த்தமாகத் தேசகாலங்களும், ஆகாச

இப்பிரபஞ்சங்களும்காரியகாரணபாவமாக இருக்கவில்லை.

இவ்வாறனல், தேசகாலசாமக்கிரியின்றிச் சாக்கிரப்பிரபஞ்சம் உண்டாகின்றதாகலின், சொப்பனம்போலச் சாக்கிரமும் மித்தையாம்.

அன்றியும், சொப்பனஸ்திரீ புத்திராதிகள் சொப்பனத்திலேயே சுகதுக்கங்கட்கேதுவாயிருந்து சாக்கிரத்தில்அபாவமாவதுபோலச் சாக்கிரப்தார்த்தங்களும் சொப்பனத்தில்அபாவமாவதால் இரண்டும் சமானமாம்.

(௧௦௨) சாக்கிரத்திலின்றும் சொப்பனம்உண்டாய் மீண்டுசாக்கிரம் உண்டாமாயின், அங்கேமுன்சாக்கிரத்திலுள்ளபதார்த்தங்களே சொப்பனவியவகித *மற்றச்சாக்கிரத்திலுள்ளன. முன்சொப்பனபதார்த்தங்கள் மற்றசொப்பனத்திலில்லை. ஆகலின், சொப்பனபதார்த்தங்களினும் சாக்கிரபதார்த்தங்கள் விலட்சணமாமென்பர்.

அச்சங்கையும், சித்தாந்தத்தையறியாமையினல் உண்டாகின்றது. எனின்? சம்சாரப்பிரவாகம அநாதி; அதில் சீவர்கட்குச்சாக்கிர சொப்பன சுழுத்திகள்உண்டாகின்றன. சாக்கிரகாலத்திற் சொப்பன சுழுத்திகளும், சொப்பனகாலத்தில் சாக்கிரசுழுத்திகளும், சுழுத்திகாலத்திற் சாக்கிரசொப்பனங்களுமவ்யடையாகின்றன. சொப்பனசுழுத்தியுண்டாமாயின், அப்போது சாக்கிரகாலத்திலுள்ள ஸ்திரீ, புத்திர, தநாதிகள் நீங்காமலிருக்கின்றன; அவைகளின்ஞானமே நீங்குகின்றன: மீண்டுசாக்கிரம உண்டாமாகில அப்போது முந்தினசாக்கிரத்திலிருந்த பதார்த்தங்களின்ஞானம் உண்டாகின்றனவென அஞ்ஞானிகட்கு இவ்வாறனதிருஷ்டி உளதாதலின், அச்சங்கையும் உண்டாகின்றதென்க.

(௧௦௩) சித்தாந்தமேதெனின்? சகலபதார்த்தங்களும் சேதனத்தின்விவர்த்தம்: அவித்தையினபரிணாமமாம். ஆகலின், சுதந்திரஜநதம்போல எந்தக்காலத்தில யாதொருபதார்த்தம பிரதீதியாகின்றதோ! அந்தக்காலத்தில அதிஷ்டானசே

---

*வியவகிதமஎ மறைப்புடையது.

தனத்தின் ஆசிரிதமான அவித்தையினது தமோகுணக்கூறு கடாதிவிஷயரூபமாகவும், சத்துவகுணக்கூறு ஞானரூபமாகவும் பரிணமிக்கின்றன. இவ்வாற்றால், சாக்கிரபதார்த்தங்களும், அவைகளின் ஞானங்களும் கூட்டேயுண்டாய்க்கூடவேநஷ்டமாகின்றன; இது வேதாந்தினகூட்டமான சித்தாந்தமாகலின், சாக்கிரபதார்த்தம் மற்றைச்சாக்கிரத்தில் உண்டாமென்னலகூடாது.

(௧0௫) சொப்பனத்தினின்றும் விழித்த புருடனுக்குப் பூர்வம் யாதொருபதார்த்தமிருந்ததோ! அதுவே இந்தப்பதார்த்தமென்று இவ்வாறுபிரத்தியபிஞ்ஞை யுண்டாகின்றதாதலால் சாக்கிரபதார்த்தங்கள் ஞானசமகாலத்தில் உற்பத்திநாசமுடையனவல்ல ஞானத்திற்குமுன்னே உள்ளன. ஞானநாசத்தினபின்னரும் உள்ளனவெனத்தோற்றினும் சொப்பனத்தில தற்காலத்திலுண்டான பருவதம், சமுத்திரமுதலியவற்றில ஞானஜநித்தற்குமுன்னே இவையுண்டாயினவென்று வெகுகாலஸ்திரத்துவபிராந்தியுண்டாகின்றதாகலால, எவ்வித்தையினால் மித்தையாகிய பருவதம், சமுத்திரமுதலியவை உண்டாயினவோ! அவ்வவித்தையினால வெகுகாலஸ்திரத்தன்மையும், ஸ்திரத்தன்மையின் ஞானமும் அநிர்வசனீயமாக வுண்டாகின்றன, அப்படிச்சாக்கிரபதார்த்தங்களினிடத்தும் அநேககாலஸ்திரத்தன்மை அவித்தையினவலியால மித்தையாகப்பதார்த்தங்களோடுகூடவே யுண்டாய்த் தோற்றாநின்றது.

சொப்பனபதார்த்தங்கள் சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமம். சாக்கிர பதார்த்தங்கள் அப்படிச் சாட்சாதவித்தையின பரிணாமமாக இல்லாமல கடத்திற்குற்பத்தி தண்ட சக்கர குலாலரால் உண்டாகின்றது. அப்படியே சாக்ரபதார்த்தங்களினுற்பத்தியும் தத்தங்காரணங்களால உண்டாகின்றது. சாட்சாதவித்தையினாலல்ல. சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமமாமேல், ஆகாசாதிக்கிரமத்தால் பஞ்சபூதங்களினுற்பத்தியும், பஞ்சீகரணமும், பஞ்சீகரணத்தால பிரமாண்டத்தி

னுற்பத்தியுஞ் சுருதியிற்கூறியிருப்பதும் அசங்கதமாம். ஆதலால், ஈசுரசிருஷ்டியாகிய சாக்கிரபதார்த்தங்கள் தத்தம் உபாதானங்களின பரிணாமங்களாம் சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமமல்ல. சொப்பனத்தின சகல பதார்த்தங்களும் அவித்தையின பரிணாமங்களாம். அவைகட்கு அவித்தை ஒன்றே உபாதானமாகலின அப்பதார்த்தங்கட்கும, அவற்றின் ஞானங்கட்கும ஒரே அவித்தையினால் ஒரேகாலத்தில உற்பத்திபொருந்தும். சாக்கிரபதார்த்தங்கள் வெவ்வேறுகாரணங்களால உற்பத்தியாகின்றன. காரியத்திற்குமுன்னே காரணம உண்டாயிருக்கும்: காரணத்திற்காரியம் லயமாம. ஆதலால் கடத்தினுற்பத்திக்கு முன்னும், கடநாசத்திற்குப்பின்னும் மண்டிரவிஉளது. இவ்வாறு, சிலபதார்த்தங்கள அற்பகாலஸ்திரமாயும, சில அதிககாலஸ்திரமாயும் காரியகாரணமாயும உள்ளன. சொப்பனபதார்த்தங்கள் அப்படியில்லையேயெனின, அதுகூடாது.

(௧௦௫) என்னை? சாக்கிரபதார்த்தங்கள்போலச் சொப்பனபதார்த்தங்களினுங்காரியகாரணத்தன்மை தோற்றுகின்றன. அஃதெங்ஙனம? ஒருவனுக்கு என்றுபக கன்றீன்றது,அல்லது என்றுஸ்திரீ பிரசவித்தாள் என்று இவ்வாறான சொப்பனம் உண்டாகில அங்கே பசுவினிடத்தும, ஸ்திரீயினிடத்துங்காரணத்தன்மையினறேற்றரவும, வெகுகாலஸ்திரத்தன்மையினறேற்றரவும் உண்டாகின்றன. கன்றினிடத்தும், புத்திரனிடத்துங்காரியத்தன்மையையும, அற்பகாலஸ்திரதன்மையுக்தோற்றரவாகின்றன. முழுதும சமகாலமாம். ஒன்று ஒன்றற்குக்காரணமாகஇல்லை பசு, கன்று, ஸ்திரீமுதலியவற்றிற்கு அவித்தையே உபாதானம். இதுபோலச் சாக்கிரத்திலும் சிலபதார்த்தங்கள் அதிககாலஸ்தாயியாயும், காரணரூபமாயும் சிலபதார்த்தங்கள் அற்பகாலஸ்தாயியாயும், காரியரூபமாயும் சொப்பனம்போலத்தோற்றரவாகின்றன: ஒன்று ஒன்றற்குக் காரியகாரணமாகஇல்லை; பின்னையோ சாட்சாதவித்தையின காரியமாம்.

(௧௦௬) சுருதியிற்கிரமமாகச் சிருஷ்டிகூறியிருப்பது அத்வைதத்தைப் போதித்தற்பொருட்டேயாம வேறபிப்பிராயமல்ல.

சகலபதார்த்தங்களும் பரமான்மாவினின்றும் உண்டாயிருக்கின்றனவாகலான், அதன் விவர்த்தமாம் யாது யாதொன்றனவிவர்த்தமோ! அது அதனது சொரூபமேயாதலால்சகலநாமரூபங்களும் பிரமத்தின் வேறல்ல; பிரமமேயென்னும்பொருளை உணர்த்துதற்பொருட்டேச் சிருஷ்டிகூறிற்று. கிரமமாகச் சிருஷ்டிகூறினது ஸ்தூலதிருஷ்டியுடையோர்க்கு விபரீதக்கிரமமாக லயசிந்தனநிமித்தம்; அதற்கும் அத்வைதஞானமே பிரயோஜனம். இதனால் கிரமமாகக்கூறுவதிலும் அபிப்பிராயமில்லை. சிருஷ்டியிற் கிரமமில்லை. சகலபதார்த்தங்களும் ஓரவித்தையினாலுண்டாயிருக்கின்றன; அவைகட்குப்பரஸ்பரம் காரியகாரணபாவமும், பூர்வோத்தரபாவமும் அவித்தையாற்பண்ணப்பட்டசொப்பனம்போலுமவித்தையாகத்தோற்றரவாகின்றன.

சகலபதார்த்தங்களும் சாட்சாதவித்தையின் காரியமாம். சுத்திரஜதம்போலும், அல்லது சொப்பனம்போலும் அவித்தையாவிருத்தி உபஹிதமான சாட்சியினால் அவைகள் பிரகாசிக்கின்றன. ஆதலால் சகலபதார்த்தங்களும் சாட்சிபாசியங்களாம். ஞானாகார ஞேயாகாரமான அவித்தையின்பரிணாமங்கள் ஒரேகாலத்திலுண்டாய்க்கூடவேகஷ்டமாகின்றன. அதனால் எப்போதுபதார்த்தஞானமுண்டாகின்றதோ அப்போதே ஞானத்திற்கு விஷய பதார்த்தமுமுண்டாகின்றது. அந்நியகாலத்திலுண்டாகவில்லை. இதையே திருஷ்டிசிருஷ்டிவாதமென்பர்.

இந்தப்பட்சத்தில் பதார்த்தங்களின் அஞ்ஞாதசத்தை இல்லை ஞாதசத்தைதானுண்டு; அத்வைதவாதத்தில் இது சித்தாந்தபட்சமாம்; இந்தப்பட்சத்தில் இரண்டுசத்தைதானுண்டு மூன்றில்லை, எதனாலெனின்? அநான்மபதார்த்தங்கண்முழுவதும் சொப்பனம்போலப் பிராதிபாசிகமாம். பிரதீதிகாலத்தினன்றி அந்நியகாலத்தில் அநான்மாவிற்குச்சத்தை இல்லை; இதனால் மூன்றாவதானவியாவகாரிகசத்தையில்லை; இந்தப்பட்சத்தில் சகலஅநான்மபதார்த்தங்களும் சாட்சிபாசியமாம்: பிரமாதா பிரமாணங்கட்கு விடயமாக யாதொன்றுமில்லை. எதனாலெனின்? அந்தக்கரணம், இந்திரியம், கடாதிகள் ஆகிய சகலதிரிபுடிகளும், அவைகளின் ஞானமும் சொப்பனம்போல ஏககாலத்திலுண்டாகின்றன; அவைகட்கு விஷயவிஷயிபாவங்கூடாது. கடாதிவிடயங்கள், சோத்திராதி இந்திரியங்கள், அ

ப்படியே அந்தக்கரணம் இவைகளை ஞானத்திற்கு முன்னரேயிருந்தா ல நேத்திராதிவழியாக அந்தக்கரணத்தின்விருத்திரூபஞானம் பிரமா ணஜந்யமாம்; அவ்வந்தக்கரணம், இந்திரியம், விடயம் இம்மூன்றும் ஞானத்திற்குப் பூருவகாலத்தில் இருக்கவில்லை. ஞானசமகாலத்திலே யே சொப்பனம்போலத்திரிபுடி உண்டாகின்றன. ஆதலால், திரிபு டிஜந்யஞானம் யாதொன்றுமில்லை. அங்ஙனமாயினும், ஞானத்திற் சொப்பனம்போலத் திரிபுடிஜந்யத்தன்மைபிரதீதியாகின்றது. ஆத லால் சாக்கிரபதார்த்தங்கள்சாட்சிபாசியமாம்: பிரமாணஜந்யஞான த்திற்குவிடயமல்ல; இதனாலும் சொப்பனத்திற்குச் சமானமாகமித் தையாம்என்பதுபெறப்படும்.

அன்றியும், சாக்கிரத்தில் எவ்வளவோபதார்த்தங்கள் மித்தியா ரூபமாக அறியப்பட்டிருக்கின்றன. வேறுசில பதார்த்தங்கள் சத்தி யரூபமாகவே அறியப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் அநாதிகாலபதா ர்த்தங்கள்; அவைகளிற் சில நஷ்டமுமாகின்றன. வேறே அவைகட குச்சமானமாக உற்பன்னமுமாகின்றன. இவ்வாறான பிரபஞ்சதா ரை ஓர்போதும் நாசமாவதில்லை. யாதொருவனுக்கு ஞானமுண் டாமோ! அவனுக்குப்பிரபஞ்சந்தோன்றுவதில்லை; மற்றையோர்க்கு த்தோற்றமாம்; அந்த ஞானத்திற்குச் சாதனம் வேதமும், குருவு மாம்; அவைகளால் பரமசத்தியம்பெறப்படும் என்று இவ்வாறான தோற்றரவு சாக்கிரத்திலுண்டாகின்றது; அங்கே சிலபதார்த்தங்க டகு மித்தியாத்தன்மை, சிலபதார்த்தங்கட்கு நாசம், சிலவற்றிற்கு உற்பத்தி, வேதத்தினாலும், குருவினாலும் பரமபுருஷார்த்தப்பிராப்தி இவ்வைமுழுவதும் அவித்தையினுற்பன்னப்பட்ட சொப்பனம்போல மித்தையேயாம். வாசிட்டத்தில க்ஷணமாத்திரசொப்பனத்தில் வெ குகாலத்தோற்றரவும், சாக்கிரம்போல நிலையாகப்பதார்த்தங்களின் றோற்றரவும், அவற்றால் வெகுகாலம் போகமும் உண்டாமென்று அ நந்த இதிகாசம் உண்டு. இவ்வாற்றால், சாக்கிரபதார்த்தங்களுக்குச் சொப்பனத்தைப்பார்க்கினும் கிஞ்சித்தும் விலட்சணத்தன்மையில் லை. ஆன்மாவுக்கந்நியமான சகலமும் மித்தையாம். ஆகவின், "சொ ப்பனம்போலுமெனறேதுணிந்தவன் ஞானியாவான்" என்றார்.

இவ்வாறு சொப்பனத்வைதப்பற்றி விசாரசாகரகிரந்தத்தில் வி சாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி விருத்திப்பிரபாகரகிரந்தத்தில் எடுத்துக் கிஞ்சித்துக்காட்டுதும். அத்வைதவாதத்தின் முக்கிய சித்தாந்தம், சேதனம் சத்தியம்; அதற்குப் பின்னமான சகலமுமித்தை: அநிர்வசனீயத்தை மித்தையென்பர். ஆதலால் சேதனத்திற்குப்பின்னபதார்த்தங்களைச் சத்தியமென்று சொல்லுதல் அப்பிரசித்தகற்பனை. சேதனத்திற்குப்பின்னபதார்த்தங்களில் அநிர்வசனீயத்தன்மை அதிப்பிரசித்தமாம். யுத்தியினால் விசாரஞ்செய்யும்போது யாதோர் அநான்மபதார்த்தங்களின் சொரூபமும் சித்திக்கவில்லை: தோற்றரவாகின்றனவாதலால் சகலஅநான்மபதார்த்தங்களும் அநிர்வசனீயமாம். சித்தாந்தத்தில் அநான்மபதார்த்தங்களொன்றும் சத்தியமல்ல கந்தர்வநகரம்போலச் சகலபிரபஞ்சமும் திருஷ்டநஷ்டசுபாவமாம். சொப்பனத்தைப்பார்க்கிலும் சாக்கிரபதார்த்தங்களிற்கிஞ்சித்தும் விலட்சணத்தன்மையில்லை. சுத்திரஜதம்பிராதிபாசிகம்: காக்கையினகரமுதலியவற்றிலுள்ளஇரஜதம் வியாவகாரிகம். இவ்வாறு அநான்மபதார்த்தங்களில் மித்தியாத்வ சத்தியத்வமானவிலட்சணத்தன்மை பரஸ்பரங்கூறியிருக்கின்றது.

அது ஸ்தூலபுத்தியுடையோர்க்கு அத்வைதபோதத்தில் பிரவேசத்தின்பொருட்டு அருந்ததிநியாயத்தாற் கூறினதாம். என்னை? ஸ்தூலபுத்தியுடையோனுக்கு முன்னமேமுக்கியசித்தாந்தரீதியைச்சொல்லில் அற்புதமானஅர்த்தத்தைக்கேட்டு அநான்மாவில் சத்தியத்வபாவனையுடையஅப்புருடன் சாஸ்திரத்திற்பராமுகனாய்ப் புருஷார்த்தத்தில்நின்றும் பிரஷ்டனாவன்; வியாவகாரிகபிராதிபாசிகபேதத்தால் அநான்மபதார்த்தங்களுக்கு இருவிதசத்தைகூறிச் சேதனத்திற்குப் பாரமார்த்திகசத்தைகூறிடில் சேதனத்திலும் நியூனசத்தை பிரபஞ்சத்திற்குளதென்பது புத்தியில் ஆரூடமானபின் சொப்பனமுதலிய திருஷ்டாந்தத்தால் சகலஅநான்மபதார்த்தங்களையும் பிராதிபாசிகமாகவறிந்து நிஷேதவாக்கியங்களால் அவற்றிற்குச் சத்தாஸ்பூர்த்தியின்மையை அறிந்துகொள்ளுவனென்றே சத்தைபேதங்கூறினர். அநான்மபதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரஞ்சத்தைபேதங்கூறுவதில் அத்வைதசாஸ்திரத்திற்குத் தாற்பரியமில்லையென்றிவ்வாறு விருத்திப்பிரபாகரகிரந்தத்திற் கூறியிருக்கின்றமைகாண்க.

"சொப்பனம்போலுமென்றே துணிந்தவன் ஞானியாவான்" என்றதற்கு, உ-ம்—வாசிட்டம். "வானகமாமனைத்துங் கற்பனைமாத் திரம்வாளா வனராகின்ற, தானசக கனவுதனிற் கனவுபோ விராகவனே யறிதி யன்றே, யினமுறப் பிறப்பில்லை யிறப்பில்லை யெவ்விடத்து மொன்றுமென்றும், ஞானபர மார்த்தத்தா லிவையெல்லாம் பொய்யாக நனைனுமன்றே." எனவரும். மற்றும வருவனவற்றுற் காணக. (சரு)

(கபஎ) [இனி அபவாதவிலக்கணம்.]

அரவன்று கயிறென் றாற்போ லாளன்று தறியென் றாற்போல
குரவன்சொல் லுபதே சத்தாற் கூறுநூ லொளியைக் கொண்டு
புரமன்று புவன மன்று பூதங்க ளன்று ஞானத்
திரமெனும் பிரம மென்று தெளிவதே யபவா தங்காண். ()

(இ-ள்) அரவு அன்று கயிறு என்றால் போல-(இது) சர்ப்பமன்று இரச்சுதானென்று தெளிந்தாற்போலும்—ஆள் அன்று தறி என்றால் போல- (இவ்வுரு) புருடனன்று கட்டைதானென்று தெளிந்தாற்போலும்—குரவன் சொல் உபதேசத்தால்-தேசிகர் உபதேசித்த உபதேசவழிகொண்டும்—கூறும் நூல் ஒளியைக்கொண்டு- (அத்தேசிகர் உபதேசித்தபடியே) உபதேசித்தருளும் சாஸ்திரவிவேகத்தைக்கொண்டும்—புரம் அன்று புவனம் அன்று பூதங்கள் அன்று- இது சரீரமன்று, இது புவனமன்று, இவை பூதங்களல்ல—திரஞானம் எனும் பிரமம் என்று-ஸ்திரமான சொரூபஞானமெனும் பிரமமேயென—தெளிவதே அபவாதம்- (சமுச்சயமின்றித்) துணிவதே அபவாதமாம்—எ-று.

காண்-முன்னிலையசை.

"தெளிவதே அபவாதம்" என்றதால், சமுச்சயமின்றி, என்பது வருவித்தாம்.

"நாமவேறு உலகுவேறென்னும் அவிவேகவிருளைப் போக்குதலின், நூலாலுண்டாகுமவிவேகத்தை, "ஒளி" என்றார்.

"கூறுநூல வெளிச்சநகொண்டு" எ-ம், "ஞானத்திரமென்றும பிரமமென்றும்" எ-ம் பாடமுளது.

"திரம்" என்றது, சொரூபஞானமாகியபிரமம் அந்தக்கரணவிருத்திரூபஞானம்போலத் தோற்றமொடுக்கமில்லாதிருப்பதை விளக்கினறது.

"குரவன்சொல லுபதே சத்தாற் கூறுநூ லொளியைக் கொண்டு" என்றுஇவர்கூறினதுபோலவே, "தேசிகனூல்சொலவழியிற்செல்லுவாய்" என வாசிட்டத்திற்கூறியிருப்பதுகாண்க.

பிரமத்திற்கற்பிதமானசகம பிரமமே அந்நியமல்லஎனபது, ஸ்தாணுவிற்கற்பிதமாகியபுருடன ஸ்தாணுவே அந்நியமன்றெனபதுபோல வாதசமாருதிகரணமாமெனக.

"பரமனறு புவனமனறு" என்றதற்கு. உ-ம். வாசிட்டம். "இருங்கற பகவினை விரைநதேக வநதேன் பலசொல் வியுமபயனென. ஒருங்கச் சொலலுமபயனகேளாய் தோன்ற விங்குள் ளதுவுருவித, தொருங்கப புறத்துரு சிதமதெல்லை யுளனதுஞ்சித தெலலையற, நெருங்குற றதுருசித தியானசிததுசீசித் துலக நிறைசித்தே." எ-ம், 'எனறுவெளி யேகியபின னெலலா மறிவா முலகினைப்பார்த்து, னறுவொக்கு மொக்குமெனக் குசனு வுரைத்த துணையதே, முனறு மவனி சிததுலகு மூனறுஞ் சிதது நான்சித்து, கனறு வான நிலைசிததுா ட்டுகினற தெலாஞ்சிததே" எ-ம் வரும். மறறுமவருவனவறறறகாணக. (௧௬)

[மூகளியசெதரூபமான அபவாதங்கூறி, இதற்குஅசமர்த்தரான மந்தபிரஞ்ஞருக்குப் பஞ்சீகரணமகாவாக்கியத்திற்கூறியபடி லயசிந்தனரூபாபவாதங்கூறுகின்றார்.]

பட்டுமூனு லும்போற செய்த பணியும்பொன் னும்போற பார
கடமுமண் ணும்போ லொன்றாங் காரிய கார ணங்கள் [கதில
உடன்முதற் சுபாவ மீறு வொன்றிலொன் றுதித்த வாறே
அடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தபவாத வுபாய மாமே. ()

(இ-ள்) காரியகாரணங்கள்-காரியமாகிய சகத்தையும அதற்கு

உபாதானகாரணமாகிய பிரமத்தையும—பார்க்கில் - (சுருதி*தர்க்க§ அநுபவங்$களால்)விசாரிக்குமிடத்து—படமும் நூலும்போல்-(காரியமாகிய) படமும் (அதற்குஉபாதானகாரணமாகிய) நூலும்போலவும—செய்த பணியும் பொன்னும்போல-செய்யப்பட்ட(காரியமாகிய) ஆபரணமும, (அதற்குஉபாதானகாரணமாகிய) பொனனும்போலவும—கடமும் மண்ணும்போல்-(காரியமாகிய) கடமும, (அதற்கு உபாதானகாரணமாகிய) மண்ணும்போலவும — ஒன்றும-அநந்யமாகு (மேயன்றி அந்யமாகா)—உடல் முதல் சுபாவம ஈறு-(இவ்வத்வைதசித்தாந்தத்தை) நூலதேகமுதல், அவித்தையீறாக—ஒனறில் ஒனறு உதித்த ஆறே-ஒன்றினின்றுமொனறுணடானபடியே—அடைவினில ஒடுக்கிக்காண்பது-முறையே ஒடுக்கிப்பார்ப்பது—அபவாத பாயம ஆம்- அபவாதமெனனும் உபாயமாம—எ-று.

சுபாவம், அஞ்ஞானமெனறு இதையிற்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அஞ்ஞானம், அவ்வியத்தம ஒனறிறகேபரியாயம.

"அடைவினிலொடுக்கிக்"காணுமாறு

தூலப்பிரமாண்டங்களமுழுவதும பஞ்சீகிருதபூதகாரியமாய அவற்றில் யாதுபிருதுவியின்காரியமோ! அது பிருதுவியின்சொரூபம. சலத்தின்காரியம் சலத்தின்சொரூபம. இப்படியே எது எந்தப்பூதத்தின காரியமோ! அது அப்பூதத்தின்சொரூபமேயென இவ்வாறு ஸ்தூலப்பிரமாண்டமுழுவதும் பஞ்சீகிருதபூதசொரூபமேயென்றும, பஞ்சீகிருதபூதமும அபஞ்சீகிருதபூதகாரியமேயாகலின, அபஞ்சீகிருதபூதமே வேறில்லை யென்றும, அந்தக்கரணமுதலிய சூக்குமசிருஷ்டிகளும், அபஞ்சீகிருதபூதகாரியமேயாகலின, அபஞ்சீகிருதபூதசொரூபமேயாம. அவற்றுள், அந்தக்கரணம் பூதங்களின்சத்துவகுணகாரியமாகலின, சத்துவகுணசொரூபம. பிராணன் பூதங்களின

---

*சுருதி—ஏதமேவாத்விதீயம்பிரமம்ல்லவா என்பது.

§தர்க்கம்—காரியம் காரணத்திற்குப்பின்னமோ! அபின்னமோ! என்பது முதலியன; அவை பிரமகீதையின் ஐக்கியமத்தியாயத்திற்காணக.

$அநுபவம்—பிரமவித்துக்களின அநுபவம.

ரஜோகுணக்கூற்றின்காரியமாகலின், ரஜோகுணசொரூபம். குதேந்திரியம, பிருதுவியின்ரஜோகுணக்கூற்றின்காரியமாகலின், ரஜோகுணசொரூபம். கிராணேந்திரியம், பிருதுவியினசத்துவகுணகாரியமாகலின, பிருதுவியின்சத்துவகுணசொரூபம். அப்படியே ஜிகவேந்திரியமும, உபஸ்தேந்திரியமும் சலத்தின் சத்துவகுண, ரஜோகுணசொரூபம். நேத்திரேந்திரியமும, பாதேந்திரியமும தேயுவினசத்துவகுண, ரஜோகுணசொரூபம. துவக்கேந்திரியமும, பாணீந்திரியமும வாயுவின்சத்துவகுண, ரஜோகுணசொரூபம். சுரோத்திரேந்திரியமும, வாக்கிந்திரியமும ஆகாசத்தினசத்துவகுண, ரஜோகுணசொரூபமாம; என்றிவ்வாறு சூட்சுமசிருஷ்டிமுழுவதும அபஞ்சீகிருதபூதசொரூபமேயென்றுஞ்சிந்தித்து அபஞ்சீகிருதபூதங்களையும, பிருதுவி சலத்தினகாரியமாகலின, சலசொரூபம. சலம தேயுவினகாரியமாகலின, தேயுவினசொரூபம தேயு வாயுவின்காரியமாகலின, வாயுவினசொரூபம. வாயு ஆகாசகாரியமாகலின, ஆகாசசொரூபம ஆகாசம தமோகுணபிரதானப்பிரகிருதியின்காரியமாகலின, பிரகிருதியினசொரூபம தமோகுணப்பிரதானப்பிரகிருதியும, அவ்வியத்தத்தின அவஸ்தாவிசேஷமாகலின, அவ்வியத்தசொரூபமாம. அவ்வியத்தம பிரமசேதனத்தினசத்தியாம. புருடனிடத்துச்சாமர்த்தியரூபசத்தி புருடனினும்பின்னமாகாமைபோல, சேதனத்தினிடத்து அவ்வியத்தரூபசத்தி பிரமசேதனத்தினும பின்னமல்லவென, இவ்வாறு சர்வஅநாத்துமபதார்த்தங்களையும பிரமத்தினகண லயசிந்தனஞ்செய்து அத்துவைதப்பிரமம யானேயென்றுசிந்திப்பதாமெனக. (௪எ)

[ஆவரணசத்தி எத்தன்மையதாமாலோவெனச் சீடன் சங்கிக்க அதற்கு உத்தரங்கூறத்தொடங்கல்.]

தூடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாஞ் சத்தி செய்யும்
ஏடணை விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசத் திகளென் றீரே
ரூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகமுஞ் சொல்லு மையா
கேடறக் குருவே யென்னைக் கிருபையோ டருளசெய் வாரே.()

(இ-ள்) தூடண தமத்தில் வந்த-நிந்திக்கத்தக்க தமப்பிரதான (மாயை)யில்நின்றுமுண்டான—தோற்றம் ஆம் சத்தி செய்யும்-விட்

சேயமாகிய சத்தியுணடாக்கும—ஏட்டிணை விகாரம் சொனனீர்-இசசா ரூபமான (ஆகாசாதிப்பிரபஞ்ச) விகாரத்லைத அருளிச்செய்தீா—இர ணடு சததிகள என்றீரே- முன்னே தாமதகுணம) இரணடுசத்தியாயப பிரநதுதோனறுமென்றீராதலால் — மூடல் ஆம சத்தி செய்யும மோகமும-ஆவரணரூபமானசத்தி செய்யாநிற்குமமயக்கததையும— கேடுஅற-(எனது) துன்பமற—ஐயா குருவே-எனது பிதாவாகிய ஆசா ரியரே — சொல்லுமஎனன-உபதேசித்தருளுமெனறு (சீடன) வின வ—கிருபையோடு அருள் செய்வாா—எ-று.

"தொலைவில் பொருளியா வையுமாகித துனனி யொனறு பிச சை" என வாசிட்டததிற்கூறியிருப்பதால், "ஏட்டிணைவிகாரம" என ரூ

"மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகம" எனறதறகு. உ-ம. வாசிட டம. "அதுதா னறியாக் கிடாநலகி யதுவே யதுவல் லாததுபோ ற, நிதமாய் நிற்கு மிமமாயைச சிததி ரநதா னறபுதமே, பொதுவா யஙக மததனையும் புணாநது பிரிவற றிருக்கவுநதா, னிதமா யுயிரை யுயிாகாணு திருக்க மயக்கு மியாரையுமே" எனவரும. மறறுமவருவ னவற்றூற்காண்க. (ரகூ)

(கo-ஏ) [ஆவரணசததியின்றனமையைத தரிசிப்பிக்கின்றூா.]

தானிகா தனக்கா மீசன் றனையுநதங் கனைததாக கண்ட
ஞானிக டமையு மன்றி காலஙிக பாதி யென்னும
ஊனிடை யுயிர்க ளுளளத் துணாவிழி குருடாம் வண்ண ம
வானிலங் திசைகண் மூடு மழைநிசி யிருளபோன் மூடும(ருக)

(இ-ள்) தனக்குத்தான் நிகர்ஆமாசன்தனையும-(சர்வஞ்ஞத்வா திகலயாணகுணஙகளினுல்) தனக்குத்தானேநிகராகிய ஈசரனையும— தஙகளைத்தாமகண்டஞானிகள்தமையும்-(பிரத்யகபின்னபரமானபா வான) தமமைததாம் அறிக்துள்ள ஞானிகளையும்—அன்றி-தவிர—ஈா லதி- (பிரமமென்ப) தில்லை—பாதி-பாகமாகவில்லை—என்னும்-என் றுவியவகரிக்கும்—ஊனிடைஉயிாகள்-உடலின்கண்ணுள்ள (மற்றைச

சீவர்களின—உளளத்துஉணர்விழி-அந்தக்கரணத்தின் ஞானதிருஷ்டியானது—குருடாம்வண்ணம்-குருடாகும்படிக்கு—வானநிலமதிசைகள மூடும - ஆகாசம்பூமிதிக்குகளை(விழிக்குத்தோன்றாமல) மறைககாரினற—மழைநிசி இருள்போல் மூடும் - காரகாலத்திரவினிருளபோலமறைக்கும் — (அதுவே ஆவரணசத்தியின்மோகமாம என்ற றிதி—.எ-று.)

உணா எனபது முதனிலைத தொழிற்பெயர்.

நாஸ்தி நபாதி யெனனுமம உயிாக ளுணர்விழி குருடாம வண்ணம மூடும எனக்கூட்டுக.

"நாஸ்தி நபாதி" எனனுமம வியவகாரத்திற்கேது ஆவரணசததி, இதை, ருகூ-ம செய்யுளுரையில விரிக்கப்படும்; ஆண்டுககாணக.

நாததத்தின் உபாதிஎனறே எனனுமம பாடமுமுளது. "நாதம" எனபது வேதாநதசாஸ்திரததினபரிபாஷையான சத்தமனமையின, அதுபிறழ்ந்தபாடமாமெனக (௩௯)

[மூடுமெனறு முறகூறியதைப புலப்படக்காட்டுகின்றார்.]

பூன்றமாம் பிரமத துககும புறத்துள விகாரங் கட்குமம
ஆன்றகூ டஸ்த னுககு மகத்துள விகாரங் கட்குமம
தோன்றிய பேதஞ் சற்றுந தோன்றாமன் மறைதது மூடுமம
ஊன்றிய பலவி யாதி யுண்டாக்கு முபாதி யீதே. (௪௦)

(இ-ள்) பூனறம ஆம பிரமத்துக்கும்-பூரணமாகிய பிரமத்திறகும—புறதது உள விகாரஙகட்கும்-புறம்பே இதுவென்னும் விருத்தி விடயமாகவுள்ள ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத்திற்கும்—ஆன்ற கூடஸ்தனுககும-அறிவுருவான கூடஸ்தனுக்கும்—அகத்து உள விகாரங்கட்கும-உள்ளே (யான எனனுமம விருத்தி விடயமாகவுள்ள) அகங்காராதிகட்கும—தோன்றியபேதம்-(சுபாவசித்தமாக)விளங்குவனவாகியபேதஙகள்—சற்றும்-கிஞ்சித்தும்—தோன்றாமல் மறைத்து-(உணர்வு விழிககு) விளங்காவண்ணம்(அதைக்குருடாக்கி)—மூடும்-(அப்பேதஙகளை ஆவரணசததி)மறைக்கும்—ஊன்றியபலவியாதி- (கடத்தற்கரிதாம) வலிமைபெற்றுள்ளஜநநமாகியரோகம—உண்டாக்கும்உபாதி- வு

ளாக்கும் உபாதி—ஈதே - இவ்வாவரணசத்தியேயாம் (வேறென்றல்ல.)—எ-று.

அதிஷ்டானமானகூடஸ்தப்பிரமங்கட்கும், ஆரோபமான அகங்காராதிப்பிரபஞ்சங்கட்கும்உள்ளபேதங்கள், முறையேசச்சிதாநந்தமும், அநாதசடதுக்கமுமாம்.

முற்செய்யுளிற்கூறியிருப்பதாலும், இதில் "தோன்றுமன்மறைந்து" என்பதாலும், "உணாவுவிழிக்கு" என்பதுவருவித்ததாம்.

அதிஷ்டானவாரோபங்களின் பேதங்கடோன்றுமன் மூடேதால ஆவரணசக்தியை "மூடல்" என்றும், அகங்காராதிப்பிரபஞ்சங்களாகத்தோன்றுவதால் விட்சேபசத்தியைத் "தோற்றம்" என்றும் ஆங்காங்கே கூறுகின்றனர். (௯0)

[ஆவரணசத்தியின்மறைப்பைச் சிடன் ஙனறுகத்தெரிந்து
கொள்ளும்பொருட்டுப்பின்னுங் கடாவிடைக
ளாலுணாத்துகின்றா]

ஆதார மறைந்து போனு லாரோப மெங்கே தோன்றும
ஆதார மறையா தாகி லாரோப மில்லையே யென்றால்
ஆதாரஞ் சமம்வி சேட மாமென விரண்டு கூறும
ஆதாரஞ் சமமா மெங்கு மாரோபம விசேட மாமே. (௯௧)

(இ-ள்) ஆதாரம் மறைந்துபோனால்-(காடாந்தகாரத்தில இரசுப்போல) ஆதாரமானபிரமமானது தோன்றுமலமறைந்துபோமாயின்—ஆரோபம் எங்கே தோன்றும்-(பிராதிபாசிகசர்ப்பம்போல) ஆரோபமான சகத்தோசிடத்துமுண்டாகமாட்டாதே — ஆதாரம் மறையாதாகில்-(மத்தியானவெய்யிலில் இரச்சுப்போல) ஆதாரமான பிரமமானது மறைபடாமல்விளங்குமாயின்—ஆரோபம் இல்லையே என்றால்-(பிராதிபாசிகசர்ப்பம்போல) ஆரோபமானசகத்துண்டாக நியாயமில்லையேயென்றுசங்கிக்கில்—ஆதாரம் சமம் விசேடம் எனஇரண்டு கூறு ஆம்-ஆதாரமானதுசாமான்யமெனவும், விசேஷமெனவும்இரண்டுகூறுடையதாம்—(அவற்றின்இலக்கணம் யாதெனின்?) எங்கும் ஆதாரம சமம் ஆம்-அதிகதேசம் (அதிககாலத்தில்)உள்ளஆதாரம்சா

மான்யவாதாரமாம—ஆரோபம விசேடம் ஆம்-நிழுனகாலம நிழுன தேசத்திலுள்ளவை விசேஷமாம்—எ-று.

நிழுனகாலம் நிழுனதேசத்திலுளதென்பார், "ஆரோபம" என்றார் "எங்கும்" என்றதால், காலம்வருவிக்கப்பட்டது (௫க)

[இதுவுமது.]

சகமதி லிதுவென் சுட்டாஞ் சமானந்தான் மறைந்திடாது
மிகவிது கயிறா மென்னும் விசேடந்தான் மறைந்து போகும்
அகமெனுஞ் சமானந் தன்னை யஞ்ஞான மறைத்தி டாது
பகர்விசே டமதாஞ் சீவன் பரமெனு மதனை மூடும். (௫௨)

(இ-ள்) சகமதில-உலகில—இது என் சுட்டு ஆம்-(மந்தாந்தகாரத்தில எதிரேகிடக்குமிரச்சுவில இது சாப்பமென்புழி,) இதுவென்று சுட்டப்படுவதான—சமானந்தான் மறைந்திடாது-சாமானயரூபம மறையாது—இது கயிறு ஆம என்னும்-இஃதிரச்சுவாமென்றுகாணப்படும—விசேடந்தான-(முன்சொரூபமான) விசேஷபாகந்தான—மி க-பெரும்பாலும—மறைந்துபோகும—(அதுபோல) பகர் விசேடமது ஆம சீவன-கற்பிதவிசேஷமாகச் சொல்லாநிற்குஞ் சீவன—அகம் எனும சமானந் தன்னை-யான உளனென்னும் சாமான்யரூபமாகிய வாதாரத்தை—அஞ்ஞானம மறைத்திடாது-ஆவரணசத்திமறையாது—பரம எனும அதனை மூடும-(யானசேதன, ஆநந்த, வியாபக, நித்தியசுத்த, நித்தியமுத்தரூபப்) பிரமமென்னும விசேஷரூபத்தையே மறைக்கும,—எ-று.

அஞ்ஞானகாரியமாகிய ஆவரணசத்தியை அஞ்ஞானமென்றது காரணவாகுபெயர். (௫௨)

(கoக) சண்டிஃதிரகசியம்.

இரச்சுவுக்கு இரண்டு ரூபமுண்டு. ஒன்று சாமான்யரூபம. மற்று விசேஷரூபம். இதுவென்பது சாமான்யரூபம். இரச்சுவென்பது விசேஷரூபம். இது சர்ப்பமென்புழி, மித்தியாசாப்பத்தோடபி

---

* நிழுனம = அற்பம்,

ன்னமாய்ப் பிராந்திகாலத்திலும் தோன்றுகிற்கும் இதுவெனும ரூபம் சாமானயரூபம. யாது பிராந்திகாலத்திற்றோன்றுகிருந்து தான் தோனறுவதால பிராநதிநிவிர்த்தியாமோ! அது இரச்சுவின் விசேஷரூபமாம. அபபடியே ஆன்மாவுக்கும் சாமானயமும், விசேஷமுமாகிய இரணடுரூபமுண்டு. சத்துருபம் சாமான்யமாம. அசங்கத்தனமை, கூடஸ்ததனமை, நித்தியமுக்ததன்மைமுதலியன விசேஷரூபமாம். எனனெனி? தூல சூட்சும சங்காதங்களுள்ளனவென்புழி, தூல சூட்சுமசஙகாதப்பிராந்திசமயத்திலும, மிததியாசஙகாதத்தோடபினனமாயச சத்துருபந்தோனறுகிறபதால ஆனமாவினசத்துரூபம சா-மானயரூபமாம. தூல சூட்சுமசஙகாதஙகளின் பிராநதிசமயததில ஆன்மாவின் அசஙகததனமை, கூடஸ்ததனமை, நித்தியமுத்ததனமைமுதலிய சொரூபந்தோனறாமல் அசஙகதவமுதலிய ஆனமாவின சொரூபந்தோனறுவதால சஙகாதப்பிராநதி நிவிர்த்தியாகலின, அசஙகததன்மை, கூடஸ்ததனமை, நித்தியமுததத்தனமை, வியாபகததனமைமுதலியன விசேஷரூபமாம. சாவப்பிராநதிகளிலும சாமானயரூபம ஆதாரமெனறும, விசேஷரூபம அதிஷ்டானமெனறுஞ்சொலலப்படும். எபபடிசசாபபததிறகு ஆசிரயமாயுள்ள இரச்சுவினசாமான்யமாகிய இதுவெனுமரூபம சர்ப்பததிறகு ஆதாரமும், விசேஷமான இரச்சுரூபம அதிஷ்டானமுமாகிறதோ! அப்படியே மித்தியாப்பிரபஞ்சத்திற்கு ஆசிரயமாயுள்ள ஆன்மாவினது சாமானயமாகிய சத்துரூபம் பிரபஞ்சத்திறகு ஆதாரமும, அசங்கத்வமுதலிய விசேஷரூபம் அதிஷ்டானமுமாம. இவவாறு, ஆதாரவதிஷ்டானஙகட்குச் சர்வஞ்ஞாத்மாவென்னும் முனிவரால கிஞ்சித்பேதஞ்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மந்தாந்தகாரத்தில் சாமானயரூபததால் ஞாதமாயும், விசேஷரூபத்தால் அஞ்ஞாதமாயும் உள்ள இரச்சுவில் சாப்பாத்தியாசம் உணடாகினறதேயல்லாமல் அத்தியந்தம் ஞாதமாயும், அத்தியந்தம அஞ்ஞாதமாயுமுள்ள இரச்சுவில் அததியாசம உண்டாகக் காணப்படவிலலை. நிர்விசேஷமான ஆன்மாவில் ஞாத அஞ்ஞாததன்மைகள் கூடாமையால் பிரபஞ்சவத்தியாசமுங் கூடாதே எனின்? இவவாறதை பொருந்தாது. என்னை? ஆன்மா உண்டென்பது சகலாக்குந் தோற்றரவாகின்றது; தன்னுடையசொரூபத்துக்கு ஆன்மாவென்றுபெயர்: யான்இலனென்றொருவனுக்குந்தோற்றரவுன்

டாகவில்லை; பின்னையோ? உளனென்றே தோற்றரவுண்டாகின்றதாகலான், சத்துரூபத்தால் ஆன்மா ஞாதமாயும், யான் சைதந்நியன், ஆநந்தன், வியாபகன், நித்தியசுத்தன், நித்தியமுத்தன் என ஒருவனுக்குந் தோற்றரவுண்டாகாமையின், சைதந்நிய, ஆநந்த, வியாபக, நித்தியசுத்த, முத்தரூபத்தால் ஆன்மா அஞ்ஞாதமாயும் இருக்கின்றது. இவ்வாற்றை அநுபவித்தும் இவ்வநுபவித்தவார்த்தை யுத்தியினால் நிவர்த்தியாகாது. யாவர்க்குந்தோற்றரவாகின்ற ஆன்மாவின் சத்துரூபம் சாமான்யரூபம். கேவலம் ஞானிக்கே பிரதீதியாகின்ற சேதன, ஆநந்தாதிகள் விசேஷரூபம். யாதொன்று அதிககாலத்தில், அதிகதேசத்திலிருக்கும் அது சாமான்யரூபம். நியூனகாலத்தில், நியூனதேசத்திலிருப்பது விசேஷரூபம். சத்தைப்போலவே, சேதன ஆநந்தாதிகள் ஆன்மாவின் சொரூபமாய் எங்கும் வியாபகமாகவிருத்தலால் இவைகட்கு நியூனதேசமும், சத்துரூபத்திற்கு அதிக தேசமும் உளதெனலும், ஆன்மா நிர்விசேஷமாதலால், சத்துரூபம் சாமான்யக்கூறு, சேதன, ஆநந்தாதிகள் விசேஷக்கூறெனலுங்கூடாதேயெனின்? அற்றன்று சத்தின்றோற்றரவு யாவர்க்கும் அவித்தியாகாலத்திலும் உண்டு. ஆன்மா சேதனம், ஆநந்தரூபமெனலுந்தோற்றரவு யாவர்க்கும் அவித்தியாகாலத்திலில்லை கேவலம் ஞானிக்கே உண்டாகின்றது. அவித்தியாகாலத்திலும் சேதன, ஆநந்த, முத்தத்துவம், சுத்தத்துவமாதியும் உளவேனுந்தோற்றரவாகாமையின் இல்லாதனபோலுமிருந்தன; இவ்வபிப்பிராயத்தால் அவை நியூனகாலத்துள்ளனவெனவும், சத்துரூபம் அதிககாலத்துள்ளதெனவுங்கூறினர். சத்துரூபத்திற்கும், சேதன ஆநந்தாதிகட்கும் சாமான்ய விசேஷபாவமில்லையாயினும், அற்பகால, அதிககாலத்தின்றோற்றரவாகின்றமையின், சாமான்யவிசேஷபாவம்போலுமிருந்தன; இக்காரணத்தால் ஆன்மாவின் சத்துரூபஞ் சாமான்யக்கூறென்றும், சேதன ஆநந்தாதிகள் விசேஷக்கூறுகளென்றுஞ்சொல்லப்படும். ஆன்மா நிர்விசேஷமென்னும், சித்தாந்தத்திற்கும் ஆனியில்லை. என்னை? ஆன்மாவினிடத்துச்சாமான்யவிசேஷபாவம் அங்கீகரிக்கில் ஆன்மா நிர்விசேஷமென்னுஞ் சித்தாந்தத்திற்கானியாம். அவையங்கீகாரமில்லை. அவித்தையினாற் சாமான்ய விசேஷம்போலத்தோற்றுவதாற் சாமான்யவிசேஷபாவங்கூறினர் இவ்வாற்றால், சத்துரூபத்தால் ஞாதமாயும், சேதன, ஆநந்த, நித்தியசுத்த, நித்தியமுத்த பிரமரூபத்தால் அஞ்ஞாதமாயும் உள்ள ஆன்மாவில் பிரபஞ்சம் ஆரோபமாகக்கூடுமென்றறிக.

முன்னேஇந்நூற்குரைசெய்திருப்போர், "சகமிலிதுவென்கட்டாசசமானக்கன்" என்னும்பாடத்தை ஒப்பினதும், ஜீவேசுரரை அஞ்ஞானமறைக்குமென்று பதவுரையிற்கூறினதும், விசேஷவுரையில், "ஜீவன்பரனெனும் அவரைமூடும்" என்றது, அவர்கள் உணர்வையென்றதும், தாற்பரியத்தில், ஆரோபமானஜீவேசுரரைத் தமக்கு ஆதாரமான கூடஸ்தபிரமத்தைப்பார்க்கவொட்டாமல் அவரதுஉணர்வை இவ்வாவரணம் மறைக்குமேயன்றி ஆதாரத்தைமறைக்கமாட்டாதென்று கூறியிருப்பதும், வேதாந்தசம்பிரதாயப்பொருளன்றாம்: ஆகலின், அவைசாஸ்திரவிருத்தமாம. இவ்மறைகாய்போற் செய்யுளிற்புதைத்துவைக்குந் தத்துவார்த்தங்களை விரிக்காமல் செய்யுட்குப்புறம்பாயுள்ளவார்த்தைகளை விரித்திருக்கின்றனர். ஜீவேசுரரை ஆவரணமமறைக்குமென்று இச்செய்யுட்குஉரைசெய்தோர், "தானிகழ் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்தாங் கணட, ஞானிக டமையு மன்றி." எனனும், ௪௬-ம்-செய்யுளை மறந்தனாபோலும.

(கக0) ஜீவேசுரர்சொருபநிருபணம கிரந்தகாரர வெகுவிஸ்தாரமாகச்செய்திருக்கின்றனா.

அங்கே ஜீவசொருபத்தில் ஏகத்துவ, அநேகத்துவவிவாதங்களும பலவுள சாவமதஙகளிலும் ஈசுரனொருவனே; சர்வஞ்ஞனே, நித்தியமுத்தனென்றேயொப்பினர். ஈசுரனிடதது ஆவரணஅஙகிகாரம யாதொருஅதவைதவாதகிரந்தஙகளிலுமஇல்லை யாதொருவா ஈசுரனிடதது ஆவரணம்உண்டென்பரோ' அவா வேதாந்தசமபிரதாயததிறகுபகிரப்பூதராம்; ஆயினும், நாநாஅஞ்ஞானவாததகதில் அஞ்ஞானமசிஞ்சித்தம, பிரமவிஷயகமாம் எனபது வாசஸபதியினுடையமதம. அவா ஜீவனுடையஅஞ்ஞானத்தால ஈசுரன்கற்பிதமென்றும், பிரபஞ்சம நாநாவென்றுமஒப்பினர்; அப்படி ஒப்பினும, ஜீவனுடைய அஞ்ஞானகற்பிதமான ஈசுரனும், சர்வஞ்ஞனெனறே ஒப்பினர். ஈசுரனிடத்து ஆவரணம உண்டென்றங்கிகாரமில்லை; என்று விருத்திப்பிரபாகரகிரந்தத்தில ஜீவேசுரப்பிரசங்கத்திற் கூறியிருக்கின்றது. ஈசுரனுணர்வை ஆவரணசத்தி மறைக்குமென்று அவவுரைகாரர்கூறியது யாதுகருதியோ! அறிகிலேம். (௩௨)

(௧௧௧) [ஆவரணசத்தியின்சொரூபத்தை அறிவித்து அஃதே ஜநநத்திற்கு மூலகாரணமாமென்று, ௫௦-ம் செய்யுளிற் கூறியதைச் சீடன்வினவமுனிட்டுச் சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களால் அறிவிக்கத்தொடங்கல்.]

கேவல நிலைதோன் றாமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசம்
சீவனுஞ் சகத்து மாகிச் செனித்தவிட் சேப மன்றோ
ஆவர ணந்தா னேபா ழானதென் றுரைத்த தேதோ
மேவருங் குருவே யென்று வினவிடின் மகனே கேளாய். ()

(இ-ள்) கேவலநிலை தோன்றாமல் கெடுத்தது-பிரமாணமவைக்கிய ஸந்நிதியை, (இரச்சுவின் விசேஷரூபத்தைச்சர்ப்பம்போலும்) விளங்கவொட்டாமல் மறைத்துக்கெடுத்தது—பஞ்சகோசம் சீவனும் சகத்துமாகி-அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் எனனும் பஞ்சகோசங்களும், (அவற்றின் அபிமானியான) சீவனும், ஆகாசாதிசகத்துமாய—செனித்த-உண்டான—விட்சேபம் அன்றோ-விட்சேபசத்தி அல்லவா—(இங்ஙனம் அதுவே கொடியதாயிருக்க) ஆவரணந்தானே-ஆவரணசத்திதானே—பாழ் (என்றும்,-("உயிர்க ளுள்ளத் துணர்விழி குருடாம் வண்ணம்" மறைத்துப்) பாழாக்கிறதென்று(௪௧-ம்செய்யுளிலும்)—அனர்த்தம் என்றும்-"[...]ன்றிய பவவி யாதியுண்டாகு முபாதி யீதே" என்று(௫௦-ம் செய்யுளிலும்)—உரைத்தது ஏது-அருளியது யாதுகாரணம்—மேவரும் குருவே என்று-கிடைத்தற்கரியவாசாரியரேயென்று—வினவிடின்-கேட்டால்—மகனே கேளாய்-மைந்தா (அதற்கு உத்தரஞ்சொல்லுதும்) கேட்பாயாக—எ-று.

"நாமுடலென்னு மாசான ஞானக்கண் குருடாய்ப்போகும்" எ-ம், "கரசர ணாதி மட்டார் ரணிலனென்று காணும், இரபது தானே மூன்று மகங்கரஞ் செகத்தோர்க் கெல்லாம், மூரியதா யிகவும் பொல்லா தாற்பவ மென்னு நச்சு, மரமெழு மூலமாகும்" எ-ம், வாசிட்டத்தில், விட்சேபசத்தியைத்தானே பொல்லாததாகச்சொல்லியிருக்கின்றதல்லாமல் ஆவரணசத்தியை அங்ஙனஞ்சொல்லவில்லையே

னபான், "கேவல நிலைதோன் றுமற் றெடுத்தது பஞ்ச கோசரு,
வனுஞ் சகத்து மாகிச் செனித்தவிட் சேப மன்றே, ஆவர ணந்தா
னைபா முணர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ" என்றான். (௫௧)

[சுருதி, யுத்திகளால் ஆவரணசத்தியின்பிரதிகூ
லத்தையும், விட்சேபசத்தியின்
அநுகூலத்தையுங்கூறுகின்றார்.]

தோற்றமாஞ் சத்தி தானுந் துன்பமாம் பவமா னாலும்
ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல மாகுங் காணீ
ஊற்றமாம் பகற்கா லம்போ லுபகார கிரியா லுண்டோ [லாதே
மாற்றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது மிகப்பொல்

(இ-ள்) தோற்றம் ஆம் சத்தி தானும்-விட்சேபரூபமான சத்தியும்—துன்பம் ஆம் பவம் ஆனாலும்-(அவிவேகிகட்கு அபிமானரூபமாய்ப் புண்ணியபாவவசத்தால்) துன்பமயமான ஜனனத்துக்குக் காரணமாயிருப்பினும்—ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க்கு- (சிரவணாதிமுயற்சி) வலியான் மோட்சமடையவிச்சிக்கின்ற விவேகிகட்கு—அநுகூலம் ஆகும் காண் நீ-(குருசாஸ்திராதிரூபமாய்ச், சகாயமாகும் என அறிதி—சுருதி உரைக்கப்பட்டது. இனியுத்தி;—ஊற்றம் ஆம் பகற்காலம்போல்-(சாதுஅசாதுயாவர்க்கும் ஆலசியாதிகளைப்போக்கிச) சர்வமுயற்சியையும் பயத்தற்குக்காரணமான பகற்காலத்தைப்போல—உபகாரம் கிரியால் உண்டோ -(அசாது அசாதுகளுக்கு) உதவியானது இராக்காலத்தாலுண்டா? (வெகுவிதமான கொடியதுன்பங்களைத்தருதலால் இன்று:)—மாற்றம் என் உரைப்பேன்-(உன்வினாவிற்கு இவ்வுவமானமேயன்றி வேறு யாதுமறுமொழிசொல்லுவேன—மைந்தா-மைந்தனே—மறைப்பது-ஆவரணசத்திதான் — மிகப்பொல்லாது-மிகவுங்கொடிது.—எ-று.

"சத்திதானும்" என்பதன்கண் உம்மை, இறந்தது தழீஇய எச்சப்பொருட்டு.

"பவமானாலும்" என்பதன்கண்ணுள்ளது, ஆக்கவும்மை.

இராக்காலம் சிட்டர், துட்டர் யாவர்க்கும் நித்திரைக்குக்காரணமாயிருந்து வெகுவிதத்துன்பந்தருதல்போல, ஆவரணசத்தியும் வி

(கககூ) [ஆவரணசத்தியினசொரூபத்தைஅறிவித்து அஃதே ஜநநத்திற்கு மூலகாரணமாமென்று, ருO-ம் செய்யுளிற் கூறியதைச சீடன்வினவைமுனனிட்டுச் சுருதி,
யுத்தி, அநுபவஙகளால அறிவி
க்கத்தொடஙகல.]

கேவல நிலேதோன் றாமற கெடுத்தது பஞ்ச கோசம
சீவனுஞ் சகதது மாகிச செனிததவிட் சேப மன்றோ
ஆவர ணந்தா னேபா ழனாததமென் றுரைதத தேதோ
மேவரும குருவே யென்று வினவிடின் மகனே கேளாய. ()

(இ-ள) கேவலநிலை தோனறாமல் கெடுத்தது-பிரமானமவைக கிய ஸதிதியை, (இரசசுவின விசேஷரூபததைச்சாப்பமபோலும) வி ளஙகவொட்டாமன மறைததுக்கெடுத்தது—பஞ்சகோசம சீவனும சகததுமஆகி-அநநமயம, பிராணமயம, மனோமயம, விஞ்ஞானமயம, ஆநநதமயம எனனும பஞ்சகோசஙகளும, (அவற்றின அபிமானியா ன) சீவனும, ஆகாசாதிசகததுமாய—சனிதத-உணடான—விட்சேப ம அனறோ-விடசேபசததி அலலவா—(இஙஙனம அதுவே கொடிய தாயிருகக)ஆவரணந தானே-ஆவரணசததிதானே—பாழ் (எனறும,-("உயிரக ளுளளத துணாவிழி குருடாம வணணம" மறைததுப) பாழாககிறதெனறு(சகூ-மசெயயுளிலும)—அனாத்தம எனறும-"... னறிய பவவி யாதி யுணடாககு மூபாதி யீதே" எனறு(ருO-ம செயயு ளிலும)—உரைததது ஏது-அருளியது யாதுகாரணம்—மேவரும கு ருவே எனறு-கிடைததற்கரியவாசாரியரேயெனறு—வினவிடின்-கே டகில—மகனே கேளாய-மைநதா (அதற்கு உததரஞ்சொலலுதும) கேடபாயாக—எ-று.

"நாமுட லென்னு மாசான ஞானக்கண் குருடாயப் போகும எ-ம, "கரசர ணாதி மட்டா ரானிவ னென்று காணும், திரமது தா னே யன்றோ மகங்கரஞ் செகத்தோர்க் கெல்லா, மூரியதா மிகவுமெ பொலலா தூற்பவ மென்னு நச்சு, மரமெழு மூலமாகும" எ-ம், வாசி ட்டத்தில், விட்சேபசத்தியைததானே பொல்லாததாகச்சொலலியி ருககினறதல்லாமல ஆவரணசததியை அஙஙனம்சொலலவிலலையே

எனபான், "கேவல நிலைதோன் றுமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசனு, சிவனுரு சகத்து மாகிச் செனித்தவிட் சேப மன்றோ, ஆவர ணந்தா னெபா பூணர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ" என்றான். (௫௧)

[சுருதி, யுத்திகளால் ஆவரணசத்தியின்பிரதிகூலத்தையும், விட்சேபசத்தியின் அநுகூலத்தையுங்கூறுகின்றார்.]

தோற்றமாஞ் சத்தி தானுந் துன்பமாம் பவமா னாலும்
ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல மாகுங் காணீ
ஊற்றமாம் பகற்கா லம்போ லுபகார மிரியா லுண்டோ [லாதே
மாற்றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது மிகப்பொல்

(இ-ள்) தோற்றம் ஆம சத்தி தானும-விட்சேபரூபமான சத்தியும—துன்பம் ஆம் பவம் ஆனாலும்-(அவிவேகிகட்கு அபிமானரூபமாய்ப் புண்ணியபாவவசத்தால்) துன்பமயமான ஜகத்துக்குக் காரணமாயிருப்பினும்—ஆற்றலான முத்தி சேர்வார்க்கு- (சிரவணாதிமுயற்சி) வலியான் மோட்சமடையவிச்சிக்கின்ற விவேகிகட்கு—அநுகூலம ஆகும் காண் நீ-(குருசாஸ்திராதிரூபமாய்ச், சகாயமாகும் என்) அறிதி—சுருதி உரைக்கப்பட்டது. இனியுத்தி;—ஊற்றம் ஆம பகலகாலமபோல்-(சாதுஅசாதுயாவர்க்கும் தொழில்களைப்போக்கிச்) சாவமுயற்சியையும் பயத்தற்குக்காரணமான பகற்காலத்தைப்போல—உபகாரம இரியால் உண்டோ -(அசாது அசாதுகளுக்கு) உதவியானது இராக்காலத்தாலுண்டா? (வெகுவிதமான கொடியதுன்பங்களைத்தருதலால இன்று)—மாற்றம் என உரைப்பேன-(உனவினாவிற்கு இவ்வுவமானமேயன்றி வேறு யாதுமறுமொழிசொல்லுவேன—மைந்தா-மைந்தனே—மறைப்பது-ஆவரணசத்திதான் — மிகப்பொல்லாது-மிகவுங்கொடிது.—எ-று.

"சத்திதானும்" என்பதன்கண் உம்மை, இறந்தது தழீஇய எச்சப்பொருட்டு.

"பவமானாலும" என்பதன்கண்ணுள்ளது, ஆக்கவும்மை.

இராக்காலம் சிட்டர், துட்டர் யாவர்க்கும் நித்திரைக்குக்காரணமாயிருந்து வெகுவிததுன்பந்தருதல்போல, ஆவரணசத்தியும் வி

வேகி, அவிவேகியாவர்க்கும் ஜநநத்திற்கு மூலகாரணமாயிருந்து வெகுவிதமான பிரயாசங்களைத்தருதலால் மிகவுங்கொடியதெனபதாம்.

"முத்திசேர்வார்க் கனுகூல மாகும்" என்றதற்கு, உ-ம். பாகவதம். "மானுட வாக்கை யென்னு மருவருந் தோணி பெற்று, மூனமில் குரவன் சொல்லா மோடமுய்ப் பவனே டெண்சீ, ரானதோ ரநுகூலக்கா லனுகவும் பிறவிவேலை, தாளுழி தரவெண் ணுதான றனை யே கொலகினருறனும்." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற காணக (௬௩)

[இனிஅநுபவத்தால அதன்கொடுமைகூறல.]

சுழுத்தியிற பிரள யத்திற றோறறமாஞ சகங்கண் மாணடே
அழுத்திய பவமபோய முததி யடைநதவ ரொருவ ருண
முழுதகவிட் சேப மெல்லா முத்தியிற கூட்டு விறகும் [டோ
கொழுததவா வரண முத்தி கூடாமற் கெடுதத கேடே (௬௪)

(இ-ள்) சுழுததியில-(நாள்தோறும் உண்டாகாநிற்கும்) சுழுததியிலும்—பிரளயத்தில-மகாகற்பததிலும்—தோற்றம் ஆம் சகங்கள் மாணடும - விட்சேபரூபமானசகங்களனைத்தும்— அழுத்திய பவம் போய-அபபோது தமமைததுனபததினமூழ்கப்பண்ணியசநநமானது நீஙகுணடாகாமலநீஙகி—முததி அடைந்தவா-மோட்சமடைநதோா—ஒருவா உண்டோ-ஒருவரும இலா—(ஆகவின்) முழுத்த விட்சேபம் எலலாம-முழுதுமானவிட்சேபங்களனைத்தும்—முத்தியில் கூட்டுவிற்கும-மோடசததில (நேரேஅல்லது பரமபரையாகக்) கூட்டாநிறகும—கொழுதத ஆவரணம-கனமானஆவரணசத்திதான்—முததி கூடாமல கெடுதத கேடு—(ஆண்டுவித்தில் அங்குரம்போலச்சேரிடததிருநது அவாகள்) மோட்சமடையாமற்கெடுத்தகெடுதியாம்—எ-று.

"சகங்கண்மாண்டும்" என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "மண்டிய சுழுத்தி தன்னில் வருகளுப் போவதென்னக், கண்டன வுலகமெல்லாங் கற்பனை முடிவிற்போகும்" எனவரும். மற்றும்வருவனவற றுற்காண்க.

"முததியடைந்தவரொருவருண்டோ" என்றதற்கு, உ-ம். வாசி

டடம. "அகலவா தனையின வித்தான வந்தச் சுழுத்தி வீடளியாய, புகல்வித் தல்லா வாதனையே துரியம் பொன்று வீடளிக்கும்" என வரும. மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க.

"முழுத்தவிட் சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு மிற்கும்" என்றதற்கு, உ-ம. பாகவதம். "தரைபுனல் கனல்கால் வானந் தபனன்வெ ணடிகள் வாரி வரையுறை யரவு மான்கான் வருகரி பதங்க மீன, முரலளி கணைசெய் வினைஞன் மொய்குழற் குமரி தேனீ, புரைதரு புறவுதாசி பூண்கவ ரன்றி ஞகம" எ-ம, "உறைந்தனூற் சிலம்பி மைந்த னூதுவன் டெடுத்த வீட்டு, சிறந்தன விலைகொன் காறுறு சிதைதயிற் குருவென் றுக்கி, மறந்தரு மிஃது நீதா மற்றிது கனறுமென்றிங், கறிந்தன னின்பமுற்றே னவ்வகை யரச கேண்மோ" எ-ம, "வாக்கி னைக்கடக் தோங்கிமற் றெங்கணு, நீக்க மின்றி நிறைந்த வறிவினை, யூக்க முற்றுணர் தற்கிட ஞகவி, ஞகசை யுங்குரு வாய தரசனே" எ-ம். வரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க. (௫௫)

(கக௨)[௫௪-ம் செய்யுளில், "முத்தி சேர்வாக் கநுகூல மாகும்" எனறும், ௫௫-ம் செய்யுளில் முழுத்தவிட் சேபமெல்லா முத்தியிற் கூட்டுவிற்கும்" எனறுகூறியதுபற்றி, அவவிட் சேபசத்திமித்தையாகலின்; அதனுல்வரும் முத்தியும் மித்தையாமென்னும் ஆசங்கைக்கு? அற்றன்று; முத்திசத்தியமாமெனத் திருஷ்டாந்தமுகமாகச் சமாதானங்கூறுகின்றார்.]

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்ற மான
சத்தியும் பொய்யே யென்றுற் சதசா தனமா வந்த
முத்தியும் பொய்யா மென்னின் மோகவித் திரைவி லங்கால
நித்திரை தெளியு மாபோ லிருவான நிலைமெய் யாமே(௫௬)

(இ-ள்) சுத்தியில் வெள்ளி போல-இப்பியின்கண் (ஆரோபமான பிராதிபாசிக)ரஜதம்போல—தோன்றிய தோற்றம் ஆன சத்தியும்-(பிரமத்தின்கண்) ஆரோபமாயுண்டான விட்சேபரூபமான சத்தியும்—பொய்யே என்றால் - மித்தையேயென்றுசொல்லில்—சதசாதனமா வந்த முத்தியும்-அவவிட்சேபசத்திரூபமான குருசாஸ்

திராதி சாதனமாகவுண்டானே மோட்சமும்—பொய் ஆம என்னின்-மித்தையாகுமென்று (பூர்வபட்சிகளின் சங்கையைக்கொண்டு) நீ சஙகிககில்—மோகம் நித்திரை விலங்கால்-பொய்யான நித்திரையி றகண்ட புலிமுதலிய விலங்கினால்—நித்திரை தெளியுமாபோல-நித்திரை தெளிந்தவழி(நித்திரையின் அபாவரூபமானசாக்கிரம மெய யாவது) போல—நிருவாண நிலை மெய ஆம்-(குருசாஸதிராதிகளா லுளதாகும) நிருவாணஸ்திதியுஞசத்தியமாம்.—எ-று

(கககூ) அவத்தையினை அபிமானமே பந்தம்; அதுவும விருததிவிசேஷமாகலின், விருததியினுறசெய்யப்படடபந்தமே சமசாரமாம. குருவினுலும, வேதாந்தவாக்கியததினுலுமுளதாகும அகமபிரமமெனனும, அந்தக்கரணத்தின விருத்தியினால பிரபஞசததோடுகூட அஞ்ஞானததினது நிவிாததியே மோடசம. கற்பிததத்தின்நிவிர்த்தி அதிஷ்டானரூபமாகலின, மோடசஞசத்தியமாம்: சர்ப்பத்தினது நிவிாத்தி எப்படி அதிஷ்டானஇரச்சுரூபமோ! அப்படிச் சகலகறபிதவஸதுக்களினதுநிவிர்த்தி அதிஷ்டானரூபத்தான அதறகந்நியமன்று இது பாஷ்யகாரரது சித்தாந்தம. இஙகே அனாத்தநிவிர்த்தி பிரமரூபமாம். என்னை? சாவவனாததஙகட்கும அதிஷ்டானம் பிரமமாகலாலும், அப்பிரமம் பாவ(ஸாவு)ரூபமாகலாலும்மோட்சஞ்சத்தியமாம எனக. (ருகூ)

(கக௪) [நிருவாணஸ்திதி இதுவெனக்காட்டுங்கருத்தினராய் மாயையைநிவிர்த்திக்கு முறைமை கூறுகின்றார்.]

இமபரி னஞ்சை நஞசா லிரும்பினை யிரும்பா லெய்யும்
அம்பினை யமபாற் பற்று மழுக்கினை யழுக்கால் மாய்ப்பா
லமபியன் மாயை தன்னை மாயையால் மாய்ப்பர் பின்னைத்
தமபமா மதுவுங் கூடச் சவுங்கூடு தடிபோற் போமே. (ருஎ)

(இ-ள்) இம்பரில் -இவவுலகில்—நஞ்சை நஞ்சால-விஷத்தை அதற்குப்பிரதிகூலமான விஷத்தினாலும்—இரும்பினை இருமபால

இருமலை இரும்பாலும்—எய்யும் அமலினை அமபால்-எய்யா நினற அமலை அதற்குப்பிரதிகூலமான அம்பினாலும்—பற்றும் அழுக்கினை அழுககால்-(புடவையிற்)பற்றிய அழுக்கை (உவர்மண்ணுடைய)அழுககினாலும—மாய்ப்பர்-கெடுப்பர்—(அதுபோல) வம்பு இயல் மாயை தனனை - நிலையினமையானகுணத்தினையுடைய அவித்தையை—மாயையால மாய்ப்பர்-அவித்தையினாற்கெடுப்பார்கள்—பினனை—தமபம ஆம அதுவும்-நிலையாகிய அந்தப்பெரியமாயையும்—கூட-(சுசமாயையோடு) கூட—சவம் சுடு தடிபோல போம-பிணஞ்சுடுந்தடிபோற் கெடுமட.—எ-று.

பெரியமாயையானபோததனைதயுஞ் சுமையெனவிட்டு அநுபவ ததிருபபரென்பது கருதது.

"மாயை தன்னை மாயையான மாயப்பா" என்றதறகு, உ-ம. வா சிட்டம "கருதிமலத்தான் மலமறுக்கும காருவெனன மாயைதனை ப, பெருமா யையினாற் செறல்வேணடும." எனவரும. மறறுமவருவ னவறறுற்காண்க.

"தமபமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற்போம" எனறத தற்கு, உ-ம். பாடுதுறை. "பிணஞ்சுடு தடியெனன வென்னைகளெணடே பெரும்பற்றை யெலலா மறசசாடி, யணைந்தவென் னையுமப படியிறிலபோ தத்தில்விட் டதுபோகத்திருந்தானே." எனவரும் மறறும வருவனவற்றுற்காண்க.

(ககரு) [இவவநுபவததைக் கரதலாமலகமபோலச சீடனுக குண்டாக்குவித்தற்பொருட்டு அடியிற்கினறா.]

இந்தமா யையினாற் சீவாக கேழவத் தைகளுண் டாகும்
அந்தவே ழவத்தை தம்மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய
முந்தவஞ் ஞான மூடன் மூனைத்தல்கா ணுத ஞானம்
சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல் குளிர்மை யாதல்.(இஅ)

(இ-ள) இந்த மாயையினால் - (சுத்தாசுத்தங்களான) இம்மா யைகளால்—சீவாக்கு—எழு அவத்தைகள் உண்டாகும்-சத்தாவஸ் தைகளுளவாகும்—அந்த எழ் அவத்தை தம்மை-அசசந்தாவஸ்தைக

னையும்-அடைவினில் மொழியக் கேளாய்-கிரமமாகச்சொல்லுகிறேன் கேட்பாய்—மூந்த அஞ்ஞானம-முதலாவது அஞ்ஞானம—மூடல-(உ-வது) ஆவரணம்—முளைத்தல்- (ங-வது) விட்சேபம்—காணுதஞானம-(ச-வது) பரோட்சஞானம்—கண்டஞானம்-(ரு-வது) அபரோட்சஞானம்—தழல் கெடல- (சு-வது)சோகநிவிர்த்தி—குளிர்மையாதல-(எ-வது)நிரங்குசதிருப்தியாம—எ-று.

சநததம," என்றவிசேஷணம், பிரதிபக்தமில்லாமலென்பதைக் காட்டினறது.

தழல, என்றது இங்கே, துக்கததை. (ருஅ)

[இனி, நாமமாததிரங்கூறிய அவ்வவத்தைகளின் இயலபுகூறுகினறார்.]

பிரமமாந் தனைம றநத பேதைமை யேயஞ் ஞானம்
பரனிலை காணே மென்று பகாதலா வரண மூடல்
நானொரு கருத்தாற் சீவ னெனை முளைத்த றோற்றம் [னம.
குரவன்வாக் கியததாற றன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞா

(இ-ள) பிரமம ஆம தனை மறநத பேதைமையே - (சிதாபாசன சுருதிவிசாரததிறகுமுன்னா சமசாரஆசக்தியில்மூழ்கி) பிரமரூபமாகிய பிரததியகானமாவை (யானென்று) ஸ்மரியாதிருநதஅறியாமையே— அஞ்ஞானம-அஞ்ஞானமாம— பரன் இலை காணேம என்று பகாதல-(பிரமததை விஷயமபண்ணுவதான பிரசஙகபமகதுழி) பிரமமிலலை பாரமாகவிலலையென்றுசொல்லுதல — ஆவரணமூடல-ஆவரணமறைப்பாம—நானநான் என-நான் மனுடனென்றும—ஒருகருத்தால்-(இப்போது கருமங்களைச் செய்வதால் இனிககருமபலனகளை அநுபவியாநிறபேன் என்னும்) ஓர் எண்ணத்தால—நான சீவன என-நான் (கருத்துருத்வ, போத்துருத்வமுடைய) சீவனென்றும்— முளைத்தல்-உதிததலே— தோற்றம்-விட்சேபமாம்— குரவனவாக்கியத்தால்-குருவால் (உபதேசிக்கப்பட்ட சத்தியஞானநதம் பிரமமென்னும் அவாந்தர) வாக்கியத்தால்—தன்னைக் குறிக்கொளல்-(பிரததியகபின்னபரமான்மாவான) தன்னை உண்டென்று அறிநதுகொள்ளலே —பரோட்சஞானம- (அசத்தாவரணநிவர்த்தகமான) பரோட்சஞானமாம்.—எ-று.

நான் பிரமத்தைஅறிகிறேனில்லையென்னும் வியவகாரத்திற்கு ஏது, அஞ்ஞானம்: பிரமமானது இல்லை, பாசமாகவில்லை எனனும் வியவகாரத்திற்கு ஏது ஆவரணம்; ஆவரணத்தால் இவ்வியவகாரமு ளதாம். என்னை? அஞ்ஞானத்திற்கு அசத்தாவரணம், அபாநாவர ணம என இருவகைச்சத்திகளுண்டு; அவவிரண்டனையும், ஆவரண மெனபா வஸ்துஇல்லையென்றுதோற்றுவிக்கின்றசத்தி அசத்தாவர ணம வஸ்து பாசமாகவில்லையெனறுதோற்றுவிக்கினறசத்தி அபாநா வரணமாம; இவைகளை முறையே அசதவாபாதகசத்தி, அபாநாபாதக சத்தியென்றுங்கூறுவர். சகமுதலிய சம்சாரம சொருபமான கூடஸத னிடததிறபிரதீதியாகினறதே விட்சேபம; இதனைப் பிராந்தியென்று ம, சோகமெனறுங்கூறுவா. பிரமம இலலையெனனும் ஆவரணக்கூ றறைப பிரமம உண்டெனனும பரோட்சஞானம் நாசமபண்ணுகின றது. எனனை? சத்தியஞானாநநதரூபமாகபபிரமம் உணடெனனும ஞானததிற்குப பரோட்சஞானமெனறுபெயா; அது பிரமம் இலலை யெனனும ஞானததிற்கு விரோதியாட பறறுவைக்கு அல்ல; ஆக வினைக (ருக)

[இதுவுமது]

தததுவ விசாரஞ் செயது சகலசந் தேக மும்போய
அததுவி தத்தா னுத லபரோட்ச ஞான மாகும
காததனுஞ் சீவ பேதங் கழிவதே துககம போகல
முத்தனு மெல்லாஞ் செயது முடிகததா நநத மாமே. (கூ0)

(இ-ள) தத்துவவிசாரம செயது-(நீயேபிரமமெனனும மஹா வாக்கியத்தால்) பிரமவிசாரஞ்செய்து—சகல சந்தேகமும போய்-(பி ரமாணகதம், பிரமேயகதமாகிய) சகலசந்தேகஙகளுமநீஙகி—அதது விதம தான ஆதல்-அத்துவிதப்பிரமமேதானுதல — அபரோட்சஞா னம ஆகும்-(அபாநாவரணநிவர்த்தகமான) அபரோட்சஞானமாம— காததன் ஆம் சீவபேதம் கழிவதே-(கான)காத்துரு (போத்துரு) வெ னனும் சீவத்வம் நீஙகுவதே—துக்கம் போகல்-துக்கநிவாததியாய— முததனுய எல்லாம் செய்து முடிக்தது-(சகல) துக்கங்களினின்றுமவிடு பட்டவனுய்ச்(செயயத்தக்கன) வினைதருஞ்செய்து(அடையததக்க ன) வினைத்தும் அடைந்தனமென்னுஞ்சந்தோஷமே—ஆநந்தம ஆம்- நிரங்குச திருப்தியாம்,—எ-று, ஏ-அசை,

நான பிரமமாயிருக்கிறேனெனனும, அபரோட்சஞானம யாது! அது சகல அவித்தியாசாலங்கட்கும் விரோதியாகலின, நானபிரமததை அறிகிறேனில்லையென்னும் அஞ்ஞானமும், பிரமமஇல்லை, பாசமாகவில்லையென்னும்ஆவரணமும், புண்ணியபாவஙகளைசசெயகிற கர்த்தாவும், சுகதுக்கங்களைப்புசிக்கிறபோக்தாவுமாகிய சீவனுகிறேனெனனும பிராந்தியுமாகிய அவித்தியாசாலங்களை, அபரோடசஞானம நாசமபண்ணுகிறதும; என்னிடததுச்சநநமரணமுமிலலை சுக துககஙகள் அறபமுமில்லை, வேறெருசமசாரதர்மஙகளும இலலை, நான சநநாகிதனுனகூடஸ்தனுகிறேனென்னும இவவநுபவம, சோக நிவிாததியாம இதனைப, பிராநதிநாசமெனறுஙகூறுவா. நான அதவைதப்பிரமமாயிருக்கிறேனெனறு சமுசயரகிதமாகத் தனதுசொரூபஞானம எபபோதுணடாகிறதோ' அபபோது தனனிடத்துணடாகாநின்ற சநதோஷததை, நிரஙகுசதிருபதியெனபா.

இசசத்தாவஸ்தைகளை விஸ்தாரமாகஅறியவேணடின , பஞசதசியின்திருப்திதீபததிறகாணக (சுo)

[நிததியாபரோட்சமாகிய ஆன்மாவுக்குப்
பரோடசவபரோடசஙகளின
விஷயததனமையும்,
ஞாஞஞா
னஙகடகு ஆ
சிரயவிஷயததனமை
யுஙகூடாதெனறுவருஞ சங்கை
யைப்பற்றித தசமனுக்குப்போலச்
சகலமுங கூடுமெனறு கூறுகினறார்.]

இதுநினக கறியும வண்ண மிப்படி யொருதிட் டாந்தம்
புதுமையாங கதைகேள பத்துப் புருடரோ , ராற்றை நீந்தி
உதகநீ ரத்தி லேறி யொருவனென் பதுபே ரெண்ணி
அதனொன்று தசமன் றனென் றறியாமன் மயங்கி னின்றான்(சுக)

(இ-ள்) இது நினக்கு அறியும் வண்ணம்-ஆன்மாஒருவனுக்கே ஏழவததைகளும்உண்டாமென்பது உனக்குவிரோதமில்லாமற் றேன்

றும்படிக்கு—இப்படி-இவ்வாறு—திட்டாந்தம்-திருஷ்டாந்தமாக—புதுமை ஆம்ஒருகதைகேள்-ஆச்சரியமாகிய ஒருகதையினைக்கேட்பாயாக—பத்துப் புருடர்-தசபுருடர்—ஓர் ஆற்றை நீந்தி-ஓர்நதியைக்கடந்து—உதகதீரத்தில் ஏறி-நதியின்கரையிலேறி—ஒருவன் ஒன்பதுபேர் எண்ணி-ஒருவனநவபுருடரைஎண்ணி—அதனொடு- அந்நவபுருடரோடு—தானதசமன்என்று-தானேதசமனென்று—அறியாமல் மயங்கி நின்றான—அறியாமற்பிரமித்துநின்றனன்—எ-று. (சுக)

[இதுவுமது.]

அறியாத மயலஞ் ஞான மவனில்லை காணே மென்றல்
பிறியாவா வரண மாகும் பீழைகொண் டழலவிட் சேபம்
நெறியாளன் றசம னுண்டு நிற்கின்றா னென்ற சொல்லைக்
குறியாக வெண்ணி நெஞ்சிற் கொளவது பரோட்ச ஞானம ()

(இ-ள்) அறியாத மயல் அஞ்ஞானம-நவபுருடரை நன்றாகப பார்ப்பவனாகத்தானிருந்தும பிராந்தியினால் நவபுருடரையெண்ணிய தன்னைத் தசமனாகஅறியாதமயக்கமே அஞ்ஞானம்—அவன இல்லை காணேம் என்றல்-(தசமனாகியதான்)தசமன இலலை, தோன்றவில்லை என்றுகூறுதல்—பிறியா ஆவரணம் ஆகும்-நீங்காத அசத்தாவரணம்,அபானாவரணமாம்—பீழை கொண்டு அழல் விட்சேபம்-நதியிற்றசமன் இறந்தனனென்னுந்துக்கமுடையவனாய் அழுதல (முதலியவை) விட்சேபமாம்—நெறியாளன்-பதிகனான ஆப்தன்—உண்டு நிற்கின்றான என்ற சொல்லை-தசமன் இறந்திலன, உளன் என்றுகூறியவசனத்தை—நெஞ்சில் குறியாக எண்ணிக்கொள்வது-அந்தக்கரணத்தில நிசசயமாகக்கருதிக்கொள்வது—பரோட்ச ஞானம - பரோட்சஞானமாம.—எ-று. (சுஉ)

[இதுவுமது.]

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரோன் பதின்மர் தம்மை
எண்ணுநீ தசம னவை யென்னவே தன்னைக் காணல்
கண்ணினிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ வதுசோகம் போதல்
இன்னிய மனதி லையக தெளிதலா நந்த மாமே. (சுங)

(இ-ள்) புண்ணியபதிகன்-தர்மவானாய் மார்க்கத்திற்செல்லும்

ஆப்தனானவன்— பின்னும்-பின்னரும் — புருடர் ஒன்பதின்மர் தம லைம-நவபுருடரை—எண்ணும் நீ தசமன் ஆவை என்னவே- என்றுநி றரும நீயேதசமனுவாய் என்று உணர்த்தவே—தன்னைக்காணல்-யா னதசமனுகின்றேனென்று தன்னையபரோட்சமாகவறிதலே—கண ணினில் கண்டஞானம்-அபரோட்சஞானமாம்—கரைதல் போவது நோய போதல்-தசமன நதியில இறந்தனனென்றழுத அழுகை நீங் கினதே துக்கநிவிர்த்தி—திண்ணிய மனதில்-திடமாகிய தனதுசித்த தநில—ஐயம தெளிதல ஆனநதம ஆம்-சந்தேகமீங்கி முதிதையுண டாதலே நிரஙகுசதிருப்தியாம.—எ-று. ஏ-அசை.

எண்ணியசீபத்தாவான, என றுமபாடமுளது.

திருஷடாநதததில தசமனுககுப்போல ஆன்மாவினிடததும, அஞ்ஞானமுதலிய சப்தாவஸ்தைகள் பொருந்துமென்பது கருதது.

ககசு [தசமனைப்போலச சோகமோகஙகளொழிந்து இன்பம
டைய என்னை எனக்குக்காட்டவேண்டுமெனச் சீட
னவினவ ஆசிரியாசுருதிவாக்கியப்படி அவனை
யவனுக்குக்காட்டத தொடங்கல்.]

தசபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் சற்குரு மூர்த்தியே யென
திசவடி வினையான் காண நீகாட்டல வேண்டு மென்றான்
சுசிபெறு மிலட்சி யார்த்தந துவமபதந தற்ப தங்கட்
கசிபத வைககியஞ் செயயு மதுசெயு முண்மை கேளாய. ()

(இ-ள்) தசபுமான தனைக் கண்டால்போல்-தசமபுருடன றன னைததசமனுகக்கண்டாற்போல—சறகுருமூாததியே—என் நிசவடிவி னை யான காண-என துநிசரூபமானகூடஸ்தனைப்(பிரமமாக) யான அறியுமபடி—நீ காட்டல் வேணடும் என்றான்-தேவரீர் தரிசிப்பித தலவேண்டுமென்று சீடன்வினவினன்—துவம்பதம் தத்பதம்-(சாம வேதமஹாவாக்கியமானது) துவம்பத,தற்பதங்களின்—சுசிபெறும இ லட்சியார்த்தங்கட்கு-(உபாதிசம்பந்தமின்மையிற்)சுத்தமபொருந்திய இலட்சியார்த்தங்களான கூடஸ்தபிரமங்கட்கு — அசிபத ஐக்கியம் செய்யும-(அதுநீயாகின்றாயென்னும்) அசிபதப்பொருளானஐக்கிய ததைப் (பாகத்தியாகலட்சணையினுற்)போதிக்கும்—அது செயும உ

ண்மை கேளாய்-அஃதங்ஙனம்போதிக்கும் தத்துவார்த்தத்தை, (உப தேசிப்போம்) கேட்பாயாக.—எ-று.

சாமவேதமஹாவாக்கியம், தோன்றுஎழுவாய்.

துவம, என்பதற்கு, நீயென்றபொருள். தத, எனபதற்கு, அது வென றபொருள். அசி, என்பதற்கு, அது நீ ஆகினாயென்றபொருள.

(கக௭) பதததிற்கு அர்த்தத்தோனேதாயசபந்தம விருத்தியெனப்படும்; அவவிருததி இருவகைதது: ஒன்று சக்திவிருத்தி. மற்றொன்று இலட்சணைவிருததி. கடபதததில, கேட்பவனுக்குக் கலசரூபமாகிய அாததஞானத்தை உணபெண்ணத்தக்க சாமாத்தியம சக்திவிருத்தியாம். அப்படியே படபதததிலும, கேடபவனுக்கு வஸ்திரரூபமாகிய அர்ததஞானததை உணபெண்ணததக்கசாமர்த்தியம் சக்திவிருததியாம ; இவவாறே சாவபதாாததஙகளிலுஙகாண்க.

சக்தி, ஆற்றல் எனபன ஒருபொருட்சொற்கள்.
திருஷ்டாநதம.

அக்கினியிற் றன்னோடுகூடினமாததிரத்திலே வஸ்துக்களைத்தகிக்குமபடியான சாமாததியரூபசகதி எபபடியுணடோ! அபபடியே பதததில சுரோததிரததோடுகூடவே அவவஸதுவின ஞானததை உணரடுபண்ணததக்க சாமர்ததியமுணடு; அதுவே சக்தியெனப்படும். இலட்சணையின ஞானததில சக்கியததினஞானம உபயோகியாம

யாதொருபதத்தில் யாதோராாததசக்தியுண்டோ! அபபதததிலுடைய அவவர்த்தம் சக்கியமாம். சக்கியாாத்தத்தையே வாசசியாாததமெனறுஞ்சொல்லுவர். வாச்சியார்த்தபோதகபதம வாசகமெனப்படும். சக்கியசம்பந்தம் இலட்சணையின் சொருபமாம. யாதோராாததததின்ஞானம் சக்தியினுலுண்டாகாமல் இலட்சணையால் உண்டாமோ! அது பதத்தினுடைய இலட்சியார்த்தமெனப்படும்.

விட்டலட்சணை, விடாதலட்சணை, விட்டுவிடாதலட்சணை

என இலட்சணை மூவகைத்து,- இவற்றை ஜஹலலட்சணை, அஜஹல்லட்சணை, ஜஹதஜஹல்லட்சணையென வடநூலவல்லோர்கூறுப. இவற்றை, உதாரணத்தோடு, ௭௮-வது செய்யுட்டொடங்கி, ௮௧-வது செய்யுள்வரையுங்கூறப்படும். ஆண்டுக்காண்க.

[இதுமுதல், ௮௧-ம் செய்யுள்வரையும், மஹாவாக்கியவிசாரம்.]

விண்ணென்றை மகாவின் னென்று மேகவின் னென்று [மபாரின
மண்ணென்று கடவின் னென்று மருவிய சலவின் னென [றும
எண்ணுங்கற் பனைபோ லொன்றே யெனகுமாம் பிரம மீசன
நண்ணுங்கூ டஸ்தன் சீவ னென்குசை தங்ய மாமே. (கூ௫)

(இ-ள்) வெளி

கருத்துரை—க-வது—பிரமாண்டத்தின்உட்புறமெங்கும் ஏகரசமாய வியாபகமாயுள்ள ஆகாசசொரூபத்தை மஹாகாசமென்பர்.

உ-வது—மேகத்திற்குஅவகாசங்கொடுத்திருக்கின்றஆகாசத்தையும், மேகசலத்தில பிரதிபிம்பித்துள்ள ஆகாசத்தையும் மேகாகாசமென்பர்

௩-வது—சலத்தினால நிறைந்திருக்கின்ற கடத்திற்கு எவ்வளவாகாசம் அவகாசங்கொடுத்திருக்கின்றதோ! அவ்வளவாகாசத்தைக் கடாகாசமென்பர்.

௪-வது.—சலத்தினாலநிறைந்திருக்கின்ற கடத்தில மேகநடசத்திரங்களோடு பிரதிபிம்பித்திருக்கின்ற ஆகாசப்பிரதிபிம்பத்தையுங் கடாகாசத்தையுஞ்சேர்த்துச சலாகாசமென்பர்.

(௧௧௮) தாஷ்டாந்தம்—க-வது — பிரமாண்டத்தினுளளும புறம்பும் மஹாகாசம்போலப் பரிபூரணமான யாதொருசேதனமுண்டோ! அதுபிரமமென்றுசொல்லப்படும். அப்பிரமம் சமீபமல்ல; தூரமுமல்ல. என்னை? யாதொருவஸ்து

தனக்குப்பின்னமாயிருக்குமோ, தேசரூபவுபாதியுடையதாமோ! அது தூரம் சமீபமென்றுசொல்வதற்குரித்தாம, பிரமமானது பின்னமன்று, சர்வத்துக்கும் ஆன்மாவாகவுளளது, தேசமுதலியவுபாதிரகிதமானது; ஆகலின், சமீபதூரமென்றுசொல்லத்தக்கதன்று. ஆயினும், பிரமசத்ததின் வாச்சியமும் சோபாதிகமாம. என்னை? வியாபகவஸ்துவிற்குப் பிரமமென்றுபெயர்; அவ்வியாபகத்தன்மை இருவகைத்து: ஒன்று ஆபேட்சிகவியாபகத்தன்மை, மற்றொன்று நிரபேட்சிகவியாபகததன்மை. யாதொருவஸ்து ஒன்றைநோக்க வியாபகமாமோ! மற்றொன்றைநோக்க வியாபகமாகாதோ! அதனிடத்துள்ளவியாபகத்தன்மை ஆபேட்சிகவியாபகததனமை. அஃதெங்ஙனெனின,—பிருதுவியாதியைநோக்க மாயைவியாபகமாம்: சேதனத்தைநோக்க வியாபகமஅன்று. ஆகலின், மாயையினகண் ஆபேட்சிகவியாபகததனமையுண்டு. யாதொருவஸ்து சர்வததையுமநோகக வியாபகமாமோ! அதன்கண்ணிரபேடசிகவியாபகததனமையுண்டு; அந்நிரபேட்சிகவியாபகத்தன்மை சேதனததினகண்ணுண்டு. என்னை? சேதனத்திற்குச்சமானமாகவாவது, சேதனததினுமதிகமாகவாவது வேறொருவியாபகமில்லை சேதனமே சர்வததினும வியாபகமாம். ஆகலின, சேதனததினகண்ணிரபேட்சிக வியாபகத்தனமையுணடெனக, இவ்விருவகை வியாபகத்தனமையோடுங் கூடினவஸது யாது அது பிரமசத்ததிற்குவாச்சியமாம; அவ்விருவகை வியாபகததன்மையும் மாயாவிசிஷ்டசேதனத்தினகணுணடு. என்னை? விசிஷ்டனிடத்துள்ள மாயாபாகததில ஆபேட்சிகவியாபகததன்மையும், சேதனபாகததில நிரபேட்சிகவியாபகததனமையும் இருத்தலினென்க. ஆயினும, மாயாவிசிஷ்டசேதனத்தினிடத்து நிரபேட்சிகவியாபகத்தன்மை கூடாது. என்னை? மாயை சேதனததின் ஏகதேசத்திலிருப்பதாகலானும், அம்மாயாவிசிஷ்டசேதனததினும் சுத்தசேதனததின் வியாபகத்தன்மை அதிகமாகலானும் சுத்தசேதனததிலேயே நிரபேட்சிகவியாபகததனமை

டென்க. இவ்வாற்றால், மாயாவிசிஷ்டமே பிரமசத்தத்திற்கு வாச்சியம்: சுத்தசேதனம், பிரமசத்தத்திற்கு இலட்சியமாம். ஈசுரசத்தம், பிரமசத்தம் இரண்டிற்கும் சமானார்த்தமே தோற்றினும், பிரமசத்தத்திற்கு அநேகவிடங்களில் இலட்சியார்த்தமும், ஓரோவிடங்களில் வாச்சியார்த்தமும் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஈசுரசத்தத்திற்கு அநேகவிடங்களில் வாச்சியார்த்தம் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிரமசத்தத்திற்கும், ஈசுரசத்தத்திற்கும் இவ்வளவு பேதமுண்டு. இங்கே இலட்சியார்த்தத்தைக்கொண்டு பிரமசத்தார்த்தத்தைப் பின்னமாக நிரூபிக்கப்பட்டதெனக.

(ககக) உ-வது—மாயையினகண் சேதனத்தினது ஆபாசம், மாயைக்கு அதிஷ்டானமாகியசேதனம் இவ்விரண்டையும் ஈசுரனென்பார், அவ்வீசுரன் மேகாகாசத்திற்குச்சமானன், அவ்வீசுரன் அந்தரியாமியும், சதாமுத்தனுமாம். இங்ஙனங் கூறியதற்கேதுவென்னையோவெனின்;— மாயையினிடத்துச் சுத்தசத்துவகுணமுண்டு: இரஜோகுண, தமோகுணங்களாற்றழுத்தப்பட்ட சத்துவகுணமில்லை. இரஜோகுண, தமோகுணங்களைத்தாழ்த்தித் தான்மேவிட்டிருப்பது யாது அது சுத்தசத்துவகுணமெனப்படும். சுத்தசத்துவகுணத்தினால் ஞானோற்பத்தியாவதால் பிரகாசசுபாவமுடையது சத்துவகுணமாம். இப்படிப்பட்டசத்துவகுணத்தையுடைத்தான மாயையினிடத்து யாதொருசேதனத்தின் ஆபாசமுண்டோ! அதற்குச் சொரூபத்தினிடத்தும், மறைப்பதார்த்தங்களினிடத்தும் ஆவரணமில்லாமையினால் அவ்வீசுரன்முத்தனும், சர்வஞ்ஞனுமாவன். அதிஷ்டானமாகியசேதனம் ஈசுவரனிடத்துள்ள பந்தமோட்சபேதரகிதமாய் ஆகாசம்போல ஏகரசமாயிருக்கின்றது. ஆபாசக்கூற்றிற் பந்தமோட்சம் உண்டு. அதிஷ்டானத்தில் ஆபாசனுக்குப் பிராந்தியினாற்பிரதீதியாகிறது. கேவலம் ஆபாசத்தில் பந்தமோட்சம் உண்டென்பதிலும் பேதம்உண்டு: அது யாதொரு ஆபாசத்தில் ஆவரணமுண்டோ அதனிடத்துப் பந்தமுண்டு. யாதொன்றினிடத்துச் சொரூபத்தின் ஆவரணம் இல்லையோ அது முத்த

மாம். ஈசுரனிடத்து ஆவரணமில்லையாகலின், ஈசுரன ச தாமுத்தனும்: சிவனிடத்து ஆவரணமிருத்தலின் அவன பெத்தனும். என்னை? யாதொரு அவித்தைக்கூற்றில் சேதனத்தின ஆபாசத்தைச் சிவனென்று சொல்லப்படுகிற தோ அவ்வவித்தைக்கு ஆவரணம்பணணுவது சுபாவமாம். ஆயினும் அவித்தை, அஞ்ஞானம், மாயையெனபன ஒன்றற்கேபரியாயம். அஙஙனமாயினும் சுத்தசத்துவகுணப்பிரதானத்துவத்தால் மாயையெனறும், மலினசத்துவகுணப்பிரதானததுவததால அஞ்ஞானமென்றும, அவித்தையென்றுஞ்சொல்லப்படும். இரசோகுணதமோகுணஙகளாற்சூழ்ததப்பட்ட சததுவகுணம மலினசத்துவகுணமாம்: தமோகுண, ரசோகுணஙகள அதிகரித்திருப்பதால அவித்தையின்கண்ணுள்ள சிவனுடைய ஆபாசக்கூற்றிற குத் தன்சொரூபத்தோற்றமறபோகும்படிக்கு அவவித்தை ஆவரணம்பணணுகினறதால சிவனிடத்துப்பந்தமுண்டு ஈசுரனிடத்து அஃதில்லை அதிஷ்டானசேதனத்தோடுகூட மாயையில் ஆபாசரூபமான ஈசுரன் தற்பதத்திறகு வாச்சியன். கேவலம் அதிஷ்டானசேதனம் தற்பதததிறகு இலட்சியமாம்.

(கஉ0) க-வது.—புத்தி அல்லது வியஷ்டி அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானசேதனங் கூடஸ்தனென்றுசொல்லப்படும். எப்பட்சத்தில் புத்திசகிதசேதனம ஜீவனோ அப்பட்சத்தில புத்திக்குஅதிஷ்டானங கூடஸ்தனென்றுசொல்லபபடும்: எப்பட்சத்தில் வியஷ்டிஅஞ்ஞானசகிதசேதனஞ் சிவனென்றுசொல்லபபடுமோ அப்பட்சத்தில வியஷ்டிஅஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானம் கூடஸ்தனென்றுசொல லப்படும்.

சித்தாந்தம்.—சிவத்தன்மைக்கு யாதொரு விசேஷணமுண்டோ அதனதிஷ்டானத்திற்குக் கூடஸ்தனென்றுநாமம் அக்கூடஸ்தன உறபத்திரகிதன்; இதற்கபிப்பிராயம். பிரமத்திற்குவேறாக எப்படிச சிதாபாசனுற்பன்னமாகின்றனனோ அப்படிக் கூடஸ்தன உற்பன்னமாகவில்லை. பின்னையெப்படி உளனெனின;—பிரமரூபமாகவே

யுளன்; இக்கூடஸ்தனே அஹம்பதத்திற்கு இலட்சியார்த்தம்; இவனையே பிரத்தியக்கென்றும், நிஜரூபமென்றுங்கூறுவார்; இவனே சிவசாட்சியாம்.

(கஉக) சங்-வது.—நானாகாமகாமங்களோடேகூடிய புத்தியின்கண் பிரதிவிம்பிக்கும் சேதனப்பிரதிவிம்பத்தைச் சீவனென்பார் கேவலம் பிரதிவிம்பமாத்திரத்தைச் சீவனென்கிலா. எப்படிக்கடாகாசத்தோடேகூட ஆகாசத்தின்பிரதிவிம்பத்தைச் சலாகாசமெனபரோ! அப்படிவிம்பமானகூடஸ்தனோடேகூடச் சிதாபாசனைச்சீவனெனபர். இதனால் புத்தியிற் சிதாபாசனும், புத்திக்கதிஷ்டானமானசேதனனும் ஆகிய இரண்டனதுநாமம சீவனும, அச்சீவன துவம்பதத்திற்கு வாச்சியன். அவனிடத்திற் சிதாபாசபாகமொழிந்த கேவலம கூடஸ்தன் துவம்பதத்திற்கு இலட்சியனும் அகம் சபதத்திற்குவாச்சியஞ் சீவனும்; கேவலங்கூடஸ்தன் இலட்சியமாமென்றறிக. (கூரு)

[முன்சொல்லிய கானகுசைதங்கியங்களுள்ளே, இவை வாச்சியம், இவை இலட்சியமெனக்கூறி வாச்சியத்தின்று தான்மியமொழிந்து இலட்சியமாவாயெனல்.]

பூசிய யீசன் சீவன புகல்பத மிரண்டி னுக்கும்
வாச்சியம்லட்சி யந்தான மலமிலாப் பிரம மான்மா [கும
காச்சிய பாலி னெயபோற் கலந்தொன்றாங் கடைந்தெடுக்க
ஆச்சிய மென்ன வுன்னை யறிந்துநீ பிறிந்து கொளளே (கூசு)

(இ-ள்) பூச்சிய ஈசன-(யாவராலும்) பூஜிக்கத்தக்கஈசுரனும—சீவன-(பூஜகனான)சீவனும—புகல் பதம் இரண்டனுக்கும் வாச்சியம-(மஹாவாக்கியத்திற்)சொல்லுந் தற்பதம் துவம்பதம் இரண்டிற்கும (முறையே) வாச்சியார்த்தமாம்—லட்சியந்தான்-அவற்றிற்கு லட்சியார்த்தமாவன—மலம் இலாப் பிரமம ஆன்மா-அவித்தியாமலமற்ற பிரமமுங்கூடஸ்தனுமாம்—காச்சிய பாலில் நெய்போல்- காய்ச்சப்பட்ட பாலில் நெய்யானது (கலந்தொன்றாயிருப்பது) போல—கலந்து ஒன்று ஆம்-(அவ்வாச்சியலட்சியங்கள் அவிவேகத்தாற்) கலந்து ஏகமா

யிருக்கின்றனை—கடைந்து எடுக்கும் ஆச்சியம் என்ன-மத்தினால் க டைந்தெடுக்கும் நெய்யைப்போல—உன்னை அறிந்து-(விவேகத்தால் இலட்சியார்த்தமான) உன்னையறிந்து—நீ பிறிந்து கொள்-(வாச்சியா ர்த்தத்தில் நின்றும்) நீ வேறுபடுதி.—எ-று.

"காச்சிய பாலி னெய்போற் கலந்தொன்றும்" என்றதற்கு, உ-ம். தேவாரம் "விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போல், மறை ய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்,உறவு கோனட் டுணர்வுக் கயிற றினா, முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே" என வரும். மற்று ம் வருவனவற்றுற்காண்க. (கசு)

(கஉஉ) [அவிவேகத்தாலுளதாகிய அஞ்ஞானமாகின் றதான்பி யபுத்தியை யொழிக்குமாறு.]

பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு முடலு நென்னும்
அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைம்பூத விகார மன்றோ
வெறியதோர் துருத்தி மூக்கின் விடுவது போலுன் மூக்கால்
எறிபிரா ணனுநீ யல்லை யிராசத குணவி காரம். (கஎ)

(இ-ள்) பிறிவது எப்படி என்றக்கால்-(வாச்சியத்தில் நின்றும் என்னையறிந்து) வேறுபடுவது எவ்வாறென (விவேகத்தாலா) மென்று கேட்பாயாகில்—பிணம் ஆகும் உடல் நான் என்னும் அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டும்-(சிலநாளிற்) பிணமாய்ச்சிதைந்துபோகாநிற்கும் (அன்னமயகோசமானஸ்தூல) தேகத்தை ஆனமாவென்றுகருதும் பி ராந்தியைக்கெடுத்தல்வேண்டும்—ஐம்பூத விகாரம் அன்றோ-(அத்தே கம் பஞ்சீகிருத)பஞ்சமகாபூதங்களின்காரியமாமாகலின்.—வெறியது ஓர் துருத்தி-வெறுமையான ஓர்தோற்றுருத்தி—மூக்கின் விடுவது போல-மூக்கினுற் (காற்றை) விடுவதுபோல — உன் மூக்கால்-உன து நாசியால்—எறி பிராணனும் நீ அல்லை-வீசுகின்ற (சடமான) பிரா ணமயகோசமும் நீ யல்லை— இராசதகுண விகாரம்-(அது அபஞ்சீகி ருதபூதங்களின்) இரசோகுணகாரியம்(ஆகலான்.)—எ-று. (கஎ)

௦ இதுவுமது.

கரணமா மனது புத்தி கருத்தாவா மவையா ம௦ மாவோ
தரமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவி காரம
வரமறு துயிலா னந்த மயனையு நானென் றோதே
விரவிய தமவஞ் ஞான விருத்தியின் விகார மாமே. (௫அ)

(இ-ள்) கரணம் ஆம் மனது-கரணமாகிய மனமும் — கருத்தா ஆம் புத்தி-கருத்தாவாகிய புத்தியும் — அவை ஆன்மாவோ-ஆகிய அவையும் நீயா! அல்லை.—தரம் உள இரண்டு கோசம்-(சங்கற்பரூபம், நிச்சயரூபமெனும்) தாரதம்மியமுள்ள அவ்விரண்டு கோசங்களும்— சத்துவகுண விகாரம்-(அபஞ்சீகிருதபூதத்தின்) சத்துவகுணகாரியம் (ஆகலின்.)—வரம் அறு-சிரேஷ்டமற்ற— துயில் ஆநந்தமயனையும்- சுழுத்தியிலுள்ள ஆநந்தமயனையும்—நான் என்றே- ஆன்மாவென்றுகருதற்க—விரவிய தம அஞ்ஞான விருத்தியின் விகாரம் ஆம்-பொருந்திய தமோரூபமான அஞ்ஞானவிருத்தியின் காரியமா(மாக)லின)—எ-று.

அந்தக்கரணம் ஒன்றைத்தானே மனோமயம், விஞ்ஞானமயமெனும் இருவகைக்கோசங்களாகக் கூறுமாறெங்ஙனமெனவரும் ஆசங்கையைப்பற்றிக் கரணமாவதினாலும், கருத்தாவாவதினாலும், ஒரே அந்தக்கரணத்தினிடம்பேதமுண்மையின் அங்ஙனங்கூறலாமெனபார், "கரணமா மனது கருத்தாவாம் புத்தி" என்றார். (௫அ)

[இப்பஞ்சகோசங்கள் மண்ணின் விகாரமான கடம்போலப்பூதாதிவிகாரமாகலின் யானல்லவாயின்; இவைகட்கு வேறாக யான் எத்தன்மையனாயுள்ளேனெனின்;—அதற்குக் கூறுகின்றார்.]

சத்தொடு சித்தா னந்தஞ் சமந்திரஞ் சாட்சி யேகம்
நித்திய வியாபி யான்மா நீயது வாவ திந்து
பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துபே தங்க ளான
குத்திர பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய். (௫௯)

(இ-ள்) சத்து சித்து ஆநந்தம்-சச்சிதாநந்தான்மகமாய்—சமம்

திரம் சாட்சி ஏகம்-சமமாய், ஸ்திரமாய்த் சாட்சியாய், ஏகமாய்—நித்தியம் வியாபி ஆன்மா நித்தியமாய், வியாபகமாய் (பஞ்சகோசங்களின் புச்ச*மான) பிரத்தியகான்மாவேநீ—(ஆகலின்) அதனை அறிந்து-(அத்தன்மையதான) பிரத்தியகான்மாவாகவே (உன்னை) அறிந்து—பொருந்து சடம் துக்காதி-அநர்த்தசடதுக்காதி(யானமகமாய்)-பொருந்து பேதங்கள் ஆன-பொருந்துகின்ற (முன்சொன்ன ஆன்மசுபாவத்திறகு) விபரீதசுபாவங்களையுடைய அநான்மவாக்கங்களாகிய—குத்திர பஞ்சகோசக் குகைவிட்டு-வஞ்சகத்தையுடைய பஞ்சகோசங்களாகிய குகைகளில் (ஆன்மதத்துவப் பிராந்தியை) யொழித்து—வெளியில் ஆவாய-வெளிரித்தனுவாய்.—எ-று

ஓடு—எண்ணிடைச்சொல.

ஆதிசத்தத்தால் விஷமம், அஸ்திரம், சாக்ஷியம், அநேகம், அநித்தியம், வியாப்பியம் என்பனவுங்கொள்க.

சாக்கிராதி அவத்தைகளுள் ஓரவத்தையிலுண்டென்று பாவமாய், மற்றோரவத்தையிலில்லையென்று அபாவமாகாமற் சர்வாவத்தைகளிலுஞ்சாட்சியாயிருப்பதால் ஆன்மா சத்து. அன்னமயாதிகோசங்கள் ஓரவத்தையில் பாவமாய்க்காணப்பட்டு,மற்றோரவத்தையில் அபாவமாய்க் காணப்படாமையின் அசத்து. கோசங்களின் பாவாபாவங்களை ஆன்மா சர்வாவத்தைகளிலுமிருந்து அறிதலிற் சித்து. அவை அறியப்படுதலிற் சடம். கோசங்கள் வெறுப்பாய்க்கைவிடப்படுதலின் துக்கம். ஆன்மா பரமப்பிரேமாஸ்பதமாய்க் கைவிடப்படாமையின் ஆனந்தம். கோசங்கள் தாரதம்மியமாயிருத்தலின் விஷமம். ஆன்மா கோசங்களிற் சத்தாகாரமாய்த் தாரதம்மியமற இருத்தலிற் சமம். கோசங்கள் ஓரவத்தையிலிருந்து மற்றோரவத்தையிலிராமலநழுவிப்போதலின், அஸ்திரம். ஆன்மா சர்வாவத்தைகளிலுமநழுவாதிருத்தலின் ஸ்திரம். கோசங்கள் சண்டைசெய்பவர்போலத் தத்தந்தொழில்களிற்பிரவிர்த்தித்தலிற் சாட்சியம். சண்டையைக்காணுதல் செய்பவர்போல் ஆன்மா,உதாசீனமாய் அவைகளைத்தோற்றுவிப்பதுமாத்திரமாயிருத்தலின் சாட்சி. கோசங்கள் சுவகதாதிபேதமுடைமையின், அநேகம். ஆன்மா சுவகதாதிபேதரகிதமாதலின் ஏகம். கோசங்கள் அவத்தைகளிற்றோன்றியழிவதால் அநித்தியம், ஆன்மா

*புச்சம—ஆதாரம்,

அங்ஙனமன்றிச் சதோதிதமாகலின் நித்தியம். கோசங்கள் தேசகாலாதிபரிச்சேதமுடைமையின வியாப்பியம். ஆன்மா தேசகாலாதி பரிச்சேதசூனியமாகலின் வியாபி என்றறிக. இங்ஙனே சச்சிதாநந்தாதிப்பிரமலட்சணங்களை ஆன்மாவுக்குக்கூறினமையின் ஆன்மாவே பிரமமென்பது பெற்றாம். அங்ஙனம் அன்று, ஆன்மாவுக்குப்பிரமம அந்நியமாம் எனின்;—கடாதிகள்போலப் பிரமம் அநான்மாவாம். பிரமத்தை அநான்மாவென்கை சுருதி ஸ்மிருதி புராணங்கட்கு விரோதமாம். ஆகலின், ஆன்மாவே பிரமமென யூகிக்க. அநான்மாவான பஞ்சகோசங்களும ஆன்மாவாகத்தோன்றுதலின், "குத்திர பஞ்ச கோசம" என்றார்.

"பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய்" என்றது, குகை கருளிருக்கும ஆன்மாவையறிநதால முத்தியுண்டென்னுந் தைத்திரீயசுருதியைக் குறிப்பித்ததாம.

"சத்தொடு சித்தா நந்தம" என்பதற்கும், "பொத்தொடு சடந்துக்காதி" என்றதற்கும், உ-ம. வாசிட்டம. "மூகமாய்ச் சடமாயச் சுகாசகங் களிலே மூழ்கியோா பயனற வருந்துந், தேகமார் நீயா ரகோவகோ வீதோா சித்திர மிருந்தவா காணு, யேகமாய் மெய்யா யிலங்கிய பிரம மெங்குமா யிருக்கவுந் தோன்றச், சோகமாய்ப் பொய்யாய விளங்குறு மாயை தோன்றுறு திருக்கவுந் தோன்றும்" எனவரும. மற்றுமவருவனவற்றுற காணக.

"பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய்" என்றதற்கு, உ-ம். பிரமகீதை. "யாதொன் றெலும்பு நரம்புமுத லிந்த வுடம்ப தன்னமய, னேது பிராண மயனதனுக் குள்ளாய் வேறு யேயொளிரு, மோது பிராண மயத்கயலா யுள்ளா யொளிரு மனோமயனந், நீதியுறவின் ஞானமய னவனுக் குள்ளாய் நிகழுமால்" எ-ம, "அனனியமாய் விஞ்ஞான மயனுக் குள்ளா மாநந்த மயனன்ன மயனறனுளனாய், மன்னியவப் பிராணமய னுலே பூர்ணன் மனோமயனும் பூரணன்ம னோமயன்று, மன்னவகை விஞ்ஞான மயனும் பூரணனுனந்த மயனுலே யவன்றான் பூர்ணன், றன்னிகரற் றினைத்தினுக்குமுள்ளாய் வேறாந் தற்பரத்தாற் பூர்ணனது தானே பூர்ணம்" எ-ம, "சச்சி தாநந்த மாகியொன் றும்பரப் பிரமம், புச்ச மென்றுரைத் திடப்படு மிரதமப் பொருளே, யிச்ச தாநந்த மெய்திய யாவனெவ னி

டதுர், துச்ச வாக்கையின் றுயராறுந் தவன்சகம் பெறுமால்" எ-ம் வரும் மற்றும் வருவனவற்றுங் காண்க. (சுக)

[குருவருளின்படி பஞ்சகோசங்களைநேதித்து
அவைகளின் அபாவத்தைக்கண்டு
இதுவோ யானெனச் சீடன்
கலங்கிவினாதல்.]

பஞ்சகோ சமுமவிட் டப்பாற் பார்க்கின்ற பொழுது பாழே
விஞ்சிய ததுவல் லாமல் வேறொன் றுந் தெரியக் காணேன்
அஞ்சன விருளை யோநா னகமென வநுப விப்பேன்
வஞ்சமில் குருவே யென்ற மகன்மதி தெளியச் சொல்வார் ()

(இ-ள்) பஞ்சகோசமும் விட்டு-அன்னமயமுதலியவைந்துகோசங்களையும், (சுவாமிகளுபதேசித்த யுக்தத்தால்) நேதித்து,—அப்பால்-மேல—பார்க்கின்றபொழுது—பாழே விஞ்சியது-சூனியமேசேஷித்தது—அது அல்லாமல்-அச்சூனியத்தையன்றி—வேறு ஒன்றும்-வேறேயொருபொருளும்—தெரியக் காணேன-தோன்றக்கண்டிலேன்—(ஆகலின) அஞ்சன இருளையோ-கரிய (வந்தகாரமபோலுஞ்) சூனியத்தையோ—நான்-யான—அகம் என-அகம் (பிரம)மென்று—அநுபவிப்பேன்-அநுபவியாநிற்பேன—வஞ்சம் இல குருவே என்ற-கபடவர்ஜிதரான குருவே யென்று வினவிய—மகன மதி தெளியச் சொலவார-சீடனபுத்திதெளியும்படிக்கு உபதேசிப்பார.—எ-று.

பஞ்சகோசங்களைநேதித்தவிடத்து அவைகளின அபாவத்தைக கண்டு இதனை யானெனப்பாவிக்கில யானசூனியமாய்விடுவேனல்லவா ' இதுவாபுருஷார்த்தமென்பான், "அஞ்சன விருளை யோநா னகமென வனுப விப்பேன்" என்றும், தமதுபசியைத்தணித்தற்கு வேறோர் கதியின்மையின் அறங்காட்டுபவர்போல் உலகினுள்ளோர்பொருளை உபாயத்தாற்கவர்ந்து உபாயமல்லாத யாதேனுமொன்றைக் காட்டினுள்ளேயிருந்துவிடாநிற்கும் வஞ்சகர்போலாது, பொருளிச்சையின்மையானும், கருணையேதிருவுருவானமையானும் தம்மை யடைந்தோர் கடைத்தேறும்படிக்குச் சுருதிசம்மதமானவுபாயத்தை அருளாநிற்கும் ஆசாரியரே என்பான், "வஞ்சமில் குருவே" என்றுங்கூறினன்.

"பாழேவிஞ்சியது" என்பதற்கு, உ-ம், விவேகசூடாமணி "என்னவா சானை நோக்கி யேதயில் சீடன் சொல்வான், சொன்னவிப் பஞ்சகோசஞ் சுத்தமா மித்தை யென்றே, யுன்னிநா னாகத தாலே யொதுக்கிய பின்ன ரையா, மன்னுசூ னியமே யன்றி மற்றேது மிங்கு காணேன்" எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (எ0)

[சூன்யத்தையநுபவியாநின்ற அநுபவரூபனை நீ சூனியத்தின்வேறெனத் தசமதிருஷ்டாந்தமுகத்தாற் கூறுகின்றார்.]

முன்புக றசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி
ஒன்பது பேரைக் கண்ட வொருவனாந் தனைக்கா ணாத
பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா ழவனே பாராய்
அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே. (எக)

(இ-ள்) முன் புகல் தசமன்-முன்சொன்ன தசமனானவன்—புத்தி மோகத்தால்-புத்தியின்கண்ணுள்ள அஞ்ஞானத்தினால் — எண்ணி எண்ணி-அடிக்கடி யெண்ணி—ஒன்பது பேரைக் கண்ட-நவபுருடரைக்கண்ட—ஒருவன் ஆம் தனை-தசமபுருடனான தன்னை—காணாத பின்பு-(தசமனாகக்) காணாதவிட்டது—அவன் இடையில் கண்ட-அவனிடத்தவனாற்காணப்பட்ட—பெரிய பாழ்-பெருஞ்சூனியம்—அவனே-அவனானவனே!—பாராய்-(இதனை யூகித்துப்)பார்—அன்பு உள மகனே-(குருவினிடத்துஞ் சாஸ்திரத்தினிடத்துஞ்)சிரத்தையுள்ள மைந்தா—காண்பது அடங்கலும்-(உன்னாற்)காணப்படுகிற சூனியம் (நீயல்லாத சூனியமுதலிய) திரிசியங்கண்முழுவதும்—காண்பான் நீயே-காண்பவனான (சிதானந்தசன்மயனே) நீ.—எ-று.

"அன்புள" என்னும்விசேஷம், அநுபவத்தில் விசுவாசந்தவிர்தல் உசிதமல்லவென்னுங்குறிப்பு.

"மகனே" என்னும்விளி, புத்திரனைப் பிதாவஞ்சிப்பது உலகிற் காணப்படாமையின், உன்னை வஞ்சிக்கும்பொருட்டு இப்படி உபதேசித்ததல்ல. சுருதிசம்மதமும், மகான்களநுபவமுமாயிவ்வுபதேசமென்னுஞ்சூசனை. "காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே" என்பதற்கு,

உ-ம். விவேகசூடாமணி. "விரிவகன் றிரி மாதி விகாரமற் றதனை பாவ, மிருமையா மிவற்றை யெல்லா மின்மையா முணர்ந்து மியாவை, யொருபொரு ளுணரா தந்த வுணர்வுரு வான சாட்சிப், பொருளினை மிகவு நன்மைப் புந்தியா லுணர்தி மைந்தா." எனவரும். மற்றும வருவனவற்றாற்காண்க. (எக)

[முன்னே "காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே" என்று சாமான்யமாக வுபதேசித்ததை, விசேஷித்துச் சபதபூர்வகமாகவற் புறுத்துகின்றார்.]

தூலசூக் குமமஞ் ஞான தோன்றுமூன் றவத்தை தாமுங்
காலமோர் மூன்றுஞ் சன்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள்
போலவே வந்து வந்து போனவெத் தனையென் பேனான்
ஆலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே. (எஉ)

(இ-ள்) தூல சூட்சும அஞ்ஞானம-ஸ்தூலதேகம, சூட்சுமதேகம், காரணதேகமாகிய மூவகைததேகஙகளும்—தோன்றும் மூன்று அவத்தை தாமும்- (அம்மூவகைத்தேகஙகளைப்பற்றித்) தோன்றுகிற குஞ் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தியென்னும் மூவகை அவஸ்தைகளும்—காலம் ஓர் மூன்றும-(பூத,பவிஷ்ய,வாத்தமானமென்னு) முக்காலங்களும்,—சன்மக் கடல்-ஜநநமாகியகடலினகண்ணே—எழும கல்லோலஙகள் போலவே-எழுக்(தழிவு)மலைகள்போலவே—வநது வநது போன-உதித்துதித்து அழிந்தனவறறை—நான் எத்தனை எனபேன்-யான எவவளவென்று (வரையறுத்துக்)கூறுவேன்—ஆல அமா கடவுள் ஆணை—கல்லாலின கீழலினகண்ணேயெழுநதருளிச் சனகாதியாக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்தருளிய ஆதிகுருவாகிய தக்ஷிணாமூர்த்தியினமேற் சத்தியம்—அவைக்கு எலாம் நீயே சாட்சி-அவையனைத்திற்கும் நீயேசாட்சியாம்.—எ-று.

ஜன்மப்பிரதிதியநந்தரம் யாவும்பிரதீதியாதலின், "சனமக் கடலில வந்து வநது" என்றும், ஜனமத்திற்களவின்மையிற், "கடல" எனறும, அவைகள அநிர்வசனீயமாயுதித்தொடுங்குதலின, "கல்லோலஙகள் போல" என்றும், இங்ஙனம் உதித்தொடுங்காநிற்பவற்றிற்

கு அளவின்மையின், "எத்தனையென் பேறுன்" என்றும், அவைகளைத்தினந்தோறும், மாதந்தோறும், வருடந்தோறும், யுகந்தோறும, கற்பந்தோறும் அறிந்துகொண்டிருத்தலால், "அவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே" என்றும், சுருதி, யுக்தி, அநுபவசித்தமானஇதனைச் சந்தேகமின்றித்துணிவின்பார், "ஆலமர் கடவுளாணை" என்றும் கூறினார்.

"அவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே" என்பதற்கு, உ-ம. பஞ்சதசி.

"ஒலியொடூ றாதியு மோதும் வேத்திய, மனத்துரு னவிடை வடிவின வேறதா, நலிவுசெய் யவற்றின்வே றாகு ஞானந்தான, பொலிதலி னேகமாய் வேறு பூணுமோ" எ-ம, "இன்னதாங் கனவினு மீண்டு வேத்திய, மனனுரு நனவிடை மனனி னின்றிடு, மன்னதாற பேதமாமவற்றின வேதனம், பின்னமன றேகமாய்ப பிறங்குமபெற்றியால" எ-ம, "துயின்றெழுந தோனுக்குச சுழுத்தி காலையி, விலையந்திடு நமவறிவெனன மாமதுஉம, பயன்றரு மனுபவம் பற்றி வந்ததா, லயாதருதமமபோ தறியப் பட்டதே" எ-ம், "அறிவதுவிடயத்தி னயலமறறனறுகாண, பிறவறி விணிற்கணுப் பிறங்கு போதமபோன, முறையிதி னறிவுமுப் புரதது மேகமிக், நெறிபிற மூதயற் றினத்து நிற்குமால்" எ-ம், "பேதமாய்ச சென்றதும் பின்னர்ச் சார்வதா, மாதமாண டுகமொடு மருவு கற்பதது, சாதலுங் பிறத்தலுந் தணந்த ஞானமொன, றுதலி னிதுசுய மாகுஞ சோதியே" எ-ம் வரும. மற்றுமவருவனவற்றுற் காணக. (எ௨)

[சூன்யமுதலிய சாவத்தையுமறியும் பிரகாசரூபமான வென்னை, வேறேயாதொருபிரகாசசாதனங்கொண்டறியலாமென்னுஞ் சீடனுசங்கையைப்பற்றி, ஆன்மா சொப்பிரகாசனென்னுஞ் சுருதி யுத்தி அநுபவங்களான அங்ஙனங் கூடாதென்றுகூறுகின்றார்.]

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே னென்று
சொல்லாதே சுயமாஞ் சோதிச் சுடருக்குச் சுடர்வே றுண
டோ, பல்லார்முன் றகமன் றன்னைப் பார்ப்பதுந தனைகொ
ண் டேதான், அல்லாமற் பதினொன் றாது மவனிடத துண
டோ பாராய். (எ௩)

(இ-ள்) எல்லாம் கண்டு அறியும் என்னை-(சூன்யமுதலிய) சா

வத்தையுஞ் சாட்சியாய நியுமென்னைக்கூறு கொண்டு அறிவென எ ன்று-யாதொருபிரகாசகத்தரங்கொண்டு அறிவெனஉண்டு—சொல்லா தே-சொல்லற்க—சயம் சோதி ஆம் சடருக்கு-சயம்பிரகாசமாகிய அ றிவுக்கு—சுடர் வேறு உண்டோ-பிரகாசாந்தரமேது—பல்லார் முன் -னவபுருடரின்முன்னே—தசமன்-பதின்மன்—தன்னைப் பார்ப்பதும —தன்னைத்(தசமனென)றறிவதும்— தன்னைக் கொண்டே தான் அ ல்லாமல்-தன்னுடனேயன்றி—பதின் ஒன்றானும்-(தனக்குவேறே) பதினொன்றாமவனும்— அவன்-இடத்து உண்டோ பாராய்-அத்தசம னிடத்துண்டு (தீவிரித்துப்)பார்—எ-று. (எகூ)

[நியாயவைசேஷிகர்கொள்கைப்படிக்கு அநுவ்ய
வசாய ஞானத்தால் ஞானம்பிரகாசிக்கிற
தென்றேற்பிற்பயிழுக்கென்னை
யோவெனின்;—அதற்கு
விடைகூறுகின்றார்.]

அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவே றுண்டென் றென்னும்
அறிவற குதர்க்க மூடர்க் கவஸ்தை பலமாய்த் தீரும்
அறிபடும் பொருணீ* யல்லை யறிபடாப் பொருணீ† யல்லை
அறிபொரு ளாகு முன்னை யனுபவித் தறிவாய் நீயே. (எச)

(இ-ள்) அறிவுக்கும் அறிவு செய்யும்-(கடாதி) ஞானத்திற்கும (பிரகாசரூபமான)அறிவைத்தரும்—அறிவு வேறு-பிரகாசாந்தரம— உண்டென்று என்னும்-உண்டென்று கருதாநிற்கும—அறிவு அற்ற- (ஆன்மா சொப்பிரகாசமென்னும) ஞானமில்லாத—குதர்க்க மூடாக கு-அவிவேகமூலமான பிரலாபத்தையுடைய நியாயவைசேஷிகர்க்கு —அவஸ்தை பலமாய்த் தீரும்-அவஸ்தாதோஷம் பிரயோசனமா ய் முடியும்—அற்றேல், ஆன்மா அஞ்ஞாதவஸ்துவென்றாமோவெனி ன;—அறிபடும் பொருள் நீ அல்லை-ஞாதவஸ்துவாக நீ(எப்படி)யல் லை(யோவப்படி)—அறிபடாப் பொருள் நீ அல்லை—அஞ்ஞாதவஸ்

---

* அறிபடும்பொருள் = வியாகிருதரூபமானவஸ்து.

† அறிபடாப்பொருள் = வியாகிருதரூபமானசகத்திற்குப் பீஜரூ பமாகிய அவ்வியாகிருதவஸ்து.

துவும் நீயல்லை—பின்னை யானெந்தன்மையனெனின்;—அறிபொ
ருள் ஆகும்-(ஞாதாஞானஞேயமாகிய சகலபிரபஞ்சத்தையும் பிரகாசா
ந்தரவபேட்சையின்றி அறியாநின்ற அநுபவரூபமான) சொப்பிரகாச
வஸ்துவே நீயாம்—இத்தன்மையுள்ளவெனை யான் எப்படியறி
வதெனின்;—என்னை அநுபவித்து நீயே அறிவாய்-(அப்படிச் சொப்
பிரகாசசொரூபனை) யுன்னைப்(பிரமாணதாதிகளையவிட்டுக் கர்த்து
ருகர்மபாவங்களுமற) அநுபவத்திருந்தறிகுவாய்-எ-று.

(கஉச) கடாதிகளின்ஞானத்தாற் கடாதிகள் பிரகாசியாநிற்கும்
கடாதிகள்பிரகாசமாயினும், கடாதிகளின் ஞானமும் ஞா
னத்தின்ஆசிரயமான ஆன்மாவும் பிரகாசமாகா. எப்
போது அநுவியவசாயஞானமுண்டாமோ! அப்போ
து கடாதிவிஷயங்களோடும், ஆன்மாவோடும் கடாதிஞா
னங்கள் பிரகாசியாநிற்கும். ஆயினும், அநுவியவசாய
ஞானத்தால் வியவசாயத்தின்றிரிபுடி பிரகாசியாநிற்கும்;
அநுவியவசாயம் பிரகாசிக்கமாட்டாது. எப்போது அநு
வியவசாயகோசர அநுவியவசாயமுண்டாமோ! அப்போ
து பிரதமஅநுவியவசாயம் பிரகாசியாநிற்கும்: துதியஅநு
வியவசாயம் அப்பிரகாசிதமாகவேயிருக்கும்; பிரதமஅநு
வியவசாயமோ,வியவசாயகோசரமாம்அநுவியவசாயகோ
சரம் துதியஅநுவியவசாயமாம்: கடஞானத்தை யான க
ண்டேன் என்பது துதியஅநுவியவசாயத்தின்சொரூபமா
ம்; துதியஅநுவியவசாயத்தின்வியவகாரம் இஷ்டமாயி
ன், கடஞானத்தின்ஞானத்தை யான்கண்டேனென்று
திருதீயஅநுவியவசாயமுண்டாகாநிற்கும். ஆயினும், நி
யாயமதத்தில் கடஞானத்தாற் கடத்தின்பிரகாசமுண்டா
கிக் கடத்தின்வியவகாரஞ்சித்திக்கும்; கடவியவகாரத்தி
ல் கடஞானப்பிரகாசம்வேண்டுவதில்லை: கடஞானவியவ
காரம் இஷ்டமாயின், அப்போது அநுவியவசாயத்தால்
கடஞானம் பிரகாசமாய்க் கடஞானவியவகாரமுண்டாம்.
அதற்குஅநுவியவசாயப்பிரகாசம்வேண்டுவதில்லை. ஆத
லால், தெளுவையவியவகாரம் இஷ்டமாமோ, அதனு

டையஞானத்தினபேட்சையுண்டு; விஷயத்தின் பிரகாசகமான யாதொருஞானமுண்டோ! அது பிரகாசமாகுக அல்லது அப்பிரகாசமாகுக; அதனது பிரகாசத்தால் உபயோகமில்லை. பிரகாசிதமான ஞானத்தினாலேயே விஷயம்பிரகாசமாமென்னின்;—வியாயமதத்தில் அநவஸ்தாதோஷமாமன்றோ? எந்தஞானத்தால் விஷயம்பிரகாசமாமோ! அந்தஞானம் சொப்பிரகாசமாக வியாயமதத்தில்லுப்பவில்லை; அதனது பிரகாசகமான ஞானாந்தரமுண்டாமேல்; அப்போது ஞானத்தால் விஷயம்பிரகாசமாம்; அப்பிரதமஞானத்தின் பிரகாசகமான ஞானாந்தரத்திற்கு அந்நியஞானம்வேண்டும்: திருதீயத்தின் பிரகாசகமாகச்சதூர்த்தஞானம்வேண்டும்; இவ்வாற்றால், அநவஸ்தாதோஷமும். பரஸ்பராபேட்சப்பிரகாசமொப்பினால், அந்நியோந்நியாசிரயதோஷமும்* சக்கிரிகாதோஷமுமாம்: இதனால், விஷயத்தின் பிரகாசத்தில் ஞானம் தனது பிரகாசத்தையபேட்சிக்கவில்லை. பின்னையோவெனின்;—தனது வியவகாரத்திற் பிரகாசத்தையபேட்சிக்கின்றது. எவகேட்டுழவியவிஷயவியவகாரம் இஷ்டமாமோ! அங்கே கடத்தின் பிரகாசமித்தம் கடஞானவபேட்சையுண்டு அப்பிரகாசஞானத்தினாலேயே கடவியவகாரமுளதாம்; அஃதெதுபோலவெனின்;— கடஞானமுண்டாகாதபோதும், சவதார்த்தப்பிரயோஜனசித்தியைக் கடம் செய்யாதிருப்பதால் தனது காரியத்தில் பிரகாசத்தினபேட்சை யெப்படிச்செய்யவில்லையோ! அப்படி ஞானத்தின்காரியம் விஷயப்பிரகாசமாதலால் அவ்விஷயப்பிரகாசரூபமாகிய காரியத்தில் ஞானம் தனது பிரகாசத்தினபேட்சைசெய்யவில்லை. கடம்போலத் தனது வியவகாரத்திற் பிரகாசத்தின்பொருட்டு ஞானம் ஞானத்தினபேட்சைசெய்கிறது. எந்த ஞானத்தின் வியவகாரம் இஷ்டமாமோ, அந்தஞானத்தின் ஞானம் வேண்டுமென்றும்; ஞானஞானத்தின் பிரகாசாபேட்சையில்லை! இங்ஙனமின் விஷயத்தை இஷ்டமென்பர்; இதனால் வியாயமதத்தில் அநவஸ்தாதோஷங்கூறினர்.

(கஉ௬) நியாயமதத்தில் மீமாம்சாருஞானமும் சொப்பிரகாசமாக ஒப்பவில்லை: அநுவியவசாயஞானத்தால் ஞானம் பிரகாசியாநிற்குமென்னும் அவர்வார்த்தைஅசங்கதமாம். என்னை? ஞானம் அப்பிரகாசசுபாவமாயின், அதன் சம்பந்தத்தாற் கடாதிகள் பிரகாசமாகா: கடாதிகளைப்பிரகாசிப்பிப்பதில் ஞானம் தனது பிரகாசத்தினபேட்சைசெய்யவில்லை எப்படிக்கடாதிகள் அஞ்ஞாதமாயினும் தமதுகாரியஞ்செய்கின்றனவோ அப்படி ஞானமும் அஞ்ஞாதமாயினும் விஷயத்தின் பிரகாசரூபமானதனதுகாரியஞ்செய்யாநிற்குமென்றுகூறுவர்: அது கூடாது. என்னை? பௌதிகஜோதிகள் முழுவதும் தாம்பிரகாசரூபமாயிருந்தே அந்நியங்களைப்பிரகாசிப்பிக்கின்றன; பிரகாசஹீனமானஜோதிகளால் ஒன்றாவது பிரகாசிப்பது காணப்படவில்லை. பிரகாசஹீனங்களும் தமது வலியினால் தமது சம்பந்திகளைப்பிரகாசஞ்செய்யுமாயின், சுவாணத்திலுள்ள ஜோதிர்ப்பாகத்தினாலும் சுவர்ணசம்பந்திகளான கடாதிகள் பிரகாசித்தல்வேண்டும். அஃதின்மையின் சொரூபப்பிரகாசத்தாற் பிரகாசமுடைய ஞானத்தின் சம்பந்தத்தாற் கடாதிகள் பிரகாசிக்கிறதென்றொப்பவேண்டும்: ஆகலின் ஞானம் பிரகாசசுபாவமாம்; கேவலம் திருஷ்டாந்தபலத்தால்ஞானத்திற்குச் சொப்பிரகாசத்தன்மையொப்பினதன்று. அநுபவத்தாலும் சொப்பிரகாசத்தன்மை சித்தமாம். எங்கே அறிதற்குரியதாயிருந்த அஞ்ஞாதபதார்த்தத்தின் ஞானம ஒருவனுக்குண்டாய் அறியத்தக்கதறிந்தாயிற்று, இனியறியச்சேஷமில்லையென்று சந்தோஷத்தாலிங்ஙனஞ் சொல்வனோ! அங்கே அவனுக்கு அந்நியபுருஷன் இந்தஞானம அறியச்சேஷமிருக்கின்றதென்றுசொல்லில், அதைக்கேட்டு அவன் நகையாநிற்பன்: ஆதலால் ஞானத்தின் பிரகாசத்தன்மையின் அநுபவஞ்சித்தமாயிருக்கிறது; அன்றியும், கடஞானம் அறியப்பட்டதா? இல்லையா? என்னும் இப்படிப்பட்டவாக்கியம் வசனிப்பவனைப் புத்தியின்மையனென்பர்: இதனால் ஒருகாலும்ஞானத்தின்கண் அஞ்ஞாததையில்லை; அஞ்ஞாததையின்மையின் ஞானகோசர அநவி

யவசாயமுளதாகுமென்னலி அசங்கதமாம், யாதொருபுரு
ஷனுக்காவது னைக்குக்கடஞானமுண் ...
இல்லையா? என்றிப்படிப்பட்ட சந்தே
கடஞானம் அஞ்ஞாதமாமேல்,ஒருகால் சந்தேகமுண்டாத
ல்வேண்டும்; ஆதலால் ஞானம் அஞ்ஞாதமாகாது. ஞா
னத்தின்பிரகாசமான அதவியவசாயமுண்டாமென்கைஅ
சங்கதமாம்; ஞானகோசரஞானமுண்டாகாவிடில் இது க
டமென்றும், கடத்தைநானறிந்தேனென்றும் இவ்வாறு
ஞானத்தில்விலட்சணத்தன்மைதோன்றவேண்டுவதில்லை.
என்னை? நியாயமதத்தில் பிரதமஞானத்திற்குவிஷயம் க
டம்: துதியஞானத்திற்குவிஷயம் கடஞானமாம்; ஆகலி
ன் விஷயபேதத்தால் ஞானங்களின்விலட்சணத்தன்மை
சம்பவிக்கலாம். சொப்பிரகாச ஞானவாதியின்மதததில
ஞானவிஷயமாகஞானமுளதாவதில்லை· இரண்டுஞானங
களின்விஷயம் ஓர்கடமாகலின், விஷயபேதத்தினபாவத
தால் விலட்சணஞானமுண்டாகவேண்டுவதில்லையென்று
சங்கிக்கில்;—அது பொருந்தாது.

ஒரேகடத்தில் ஒருகால் இதுகடமென்னும்ஞானமுண்டாகின்ற
து ஒருகால் அறிந்தியகடமென்னும்ஞானமுண்டாகின்றது. அங்கே
விஷயபேதமின்றிவிலட்சணஞானமுண்டாகின்றது. ஆயினும்பிரதம
ஞானத்திற்கடத்தின் அறிந்தியத்தன்மைதோன்றாமல் துதியஞானத
தில அதன அறிந்தியத்தன்மை எப்படித்தோற்றிற்றோ ! அப்படி
இதுகடமென்னும்ஞானத்தில் கடத்தினஞாததைதோற்றாமல் கடத
தைநான்கண்டேனென்னும்ஞானத்தில் கடததின்ஞாததை தோற்று
கின்றது. ஞானஜன்யபிரகடத்தன்மையை ஞாததையென்பர். து
தியஞானத்தினவிஷயம் கடத்திலுள்ள ஞாததையாம்: கடஞான
மல்ல. இதனால் கடஞானத்தின்பின்னர் ஒருகால் கடத்தைநான
கண்டேனென்னும் ஞானமுண்டாகின்றது; ஒருகால்அறியப்பட்ட
துகடமென்னும் பிரத்தியட்சமுண்டாகின்றது; அறியப்பட்டதுகட
மென்னும்பிரத்தியட்சத்தின்விஷயம் கடத்தின்ஞாததையாம்: இது
பட்டர்க்கும் சம்மதமாம்; அன்றியும் அநுபவானுசாரியுமாம். என்
னை? எப்படி அறிந்தியம்கடமென்றுசொல்லுவதால் அறிந்தியபதார்
தத்தில் விசேஷணமான அறிந்தியத்வத்தின்பிரதீதியானது கடத

தில் சர்வர்க்கு[illegible] அறியப்பட்டதுகடமென்று சொல்லுவதால் [illegible]மான ஞாதத்வத்தி ன்பிரதீதி [illegible]மாம்; அறியப்பட்டது கடமென்னும் [illegible] நான்கண்டேனென் னும் ஞான[illegible]ன்றது. [illegible] நான்கண்டேனெ னனும் ஞானமும் கடத்தின்ஞாதத்தை [illegible]ன்னுகின்றது. இவ்வாற்றால் ஞானுகோசரஞானம[illegible] இதுகடம் கடத தை நான்கண்டேனென்னுந்தன்மையினுள்[illegible]சணமாகியஞானங் கூடமே. ஆதலான் அநுவியவசாயஞானத்தின் [illegible]ம்ஞானமாமெனனும் நையாயிகமதம் அசங்கதமாம் என்க.

(௧௨௬) அப்படியே முராரிமிசிரருடையமத[illegible], இந்தப்பிரசங்கத்தில் நையாயிகமதநுல்லியமாமா[illegible] அதுவும் அசங்கதமாம். முராரிமிசிரருடையமதத்தில் ஞானப்பிரகாசகமான அநுவியவசாயத்திலுலேயே பிரமாத்வம் பிரகாசியாநிற்குமென்னுமி[illegible] நியாயமதத்திலும் விசேஷமாயினும், இந்தவிசேஷம் அகிஞ்சித்கரமாம். என்னே? அப்பிரகாசகபாவமான ஞானத்தின் பிரகாசமானது அநுவியவசாயத்தாலுண்டாமென்னும் இ[illegible]த்தில் நியாயமதத்திற்கொப்பாம். ஆகலின், அசங்கதமாம்

(௧௨௭) அப்படியே பட்டருடையமதத்தில் அ[illegible]பிதியினுல் ஞானம்பரோட்சமாகப்பிரகாசியாநிற்கு[illegible] நியாயத்திலும் அசங்கதமாம், என்னே? அவருடையமதத்திலும் ஞானத்தின்பிரகாசகமான அநுமிதியினுல் பிரமாத்வம் பிரகாசியாநிற்குமென்னும் [illegible] நியாயதிலும விலட்சணமாம்; [illegible]லுமாம். அப்படியாயினும் கடாதி[illegible]பரோட்சத்தன்மைய [illegible]ஞானத்தை அநுமிதிரு [illegible] நகைத்திடமாம்.

(௧௨௮) [illegible], கடஞானமுத [illegible] அநுவியவசாயத்தையபேட்

* அகிஞ்சித்கரம்—நிஷ்பிரயோஜனம்.

சிக்கலில்லையென்னும் [illegible] சித்தாந்தத்திற் கநுகூலமாம். [illegible] ஞானத்தைக்கவருஞ்சா[illegible]ம், அந்நியத்தையபேட்சிக்கவில்லை யென்[illegible] சித்தாந்தத்திற் கநுகூலமாம். அங்ஙனமி[illegible] பிரபாகரமதமும், சித்தாபேக்ஷியமல்ல. [illegible] சகலஞானங்களும் சொப்பிரகாசம்: திரிபுடிவிஷயகம். கேவலம்விஷயகோசரமாக ஓர்ஞானமுமுண்டாகின்றதில்லை. சகலஞானமும் கடத்தை நான்கண்டேனென்னும் ரீதியினால் திரிபுடிகோசரமாகவுண்டாகின்றன. இ[illegible] என்றிவ்வாறு கேவலம்விஷயகோசரஞானம் அப்பிரசித்தமாம். கடத்தோடிந்திரியத்துக்குச்சம்பந்தமுண்டாகில் கடஞானமுண்டாம்; அதுகடத்தையும், தனது சொரூபத்தையும், அப்படியே தனதாசிரயமான ஆன்மாவையும் விஷயம்பண்ணுகின்றது. அப்படிக்கடஞானமே தனதர்மமானபிரமாத்வத்தையும் விஷயம்பண்ணுகின்றது; இத்தன்மையினும் கடஞானம் தனதுபிரகாசத்தில் அந்நியத்தையபேட்சிக்கவில்லையென்னும் இத்துணைக் கூறும் ஒன்றும்; ஆயினும் தனதுபிரகாசம் தான்செய்கின்றதென்னும் இது விருத்தமாம். ஓர்கிரியைக்கு யாதுகர்த்தாவாமோ, அதுகர்மமாகாது. இதனால் பிரகாசத்தின்கர்த்தாவுந் தான் பிரகாசத்தின்கர்மமுந் தானேயென்றுசொல்லுதலும் விருத்தமாம். சித்தாந்தத்தில், ஞானம்பிரகாசரூபமாதலால் சொல்லியவிரோதமில்லை. இவ்வாற்றால பிரகாசரூபமாக ஞானத்தையொப்பாத சகலமதங்களும் அசத்தியமாம். இதனால் அநுவியவசாயத்தினால் ஞானம் பிரகாசிக்குமென்னும் நையாயிகர்மதமும் அசங்கதமாம். சித்தாந்தத்தில், சாட்சியினால் விருத்திரூபஞானம பிரகாசிக்குமென்க.

"அறிபமெய்ப்பொருள் [illegible] பொருளியல்லை, அறிபொருளாகும்" என்றதற்கு, [illegible] "மாக்களுமனமும் கண்ணு மற்றுள்ளவிந் தியங்களுமே, நோக்கரிய பரஞ்சுடரை நோக்கியிலவை செல மாட்டா, நாக்கில் பரம் பரனறியிற் றன்வேறு மறியாதே, போக்கு

பொழு திலும்வேறும் பரனரியபொருளன்றோ." எ-ம், "வாக்குமனாதி கண்செவியான் மன்னிநின்ற பிராணனிரு, னீக்கியுள கரணத்தா னின்மலன்கோசரிக்கவுருன், பாற்பொருளுக்குருவம்போற் பகர்பொருளெல லாந்திகழ்வ, தாக்கதனைச் சகுதனமாம் பரம்பிரமமெனவறிமின்." எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க.

"அநுபவித்தறிவாய்நீயே" என்றதற்கு, உ-ம். பிரமகீதை. "தாகக மானந் தாமொழியத் தாமையுள்ள பேரொளியை, மிக்க காத்தா வாகுதலும விடய மாகு தலுமொழியப், பொக்க மறவே றறக்கண்டபொழுது புரைதீர் பொருளான, தக்க பிரம தத்துவத்தைக் கண்டானுகு தானுக." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க. (எச)

(௧௨௩) [அநுபவரூபமான ஆன்மா அநுபவவிஷயமாகாதென்பதைத் திருஷ்டாந்தமுகத்தால் உணர்த்துகின்றார்.]

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார மெல்லாம
மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந்தான் சுபாவ மன்றோ
அதுவிது வெனுஞ்ச டங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்தே
அதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே. (எரு)

(இ-ள்) மதுரம் ஆம் கட்டி சுட்ட-மதுரசுபாவமாகிய வெல்லக்கட்டி (சேர்ந்துச்)சுட்ட—மாப் பணியாரம் எல்லாம்-மாவின் பணியாரங்களான தன் சம்பந்திகளையெல்லாம்—மதுரம் ஆக்கிய அதற்கு-தன் குணமான மதுரத்தையுடையனவாகப்பண்ணின வெல்லத்திற்கு—மதுரந் தான் சுபாவம் அன்றோ-மதுரமானது சுபாவமுமல்லவா—(அப்படி) அது இது எனும் சடங்கள்-அஞ்ஞாதம், ஞாதம் என்னுஞ் சடங்கள்—அறிவாக-விளங்குவதாக—அறிவைத் தந்து-ஸ்பூர்த்தியைக்கொடுத்து—அது இது இரண்டும் ஆகா-அஞ்ஞாதம், ஞாதம் என்னும் இரண்டுந்தானுகாமல் போதரூபமாய் அவற்றிற்கு விலட்சணமான—அகம் பொருள்-அகம்பதத்தின்லட்சியார்த்தம் — நீயே-நீயேயாம்—அறிவாய்-(இப்படிப்பட்ட உன்னை அநுபவித்து) அறிவாய்—எ-று.

*சுபாவம், என்றது கூடவே யுண்டாகுந்தர்மவிசேஷம்.

வெல்லத்திற்கு மதுரங்கொளப்படுவதே வேறென்றில்லையாய்த் தானே மதுரசுபாவமானது எப்படியோ, அப்படியே ஆன்மாவிற்கும் அநுபவவிஷயத்தன்மைவேண்டாவாய்த் தானே அநுபவரூபமாம் என்பார், "அறிவிதுவெனுஞ்சடங்களினாகவறிவைத்தந்தே, அறிவிதுவிரண்டுமோகாவகம்பொருள்வே," என்றார்.

ஞாத, அஞ்ஞாதங்களை விதிதாவிதிதமென்றுங்கூறுவர். அறியப்பட்டது, அறியப்படாதது, என்றுபொருள். (எரு)

[ஆன்மாவைப்பஞ்சகோசங்களினின்றும்வேறுபடுத்திச் சொப்பிரகாசமாக வறிவித்துப் புருஷார்த்தசாதனமான ஆன்மபிரமவைக்கியஞானத்தைச் சுருதி யுத்தி யநுபவங்களால் உணர்த்துகின்றார்.]

இந்தநீ துவம்ப தத்தி னிலட்சியப் பொருளா மென்றும்
பந்தமில் பிரம மேதற் பதத்தனி லிலட்சி யார்த்தம்
அந்தமாஞ் சிவ னீச னவர்களே வாச்சி யார்த்தம்
சந்தம் பேத மாவார் தமக்கைக் கியங்கூ டாதே. (எசு)

(இ-ள்) இந்த நீ-(சரீரத்திரய விலட்சணமாயும், பஞ்சகோச வெதிரிக்தமாயும், அவஸ்தாத்திரயசாட்சியாயும், அகம்பதத்தினிலட்சியார்த்தமாயும்) உள்ளநீ—துவம்பதத்தின் இலட்சியப் பொருள் ஆம்-துவம்பதத்திற்கு இலட்சியார்த்தமாம் — என்றும் பந்தம் இல்-எக்காலத்தும் பந்தமற்ற—பிரமமே—தற்பதத் தனில் இலட்சியார்த்தம-தற்பதத்திற்கு இலட்சியார்த்தமாம் — அந்தம் ஆம் சிவன் ஈசன் அவர்களே-(வித்தையினால்)ஈசமாகாநிற்கும் சிவேசரே—வாச்சியார்த்தம்-(முறையே அப்பதங்கள் இரண்டிற்கும்) வாச்சியார்த்தங்களாம் —சந்தம்-சார்வகாலமும்—பேதம் ஆவார் தமக்கு-(பரஸ்பரம்)பேதமுடையராகாநிற்கும்சிவேசர்க்கு—அயிக்கியம் கூடாது-அபேதஞ்சித்தியாது,—எ-று. (எசு)

(கஙo) [ஜீவேசரபேதம் பாவனையேயெனின்;—
அஃதன்றென்றனர்.]

பேதமா னதுவுஞ் சீவேச பெயரா லு மிடங்க ளாலும்
ஓதரு முபாதி யாலு முடலாலு முணர்வி னாலும்
பாதலம் விசும்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பர்
ஆதலா லிவர்க்கெக் காலு மைக்கியமென் பதுகூ டாதே.(எஎ)

(இ-ள்) • பேதம் ஆனதுவும் கேளாய்-(ஜீவேசரர்க்குப்) பேதமுண்டாயிருப்பதையுங்கேள்—பெயராலும்-(ஜீவனீசனென்னும்)நாமங்களாலும்—இடங்களாலும்-(பிண்டாண்டமென்னும்)ஸ்தானங்களாலும—ஓத அரும் உபாதியாலும்-(சத்து அசத்தென் றனிர்சயித்தற்) சொல்லுதற்கரிய(காரியகாரண) வுபாதிகளாலும்—உடலாலும் - (வியஷ்டி சமஷ்டி) சரீராபிமானங்களாலும்—உணர்விலும்-கிஞ்சிஞ்ஞ சர்வஞ்ஞங்களாலும்—பாதலம் விசும்பு போல-பாதாளமும், விண்ணுலகமும்போல—பலதூரம் அகன்று நிற்பர்-வெகுதூரம் வேறுபட்டு நிற்பர்—ஆதலால்—இவர்க்கு-இச்ஜீவேசரர்க்கு—எக்காலும் - சர்வகாலமும—ஐக்கியம் என்பது-அபேதமென்பது—கூடாது-சித்தியாது—எ-று.

சாமவேதத்தின் சாந்தோக்யவுபநிடதத்தில் உத்தாலகமுனிவர், தனது புத்திரனை சுவேதகேதுவுக்குச் சகத்திலுற்பத்திபண்ணுகின்ற ஈசரனைக்காட்டி, தத்துவமஸியென்றருளிச்செய்தனர். தத், என்றது, அது: சகத்திலுற்பத்திபண்ணுகின்ற சர்வசத்தி, சர்வஞ்ஞத்வாதிதர்மவிசிஷ்ட ஈசன். துவம், என்றது, நீ: அற்பசத்தி, அற்பஞ்ஞத்வாதி தர்மங்களையுடையசீவன். அஸி, என்றது, இங்கே அது நீஆகினாய என்று அதனது வாக்கியார்த்தமாம்; இப்படிச்சொன்னதனால் ஈசரனுக்கும் சீவனுக்குமேகத்வம் வாக்கியார்த்தத்தால் பாதமாகாநின்றது. அது கூடாது, என்னே? ஈசரன் சர்வசத்தியுடையவன். சீவன் அற்பசத்தியுடையவன். ஈசரன் சர்வஞ்ஞன். சீவன் அற்பஞ்ஞன். ஈசரன் விபு, சீவன் பரிச்சின்னன். ஈசரன் சுதந்தரன். சீவன் கர்மாதீனன். ஈசரன் பரோட்சன். சீவன் பிரத்தியட்சன். ஈசரன் மாயையைத்தன்வசம்பண்ணினவன். சீவன் அவித்தியாவயவசத்தன்; இவர்கள் ஏகமென்றுசொல்லுதல் அக்கினி சீதளமாமென்னுங்கூற்றிற்குச் சமானமாம்: இதனால் வாச்சியார்த்தத்தில் விரோதமுண்டாகவினென்க. (எஎ)

(கூக) [அனாதிதசருமியாற் போதியுதிற்கும் [illegible] மெய்த்திற்கு [illegible] தெளிவி [illegible] பொருத்தமறே [illegible] [illegible].]

வடநூல்வல் லவர் [illegible] சொல்லும் வாசகப் பொருள்சேராமல்
இடராகிற் பொருளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையாற் கொள்
இடமான வதுவு மூன்றுச் செப்புவார் விட்ட தென்றும்[வார
விடலிலா தென்றும் விட்டு விடாததென் றும்பே ராமே(எ௫)

(இ-ள்) வடநூல் வல்லவர்கள்-வடகலைகளில்வல்லபுணர்களான பண்டிதர்கள்—சொல்லும்-(சுருதிஸ்மிருதிகளிற்) சொல்லும்—வாசகப் பொருள்-வாக்கியார்த்தங்கள்—சேராமல்-பொருந்தாமல்—இடராகில்-விரோதமானால்—பொருள் ஆம் வண்ணம்-(விரோதபரிகாரமாய்) அர்த்தமாகும்படிக்கு—இலக்கணை உரையால்-இலட்சணாவாக்கியத்தால்—கொள்வர்-கொள்ளாநிற்பர்—இடம் ஆன அதுவும்-இடமாகிய அவ்விலட்சணையும்—மூன்றுச் செப்புவார்-மூவகையாகச்சொல்லாநிற்பர்—(அவை) விட்டது என்றும்-ஜகல்லட்சணையென்றும்—விடல் இலாது என்றும்-அஜகல்லட்சணையென்றும்—விட்டு விடாதது என்றும்-ஜகதஜகல்லட்சணையென்றுஞ் (சொல்லப்படுகிற)—பெயர் ஆம்-நாமங்களையுடையனவாம்—எ-று. ஏ-அசை-

வடநூல்வல்லவர்கள் கொள்வார் என்றொட்டுக.

வாக்கியங்களிலுள்ள விரோதங்களைப் பரிகரித்தலால், "இடமான வதுவும்." என்[illegible]

இருவமுது.

கங்கையிற் கோஷ [illegible] பேசி [illegible]
தங்கிய ஜோயச் [illegible] சொல் [illegible]
இங்குதா ரணங்க [illegible]
துங்கநூல் விரோத மான சொல்லெலாம் பொருளாக் காமே.

(இ-ள்) கங்கையில் கோஷம் என்றும்-பகீரதியில் கிராமம்இ

ருக்கின்றதென்றும்—கறுப்புதங்கிய சேப்பு ஓடுது என்றும்-கறுப்புநிற்கச் சிவப்போடுகின்றதென்றும்—ஸோயம் தேவதத்தன் என்றும்-அந்த இத்தேவதத்தனென்றும்—இவ்வுதாரணங்கள் ஆக்கி-(வாக்கியார்த்தங்கள் விரோதமான) விட்டது (இம்மூன்றையும்) உதாரணங்களாகக்கற்பித்து — சொல்வார்கள் - (அவ்வடநூல்வல்லோர்) சொல்லாநிற்பர் — இந்த மூன்று உரைகளாலே இம்மூவகை (இலட்சணு) வாக்கியங்களாலே—துங்க நூல்-பெருமைபொருந்திய சாஸ்திரங்களில்—விரோதம் ஆன சொல் எலாம்-விரோதமுடையவாக்கியங்களெல்லாம்—தானே பொருள் ஆம் -(விரோதபரிகாரமாய்த்) தானே அர்த்தமாம் —எ-று.

தங்கிய=செய்யிய என்னும் வினையெச்சம். கறுப்புத் தங்கிய சேப்போடுது என்று பொருள்கொள்ளப்படுவதால் எதிர்நிரனிறைப பொருள்கோள். ஓடுகின்றது எனற்பாலது ஓடுது எனமரீஇயிற்று; ஏகவுருவாய்க்கிடக்குது என்றாற்போல.

வாச்சியார்த்தமுழுதும்விட்டு வாச்சியார்த்தசம்பந்திலையுணர்த்துவது விட்டலட்சணையெனப்படும். எப்படியெனில்; — ஒருவன்கங்கையில் கிராமம் இருக்கின்றதென்னின்;-அங்கே கங்காபதத்தின் விட்டலட்சணை தீரத்திலிருக்கின்றது. என்னை? கங்கையெனும்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் தேவநதியின்பிரவாகமாம்: அதன்கணணே கிராமத்தின் ஸ்திதி கூடாது. ஆகலின், அப்பதம் தன்வாச்சியார்த்தம் முழுதும்விட்டு அதன தீரத்தையுணர்த்தல்காண்க. வாச்சியத்தின்சம்பந்தத்திற்கு லட்சணையென்றுபெயராம்: இங்கே கங்கையெனும்பதத்தின் வாச்சியமான பிரவாகத்திற்குத் தீரத்தோடு சமயோகசம்பந்தமுண்டு. ஆதலால் கங்கையென்னும் பதத்தின் வாச்சியத்திற்குத்தீரத்தோடு உளதாயிருக்கிறசம்பந்தம் லட்சணை. வாச்சியமுழுதுந்தியாகம்பண்ணுவதால் இது விட்டலட்சணை.

வாச்சியார்த்தத்தோடுகூட வாச்சியத்தினுடைய சம்பந்தியின் ஞானம்; எப்பதத்தினுண்டாமோ; அப்பதத்தில் விடாதலட்சணையுண்டென்றறிக. எங்ஙனெனின்? கறுப்புநின்றது சிவப்போடிற்றென்று ஒருவன்சொல்லில் அங்கே கறுப்பு சிவப்பென்னும்பதங்களின் விடாதலட்சணைகருநிறஞ் செந்நிறங்களையுடைய பசுவினும், அசுவத

இதுபிருக்கின்றன. என்னை? கறுப்பு, செப்பெனுனும் நாமங்கள் கருநிறஞ்செந்நிறங்களையுணர்த்தும். ஆதலின், கறுப்பு செப்பெனனும் பதங்களின்வாச்சியம் கருநிறஞ் செந்நிறங்களாம். அவைகள் தனியேநிற்றலும் இடனுண்டோ. இக்காரணத்தால் கறுப்பு செப்பெனனும்பதங்களின் வாச்சியமான கருநிறஞ் செந்நிறங்களோடுகூடப் பசுவிலும், அசுவத்திலும் கறுப்புச் செப்பென்னும்பதத்தின் விடாதலட்சணையுண்டு. குணகுணிகட்குத் தாதாத்மியசம்பந்தமுண்டெனபர் கருமைசெம்மைகள் உருவத்தின்பேதமாவதாங் குணமாம். ஆதலால் கறுப்பு,செப்பென்னும்பதங்களின்வாச்சியமான கருமை செம்மைக் குணங்கட்கு அவைகளின்குணிகளானபசு,அசுவங்களோடு யாதொரு தாதாத்மியசம்பந்தமுண்டோ! அதுலட்சணை. வாச்சியத்தைவிடாமல் அதிகத்தைக் கிரகணஞ்செய்வதால் இதுவிடாதலட்சணையாம்.

எங்கே பதத்தின் வாச்சியார்த்தமத்தியில் ஓர்பாகத் தியாகமும, ஓர் பாகங் கிரகணமுமாமோ! அங்கே பாகத்தியாகலட்சணையுண்டெனப்படும். அந்தப்பாகத்தியாகத்தையே விட்டுவிடாதலட்சணையென்றுங்கூறுவர். எங்ஙனெனின்? முன்னேகண்ட தேவதத்தனெனனும ஓர் புருஷனை, அந்நியதேசத்திற்கண்டு அவன் இவனும் என்று ஒருவன்சொல்லில் அங்கே பாகத்தியாகலட்சணையுண்டு. எதனாலெனின்;—அதீதகாலத்தில் அந்நியதேசத்திலுள்ளவனை அவனென்பா ஆகலின் அதீதகாலம் அந்நியதேசங்களோடுகூடினவன் அவனெனனுமபதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாம்; வர்த்தமானகாலத்திற் சமீபதேசத்திலுள்ளவனை இவனென்பர். ஆகலின் வர்த்தமானகாலம் சமீபதேசங்களோடுகூடினவன் இவனென்னும்பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாம. அதீதகாலத்தோடும் அந்நியதேசத்தோடுங்கூடினவனே வர்த்தமானகாலம் சமீபதேசங்களோடு கூடினவனுமென்னும்இது வாச்சியார்த்தமாம; ஆகவே, அதீதகாலமும் வர்த்தமானகாலமும் ஒன்றுக்கொனறு விரோதமாயும், அப்படியே அந்நியதேசத்திற்கும், சமீபதேசத்திற்கும் விரோதமாயும் உள்ளனவாகலின், இரண்டுபதங்களினுந்தேசகாலங்களாகிய வாச்சியபாகத்தைவிட்டு தேவதத்தனுடையதேகமாத்திரத்தில் இரண்டு பதங்களின் பாகத்தியாகலட்சணை உண்டென்பர்.()

[இலட்சணைமூன்றனுள், விட்டலட்சணை, விடாதலட்சணை என்னும் இரண்டும் மகாவாக்கியமல்லாத சத்தியஞானானந்தம்பிரமமென்பனமுதலிய வாக்கியங்களில் உபயோகமல்லாமல் தத்துவமசியாதிமகாவாக்கியங்களில் உபயோகமின்மையின், அவைகளைவிரிக்காமலொழித்து, தத்துவமசிமகாவாக்கியத்தில உபயோகமான பாகத்தியாகலட்சணையின் உதாரணத்தை விரித்துரைக்கின்றார்.]

பன்னிய சோய மென்னும் பதங்களின் வாச்சி யார்த்தம்
அன்னிய தேசங் கால மவனிவ னென்ப வெல்லாம்
சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத் தொடரிலக் கியம்வி டாமல்
உன்னிடிற் றேவ தத்த னொருவனே வெளியாக் காட்டும். (அ0)

(இ-ள்) பன்னிய-(முன்)சொல்லிய—சோ அயம் என்னும் பதங்களின்-அவன் இவனென்னும்பதங்களினுடைய—வாச்சியார்த்தம்-வாச்சியார்த்தமாவன — அன்னியதேசம் காலம்-தூரதேசம் சமீபதேசம அதீதகாலம் வர்த்தமானகாலம்—அவன் இவன்-அந்தத்தேவதத்தன் இந்தத்தேவதத்தன்—என்ப எல்லாம்-என்பனவனைத்துமாம்.—சொன்ன இவ்விரோதம் விட்டு-(இவை ஒன்றற்கொன்றுவிரோதமுனமையின்) சொல்லிய இவ்விரோததர்மங்களான (வாச்சியார்த்தங்களை) விட்டு—தொடர் இலக்கியம் விடாமல்-(அவைகளை) அநுசரித்திருக்கின்ற இலட்சியார்த்தமென்னும் (சரீரமாத்திரத்தை) விடாமல—உன்னிடில்-ஆலோசித்துப்பார்க்கில்—தேவதத்தன் ஒருவனே-தேவதத்தனென்னும் ஓர்புருஷனே—வெளியாக் காட்டும்-(விரோதமில்லாமற்) பிரத்தியட்சமாகக்காட்டாநிற்கும் (சோயம்தேவதத்தனென்னும்வாக்கியம்.)—எ-று.

தொடரிலக்கியம்விடாமல என்னும் தொடர்விசேஷியம்விடாமல் என்னும் பாடமுளது.

இவ்வுதாரணத்தை முற்செய்யுளின் விசேஷவுரையிலேயே விரித்துரைத்தாம். (அ0)

(கசு௨) [பாகத்தியாகலட்சணையைத் தாஷ்டாந்தத்திற் றரிசிப்பிக்கிறார்.]

தத்துவ மெனும்ப தங்கள் பிரமமாய்ச் சாட்சி யான
வத்துவை விடாமற் பேதவாச்சியார்த் தத்தை விட்டு
சித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகு மென்னும்
அர்த்தமு மகண்ட மென்றே யைக்கியங் காட்டும்.

(இ-ள்) தத் துவமெனும் பதங்கள்—(சாமவேதமஹாவாக்கிய மானது) அதுநீ என்னும்பதங்களின்—பிரமம் ஆய் சாட்சி ஆன-பிரம மாயும்,சாட்சியாயுமுள்ள—வத்துவை விடாமல்-சேதனபாகமான(லட்சியார்த்தத்தை) விடாமல் — பேதவாச்சிய அர்த்தத்தை விட்டு-பேததர்மங்களையுடைய வாச்சியபாகங்களை விடுத்து—சித்தமும்-சர்வகாலமும்—அது நீ ஆகும்-பிரமமே நீயாம்—நீ அது ஆகும்-நீயே பிரமமாம்—என்னும் அபேத அர்த்தமும்-என்றசொல்லும் அபேதத்தின்பொருளும்— அகண்டம் என்றே-ஏகமேயென்று—ஐக்கியம காட்டும்-ஐக்கியத்தையுணர்த்தாநிற்கும்.—எ-று.

சாமவேதமஹாவாக்கியம் தோன்றுமெழுவாய். வாக்கியம்விடாமல், விட்டு, அகண்டமென்று, காட்டும் எனமுடிக்க.

மாயை,மாயையின்கண்ணுமாபாசம், மாயைக்கதிஷ்டானசேதனம் மூன்றுங்கூடி சர்வசத்தி, சர்வஞ்ஞத்வாதிதர்மசகிதனுனஈசரன்-அவனே தற்பதத்திற்குவாச்சியம். வியஷ்டிஅவித்தை, அதில்ஆபாசம், அதனதிஷ்டானசேதனம் மூன்றுங்கூடி அற்பசத்தி, அற்பஞ்ஞத்வாதிதர்மங்களையுடையவனுஞ்சீவனும்: இவன் துவம்பதத்திற்குவாச்சியம்; இவரிருவர்க்கும் தத்துவமசிவாக்கியம் ஏத்தன்மைபோதிக்கின்றது; இதுபொருந்தவில்லை. ஆகலின், ஆபாசசகிதமானமாயை, மாயாகிருதமானசர்வசத்தி, சர்வஞ்ஞத்வாதிதர்மம் இவ்வாச்சியபாகத்தையும்விட்டு சேதனபாகத்தில் தற்பதத்தின்பாகத்தியாகலட்சணை; அப்படியே ஆபாசசகித அவித்தைசகிதமும் அவித்தையாற்பண்ணப்பட்ட அற்பசத்தி, அற்பஞ்ஞத்வாதிதர்மமுமான துவம்பதத்தினவாச்சியபாகத்தைவிடுத்து சேதனபாகத்தில் துவம்பதத்தின்பாகத்தியாகலட்சணை.

இவ்வாறு பாகத்தியாகலட்சணையினால் ஈசரனும், சீவனும் ஆகிய இருவருடையசொரூபத்தில் லட்சியமான சேதனபாகங்களின் ஏகத்வத்தைத் தத்துவமஸிமஹாவாக்கியம் போதியாநின்றது.

(கக௩) அப்படியே அயமாத்மாப்பிரமம் என்னும் மஹாவாக்கியத்தில, ஆன்மபதத்திற்குச் சீவனும், பிரமபதத்திற்கு ஈசுரனும வாசசியம். பூர்வம்போல் இரண்டுபதங்களினும லட்சணையுளது; இலட்சியார்த்தம் பரோட்சமல்லவென்னும் அர்த்தத்தை அயமென்னும்பதம் காட்டுகின்றது எல்லாருக்கும அபரோட்சமான ஆன்மாவே பிரமமாமென்பது வாக்கியார்த்தமாம். அகம்பிரமாஸ்மி என்னும மஹாவாக்கியத்தில, அகமபதத்திற்குச் சீவனும, பிரமபதத்திற்கு ஈசுரனும் வாசசியம், இரண்டுபதங்களின்சேதனபாகத்தில, லட்சணை நானபிரமமாயிருக்கிறேனென்பது வாக்கியார்த்தமாம பிரஞ்ஞானமாநந்தம பிரமம என்னும மஹாவாக்கியத்தில, பிரஞ்ஞானபதத்திற்குச் சீவனும், பிரமபதத்திற்கு ஈசுரனும வாச்சியம். பூர்வம்போல லட்சணை லட்சியமான பிரமானமா ஆநந்தகுணமுடையதன்று. பின்னை எப்படிப்பட்டதெனின்;—ஆநந்தரூபமாமென்னும அர்த்தத்தைக்காட்டுகின்றது ஆநந்தபதமெனக ஆன்மாவுக்கபின்னமானபிரமம ஆநந்தரூபமாமென்பது வாக்கியார்த்தம்.

(கக௪) மஹாவாக்கியத்திறபோல, அந்நியவாக்கியங்களிலுள்ள சத்தியஞானநந்தப்பதங்களும சுத்தப்பிரமத்தைப பாகத்தியாகலட்சணையினாலேயே உணர்த்துகின்றன சக்தியினால உணர்த்தவில்லை ஏனெனில்? சுத்தப்பிரமம யாதாமொருபதத்திற்கும வாசசியமாவதல்ல இது சித்தாந்தம.

இதன்றி சகலபதங்களும விசிஷ்டத்தின் வாசகம் சுத்தத்தினி லட்சகமாம. மாயையின் ஆபேட்சிகசத்தியத்தன்மையும, சேதனத்தின நிரபேட்சிகசத்தியத்தன்மையுங் கூடிநிற்கில் சத்தியபதத்திற்குவாசசியம நிரபேட்சிகசத்தியம் லட்சியம். புத்திவிருத்திரூபஞானமும, சுயம்பிரகாசஞானமுங் கூடிநிற்கில், ஞானபதத்திற்குவாசசியம சுயம்பிரகாசபாகம லட்சியம. விஷயசம்பந்தஜந்நியசுகாகார சாத்வீகவந்தக்கரணவிருத்தியும, பரமப்பிரேமாஸ்பதசொரூபசுகமுங் கூடிநிற்கில ஆநந்தபதத்திற்கு வாச்சியம விருத்திபாகத்தை விட்ட சொரூபபாகம லட்சியம. இவ்வாறு, சர்வபதங்களின லட

ரணையும சத்தத்தில சஞ்சேபசாரீரகத்தில் பிரதிபாதன்ம்பணை . ।
ளௌனவெனறறிக.

முனனும பினனும பிராசுதி சமயத்தும, லட்சியார்ததஙகட்கு அபேதமுணமையின "சிததமும்" என்றார்.

அதா யோகும சி யதுவாகும் எனறு, ஓதப்புரோதபாவமாகவே முசொன்னது முறையே பரோட்சப்பிராந்தியும, பரிசினனத்த பிராந்தியும சிவிர்தியாகும்பொருட்டென்க.

அதுாான நான அதுவென, மாறிச்சிநதிபடைத் ஓதபபுரோத பாவமெனப இதனைத்தென்மொழியில், குறுக்குநெடுக்கெனறு பி . . . (௮௪)

[சிவப்பிரமஙகளினபேததனைத திருஷடாநததானும உணாத்தி இதனை, உனதநுபூதிககணிருந தறிதியெனல்.]

கடநீரின மேக நீரிற கண்டவா னிரணடும பொயயே
குடவானும பெரிய வானுங கூடியொன் றுமெப.போதும
இடமான பிரமஞ சாட்சி யிரணடுமெப போது மேகம
திடமாகச சுவாநு பூதி சிவோகமெய் திருநதி டாயே (௮௨)

(இ-ள) கடநீரில்-கடசலததிலும—மேகநீரில-மேகசலததிலு— கணட வான இரண்டும்-பிரதிபிமபிததிருகினறசலாகாசம, மேகாகாசஙகளிரணடும — பொயயே – (உபாதிகளாறகறபிதஙகளாதலால) மிதையே—குடவானும பெரியவானும-கடாகாசம, மகாகாசம (இவையிரணடும)— எப்போதும-சாாவகாலமும—கூடி ஒனறு-பேதமிலலாமல (எப்படி) ஏகமோ (அப்படி)—இடம் ஆன பிரமம - வியாபகமானபிரமமும், சாட்சியும— இரண்டும் -(ஆகிய) இரணடும—எபபோதும்-சாாவகாலமும்—ஏகம- ஐக்கியமாம—திடமாக- (இவவைக்கியவநுபவம் சமுசயாதிப்பிரதிபந்தமின்றித) திடமாகப்பொருட்டு—சிவோகம் எனறு-சிவமேநான (நானேசிவம)என்று (சிநதியாசிதது)—சுவாநுபூதி- (சிநதியாசனபரிபாகவசததாலுணடாகும அதவைதாவஸதாநரூபமான) பிரமாநுபூதியில்—இருநதிடாய-இருப்பாய—எ-று.

“ஏபோ ராதமேகம்” என்றது,சொரூபநிருவிகற்பசமாதியிலெனக (௫௫)

(௫௬) [குருவருளியநெறிப்படியே தானநுபவித்தல.]

தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமல
பஞ்சகோ சமுங்க டந்து பாழையுந் தள்ளி யுள்ளில
கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடஸ்தன் பிரம மென்னு
நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்டான

(இ-ள்) தஞ்சம ஆம குருவும்*சொன்ன-தனக்குப்புகலாகிய ஆசாரியருமருளிய — தத்துவ வழி தப்பாமல-உணமை நெறிதவறாமல—பஞ்சகோசமும் கடந்து-அன்னமயமுதல ஆனந்தமயகோசபரியந்தம(தானலலவென்று) நேதிநது(அவைகடகுவிலட்சணமாய)—பாழையும தள்ளி-(அதறகுமேலேகணடபஞ்சகோசங்களின அபாவரூபமான) சூனியததையும (அதைக்காணுகிறதுமஅநுபவரூபநதானாகலின, தானனறென) றொழிதது— உள்ளில - அகததில— கொஞசம ஆம இருபபும விடடு-(பஞ்சகோசசூனியஙகளைக்காணுதறகு அநுபவரூபமானசாட்சி (தானெனறிருந்த) அறபமாகியஸ்திதியையும விடுதது—கூடஸதன பிரமம எனனும்-அகமபிரமமெனனும—நெஞசமும-(அகண்டாகார)விருத்தியும்—நழுவி-(நிதிதியாசனபாகவசததினாலுறங்கினவனகையிற்பதார்த்தமபோல)நழுவி—ஒன்றாய நின்ற-அகணடைகரசமாயுளள—பூரணத்தைக் கண்டான— பரிபூரணமானபிரமத்தைஅநுபவித்தான.—எ-று.

பஞ்சகோசசூனியங்களாகிய துவிதங்களைத் தானெனலபாதகமாகலின, அநததுவிதவிருத்தியைவிட்டெனபார், “பஞ்சகோசமுங்கடந்து பாழையுந்தள்ளி” என்றும், சாட்சிதானெனல பந்தமனறாயினும புருஷார்த்தசாதனஞானமன்றாகலின், சாட்சிவிருததியையும் விட்டெனபார, “உள்ளிலகொஞ்சமாமிருப்பும்விட்டு” என்றும், புருஷார்த்தசாதன ஞானமாயினும், அத்வைதாவஸ்தாரூபமெனனும் சாததியமானநிருவிகறபவனுபவததிற்கு அஞ்ஞாதமான அகண்டபிரமாகாரவிருத்தியும் ஒழிதல்வேண்டும், ஆதலான அகண்டாகா-

* குருவும், என்றதன்கண் உம்மை, இறந்ததுதழீஇய எச்சம.

விருத்தியும் விட்டென்பார், "கூடஸ்தன்பிரமமென்னுமநேருசமூ ரூவி" என்றும், வெகுவித பிரயாசங்கட்குக் காரணமானசித்தவிக ற்பங்களைத்தொலைத்து அகண்டைகரசசொரூபம் ஆயினனெ ன்பார், "ஒன்றாயின்றபூரணத்தைக்கண்டான்" என்றுங்கூறினார்.

சமாதிலட்சணம் இரண்டாம்படலத்தில், ௯௩-ம் செய்யுளுரை யில் விரித்தெழுதப்படும்; ஆண்டுக்காண்க.

இதற்கு, உ-ம், ரிபுகீதை. "தேகமுத லென்னன றுவித வி ருத்தி இகழ்சாட்சி நானென்னல் சாட்சி விருத்தி, யேகபர மென்னை ன லகண்ட விருத்தி யிம்மூன்று விருத்திகளி லிரண்டைத் தள்ளி, பாகமகண் டாகார விருத்தி தன்னை யகலாத மாதரவா யபியாசித் துச, சோகமுறுஞ் சித்தவிகற் பங்க ளாதத்துச் சொன்னவகண் டை கரச சொரூப மாவாய்." எனவரும். மற்றும்,வருவனவற்றுட்காண்க.

(௯௩௬) [அநுபவத்திற் சீடனடைந்துள்ள ஸ்திதியைக் கூறுகின்றார்]

அநுபவா னந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்ட மாகித்
தனுகர ணங்க ளாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய்
மனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காண
நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மானான். (அச)

(இ-ள்) அநுபவ ஆநந்த வெள்ளத்து-அநுபூதிரூபமானபிரமா னந்த சமுத்திரத்தின்கண்ணே — அழுந்தி-படிந்து—அகண்டம் ஆகி-பேதரகிதமாய—தனு கரணங்கள் ஆதி-தேகேந்திரியமுதலிய—சகலமும் இறந்து சித்து ஆய்-அனைத்து நாமரூபங்களும் ஒழிந்து(சலத்தி லிட்ட லவணம்போலச்) சித்துருபமாய்—மனது பூரணம் ஆய்-மனப் பரிபூரணமாய—தேகம் ஆன-(அருளே)திருவுருவான—சற்குருவும் காண-சற்குருவுந் திருக்கண்ணாற் பார்த்தருள — நனவினில் சுழுத் தி ஆகி-நனவிற் சுழுத்தியுடையவனாய்—நன்மகன்-நல்லசிட்டனானவ ன்—சுபாவம் ஆனான் - தன்னுடசுபாவரூபமாயினான்.—எ-று. ஏ-அசை

சமாதியில் இந்திரியங்கடமதுகாரணமான அஞ்ஞானத்தில் சுழு த்தியிற்போலலீனமாகாமல் தத்தங் கோளகைகளிலிருத்தலானும்,

அங்ஙனமிருப்பினும் விஷயாநுபவரூபமான பகிர்முகவிருத்தி யமைகடஇன்மையானும் சமாதி, நனவிறசுழுத்தியாம்.

"நனவினிறசுழுத்தியாகி" என்றதற்கு, உ-ம் வாசிட்டம் "நனவிற சுழுத்தி நிலைமேவி நன்று யெல்லா முள்ளகற்றித், தனதிச்சை யிலவாந் தனுப்புறத்தே சமைப்பாய சித்த முண்டாகை, கனதுகக் காதலு சித்தமற்ற கனத்த சுகமாஞ் சித்தத்தை, யுனதுட் பத்தி யுணர்வினமை யாலே யொழிப்பா யுணர்வுருவாய." என்வரும் மற்று வருவனவற்றாற்காண்க. ([illegible])

[சீடன் அநுபூதியினின்றெழுந்தானந்த பரவசனாய் ஆசாரியரைப் பணிந்து அவரதருளை வியந்து துதித்துக் கைம்மாறுகாணேனென்றல்]

அளிமிக நெடும்போ திவ்வா றானபின் மனது மெள்ள
வெளியில்வந் திடவு ணர்ந்தான் விமலதே சிகனைக் கண்டான்
துளிவிழி சொரியப் பாதந் தொழுதுவீழ்ந் தெழுந்து சூழ்ந் [தான்
குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான்.

(இ-ள்) அளி மிகன நெடும்போது - அன்புள்ளசீடனானவன் வெகுநேரம்—இவ்வாறு ஆன பின்—முன்சொல்லியவண்ணம் இருந்ததன்பின்னே—மனது-அந்தக்கரணமானது—மெள்ள வெளியில் வந்திட-கிரமமாகவெளியில்வர—உணர்ந்தான்-அறிந்து— விமலதேசிகனைக் கண்டான்-அவித்தியாமலமற்றகுருவைத்தரிசித்து—துளிவிழி சொரிய-ஆனந்தபாஷ்பம்விழியுதிர்ப்ப— பாதம் வீழ்ந்து தொழுது-குருவின்ஸ்ரீபாதத்தில்(தண்டம்போல)வீழ்ந்துநமஸ்கரித்து — எழுந்து சூழ்ந்தான்-எழுந்து பிரதட்சணஞ்செய்து—கும்பிட்டு நின்று-கைகூப்பிநின்று—குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கச் சொல்வான்-(உவாமதி போற்) குளிர்ச்சிபொருந்திய திருமுகமுடைய ஸ்ரீகுருசுவாமிகேட்டருள விண்ணப்பஞ்செய்வான் —எ-று.

மெள்ளவெளியில்வந்திட என்பதை, வாசிட்டத்திற் பிரகலாத சமாதியினின்றும் உத்திதமானவிடத்திற்காண்க. ([illegible])

[குருவின்கருணைக்குக் கைம்மாறுகாணேனெனல்.]

ஐயனே யெனதுள ளேநின் றநந்தசன் மங்க ளாண்ட
மெய்யனே யுபதே சிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி
உய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன்
செய்யுமா றொன்றுங் காணேன் றிருவடி போற்றிபோற்றி. ()

(இ-ள்) ஐயனே-(எனது)பிதாவே—எனது உள்ளே நின்று-எனது அந்தக்கரணத்தின்கண்(ணந்தரியாமியாய்)நின்று—அநந்த சனனங்கள் ஆண்ட-அநந்தகோடிஜனனங்களில் கர்மோபாசனைகளிற்செலுத்தி எனது அந்தக்கரணத்தின்கண்ணுள்ள மலதோஷ விட்சேபதோஷங்களைப் போக்கியென்னையாண்டருளிய—மெய்யனே-கடவுளே—உபதேசிக்க-(ஆவரணதோஷநீங்கி எனது நிஜரூபத்தை யானுபவித்தானந்தமடைய) உபதேசித்தருளும்பொருட்டு—வெளி வந்த-வெளியே (அருளேதிருவுருவாய) எழுந்தருளிய—குருவே போற்றி-குருவே (உமக்கு) நமஸ்காரம்—உய்யவே முத்தி நல்கும் ஓர் உதவிக்கு-(யான்) ஈடேற (அநர்த்தநிவிர்த்தி ஆனந்தப்பிராப்திரூபமான) மோட்சத்தை (ஞானவாயிலாகத்)தந்தருளியஇணையற்றவுதவிக்கு—உதவி-கைம்மாறு—நாயேன் செய்யும் ஆறு-நாயடியேன் செய்யும்படிக்கு—ஒன்றும் காணேன்-யாதொன்றுங்கண்டிலேன்—திருவடி போற்றிபோற்றி-திருவடிக்குவந்தனம்வந்தனம்.—எ-று.

மெய்ப்பொருள் பொய்ப்பொருளென்னும் இரண்டனுள், மெய்ப்பொருள் உம்மாற்பெற்றமையானும், பொய்ப்பொருளான உடலமாதிஇணையாகாமையானும், திருவடியையடைந்தவனதே அவை உம்முடையவாகவே ஆயினமையானும் கைம்மாறொன்றுங்காணேனென்பான், "முத்திநல்கு முதவிக்கோருதவிநாயேன்செய்யுமாறொன்றுங்காணேன்" என்றும், உமது திருவடியே தாயுந்தந்தையுஞ்சுற்றமுந்தனமுமாமென்று எனதுடலமுள்ளளவும் புகழ்ந்தேத்துவதேகைம்மாறாகக்கொள்ளல்வேண்டுமென்பான், "திருவடி போற்றிபோற்றி" என்றும் கூறினன். (அசு)

[தனதுபதேசஞ் சேடனிடத்துச்சபலமானமையான், அவனையாதரவுசெய்து நீ எனக்குச் செய்யுங்கைம்மாறிது வென்றாசிரியர் கூறுகின்றார்.]

சிட்டனிவ் வாறு கூறத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கிக்
கிட்டவா வென்வி ருத்திக் கிருபையோ டருளிச் செய்வார்
துட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொரூப ஞான
நிட்டனா யிருக்கி னீதே நீசெயு முதவி யாமே. (அஎ)

(இ-ள்) சிட்டன இவவாறு கூற- நல்ல சிட்டனானவன
ா செயதவுபகாரத்தைப பாராட்டி அதற்குப்பிரதியுபகாரஙகாணேனெ
னறுசொலல—தேசிகா மகிழ்ந்து நோக்கி-ஆசிரியா சநதோஷித்துத
(தமதுகிருபாநோக்கததால அவனைப்) பார்த்தருளி—கிட்டவா என
இருதது-இஙகேவாவெனறு (விளித்து ஆதரவாகத்தமது) சமீபததில
வைதது—கிருபையோடு அருளிச் செய்வார்-கருணையோடு மதுகிர
கிபபா—துட்டம ஆம தடைகள் மூன்றும்-தீமையவாகிய பிரதிபந
தஙகளை மூனறும்—தொடராமல்-(உனனை)யடையாமல—சொரூப
ஞானநிட்டன ஆய-சொரூபஞானததில ஆரூடனாய—இருக்கின-இ
ருநதனையாயின—ஈதே-இதுவே—நீ செயும்உதவி ஆம-நீ (எனககுச)
செயயாநிறகும (பிரதி)யுபகாரமாகும்.—எ-று. ஏ-அசை.

அபரோடசஞானத்தையும் பேதிததலால், "துட்டம" எனறா.
"சொரூப ஞான நிட்டனா யிருக்கினீதே நீசெயு முதவியாம" என
றதால, "மாறிபோன மாறுவேண டாதே, மீட்சியில் பததனைக கரு
ணையா லளிககும விததகக் குரவனே யெவருந், தாட்சிசெய் தேதத
ற குரியதத துவமாஞ் சங்கர னென்றிடத் தருவான்." எனனும பிர
மகீதையின செய்யுட்கு இவவாசிரியர் இலக்கியமாயினர் என்றறிக.(

[அபரோட்சஞானம் நீங்குமாவென்னுஞ் சிட்னகடா
விற்கு ஆசிரியர் விடைகூறல்.]

நீநானென் றிரண்டி லாம னிறைந்தபூ ரணமா யெங்கும்
நானுகத் தெளிந்த ஞான நழுவுமோ குருவே யென்றான
தானுகும பிரம ரூபஞ் சற்குரு தானாற் றேன்றும
ஆனாலுந் தடைக ளுண்டே லநுபவ முறைததி டாதே.(அஅ)

(இ-ள) நீ நான்- என்று-(தற்பதலட்சியாாத்தமான) நீபிரம
மெனறும, (துவம்பதலட்சியாாததமான) நானகூடஸதனெனறும

—இரண்டு இலாமல் - (கருதாநிற்கும்) இத்துவிதக்கற்பனையுமில்லா மல்—நிறைந்த பூரணம் ஆய்-நிறைந்தபரிபூரணமாய்—எங்கும்-எவ்விடத்தும்—நான் ஆக-(சின்மயனை) யானொருவனேயுளனாக—தெளிந்த ஞானம்-(அநுபவமாக) அறிந்தஞானமானது—நழுவுமோ குருவே-நீங்குமோ ஆசாரியரே—என்றான்-என்று (சீடன்) வினவினன்—தானே ஆகும் பிரமரூபம்-தன்மயமாகும்பிரமரூபமானது—சற்குரு நூலால் தோன்றும்-சற்குருவுபதேசத்தாலும் (சற்) சாஸ்திர விசாரத்தாலும் அநுபவமாம்—ஆனாலும்-இவ்வாற்றால், பிரமாநுபவமுளதாயினும்—தடைகள் உண்டேல்-பிரதிபந்தங்களுண்டாமாயின்,—அநுபவம் உறைத்திடாது-அவ்வநுபவத்திடப்படமாட்டாது.—எ-று.

ஏ-அசை.

இராஜாவானவன் ப(ஹ)ர்ச்சலைவ நேத்திரத்தினலறிந்தும், விபரீதபாவனையெப்படிநிவிர்த்தியாகவில்லையோ! அப்படிக் குருவருளாலும் மஹாவாக்யவிசாரத்தாலும் பிரமாபரோட்சஞானமுண்டாயினும், யாவருடையபுத்தியில் அசம்பாவனை விபரீதபாவனையாகிய தோஷமுண்டாமோ! அவருடையதோஷரூபமான களங்கத்தோடு கூடியஞானம் பலத்திற்கேதுவாகாதென்பார், "தானாகும்பிரமரூபஞ் சற்குருநூலாற்றோன்றும், மானாலுந்தடைகளுண்டேலநுபவமுறைத்திடாதே." என்றார். (கஎஉ)

தடையெவை யெனிலஞ் ஞான சந்தேக விபரீ தங்கள்
படர்செயு மிந்த மூன்றும் பலசன்ம பழக்கத் தாலே
உடனுடன் வரும்வந் தக்கா லுயர்ஞானங் கெடுமி வற்றைத்
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித லாலே. ()

(இ-ள்) தடை எவை எனில்-பிரதிபந்தங்கள் யாவையென்று கேட்பாயாயின்,—அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்கள்-அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதங்களாம்.—அபரோட்சஞானம்வந்தும், இவையுண்டாதற்குக்காரணம் என்னையோவெனின்;—படர் செயும் இந்த மூன்றும்-துன்பத்தைப்பயவாநின்ற இம்மூவகைப்பிரதிபந்தங்களும்—பலசன்மப் பழக்கத்தாலே-(பூர்வம்) நானாவிதஜநநங்களிற்(பழகிவந்த) பரிசயத்தினாலே—உடன் உடன் வரும்-அடிக்கடியுண்டாகும்—அவையுண்டாயிற்படுமிழுக்கென்னையெனின்;—வந்தக்கால்- அவையுண்டாயி

ன,— உயர் ஞானம் கெடும்-மேலான (பிரமாணமயமாகிய) ஞானம் (பலத்திற்கேதுவாகாமற்) போம்—(ஆகலின்) இவற்றை-இவ்வஞ்ஞானசந்தேகவிபரீதங்களை—கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே-சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களினாலே—திடமுடன் கெடப்பாய்-தைரியத்தோடுகூடின நாசம்பண்ணுவாய்,—எ-று.

திடமாவது, சிட்டுக்குருவி தர்ப்பைதுணியாற் சமுத்திரத்தை இறைத்துப்பாழாக்கத் தான்கொண்ட முயற்சிபோலும் பிரதிபந்தங்கள் அடிக்கடியுதிப்பதானாலும் மலையாமல் அவைகெடுதற்குரியவாயிலில் நெடுங்காலம் நிரந்தரம் ஆதரவோடுகூடிநிற்குமுயற்சி. (௮௬)

[பிரதிபந்தசகிதஞானம் பலத்திற்கேதுவாகாதென
பதைத் திருஷ்டாந்தமுகத்தினாலறி
வித்து முற்கூறியதை வற்
புறுத்துகின்றார்.]

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட் டாது
மக்கின ஞானத் தாலே வந்தபந் தமும்வே வாது
சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித லாலே
விக்கின மஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே. (௯0)

(இ-ள்) அக்கினி கட்டப்பட்டால்-அக்கினியானது (மணிமந்திர அவுஷதங்களினாலே) அடக்கப்படுமாயின்,— அற்பமும் சுடமாட்டாது-கொஞ்சமும் (காஷ்டமுதலியவற்றைத்) தகிக்கயோக்கியமாகாது;—(அதுபோல) மக்கின ஞானத்தாலே-(அஞ்ஞானசந்தேகவிபரீதங்களாலே) மழுங்குண்டதத்துவஞானமாகிய அக்கினியினாலே—வந்த பந்தமும் வேவாது-(அநாதிகாலந்தொடுத்து) வந்துள்ள (கர்த்தத்துவாதி) பந்தமும் வேகாது.—(ஆகலின்) சிக்கெனப் பழகி கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே-நெடுங்காலநிரந்தரம்நேசத்தோடும் அப்பியசித்துச் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களாலே—விக்கினமாம் சந்தேகம் விபரீதம்-(ஞானபலமானமோட்சப்)பிரதிபந்தங்களான அஞ்ஞானசந்தேகவிபரீதமென்பவற்றை — போக்குவாய்-ஒழிப்பாய்,—எ-று. (௯0)

[விவர்த்திக்கத்தக்கவைகளான பிரபஞ்சங்களின்
சொரூபங்களைக் கூறுகின்றார்.]

பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட் டுவதஞ் ஞானம
குரவன்வாக் கியமம் பாமற் குழம்புவ தாஞ்சந் தேகம்
இரம றுசகமெய் யென்றுந் தேகநா னென்று முள்ளே
விரவிய மோக நானே விபரீத மென்பர் மேலோர். (கக)

(இ-ள்) பிரமபாவனையை மூடி-சிவோகமென்னும்பாவனையை மறைத்து—பேதங் காட்டுவது-நான் (பிரமம்) அல்லனென்னும் நினைப்பூட்டுவது—அஞ்ஞானம்-அஞ்ஞானமாம்.—குரவன் வாக்கியம் நம்பாமல்-(நீபிரமமென்றருளிய) ஆசிரியர் வாக்கியத்தை விசுவசித்து நம்பாமல்—குழம்புவது சந்தேகமாம்-(நானபிரமமோ! அலனோ! என்று) கலங்குவது சமுசயமாம்.—இரம் அறு சகம் மெய் என்றும்-திருஷ்டநஷ்டமான ஜகத்துச்சத்தியமென்றும்—தேகம் நான் என்றும்-(அநாத்மாவாகிய) தேகம்நானென்றும்—உள்ளே - அகத்தே—விரவிய மோகம்தானே-பொருந்துவதானமோகமே—விபரீதம் என்பர் மேலோர்-விபரீதமாமென்பர் பெரியோர்.—எ-று. (கக)

[முன்சொல்லிய அஞ்ஞானதிகளின் விரோதிகளான
சிரவணுதிகளினியல்புகூறுகின்றார்.]

தத்துவ வநுபோ கந்தான் சாதித்தல் கேட்ட லென்பார்
ஒத்துள பொருளு சுத்தா லுசாவலசிந் தித்த லென்பார்
சித்தமே காந்த மான தெரிசனந் தெளித லென்பார்
நித்தமிப் படிசெய் துக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே.(கஉ)

(இ-ள்) தத்துவ அநுபோகம்-பிரமாகாரவிருத்தியை—தான் சாதித்தல்-(வேதாந்தார்த்தசிந்தனத்தினுலே) தான் அடிக்கடி ஆவிர்த்திசெய்யாநிற்பதையே—கேட்டல் என்பார்-சிரவணமென்பர் (பெரியோர்)—ஒத்து உளபொருள்-(சிரவணத்தாற)சம்மதித்துள்ளபொருளை— யுகத்தால-(அபேதத்தைச்சாதிப்பதும், பேதத்தைவாதிப்பதுமான) யுத்தியினுல— உசாவல்-ஆராய்தலே—சிந்தித்தல் என்பார்-மனனமென்றுசொல்லுவர்—சித்தம் ஏகாந்தம் ஆன தெரிசனம்-சித்

தம பிரமாகாரமாத்திரமாக நிற்கும அநுபவத்தை—தெளிதல என பார்-நிதித்தியாசன மென்பர்—நித்தம்-காட்டோறும்—இப்படி செய்த ககால-இவ்வாறு(சிரவணாதிகளை) அநுஷ்டித்துவந்தாயாயின்,—கீர்ட்டணம பெறுவாய்-(அவ்வஞ்ஞானதிப்பிரதிபந்தங்களினீங்கி) நீமோட்சமடைவாய்.—எ-று.

சண்டிதுவிவேகம்.

மோட்சமானது ஞானத்தால் நியமமாகவுண்டாகாநிற்கும இது வேசித்தாந்தமாம ; அந்தஞானம் சிரவணத்தாலுளதாம. சிரவணம இருவகைத்து ஒன்று வேதாந்தவாக்கியத்திற்கும், சுரோத்திரத்திறகும் உளதாயசமயோகரூபம். மற்றொன்று வேதாநதவாக்கியத்தின்விசாரரூபம. ஞானத்திற்கேது பிரதமசிரவணம் இரண்டாவ தலல. என்னை ? சத்தஜந்யஞானத்தில், இந்திரியத்தோடு சத்தத்தினசமயோகமே சாவதிரஏதுவாம. ஆகலின், வேதாந்தவாக்கியத்திறகும், சுரோத்திரத்திறகும்உளதாயசம்யோகரூபமானசிரவணமபிரமஞானத்திறகேதுவாம. அவாந்தரவாக்கியத்தின்சிரவணம பரோட்சஞானத்திறகேதுவாம். மஹாவாக்கியத்தின்சிரவணம் அபரோட்சஞானத்திறகேதுவாம ஒருவனுக்கு ஞானம் உதயமாயினும், அசம்பாவனை, விபரீதபாவனைகளுண்டாமாயின், அவனால் இரண்டாவதானசிரவணமும், மனனநிதித்தியாசனங்களுஞ் செய்யற்பாலனவாம். வேதாநதவாக்கியத்தின விசாரரூபமானசிரவணத்தால் வேதாநதவாக்கியத்தினசமபாவனைநிவிர்த்தியாம். சமுசயத்தை அசம்பாவனையென்பர். வேதாந்தவாக்கியம பிரமத்தைப்பிரதிபாதிக்கிறதோ ! அல்லது அநியங்களைப்பிரதிபாதிக்கிறதோ ! என்றுளதாகாநிற்குஞ்சமுசயம் வேதாந்தவாக்கியத்தினசம்பாவனையாம் ; அது அதனவிசாரத்தினால நிவிர்த்தியாம் · மனனத்தினால் பிரமேயத்தினசமபாவனை நிவிர்த்தியாம். ஜீவபிரமங்களின்ஏகத்வம் வேதாந்தத்தினபிரமேயமென்பர் ; அவ்வேகத்வம் சத்தியமோ ! அல்லது ஜீவபிரமங்களினபேதம சத்தியமோ ! என்றிவ்வாறுளதாகுஞ்சமுசயம் பிரமேயவசம்பாவனையெனப்படும்: அதுமனனத்தினால்நிவிர்த்தியாம், விபரீதபாவனை நிதித்தியாசனத்தினால் நிவிர்த்தியாம். இவ்வாற்றால், பிரதமசிரவணமோ ஞானவாயிலாகமோட்சத்திற்கேதுவாம். விசாரரூபசிரவணமும், மனனநிதித்தியாசனங்களும் அசம்பாவனை, விபரீதபாவனைகளைநிவிர்த்திசெய்வாயிலாகமோட்சத்திற்கேதுவாம.

இவ்வாறு, பிரமாணகத, பிரமேயகதவசம்பாவனைகள் ஞானத்திற்குப்பிரதிபந்தங்களென்று விசாரசாகரத்திற் கூறியிருப்பதுபோல இவ்வாசிரியர்கூறாமல், "பிரமமல்லனென்னை யஞ்ஞானமுநான பயிரமமோ! வலனே! வென்றியேயாம்" என்று வேதாந்தசூடாமணியிற்கூறியிருப்பதுபோல, "பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட்டுவதஞ் ஞானவ ஞானவாக்கியகம் பாமற் குழம்புவ தாஞ்சத் தேகம்." என்றமுற்செய்யுளிற்கூறியிருப்பதால், "தத்துவ வநுபோகந்தான சாதிதல கேட்டல்" என்பதற்கு,பிரமாகாரவிருத்தியை வேதாந்தத்தின ஆர்த்தசிந்தனத்திலலே அடிக்கடிஆவிர்த்திசெய்யாநிற்பது சிரவணமாமென் றுவேதாந்தவாக்கியத்தினவிசாரரூபமான இரண்டாவதான சிரவணத்தையுரைசெய்யப்பட்டது. வேதாந்தத்தின் அர்த்தசிந்தனத்திலலே அடிக்கடிபிரமாகாரவிருத்தியுண்டாகாநிற்கும்; ஆகலான் அடிக்கடிவேதாந்தத்தின் அர்த்தசிந்தனரூபமானஇரண்டாவதானசிரவணத்திலலேயே அஞ்ஞானப்பிரதிபந்தநிவிர்த்தியாம். நிதித்தியாசனத்தின பரிபாகாவஸ்தையைத்தானே சமாதியென்பாராகலின், சமாதியும நிதித்தியாசனத்தில்அந்தர்பாவம்: வேறுசாதனமன்று. கடாகாரமானஅந்தக்கரணத்தின்அபரோட்சவிருத்தியைக் கடாநுபவமென்பதுபோலப், பிரமாகாரமானஅந்தக்கரணத்தின்பரோட்சவிருத்தியை இங்கே, "தத்துவவநுபோகம்" என்றார்.

"தொக்க பிறவித் தொடர்ந்துவந்த வாதனா, மிக்க கால யோகத்தின் பழக்கத் தல்லால் விடாது" என்று, வாசிட்டத்திற்கூறியிருப்பதுபற்றி, "நித்தமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே." என்றார். (௧௨)

[ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தங்களான அஞ்ஞானாதிகளின்சொரூபமும், அவைகளின்விரோதிகளான சிரவணாதிகளின்சொரூபமுங்கூறி "நித்தமிப்படிசெய்தக்கானிர்வாணமபெறுவாய்நீயே" என்றமுற்செய்யுளில்அருளிச்செய்தமையால் பிரதிபந்தநிவிர்த்தியின் பொருட்டுச் சிரவணாதிகள் சடபரதாதியர்போல, மரணபரியந்தம்வேண்டுமென்கொலெனவருமாசங்கையைத் தொலைத்தற்கு அவைஅநுஷ்டிக்குங்காலவளவைகூறுகின்றார்.]

எத்தனை நாண்ஞா தாவுஞானமு மிருக்கு முன்பால்
அத்தனை நாளும் வேணடு மப்பாலோர் செயலும வேண்டா
நித்தமும வெளிபோற் பற்றா ஞேயமாத் திரமாய்ச சீவன்
முத்தரா னவாவி தேக முத்திபெற் றிருப்பா ரென்றும.(௬௩)

(இ-ள்) எத்தனை நாள்-எவவளவுகாலம்—ஞாதாவும-(ஞானத்தினகாத்தாவாகிய) அந்தக்கரணமும்—ஞானமும - (பிரமாகாரமான அநதககரணததினவிருத்திரூப) ஞானமும—உன்பால இருக்கும-உனனிடததிருககுமோ—அததனைநாளும்-அவவளவுகாலமும—வேணடும-(அஞ்ஞானநிவிர்த்திப்பிரதிபந்தவிரோதிகளானசிரவணாதிகள்)வேணடும —அப்பால-(ஞாதாஞானமெனனுமவிகற்பங்களிறந்து மனமாவாகவிட்டபின் ப்ரமாணஜநகியஞானவிஷயமான ஞேயமாத்திரமாக நீ அவசேஷித்த) பினனா—ஓா செயலும வேணடா- (சிரவணாதியநுஷ்டானஙகளுளஓரநுஷ்டானமும (உனககு) வேண்டுவதில்லை—நித்தமும -நாடோறும—வெளிபோல-ஆகாசமபோல—பற்றா ஞேய மாததிரம ஆய-அசஙகசிதானமாமாததிரமாய்—சீவன் முத்தர் ஆனவா-சீவனமுததராயினோர்—விதேகமுத்தி பெற்று-(பிராரத்தநாசததில்) விதேகமுததியடைந்து—என்றும் இருப்பார்-சார்வகாலமும் (அதுவா) யிருபபா.—எ-று.

இங்கே இது சித்தாநதம.

மநதமென்றும, திடமென்றும் ஞானம் இருவகைததாம சமுசயாதிசகிதஞானம் மநதஞானமென்றும், சமுசயாதிரகிதஞானம திடஞானமென்றுஞ்சொலலப்படும. யாவர்க்குத் திடஞானமுண்டாமோ! அவாககுக் கிஞ்சின்மாததிரமுங் கர்த்தவவியமிலலை. ஓாபோதுற்பநநமாகாநிற்கும் சமுசயாதிரகிதவந்தக்கரணததின விருததிரூபஞானமே அவிதரையை நாசம்பண்ணித் தானும நிவிாததியாயவிடும நனறாககக்கண்ட ஆனமாவின்கண் மீண்டும்பிராந்தியுணடாகாது என்னை? பிராநதிக்குக் காரணமாகிய அவிததை ஓாபோதுற்பநநமாகும ஞானததால் நஷ்டமாய்விடுதலின. பிராநதியும் அவித்தையும் இனமையின், விருத்திஞானத்திறுவிாததிக்கு யாதொருபிரயோஜனமுமில்லை. ஆதலால், "அப்பாலோர்செயலும்வேண்டா" என்றும். "ஞானமுதித் ததனபினபைங கோசஙகடகு நலைமேயுறய யிகவுமறிந் ததுவே போல, ஞானம்வரு முனுஙகோச மனைக்கு

வேறாய னாயிருந்தோ மென்பதுசித் தித்த லாலும்" என்று இலட்ச ணாவிருத்தியிற் கூறியிருப்பதுகொண்டும், நமதாசிரியர்கொண்டு ம "நிர்த்தமுமவெளிபோற்பற்றேயமாத்திரமாய்" என்றுங்கூறினார். இதனையுய்த்துணர்க. ஜீவித்திருக்கிற புருஷனுக்குக் கர்த்துருத்வாதி க்லேச ஏதுவாதலால் பந்தமாம்: அவைநிவிர்த்தியாதலே ஜீவன்முத்தி யாம. எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும் ஓர்தேகத்தையும் தானடையா ல அகண்டாகாசப்பிரமமாத்திரமாயிருப்பதே விதேகமுத்தியா மெனக

"ஜீவன் முத்தரானவர் விதேகமுத்திபெற் றிருப்பாரென்று" என்றதற்கு, உ-ம். ஈசரகீதை. "எங்குந் தானாய் யாவையுமாய் நின்றே யொன்றும் பற்றின்றி, யங்க மொன்றின் றறிவேயாய் நுண்ணி தாய வருள்வடிவைத், தங்கு ஞான யோகத்தா லுணர்ந்து பாச சித்துப பினைவந்தே, மங்க மான பேரொளியோ டொன்றி யானு மடங்கிடுவார்." எ-ம், "சுத்தனு யொன்று மெனவினைக் கூடிடுமே தொல் லையோகத், தொத்தனை நூறு கோடி கற்பங்க டானுசென் றாலும், மெய் பத்தர்களா ரென்றன் விளங்குமெய் யருளா லன்றே, யித்தகைத் தனவே வேத மியம்பிடு மென்று ரீசன்." எ-ம வரும். மற்றுமவை நுவனவற்றுற்காண்க. (கக)

(கடு) [இனிச் ஜீவன்முத்தர்களின்பேதங்கூறுகின்றார்.]

ஞானமார் ஜீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய்
வானிகர் பிரம வித்து வரன்வரி யான்வ ரிட்டன்
ஆனவர் நாம மாகு மவர்களிற் பிரம வித்தின்
தானமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன் (கச)

(இ-ள்) ஞானம் ஆர் ஜீவன்முத்தர்-ஞான நிறைந்த ஜீவன்முத் தர்கள்—நால்வகை ஆவர்-நான்குபேதமாயிருப்பர் — கேளாய்-(அப் பேதங்களைச்சொல்லக்கேள்.— வானிகர் பிரமவித்து - ஆகாசத்தை யொப்பான பிரமவித்தெனவும்,—வரன்-வரனெனவும்,—வரியான்- வரியானெனவும்,—வரிட்டன்- வரிட்டனெனவும—ஆனவர் நாம மாகும்-அச்சீவன்முத்தர்களின் பெயராம்— அவர்களில-அந்நால்வ கருள்ளே,—பிரமவித்தின் தானமும்-பிரமவித்தினுடைய (அநுபவ) வலியையும,—மற்றை மூவர்-ஏனைமூவருடைய—தாரதம்மியமும்-த

ரதம்மியத்தையும்—சொல்லின்-இனிக்கூறுவேன்.—எ-று

அங்ஙிய பரிபக்குவப்புருஷரைக் கர்மோபாசனைகளைய நுஷ்டிக்கப் பண்ணும்பொருட்டு, ஆன்மாவை அசங்கமாகவும், கிரியைகளனைத் தையும் மனவாக்குக்காயங்களின் சரிதமாகவும் அறிந்து காமோபாச னைகளைப் பிரமவித்துச்செய்யாநிற்பதால், "வாணிகாபிரமவித்து" என்றார்.

"ஞானமாசீவன்முத்தாநால்வகை" என்றதாலும், "மறை மவர்தாரதம்மியமுஞ்சொல்வேன்" என்றதாலும், இந்நாலவருமஞா னத்திற்றாரதம்மியம் இன்மையரென்றும், விசிராந்திசுகத்திற் றாரத ம்மியமுடையரென்றும் அறிக. (கூஉ)

[பிரமவித்தினியல்புகூறுகின்றார்.]

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு முன்னம்
வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன
பாரகா ரியமா னாலும் பலர்க்குப கார மாக
நேரதாச் செய்வர் தீர்ந்த நிலைவிடார் சீவன் முத்தர். (கூ௩)

(இ-ள்) தீரர் ஆய்-மனத்தைரியமுடையராய்—பிரமவித்து ஆய-பிரமஞானிகளாகி—தெளிந்தவர்-(யாமார்என்பதுமுதலியகலக்கங் கள்)தெளிந்தோர்—தெளியும் முன்னம்-அப்படித்தெளிதற்குமுன்னே—வாரம் ஆய் இருந்த-உரிமையாகவிருந்த — தங்கள்-தங்களுடைய —வருணம் ஆச்சிரமம்§ சொன்ன-வருணாச்சிரமங்களைப்பற்றிய சாஸ் திரங்களிற் சொல்லியகிரியைகள்—பாரகாரியம் ஆனாலும்-கனமான கிரியைகளாயினும்—பலர்க்கும்* உபகாரம் ஆக-(பரிபக்குவரான)பலரு க்குஞ்சகாயமாகவேண்டி—நேரதாச் செய்வர்-(மந்திரலோபம், கிரிய லோபம், திரவியலோபமின்றிச்)சாஸ்திரோக்தமாகச்செய்யாநிற்பர்-(அப்படிச்செய்யாநின்றும்) தீர்ந்த நிலைவிடார்-(சுருதிகளாற்சொல் லிய)முடிவான அத்வைதநிச்சயத்தைவிடாரான—சீவன் முத்தர்-சீவி த்திருக்கும்போதேமுத்தராயுள்ளோர்.—எ-று.

---

* பலர்க்கும் என்னுமுற்றும்மை, விகாரத்தாற்றொக்கது.
§ வருணமாச்சிரமமென்பன அவைகளைப்பற்றியசாஸ்திரங்கட்கு ஆகுபெயர்.

இங்கேசிசயம் என்றது அநுபவத்தை

ஈசுரனுற்பராக்குகளாகச் சிருஷ்டித்த இந்திரியங்களை வேகமுளளநிச்சலத்தைத் திருப்பினாற்போல, அகமுகமாக்கிச் சர்வேந்திரியங்கடங்கும ஆந்தரமானபரமாத்மாவைச் சாட்சாத்கரித்திருப்பதால், "தீரா" என்றும, யாமார்! ஜகம் எத்தன்மைத்து! என்பனமுதலிய கலக்கங்களை கலங்கனீர் கதகரேணு¶வாற்போல, பிரமவித்தையாற றொளிந்திருத்தலால், "பிரமவித்தாய்த்தெளிந்தவர்" என்றும, ஆப்தகாமராதலாற் றமக்கெனச்செய்யாது லோகசங்கிரகார்த்தம் வருணாசிரமவிதிகளை விதிப்படிசெய்வதால், "பலர்க்குபகாரமாக, நேர்தாச செய்வர்" என்றும், சோரநாயகனைத்தொழில்செய்வினும், சோரநாயகன்களத்தினைவிடாததுபோல, அந்நியரைச் சன்மார்க்கத்திற்பிரவிர்த்திப்பித்தற்பொருட்டுக் கர்மோபாசனைகளைச்செய்யினும், பிரமநாமென்னும் அநுபவம் க்ஷணமும் விடாமையின், "நிரந்த நிலைவிடார்" என்றுங்கூறினர். (கூ)

இதுவுமது

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற்போ மனத்திற் பற்றா
தாமரையிலைத்தண் ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடி வாழ்வார
பாமர ரெனக்காண் பிப்பர் பண்டிதத் திறமை காட்டா
ரூமரு மாவா ருள்ளத் தவலையொஞ் சிவன் முத்தர். (கக)

(இ-ள்) காமம் ஆதிகள் வந்தாலும்*-(பிராரத்தவசியால)காமக்ரோதமியமை(பிரமவித்துக்களிடத்து)எழுமாயினும—(அவை)கணத்திற்போம- (உடனேதிட்டமானவைராக்கியமுதலிய சுத்தவாசனைபிரயத்தனமின்றியெழுவதால்) க்ஷணத்தில்நாசமாம்—மனத்தில் பற்றா-(அஞ்ஞானிகளைப்போலஅவைகளை) அந்தக்கரணத்தின்கண்(வாசனையாகப்)பற்றார்கள்—தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல்-தாமரையிலையிற்சலம(கூடியின்றும்பற்றாதது)போல—சகத்தொடும் கூடிவாழ்வார-(அசங்கிதானமா [illegible] அநுபூதியால்அகத்திற்பற்றுபடேல) பிரபஞ்சத்தோடுங்கூடிவாழ்ந்திருப்பர்—பாமரர்எனக்காண்பிப்பார்-(கர்

¶ கதகரேணு—தேற்றாம்பொடி.

* வந்தாலும் என்றதன்கணும்மை-எதிர்மறை.

மகாண்டத்தையும், உபாசனகாண்டத்தையும் நிச்சேஷமாகவிடுத்து, ஞானகாண்டத்தினுலேமுத்திசம்பாதித்துக்கொண்ட தைரியசத்தியிருப்பினும உலகத்திலஞானவாசனையில்லாமற் கர்மோபாசனைகளையநுஷ்டிக்கும)*மூடசிரோமணிகளைப்போலத் (தம்மைக்) காட்டுவார—பண்டிதத் திறமை காட்டார- (அநேகமதங்களைக்கண்டித்து அநேகமதங்களைஸதாபிக்கத்தக்கசக்தியுள்ள சர்வஞ்ஞராயிருந்தும் அடக்கமுடைமையின்) வித்துவத்சாமாத்தியத்தைக்காட்டார்கள்--ஊமருமாவர் - (சின்மயமாகிய சிவமே இவையாவையுமெனறும் கழுத்திமௌனாநுபூதியால விகற்பமெழாமையின்) மௌனருமாயிருப்பார—உள்ளத்து உவகை ஆம் சீவன்முத்தா - அந்தக்கரணத்தினைகண்ணிரங்குசநிருபதியுடையரான சீவன்முத்தாகள.—எ-று.

"பாமர ரெனககாண் பிப்பார பண்டிதத திறமை காட்டா ஊமரு மாவார்" எனறதற்கு, பாகவதத்திற்கூறுகிற்கும் சடபரதனை இலக்கியமாகக்காணக

"ஊமருமாவார்" என்று இவவாசிரியர்கூறியிருப்பதுபோலவே வாசிட்டத்தில, "விவாதமறு மோனத்தோன்" எ-ம, "இருபபுழி மௌனஞ் சாந்தி சமமெய்தி யிராகமின்றி" எ-ம், அருளிச்செய்திருப்பது காணக

இந்திரசாலத்திற் கந்தாவநகரத்தைப்பார்ப்பவனுக்கு ஓாபோகத்திலும இச்சையெழாததுபோல, பிரமஞானிக்கும் மித்தியாபபிரபஞ்சத்திற பிராரத்தவலியாலலலது காமமுதலியவையெழாதாதலால, "காமமா திகளவந் தாலும" என்றா

காமமாதி, எனறதனுல் காமம், சங்கற்பம், சந்தேகம, இராகம, துவேஷம, சிரத்தை, பயம, இலச்சை, இச்சைமுதலியவுங்கொளக

"காமமாதிகளவந்தாலும" எனறதற்கு,உ-ம. வாசிட்டம "மிகவருகா மாதிகளாம் விகாரமடைந் தும்விண்போல் மிகநொய தானே, ரகமெனவின் றிச்செயலகள் செய்தாலுந் தவிர்ந்தாலு மழுந்தமற்றோர், சகநெறிகள் செய்திடினு மன்னியர்போற் கண்டுகுளிர் தனமை சான்றோர், திகழ்மனது நினைவுமிருந் துஞ்சிறிது மிலலாதோர் சீவன்முத்தர்" எனவரும், மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

'கணத்திற்போம்" என்றதற்கு, உ-ம், திருவள்ளுவர். 'குண

மெனனுங் குன்றேறி நின்றா ரெவருக்கும் காணயேயுங் காத்த லரிது.''
எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

"மனத்திற்பற்றார்" என்றதற்கு, உ-ம். சுவா னுபவத்திருவாக்கு.
'காணபானுங் காண்பவையைக் காணுமிடத் தேகமதாய்ப், பூண்பன
வால வாதனையும் பூண்டிடுமே, வீண்பயினும்-வாசனையைச் சித்தத்தி
ல வையா ததுமுத்தி, யாசிலிதற் கர்த்தமிதே யாம்'' எனவரும். மற
று. வருவனவற்றுற்காண்க. (கசு)

[ஞானிகளின் சரீரவியவகாரத்தில் நியமமில்லை.
ஏனெனின்? ஞானிகளின் வியவகாரத்திற்கு அஞ்ஞானமும்,
அதன்காரியமான பேதப்பிராந்தியும் அதனலுளவாகும்
இராகத்துவேஷங்களுமில்லை. மற்றியாதுளதெனின்;—
பிராரத்தகர்மசேஷமேயுளது. அதுவே அவர்களின் விய
வகாரத்தில் நிமித்தமாம்; அந்தப்பிராரத்தகர்ம புருஷபே
தத்தால் நானாப்பிரகாரமாம் ஆகலின், ஞானிகளின் பி
ராரத்தகர்மனுக்கியவியவகாரத்திற்கு நியமமின்றெனனுஞ
சித்தாந்தபட்சத்தை இங்கே கூறுகின்றார்.]

பேதகர் மத்தால் வந்த பிராரத்த நாநா வாகும்
ஆதலால் விவகா ரங்க ளவரவர்க் காவ வாகும்
மாதவஞ்செயினுஞ்செய்வார்வாணிபஞ்செயினுஞ்செய்வார்
பூதலம் புரப்பா ரையம் புகுந்துண்பார் சீவன் முத்தர். (கஎ)

(இ-ள்) பேதகர்மத்தால் வந்த-(கிரைவிற்றதானியம்போலப்)
பேதமான(சஞ்சித)கர்மத்தினலுண்டான—பிராரத்தம்- பிராரத்தகர்
மமும—நாநா ஆகும்-நாநாப்பிரகாரமாம்—ஆதலால்,—விவகாரங்கள
அவர் அவர்க்கு ஆவ ஆகும்-வியவகாரங்களும் அவரவர்கட்குப் (பிரா
ரத்தத்திற்குத்) தக்கனவாகப்பொருந்துவனபொருந்தும் — மாதவம்
செயினும்செய்வார்-பெருமைபொருந்தினதவத்தைச்செய்யினுஞ்செ
ய்வார்கள்—வாணிபம் செயினும் செய்வார்-வியாபாரஞ் செய்யினுஞ
செய்வார்கள்—பூதலம் புரப்பார்-பூமியைப்(புரப்பினும்)புரப்பார்—ஐ
யம்புகுந்து உண்பார்-பிச்சைபுகுந்து (உண்ணினும்) உண்பார்—சீவன்
முத்தர்-சீவன் முத்தர்கள்.—எ-று.

"மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வார் வாணிபஞ் செயினு செய்வாரு ர்" எனபதனால், நிவ்ருத்தியுமில், ஞானி பிரவிர்த்தியாகிறபது வேதஆஞ்ஞையினாலல்ல, தனது இச்சையினாற் பிரவிர்த்தியாகிறப னென்றறிக.

யாவர்க்குப் பிட்சைமாத்திரத்திற்கேதுவாகப் பிராரத்தமிருக்கு மோ! அவர்க்கே ஞானமுண்டாம்: அதிகவியவகாரத்திற்கேதுவாக யாவர்க்குப்பிராரத்தமிருக்குமோ! அவர்க்கு ஞானமுண்டாகாது. ஆகலான், பிட்சையுண்டன்முதலியவியவகாரத்திலும் அதிகவியவகார ம ஞானிக்குண்டாகாது: யாவர்க்கு அதிகப்பிரவிர்த்தியுண்டாமோ! அவர் ஞானியலலரெனறு சிலர்சங்கைபண்ணுகிறபர்; அச்சஙகைகூடாது. எனனை? யாக்ஞவல்கியா, ஜனகாதியர்ஞானியென்றுசொலலபபட்டிருக்கின்றனர்; இவர்களில், சபாவிஜயத்தினாற் றனசஙகிரகவியவகாரம யாக்ஞவல்கியருக்கும், இராச்சியபாலன வியவகாரம ஜனகருக்குஞ்சொல்லபபட்டிருக்கின்றது. வாசிட்டமிரத்தத்தில, அநேகஞானிகட்கு வியவகாரம் நாநாப்பிரகாரமாகச்சொல்லியிருக்கின்றது. ஆதலால், ஞானியினுடைய பிரவிர்த்திக்கு அல்லது நிவிர்த்திக்கு நியமமில்லை; எப்படியும், யாக்ஞவல்கியர் சபாவிஜயத்திற்குப்பின்னர் வித்துவத்சந்நியாசரூபமானநிவிர்த்தியைத்தானே அடைந்தனர். பிரவிர்த்தியில் வைராக்கியத்திற்கேதுவான நாநாவித தோஷங்களைக்கூறினா; அப்படியாயினும், யாக்ஞவல்கியர்க்கு வித்துவத்சந்நியாசத்திற்கு முன்னம் ஞானமில்லையென்றுசொல்வது கூடாது ஞானமோ முன்னும் இருந்தது. ஆயினும், வித்துவத்சந்நியாசத்திற்குமுனனே சீவன்முத்தியின் ஆநந்தமடையப்படவில்லை. ஆதலால், சீவன்முத்தியின் ஆநந்தத்தின்பொருட்டுச் சாவசஙகிரகங்களையுந் தியாகஞ்செய்தனா. யாக்ஞவல்கியர்க்குப் பிராரத்தஞ் சிலகாலம்அதிகபோகத்திற்கேதுவாகவும், பிற்காலம் நியூனபோகத்திற்கேதுவாகவும் இருந்தது. ஆகவின், முன்னேயாக்ஞவல்கியர்க்கு வைராக்கியமின்றி அதிகபோகமும், பின்னேவைராக்கியத்தினாற் சாவபோகங்களின்தியாகமுமுண்டாயிருந்தது. ஜனகர்க்குப்பிராரத்தமமரணபரியந்தம் இராச்சியபாரமுதலிய அதிகபோகத்திற்கேயேதுவாகஇருந்தது. ஆதலால், சநாத்தியாகமில்லாமலேயிருந்தது: போகங்களில்வைராக்கியமுமுண்டாகவில்லை, வாமதேவாதிகளின்பிராரத

தம் நியூனபோகத்திற்கேதுவாகவிருக்கும், அவர்கட்குச்சுகபோகத்தில் வைராக்கியத்தினுல் பிரவிர்த்தி இல்லையென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வாசிட்டத்தில், சித்தாலனுக்கு ஞானத்திற்குப்பின்னே அதிகப்பிரவிர்த்தியுண்டாயிருந்ததென்னும்பிரசங்கமுமுண்டு. இவ்வாறன்றல, நாநாப்பிரகாரமானவிலட்சணவியவகாரம் ஞானிகட்குச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; அவர்களனைவருக்கும் ஞானம் சமானமே அதனதுபலமான மோட்சமும், அப்படியேபிராரத்தபேதத்தால் வியவகாரமாத்திரம் பேதமாமென்றறிக. (௧௭)

[இவ்வாறு ஜீவன்முத்தர்க்கு நாநாவியவகாரமுண்டென்றால், அஞ்ஞானிகளினும் அவர்களிடத்து விசேஷம் என்னையோ வெனவரும் ஆசங்கையைப் பற்றி அவர்களிடத்துள்ள விசேஷங்களைக் கூறுகின்றார்.]

சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார கண்முன்
நின்றது புசிப்பார் வெய்யி னிலவாய்வின் விழுது வீழ்ந்து
பொன்றினசவம்வாழ்ந்தாலும் புதுமையா வொன்று மபாரா
கனறுநீ தென்னுர் சாட்சி கவோன சிவன் முத்தர். (௧௮)

(இ-ள்) சென்றது கருதார்-(பிரபஞ்சத்தில் அதீதியாபுத்தியால் செலகாலத்திற்) போனதைப்பற்றி நினையார்கள்—நாளைச்சேர்வது நினையார - வருகாலத்தில் இனிவாராநிற்பதைப்பற்றியும் நினையார்கள்—கண்முன் நின்றது புசிப்பார் - (நிகழ்காலத்தில்) கண்முனனே (பிராரத்தவசத்தால்வந்து) நிற்கின்றபோகங்களைப் புசியாநிற்பார்கள்—வெய்யில் நிலவாய் - சூரியகிரணமான வெய்யிலானது சந்திரகிரணமான நிலவைப்போலச்சீதளமாகி—வின்விழுதுவீழ்ந்து-(ஆலவிருட்சத்திற்போல) ஆகாசத்தில் நின்றும் விழுதுகளிறங்கி—பொன்றினசவம் வாழ்ந்தாலும்-மரித்துப்போன பிரேதம் பின் ஜீவித்தாலும்—புதுமையாவொன்றுமபாரார்-ஆச்சரியமாகவொன்றையுங்காணார்கள்—நன்று தீது என்னுர்-(ஒன்றை இது) நன்றென்றும் (மற்றொன்றை) இது தீதென்றுஞ்சொல்வார்கள் — சாட்சிகவோன-சாட்

சியாய்த்(திரிபுடியின்) கவொன்—சீவன் முத்தர்-சீவன் முத்தாகள் எ-று

"புதுமையாவொன்றும்பாரார்." என்றது "இதுவெனதநோன றியவெல்லாஞ்சிற்சொருபமிவவண்ணம பலசத்தியிலகும" எனறும் அநுபூதிவிவியால்.

"நன்றுதீதெனஞா." எனறது, "செப்புநா மத்தா னுண்மையா லெலலாத் திகழ்வுமா தேவனே யாகி, விப்படி யறிநத ஞானிகைக கொளவா னெத்தையன றெனவெத்தை விடுவான்." எனறுஞ்சுருதி யால எனக்காண்க.

"நடுவானசீவனமுத்தா" என்றதறகு,முன்னைய மூனறுபூமிக்கும பினனையமூனறுபூமிக்கும மதநியமானசத்வாபததியென்னும நானகாமபூமியினையுடைய சீவன் முதநர் என்றுபொருளுரைப்பினும அமையும; அமையுமாறு "முனனிலஙக ளேறியமூ வருமப்பி யாசிக ளா முத்த ரலலா, பினனிலஙகள் வரனவரியான ரிட்டனெனுஞ் சீவன முத்தா பேத மாகுஞ், சொனனகப பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவிததாம" எனனும இரணடாமபடலத்து-கஙச-ம செய்யுளாலறிக.

"சென்றது கருதாா நாளைசசோவது நினையார்கண்முனினறது புசிப்பார்' எனறதறகு, உ-ம. வாசிட்டம. "வாளனுகதிரவி நாளியறும வாறெனன வநது வநது, தானேதோன றியதொழிலேட பநறின றிச செயதுமெனச சனகனெண்ணித், தினைய வருகாலஞ் செல கால மினையளவுஞ் சிநதைசெய்யா, னூனேறு நிகழ்காலத தேர் மைப்பி னகைதலோ லொவ னுற்றான்" எனவரும். மற்றுமவருவன வற்றுற்காண்க. (கூ.ங)

[நீரரயென்னும் கஙு-ம் செய்யுடொடங்கி, சென்றதெனனும், கூஅ-ம் செய்யுள்வரையும், பிரமவித்துக்களினியல்பு கூறி இனி எனையபூவரின் தாரதம்மியமானவியல்பு கூறுகினறார்.]

பின்னைமூ வரினி ரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகந்
தன்னையுற் றிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்தந் தானும்
உன்னுவோன் வரன்வேற் றோரா லுணர்பவன் வரியா னாகும்
அன்னியர் தம்மாற் றன்னை லறியாதோன்வரிட்ட னாமே.(கக)

(இ-ள) பின்னைமூவரில்-(வரன் வரியான் வரிட்டனென்னும்) பின்னையமூவர்களில்—இரண்டுபேர்களும்-(வரன் வரியான்என்னும்)இருவரும—சமாதியோகந் தன்னை-சமாதியோகத்தை— உற்று இருப்பார்-பொருந்தியிருப்பார்கள்—தேக சஞ்சார நிமித்தம-தேகஸ்திதிக்கு(இன்றியமையாத பிட்சைமுதலியவற்றின்)பொருட்டு—தான் ஆய உன்னுவோன்-(பிராரத்தவசத்தால்சமாதியினின்றும்) கேவலம்உததி தனுய்நினையாநிற்பவன்—வரன்-வரனாகும்—வேற்றோரால் - (சமீபத்திலுள்ள)அந்நியரானசீடர்முதலியோரால்— உணர்பவன்-அறியாநிற்பவன்—வரியான் ஆகும்-வரியானும்—அன்னியர் தம்மால் தன்னை-அந்நியராலுந்தன்னாலும்—அறியாதோன் வரிட்டன் ஆம்-அறியாதவனவரிட்டனாகும்.—எ-று.

"இரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகந், தனையுற் றிருப்பார்." என்பதனால், வரிட்டன் சமாதியிலதீதனாயிருப்பனெனபது அருத்தாபத்தியினாற்பெறப்படுகின்றது.

"வேற் றோரா லுணர்பவன்வரியானாகும்." என்றதற்கு, உ-ம. வசிட்டம. "அறைந்தபத மைந்தாலுந் தானும் போதத் தழுந்தியவின் பத்தமைவாற் புறனு முன்னு, முறைந்தபதார்த்த தவகனமறைந் தயலோா வன்பா லுணர்வதுவே பதார்த்தநினை வொழித லாகு, நிறைந்தவிவை யாறாலும் பேதம் போக்கி நிலைபெறுதற் சுபாவத்தே நிற்றாேனே,மறைந்தபொருள் வெளியாக்குந் துரியமாகு மாசறுசீ வனினமுத்தா வழியீ தாகும்."எனவரும். மற்றுமவருவனவற்றாற்காண்க.

"அந்நியாதம்மாற்றன்னைலறியாதோன்." என்றதற்கு, உ-ம். டிகவதம். "சாற்றிய குணமூ மாக்கையு மனமுந் தானலவென்பதை யுணாந்தாற், போற்றிய வாக்கை யுடனிருப் பதுவும் போவது மறிகிலா ராகி, யேற்றதம் புயமேற் றுயில்கழி வதுவு மிருப்பதும் வெணணைறை பருகி, மாற்றரு மதத்தி னறிந்திடா தொழுகு மாக்களைப்போலுவர் மாதோ." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றாற்காண்க. (கக)

[இவ்வாறு ஜீவன்முத்தர்களாவாயின் அவர்கட்கு
விதேகமுத்தியும் நானாவாகுமோவெனின்;—
அற்றன்று: அதுசமமாம் ஜீவன்முத்
திச்சுகமேதாரதம்மியமா
மென்று கூறு
கின்றார்.]

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னாலு முத்தி
சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்குப் பலனே தென்றால்
பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரமவித் தநுப விப்பன்
வரியானும் வரனு மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய் வாழ்வார்.()

(இ-ள்) அரிது ஆகும் இவர்கள் - (திரிலோகத்திலுங்)கிடைத்த ற்குத்துர்லபமானஇச்சீவன்முத்தர்கள்—இவ்வாறு அநேகர் ஆனாலும்-இந்தப்பிரகாரம் (பிராரத்தவசத்தால்) நானா பேதமான வியவகாரங்களையுடையவராயிருந்தாராயினும்,—முத்தி சரி ஆகும்-(ஞானத்திற்றாரதம்மியமின்மையின், ஞானபலமான) மோட்சசுகம் (அவர்கட்குத்தாரதம்மியமின்றிச) சமமாம்—பாடுபட்ட-(வரன்முதலியோர்வருந்தப்பட்டடைந்திருப்பதான—சமாதிக்கு-(நிர்விகற்ப)சமாதிக்கு—பலன் ஏது என்றால்-பிரயோஜனம்யாதென்று நீஆட்சேபிப்பாயாயின்,—பெரிது ஆன திருஷ்டதுக்கம்- (பிராரத்தவசத்தாலுண்டாகாநின்றும்) பெரிதாகிய பிரத்தியட்சதுக்கத்தை—பிரம வித்து அநுபவிப்பன்-பிரமவித்தநுபவியாநிற்பன்,— வரியானும் வரனும் மற்றை வரிட்டனும்—சுகம் ஆய் வாழ்வார்-(சீவன்முத்திச்)சுகத்தினையேயுடையராய் வாழ்வார்கள்.—எ-று.

யாவர் சீவன்முத்திச்சுகத்தைவிடுத்துத் துச்சமான போகங்களினபிரவிர்த்தியாநிற்பரோ! அவர் விதேகமோட்சத்தைவிடுத்து வைகுண்டாதியுலகங்களினிச்சையுடையராய் அங்கே செல்லாநிற்பரென்று சிலர்சங்கைசெய்யாநிற்பர்; அச்சங்கைகூடாது. என்னை? சீவன்முத்திச்சுகத்தைத் தியாகம்பண்ணுவதும், போகத்திற்பிரவிர்த்திப்பதும ஞானிக்குப்பிராரத்தவசியாற்கூடும். பிராணன்வெளியிற்செல்லாததாகலான் பரலோககமனமும், விதேகமோட்சத்தின்றியாகமுங் ஞானத்தினால் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாய்ப் பிராரத்தபோ

கத்தினனந்தரம ஸ்தூல சூக்ஷ்மசரீரகாரணமான அஞ்ஞானம சேதனத்தின்கண் லயமாவதே விதேகமோக்ஷமெனப்படும். அஃதவசியமுண்டாகாநிற்கும். மூலாஞ்ஞானம் சேஷமாயிருக்குமாயின், அல்லது நஷ்டமான அஞ்ஞானம் மீண்டுற்பத்தியாமாயின், விதேகமோக்ஷம இன்றாம்; அம்மூலாஞ்ஞானத்தின் விரோதியான ஞானமுண்டானபின், அஞ்ஞானம் சேஷமாகவிருப்பதில்லை. பிரமாணதத்தால நாசமானவஞ்ஞானம் மீண்டுற்பத்தியாவதுமில்லை; ஆதலால் விதேகமோக்ஷமில்லாமற்போகாது. ஞானிக்கிச்சையானது கேவலபிராரப்தத்தாலுண்டாம். எவ்வளவுசாமக்கிரிகளின்றிப் பிராரப்தபோகங்கூடாதோ! அவ்வளவுசாமக்கிரிகளையும் பிராரத்தமுண்டுபண்ணுகிற்கும். இச்சையின்றிப்போகங்கூடாதாதலால் ஞானிக்கு இச்சையும் பிராரத்தத்தின் பயனும். அந்நியலோகத்தில் அல்லது இந்தலோகத்தில் அந்நியசரீரசம்பந்தம் ஞானிக்குப் பிராரத்தத்தினாலுமுண்டாகாது; ஆகலின், முன்சங்கித்தசங்கைகூடாதென்க. சீவன்முத்திச்சுகத்திற்கு விரோதியான வர்த்தமான சரீரத்தில் அதிகபோகங்களிலிச்சையோ பிட்சைமுதலியவைபோலச் சனகன்முதலியோர்க்குக் கூடும்.

ஈண்டிது இரகசியம்.

ஞானியிடத்துண்டாகும்வாசியப்பிரவிர்த்தி அவனதுசீவன்முத்திக்குவிரோதியல்ல; சீவன்முத்தியின்விலட்சணசுகத்திற்கு விரோதியாம. என்னை? ஆன்மாநித்தியமுத்தமாம் அவித்தையினாற்பந்தம் பிரதீதியாகின்றது; எப்போதுஞானமுண்டாமோ! அப்போதுஅவித்தையினாற்பண்ணப்பட்டபந்தப்பிராந்திநஷ்டமாய்விடும். ஞானமுண்டானதனபின்னே பந்தப்பிராந்தியுண்டாகாது. சரீரசகிதனுக்குப்பந்தப்பிராந்தியினபாவமே சீவன்முத்தியெனப்படும். தேகாதிகளின்பிரவிர்த்தியிலாவது நிவிர்த்தியிலாவது ஞானிக்குப்பந்தப்பிராந்தி ஆன்மாவின்கணுண்டாவதில்லையாகலின், வாசியப்பிரவிர்த்தியினாற் சீவன்முத்திநாசமாகாது; ஆயினும், வாசியப்பிரவிர்த்தியில் சீவன்முத்தனுக்கு விலட்சணசுகமுண்டாகாது: ஏகாக்கிரரூபமான அந்தக்கரணபரிணாமத்திலேயேசுகமுண்டாகாநிற்கும்; அவ்வேகாக்கிரபரிணாமம் வாசியப்பிரவிர்த்தியிலுண்டாகமாட்டாதாகலின், "பெரிதான நிருஷ்டதுக்கமபிரமவித் தநுபவிப்பன்" என்றும், "வரியானும் வரனும் மறையு வரிட்டனுஞ்சுகமாய்வாழ்வார்" என்றுங்கூறினர்.

ஜீவன்முத்தாகளவர்க்கும் ஞானம்சமமாவதால் ஞானபலமானவிதேகமுத்தி சமமாமென்றும், சித்தவிசிராந்திதாரதம்மியத்தால் சுகதாரதம்மியமாமென்றுங்கூறியதாம் (கoo)

[பிரமவித்துக்கள் வியவகாரத்தில் அஞ்ஞானிகட்கொப்பாயிருத்தலின், அவர்கட்குப்பிறவாநெறியுறுமாறேதோ வெனுங்கடாவுக்குவிடையாக அவ்விருவர்க்குமுள்ளதாத் தருத்வதாரதம்மியங்கூறினரர்]

பிரமஞா னிகளுங் காமப் பேதையா போலே வாழ்ந்தால்
திரமுறு மஞ்ஞா னமபோயச் செனியாத வழியே தென்றால்
பரவுமா காச மொன்றிற பற்றாது மற்றை நாலும
விரவின தோடுங் கூடும விதமிரு வோரு மாவார். (கoக)

(இ-ள்) பிரமஞானிகளும்-பிரமவித்துக்களும்—காமப்பேதையாபோலே வாழ்ந்தால-(ஜநநவேதுவான அவித்தைகாம) கர்மங்களையுடைய அறிவீனரைப்போலவே(பிராரத்ததிற்குத்தக்கபிரபஞ்சவியவகாரங்களையுடையர்களாய்ச்)ஜீவித்தால்—திரம் உறும் அஞ்ஞானமபோய்-(கடத்தற்கரிய)வலிபொருந்திய அவித்தை (காமகர்மங்கள்)நழிந்து—செனியாதவழி-மீண்டுபிறவாதிருத்தற்குக்காரணம்—ஏதுஎன்றால்-யாதெனறுகேட்பாயாகில—பரவும ஆகாசம-(வாயுவாதிபூதபௌதிகங்களனைத்திலும)விரிந்திருக்கும ஆகாசமானது—ஒன்றில்பற்றாது-ஒன்றிலுஞ்சமபந்தியாமல—மற்றைநாலும-ஏனைய(வாயுவாதி)நானகுபூதங்களும—விரவினதோடுமகூடுமவிதம்-தமமோடுகலவாநிற்கும்பதார்த்தங்களோடுஞ் சமபந்தியாநிற்குஞ்செயல்போல—இருவோரும ஆவார-ஞானி அஞ்ஞானிகள் இருவரும் ஆவர்கள்.—எ-று.

ஞானிகளு ஆனமாவின்கண்வியவகாரம் பிரதீதியாகின்றதில்லை சமபூரணமானவியவகாரங்களும் தேகாதிகளின்ஆச்ரிதமாகப் பிரதீதியாகின்றன. ஆன்மாவினகண் வியவகாரசகிதமான தேகாதிகளின்சம்பந்தம் இல்லையென்னும்புத்தியோடேகூடிச்சகலவியவகாரங்களையும்ஞானிசெய்கின்றனன்: இக்காரணத்தால்ஞானியினுடையபிரவிருத்தியும நிவிருத்தியென்றேசொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; இதனால்பிரமவித்து பிரபஞ்சவியவகாரங்களுடையனுக அந்நியருக்குத்தோற்றினு

ம், அவன் ஆன்மாவை ஆகாசம்போல் அசங்கமாக அறிந்து பிராரத்த வலியால் பிரபஞ்சவியவகாரங்களைச்செய்தலால் ஜக்கவேறுகான அவித்தைகாமகர்மங்களொழிந்து முத்தியடையாநிற்பனென்றறிக. (கoக)

(க௯.க) [ஈசுரசேவையால் அதிர்ஷ்டபலமாத்திரமுண்டாம்; குருசேவையால் அதிர்ஷ்டபலம்,* திர்ஷ்டபலம்§ இரண்டுமுண்வாகாநிற்கும்; ஆகலின், முமுட்சுக்கள் ஈசுரனைப்பார்க்கிலுங்குருவினிடத்து அதிகமாகப்பக்திசெய்துஜ்ஞாநவிர்த்தியுபாயம்பெறவேண்டுமாகலான் சீவன்முத்தர்களின் மகிமையை இங்கேகூறுகினார்.]

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவனய னெடுமா லான
மூவரு மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சன்ம
பாவன மாறு ரென்று பழமறை முழங்கு மிப்பால்
மேவருஞ் சீவன் முத்தர் விதேகமுத் தியுநீ கேளாய். (கoஉ)

(இ-ள்) சீவன்முத்தரைச் சேவித்தோர்-ஜீவன்முத்தர்களைச்சேவித்தவர்கள்—சிவன் அயன் நெடுமால் ஆன மூவரும்-அரன், அயன், அரியென்னும்மூவரும்—மகிழ-சந்தோஷிக்க—நோன்பு முழுவது செய்து-(கிருச்சிரசாந்திராயணமுதலிய) தவங்களனைத்தையுஞ்செய்து—சன்மபாவனம் ஆறுர் என்று-ஜந்மபரிசுத்தமானவர்களாமென்று—பழமறை முழங்கும்-அநாதியான வேதங்கள் பிரதிபாதியாநிற்கும்— இப்பால்-இனி — மேவரும் சீவன்முத்தர்-பொருந்துதற்கரியசீவன்முத்தர் (அடையாநிற்கும்) — விதேகமுத்தியும்-விதேககைவல்யத்தையும்—நீ கேளாய்-நீ கேட்பாயாக.—எ-று.

ஜந்மம் மலமாகலின், அதனை நீவிர்த்தியைப் பாவநம் என்று "துவாதுவங்கபே[illegible]செய்து" என்றாற்போல.

"சீவன்முத்தரைச்சேவித்தோர்" என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம் "போற்ற வணங்கப் பூசிக்கப் புகழ வருந்திப் போய்க்காண, வாற்ற

* அதிர்ஷ்டபலம்=புண்ணியம்.

§ திர்ஷ்டபலம்=உபதேசம்.

வரியோனெவனவன்வன் பிறவி யறுப்போர்க் கனவரதஞ், சாறு மகததாற தீர்த்தத்தாற் றலத்தாற் றனந் தாற்கிட்டா, ஞற்ற வறிவ ற பிறவியறுத் துயர்க்தோன் பத்தி தரும்பயனே." எனவரும. மற்றுமவருவனவற்றுற்காண்க.

"மூவருமகிழ." என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "அதுலமா வதேற ரங்கைநீ ருணவா யரிமகி ழருந்தவம் புரிந்தான்." எனவரு-மற்றும வருவனவற்றுற்காண்க.

"பழமறைமுழுதும்." என்றது, சிவஞானபோதம, முத்தி ணடமுதலியசுருதியை. (௧௦௨)

(௧௫௦) [கனமத்திரயவொழிபுகூறல்.]

பஞ்சினை யூழித் தீப்போற பலசன்ம விவித வித்தாம
சஞ்சித மெல்லா ஞானத தழல்சுட்டு வெண்ணீ றாகும
கிஞ்சிதா காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும
விஞ்சின பிராரத் தத்தின் வினையது பவித்துத் தீரும். (௧௦௩)

(இ-ள்). பஞ்சினை-பருத்திப்பஞ்சுமுதலியவற்றை—ஊழித்தீ-போல-வடவாமுகாக்கினிசாநதால் எப்படியெரித்துநீறுபப்பணணுமோஅதுபோல—பலசன்ம விவித வித்து ஆம-அநேகவிதஜநநங்கட்கு நாநாவிதபீஜங்களாகிய— சஞ்சிதம் எல்லாம் - சஞ்சிதகர்மங்களனைத்தையும — ஞானததழல-ஞானக்கினியானது—சுட்டு வெணணீறு ஆகும-எரித்துப்பஸ்மமாகப்பண்ணும்—ஆகாமியம் தான்-ஆகாமியகமமானது—கிஞ்சித-அற்பமும—கிட்டாமல்-சம்பந்தியாமல—விட்டு பபோகும்-விட்டுப்போம்—விஞ்சின-சேஷமான — பிராரதத்தின வினை-பிராரததகர்மமானது — அநுபவித்துத் தீரும்- அநுபவித்துத் தொலையும.—.எ-று.

சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரத்தம்என்று [redacted]மங்கள்மூவகைபா ப அவற்றுள், சென்றஜநநங்களிற்செய்து பலத்தைஆரம்பம்பணணுாவிருக்கிறகர்மம் சஞ்சிதமென்றும், இனிவரப்போகிறகாமம் ஆகாமியமெனறும், சென்றஜநநங்களிற்செய்து வர்த்தமானஜநநததிறகேதுவாயுள்ளகர்மம் பிராரத்தகர்மமென்றுஞ்சொல்லப்படும்; அவைகளில

ரஞ்சிதகாமம ஞானத்தியினல்நாசமாய்விட்டதால் ஆன்மாவினகண ேணை காத்தருதவாதிபிராரத்தியில்லையாதலால், அவனுக்கு ஆகாமியக ரததினசம்பந்தமில்லை, எப்பிராரத்தகர்மம்ஞானியின்சரீரத்தைதஆர ம்பித்ததோ அபபிராரத்தகர்மமே சரீரஸ்திதிக்கேதுவான பிடைசமு தலியவற்றிற்பிரவிர்த்திப்பியாநிற்கும்; பிராரத்தகர்மம் அநுபவியாம ல நாசமாகாது.

(கஉக) சஞ்சிதாகாமியகர்மங்களைப்போல,ஞானிக்குப்பிராரத்தகா மமுபிராதாதலால் போஜனதிப்பிரவிர்த்தியும் ஞானிக்குட பொருத்தமென்று ஓரோவிடததிற்கூறப்படும்.

அதற்கபிப்பிராயம்.—ஞானியின் திருஷ்டியால் ஆன்மாவிலக மம, அதனுடையவன்இவைகளின் சம்பந்தமில்லை இதனால், ஆன்ட விஸ்சகலகர்மங்களின் நிஷேதவபிப்பிராயததால பிராரத்தத்தையுட நிஷேதித்திருக்கின்றது. ஞானதிற்குப்பூருவஞசெய்யப்பட்ட பிரா ரததபோகம ஞானியின்சரீரததிற்குணடாகாதெனனுமபிப்பிராயத தால பிராரததத்தை நிஷேதித்ததல்ல. ஆதலால, “விஞ்சினபிரார ச்சததின வினையநுபவிததுததீரும” எனறார்.

(கஉஉ) இதனுல், ஓர்சங்கையுண்டாகாநின்றது அது எங்கே ஓ கர்மமானது நாநாசரீரங்களையாரமபிக்கிறதாயிருக்குமோ அங்கே அப்படிப்பட்டகாமததினுலுண்டான பிரதமசரீ த்தில் ஒருவனுக்குஞானமுண்டாமேல், அந்தஞானிக்கு அ ந்நியசரீரப்பிராப்தியுமுண்டாதல்வேண்டும.

எனனை? பலத்தையாதொன்றாரமபித்ததோ அது பிராரதத மெனபபடும் அஃதநுபவியாமல் நாசமாகாது. அநேகசரீரததிற் கேதுவான ஓர்கர்மமானது யாதொருபிரதமசரீரத்தையுண்டாக்கிற தோ அதில்ஞானமுண்டாயிற்று; ஞானத்தின்பின்னர் அக்கர்மத்தி னபயனுக அந்நியசரீரம் சேஷமாகவிருக்கின்றதாகலான், ஞானிக குமஅந்நியசரீரப்பிராப்தியுண்டாதல்வேண்டும். பிராரத்தகர்மததி னபயனுக வெவவளவுசரீரமுண்டாகுமோ அவ்வளவுசரீரம் ஞானிக குண்டாகும் பிராரத்தபோகத்திலும் அதிகமாகவுண்டாகாது. ஆத லால், ஞானமும்சபலமாமென்னின்;—அதுகூடாது. என்னை? ஞா னியினுடைய பிராணன் அந்நியலோகத்தில் அல்லது இந்தலோகத

தில் அந்நியசரீரத்திற்செல்லாது. பின்னையோவெனின்;—அந்தஸ்தானத்திலேயே அந்தக்கரணம், இந்திரியம் இவைகளோடுகூடலீனமாமென்று வேதமுரசறையாநின்றது. பிராணன் செல்லாமல் அந்நியசரீரத்தின் பிராப்திகூடாதாதலால், ஞானிக்குப் பிராரத்தசேஷத்தால் வேறேசரீரமுண்டாகாநிற்குமென்றுசொல்லுதல்கூடாது.

மற்றெனனெனின;—எங்கே அநேகசரீரத்திற்காரம்பகமாக ஓர்கருமமிருக்குமோ அங்கே அந்தமானசரீரத்திலேயே ஞானமுண்டாகாநிற்கும பூருவசரீரங்களில்ஞானமுண்டாகமாட்டாது. எனனை? அநேகசரீரஙகளினாரமபகமானபிராரத்தமே ஞானத்திற்குப்பிரதிபந்தகமாம் விஷயாசக்தி, பிரஞ்ஞாமந்தம, பேதவாதிவசனத்தில்விசுவாசம் ஆகியஇவை ஞானத்திற்கு எபபடிப்பிரதிபந்தகமோ அப்படி விலட்சணமானபிராரத்தமும ஞானத்திற்குப்பிரதிபந்தகமாம்; எஙகே ஞானத்தின்பிரதிபந்தகமிருந்து ஞானசாதனமானசிரவணாதிகளிருககுமோ அஙகே பிரதிபந்தகம நிவிர்த்தியாமாயின், பிரதமஜந்மத்திற செயத சிரவணாதிகளாலே அந்நியசரீரத்தில் ஞானமுண்டாகாநிற்கும எபபடியெனின;—வாமதேவா பூர்வஜன்மத்திற்சிரவணாதிகள்செய்து வநதனா அப்போது பிராரததத்தினபயனான ஓர்சரீரம் சேஷமிருநததால ஞானமுணடாகவில்லை. பின்னையெப்போதுண்டாயிற்றெனின்;—சிரவணாதிகள்செய்துவர வாத்தமானசரீரம்விழுந்து அந்நியசரீரத்தையடைந்ததால, பூாவஜனமத்திற்செய்துவந்தசிரவணாதிகளால் காப்பதினகணமேயே ஞானமுணடாயிற்று. ஆதலால், ஞானத்திற்குப்பினனா அந்நியசரீரசமபந்தமுண்டாகாதென்றறிக. (கoா.)

(கசங.) [ஞானியை இகழாமற்பூஜிக்கவேண்டுமென்பதற்குக் காரணங்கூறுகின்றார்.]

பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்குநாட்செய்யுங்கர்ம
மறுமையிற்றொடாநிடாமல்மாண்டுபோம்வழியேதென்றால்
சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞானி செய்தபா வத்தைக் கொள்வார்
அறிவுளோ ரறிந்து பூசித் தறமெலாங் கைக்கொள் வாரே. ( )

(இ-ள்) பொறுமையால்-திதிட்சையால்— பிராரத்தத்தை-பிரார

* திதிட்சை — சுகதுக்கங்களைஒப்பக்காண்டல்.

த்தபய்ஞானசுகதுக்காதிகளை—மறுமையில்-சீவன்முத்திதசையில—புசிக்கும நாள்-அநுபவிக்குங்காலையில்—செய்யும்கர்மம்-சீவன்முத்தா (சரீராதிகளாற்)செய்யாநிற்கும்(புண்ணியபாவரூபமான)கர்மங்கள்—தொடர்தலிடாமல்-அவரைத்தொடராமல்—மாண்டு போம்வழி-இறந்துபோகுமார்க்கம் —ஏது என்றால்-யாதென்றுசங்கிக்கில்—சிறியவர் இகழ்ந்து-அறிவினமையோர்(தோஷதிருஷ்டியால்) நிந்தித்து—ஞானி செய்த பாவத்தை-அச்சீவன்முத்தர்தேகத்தினாற்செய்தபாவங்களை—கொள்வார்-ஏற்றுக்கொள்ளுவர்—அறிவுளோர்-அறிவுடையோர் — அறிந்து பூசித்து-(பிரமவித்து பிரமமேயென்னும்சுருதிவாக்கினபடிஞானியைப்பிரமசொரூபமென)றறிந்து (மனவாக்குக்காயங்களால) ஆராதித்து—அறம் எலாம்-புண்ணியங்களனைத்தையும—கைக்கொள்வார்-ஏற்றுக்கொள்ளுவர்.—எ-று.

சீவன்முத்தர்க்குமறுபிறப்பினறென்றுவேதம் முரசறைதலின், மறுமையென்றதைச் சீவன்முத்திதசையெனறும. (கoச)

(கசச) [இனி விதேகமுத்தியினியல்புகூறல்.]

அரியமெய்ஞ் ஞானத் தியா லவித்தையா முடனீ றாகும்
பெரியது லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமந் நேரம்
உரியநுக் குமசரீர முலையிரும புண்ட நீர்போல்
துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போமே. ()

(இ-ள்) அரிய-துர்லபமான—மெய்ஞ்ஞானத் தியால்-தத்துவஞானமாகிய அக்கினியால்—அவித்தை ஆம உடல்-அவித்தையாகிய காரணதேகம்—நீறு ஆகும்-வெந்து நீறாய்விடும—பெரிய துலமும்-கனமான தூலதேகமும—காலத்தால்-அதற்குநியமித்தகாலத்தில்—பிணம் ஆகி விழும்-சவமாய்வீழாநிற்கும்—அந்நேரம்-அப்பொழுது—உரிய நுக்கும சரீரம்-உரிமையாகிய சூட்சுமதேகமானது—உலை இருமபுண்டநீர்போல்-கொல்லுலையிற்(காய்ந்த)இரும்புண்டநீர்போல்—துரியம ஆய்-துரியமாயும்—விபு ஆய்-பூரணமாயும்—நின்ற-(என்றும்) நிறைநின்ற—சொரூபததில்-சொரூபத்தின்கண்ணே—இறந்துபோம்-லீனமாம.—எ-று. ஏ-அசை.

*காலம்—பிராரத்தபோகாநந்தரம்.

காலத்தால் என்றது. உருபுமயக்கம்.

"உரிய" என்றது, தூலதேகங்களைப்போல லிங்கதேகமும் அநேகமாய்வந்துவந்து நாசமாவனவன்மையை.

"உலையிரும்புண்ட நீர்போல்" என்றது மீண்டுஜநியாமைக்குஉவமானம்.

தூல, சூட்சும, காரணதேகங்களின் அபிமானிகளான விசுவ, தைஜச, பிராஞ்ஞர்கட்குச்சாட்சியாய் நான்காம்பொருளாதலால, சொரூபம் துரியம். தேசகாலவஸ்துக்களைக்கடந்த பொருளாதலால், விபு. ஞானியினுடையபிராணன் வெளியிற்கமனமாகாதெனனும சுருதியால், "சொரூபத்திலிறந்துபோம்" என்றார். (௧0௩)

[இதுவுமது.]

கடமெனு முபாதி போனாற் ககனமொன் றாகும் போல
உடலெனு முபாதி போன வுத்தமஞ் சீவன் முத்தர்
அடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி நின்ற
படிதிகழ்விதேகமுத்திப பதமடைந் திருப்பரென்றும. (௧0௪)

(இ-ள்) கடம் எனும் உபாதி போனால்-கடமாகியவுபாதியானது அபாவமாயின்—ககனம் ஒன்று ஆகும் போல-கடாகாசமானது (மகாகாசத்தோடு)ஏகமாவதுபோல — உடல் எனும் உபாதி-சரீரத்(திரைய)மாகியவுபாதிகள்—போனஉத்தமம்-நீங்கினஉத்தமலட்சணம—சீவன் முத்தர்-சீவன்முத்தர்கள—அடி முடி நடுவும் இன்றி-ஆதியும், அந்தமும், மத்தியுமில்லாமல்—அகம் புறம் இன்றி-உள்ளும், புறமுமில்லாமல—நின்றபடி திகழ்-(தான்)இருந்தபடியேவிளங்காநின்ற—விதேகமுத்திப் பதம் அடைந்து-விதேககைவல்லியமாகியபதத்தைப் பெற்று—என்றும் இருப்பர்-சதா (அவ்வண்ணமே)இருப்பர்.—எ-று.

பூரணமாதலினாலும், அமூர்த்தமாதலினாலும் "அடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி" என்றார்.

"நின்ற படிதிகழ் விதேக முத்திப் பதம்" என்றதை, "சகமாய நின்றும் பராபரமா மொருமையினிற் பிரியாதாகும் பூரணசின் மாத்திரமாம் பொருளே சொன்னாய்." என்றவாசிட்டப்பிரமாணங்கொண்டூகித்துணர்க.

(கசரு) ஞானியின் சரீரத்தியாகத்தில் காலதேச ஆசனுதிவிசேஷங்களின் அபேட்சையில்லை; அவன்தேகம் உத்தராயணத்தில விழுமாயினும் வீழ்க, அல்லது தெட்சணுயனத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, காசிமுதலிய புநிததேசத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, அத்தியந்தமலினதேசத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, சவவாசனத்தில்நின்றும் விழுமாயினும் வீழ்க, சித்தாசனத்தில்நின்றும் விழுமாயினும் வீழ்க, சாவதானமாகப் பிரமசிந்தனைசெய்துகொண்டு வீழினும் வீழ்க, ரோகவியாகூலத்தால் ஆகாவென்று புலம்பிக்கொண்டு வீழினும் வீழ்க, சர்வதா அவன் முத்தனும்.

என்னை? எக்காலத்தில் ஞானத்தினுல் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாயிறறோ! அக்காலத்திலேயே ஞானிமுத்தனும்: அதனுல், ஞானிககு விதேகமோட்சத்தில் தேசகால ஆசனுதிகளினபேட்சையில்லை. எபபடிஞானிக்குத்தேகபாதத்தில் தேசகாலாதிகளினபேட்சையிலலையோ! அப்படியே ஞானநிமித்தமானசிரவணத்திலும்தேசகாலாதிகளினபேட்சையில்லை.

(கசசு) உபாசகர்க்குதேசகாலாதிகளினபேட்சையுண்டு. எப்படியும் பீஷ்மாதியர்ஞானியென்றுசொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். பீஷ்மர் உத்தராயணமன்றிப்பிராணத்தியாகஞ்செய்யவில்லை. அப்படியாயினும், பீஷ்மாதியா அதிகாரிபுருஷராதலால்,உபாசகர்களின்உபதேசநிமித்தமஅவர்காலவிசேஷத்தையபேட்சித்தனர். வசிட்டபீஷ்மாதியர் அதிகாரிகளாதலாலே அவர்கட்குஅநேகஜன்மமுளவாம்.

என்னை? அதிகாரிபுருஷருக்கு ஓர்கற்பபரியந்தமபிராரத்தமிருக்கும்; கற்பத்தினந்தத்தன்றிவிதேகமோட்சமுண்டாகாது; கற்பததினிடையில அவர்கட்கு இச்சையின்வலியால்நாநாசரீரமுண்டாகும; அப்படியாயினும், ஆன்மசொருபத்தின்கண் அவர்க்கு ஜன்மமரணப்பிராந்தியுண்டாவதில்லை. ஆகலின், ஜீவன்முத்தராம். அவ்வதிகாரிபுருஷரின்வியவகாரமுழுவதும் அக்ஞரினுபதேசநிமித்தமாம்; ஞானியினவியவகாரத்தில் அங்கியமாகநியமமுமில்லை: இவ்வபிப்பிராயத்தால், ஞானியின்தேகபாதத்திற்குத் தேசகால்ஆசனுதிகளொன்றுஞ்

சொல்லாமல், "பெரியதூலமுங்காலத்தாற்பிணமாகிவிழும்" என்றார்.

(கசஎ) "சூக்குமந் தனது காரணமடையத் தூலமிங் ககனறதே யென்றாற், "சூக்குமந் தனது காரணம் விடுத்துத் தூலமொன்றெடுத்ததென் றுணர்வாய்." என்றுசுத்தசாதகத்தில, குமாரதேவசுவாமிகளால் அருளிச்செய்திருப்பதால், "பெரியதூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகிவிழும்" என்று இவ்வாசிரியரருளியவிதேககைவல்லியத்தினிலக்கணம் அசங்கதமாகாதோவெனின;—

"காலமே காரணமாயக் குமெ்ப வாழ்விற் காதலொழித் தறச செறிந்த காயந் தனனைச சாலமிகு தொழிற் பறவைக்கிடமாங் கூடடைச் சானவியின கரைவரையிற் றனேநீர்ந்தான், கோவியொரு சுமைசுமப்பான் குறித்தவெலலைக் கொண்டுபோய்ப் போடுபோற குரம்பை போட்டு, மா லுறுபற் றொன்றின்றிப் பூவி ஞற்றம் வாலுறலபோற் பரமபத வாழ்வு பெறறான்" என்றும், விகற்பமிறந்தவராய், நிர்விகாரராய், அபிராமராயச்சகலமலவிலாசங்களினுலேயுண்டாயிருக்கிற உபாதிவிநிமுத்தராகிய உத்தாலகரானவர், யாதொருசுகத்திலே இந்திரனது சுகமும் சமுத்திரத்திற்றிரணம்போல அற்பமாயவிடுமோ அப்படிப்பட்ட இரணியகாபபார்த்தசுகங்களுந்தாழுந்தனவாகத தான அவற்றிற்கு ஆதியாயும, அண்டபேதங்களால அநந்தமாயுள்ளவாகாசங்களை உதரத்திலவைத்திருக்குந்திக்குகளை வியாபித்ததாயும், பூரணமாயும, சகலபுவனங்களையுந்தரித்திருக்கிறசுபாவத்தையுடையதாயும், பாக்கியவான்களாலடையத்தக்கதாயும, சத்தியமாயும், ஆநந்தமாயும், அநந்தமாயுமுள்ள வாசாமகோசர பரமசுகத்தையடைந்து அசசுகவடிவாயினர். அவருடையமனம் ஸ்வச்சரூபமானபதத்தையடைந்தவுடன் அவர்சரீரம அவ்வரைமீது ஆறுமாதஞ் சூரியகிரணத்தா லுலர்த்தப்பட்டதாய்க் காற்றினுலுண்டாகாநின்ற நொனியால பருவதமாகிய புருஷனுக்குச் சிறுசெடிகளாகிறகைகளால் வாசிக்கத்தக்க நரம்புகளாகிய தந்திகளோடுகூடிய வீணையாயிறறு. மேற்சொல்லிய ஆறுமாதத்திற்குப்பின், அப்பருவதத்தில்ஆகாசததில நின்றும் இறங்கியுற்ற பிராமிமுதலியசப்தமாதர்களுள் சகலதேவர்களாலும் பூஜிக்கத்தக்க தேவதேவியாகிய சாமுண்டியென்பவள்

ரூபியமிரண்டதாலுலாநூள்ள அவ்வுந்தரிலகரது கங்காளத்தைச்சிக்கெ ந்திலெடுத்துத் தனது மகுடத்தின்மீது பூஷணமாகச் சூடிக்கொண்டனள் என்றும், சர்வஞ்ஞரிஷியாகிய ஸ்ரீ வான்மீகிபகவானால் ஞானவாசிட்டத்தில், அருளிச்செய்திருப்பதால் இவ்வாசிரியர் கூறிய விதேககைவல்லியவிலக்கணம் அசங்கதமாகாது.

அன்றியும், பிரபுலிங்கலீலையில், "அழிவி லானை யழிந்தன னென்றுநீ, விழியி னுன்மிக வெள்ளம் பெருகவினை, கழிவி லாதவர் காயங் கழிந்ததென, றொழிவி லாம லுளமெலி வார்கள்போல." எ-ம், "சசி தாங்கு சங்கர னுகவே, யச்ச நீங்குபு தனனை யறிந்தவன், றுச்ச மாந்துயர்த் தோன்மலி யாக்கையை, யிச்சி யானதை யானென வெண்ணியே.' எ-ம், "ஒண்டரைக்கன்னெறிவிலருளுருக், கொண்டுத்த குருவரு ளாற்றனனைக், கண்டமெய்த்தவன் காயந்த னையந், முண்டறெட்டிலையொப்பவிப்பனால." எ-ம், பிரபுதேவர் அருளிச்செய்திருப்பதாலும், இவர் அருளியது அசங்கதமாகாது குமாரதேவசுவாமிகள், சுத்தசாதகத்தில் அருளியதோ! "உலகுமல்லேயெவ்வளவிற்றுலகநடையேயுயாந்தது" எனனுமஸ்துலதிருஷ்டியுடையோர்க்கு முத்தியினகண விருப்பமுண்டாக்குவித்தற்பொருட்டேயாம் அங்ஙனமன்றிச் சித்தாந்தமாமேல, பிரபலசுருதியான வாசிட்டத்திற்கு அதுவிருத்தமாம் அன்றியும், வாசிட்டத்தில "பற்று முனிவு பயனுக்கங்கள் பயிலா னெனினும் பயினறிடினுஞ், சொற்ற வெவ்வாக்கும் பிரமேயந் தொடரா னெனினு னபாலா, பெற்ற பிரமேயத்துறினும் பெரிய மனந்தேர்ன் காசியிற்சா, வுற்ற பொழுது காயகெரிப்போ ருமைசாவுநிறு முறுமபதங்கேள" எ-ம், "ஞான மடைந்தபொழுதிலிவ னவரீ றெரேறுன மனமிறந்தோ, னீன மான் வகமபாவப் பிராந்தியனேறு விடாபந்த, மான வீடா வதுமடைமை யநதகாரங் கெடலனேறு, யான மிகுந்த விவனெயதின மனிதாபூசை செயவேண்டும்."
எ-ம் கூறியிருப்பதால், தூலதேகம்வீழ்வதும், வீழாமற்போவதுவுமபோதமேபோட்சமலல ஆதலால், "சுக்குமந்தனது காரணமடையத் தூலமிங் ககன்றதே யெனருல்." எனனுமசுத்தசாதகம், ஸ்துதியாதத்வாதமாம். ஞானவாசிட்டக்கருத்தின்படியே பூஜ்யபாதரான ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதாசாரியராலும் விவேகசூடாமணியிலருளிச்செய்திருப்பதுகாணக.

திருமந்திரத்தில், "அந்தமில் ஞானிதன் னாகந் தீயினில், வெந்திடி னாடெலாம் வெப்புத் தீயினி, னொந்தது நாயகர் நகரி னுண்செரு, வந்துநாய் நரிகளுண வாகும் வையமே." எ-ம், "எண்ணிலா ஞானி யுடலெரி தாவிடி, லண்ணறங் கோயி லழலிட்ட தாங்கொக்கு, மண்ணின் மழைவிழா வையகம் பஞ்சமா, மெண்ணரு மன்னர் ரீழ்டபா ரரசே." எ-ம், "புண்ணிய மாமவா தமமைப் புதைப்பது, நண்ணியனல்போகதி னூட்டி லழிவாகு, மண்ணி லழியி லலங்காரப் பங்கமா, மண்ணுல கெல்லா மயங்குமன்ன மண்டியே." எ-ம், "அந்தமில ஞானி யருளை யடைந்தக்கா, லந்த வுடற்றன் குகைசெய் திருந்திடற், சுந்தர மன்னருந் தொல்புவி யுள்ளோரு, மந்தமில்னப வருள் பெறுவாரே" எ-ம், அருளிச்செய் திருப்பதானும், "பெரியதூலமுங்காலத்தாற பிணமாகிவிழும்." என்று இவ்வாசிரியரருளிய விதேககைவல்லியவிலக்கணம் அசங்கதமாகாது.

"உரியகுக்குமசரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போற றுரியமாய விபுவாய நின்ற சொரூபத்தி லிறந்துபோம்" என்று "உலையிரும் புண்ட நீரை" உபமானமாகக்காட்டினது, இவ்வாறெழும் ஆசங்கையைத்தொலைவித்தற்பொருட்டேயாமெனக. (க0சு)

(கசஅ) [பிரமப்பிராப்தியானது கிராமாந்தரப்பிராப்தி போலல்ல, கண்டசாமீகரகியாயம்போலப்பிராப்தப்பிராப்தியாமென்று சொல்லுகின்றார்]

சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளி யிருக்க மண்ணைக்
கெல்லிய பின்பு தோன்றுங் கிணற்றினா காசம் போலே
ஒல்லையாம் பிரம நூலா லுற்றது போலே தோன்றும்
எல்லையி னும்மெப் போது மேகமென் றிருந்து வாழ்வாய (க0எ

(இ-ள்) சொல்லிய மகனே-("நீ நானென் றிரண்டில்லாமல் நிறைந்தபூரணமாயெங்கும், நானுகத்தெளிந்தஞானப" என்று முன்பே பிரமானுபவங்)கூறியமைந்தா—எங்கும் சூழ் வெளி இருக்க-எவ்விடத்துப் நிறைந்துள்ள ஆகாசம் தானிருந்தபடியேயிருக்க — மண்ணைக் கெல்லிய பின்பு-பூமியை அகழ்ந்தபின்னா—தோன்றும்-(ஆகாசம் ...மென்னும் ஞான மின்மையனுக்கு நூதனமாக அப்போதுண்ட...

னதுபோலத்)தோன்றுகின்ற—இறைநிறை ஆகாசம்போல-கடாகாச மபோலும—ஒலலை ஆம பிரமம-ஏற்கெனவே சித்தமாயுள்ளபிரமம—நூலால-(குருவுபதேசத்தாலும) சாஸதிரவிசாரததாலும் — உறறது போலே தோனறும-(அப்போது நூதனமாக) அடையப்பட்டதுபோலவேதோனறுகிறதும —(அங்ஙனந்தோறறினும, அதுவாஸதவமனறாயின,) எலலையில நாம் -அளவிறநதவியாபகமான (பிரததியகபினனபிரமமாகிய) நாம—எப்போதும-இதறகுமுனனும—ஏகமென்று- அகணடைகரசபபிரமமேயென்று—இருநது வாழவாய்-இவவணணமிருநதுவாழவாயாக —எ-று.

நூலாலெனனினும, "பெரியமாயை காரணமாம, பொருளனறியுங குருவாக்காற் புகலும்பொருளாயக காரணமாய, மருவுமுணவாந தனனுருவை வழுவாதனிககு முணர்வோரகளே." எனனுமகருதியால, குருவுபதேசம்வருவிததாம.

கடவுதொடற்குமுன்னுங்கடவாகாசமஇருபபதுபோல, விசாரததிறகுமுனனும்பிரமத்வமசித்தமாகலின, "எலலையிறுமெப்போதுமேகமெனறிருந்துவாழ்வாய." என்றார

இவவாசிரியாகூறினவாறே வாசிட்டததில, "குருவினவலலபவிளககததாறகணடனமெனல்வீண, நானுநீதானுங்கண்டனமபரமபொருட்பொலிவே." என்றருளிசசெயதிருபபதுகாணக. (கO௬)

[கூறியபோந்தபடலத்தினசாராரத்தத்தைத் தொகுத்துவிசேஷித்துமபுதறபொருட்செசபுததுதேறுவ கூறுகினறார]

கானனீர இனிஞ்சில் வெளளி கநதாபப நகாக ஞூரா
யானமை கயிற்றிற பாமபு மலடிசேய முயல்ன கோடு
பேனமாந தறிபு மானிற பிரபஞ்ச மெலலாம பொயயே
ஞானமெய மகனே யுனனை நமமானை மறநதி டாதே. (கO௭)

(இ-ள) கானலநீரில -கானலிற்சலமபோலும—இனிஞ்சிலவெளளியில-சுத்தியிலஇரஜதமபோலும்—கநதாபபநகரில-கநதாவநகரமபோலும—கனவூரில-சொப்பனநகரமபோலும—வானமமையில-ஆகாசததிலநீலநிறமபோலும— கயிறறிலபாமபில - இரசசுவிறசாபப

போலும—மலடிசேயில-வ்’தியாசதன்போலும— முயலின்கோட்டி ல்-சசவிஷாணம்போலும்—பீனம்ஆம-பருமையான--தறி புமானில -தாணுவிற்புருஷன்போலும்—பிரபஞ்சம எல்லாம்-(அகஙகாராதிப பிரபஞ்சமனைத்தும்—பொய்-மித்தை—ஞானமே- பிரஞ்ஞானகனப பிரமமே—மெய-சத்தியம—மகனே-மைந்தா—உனனை-இததனமை யானவுனதுஆனமாவை—நம ஆணை-நம்மேலாணை--மறநதிடாதே-நீ மறவாதே.—எ-று.

ஏகாரம பிரிததுக்கூட்டப்பட்டது.

இல எனனும், ஐநதனுருபு என்னும்பொருடொறுங் கூடடப படடது.

சிவோகமெனனும அநுபூதியினுற றனனோடொததமையின, “நமமாணை” எனறூா

“பிரபஞ்சமெலலாம பொய்யே, ஞானமெய்” எனறதறகு, உ-ம. படடினததுப்பிளளையாா. திருக்கழுமலமுமமணிக்கோவை “எ நலைதநின, திருவளா காடடங கருணையிற பெறலும, யாவையு மென கருப பொய்யெனத தோனறி, மேவரு நீயே மெய்யெனத தோனறி னை, ஓவியப் புலவன சாயலபெற வெழுதிய சிற்பவி கறப மெலலா மொனறிற, றவிராது தடவினா தமக்குச், சுவராய்த் தோன்றுந து ணிவுபோன றனவே.” எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றூற கா ணக. (௧௦௬)

முதலாவது, தத்துவவிளக்கப்படலம

முற்றியது.

படலம கறு செய்யுள். (௧௦௮)

உ

சிவமயம்.

இ ர ண் ட ா வ து

சந்தேகந்தெளிதற்படலம்.

ஐய
மபோ
லரகதை
யுணடோ
எனறுவாசிட்டததும, "ஐயகதவிாதது கிலேத்த வா
சகது முதறியருள பவனவிஙித குருவாம" என
றுவேதாநதசூடாமணியிறுங கூறியி
ருத்தலால, ஐயமறுபபது
ஆசிரியாக க
வசியகடமை
யாகலின, சணடேசசநதே
கக்தெளிதற்படலங கூறததொடஙகி
னா. சந்தேகம, ஐயம, சமுசயம எனபனஒரு
பொருட்கிளவிகள். "தெளிதல" எனபதுகிவிாததி

சமுசயம ஓாவிசேஷியததில் விருததமான இரணடுவிசேஷண
ஞானமாம தனதபாவாதிகரணததிலவபாசமாலதால் இதனைப்பிரம
(ஹ்ரீ) மெனபா.

(கசக) சமுசயரூபப்பிரம(ஹ்ரீ)மும, பிரமாணசமுசயம, பிரமே
யசமுசயமஎன இருவகைத்து. பிரமாணகோசரசக்தேக
மபிரமாணசமுசயமெனப்படும. அதனையே பிரமாணகத
வசமபாவனையெனபா. வேதாநதவாக்கியம், அத்துவித
யப்பிரமததினகணணே பிரமாணமாகவுணடோ! இல்லை

யோ! எனபது, பிரமாணசமுசயம். அதனதுகிலிாத்தி சா ரீரகத்தின்பிரதமாததியாயததின படனததால அலலது சிரவணததாலுளதாம். பிரமேயசமுசயமும, ஆனமசமுசய, அநானமசமுசயபேதததால இருவகைதது அநானமசமுசயம அநநதவிதம அவற்றைவிரிபபதாற பயனின்று.

ஆனமசமுசயமும அநேகபிரகாரமாம, அவை ஆனமாபிரமத்தோடுஅபினனமோ! அலலது பினனமோ! அபினனமாயினும, சாவதா அபினனமோ! அலலது மோட்சகாலததிலேதான அபினனமோ! சாவதா அபினனமாயினும, ஆநநதாதிஐசுவரியவானோ! ஆநநதாதிரகிதனோ! ஆநநதாதிஐசுவரியவானாயினும, ஆநநதாதிகள குணமோ, பிரமானமாவினசொரூபமோ! என இவைமுதலாகததறபததாததததிறகு அபினனமானதுவமபதாாததததில அநேகபிரகாரமான சமுசயஙகளுளவாம

அபபடியே கேவலநதுவம்பதாாததகோசரசமுசயமும, ஆனமகோசரசமுசயமேயாம, அதுஆனமாதேகாதிகளினபினனமோ! பினனலலவோ!பினனமெனினும,அணுரூபமோ!மத்திமபரிமாணமோ! விபுபரிமாணமோ! விபுபரிமாணமெனினும், காததாவோ! அகாததாவோ! அகாததாவெனினும, பரஸ்பரமபினனமாக அநேகமோ! அலலதுஏகமோ! என இவவாறுஅநேகசமுசயஙகள் கேவலமதுவமபதாாததகோசரமாகவுளவாம

அபபடியே கேவலம தறபதாாததகோசரமாகவும, அநேகபிரகாரமானசமுசயஙகளுள, அவை ஈசுரன வைகுண்டாதிலோகவிசேஷததில வசிககும பரிசசினன அஸ்தபாதாதிஅவயவததோடுகூடிய சரீரியோ!அலலது சரீரம இனமையனுனவிபுவோ!சரீரமினமையனுன விபுவாயினும, சகததுககுபபரமாணுவாதிகளையபேடசிததகாததாவோ! அவைகளையபேடசியாதகாததாவோ! பரமாணுவாதிகளையபேடசியாதகாததாவெனினும, கேவலம் கர்ததாவோ! அபினனநிமித்தோபாதானரூபகர்ததாவோ! அபின்னநிமிததோபாதானரூபகாததாவெனினும், பிராணிகளின கருமஙகளையபேட்சியாத காததாவாய விஷமகாரிதைமுதலியதோஷமுடையனோ! பிராணிகளின கருமஙகளையபேட்சிததகாத்தாவாய விஷமகாரிதைமுதலியதோஷரகித

ஞே' என இவைமுதலிய அநேகபிரகாரமாகத்தற்பதார்த்தகோசரச முசயமுளவாம; அசசமுசயங்களயாவும, பிரமேயசமுசயமெனப்ப டும அவைகளின் நிவிர்த்தி மனனத்திளுளவாம; சாரீரகத்தின் இரண்டாம அத்தியாயத்தின் அத்தியயனத்திலை, அலலது சிரவ ணத்திலை மனனம் சித்தியாகிறகும அதனல பிரமேயசமுசயம நிவிர்த்தியாம

ஞானசாதனசமுசயமும, மோட்சசாதனசமுசயமும பிரமேயச முசயமாம எனனை? பிரமாவினவிஷயத்தைப பிரமேயமெனபா ஞானசாதன மோட்சசாதனங்களும பிரமாவுககுவிஷயமாகலின, பி ரமேயமாம; ஆதலால், ஞானசாதனசமுசயமும, மோட்சசாதனச முசயமும பிரமேயசமுசயமெனபபடும அவைகள சாரீரகத்தின மூ னறுமஅத்தியாயத்தால்நிவிர்த்தியாம.

அபபடியே மோட்சசொரூபத்தினசமுசயம பிரமேயசமுசயமே யாம; அதுசாரீரகத்தினநானகாம அத்தியாயத்தால நிவிர்த்தியாம சாரீரகத்தின்நானகாமஅத்தியாயத்திலே முனனாசாதனவிசாரமும, பினனா்பலவிசாரமும உள்ளனவாயினும, நானகாமஅத்தியாயத்தில சாதனவிசாரம்எவவளவிலுணடோ' அவவளவு நானகாம அத்தியாய த்தோடகூட மூனறுமஅத்தியாயத்தாற்சாதனசமுசயம நிவிர்த்தியா ம சேஷமானநான்காம அத்தியாயத்தால பலசமுசயநிவிர்த்தியாம [மோட்சத்தைபபலமெனபா பலமெனினுமபயனெனினும ஒக்கும்] இந்தப்படி விருத்திபபிரபாகரகிரந்தத்திற கூறபபட்டிருக்கினறது, இ சசமுசயங்கள இபபடலத்திலவாராநிறகும அவ்வவவிடங்களிறகாட டுதும ஆங்காங்குணாக.

[இனிநூதலிபபுகுதல.]

நராகுழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கமபம
உரமுறக குத்திக குதறி யுறைபபிககு முபாயம போலே
பரமசிற சொரூபந தனனிற பற்றிய மனேவி ருத்தி
திரநிலை பெறசசந தேகந தெளிதலை மொழிகின றேனே. (க)

(இ-ள) நரா-(உலகில) மநுடா—குழி பறித்து-குழிதோண்டி —மெளள நாட்டிய-மெளள(அதில)நிறுத்திய—நெடிய கம்பம-நீண்

டஸ்தம்பமானது—உரம் உற-(அசையாமல்)வலியடையும்பொருட்டு—குத்திக் குத்தி-கெட்டித்துக்கெட்டித்து—உறைப்பிக்கும்-பலப்படுத்தாநிற்கும்—உபாயம் போலே-தந்திரம்போலவே—[¶தூணாகநந நியாயம்போலேயென்றபடி.] பரம சிற்சொரூபந் தன்னில்-சர்வோத்கிருஷ்டமான சிதானந்தசொரூபத்தில்—பற்றிய மனோ விருத்தி-(அபேதமாகப்)பொருந்திய(அகண்டாகாரமான)அந்தக்கரணத்தின்விருத்தி—திர நிலை பெற-(அதன் கண்ணே) நிச்சலமாக நிற்றற்பொருட்டு—சந்தேகம் தெளிந்தில-சந்தேகந்தெளிதற்படலத்தை—மொழிந்தனேன்-இப்போது கூறினேன்.—எ-று. (க)

[சீடன் குருவையநுசரித்திருந்ததிறங்கூறுகின்றார்.]

நற்கருத் துடையோ னாகி ஞானவா னாகி நின்றோன்
மார்க்கட நியாயம் போலே மகாபூத விகாரந் தொட்டு
நிர்க்குண விதேக முத்தி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்ன
சற்குரு வினைவி டாமற் சந்தத மநுச ரித்தான். (உ)

(இ-ள்) நற் கருத்து உடையோன் ஆகி-சத்துவமான அந்தக்கரணத்தையுடையவனாய்—(அதனால்)ஞானவான் ஆகி-(பிரமான்மவைக்கிய)ஞானமுடையவனாய்—நின்றோன்-நின்றசீடன்—மார்க்கட நியாயம் போலே-(மார்ச்சால நியாயம்§போலாது) மார்க்கட நியாயம்*போலவே—மகாபூத விகாரம் தொட்டு-பஞ்சீகிருதபஞ்சமகாபூதங்களின்காரியமான தூலதேகந்தொட்டு—நிர்க்குண விதேகமுத்தி நிலை பரியந்தம்-சத்துவகுணமுமிறந்தவிதேககைவல்யமவரையும்—சொன்ன- உபதேசித்தருளிய—சற்குருவினை விடாமல்-சற்குருவைவிட்டுநீங்காமல்—சந்ததம் - எப்பொழுதும் — அநுசரித்‖தான் - அநுசரித்திருந்தான்.—எ-று.

¶ தூணு=கம்பம் கநநம்=புதைத்தல், நியாயம்=திருஷ்டாந்தம்.

§ மார்ச்சால நியாயம்=தாய்ப்பூனை தன்குட்டிகளை இடங்கும்பிடத்தைத்தேடித் தானே கௌவியெடுத்துப்போய்க் காப்பாற்றுதல்.

மர்க்கட நியாயம்=குரங்கின்குட்டி தன்றாய்க்குரங்கு எங்கே தாவினும், தான் அதனைவிடாதுபற்றியிருத்தல்.

‖ அநுசரித்தல்=வழிபடல்.

"தேசார் குருஞான மாணாக்கன சிறக்க விம்மு வருங்கூடிற், பா சா நிதப் பரமெய்துமம பண்ணுணிங்கா விக்கூட்ட, மேசா வுணர்வை த தரும்." என்னும் வாசிட்டக்கருத்தின்படியே மாணாக்கன் இங்ஙனம நினறனனெனக.

"மாக்கடகியாயமபோலே." என்றதற்கு, உ-ம். பட்டினத்துப் பிள்ளையார். "மநதிக் குருவையொத தேனில்லை நாயேன வழக்கறிந் துஞ, சிநதிக்குஞ சிந்தையை யானெனசெய் வேனெனைத் தீதகற்றி ப, புநதிப பரிவிற் குருவையை யோநிய பூசையைபோ, லெந்தைக குரியவன காணத்த னேகயி லாயததனே." எனவரும. மறறுமவ ருவனவறறுககாண்க. (உ)

[குருவானவர் மாணாக்கனை அநுபவமவினுதல.]

சநததம புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாம லனபாம
மைநதனை நோக்கிச் சாட்சி மாததிர மாயினை றுயோ
சிந்தையி லைய மெல்லாந் தீர்ந்தவோ தெளிவி னுளளே
அநதரங கலந்த துணடோ வநுபவ முரைசெய வாயே (௩)

(இ-ள்) புருடன் தன்னைச சநததம-புருஷனை எப்பொழுதும (விட்டு நீங்காத)—சாயை போல-நிழலபோல—விடாமல் அன்பு ஆம் மைநதனை நோக்கி-கனமுமநீங்காமறறன்னிடததனபுடையனுயிருக் கும சிஷனைப்பார்த்து—சாட்சிமாததிரம ஆய் இனை றுயோ-(ஞாதாஞா னங்களொழிந்துஞேயரூபமான)சாட்சிமாததிரமாகநிறகின்றனையோ —சிநதையில ஐயம எல்லாம-அநதக்கரணததினகணுள்ள (பிரமா ணகத, பிரமேயகதங்களான) சமுசயங்களனைததும—தீர்நதவோ-ஒ ழிநதனவோ—தெளிவின உள்ளே-(உனது)புததியினிடததே—அநத ரம கலந்தது உணடோ-பேதப்பிரதீதிவந்துபொருந்தினதுண்டோ— அநுபவம உரைசெய்வாய-உனதநுபவம (எஙஙனமுளது) அதனைச சொலலுதி.—எ-று.

"பராபரமா மப்பொருளை வயங்கக் கண்டாற் பெருமனக்கட டறுமைய மறுங்கரும மறும்" எனவாசிட்டததிற்கூறியபடி ஆருட ஞானமடைநதனையோவென ஆசான்வினுவினதாம்; அல்லது அசம் பாவனை, சமுசயபாவனை, விபரீதபாவனைகளிறந்தவநுபூதியடைந்த னையோவென வினுவினதாமெனினும ஒக்கும். (௩)

[தேவரீருடைய கிருபாபலங்கொண்டு பிரதிபந்தமிக
நந்தவநுபூதியடைந்தேனெனல்.]

என்றுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி யெந்தாய்
சனனவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்கள்
உன்றரு ளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன் றோன்றி
மன்விழி தெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தா லுண்டோ. (௫)

(இ-ள்) என்று உரைத்து அருளும் ஆசான்-என்றுகேட்டருளிய குருவினுடைய—இருபதம் வணங்கி-உபயபாதங்களையும் பணிந்து—எந்தாய்-எனதுபிதாவே—சனனவன் காட்டில்-சம்சாரமாகியவலிய வாரண்யத்தில்—மோகத் தமத்து-அஞ்ஞானமாகிய இருளில்—எழு பேதப் பேய்கள்-எழாநிற்கும் (பேதப்பிரதீதிகளாகிய) பசாசங்கள்—உன்றன் அருள் உதய வெற்பில்-தேவரீருடைய கிருபையாகிய உதய கிரியில் நின்றும்—உபதேச அருக்கன் தோன்றி-(பிரமோ)பதேசமாகிய சூரியன் உதயமாகி—மன்விழி தெரிய-உள்க்கண்விளங்க—ஞானவான் கதிர் பரந்தால்-ஞானமாகிய பெருமையையுடைய கிரணங்களைப்பரம்பச்செய்தால்—உண்டோ-அதன்முன் உளவாகாநிற்குமோ! (இல்லாதொழிந்தன.)—எ-று.

ஜநநம் எண்பத்துநான்குலட்சம்யோனிபேதங்களாய்க் கடத்தற்கரிதாகலின் அதனை, "வன்காடு" என்றும், பொருள்களையும், விழிகளையும் மறைக்கும் இருள்போல அதிஷ்டானவாரோபங்களின்பேதங்களையும், அறிவையும் மறைத்தலால் அஞ்ஞானத்தைத் "தமம்" என்றும், உண்மையாகவில்லாதிருந்தும் இருளினாலெழுந்து அச்சந்தந்து இருளொழிவில் தாமுமொழிந்துபோம் பேயின்றோற்றம் போலஉண்மையில்லாதிருந்தும், அஞ்ஞானத்தாலெழுந்து அளவிறந்தவனர்த்தங்களைத்தந்து அஞ்ஞானநாசத்தில் தாமுமொழிந்துபோதலின்,பேதப்பிரதீதிகளைப்,"பேய்"என்றும், அளத்தற்கருமையானும், பிரமோபதேசமுண்டாதற்கேதுவாதலானும் குருவருளை, "உதயவெற்பு" என்றும், பிரமோபதேசம் முக்கியவதிகாரிக்குத் தசமனுக்கு ஆப்தோபதேசம்போல உடனே அஞ்ஞானத்தையொழித்தலால் உபதேசத்தை, "அருக்கன்" என்றும், சூரியோதயமாகி விழிகள் தோன்றக் கிரணமெங்கும்வியாபிக்கில் பேய்த்தோற்றத்திற்கவகாசமி

னமைபோலப் பரிபூரணப்பிரமந் தானென்னுமஞ்ஞானம் விரிந்துணை டாகி ஆவரணமின்றிப் பரிபூரணப்பிரமாகாரமாக மனதுவிளங்கவே, பேதப்பிரதீதிகட்கு அவகாசமில்லாமையின் ஞானத்தை "வானகதி ர." என்றும், உருவகப்படுத்துக்கூறினன்.

"உபதேசவருக்கன்றோன்றி, மனவிழிதெரிய." என்றதால், அஞ்ஞான, சமுசயங்கள் ஒழிந்தனவென்பதைக்குறிப்பாலுணர்த்தினு னெனக.

(கரு0) பேதம் ஐந்துவகை. அவை, க-வது-ஜீவேசுரபேதமும், உ-வது-ஜீவர்களின்பரஸ்பரபேதமும், ௩-வது-ஜீவசடங்களி னபேதமும், ௪-வது-ஈசுரசடங்களின்பேதமும், ரு-வது-சடங்களினுள்ளொன்றற்கொன்றுபேதமும் என்னும் இவைக ளாம்.

"சந்தவன்காடு" என்றதற்கு, உ-ம் அமிர்தசாரம். "ஊரவ பதி னொன்று மொன்பானு மாறுடவர், நீபறவை நாறகாலி நோபதத்தா ரு, சீரிகழு-மூவாறுந் தாபரங்கண் மூப்பத்து மும்மையோ, ராவ ரொருபதாறும்." என்வரும் மற்றுமவருவனவற்றுறகாணக (ச)

[அஞ்ஞானம், ஐயமுதலியவை ஒழிந்தனவாயினும்,புத திநிடத்தினபொருட்டு இன்னுமயான ஆட்சேபித்து அறி யத்தக்கவையுளவென்த இருஷ்டாந்தமுகமாகக்கூறுகின் றான]

மந்திர மூர்த்தி தன்னுன் மாறிய பேயபோனு லும
மந்திர மெழுதிக் கட்டி யினிவரா வகைசெய வார்போல்
முந்தியுன னுபதேசத்தான் போகமபோனு லையா
பிந்தின றறைகக வினவப புகலுயவினை னைப்ப முணடே. (ரு)

(இ-ள்) மந்திர மூர்த்தி தன்னுன-(உலகில)மந்திரமூர்த்தியினால —மாறிய பேய போனுலும்-நீங்கியபேயானது(உடலைவிட்டு) நீங்கப் போயினும—எந்திரம எழுதிக் கட்டி-மந்திரசக்கரமஎழுதிப(பேயாங் கப்(அவ் வுடலில்)பந்தித்து—இனிவராவகை-மீணடும்(பேயஅவவுட லில) வந்து சமபந்தியாதிருக்குமபடி—செய்வார போல-செய்பவர போல—மூர்த்தி-முன்னரே—உன் உபதேசத்தால்-தேவரீர அருளிய பி

ரமோபதேசத்தால்—மோகம் போனாலும் - அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தித்தேனும்—ஐயா-குருவே—புந்தி நின்று உறைக்க—என்னது புத்தியானது (அநுபூதியிற் சலியாமல்) நின்று உறைக்க—இன்னம் மேலும் — புகலும் விண்ணப்பம் உண்டே-(யான்) விண்ணாவிற்கும் விண்ணப்பங்களுள.—எ-று

"மோகம்." என்றது, உபலட்சணமாகநிற்றலாற்சமுசய, விபரீதங்களுங்கொள்க. (௫)

[பூருவபடலத்தில், உபதேசித்தவாக்கியங்களைப்பற்றித் தன்னந்தக்கரணத்திலெழாநிற்குஞ் சந்தேகங்களைத் தீர்த்தற்பொருட்டு வினாதல்.]

ஆகமப் பிரமாணத்தா லறியென்று மவாக்குக் கெட்டா
தேகமாம் பிரம மென்று மிதயத்தா லுணர்வா யென்றும்
சோகமா மனத்திற் கெட்டா சயஞ்சோதியென்றுஞ் சொன்னீர்
மோகமா மிரண்டு சங்கை முன்னத்தன் பறித்திடீரே. (௬)

(இ-ள்) ஆகமப் பிரமாணத்தால் அறி என்றும்-(நீயேபிரமமென்னும்) சுருதிப்பிரமாணத்தால் (உன்றுநிஜரூபமானபிரமத்தை நீ) அறி என்றும்—ஏகம் ஆம் பிரமம்-அகண்டைகரசமானபிரமமானது— வாக்குக்கு எட்டாது என்றும்- (சுருதிவாக்கியத்திற்குக்கோசரமாகா)தென்றும்—இதயத்தால் உணர்வாய் என்றும்-(உனது) மனதினால் (உன்னை நீயே) உணர்தியென்றும்—சோகம் ஆம் மனத்திற்கு-துக்கமயமாகிய மனத்திற்கு—எட்டா-விஷயமாகாத—சயஞ்சோதி என்றும்-சுயம்பிரகாசரூபமென்றும் —சொன்னீர்-உபதேசித்தருளினீர் (இங்ஙனம் உபதேசித்ததால்)—மோகம் ஆம் இரண்டு சங்கை-மயக்கமாகிய இருவிதசந்தேகங்கள்—முன்னத்தன்-(என்றந்தக்கரணத்தின்கண்ணே) உண்டாயின—பறித்திடீர் (அவைகளை) நிவிர்த்திசெய்தருளுவீராக—.எ-று.

"சுசிபெறு மிலட்சியார்த்தந் துவம்பதந் தற்பதங்கட் கசிபத வைக்கியஞ் செய்யு மதுசெயு முண்மை கேளாய்" என்னும் ௬௪-ம் செய்யுள் முதல்; "கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் போய்யே, குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் றமெப் போது, மிட மான பிரமஞ்சாட்சி யிரண்டுமெய் போது மேகம்."என்னும் ௭௨-ம் செய்யுள்வரையும் பூர்வபடலத்தில் உபதேசித்தருளியசுருதிவாக்கிய

ங்களால் என்பான், "ஆகமப்பிரமாணந்தானறிவென்றும் வாக்குக் கெட்டா, தேகமாம் பிரமமென்று விதயத்தாலுணர்வென்றுஞ், சோகமாமனத்திற்கெட்டாச் சயஞ்சோதியென்றுஞ் சொன்னீர்" என்றும, தன்னால்விசேஷித்துத் தெளியக்கூடாமையின், "மோகமாம்" என்றும், பயிருக்குக்கோரையாகிய களைகளைப்பறித்தெறியாவிடில் அது, பலத்தைப்பயவாதுபோலச் சந்தேகநிவிர்த்திசெய்யாதனவில் ஞானமும் சம்சாரநிவிர்த்திரூபமானபலத்தைப்பயவாதென்பான், இரண்டு சங்கை "மூன்றுத்தனபறித்திடீர்." என்றுங்கூறினான்.

[இவைபிரமாணகதசந்தேகம்.] (௬)

(௧௫௪) [மூன்றாஞ்சங்கைக்கு உத்தரம்.]

மற்றைமூப் பிரமா ணத்தால் வத்துநிண் ணயங்கூ டாதே
உற்றதோர் விடயம் பூத முபயமன் றாத லாலே
குற்றமாங் குணவி சேடங் கூடாம லிருக்கை யாலே
இற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய் நீயே. (எ)

(இ-ள்) (பிரத்தியகபின்னபரப்பிரமம்) உற்றது ஓர்விடயம்(அன்று) -(ஸ்ரோத்திராதிஇந்திரியங்களோடு) சம்பந்திப்பதான (உருவமுதலியவிடயங்களுள்ளே) ஓர்விஷயமுமன்று—பூதம(அன்று)-பூதமும்அன்று —உபயம அன்று -உபயமும்அன்று.— ஆதலாலே-ஆதலினாலே—மறைமூபபிரமாணத்தால்-(பிரத்தியட்சம், அநுமானம், உபமானமெனனும) ஏனையமூன்றுபிரமாணங்களால்—வத்து நிணயம் கூடாது-பிரமநிச்சயம்(எப்படிக்)கூடாதோ(அப்படி)—குற்றம் ஆம குணவிசேடம-குற்றமாகியகுணவிசேஷங்களை—கூடாமல் இருக்கையாலே -(பரமார்த்தமாகச்) சம்பந்தியாமலிருத்தலினாலே— இற்றது-இத்தன்மைத்தான அப்பிரமமானது—வாக்குக்கு எட்டாது என்பதும்-(ஆகமபிரமாணரூபமான) வாக்குக்குவிஷயமாகாதென்பதையும்—நீயே அறிவாய் —எ-று. ஏ-அசை.

"பூதம்." என்றது, அக்கினி. "உபயம்." என்றது, இரண்டு.

பிரத்தியட்சம, அநுமானம், சப்தம், உபமானம, அர்த்தாபத்தி, அநுபலப்தியெனப்பிரமாணம் அறுவகைத்து.

(௧௫௨) ௧-வது—அவற்றுள் சார்வாகர், பிரத்தியட்சப்பிரமாணமொன்றேஅங்கீகரித்தனர்.

௨-வது—சுகதமதாநுசாரியர், பிரத்தியட்சப்பிரமாணமொன்றேயங்கீகரிக்கில் திருப்திவேண்டினோனுக்குப் போஜனத்தின்கட் பிரவிர்த்தியுண்டாகாதாகலின், இரண்டாவதான அநுமானப்பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர். என்னை? அபுக்தபோஜனத்தில் திருப்திக்கு ஏதுத்தன்மையின் ஞானம், பிரத்தியட்சப்பிரமாணஜந்யமான பிரத்தியட்சஞானமாகவின்றாகலின், புக்தபோஜன*த்தில் அநுபவித்த திருப்திக்கு ஏதுத்தன்மையை அபுக்தபோஜனத்தின்கண்ணும் அநுமானத்தாலறிந்து திருப்திவேண்டினோன் போஜனத்தின்கட்பிரவிர்த்தித்தலாலெனக.

௩-வது—சாங்கியசாஸ்திரகர்த்தாவாகிய கபிலமதாநுசாரியர், பிரத்தியட்சம், அநுமானமென்னும் இரண்டேபிரமாணம் அங்கீகரிக்கில் தேசாந்தரத்திற் சென்றிருந்தவொருவன்பிதா மரணமாயினதை யதார்த்தஞ்சொல்பவனான ஒருவன்வந்து உன்பிதாமரணமாயினனென்ன, அதுகேட்டபுத்திரனுக்குப் பிதாவின்மரணநிச்சயம் பிரத்தியட்சம், அநுமானங்களாலுண்டாகாமல் சப்தத்தாலுண்டாகலின், சப்தத்தோடு மூன்றுபிரமாணம் அங்கீகரித்தனர்.

௪-வது—நியாயசாஸ்திரகர்த்தாவாகிய கௌதமமதாநுசாரியர், பிரத்தியட்சமுதலிய மூன்றேபிரமாணம் அங்கீகரிக்கில், மரையறியா ஒருவன் வனவாசிபுருஷனால் பசுவுக்குச்சமானம் மரையென்பதைக் கேட்டிருந்து வனத்திற்சென்று மரையைக்கண்டபோது அவனுக்குப் பசுவுக்குச்சமானமாம் மரையென்று வனவாசிபுருஷன்சொன்ன வாக்கியார்த்தத்தின் ஸ்மரணமுண்டாகி அநந்தரம் இதுமரையென்னு மஞ்ஞானமுண்டாகின்றதாகலான், இப்படிப்பட்ட விலட்சணஞானத்திற்கு ஏதுவான உபமானப்பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர்.

௫-வது—பூர்வமீமாஞ்சையின்ஏகதேசியும், பட்டருடைய சிஷ்யருமாகிய பிரபாகரர், ஐந்தாவதான அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர். பகலில் போஜனத்தியாகியானபுருஷனுடைய ஸ்தூ

*புக்தபோஜனம்—முன்னே தான் உண்ட அன்னம்.

லத்தைக்கண்டு இவன் இராத்திரியில் போஜனம்செய்வனென்னும ஞானம உண்டாகின்றது; அங்கே இராத்திரிபோஜனமின்றிப் பகற்போஜனத்தியாகியின்கட் பீனத்துவங்கூடாதாகலின், இராத்திரிபோஜனத்தினைசம்பாதகம் தூலத்துவமாம்; இராத்திரிபோஜனம்சம்பாத்தியம். சம்பாத்தியமாகிய யாதொருஇராத்திரிபோஜனமுண்டோ! அதனது ஞானத்திற்கேதுவான ஸ்தூலத்துவத்தின்ஞானம் அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமென்று சொல்லப்படும். [அர்த்தம்=உபபாதகவஸ்து: ஆபத்தி=கற்பனை.]

௬-வது—பூருவமீமாஞ்சகரானபட்டர், ஆறாவதான அநுபலப்திப்பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர். வேதாந்தசாஸ்திரத்திலும் ஆறு பிரமாணமங்கீகரித்தனர்.

கிரகமுதலியவற்றில் கடமுதலியவற்றின் அபாவஞானம் உளதாதல அநுபலப்திப்பிரமாணத்தின் பிரயோஜனமாம்; அங்கே யாதொருபதார்த்தம பிரதீதியாகவில்லையோ! அதனபாவஞானமுளதாம. அப்பிரதீதியை அநுபலப்தியென்பர். கடத்தின அநுபலப்தியென்னும அப்பிரதீதியாற் கடத்தினபாவநிச்சயமுண்டாகின்றது. இப்படிப்பதார்த்தங்களின அபாவநிச்சயத்திற்கு ஏதுவான பதார்த்தங்களின அப்பிரதீதியை அநுபலப்திப்பிரமாணமென்பர்.

(௧௯௮) பிரமாஞானத்திற்குக்காரணமயாது அது பிரமாணமெனப்படும; ஸ்மிருதியினவேறாய் அபாதிதப்பொருளை விஷயமாகவுடைய ஞானமயாது அது பிரமாவெனப்படும; ஸ்மிருதிஞானம் பிரமாவல்ல. எனனை? பிரமாஞானம் பிரமாதாவினாசிரிதமாம்; ஸ்மிருதி பிரமாதாவினாசிரிதமல்ல, சாட்சியினாசிரிதமென்று அங்கீகரித்தது இப்படியேபிராந்திஞானமும், சமுசயமும் சாட்சியினாசிரிதமென்றே அங்கீகரித்தனர்; இக்காரணத்தால் ஸ்மிருதிஞானம, சமுசயஞானம், பிராந்திஞானம் இம்மூன்றும் ஆபாசசகிதமான அவித்தியாவிருத்திருபமாம்; அந்தக்கரணவிருத்திருபமல்ல. ஆகலின் பிரமாதாவின் ஆசிரிதமல்ல; சாட்சியினாசிரிதமாம்; யாதொன்று அந்தக்கரணவிருத்திருபஞானமோ அதுபிரமாதாவினாசிரிதமாம்; அதுவேபிரமாவெனப்படும. ஸ்மிருதிஞானம அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியல்லாமை

யின், பிரமாதாவினுகிரிதறுமல்ல. பிரமாவுமலவு. ஆதலால், பிரமாவினிலக்கணத்தில் ஸ்மிருதியின்வேறென்றுசொல்லவேண்டும்.

ஸ்மிருதிஞானம் அபாதிதப்பொருளை விஷயமாகவுடையஞானந்தான்; ஆயினும் அதுஸ்மிருதியின்வேறல்ல; ஆதலான அபாதிதப்பொருளைவிஷயமாகவுடைய ஸ்மிருதியின்வேறானஞானம பிரமாவெனப்படும் இவ்விலக்கணத்திற்கு யாதொருதோஷமுமினறாம்.

முதலது பிரத்தியட்சப்பிரமா; இரண்டாவது அநுமிதிப்பிரமா. மூன்றாவது உபமிதிப்பிரமா: நான்காவது சாப்திப்பிரமா ஐந்தாவது ஆத்தாபததிப்பிரமா: ஆறாவது அபாவப்பிரமா; பூருவஞ்சொன்ன பிரததியட்சமுதலிய ஆறுபிரமாணங்களுமே கிரமமாகஅபபிரமாக்கடகுக கரணஙகளாம். [பிரமாவெனினும பிரமையெனினும் ஒககும.] பிரததியடசப்பிரமாவுக்குக் கரணமயாது அதுபிரததியடசபபிரமாணம அசாதாரணகாரணமயாது அதுகரணம்; சாவகாரியஙகடகுஙகாரணமாயுளளவை சாதாரணகாரணமெனப்படும. தாமாதர்ம முதலியவைசாவகாரியஙகடகுஙகாரணமாதலால் சாதாரணகாரணஙகளாம சாவகாரியஙகடகுஙகாரணமாகாமல் யாதானும ஓர்காரியததுககு யாதுகாரணமாமோ அஃதசாதாரணகாரணமெனப்படும். கட முதலியகாரியவிசேஷங்கட்குத தண்டம் எப்படி அசாதாரணகாரணமாமோ! அபபடிப்பிரத்தியட்சப்பிரமாவுக்கு ஈசுரனும், அவரது இசசைமுதலியனவும சாதாரணகாரணங்களாம். என்னே? அவை இன்றியாதொருகாரியங்களுமுளவாகாமையினென்க; இதனுல், ஈசுரனமுதலியவை சாதாரணகாரணஙகளாம். நேத்திரமுதலியஇந்திரியங்கள் பிரததியட்சப்பிரமாவுக்குஅசாதாரணகாரணங்களாம். ஆதலால், அவைபிரததியட்சப் பிரமாவுக்குக்கரணங்களாம்.

(கஙச) நேத்திரேந்திரியத்தால் உருவமுடையது, அல்லது நீலம் முதலியநிறம் இவைகளின்ஞானமுண்டாம்: பிரமம் இப்படிப்பட்டதல்ல. ஆதலால் நேத்திரேந்திரியஜந்நியஞானத்திற்குஅதுவிஷயமல்ல. துவாக்சேந்திரியம் பரிசத்தையும், பரிசத்தின் ஆசிரயத்தையும்விஷயம்பண்ணும: பிரமம் பரிசத்தின் ஆசிரயமுமல்ல பரிசமுமல்ல; ஆதலால், துவாக்சேந்திரியத்துக்குப் பிரமம்விஷயமல்ல. [துவாக்சேந்திரி

யம = துவக்கிந்திரியம்.] ரசனேந்திரிய*த்தால் ரசஞானமும், கிராணேந்திரியத்தால் கந்தஞானமும், சுரோத்திரேந்திரியத்தால் சத்தஞானமுமுளவாம்: ரச, கந்த, சத்தங்கட்குப்பிரமம்விலட்சணமாதலான், ரசன, கிராண, சுரோத்திரங்களால் பிரமஞானம் பொருந்தாது. ஆதலால், பிரமம்பிரத்தியட்சப்பிரமாணவிஷயமன்றென்பார், "உற்றதோரவிடயமன்றாதலால்" என்றார்.

(௧௱௨) அநுமிதிப்பிரமாவுக்குக்காரணம்யாது அஃதநுமானப்பிரமாணமெனப்படும்; லிங்கஞானத்தாற்றோன்றுமஞானம் அநுமிதி.

அஃதெங்ஙனமெனின்;—பருவதத்தில் தூமத்தின்பிரத்தியட்சஞானமுண்டாய் வன்னியின்ஞானமுண்டாகாநின்றது; அங்கே தூமத்தினபிரத்தியட்சஞானம் லிங்கஞானமாம் அதனால் வன்னியின ஞானந்தோன்றுதலால் பருவதத்தில வன்னியினஞானம் அநுமிதியெனக. யாதொன்றினுடையஞானத்தினால சாத்தியத்தின்ஞானமுண்டாமோ! அதுலிங்கமெனப்படும். [லிங்கம=குறி.] அநுமிதிஞானத்திற்குவிஷயம் சாத்தியமெனப்படும். அநுமிதிவிஷயம வன்னியாதலால வன்னிசாத்தியமாம்: தூமஞானத்தால் வன்னிரூபசாத்தியத்தினஞானமுண்டாகின்றதாகலால தூமம் லிங்கமாம். [தூமம்=புகை.] வியாப்பியஞானத்தால் வியாபகத்தினஞானமுண்டாவதால் வியாப்பியத்தை லிங்கமென்பர்: வியாபகத்தைச்சாத்தியமென்பா வியாப்தியுடையதை வியாப்பியமென்பர்: வியாபநிரூபகத்தை வியாபகமெனபர் வியாப்தியின் நிச்சயம் அநுமிதிக்கேதுவாம்.

(௧௱௩) வேதாந்தவாக்கியங்களால் ஜீவனிடத்துப் பிரமத்தினபேதம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அஃதநுமானத்தாலும பெறப்படுகின்றது.

அநுமானமாமாறு: ஜீவன் பிரமாபின்னன் சேதனத்துவத்தால, எங்கே எங்கே சேதனத்துவமுண்டோ அங்கே அங்கே பிரமாபேதமுண்டு, பிரமத்திற்போல். இது மூன்றவயவங்களின் சமுதாயரூபமான மகாவாக்கியமாகலின், பரார்த்தாநுமானமெனப்படும். இங்

---

* ரசனேந்திரியம்=ஜிருவேந்திரியம்.

கே ஜீவனபட்சம், பிரமாபேதம் சாத்தியம், சேதனத்துவம் ஏது, பிரமம் திருஷ்டாந்தம். இங்கே ஜீவனிடத்துச் சேதனத்துவஏதுவோ உண்டு. பிரமாபேதரூபசாத்தியமில்லை; என பட்சத்தில் சேதனத்துவஏதுவுக்குப் பிரமாபேதரூபசாத்தியத்தோடு வியபிசாரசங்கைபிரவிருத்திசெய்யில், தாக்கத்தால் அச்சங்கை நிவிர்த்திக்கத்தக்கது ஜீவனிடத்துசசேதனத்துவஏதுவையொப்பி, பிரமாபேதரூபசாத்தியத்தையொப்பாவிடில் சேதனத்திற்கு அத்துவிதியத்துவப் பிரதிபாதகசுருதிவிரோதமாமென்பது இங்கே தாக்கத்தின்சொரூபமாம் சுருதிவிரோதஞ் சாவஜுஸ்திகாகட்கும் அநிஷ்டமாதலால் அசசங்கைநிவிர்த்தியாம், பிரபஞ்சமிதத்தையென்பது அநுமானத்தாலுஞ்சித்திக்கிறது, அவ்வநுமானமாமாறு: வியாவகாரிகப்பிரபஞ்சமிதத்தை, ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மையால; எங்கே எங்கே ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மை அங்கே அங்கே மித்தியாத்வம், சுத்திரஜதாதிகள்போல; இங்கே வியவகாரிகப்பிரபஞ்சம பட்சம மித்தியாத்தன்மை சாத்தியம ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மை ஏது. வியாவகாரிகப்பிரபஞ்சமித்தையென்பது பிரதிஞ்ஞை; ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மையாலென்பது ஏது. எங்கே எங்கே ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மை அங்கே அங்கே மித்தியாத்வம், சுத்திரஜதாதிகள் போலவென்பது உதாரணம்.

இங்கேயும் பிரபஞ்சத்திற்கு ஞானநிவிர்த்தியத்தன்மையொப்பி மித்தியாத்தன்மை ஒப்பாவிடில் சத்திற்குஞானத்தால் நிவிர்த்திகூடாதாகலின், ஞானத்தாற்சகலபிரபஞ்ச நிவிர்த்திப்பிரதிபாதகசுருதிஸ்மிருதிகளின் விரோதமுண்டாமெனனும் தாக்கத்தால் வியபிசாரசங்கைநிவிர்த்தியாம். இவ்வாறு வேதாந்தார்த்தத்தின் அநுசாரிகளான அநேக அநுமானங்களுள.

(கஙஎ) ஆயினும், வேதாந்தவாக்கியங்களால் அத்துவிதியப்பிரமநிச்சயம் சித்திப்பதால் சம்பாவனைமாத்திரத்திற்கு அநுமானப்பிரமாணமல்லாமற்சுதந்தரமாகப் பிரமநிச்சயத்திற்கேதுவல்ல, என்னை? பிரமத்தின்கண்ணே வேதாந்தவாக்கியமன்றி அந்நியப்பிரமாணங்களின்பிரவிர்த்தியில்லை இது சித்தாந்தம். ஆகலின், இதனாலும் அக்கினிதூமங்கள் போலக்காரியகாரணபாவம் பரமார்த்தமாகப்பிரமத்தின்கண் இன்மையாலும், பிரமம் அநுமானப்பிரமாணவிஷயமன்றென்பார், "பூதமன்றாதலாலே" என்றார்.

(௧௫௮) உபமிதிப்பிரமாவுக்குக்கரணம் உபமானப்பிரமாணமெனப்படும். சதிருசஞானத்தால் உபமிதியுண்டாகும்: ஆகாசமுதலிய சகலபிரபஞ்சமுங் கந்தர்வநகரம்போல திருஷ்டநஷ்டசுபாவம்; இவற்றிற்கு விலட்சணசுபாவம் ஆன்மா. ஆகாசாதிகளில் ஆன்மாவின் சாதிருசம் கிஞ்சித்துமில்லை. ஆன்மாவுக்கு ஆன்மாந்தரமுண்டானாற் சாதிருசமாம். ஆன்மாந்தரம்ஔபாதிகமல்லாமல் சொரூபமாகச்சுருதியுக்தி அநுபவங்களாலில்லை. ஆகலின் பிரமம் உபமானப்பிரமாண விஷயமன்றென்பார், "உபமையன்றாதலாலே" என்றார்.

(௧௫௯) சாப்திப்பிரமாவின்கரணத்தை சப்தப்பிரமாணமெனப, சப்தமும் லௌகிகவைதிகபேதத்தால்இருவகைத்து. வைதிகசப்தரூபமானவாக்கியமும வியாவகாரிகஅர்த்தபோதகம, பரமார்த்ததத்துவபோதகமெனஇருவகைத்து பிரமத்திற்குப்பின்னமானவினைத்தும வியாவகாரிக அர்த்தமென்றும், பரமார்த்ததத்துவம்பிரமமென்றுஞ்சொல்லப்படும். பிரமபோதகவாக்கியமும் அவாந்தரவாக்கியம, மகாவாக்கியமெனஇருவகைத்து. தற்பதார்த்த த்துவம்பதார்த்தங்களின்சொரூபபோதகவாக்கியம் அவாந்தரவாக்கியம்; அவைசத்தியஞானானந்தம்பிரமம் என்பதுமுதலியன. தற்பதார்த்த, த்துவம்பதார்த்தங்களின்அபேதபோதகமானதத்துவமசியாதியவைமகாவாக்கியம. யாதொருஅர்த்தத்தில் யாதொருபதத்தினுடையவிருத்தியுண்டோஅவ்வர்த்தத்தின்பிரதீதி அப்பதத்தினாலுளதாம். பதத்திற்கும் அர்த்தத்திற்குமுளதாயசம்பந்தம்விருத்தியெனப்படும். சக்திலட்சணை என்னும்பேதத்தால் அவ்விருத்திஇருவகைத்து. பதார்த்தபோதஜனகமானசாமர்த்தியத்தைச் சக்தியென்பர். யாதோரர்த்தத்தில்பதத்தின்சக்தியுண்டோ அவ்வர்த்தம்பதத்திற்குச் சக்கியமெனப்படும். சக்கியசம்பந்தம் இலட்சணை. இப்படிப்பரம்பராசம்பந்தமானலட்சணாவிருத்திக்கு விஷயமேயல்லாமல், சக்திவிருத்திக்கு விஷயமல்லவென்பார், "குணவிசேடங்கடாமலிருக்கையாலே இற்றுவாக்குக் கெட்டாது" என்றார்.

(௧௯௦) இங்கே இவர்பிரமாணம்தானென்றெடுத்துக்கொண்டது நியாயசாஸ்திரப்படி அர்த்தாபத்தியை அநுமானப்பிரமாணத்திலும் அநுபலப்தியைப் பிரத்தியட்சப்பிரமாணத்திலும் அடக்கிக்கொண்டமையினென்க.

(௧௯௧) ஆயினும், விருத்திப்பிரபாகரமுதலிய வேதாந்தகிரந்தங்களில் ஆறுபிரமாணம் அங்கீகரித்துள்ளன. அர்த்தாபத்திப்பிரமாவின்கரணத்தை அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமென்பர் உபபாதககற்பனைக்குஏதுவான உபபாத்தியஞானத்தை அர்த்தாபத்தியென்பர்: உபபாதகஞானத்தை அர்த்தாபத்திப்பிரமாவென்பர். உபபாதகம், சம்பாதகம்என்பன ஒருபொருட்சொற்கள். உபபாத்தியம், சம்பாத்தியம்என்பனவுமஅப்படியே. யாதின்றி யாது சம்பவியாதோ அதற்கு அதுஉபபாதியமெனப்படும்.

எப்படியெனின் ;— இராத்திரிபோஜனமின்றிப்பகற்பொழுதுணவொழிந்தபுருஷனிடத்து ஸ்தூலத்தன்மைசம்பவியாமையின், தூலத்தன்மை இராத்திரிபோஜனத்தின்உபபாத்தியமாம்; யாதொன்றன அபாவத்தால் யாதொன்றன அபாவமுளதாமோ அது அதற்குஉபபாதகமெனப்படும். என்னை? இராத்திரிபோஜனத்தின் அபாவத்தால பகற்பொழுதுண்ணானுக்குஸ்தூலத்தன்மையின் அபாவமுளதாகலின், இராத்திரிபோஜனம ஸ்தூலத்தன்மையின்உபபாதகமாமெனக, இதனல், உபபாத்திய அநுபபத்திஞானத்தால் உபபாதககற்பனை அர்த்தாபத்திப்பிரமாவெனறுசொலலப்படும் உபபாதககற்பனைக்குஏதுவான உபபாத்தியத்தின் அநுபபத்தியின்ஞானம் அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமெனப்படும்;

(௧௯௨) ஆர்த்தாபத்தியும, திருஷ்டார்த்தாபத்தி, சுருதார்த்தாபத்தி என இருவகைத்து. சிருஞானக்குச்சுருதார்த்தாபத்தியின அத்தியுடதாரணங்கூறுதும்; அது ஆதமவித்துசோகத்தைக்கடக்கின்றுனென்பது. இங்கே ஞானத்தாலசோகநிவிர்த்திசுருதமாம்: அவனதுசோகம்மித்தியாத்வமாயிருக்கினல்லது ஞானத்தால்நிவிர்த்தியாகாதாகலின், பந்தமமித்தியாத்வமென்னுங்கற்பனையுளதாம்; பந்தமித்தியாதவ

ம், உபபாதகம்: ஞா[illegible]விர்த்தி உபபாத்தியம. அதிருஷ்டமன்று சுருதமாம். ஆகலான், சுருதார்த்தாபத்தியாம்.

அப்படியேமகாவாக்கியத்தில்சீவபிரமங்களின் அபேதங்கேட்கப்படுகின்றது. அதனைபாதிகமாகப்பேதமுணர்த்தலும்: சொருபமாகசசீவபிரமங்கட்கும் பேதமுணர்த்தப்படாது. ஆகலின், பேதம் ஔபாதிகத்வமென்னுஞ்ஞானம் அர்த்தாபத்திப்பிரமாணஜந்யமாம். இங்கேசீவபிரமங்களின் அபேதம் உபபாத்தியம். பேதத்தில் ஔபாதிகத்தன்மைஉபபாதகம்: சகலஉபபாத்தியஞானமும் பிரமாணமாம. உபபாதகஞானம்பிரமாவாம். சீவபிரமங்களின்அபேதமவித்துவானுக்குத்திருஷ்டம்: அஞ்ஞனுக்குச்சுருதம்; ஆதலால் திருஷ்டார்த்தாபத்தி, சுருதார்த்தாபத்தியென்னும இரண்டுக்கும் இது உதாரணமாம். மனதுவிலயமானபின் நிர்விகற்பசமாதிகாலத்தில் அத்துவிதீயப்பிரமமாத்திரம் சேஷமாய்நிற்கின்றது. சகலஅநாத்மவஸ்துக்களமானசமாயினல்லதுஅதன்விலயததால்அவைஅபாவமாகா: ஆகலின,சகலதொய்தமும் மனோமாத்திரமென்னுங்கற்பனையுண்டாகின்றது. இங்கேமனதின்விலயத்தால் சகலதொய்தத்தின்விலயமும் உபபாத்தியமாம்: அதன்ஞானம்அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமாம்: சகலதொயத்திற்கும், மானசத்தன்மைஉபபாதகமாம்; அதன்ஞானம், அர்த்தாபத்திப்பிரமாவாம்: இங்கேஉபபாதகப்பிரமாவின்அசாதாரணகாரணம் அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமென்க.

(க௬௩.) அபாவப்பிரமாவின்அசாதாரணகாரணத்தை அநுபலப்திப்பிரமாணமென்பர். அபாவப்பிரமாவின் அசாதாரணகாரணரூபமான யாதொருபிரதியோகியின் அநுபலம்பமுண்டோ அதுகாரணமாவதால்பிரமாணமாம். [உபலம்பம்=ஞானம்.] அதையேபிரதியோகியநுபலப்தி என்பர். அதனபாவத்தை அநுபலம்பம், அநுபலப்தியென்பர்.

(க௬௪) சிஞ்ஞாசுக்கு அநுபலப்திநிரூபணத்தின் உபயோகம இனிக்கூறுதும்.

சன்ரோதாவான [illegible] யென்பதாதியசுருதி, பிரபஞ

---

* சுருதம்=கேட்கப்படுகிறது.

சத்தின்திரைகாலிக அபாவங்கூறுகின்றது. அநுபவசித்தமான பிர பஞ்சத்திற்குத்திரைகாலிக அபாவங்கூடாதாதலான் பிரபஞ்சத்தை ச்சொரூபமாக நிஷேதஞ்செய்யவில்லை; மற்றெங்ஙனம நிஷேதஞ செய்ததோவெனின் ;—பிரபஞ்சம் பாரமார்த்திகமலல ; ஆகலான, பாரமார்த்திகத்வவிசிஷ்டப்பிரபஞ்சத்திற்குத் திரைகாலிகஅபாவஞ் சுருதிகூறிற்று; இதனால் பாரமார்த்திகத்வவிசிஷ்டப்பிரபஞ்சததி ன் அபாவஞ்சுருதிசித்தமாம்: மற்றும் அநுபவப்பிப்பிரமாணததாலு ஞ்சித்தமாம். பிரபஞ்சம் பாரமார்த்திகத்வவிசிஷ்டமாமேல், எப் படிப்பிரபஞ்சம் சொரூபமாக உபலப்தியாகாநின்றதோ அபபடிப்பிர பஞ்சத்தினது பாரமார்ததிகமும் உபலப்தியாம்: அஃதாகாமையின, பாரமார்ததிகதவவிசிஷ்டப்பிரபஞ்சததின் அபாவமுளது; இவவா ற்ருல, பிரபஞசத்தினது அபாவஞானம் அநுபவப்தியினுலுணடாகி ன்றது. அநகியமதஙகளில எவவளவு அபாவஞானம் இந்திரியஜநகி யமோ அவவளவு ஞானமும் வேதாநதமதத்தில கேவலம் அநுபவப்தி ஜநகியமாம்: நையாயிகமதததில இந்திரியங்கரணமாம். அநுபவப திசககாரிகாரணமாம். ஆதலால் இந்திரியத்தில்பிரமாணத்தன்மையு ணடு அநுபவப்தியில பிரமாணததனமையில்லை. இதனால் நையா யிகமததததில் அநுபவப்தியைவேறுபிரமாணமாகக்கூறவிலலை. இன மபற்றி ஏனையபிரமாணஙகளையும உடன்கூறினரென்றறிக. (எ)

(கசு௫)   [இதுவுமது.]

வாக்கியங் தனக்கெட் டாது வத்துவென் றுரைத்த வேதம
வாக்கிய விருத்தி யாலவ் வத்துவைக் காட்டிற் றன்றோ
வாக்கியங் களிலே மான மாவதே தென்று யாகில்
வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள்பொய் யாது கேளாய.()

(இ-ள்) வத்து-பிரமமானது—வாக்கியம் தனக்கு-(யாதொரு) வாக்கியங்கட்கும்—எட்டாது என்று-கோசரமர்காதென்று—உரை தத வேதம்-பிரதிபாதித்தசுருதியானது—வாக்கிய விருத்தியால-(தத் துவமஸி)மஹாவாக்கியத்தின்(தற்பதஅவம்பதங்களின்) லட்சணுவிரு ததியால்—அவவத்துவை-அப்பிரமத்தை—காட்டிற்று அன்றோ-தரி சிப்பித்ததல்லவா—(ஆகவின்,பிரமமானதுசுருதிவாக்கியங்கட்குக்கோ சரமாம.)வாக்கியங்களில்-(ஆனல்அவவிருவகை)வாக்கியங்களுள்ளே

—மானம் ஆவது-பிரமாணமாகக்கொள்ளத்தக்கது—எது என்றாய் ஆகில-யாதென்றுசங்கிப்பாயாகில்—வாக்கியம் இரண்டும் மெய்யே -அவ்வாக்கியங்கள்இரண்டுமேஉண்மையே—மறைகள் பொய்யாது-சருதிகள் அசத்தியங்கூறாதாகலின்,—கேளாய் - (இதற்குஇன்னும்சமாதானங்கூறுதும்) கேட்பாயாக.—எ-று.

"காட்டிற்று" என்றதால், இலட்சணைவருவித்தாம். விசேஷணசம்பந்தமுடையதாய் சத்திவிருத்திக்கு விஷயமாகாமையின், பிரமம்வாக்குக்கெட்டாதென்பதும், இலட்சணாவிருத்தியால் ஞானிகரதலாமலகம்போல் அநுபவித்தலால் வாக்குக்கெட்டுமென்பதும மெய்யேயென்பார், "வாக்கியமிரண்டுமெய்யேமறைகள் பொய்யாது" என்றார். இங்கேலட்சணையென்றது, பாகத்தியாகலட்சணையை சத்திவிருத்தி, லட்சணாவிருத்திகளின்சொரூபம் முதற்படலத்தில, ௬௮-ம்செய்யுளின்விசேஷவுரையிற்காண்க. (௮)

(௧௬௬) [இதுவுமது.]

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல லல்ல வென்றான
அன்பனைக் கேட்ட நேர மவன்வெட்கி மௌந மானான்
என்பது போல நீக்கி யிதன்றிதன் றெனச்சே டித்த
பினபரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் காட்டும் வேதம. (௧)

(இ-ள்) (சிலபுருஷரோடு கூடிநின்றநாயகனையுடைய ஓர் நாயகியை மற்றொருத்திநோக்கி உன்புருஷன்இவனோ இவனோஎன்றுஅக்குழுவிலுள்ளோரை ஒவ்வொருவராகச்சுட்டிக்கேட்டுவர அதற்குஅந்நாயகியானவள்)தன்பதி அல்லாப்பேர்கள் தமை-தனதுநாயகனல்லாதவர்களை—அல்லன் அல்லன் என்றாள்-(இவன்) அல்லன் (இவன்) அல்லனெனக்கூறிவந்தனள்—அன்பனைக் கேட்ட நேரம்-(தனது) நாயகனைச்(சுட்டிக்) கேட்டகாலையில்— அவள்வெட்கி-அந்நாயகிநாணமுற்று—மௌநம் ஆனாள்-சும்மாவிருந்தனள்—என்பது போல-என்னுமநியாயம்போல — இதன்று இதன்று என நீக்கி- (பிரமமல்லாதவைகளசடமாதலால்) அவைகளை இது (பிரமம்) அன்று இது (பிரமம) அனறுஎனஒவ்வொன்றாகநிஷேதித்து—பின்-பின்னர்—சேடித்த பரப்பிரமம் தன்னை-சேஷித்த(சேதனரூபமாகிய)பரப்பிரமத்தை

—பேசாமல்-மௌனமாக—வேதம் காட்டும் - வேதம் தரிசிப்பிக்கும்.—எ-று.

இது அதத்வியாவிருத்திலட்சணையாலே கருதிஎன்க. தனது நாயகனல்லாதவர்களை அல்லன் அல்லனென்றநாயகி மௌனமாயிருந்து நாயகனை அறிவித்தாற்போல, அதத்துக்களைமாத்திரம் இதுபிரமமல்ல இதுபிரமமல்லவென்றுநிஷேதித்துவந்துமுடிவில்மௌனமாயிருந்த சுருதியும் பிரமத்தைக்காட்டிற்றாதலால், இதனாலும் அச்சங்கையொழிதி என்பது கருத்து.

இதற்கு, உ-ம். பாகவதம். "புனிதமற் றின்னை யல்லப் பொருள்பரப் பிரம மல்ல, வெனவெடுத் துரைப்ப தல்லா லிறுதி தோறற மின்றித், தனிமுத லாகி நின்ற சச்சிதா னந்த மூர்த்தி, நினைவருஞ் சுடரே நின்னை நிகழ்த்துமா றறிகி லேமால்." எனவரும். மற்றும வருவனவற்றாற்காணக. (௬)

(கசுஎ) [இரண்டாஞ்சங்கைக்கு உத்தரம்.]

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை யறிந்து கொள்வாய்
பிந்திய சங்கை தீரப பேசுமுத் தரநீ கேளாய்
இந்தியங் களுக்கி ராச னிதயமா மதிமெண் ணங்கள்
புந்தியு மனமு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும். (௪0)

(இ-ள்) முந்திய சஙகை தீர-பிரமம் ஆகமப்பிரமாணத்திற்குக கோசராகோசரமாவது எவவாறுமென நீசங்கித்தமுதற்சங்கை(உனதநதக்கரணத்தினின்றும்)நிவிர்த்தியாகும்படி—மொழிந்ததை அறிந்து கொள்வாய்-நாம்கூறியஉததரத்தை அறிந்து அகத்தேகொள்ளுவாய—பிந்திய சங்கை தீரப் பேசும் உத்தரம் நீகேளாய்-சயஞ்சோதியாகிய பிரமம் மனத்திற்குக் கோசராகோசரமாக எவ்வாறுமெனனுமஇரண்டாஞ்சங்கை யொழியும்படி நாம் அருளிற்குமுத்தாததையும (இப்போது) நீகேட்பாய்—இந்தியங்களுக்கு- (நேத்திராதி) சாவேந்திரியங்களுக்கும்—இதயம் இராசன் ஆம்-அந்தக்கரணமஇராஜாவாம்—அதின் எண்ணங்கள்-அவ்வந்தக்கரணத்தினது விருத்திகள—புந்தியும் மனமும் என்றே-புத்தியும் மனமுமென—புறதது அகதது-(தேகத்திற்கு)வெளியிலும் உள்ளிலும்—உலாவி ஆடும்-சஞ்சரித்துககூத்தாடாநிற்கும்.—எ-று.

அந்தக்கரணத்தின்பரிணாமத்தைவிருத்தியென்பர். புத்திருபப ரிணாமமான அந்தக்கரணத்தை ஞானத்திற்கு ஆசிரயமென்று ம, அந்தக்கரணத்தின்பரிணாமரூபமான மனத்தை ஞானத்திற்குக்கா ரணமென்றுங்கூறுப.

"இந்தியங்களுக்கிரசனிதயமாம்" என்றது, "மானதவினைத்த தைம்பொறியியற்றுமன்னவர்க்கமைச்சர்போல்." என்னும்வாசிட டக்கருத்து. (௧௦)

[இதுவுமது.]

[போல
உன்முகம் போற்கண் ணாடிக் குள்ளொரு முகங்கண் டாற்
சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும்
நின்மனோ விருத்தி யந்த நிழல்வழி யாயு லாவும்
தன்மனன மகனே யித்தைத் தானன்றோ ஞான மென்பார். ()

(இ-ள்) உன்முகம்போல்-உனது (ஸ்ரீவாஸ்த) முகம்போல்—க ண்ணாடிகருள்-தர்ப்பணத்தினுள்ளே—ஒருமுகங்கண்டாலபோல்-மற றொருமுகமபிரதிபலித்தாற்போல—சின்மயவடிவின்சாயை-சித்துரு பமானகூடஸ்தனுடையசாயையானது—சித்துப்போல்- (மற்றொரு) சேதனம்போல—புத்திதோன்றும்-புத்திருபமான அந்தக்கரணத்தின கண்ணேபிரதிவிம்பிக்கும்—நின்மனோவிருத்தி-உன்னுடையமனோவி ருத்தியானது — அந்நிழல்வழியாய் - அச்சாயையினவழியதாசரித் ததாய—உலாவும்-(விஷயதேசத்திற்)சஞ்சரியாநிற்கும்—தன்மகன்ம கனே-தாமருபியானசல்லமைந்தா — இத்தைதான் அன்றோ-இவவி ருத்தியையலலவா—ஞானம்என்பார் - ஞானமெனறுகூறுவர் (பெரி யோர்.)—எ-று. (௧௧)

(௧௯-ஆ) [பிரமத்தின்கட்பலவியாப்தி*யினபாவங்காட்டும் பொருட்டு அநான்மபதார்த்தங்களில்விருத்திவியாப்தி,பல வியாப்தி இரண்டுமுண்டென்றுகாட்டுகின்றார்.]

உருக்கிய தாரேர் நசை வுருவந்த னாளும் போல
விருத்திகள கடப டாதி விடயமாய்ப் பரிண மிக்கும்
அருபபல விடய மெல்லா மபான்ன றேற்று விக்கும் [தே.
இருட்டினில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்கா ணு

*வியாப்தி=விஷயம்.

௬

(இ-ள்) உருக்கிய தாரகிர்-(குகையிலிட்டு நெருப்பிலவைத்து) உருகச்செய்த தாரச்சலமானது—நாநாஉருவங்களை ஆறுவபோல-(அ சசக்கருவில் விடப்பட்டமாத்திரத்தில் தான்சென்றுவீழ்ந்து) நாநா அச்சுருவங்கட்குச்சமான(உருவ)மாறுபோல—விருத்திகள்-(தேகத் திலின்றும்நேத்திராதிஇந்திரியவாயிலால்வெளிப்படாநின்ற அந்தக்க ரணவிருத்திகள்—கடபடாதிவிடயம் ஆய்-கடபடமுதலியவிஷய (ச மானாகார)மாய்—பரிணமிக்கும்-பரிணமித்து விஷயங்களின் ஆவ ரணத்தைப்பங்கமா)க்கும்—விடயம் எல்லாம்- (கடபடாதி) விஷயங்க ளையெல்லாம—அருப்பல ஆபாசன் தோற்றுவிக்கும்-அருவமானஸ்பு ரணமெனனும ஆபாசனானவன தோற்றுவிப்பன்— [சொல்லியநியா யத்தை விபதிரேகதிருஷ்டாநதமுகததால விளக்குகின்றார்.] இருட் டினில-அநதகாரததில—விளககும கண்ணும் இல்லாமல-தீபமும நே த்திரமும இலலாமல—பொருள் காணுதே-(கடபடாதி) பதாாத்தங்க ள (எபபடிக) காணப்படாதோ (அப்படி) ஆவரணநிவாத்தியினபொ ருட்டு விருததியும, ஸ்புரணரூபபிரயோஜனநிமித்தம் சிதாபாசனும இலலாமல அநாவமபதாாததஙகள்பிரகாசியாவாம்.—எ-று.

இந்திரியததுக்கும், கடததுக்கும் ஸம்யோகமுண்டாகும்போது இந்திரியததுவாரததாறபுறமபோநது உருக்கி அச்சில்விடப்பட்ட த ாசசலமபோலக கடாகாரததுக்குச சமானாகாரத்தையடையும, அந் தக்கரணத்தினபரிணாமததைவிருததியென்பா. அந்தக்கரணம சதது வகுணகாரியமாயசசொசசமாகலின அதில்சேதனத்தினுபாசமிருப் பதுபோலசசொசசமான அநதக்கரணததின்காரியமாகிய விருததியிலு ட சேதனததினுபாசமஉணடு.- விஷயமாகிய கடம் தமோகுணகா ாியாதலால சொரூபமாகவேசடமாம்; ஆகலின், அதனகண அஞ் ஞானமும் அதனது ஆவரணமுமஉண்டென்னக்கூடாது. விசாரதி ருஷ்டியினுனேக்கில அஞ்ஞானமும் அதனுவரணமும சேதனததின கணணுண்டேயல்லாமல கடததினகண்இல்லை. அஞ்ஞானம் சேத னததினுசிரிதமாய்ச்சேதனத்தையே விஷயம்பண்ணுகின்றதெனபது வேதாந்தசித்தாந்தம்.

ஆயினும், கடாதிகளின் அதிஷ்டானசேதனுசிரிதமான அஞ் ஞானமும் சேதனத்தை ஆச்சாதித்துச்சுபாவமாக ஆவிருதமான க டாதிகளையும மறைத்திருக்கிறது உலகிற்பிரசித்தம். அவ்வஞ்ஞான

த்தால் ஆவிருதமான கடத்தை விஷயமாகவுடைய அந்தக்கரணத்தின் ஆபாசசகிதமான கடாகாரவிருத்தியின்கண், விருத்திபாகமோ கடத்தின் ஆவரணத்தை நிவிர்த்திப்பிக்கின்றது. விருத்தியிலகணனுள்ள ஆபாசபாகம் கடத்தைப் பிரகாசஞ்செய்கின்றது. இவ்வாற்றான் வாகியபதார்த்தத்தில் விருத்தி, ஆபாசம் இரண்டிற்குமுபயோகம் உண்டு.

திருஷ்டாந்தம். அந்தகாரத்தில குடத்தினுள் யாதானும் ஓர் பாத்திரம் மூடிவைத்திருந்ததாக அங்கே தடியாலடித்துக்குடத்தை உடைத்தும் பின்னர்த்தீபமின்றி அக்கிராவரணபாத்திரமும் பிரகாசமாகாமற் றீபத்தினாற் பிரகாசமாவதுபோல அஞ்ஞானத்தால ஆவிருதமான கடத்தின் ஆவரணத்தை விருத்தியானது பங்கஞ்செய்தும அக்கடம்பிரகாசமாகாது. என்னை? கடமோ சொரூபமாகச்சடம விருத்தியுஞ்சடம். விருத்திக்கு ஆவரணபங்கமாத்திரம பிரயோஜனம; அதனாற்கடமானது பிரகாசியாது. ஆதலால கடத்தைப்பிரகாசிப்பிக்கிறது ஆபாசமாம். இங்ஙனங்கூறியது நேத்திரப்பிரத்தியட்சஞானத்தின் தன்மையாம. ஏனையசுரோத்திரமுதலிய இந்திரியப்பிரத்தியட்சத்திலும் இவ்வாறே அறிக. (கஉ)

(க௬௯) [அநான்மாவினும் பிரமத்தினகண்ணுள்ள விலட்சணத்தன்மையைத் திருஷ்டாந்தத்தோடு காட்டுகின்றார்.]

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணு லிருட்பொருள் காணல் வேண்டும், தெரிகின்ற பரிதி காணச் சென்றிடுற கண்ணே போதும், விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும், புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போதுமெய்ப் பொருள்காண போதகே. (கங)

பலம்-சிதாபாசன்— புரிகின்றவிருத்தி-முமுட்சுக்களால் விரும பிறகும் அகண்டபிரமாகாரவிருத்தி—ஏனையபதப்பொருள்வெளி.

(க௭௰) [பிரமத்திற்கு அநான்மாவினும் விலட்சணத்தன்மை கூறிச் சங்கையின் உத்தரம் இவ்வாறுமென்று முடிக்கின்றார்.]

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மனமென் பார்கள் [டும
கருத்தெழு விருத்தி வேண்டும் கணக்கினால் மனத்திற கெட்
வருத்திய பலமா மிந்த மனத்திற்கெட் டாது கண்டாய்
அருத்தமிப் படியென் றைய மகன்றுநீ தெளிந்தி டாயே. ()

(இ-ள்) விருத்தியும்- (அந்தக்கரணத்தின்) விருததியும்—பலமும்-(சிதாபாசமென்னும்) பலமும்—கூடும் விகாரமே-கூடாநிற்கும் பரிணமமே—மனம்என்பார்கள்-மனமென்றுசொல்லுவர் பெரியோர—கருத்துளஎழுவிருததிவேண்டும்கணக்கினால்-அந்தக்கரணத்தில் நினைறும எழாநிற்கும(பிரமாகார)விருத்திமாத்திரத்தையபேட்சிக்கு நியாயததால—மனததிற்கு எட்டுமே-(பிரமமானது) மனதுக்குவிஷயமாம—வருததிய- (சிருட்டிதொடங்கி இதுகாறுந்) துன்பப்படுததிய—பலம்ஆம இந்தமனததிறகு-(சிதாபாசமென்னும்) பலத்தோடுகூடின இம்மனதுககு—எட்டாதுகண்டாய்-(பிரமமானது)விஷயமாகாது—அருத்தம இப்படி என்று-(பிரமமானது மனதிற்கு எட்டும் எட்டாதென்று சுருதிகூறினதற்குப்) பொருள் இவவாறாகுமென்றறிந்து—ஐயம அகன்று-(இதுவிஷயமாகஉன்னிடத்தெழுந்த) சந்தேகம ஒழிந்து—நீதெளிந்திடாய்-நீ தெளிவாயாக.—எ-று.

கண்டாய்என்பது முன்னிலையசை.

(கஎக) மானசஞானத்திற்குப்பிரமம்விஷயமல்லவென்பதற்கு அபிப்பிராயம். சமதமாதிசம்ஸ்காரரஹிதவிட்சிப்தமனதினினுறும்உண்டாகாநிற்கும்ஞானத்திற்குப்பிரமம் விஷயமல்ல. மானசஞானமாகிய பலவியாப்பியத்தன்மை பிரமததினகண்ணில்லை. விருத்தியில் சிதாபாசம்பலமென்றுசொல்லப்படும்; அதற்குப்பிரமம்விஷயமன்று. கடமுதலிய அநாத்மபதாரததங்களை விருத்தியடையுமாகில் அங்கேவிருததி, சிதாபாசம்இரண்டிற்கும் கடமுதலியபதார்ததஙகள்விஷயமாம. பிரமாகாரவிருத்தியில் உள்ள சிதாபாசனுக்குப்பிரமம் விஷயமன்று. விருத்திமாத்திரத்திற்கேபிரமம் விஷயமாம்.

(கஎஉ) மனதின்விஷயத்தன்மை பிரமத்தின்கண் நிஷேதிக்கப்பட்டதுபோலவே சத்தத்தின்விஷயத்தன்மையும் நிஷேதி

க்கப்பட்டிருக்கிறது; அவைச்சித்துருவிருப்ஞானத்திற்குப்பி ரமம்விஷயமன்றென்றபொருள்கொள்ளவேண்டிய உண்மைத்தி யமும்சத்தரூபியேயானவன் ஆதலுங்கண்டகாலிக்குஞா னத்திற்கும் பிரமம்விஷயமன்றென்றபொருள்படும்; படவே, சித்தாந்தத்திற்பேதங்கம்வரும்.

ஆதலால் நிஷேதவசனத்திற்குப்பொருள், சத்தத்தின் லட்சணவிருத்திஜந்யஞானத்திற்குப்பிரமம் விஷயமேயல்லாமல், சத்தத்தின்சக்திவிருத்திஜந்யஞானத்திற்கு விஷயமன்றென்பது. அப்படியே லட்சணவிருத்திஜந்யஞானத்திலும் ஆவரணபங்கரூபவிருத்திமாத்திரவிஷயத்தன்மை பிரமத்தின்கண்ணுண்டென்பதல்லாமல சிதாபாசரூபபலத்திற்குப்பிரமம்விஷயமன்றென்பது. (கசு)

(கஎ.) [சஞ்சலகபாவமாய்விஷயபரிணாமமுடையசித்தம் சமாதியடையுமாறெங்ஙனெனவினாதல.]

[வேறு.]

வஞ்சகமில பரமார்த்த குருவே சொன்ன வழிகளறிந் தேனி னியோர் வசனங் கேளீர், சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச சித்தந தத்ாகார மாவதன்றோ சமாதி யோகம், உஞ்சலையொ த்தலைவதுதன் சுபாவ மாகி யொருகணத்திற் பலவுலகா யுதி கரு மிந்த, நெஞ்சகம்வத் துவிலசையா திவாத தீப நிலைய டைவ தெப்படியோ நீர் சொல் வீரே. (கஎ)

(இ-ள்) வஞ்சகம் இல்பரமார்த்தகுருவே-(உபாயம்அல்லாதவை களைஉபாயமென்றுஉபதேசிக்கும்)வஞ்சகக்குணம்இல்லாதமெய்ம்மையானஆசிரியரே—சொன்னவழிகள்அறிந்தேன்-(வாக்குக்கும்மனத்துக்குமபிரமம்எட்டுமென்பதற்குத்தேவரீர்) தருளியகாரணங்களைநனகுணர்ந்தேன்—இனி-இப்பொழுது—ஓர்வசனங்கேளீர்-(யான்வினவாநிற்கும்) ஓர்வின்னாப்படக்கேட்டருளுவீர்—சித்தம்-சித்தமானது—சஞ்சலம்அற்று-அசஞ்சலமாய்—அகண்டபூரணம்ஆய்- அகண்டபரிபூரணமாய்--தத்ஆகாரம்ஆவது அன்றோ-பிரமாகாரமாவதல்லவா—சமாதியோகம் - சமாதியென்றுசொல்லப்படுஞ்சித்தநிரோதம்—உஞ்ச

லைத்து அலைவதுலைசிலைப்போதுமலையாகிற்பதே—தன்சுபாவமதாகி-தனதுஇயற்கையாய் —ஒருகண்த்தில்-ஒருக்ஷணநேரத்தில— பலவுலருஆய்உதிக்கும்-நாநாஉலகங்களாய்த்தலியாநிற்கும— இந்த நெஞ்சம-இச்சித்தமானது—வததுவில்-(அசஞ்சலஅதிருட்சுமமான) பிரமத்தில—அசையா-அசையாத—நிவாத தீப நிலை-நிவாததீபத்தின ஸ்திதியை—அடைவது எப்படியோ-அடையாநிற்பதெவ்வாறோ (யானறியேன)—நீ சொல்வீர்-தேவரீரருள்வீராக.—எ-று.

[இது பிரமேயசந்தேகம்.] (க௰)

(கஎ) [சங்கைக்குத்தரங்கூறப்புகுந்து, அதற்கு ஏதுவான விசேஷங்களைக்கூறுகின்றார்.]

கருதுமனே குணமூன்று மூன்றிலொன்று கதித்தெழுந் தாலு மற்றிரண்டுங் கரந்து நிற்கும், தருமமிகுஞ் சத்துவமே லான போது சன்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத் துண்டாம், மருவு ரசோ குணமாகி லுலக தேக வாதனையுஞ் சாத்திரவா தனையு மாகும், அருமகனே தமோகுணமே லான போதி லசுர சம்பத் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே. (கக)

(இ-ள) கருதுமனேகுணம் மூன்றுஆம-(விஷயங்களைக்)கருதுகிறதும்மனத்தின்குணங்களமூவகைத்தாம்—மூன்றில் ஒன்று கதித்து எழுந்தால்- அமமூவகைக்குணங்களுள்ளேஓர்குணமானது அதிகரித்தெழுந்ததாயின—மற்றுஇரண்டும கரந்து நிற்கும்-ஏனையஇரண்டுகுணங்களுமஅடங்கிநிற்கும்—தருமம்மிகும்-தருமமமிகுந்துண்டாதற்குக்காரணமான—சத்துவமமேல்ஆனபோது-சத்துவகுணம்மேலிட்டபோது—சன்மார்க்கம்ஆன தெய்வசம்பத்து உண்டாம்-சன்மார்க்கமாகியதெய்வசம்பத்துண்டாகும்—மருவு ரசோகுணம் ஆகில்-கலவாநின்ற இராஜோகுணம்மேலிடுமாயின்—உலக தேகவாதனை ஆம் சாத்திரவாதனையும ஆகும்-உலகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனைஎன்னுமமூவிதவாசனையுமுண்டாம் —அருமகனே-அருமையானமைந்தா — தமோகுணம் மேல்ஆனபோதில்-தமோகுணம்மேலிட்ட பொழுது—அசுரசம்பத்துஉண்டாகும்-(துன்மார்க்கமான) அசுரசம்பத்துணடாகும்—அறிந்துகொள்-(நீ இங்ஙனம்)தெரிந்துகொள்ளுதி.—எ-று

"தூயசத்துவங்கொள் சங்கற்பம் மிக்கதற்றருமுஞானம்வீ றெ தாய வேந்தாவேக தெனமிக விளங்கும்" என்னும் சுருதியால், "த ருமமிகும் சத்துவம்." என்றும், "சத்துவ ஞானமாந் தமமுஞ் ஞான ம பதிமங் கலப்பதாம்." என்னுங்கருதியால், "மருவுரசோ குண ம" என்றுங் கூறினர்.

சனமார்க்கமெனவே துன்மார்க்கம் வருவித்தாம்.

(கஎசு) சாவயவமாய், அநித்தியமாய் அரக்குச்சுவர்ணம் மெழுகு முதலியவைபோல வெகுவிதபரிணாமயோக்கியத்திரவியம் யாது அதுமனது. நேத்திரமுதலிய இந்திரியங்களால கடபடாதிவிளங்குவபோலச்சாட்சியாகிய பிரத்தியகான்மாவாலே பிரகாசமாக விளங்குவனவான காமக்குரோதாதிவிருத்திகட்கு உபாதானகாரணமாயிருப்பது மனது

கண்ணுக்கு எதிரே வெளிச்சத்திலிருக்கும கடபடாதியும், காது களுக்கு சமீபத்திற்றிடமாயுசசரிக்கும் சத்தமும், யாதொன்று சாவதானமாயில்லாவிடில அறியப்படாமல, யாதொன்று சாவதானமாயிருந்தால அறியப்படுகின்றனவோ! அதுவே அந்வயவியதிரேகங்களால சகலவிஷய ஞானத்திறகும் சாதாரணகாரணமான மனமென்று பிருகதாரணிய உபநிடதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அது மனனம்பண்ணுகின்றமையால மனமென்றும், சிந்தனை செய்கின்றமையால் சித்தமென்றுஞ்சொல்லப்படும அச்சித்தமானது முக்குணகாரியங்களானஞானம, பிரவிருத்திமோகமெனும்மூன்றனையும அநுபவித்தலால் திரிகுணாத்மகமாகவிருக்கும்

அந்தத்திரிகுணங்களும் சமுத்திரத்தின்லேபோல கிரக்கரம் பரிணாமமடையும்; அப்பொழுதுஇரண்டுகுணம்அடங்கிஒருகுணம்அதிகரித்திருக்கும். சத்துவகுணமதிகரிக்கும்போது தெய்வசம்பத்தும், ரஜோகுணமதிகரிக்கும்போது உலகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனையும், தமோகுணமதிகரிக்கும்போது அசுரசம்பத்தும் உண்டாகும்

(கஎஎ) வாசனையாவது, திடபாவனையால் முன்பின்னென்றையுமாலோசியாமலுண்டாகுங்குரோதாதிவிருத்திக்கேதுவானசி

த்ததினுள் குட்டைமாலிலைதயாகியசம்ஸ்காரம்; சுத்தாசுத்தபேதத்தால் அஃதிருவகைத்தாம். [அசுத்தமெனினும், மலினமெனினும் ஒக்கும்.]

(கஎஎ) அவற்றுள் டம்பம், கர்வம், அடங்காதஹங்காரம், காமம், குரோதம், உலோபம், அவிவேகம், நித்திரை, ஆலசியம், பயம், மைதுனம்இவைமுதலிய துர்க்குணங்களாகியவசுரசம்பத்துஒன்று, உலகவாசனை, சாஸ்திரவாசனை, தேகவாசனைமூன்று, ஆகநான்கும்மலினவாசனை, இவற்றுள் தம்பம், தாப்பமமுதலியவசுரசம்பத்து நரகத்திற்கேதுவாதலால மலினமெனப துபிரசித்தம்.

(கஎஅ) சாவசனங்களும், நாமஎவ்வாறிருக்கின்கனமைமிந்தியாமலஸ்துதிசெய்வரோ அவவாறுநடக்கவேண்டுமென்னுந் துரபிமானமஉலகவாசனை; இதுசம்பாதிப்பதருமையாகலின, மலினவாசனையெனப்படும்.

(கஎக) இதறகுதாரணமனனையோவெனின்;—சர்வகுணசம்பனனரானஸ்ரீராமசசந்திராக்கும், பதிவிரதாசிரோமணியாகிய சீதைக்குமகாதிறைகேட்கக்கூடாதவபவாதம் சனங்களாலுண்டாயிருப்பது. [அபவாதம்—நிந்தை.]

தேசபேதததால்ஒருவரையொருவர்நிந்திப்பதுகாணப்படுகிறது எனனை? தடசணதேசததுப்பிராமணரால் உத்தரதேசத்துநிவாசிகளாயவேதமறிநத மாமசபடசணம்பணணுஞ்சனங்கள் நிந்திக்கப்படுகினறன உததரதேசத்துப்பிராமணரால் மாதுலன்கந்நியைமணம்புரியுமதடசணதேசதது நிவாசிகளானபிராமணர்கணிந்திக்கப்படுகின்றனா இபபடியே தத்தங்குலம், கோத்திரம், பக்துமர்க்கம், இஷ்டதேவதைமுதலியவைகளைததுதிப்பதும், அந்நியகுலகோத்திராதிகளைநிந்திப்பதும வித்துவான்முதல்கோபாலர் பரியந்தம் பிரசித்தம்.

(கஅ0) இவ்வுலகவாசனைநசிக்கும்படியான உபாயம் என்னையோவெனின்;—சர்வசனங்கட்கும்சந்தோஷம்வரும்படி நடககத்தக்கவுபாயமியாதொன்றுமில்லை. தத்தம் மனதுக்குத்தோற்றினவாறே சொல்லாநிற்குஞ்சனங்களுடையசொலலால நமக்குஎன்னை; எவவழியாலும்நமக்குஉறுதியப்ப

ஹைதயே நாம் அ[illegible]விவேகமே உலகவாசனை[illegible] உபாயமாம். [illegible]ப்ராயமுடகொண்டே [illegible]சாஸ்திரங்களில் அ[illegible] பிராணியாகியபுருஷனுக்கு [illegible]தையிலும், [illegible]லும்சமயத்திலே ண்டுமென் றடைபிருக்கின்றது.

(கஅக) கர்மசாஸ்திரபாடாபிமானம், அர்த்தாபிமானம், அநுஷ்டானாபிமானம் எனச்சாஸ்திரவாசனைமூவகைத்தாம்.

(கஅஉ) அவற்றுள் சாஸ்திரபாடாபிமானத்திற்குதாரணம் என்னையோவெனின்;—பரத்துவாசர் மூன்றுபுருஷாயுள்வரையுமெருவேதங்களை அத்தியயனம்பண்ணி நாலாம்புருஷாயுளிலேஇந்திரனுலேமீண்டும்வேதபாடத்திற்பிரவிர்த்திக்கப்பட்டபொழுது மிஞ்சியிருந்தவேதாத்தியயனத்தின்பொருட்டு முயற்சிபண்ணினர்; அப்படிப்பட்ட பரத்துவாசருக்கே வேதபாடமுழுதுங்கிடைக்காமற்போனதால் அப்பாடாபிமானம்மலினவாசனையெனப்படும்.

(கஅங) அப்படியே வெருசாஸ்திரார்த்தங்களையறியவேண்டுமெனனுமபிமானமும்பரமபுருஷார்த்ததுக்குச்சாதனமாகாமையின் மலினவாசனையே. இதற்குதாரணம்—ஓர்குடியானவர் வெருவிதசாஸ்திரபுத்தகபாரத்தோடேமஹாதேவனைத்தரிசித்தற்பொருட்டுச்சந்நிதானத்தில்வர அங்கிருந்த மற்றோர்குடி அவரைப்பார்த்துப் பாரஞ்சுமக்குங்கழுதைபோல இவர்புஸ்தகபாரங்களைச்சுமக்கின்றரெனறு இருப்பையிலேபரிகாசம்பண்ண அதுகேட்டு அவ்விருடியானவர் புஸ்தகங்களையெல்லாம் லவணசமுத்திரத்திலெறிந்துவிட்டனர்; அப்போதுகிருபாமூர்த்தியாகிய மஹாதேவர் அவ்விருடியை ஆத்மவித்தையிலே பிரவிர்த்திப்பித்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

(கஅச) சாஸ்திரார்த்தத்தின் அநுஷ்டானாபிமானம்மலினவாசனையென்பதற்கு [illegible]ணம், நிதாகரென்பவர் ரிபுவினுலே அடிக்கடி ஆத்மதத்துவமுபதேசிக்கப்பட்டும் கர்மாநுஷ்டானத்தில் சிரத்தைவிடவில்லையென்பதும், நாகுரர்க

மாநுஷ்டானத்தின்பொருட்டுப் பூமியிலோரிடத்தும பரிசுத்தவிடத்தையடைந்திலரென்பதுமாம. சாஸ்திரவாசனை பிரமாப்பியாசத்திற்கு விரோதியாவதாலும, மேனமேற் சன்மத்திற்கேதுவாதலாலும், சுவேதகேதுவுக்குப்போலக்கர்வத்திற்கேதுவாதலாலும் மலினவாசனையென்ப.

(கஅரு) தேகாத்மப்பிராந்தியானும், அதற்குக்குணஞ்சம்பாதிக்கவேணடுமென்னும் பிராந்தியானும், தோஷத்தைப்போக்கவேணடுமென்னும் பிராந்தியானும் தேகவாசனை மூவகைத்தாம அவற்றுள் தேகாதமப்பிராந்திரூபமான தேகவாசனை, சாாவாகாமுதலியோரிடத்துப பிரசித்தம்.

(கஅசு) லௌகிக, சாஸ்திரீயபேதததால் தேகத்திற்குக்குணசமபாதன இருவகைத்தாம. அவற்றுள் நலலஇராகதமோடுகூடக்கானம பணணுவதறகாக விளக்கெண்ணெய், மிளகு, நெயமுதலியவறறைபபுசிபபதும், தேகத்தைததொடுமபோது மெதமெதென விருததற்காகப் புஷ்டியைப்பண்ணத்தக்க ஔஷதஙகளைப்புசிபபதும, சரீரமழகாயிருத்தற்பொருட்டு அப்பியஙகஸநாநமுதலியவைபண்ணி நல்ல வஸ்திராபரணஙகளைததரிப்பதும, சரீரம் சுகந்தமாயிருத்தற்பொருட்டு புஷ்பமாலையணிந்துகொண்டு சந்தனமுதலியவைகளைப் பூசிக்கொளவதும லௌகிககுணசம்பாதனம். கங்கைமுதலியபுணணியதீாததஙகளில ஸநாநம் பண்ணுவதும, சாலிக்கிராமாதிதீாததததைபபுரோட்சிததுக்கொள்வதும சாஸ்திரீயகுணசமபாதனம்.

(கஅஎ) தேகத்தினமேருஷததைப்போக்குவதும் லௌகிக, சாஸ்திரீயபேதததால இருவகைத்தாம். அவற்றில்வைத்தியசாஸதிரத்திற்சொலலப்பட்டஔஷதங்களான்முகப்பிரச்சாளநுதிலௌகிகம். சௌச, ஆசமநாதிசாஸ்திரீயம.

(கஅஅ) இமமூவகைததேகவாசனைகளும் மலினவாசனைகள். எனனை? தேகமேஆத்மாவென்பது அப்பிரமாணமாகலானும், சகலதுக்கஹேதுவாகலானும் மலினவாசனையாம; இதைப்பெரும்பாலும் பூர்வாசிரியர்கூறியிருத்தலின், யாம விசேஷமாகவுரைத்திலேம்.

குணசம்பாதனமும் வெகுமுயற்சிபண்ணியக்காலும், அநேகம பேருக்கு முழுதுஞ்சித்திக்கக்காணோம். என்னை? இராகத்தோடுகோ ணம பண்ணுவதில் பிரசித்தராயிருக்கிற பாடகரும், வேதாந்தியயனம பண்ணுவிக்கிறவரும் மேற்சொன்னமுயற்சிகளைச்செய்தும் கல்கனை டதொனியையடைகிலர்; நியமமாகச்சரீரபுஷ்டியுங் காணப்படவில்லை. அழகும, சுகந்தமும் வஸ்திராபரணங்கட்கும், மாலைமுதலியவைகட்குமேயல்லது தேகத்திற்குளவாதலில்லை; இச்சாஸ்திரீயகுணசமபாதனமும் பிரபலமாகிய ஏனையசாஸ்திரங்களால் வாதிக்கப்படுகிறது; அவையாவையோவெனின்;—யாவனொருவன வாதம், பித்தம், சிலேட்டுமமென்னும் மூவகைத்தாதுக்களோடுகூடிய பிரேதரூபமான தேகத்தில் யானெனும்புத்தியும், புத்திர, மித்திர, களத்திராதிகளில எனதெனும்மமதையும், பாஷாணம், மிருத்து, தாரு, தாம்பிரமுதலியவற்றினவிகாரமான மூர்த்திகளிலமாத்திரம் தெய்வபுத்தியும, கங்கையாதியஜலமாத்திரத்தில தீர்த்தபுத்தியும உடையனோ அவன் தத்துவவித்துக்களாகிய பெரியோர்சபையில கர்த்தபமென்றுசொல்லப்படுவனென்னும் பாகவதமும தேகம் அநித்தியம்மலினம, ஆன்மா அத்தியந்தம் நிர்மலம், ஆதலான தேகத்திற்கு எவ்வளவு சௌசம்பண்ணினும் அது சுத்தியுறாது. ஆன்மா நித்தியசுத்தனாதலால் சௌசம்பிரசித்தியே அவனுக்கில்லையெனும சூதசம்மிதையும பிரபலசாஸ்திரங்களாம.

ஔஷதம்புசித்தல்முதலியவற்றால் சாத்தியமான உரோகம் பிணி டொடிக்கடியுளதாதலின, லௌகீகசரீரதோஷநீக்கங்கூடாது. மேற்சொன்னபாகவதவசனம், சூதசம்மிதைவசனங்களால் சாஸ்திரீயமான சரீரதோஷநீக்கமுங்கூடாது; ஆகலால தேகவாசனை மலினவாசனையே.

(௧௮௬) சுத்தவாசனைதான்யாதோவெனின்;—பிரத்தியகபின்னபிரமத்தைத்திடாபரோட்சமாக வறிந்தவனிடத்திருப்பதாயும், வறுத்தவித்தைப்போலத்தேகஞ்சீவித்தற்பொருட்டு உபயோகிக்கிறதாயும், டம்பம், தர்ப்பமுதலியவிகாரசம்பத்தையுண்டுபண்ணாததாயும், ஜன்மாந்தரத்திற்கேதுவாகாததாயும உள்ளவாசனை சுத்தவாசனையென்றறிக. (௧௬)

["மனமணிபோதச்செய்தின் மறைந்தொருவருக்குத்தோன்று; மனமுதலிலேயன்றே மறைவினுற்சித்திகொட்டும்." என்றதிதற்குமுன் ஆசாரியன் அருளிச்செய்த படியே சத்துவசொரூபமான மனதில் ஆகந்துகமான இராஜஸதாமதங்கள் அடைக்கிருத்தலின், சன்மார்க்கத்தின் நிரந்தராநுசந்தானத்தால் அவைநீங்கி, அது சமாதியையடையுமென்று கடு-ம் செ-வில் செய்த சங்கைக்கு உத்தரங்கூறல்.]

மனதுசத் துவசொரூப மற்றி ரண்டும் வந்துகலந் தனவவற்றை மாற்றி னுற்போம், தனதுசன்மார்க் கத்தைவிடா திருந்தபோது தமோகுணமும் ரசோகுணமுஞ் சமிக்கும்பின்னேக, கனபரிணு மஞ்சலனம போம்போ னக்காற் களங்கமற்று நின்றவா காசமபோ லும், நினதுளமப் படியாமப் பிரமத்தொன் ருய் நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே. (௧எ)

(இ-ள்) மனது சத்துவ சொரூபம்-மனதிற்குச்சத்துவமே (உபாதானமாகலின அதறகு அதுவே) சொரூபமாம்—மற்று இரணடும வந்து கலந்தன-ஏனையவிரண்டுஞ் (சகாயமாகஇடையே) வந்துபொருந்தின—அவற்றை மாற்றினுல் போம்-அவைகளைநீக்கினுல் நீஙகுட—[நீக்குமுபாயங்கூறல்.] தனது சனமார்க்கத்தை-மனத்தினியற்கையுருவமானசனமார்கக(மாகியதெய்வசமப)த்தை—விடாதுஇருந்தபோது-விடாது(அதுவுடித்து)நிற்கும்போது—தமோகுணமும்ரசோகுணமும சமிக்கும்-(விஷயபரிணுமவேதுவான)தமோகுணமும் சலனவேதுவான) ரசோகுணமும்நசிக்கும்— பின்னே—கனபரிணுமம்சலனம போம்-கனமாகிய(விடய)பரிணுமமும்(ஒன்றினின்றுென்றிற் ருவாகிறகுஞ்)சலனமும்(அதன்கணிணப்) போம்—போனக்கால் - (அவை) போகவே—நினதுஉளம்-உன்மனமானது—களங்கம்அற்றுநின்ற-(மேகபடலமுதலிய)களங்கமொழிந்துநின்ற—ஆகாசம் போலும்-(சரற்காலவானம்போலச்(சொச்சமாய்அசஞ்சலஅநிருட்டமுமாம்; ஆகவே,)—அப்படியும் அப்பிரமத்து-அப்படி(அசஞ்சலஅநிருட்சம)மாகியஅநதபிரமத்தில்—ஒன்றுஆய்-ஏகரசமாய்—நிருவிகற்ப சமாதியில்—தானேநிற்கும்.—எ-று. ஏ-அசை.

இதனகருத்து.—மனதுக்குச்சத்துவகுணமே முக்கிய உபாதானகாரணம். ரஜோகுண தமோகுணங்கள் சகாயமாம். ஆகவினா, சன்மார்க்கமான்தெய்வசம்பத்தால் ரஜசு தமசெனும் இரண்டு குணங்களையும்போக்கும்போது சத்துவகுணமே அந்தக்கரணத்தினை சொரூபமாகச்சேவிக்கும்; அச்சத்துவமுஞ் சஞ்சலத்திற்கேதுவான ரஜோகுணமின்மையின் ஏகாக்கிரமாயும், பிராந்தியினுற் கற்பிக்கப்பட்டஅநானமரூபமான ஸ்தூலபதார்த்தாகாரத்திற்கேதுவான தமோகுணமின்மையின் சூட்சுமமாயும் ஆன்மதரிசனத்திற்குயோக்கியமாகுமென்பது. (கள)

[மனது நிருவிகற்பசமாதியில் பிரமத்தோடு ஏகமாய் நிற்றற்கு உபமானங்கூறிச் சந்தேகம ஒழிதியென உத்தரதலைதமுடித்தல்]

களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறோர் களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும் போது, விளங்கியதன் மயமாகி யபேத மாகி விகற்பமின்றி நிருவிகற்ப மானாற் போல, அளந்தறியபடாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா யானந்த மாம்பிரமத் தைகமான, உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே யுலைவெங்கே யென்றுசங்கை யொழிந்திடாயே. (கஅ)

(இ-ள்) களங்கம் அற்ற கண்ணாடி தனமுன்-நிர்மலமான (ஓர்) தர்ப்பணத்தினெதிரே — வேறு ஓர் களங்கம் அற்ற கண்ணாடிகாட்டும்போது - நிர்மலமானமற்றோர் தர்ப்பணத்தைககாணபிக்கும்போது —விளங்கிய தன்மயம் ஆகி-நிர்மலமாகியவக்கண்ணாடிமயமாய்—அபேதம் ஆகி-அபேதமாய—விகற்பம் இன்றி-விகற்பமில்லாமல்—நிருவிகற்பம் ஆனாற்போல-நிர்விகற்பமாயினாற்போல—அளந்து அறியபடா விபு ஆய்- இத்துணையளவினதென்றளவிட்டறியப்படாதவியாபகமாய—சத்து ஆய் சித்து ஆய் ஆனந்தம் ஆம் பிரமத்து-சத்தாயும், சித்தாயும், ஆனந்தமாயும் உள்ளபிரமத்தின்கண்—ஐக்கியம் ஆன உள்ளம் -அந்தக்கரணம் ஆன அந்தக்கரணம்—தெளிந்தபடி இருந்தால்-(தான்) தெளிந்தவண்ணமே நின்றால்—உலகம் எங்கே-(அதற்கு) உலகரூபம் தோன்றுவது—உலைவு எங்கே-சலனமுண்டாதலெது —என்று சங்கை ஒழிந்திடாய்-என இவ்வாறுவிசாரித்து (இதுவிஷயமாயெழுந்துள்ள) சந்தேகத்தையொழித்திடுதி.—எ-று.

“உளந்தெளிந்தபடியிருந்தால்.” என்றது, ஆரூடத்தன்மையை; ஆரூடர்க்குப் பிரபஞ்சத்தின் பாரமார்த்திகத்தன்மை யபாவமாய விடுதலின், அதன்பரிணாமமும், அதைப்பற்றியுளதாகுஞ் சலனமும் அவர்கண்மனத்தின்கண் இல்லையாம்; ஆகலின், “உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே புலையெங்கே யென்று சங்கை யொழிந்திடாய்.” என்றார். இப்படியே, “தத்துவஞானிகாணினுஞ் சகத்தையுங்கண்டிலன், நற்றவமேகண்டான்.” என்று பிரமகீதையினும், “சாதலின்ஞானியத் தைக்கண்ணினுற்றெரியக்காணான்.” என்று பகவற்கீதையினுங் கூறியிருப்பதுகாண்க. (க௯)

(கக0) [மனமபோகசாதனமாகலானும், மனமிறந்தோர் முத்தராகலானும் அவர்க்கு அஃதின்றிப்போகங்கூடுமோ றெங்ஙனேயென வினாதல்.]

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சீவன் முத்த ரிருக்குமட்டும் பிரா
ரத்த மெதினு லுண்பார், போகமா னதுபுசித்துத் தொலைப
ப தன்றோ புசிப்பதென்றால் மனந்தானும் போன தன்றே,
சோகமா மனமிறந்தாற் போக மில்லை தோன்றுமெனின் மு
த்தரென்று சொலக்கூடாதே, யோகமா மிதுதெளியக் குரு
வே நன்று மொழிந்தருளவாய் தெளிந்ததன்றோ முத்தி நா
னே. (கக)

(இ-ள்) ஏகம் ஆய் மனம் இறந்தால்-(கன்னீரிலுப்புப்போலப் பிரமத்தின்கண்) ஒன்றாய்மனமானது நாசமாயின்,—சீவன்முத்தர்—சீவன் முத்தர்கள்—இருக்கும் மட்டும்-(தேகம்)உள்ளளவும்—பிராரத்தம் எதினால் உண்பார்-பிராரத்தபோகம எச்சாதனங்கொண்டனுபவிப்பார்—போகம் ஆனது புசித்துத் தொலைப்பது அன்றோ-பிராரத்தபோகம் அனுபவித்துத்தொலைக்கவேண்டுவதோ) அல்லவோ—புசிப்பது என்றால்-அனுபவித்துத்தொலைக்கவேண்டுவதானென்னின;—மனந்தானும் போனது அன்றே-(போகசாதனமான) மனமும் இறந்ததல்லவே—சோகம் ஆம் மனம் இறந்தால்-துன்ப(மய)மானமனமானது நாசமானால்—போகம் இல்லை-(சுழுத்தியிற்போலப்) பிராரத்த போகாநுபவமில்லை—தோன்றும் எனின்-(அஞ்ஞானிகட்குப்போல

மனமிறவாமல்) தோன்றுமாயின்,— முத்தர் என்று சொலக் கூட்
தே-ஜீவன்முத்தரென்றுசொல்லலாமா—(ஆனின்) யோகம் ஆம் இ
து தெளிய-மயக்கமாகிய விசேடதேகம் ஒழிய— குருவே—என்று
மொழிந்தருள்வாய் — விசேடமாக உத்தரமுபதேசித்தருளுவீராக —
தெளிந்தது அன்றே முத்தி—ஐயந்தெளிந்த(தில்லை)யல்லவா ஜீவன்முத
தி.—எ-று. நான்—ஏ-இரண்டும் அசைநிலை.

இப்படியே வாசிட்டத்தில், "தனையுணர்ந்தோர், கொன்றுநற
தொழிலெலலா மனத்த தன்றோ கொன்மனமன்றி யிடைக்குங் கொ
ளகையென்னே." என்றுசிகித்துவசனுல் வினவப்பட்டிருக்கிறது ()

(க௬க) [சங்கைக்கு உத்தரம.]

மனநாசஞ் சொரூபமென்று மரூப மென்றும வகுத்துரை
பபா ரிருவகையா வருமி வறறில், வினவாத சீவன்முத்த ரி
டத்தி லொன்றும் விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்று மேவுங் க
ண்டாய், தனதான சத்துவமாய் மனஞ்சே ஷித்துத் தமகாச
சுகளசித்தல் சொரூப நாசம, அனகாசத் துவத்தாலு மிசிவ
க தேக மடங்கும்போ தடங்குதலே யரூப நாசம். (உ0)

(இ-ள்) வெளி.

"ஒன்று மருவு முருவுமென வுளத்தி னுச மோரிரண்டே"
எ-ம்; "சீவன் முத்தி தனி லுருவ நாசஞ் சித்தர தனக்குளதாக், தாவி
லுடலீர் முத்திதனிற் சாற்று மருவ நாசமுறும்." எ-ம், இதற்கு முன
னூலாகிய வாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பது போல இங்குங் கூறினர். ()

(க௬உ) [சங்கைக்குத்தரங்கூறி முடித்தல்.]

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகுந் துகளிருள்போ னு
ன்மனமென் சொல்லும் போம்போம், வர்த்தமா னத்தில்வந
த வுணவை யுண்பர் வருவதும்போ வதுவினைந்து மகிழார்
வாடார், கர்த்தரா மகனைவிட் டகர்த்த ராகிக் கரணவி
ருத் திகளவத்தை காணபா ராகி, முத்தரா யிருக்குமாம் பு
சிபபுங் கூடு முட்டில்லை மறுத்துசங்கை யொழிப் பாயே. ()

(இ-ள்) சுத்தம் ஆம் சத்துவமே-சுத்தமானசத்துவகுணமே—

உண்மை ஆகும்-(மனமிறந்து) உபாதானகாரணமாம்— தான்-தானென்னும் (இரசோகுணமும்)— இருள்-இருளென்னும் (தமோகுணமும்)— போனல்-(சன்மார்க்கமான ஞானப்பியாசத்தினுல் ஒழிந்து)போய்விடின—மனம் என் சொல்லும்-மனமென்னும் வியவகாரமும்—போம் போம்- ஒழிந்துவிடும்— வர்த்தமானத்தில்-நிகழ்காலத்தில்— வந்த உணவை-(பிராரத்தகர்மத்தால்) வந்தபொருட்டுவிஷய உணவுகளை— உண்பார்-உண்ணுகிற்பர்—வருவதும் போவதும் நினைந்து-(இனி)வருவதும்(முன்)போனதுமான(பதார்த்தங்களை அஞ்ஞானிகளைப்போல) நினைந்து நினைந்து—மகிழார் வாடார்-சந்தோஷியார் வெலியார்— கர்த்தர் ஆம் அகந்தையை விட்டு-(நாம் இதற்குக்)கர்த்தாவமென்னும் அகம்பாவத்தைவிடுத்து—அகர்த்தர் ஆகி- அகர்த்தராய்—கரணவிருத்திகள்-அந்தக்கரணவிருத்திகளையும்— அவற்றை-விருத்திகட்கு ஆதாரகாலமாகிய, (சாக்கிரமுதலிய) அவஸ்தைகளையும் — காண்பார் ஆகி-காணுஞ்சாட்சிருபராய்—முத்தர் ஆய் இருக்கவும் ஆம்-முத்தராயிருக்கவுங்கூடும்—புசிப்பும் கூடும்-பிராரத்தபோகமுங்கூடும்— முட்டு இலை என்று அறிந்து- (இவ்வாறிருத்தற்கு) யாதொருதடையுமின்றென்று நிச்சயித்து—சவைகை மோசிப்பாய்-சந்தேகமொழிப்பாய்.—எ-று.

"சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகும்." என்றதால், சத்துவநாசமாகும் விதேககைவல்யத்தில் உபாதானகாரணம் சித்தம்காரியம் இராதாதலால் மனநத்தியந்தநாசமாமென்பது பெறப்படுகின்றது.

" சுத்தமோடழுக்கிருட்டாச்சொல்லு முக்குணமும், " என்று, முதற்படலத்திற் கூறியபடியே இராஜசதாமதங்களை இங்கும், "தானிருள்." என்றார்.

" இல்லை யில்லை யென்றிசனியம்பிறுள்." என்பதுபோல, "போம்போம்." என்னும் அடுக்கு நிச்சயப்பொருளில் வந்தது.

"வர்த்தமா னத்தில்வந்த வுணவை யுண்பார் வருவதும்போன வதினைந்து மகிழார் வாடார்." என்றதற்கு, அருவமனம் உண்மையாதும், உருவமனம் இன்மையாதும் என்பது கருத்து. இக்காரணத்தால் முத்தராயிருத்தற்கும், போகம் புசித்தற்கும் சந்தேகமின்றென்றறிதி என்பார், "முத்தரா யிருக்கவுமாம் புசிப்புங் கூடு முட்டிலையென் றறிந்துசங்கை மோசிப் பாய்." என்றார். "கர்த்தரா மகந்தையைவிட் டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகளவற்றைக்காண்பா ரா

டு." என்றது, முத்தராக்கு [illegible] "தத்ராயமக்ஷேரையிடு" [illegible] யவாகிட்டத்தில், "[illegible]" [illegible] கள்ளாரத்துவாய்த்[illegible] [illegible] என்றும் [illegible] மூத்த ராதல் உடுமென்று, "[illegible] முத்தரென்று சொலக்கட்டா தே." என்றும், [illegible] பொருட்டாமென்க.

"ஈரணவிருத்திகளைவித்தை." என்றதற்கு, அத்தக்கரணத்தின் கோர காத்த மூட விருத்திருப்பங்களாகிய சாக்கிரமுதலிய அவஸ்தை களே பெளிதும் [illegible].

"தவிருள்போ னுன்மைமென் சொல்லும் போம்போம்." என்றதற்கு, உ[illegible]ட்டம். "உரையெனுமன் னவன்கேட்பக் கும் பன் சொல்லா னுமென்று சொன்னதுவே ஞான்றுமன்று, கரை யறுபல் பவத்துணை நினேயே புள்ளது கண்டதனே யதித்தாலக் கவலை யிவ்லே, வரையறக்கள் டவர்களுமல் களிற்சரிக்கும் வாதனேதான் ம றபிறப்பை வழங்காதத்தப், புரைமனஞ்சத்துவமென்பர் சித்த மெ னறுபோதமில்லாச் சித்தத்தைப் புகல்வ ரன்றே." எனவரும் மற் றும் வருவனவற்றுங் காண்க. (உக)

[விகற்பரூபமான வியவகாரமுடையோர்க்கு ககக்கிர சித்தத்தின் [illegible] பிரமாணபவம் அவகோக்சிரசி த்தமென்றுமிப்பொழிந்துபோமல்லவாவென்று சீடன் சொ ன்னுமாகையைப்பற்றிக், தெவுணமனேசமில்லையாயி னும் அகங்காரரூபமான மூகியமனேசமுண்மையான், ஆருடர்க்கு வியவகாரத்தில் பிரமாணபவம் நீங்காதென்ப தைத் திருவுடன்காரமுகத்தால் கூறுகின்றார்.]

விவகார வேளையொன்று மொழி பெள்ளுவ் விகற்பமன்றே
மனமிலத்து விடரேனர் விட்டால், அவதான ஊழ்வுமன்றே
வென்று யாவி [illegible] ட்டத்தலே [illegible] தொண்டு,
கலமாகப் பரபுருடன் [illegible] பொந்தனே [illegible]
நாரி சென்றால், தவமாக [illegible] செய்யும் போதுக்
தழுவியது பவித்தகைக் தலைவி ட்டதே. (உஉ)

அவதாரம்-பிரமாண்மவலிக்கியகுப்மானமிச்சயம். வினையபதப் பொருள்வெளி.

(கசுக) அபிப்பிராயம்.—திடஞானம், அதிடஞானமென ஞான மிருவகைத்தாம்; அவற்றுள் வைராக்கிய, நியாஜப்பியா சவலியாற் சுவாநினைசித்தமுடையோனுக்குத் தத்துவஞா னமுண்டாகில் அவன்புத்தி சோரநாயகனிடத்தன்புள்ள நாரியின்புத்தி தனதுவீட்டுக்காரியஞ்செய்யும்போதும அச்சோரநாயகனையேநியானியா நிற்பதுபோல நிரந்தரந்தத் துவத்தையேநியானித்துக்கொண்டிருக்கும்; அத்தன்மை யானஞானந்திடஞானமெனப்படும். வைராக்கியம, நி யாஜப்பியாசமின்மையோனுக்கு ஏதேனுமொருபுண்ணிய விசேஷத்தால் தத்துவஞானமுண்டாயினும் அவன் புத்தி சோரநாரியின் புத்தி வீட்டுக்காரியத்தை மறந்துவிடுவது போல உடனே தத்துவத்தைமறந்துவிடும்; அத்தன்மை யான ஞானம் அதிடஞானமெனப்படும்.

திடஞானமுடையோர் திடப்பிரஞ்ஞர்; இத்திடப்பிரஞ்ஞர் கா லபேதத்தால் சமாகிதர், உத்திதரென இருவகையராயிருப்பர்: அவ கனுடையலட்சணம கீதையில் பகவானாற்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கேதிடப்பிரஞ்ஞரைச் சொன்னதால் அவருக்கு வியவகாரம் வி ரோதமாகாதென்பது.

இதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். “காயத்தில் வேறாகத் தன்னைக்கண் டோன் காயமீ ரினுமறியான் கன்னற கட்டி, நீயிற்கா யினுமரிக்க போது மின்பங் கிராத வாறுபோற் றெளிக் தஞானி, மாயதனை மோகத்தாற் பேதமாகான் மணந்தபர புருடன்மேன் மனஞ்சே மங்கை, நேயத்தான் மனைத்தொழில்கள் செய்யுமாபோ னிகழ்தொ ழிற்செய் யினும்பரத்தி னிலைமை நீங்கான்.” எ-ம், “வெறிதி ருக்கி னுந் தொழிலினை மேவினும் விடாமல்,வதிந் தென்றுதான் சமாதிவீட் டகன்றவ னுகுஞ், செறியு ஞானஞ்சேர் மனத்தினர் சகத்தொழி ல் செயினும், பிறினி றத்தவ திட்டராய்ச் சமாதித்பெயரார்.” எ-ம் வரும். மற்றும் வருவனவற்றுங் காண்க. (உஉ)

[இனித்திடஞானத்தின்பலத்தை அறிவிக்கும் கருத் தினராய்ச் சீடன்வினவும்வினாவைத் தாமேயெடுத்துக்கா ட்டி அதற்கு விடைகூறத்தொடங்குகின்றார்.]

தேகத்த னலனாகி யகர்த்த னாகிச் சீவனின்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன், போகத்தை புசிப்பனென்றாற் கருத்தா வாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போக முண்டோ, சோகத்தை யறுத்தருளுங் குருவே யிந்தத் துன்னறுக்க வேண்டுமென்று சொன்னா யாகில், மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தி யாகி வகைமூன்றா யவரிருக்கு மகிமை கேளாய். (௨௧)

(இ-ள்) தேகத்தன் அலன் ஆகி-ஸ்தூலசூட்சமசங்காதங்களி லிருக்கும் மநுஷ்யத்வ பிராமணத்வாதிகளிற் றதான்மியமற்றவனாய்—அகர்த்தன் ஆகி-அகர்த்தனாய்—சீவன் இன்றி- (அச்சங்காதங்களை விசேஷணமாகவுடைய) ஜீவத்வமிறந்து—பிரமம் ஆய்-பரிபூரணப்பிரமமாய்—தெளிந்த முத்தன்-தன்னையறிந்திருக்கும் சீவன்முத்தன—போகத்தை உண்பன் என்றால்-போகத்தைப்புசிப்பனென்றுசொலவில்—கருத்தா ஆமே-கரும கருத்தாவாகியஸ்தூலசூட்சமசங்காதங்களும், சங்காதவிசிஷ்டனும் தானாவனே—பூரணம் ஆம் அகர்த்தனுக்கு-பரிபூரணப்பிரமமேதானாயிருக்கும் அகர்த்தனாகிய சீவன்முத்தனுக்கு—போகம் உண்டோ-பிராரத்தபோகமேது—சோகத்தை அறுத்தருளும் குருவே- துன்பத்தையொழித்தருளாநிற்குமாசிரியரே—இந்தத் துன் அறுக்க வேண்டும் என்று சொன்னாய் ஆகில்-இச்சந்தேகம் நிவிர்த்திப்பித்தருளவேண்டுமென்று நீசொல்லில்—மாகர்த்தன மாபோகிமாத்தியாகி (என)—மூன்றுவகை ஆய்-மூவகையாய—அவர் இருக்கும்-அச்சீவன்முத்தரிருக்கும—மகிமை கேளாய்-பெருமையைக்கேட்பாய்.—எ-று.

நிரகத்தன் என்பதுபோலத் "தேகத்தன்." என்றார்.

தேகத்தனலனாகி,என்பதற்கியற்றிய வுரையின் கருத்தை,கக-ம பிரசங்கத்தில் தருமாத்தியாசத்திற்குதாரணங்கூறியிருப்புழிகாண்க.

வினாவின் கருத்து.— யாவனிடத்துத் துக்கமுண்டோ அவன் துக்கநிவிர்த்தி சுகப்பிராப்திகளினிமித்தங் கிரியைசெய்யாநிற்பன்; அவனே கர்த்தாவாம்; எவன்கர்த்தாவோ அவன்போகத்தையு ண்ணும்போக்தாவுமாம், புண்ணியபாவங்களின்றூபமானகர்மத்திற்குக்கர்த்தாவும், கர்மபலமான சுகதுக்கங்களைப்புசிக்கும்போக்தாவும் ஸ்தூலசூட்சமசங்காதங்களேயாம், அவற்றிற்குச்சாட்சியானபரிபூரணப்பிரமசொரூபர் தானான சீவன்முத்தனுக்கு எவ்வாறு கர்த்தத்துவ போக்தத்துவங்கூடுமென்பதாம், (௨௧)

(கக௪) [மஹாகர்த்தன் இலக்கணங்கூறுகின்றார்.]

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் காந்தச் சிலைமலை
முன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோல், செய்கையுஞ்செய
விக்கையுமற் றிருக்கு மென்முன் செடமான வுலகமெலாஞ்
சேட்டைசெய்யும், மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப விவகா
ர விருத்திக்கும் விருத்தி தானு, மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ்
சாட்சி யேநான வெயிலைபோலென் றுணைத்தவனே விபுமா க
ர்த்தன். (உ௪)

(இ-ள்) செய்கையும்- (ஒன்றைச்) செய்யுந்தன்மையும்—செய
விக்கையும்-செயவிக்குந்தன்மையும—அற்று-(தான்) உடைத்தாகாய
ல—இருக்கும்-(ஏகமாய்ப்பெரிதாய் அசஞ்சலமா) யிருக்கின்ற—காந
தச சிலை மலைமுன-காந்தக்கல்லாகியமலையினமுன்னே—இரும்புகள-
(அநேகமாயப்பரிச சின்னங்களாயத் தமக்கெனச்சேட்டையற்றுள்
ள ஊசிமுதலிய) இருமபுகள்—சேட்டிக்குமாபோல்-சலியாநிற்குந் த
ன்மைபோல—செய்கையும்-(ஒன்றைச்) செய்யுந்தன்மையும்—செய்
விக்கையும-செய்விக்குந் தன்மையும — அற்று இருக்கும்-இன்றி(ஏ
கமாயப்பூரணமாய்ச்சித்தா)யிருக்கும—என் முன்-எனது சந்நிதியில்
—செடம ஆன உலகம் எலாம-(அநேகமாய்ப் பரிச்சின்னங்களாய்ச)
சடமாயுள்ள பிரபஞ்சங்களெலலாம்—சேட்டை செய்யும்- (தத்தம)
வியவகாரங்களைச்செயயாநிற்கும—வெயில் போல்- (உலக வியவகார
த்திற்கும, வியவகாரத்தின அபாவத்திறகும சாட்சிமாத்திரமாயிருக்
கும) சூரியன்போல—மெய்கலந்த-சரீரத்தினகட் பொருந்திய—இந்
திரிய விகாரரூப-(நேத்திராதி)இந்திரியங்களால் விகார*ரூபமான—
விவகார விருத்திக்கும்- (காண்டன்முதலிய) வியவகாரங்களையுடைய
(மனோ)விருத்திக்கும—விருத்தி-மனோவிருத்தி—தானு-தன்மயமாக
—மெய் கலந்த-பிரமத்தின்கட்பொருந்திய—சமாதிக்கும்— நான் சா
ட்சியே என்று-யான சாட்சிமாத்திரமாகவுளனென்று — உறைத்த
வனே-அழுந்திய அநுபவமுடையவனே—விபு மாகர்த்தன் வியாபக
மான மஹாகர்த்தனும்.—எ-று.

---

*விகாரம்=வேறுபாடு.

வெயில் என்றது இனையாகுபெயர்.

'கூட்டு பொறியின் ஜொழிலெல்லாங் கொண்டு மண்ணுசெய் கு வதன்றே." எ-ம், "தனையுணர்ந் தோர்கொள் ளுற்ற தொழிலெல் லா மனத்த தனறோ." எ-ம், வாசிட்டத்திற்கூறியபடியே இங்கும், "மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப விவகார விருத்திக்கும்." என் றார்.

"செய்கை" சயங்கருத்தருத்வம. "செய்விக்கை." அந்நியப் பிரேரணவேது கருத்தருத்வம. இவவிரண்டுமிலலையென்பது அ காததாதமநிட நிச்சயத்தாலெனக. (உ௪)

[மஹாபோகி மஹாத்தியாகிகளின இலக்கணங்கூறுகின்றார்.]

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுதத்ஞ் சுத்த மபத்தியம்ப த் தியமெனவூ ளுய்ந்தி டாமல, பொறுமையுடன் இட்டின தைக் காட்டுத் தீப்போற் போகங்கள புசிப்பவன்மா போகி யாகும், சிறிதுபெரி துகடனதந் நியங்க ளன்மை தீமைகள சே ரினும்படிகச் செயல்போற சிததம, வெறிதிருக்கு மவனே மாத் தியாகி யாவன் விரதமிம்மூன் றுடையவரே வீடு ளோ ரே. (உ௫)

(இ-ள்) அறுசுவையின் வன-சுரேசஙகளையுடையஉணவுக்கு ள்—குணம் குற்றம்(என) - (இது)குணமென்றும் (இது)குற்றமென றும—அசுத்தம் சுத்தம்(என) - (இது) அசுததமென றும் (இது) சுதத மென்றும்—அபத்தியம் பத்தியம் என-(இது)அபததியமென்றும்(இ து)பத்தியமென்றும்—ஆய்ந்திடாமல்-பகுத்துப்பாராமல் — பொறு மைஉடன்-சகிப்போடுகூட—இட்டினதைக் காட்டுத தீப்போல-(த னக்கு)நெருங்கியசகலத்தையுங் காட்டக்கினி புசிப்பதுபோல—பே கங்கள் புசிப்பவன்-(உலகவாதி) போகங்களைப்புசியாநிற்பவன் — ம் ..கி ஆகும்-மஹாபோகியாம்—சிறிது பெரிதுகள்-சிறிதும் பெரிது மானபொருள்கள்—தன து அந்நியங்கள்-தன்னுடையதும் பிறருடை யதுமானபொருள்கள்—நன்மை தீமைகள் - புண்ணிய பாவஙகள்— சே.ரினும்-தன்னைவந்தடையினும்—படிகச் செயல்போல்-(அடுத்த வ ர்ணங்களைப்பற்றாத) படிகத்தின்றன்மைபோல—சித்தம் — வெறிது

இருக்கும் அவனே-(மனம்) பற்றற்றிருக்குமவனே—மாத்திரியாகிஆவன்-மஹாத்தியாகியெனப்படுவன்—இம்மூன்று விரதம் உடையவரே. (மஹாகர்த்தன் மஹாபோகி மஹாத்தியாகியென்னும்) இம்மூவகைவிரதமும்முடையோரே—வீடு உளோர்-மோட்சத்தையுடையராவர்.—எ-று.

குணம்" ரசமுண்டையஉக்கிருஷ்டாகாரிகள். "குற்றம்" ரசமில்லாத நிகிருஷ்டாகாரிகள், அல்லது, சாத்துவிகாகாரம், தாமதாகாரமெனினுமொக்கும். "அசுத்தம்" பழையபழஞ்சோறு, உச்சிஷ்டம், தேவாராதனத்துக்குஅருகமல்லாதது முதலியன. "சுத்தம்" சீராக அப்போதுசமைக்கப்பட்டுக்கண்ணுக்குரம்மியமாயும், நாவுக்கு ருசியாயுமுள்ள அன்னாதிகள். "அபத்தியம்" வைத்தியசாஸ்திரத்தில நிஷேதித்தவை. "பத்தியம்" அதில் விதித்தவையென்க. இங்கே "பொறுமை" என்றது விகாரம் அடையாமையை காட்டுகிறதியானது இது சந்தனமரம, இஃதெட்டிமரம், இது பச்சைமரம, இது பட்டமரம எனப்பகுக்காமலும, கிட்டினதைவிட்டு அப்புறந்தாவாமலும், தான் அவைகளினமயமாகாமலும் தன்மயமாக அவைகளைதகிப்பதுபோலத தத்துவஞானியும் உசிதமான உணவுகளை நிரதிசயாநந்த பூரணஅத்வைதாத்மபுத்தியால், அல்லது மித்தியாபுத்தியால பகுத்துப்பாராமலும், கிடைத்ததைவிட்டுக்கிடையாததை இச்சியாமலும், தானஅவைகளின்மயமாகாமலும் தன்மயமாகவே புசிப்பன்: இங்ஙனம் புசிப்பினும் நித்தியதிருப்தாத்மதரிசனத்தாற் புசித்திலன. "ஊணுய்ந்திடாமல்." என்றதால், நன்றெனப்புசியாநிற்பனெனபது கொள்ளக்கிடந்தது. இதற்கு மூன்னூலான வாசிட்டத்தில, "அகலரசமிடிகளுநன்றெனப்புசிப்போன்." என்றுகூறியிருப்பதால் "உணவாதி" எனறும். சுவர்ணத்தினாற்செய்யப்பட்டவியாக்கிரம இரம்மியமான சுவர்ணதிருஷ்டியால் இரம்மியமாவதுபோலப் பிரமதிருஷ்டியால் சகலபோகங்களும் சீவன்முத்தனுக்கு இரம்மியமாகத்தோற்றுவதால், "ஆய்ந்திடாமல்." என்றார். "வெறுதிருக்கும்." என்றது, மித்தியாபுத்தியாலென்க. "விரதம்மூன்றுடையவரே." என்னுந்தேற்றேகாரத்தால் தவம், மகம், தீர்த்தம், சேவை, அருச்சனை, தானமாதிய புறக்கருமங்களையுடைய மற்றையர் நிரதிசயாநந்த மோட்சம் அடையாரென்பது பெறப்படுகின்றது. இம்மூன்றையும விஸ்தாரமாக அறியவேண்டின் வாசிட்டத்தில் விரதத்ரயகதையில, பரமசிவனால் பிருங்கிசற்கருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதால் அதிற்கா

ண்க. இம்மூவகைவிரதங்கூறினவழியால், "போகத்தை யுண்பனெ னரூற்கருத்தா வாமெ பூரணமா மனத்தனுக்குப் போகம் உண்டோ." என்னும்சங்கைக்குப் பிராரத்தவசத்தால் போகத்தையுண்பவனும், உசிதமானகருமத்தைச்செய்பவனும் ஞானிதோற்றினும் அந்தரங்கமதிருஷ்டியால் அவை அவனுக்கு இன்றென் றுத்தரங்கூறினதாம்.

(௪௬௫) [ஞானபலமானநிருதகிருத்தியத்தன்மையைப்பற்றி யுளதாகும்பிரமேயசந்தேகத்தை நிவிர்த்திசெய்து கோடற் பொருட்டுச்சீடன்வினுதல்.]

[வேறு.]

மெய்யுங் கொண்டுபி ராரத் தநதரு விதிவழி நின்றிடவும்
உய்யுங் கர்மிக ளுக்கது குணமா வுறுதொழில் செய்திடவும்
செய்யுஞ் செய்கைமு டித்தவ னென்றுரை செப்புவ தெப்படி
யோ, வையுந் துன்பம கற்றிய குருவே நலமா வருள்வீரே.()

(இ-ள்) மெய்யும் கொண்டு-("சாலமிகு தொழிற்பறவைக் கிடமாங் கூடு" என்னும்) சரீரமுந்தரித்துக்கொண்டு—பிராரத்தந் தரு பிராரத்தத்தால்வரப்பட்ட—விதிவழி-நியதியின்நெறியில்—நின்றிடவும்-நிற்கவும்—உய்யும் கர்மிகளுக்கு-(உறுதியதிந்து தாம்) பிழைக்கவேணுமென்னும் கருமகாண்டிகட்கு—அது குணமா-அதுகடவமாக—உறுதொழில்-பொருந்துகின்றகருமோபாசனைகளை—செய்திடவுஞ்-செயயாநிற்கவும்—செய்யும் செய்கை முடித்தவன் என்று-(ஞானி) கிருதகிருத்தியனுமென்று—உரைசெப்புவதுகூறுகிறபது — எப்படியோ-எவ்வாறோ (யான் அறியேன்)—வையும் துன்பம்-(வெகுகாலமாக) வருத்துதற்குக்காரணமாயிருந்த துக்கங்களை —அகற்றிய குருவே-ஒழிவித்தருளிய குருவே—நலமா அருள்வீர்-(இச்சங்கைக்கு)நன்றாக உத்தரம்அருள்செய்வீராக.—என்.

ஞானத்தால் அஞ்ஞானநிவிர்த்திசெய்து துன்பம்ஒழிவித்தமையின், "வையுந்துன்பமகற்றிய குருவே," என்றான். (௨௧)

[மேல்வினாவிற்கு விடைகூறல்.]

ஆட்வர் செய்தொழில் மூவகை யாகும வித்தைவச மதுறு
நாள், இடணை மமதைய கந்தைய் ளார்க்கே யிகபர விவகார
ம், வீடனு குவமெனு மிச்சையு ளார்க்கே வித்தைப டிப்ப
தெலாம, பாடலாயி ருந்தொழி லாற்பல னுண்டோ பரிபூர
ணமானுல். (௨௭)

(இ-ள்) அவித்தை வசதது உறும் நாள்-(தத்துவஞானததிற்கு முன்னே) அவித்தியாவசத்திற்பொருந்தியிருக்குங்காலையில—ஆடவ செய்தொழில-(இஷ்டபபிராப்தி அநிஷ்டநிவிர்த்திக்காகப்) புருஷராயினோர்செய்யததக்கனவானகிருத்தியங்கள்—மூவகை ஆகும-(உழவாதி, எகஞாதி, சிரவணுதிஎன) மூவிதமாம்—(அவற்றுள்) இடணை-(போகத்தில்)இசசையும—மமதை-(குடுமபத்தில்எமதென்னும) அபிமானமும்—அகநதை-(தேகததிலஆதமத்துவ,பிராமணத்துவாதி)அபிமானமும—உளார்க்கே-உடையோாக்கே—இக பர விவகாரம் - (உழுவாதிகளான) இகலோக (வியவகாரஙகளும, எக்ஞாதிகளான) பரலோகவியவகாரஙகளும் (செயயததக்கனவாம்)—வீடு அனுகுவம எனும-(அநேகஜநநங்தொடுதது தாம அநுஷ்டித்துவந்தநிஷ்காமபுண்ணியபுஞ்சபரிபாகவசததால சித்தசுத்தியடைந்து சகத்துஅநித்தியமெனும் விவேகமுதயமாகலின, இடணை மமதை அகந்தைகள்குறைந்து) மோட்சமடையககடவேமென்னும — இச்சை உளார்க்கே-இச்சையுடையோர்க்கே — விததை படிப்பது எலாம் - ஞானசாஸ்திரசிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களைததுமை (செய்யததக்கனவா)—பரிபூரணம் ஆனுல்-(தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதசூனியமான) பிரமமேதாமானுல—பாடல்-சிரவண, மனனுதிகளான (மோட்சகிருத்தியஙகளாலும்)—பிறும் தொழிலால்-மிகுந்த (உழவாதிகளான) இகலோக (கிருத்தியஙகளாலும், எக்ஞாதிகளான) பரலோககிருத்தியஙகளாலும்—பலன உணடோ-(அவர் அடையத்தக்க)பயன்யாதேனுமுண்டோ? (இல்லை.)—எ-று.

"பாடல்." என்றது. உபலட்சணம்.

"யாதொன் றினேப்பெற் றவரிதனின் மிக்கதொப்ப துண்டென ரோ." என்று கீதையில் பகவானுலும், யாதொருலாபத்துக்கு மே

லான லாபம் வேறொன்றுமில்லையோ [illegible] ஆத்மபோ தத்தில் பூஜ்யபாதரான சங்கராசாரியாரும் அருளிச்செய்திருப்பதா லும், தமது அநுபவபலத்தாலும் பிரமமாய்த்தங்குமெய்ஞ்ஞான ஞானிகளால அடையத்தக்கதானஇலாபம் வேறொன்றுமில்லையென்பா "பலனுண்டோபரிபூரணமானால்," என்றார்.

குடும்பபுத்தியும், போகத்திச்சையும்இன்மையின் வழுவாதிகளு ம, இருசின்னுக்குமிஷயமானஎக்ஞாதிகள் தனக்கு விஷயமாகா மையின் அவ்வெக்ஞாதிகளும், பிரமமானது கண்டசாமிகர்யமாயம போல ஞானியால் அடையப்பட்டிருத்தலின் சிரவணாதிகளும்ஞானி க்குச் செய்யவேண்டியனவாகவில்லை; இதுவே கிருதகிருத்தியத்தன் மை யெனுநறிதியென்பதாம். (உ௭)

(௧௧௬) [இன்னும் இதனைநனறாக அறியவேண்டித்தாளுககை யிப்படிச்சங்கிக்கின்றான்.]

குரவர்சி காமணி யேகே ளீர்நீர் கூறின வழியொக்கும் பரமுட னிகமுமி ழந்தவ ரன்றோ பழகுவர் மெய்ஞ்ஞானம் விரவுமு யற்சியின் மீண்டவ ரதையினி வேண்டுவ ரோவே ண்டார், சிரவண மனனு திகள்வேண் டாவோ சித்தமு றை த்திடவே. (உ௮)

(இ-ள்) குரவர் சிகாமணியே கேளீர் - தேசிகசிரோரத்னமே (எனது விண்ணப்பம்) கேட்பீராக—நீர் கூறின வழி ஒக்கும்-("பாட னமிருந்தொழிவாற் பலனுண்டோ பரிபூரணமானால்." என்று)தேவ ரீரருளிச்செய்தவழி ஒவ்வும்—பரமுடன் இகமும இழந்தவர் அன் றோ-பரலோகத்திச்சையும்,இகலோகத்திச்சையும்விட்டவரல்லவா— மெய்ஞ்ஞானம் பழகுவர்-தத்துவஞானம் பயிலாநிற்பர்—விரவும் மு யற்சியின் மீண்டவர்-(போகேச்சையுடையராய்) பொருந்தாநிற்கும் (இகலோகபரலோக)முயற்சியினின்றும் (ஞானநெறிக்கண்) மீண்ட வா—அதை இனி வேண்டுவரோ வேண்டார்-அவ்விகலோகபரலோ கக்கிருத்தியங்களாகிய [illegible] இனிச்(செய்ய) விரு மபுவராவிரும்பார்—சித்தம் [illegible] அநுபூதிக்கண்ணழு ந்த—சிரவண மனன ஆதிகள்வேண்டாவோ-சிரவணமனன நிதித்தி யாசனங்கள் (அவர்க்கு)வேண்டாவோ.—எ-று. (உ௮)

[மேலவினவிற்கு விடைகூறல்.]

இளமக னேகேள் தத்துவ மறியார் கேட்டல்செ யக்கடனே
அளவறு சிந்தித் தலின்முயல் வார்சிலர் சந்தே கங்களுளார்
தெளிதலி னிற்பார் விபரீ தப்பேய் தீரா வாதனையோர்
வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை வாயினர் வேண்டுவ தொன்று
[ண்டோ.

(இ-ள்) இளம் மகனே கேள்-(ஞானமயமாய்) விளங்காநின்ற மைந்தா (உனது வினாவிற்கு யாங் கூறும் விடையினை) நீ கேட்பாய்—தத்துவம் அறியார்-(அத்துவிதமான) பிரமத்தை (ஆன்மாவாக) அறியாதவர்—கேட்டல் செயக்கடனே-சிரவணஞ்செய்யவேண்டுவதுமுறைமைதான்—அளவு அறு சிந்தித்தலின் முயல்வார்-(சகல) விடருமறுதற்குக்காரணமான மனனத்தினை முயற்சிப்பர்—சந்தேகங்கள் உளார் சிலர்-சந்தேகங்களையுடைய சிலபேர்—விபரீதப் பேய் தீரா வாதனையோர்-விபரீதப்பேயெனுமொழியாத(மலின)வாசனையுடையவர்—தெளிதலில் நிற்பார்-நிதித்தியாசனத்தின்கண்(முயற்சியுடையராய்) இருப்பர்—வெளி உருவு ஆய்-(அஞ்ஞானத்தின்) மறைப்பொழிந்த சொரூபமாய்—அறிவு ஆய்-(தேகேந்திரியாதிகளைக்காணும்) அறிவாய—நிறைவு ஆயினர்-(பனைமைப்பேய்களுக்கவகாசமில்லாத) பூரணரூபமாயினோர்—வேண்டுவது ஒன்று உண்டோ-வேண்டுமென்று (அநுஷ்டிக்கத்தக்கது சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களுள்ளே யாதாயினும்) ஒன்றுண்டோ! (இல்லை.)—எ-று.

திதி, வார, நட்சத்திர, யோக, கரணங்களை அறியாதோர் பஞ்சாங்கத்தைக்கேட்டாவது பார்த்தாவது அறியவேண்டுவதுபோலத் தத்துவம் அறியாதோர் சிரவணஞ்செய்யவேண்டுவது. பொன்னின் மாற்றுநிர்ணயத்திற் சந்தேகமுள்ளவர்கள், ஆணியைத் துடைத்துப்பார்த்துக்கொள்ளுவதுபோலச் சீவபிரமங்களின் அபேதஞ்சத்தியமா! அல்லது பேதஞ்சத்தியமா! என்பதுமுதலியசந்தேகமுடையவர்கள் மனனம்பண்ணவேண்டுவது. திக்குப்பிரமைகொண்டோர் அதற்குக்காரணமான சூரியாதிகளைக்கொண்டு தெளிவதுபோல விபரீதபாவனையுடையோர் நிதித்தியாசனஞ்செய்யவேண்டுவது.

"வெளியுருவாய்." என்றதால், சிரவணஞ்செய்தற்குக்காரண

மானஅஞ்ஞானமும், "அறிவாய்." என்றதால், மனனஞ்செய்தற்குக்காரணமாகியசந்தேகமும், "நிறைவாய்." என்றதால், நிதித்தியாசனஞ்செய்தற்குக்காரணமானவிபரீதபாவனையும் அருடற்கு இன்றென்பதைக்குறிப்பித்தனரென்க. (உக)

(கசுஎ) [வியவகாரமுடையஞானிகளிடத்து அஞ்ஞான, சந்தேக, விபரீதங்களுள் விபரீதபாவனையில்லையென்பது என்னவெனவினுதல்.]

ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞானியு மஞ்ஞா னிகள்போலே
செய்யா நின்றேன் கண்டே னுண்டேன் சென்றே னெனலா
பொய்யாம் விபரீ தங்கள வற்குப் போயின வென்றீரே[மோ
மெய்யாம பிரமவி சாரமி தன்றே வெளியா வுரையீரே. (௩௦)

(இ-ள்) ஐயாகேளீர்-குருவேகேட்பீராக—தத்துவஞானியும்-பிரமஞானியும்—அஞ்ஞானிகள்போலே - அஞ்ஞானிகளைப்போலவே—செய்யா நின்றேன்- (ஸ்னானமுதலியவற்றைச்) செய்கின்றேன்—கண்டேன்-(இவனைக்)கண்டேன்—உண்டேன் -(இன்னவக்காரிகளை)யுண்டேன்—சென்றேன் - (இன்னகிராமத்திற்குச்) சென்றேன்—எனல் ஆமோ-என்றுசொல்லலாமா—பொய் ஆம் விபரீதங்கள் - மிதையாகியவிபரீதபாவனைகள்—அவற்குப் போயின என்றீரே-அப்பிரமஞானிக்கு நீங்கினவென்றருளிச்செய்தீரே —மெய்யாம் பிரமவிசாரம்இது அன்றே-(அவனுக்குரிய)சத்தியமாகிய பிரமவிசாரமஇஃதலவே—வெளியா உரையீர்-வெளியாகஇதனையருள்வீராக.—எ-று.

பிரமவிசாரமிதன்றே,என்றும்பாடமுளது.அதுபிறழ்ந்தபாடம்.

"பிரமவிசாரமாவது," "அணுவினுக் கணுவு மானே யப்பாடி மகத்து மானே, யணியிலெப் பொருளு மானே சோதியுட் சோதி மானே, பணிவுறத் தருவேனுனே பழையனும் புதிய னானே, யினை தனக் கில்லா வீச னாகிய வின்ப னானே." என்பதும், "ஒன்றிலனுகேனைசரைபற் றுள்ளமமைந்தயக்காரா, மென்றவொன்றுமிலன், றுன்றுருணமூன் றிலன் சரைசாவிலனுன்சத்தன் றுவறிலுன்,நின்றசாக்தன்சமரசனுன்;" "இரண டினிகள் விசும்பிரவி தேவ ருரகர் சுரரிடத்தில், விரியு மறிவே சான், குறக்கு மேல்கீ ழென்போ தப்பெருமை

யுலாவியது." என்பதுமாம். நான் சென்றேன், கண்டேன், உண்டேன என்பது, அதற்கு முரணாகலின், இங்ஙனம் வியவகரியாநின்ற ஞானிக்கு விபரீதப்பாவனை இன்றுவது எவ்வாறுமென்பது சீடன் கருத்து. (௯௦)

[அதற்குவிடைகூறல்.]

ஓய்ந்தக னுவிற் கண்டப ழங்கதை போது வன் வாதனையால
ஆய்ந்தறி வுற்றவ னப்படி செப்புவ னும் சனுமாகான
மாய்ந்தத னுடல்வே மளவும் விண்ணவன் மருடனெ னப்
படுவான், வியந்தசி தாபாச ன்போ மளவும் விவகா ரந்தொ
டரும். (௯௧)

(இ-ள்) ஓய்ந்த கனுவில்-சாக்கிரவியவகாரமொழிந்தசொப்பன ததில்—கண்ட பழங்கதை-(ஒருவன்நாகாவியவகாரங்களைக்கண்டு சாக கிரத்தில் விழித்துப்) பூர்வந்தான்கண்ட வியவகாரங்களை—வாதனையால-(பூர்வ)வாசனையால— ஓதுவன்-(எப்படிச்) சொல்லுவனோ— அப்படி—ஆய்ந்து அறிவுற்றவன்-(ஆன்மா அனான்மாக்களைத்) தோ ்ந்து (அநானமாவாகிய தேகாதிகளில் அத்தியாசமொழிந்து சந்தே கமில்லாமல் ஆன்மாவை) அறிந்தவன்—செப்புவன்-(பூர்வவாசனை யால் செய்யாநின்றேன், கண்டேன், உண்டேன், சென்றேனென் று) வியவகரியாநிற்பன— [இங்ஙனம் வியவகரிக்கினும்,] ஆபாசனு ம் ஆகான்-(வியவகாரகாததாவாகிய) அந்தக்கரணசகிதனும்,(வியவகா ரகரணமும்) அவனலனுவன்— [வியவகாரம் எதுகாறுந்தொடாந்து நிற்குமெனின்;—] மாய்ந்த தன உடல் வேம் அளவும்-(தேவத்துவ மடைவோமென்று அக்கினியிற் பிரவேசமாய்) மாய்ந்ததனதேகம வெந்து நீறுகுமளவும்—விண்ணவன்-தேவ(னுயிருப்பவ)ன—மருட ன் எனப்படுவான்-(அந்நியரால்) மருடனென்று (எங்ஙனம்) வியவ கரிக்கப்படுவனே (அங்ஙனம்)— வியந்த சிதாபாசன் போம் அளவு ம்-(தத்துவஞானத்தினுல் அகம்பாவ) மிறந்த சிதாபாசன் (அதநியந தம்) அபாவமாகும் (விதேககைவல்லிய) மளவும்—விவகாரம் தொ டரும்-வியவகாரந்தொடர்ந்து நிற்கும்—எ-று.

அரசனுமுன்னோன், சித்திரமோகத்தாற் சொப்பனத்தில் பிட சையேற்பவனுகத்தன்னைக்கண்டு விழித்தபின் அம்மோகம் நீங்கி அ

ரசனாயிருந்துகொண்டு முன்னேசொப்பனத்திற்கண்ட வாசனையால தன்னைப்பிட்சகனாகச்சொல்லினும் உண்மையாகத்தான் பிட்சனென்பது அவனுக்கு உள்ளே இல்லாமைபோல ஞானியும் பூர்வவாசனையால சிதாபாசனாகத்தன்னை வியவகாரத்திற்சொல்லினும் அவனுள்ளே அகங்காரக்கிரந்தியின்மையின் அவன்சிதாபாசனல்லன்.

தான்தேவனாகவேண்டுமென்று அக்கினியிற்புக்கிறந்தோன் உடனே தேவனானாலும் அவன் தேகம் நசிக்குமளவும் மநுடனாக அயலாரால எப்படி வியவகரிக்கப்படுவனோ அப்படித்தத்துவஞானத்தால ஞானியும் உடனே பிரமமானாலும் பிராரத்ததேக நசிக்குமளவும அந்நியருடைய திருஷ்டிக்குச் சிதாபாசனாக வியவகரிக்கப்படுவன், அவ்வியவகாரம் விதேககைவல்யமளவுந்தொடராநிற்குமென்பது கருத்து. (௩௧)

[திருசியம் மித்தையாயினும், ஞானியும்விஷடைகூடவேண்
டுவது ஆவசியகமாதலால், கர்த்தவ்வியமான அ
தனை அநுஷ்டிக்குமவன் கிருதகிருத்
தியனாவது எங்ஙனென
வினாதல்.]

ஆனா லையா குருவே காண்ப தசத்திய மென்றாலும
கானா வியவகா ரந்துய ரலவோ ஞானசு கந்தருமோ
போனா லன்றோ வன்றோ விட்டை பொருந்திடல் வேண்டாவோ
தானா மிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்ந்தவ னெப்படியோ.

(இ-ள்) ஆனால் - ஞானிவியவகாரம் விதேககைவல்யமளவுந்தொடருமானால்—ஐயா குருவே—காண்பது அசத்தியம் என்றாலும்-திருசியம்பொய்யென்னினும்—கானாவியவகாரம் துயர் அலவோ-(திருசியத்தைப்பற்றிய)னானாவியவகாரங்கள் துன்பமல்லவா—ஞானசுகந்தருமோ-பரிபூர்ணபரமானந்தபரமசித்தமான பிரமானந்தத்தைத்தருமா—போனால் அன்றோ என்றும்-(அவ்வாறியவியவகாரம்)நீங்கினல்லவா அவ்வானந்தமுனதாம்—(ஆதலால்)இட்டை பொருந்திடல்வேண்டாவோ-நிருவிகற்பசமாதிகூடவேண்டுமே—தான் ஆம் இட்டை புரிந்தால-தன்மயமாகுஞ்சமாதிசெய்யின்—அவன் செய்கை தவிர்ந்தவன் எ

ப்படியோ - இருதஇருத்தியர் (ஆமாறு) எவ்வாறோயானறியேன.
எ-று. (௯௨)

[வினாவிற்கு விடைகூறல்.]

தெரிதரு மகனே யாரம் பத்தொடு இரும விவகாரம்
உரியதி யானதும் விவகா ரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றோ
துரியப ரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய் வதுமு
அரியச மாதிகள பழகுவ னேலவ னுரு டனுமன்றே.[ண்டோ

(இ-ள்) தெரிதரும மகனே-தன்னுண்மைதெரிந்திருக்குமைந்தா—ஆரமபத்தொடு விவகாரம இரும-பிராரத்தகர்மத்தோகூடவிய வகாரமழுழியாதிருக்கும—உரிய தியானமும் விவகாரங்களும்-ஆரூடர்கள செயயும்)பிரமாநந்தமடைதறகுரியசமாதியும் (வாதிய) வியவகாரஙகளும—உள்ளத தொழில் அனறோ-அந்தக்கரணமாத்திரத்தின்வியவகாரமல்லவாதுகலின,—துரியபரமபொருள் ஆனவர்-துரியமாகியபரம பொருளேதாமானவாரூடா—வேறு ஒரு தொழில் செய்வதும் உண்டோ -வேறேயாதானுமொருதொழிலைச்செய்வதும், உண்டா! (இலலை.)—அரிய சமாதிகள் பழகுவனேல்-அந்நியரால‌டைதற்கரியசமாதிகளைக் (காததவவியபுத்தியோகூடி) மூயலுவனுயின்— அவன் ஆரூடனும அனறு-அவன (இருதஇருத்தியதவமுடைய) ஆரூடனுமலனும்.—எ-று.

(௧௧அ) வியுத்தானசம்ஸ்காரதனொழிவும், நிரோதசம்ஸ்காரதின்பிரகடத்தன்மையுமாகிய அந்தக்கரணத்தின் ஏகாக்கிரத்தன்மைரூபமானபரிணமஞ்சமாதியெனப்படும்.

அச்சமாதியும, சவிகற்பசமாதி, நிருவிகற்பசமாதி என இருவகைத்தாம். ஞாதா, ஞான, ஞேயரூபத்திரிபுடித்தோற்றத்தோகூட அத்விதீயப்பிரமத்தின்கண் அந்தக்கரணவிருத்தியின் ஸ்திதிசவிகற்ப சமாதியெனப்படும். அதுவும் சத்தாநுவித்தம், சத்தாநுவித்தம் என இருவகைத்தாம். அவற்றுள், அகம்பிரமமென்னும்சத்தத்தோகூடியிருப்பதைச்சத்தாநுவித்தமெனவும், சத்தமிலதத்தைச் சத்தாநுவிதத மெனவுங் கூறுவர். திரிபுடித்தோற்றமின்றி அகண்டபிரமாகாரமான அந்தக்கரண விருத்தியின் ஸ்திதியை நிருவிகற்பசமாதியென்பர்.

இவ்வாறு சவிகற்பசமாதி, நிருவிகற்பசமாதிகட்குப் பேதமுண்டு. அவைகளில் சவிகற்பசமாதிசாதனம்; நிருவிகற்பசமாதிபலமாம்; நிருவிகற்பசமாதியும் அத்வைதபாவனாரூபமென்றும், அத்வைதாவஸ்தாரூபமென்றும் இருவகைத்தாம். அத்வைதப்பிரமாகாரமான அந்தக்கரணத்தின் அஞ்ஞாதவிருத்தியோடேகூடில் அது அத்வைதபாவனாரூபநிருவிகற்பசமாதியெனப்படும்; அச்சமாதியின் அப்பியாசமிகுதியால் பிரமாகாரவிருத்தியுஞ் சாந்தமாய்விடில் விருத்திரகிதமான வச்சமாதி அத்வைதாவஸ்தாரூப நிருவிகற்ப சமாதியெனப்படும். அத்வைதாவஸ்தாரூப நிருவிகற்ப சமாதியே முக்கியபலமாம். அத்வைதபாவனாரூப நிருவிகற்ப சமாதி அதற்குச் சாதனமாமென்ப. இவ்வபிப்பிராயத்தால் இவ்வாசிரியருஞ் சமாதிகளை இரண்டு பண்மைகூறினார்.

(கக௯) ஆரூடஞானிக்கு மனன, நிதித்தியாசனமும் கர்த்தவ்வியமன்று: ஏனென்றால் ஆனந்தநிமித்தம, மனன நிதித்தியாசனங்களிற் பிரவிர்த்தியாகிற்பன; அதுவும் தனநிச்சையாற் பிரவிர்த்திப்பன. நான வேதத்தின் ஆஞ்ஞையைச்செய்யாவிடில எனக்கு ஜநநமரணரூப சம்சாரமுண்டாமென்னும் புத்தியோடேகூடிக்கிரியை செய்யில் அதுகர்த்தவ்வியமெனப்படும். ஞானி ஆன்மாவை அசங்கனாக அறிந்தானேனும், தேகத்தின் போஜனாதி வியவகாரங்களை, அல்லது ஜநகன் முதலியோர்போல அதிகமான இராச்சியபாரபாலனாதிவியவகாரங்களைச் செய்வன்; அவ்வியவகாரத்திற்கு ஞானம் விரோதியன்று: வியவகாரமும ஞானத்திற்கு விரோதியன்று.*

என்னை? யாதொரு ஆன்மசொரூபத்தை அசங்கமாக அறிந்தானோ அவனான்மாவின்கண் வியவகாரந்தோன்றுமாயின் வியவகாரத்திற்கு விரோதி ஞானமாம். அப்படியே ஞானத்திற்கு விரோதி வியவகாரமாம்; அங்ஙனந்தோன்றுமற் சம்பூர்ணவியவகாரங்களும் தேகாதிகளின் ஆசிரிதமென்றும், ஆன்மாவின்கண் வியவகாரத்தோடேகூடியதேகாதிகளின் சம்பந்தமில்லையென்றுந்தோன்றுகின்றது. இக்காரணத்தால் ஞானிக்குப்பிரவிர்த்தியும் நிவிர்த்தியென்றே சொல்லப்படுகிறது. ஆதலான், "உசிதமதி யானமும் விவகாரங்களுமு

ள்ளத் தொழிலன்றோ, அரியபீ தம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொ ழில்செய் வதுமுண்டோ," என்றதனொக்க. (௬௬)

[ஆனால் ஆரூடருக்கியானுதிகள் செய்யக்காணப்படுகி ன்றனர் அவையெற்றிற்கெனவினவி அதற்குவிடை கூ றல்.]

உத்தம குருவே யாரு டரும்பா பொருதொழி லற்றவருள
சித்தம டங்குதி யானு திகளசிலர் செய்குவ தென்னென்றால்
இத்தல மருவும் பிராரத் தப்பிறி வெப்படி யப்படியே [னே.
முத்தரும வெகுவித மாகுவ ரென்பது முன்னே சொன்னே

(இ-ள்) உத்தம குருவே-(போதககுருமுதலியோருள்ளே) உத் தமமான விதகுருவே—ஆரூடரும் ஆய்-சொரூபத்தில் நிற்பவரும் (நிருசியத்தில் வீழாதவரு) மாய-ஒருதொழில் அற்றவருள்-யாதொ ருதொழிலுந் தமக்குவேண்டுமென்றில்லாதொழிந்திருந்த இருதிய ருளளே—சிலர்-சிலபோ—சித்தம அடங்கு தியானுதிகள்-உளமொ டுங்குந் தியானமுதலியவுபாயங்களை—செய்குவது-பயிலாநிற்பது— என என்றால்-யாதுகாரணமென்று நீ சங்கிக்கில்—இத்தலம் மருவு ம-இவ்வுலகில் அவரவரைப்பொருந்தாநிற்கும்—பிராரத்தப் பிறிவு எப்படி அப்படியே-பிராரத்தபேதம் எவ்வாறோ அவ்வாறே—முத் தரும-ஜீவன்முத்தரும—வெகுவிதம் ஆகுவர் என்பது-அநேகப் பிர காரமான வியவகாரங்களையுடையராவரென்பது—முன்னே சொ ன்னேனே-பூருவபடலத்தில,௬௭-வதுசெ-யிற் கூறினேனே.—எ-று.

[ஆரூடர் வியவகாரம் லோகசங்கிரகநிமித்தமேயல்லாமல் வேறல்லவென மேலும்வற்புறுத்துகின்றார்.]

நல்லவ னேகே ளுலகுப காரம் ஞானிகள் வியகாரம்
அல்லது வேறொரு பெறுபே றும்மில் லையொரு பிணியுமில்லை
வல்லவி ருட்டிமு தற்பல தொழிலால் வருபுண் ணியபாவம்
எல்லவ ருக்கும தக்கிர கஞ்செயு மீசனு டைத்திலனே.(௬௫)

(இ-ள்) நல்லவனே கேள்-சாதுவேகேளாய்—ஞானிகள் விய காரம்-ஞானிகள் செய்யும்வியவகாரம்—உலகு உபகாரம்-உலகுக்கு

பகாரமாம்—அல்லது-இதுவேயன்றி-அதனுல்-அவ்வியவகாரத்தால்—வேறு ஒரு-வேறேபயாலும்—பெறுபேறும் இலை-அதனுலாகிற்கும இலாபமுமில்லை—பிணியும் இலை-துன்பமுமில்லை—[ஞானிகள்செய்யும வியவகாரங்களால் அவர்க்கின்பதுன்பங்களிலவாமெனப்பதெவவாறேமெனின்;—] வல்லை சிருட்டி முதல் பல —ருநீலால-வல்லமையுடைய சிருஷ்டிமுதலிய அநேகவிருத்தியங்களாலு—வரு புண்ணிய பாவம்-வாராநிற்கும் தர்மாதர்மங்களை—எல்லவருக்கும்-சர்வஜீவர்கட்கும்—அநுக்கிரகம் செயும்-(மக்களிடத்துத்தாய்போலக்) கிருபைசெய்யாநிற்கும்—ஈசன் அடைந்திலனே-ஈசுரன் அடைந்திலனே (அதுபோலும்.)—எ-று.

அமிதநிநி சம்மாரம், திரோபாவங்களால் வரும்பாவத்தையும், இதநிநி, சிருஷ்டி, அநுக்கிரகங்களால் வரும்புண்ணியத்தையும் ஈசுரன் அடையாததுபோல ஞானிலோகசங்கிரகார்த்தம் புறத்தேகிரியைகளைச செய்யினும், அகத்தேசெய்பவனாக இலன்; ஆகலினிலாபநஷ்டங்களை யடையானென்பது கருத்து. (௩௰)

(௨0௧) [முற்செய்யுளில் ஞானியை ஈசுரனுக்கு ஒப்பாகச்சொன்னதுபற்றி உலகத்திற்பெரும்பாலும் சாமானியமாய அறிந்தோர்களாலுமடைந்துள்ள விபரீதசங்கையைக் குருமுகத்தால் ஒழிவிக்குங்கருத்தினராய் ஞானியும் ஈசுரனும் எப்படி ஒப்பாவரெனச்சிடனை வினுதலும் அதற்குவிடைகூறலும்.]

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகி யெழுந்தரு ளுங்குருவே
ஈசனு ஞானியு மொப்பெனன் றீரே யெப்படி யொப்பென்றால்
ஈசனு ஞானியு மமைதய ககை ஈகநதி ஞலொப்பாம
ஈசனு மாம்பல வேறு மாமுல கெல்லா மிவனுமே. (௩௧)

(இ-ள்) அருவாய்-(பரமார்த்தமாக) அருவமான அறிவுருவாய (இருந்தபடியிருந்தே)—ஈசனும் ஆய்—(மாயையினுல் சகத்தின் படைப்பாதிக்குக்காரணமான) ஈசுரனுமாகி—உருவு ஆகி-(அதுபோலிகளை இரட்சிக்கும்பொருட்டுச் சரீரமெடுத்து) திருவுருவாகி—எழுந்து அருளும் குருவே-வந்தருளாநிற்குங்குருவே—ஈசனும் ஞானியும்--ஒப்பு என்றீரே-சமானமாவரென்று (மும்) கூறினீரே—எப்படி

ஒப்பு என்றால்-எப்படிச்சமானமாவரென்று (கே) சங்கிப்பாயாகில—ஈ சனும ஞானியும்—மமதை அகந்தை இவைகளிலொப்பு ஆம்-(மாயை அவித்தைகளிலும் அவைகளின் காரியங்களிலும்) மமத்துவாபிமானமும், அகந்தாபிமானமும் விட்டிருத்தலாற் சமானமாவர்—இவன்-இந்த ஞானியானவன்—(ஈசரனேடு முன்சொல்லியவாற்றால் சமானமாவதுந்தவிர, பிரமவித்துப் பிரமமேயென்னும் சுருதியால் பிரமத்தினைகன் னத்தியஸ்தமான) ஈசனும் ஆம்-ஈசரனுமாவன்—பல சீவரும் ஆம்-நாநாசீவருமாவன்—உலகு எலலாம் ஆம்-உலகனைத்துந தானவன்.—எ-று.

அத்தியஸ்தம் அதிஷ்டானத்தைத்தவிரவேறின்மையினெனக.

(உ0க) [ஒருவன்உணண மற்றோர்க்குப் பசிநீங்காதது போல ஞானிஅஞ்ஞானநீங்கிமுத்தியடைய ஏனையசீவர்அடையாமையின இவன் எல்லாச்சீவரும்ஆமெனல் எவவாறெமென ஊசிகடாகநியாயம்போல இடையேசங்கித்தல்.]

எல்லாச் சீவரு மிவனு மென்றீ ரிவன்றான் முத்தியடைந
தெல்லாச் சீவரு முத்திபெ றாமலி ருப்பா னேனையா
எல்லாச் சீவரும வெவ்வே றானு லிவனெல் லாமலனே
எலலாப் பொருளு முரைததருள குருவே யினிதீர் மொழி
[பிரே., (உஎ)

(இ-ள்) எல்லாச் சீவரும-சுரநரதிரியக்காதிரூபங்களாகியசா ம சீவரும்—இவன் ஆம் எனறீர்-இஞ்ஞானியாகுமென்றருளினீர்—இவன் தான் முத்தி அடைந்து-இஞ்ஞானி[அஞ்ஞானநீங்கி]திரதிசயாநந்தரூபமோட்சமடைந்தனனுக—எல்லாச் சீவரும்-சர்வசீவரும்—முத்தி பெறாமல் இருப்பான் ஏன்-மோட்சமடையாமலிருக்குநிமித்தமென்னை?—எல்லாச் சீவரும்-சர்வசீவரும்—வெவ்வேறு ஆனால்-பரஸ்பரபின்னமாயின்—இவன் எல்லாம் அலனே-இஞ்ஞானிமுழுதுமலலனே—எல்லாப் பொருளும் உரைத்தருள் குருவே-யான்வினவாநிற்குஞ்சர்வவினுக்களின்பயன்களையும் உபதேசித்தருளாநிற்கும் ஆசிரியரே—இனிது ஈர் மொழியீர்-இவ்வினுவின்பயனையும் தேவரீர் அருளவீராக.—எ-று. ஐயா என்பது விளி.

[விம்பப்பிரதிவிம்ப நியாயத்தாற் சங்கைக்கு
உத்தரங்கூறுகின்றார்.]

அகமெனு மான்மா பூரண மேகம மேகவி தஞ்சீவர்,
அகமெனு மந்தக் கரணு பாதிக ளளவிலே யாதலினால்
சகமுழு துங்குளிர் சந்திர னேகனு சலசந் திராபலராம்
சகமதி லேரி குளஞ்சிறு குழிசால் சட்டிகு டம்பலவால். ( )

(இ-ள்) அகம் எனும ஆன்மா-அகமகமென்றனைத்துயிரினிட
ததுமிருந்தவரத முளைப்பதாகிய ஆனமா—பூரணம் ஏகம-பரிபூர
ணமாயேகமாம்— சீவர்-சீவர்கள்—அநேகவிதம-பரிச்சின்னமாய் அ
நேகப்பிரகாரமாயிருப்பர்— (என்னை?), அகம எனும் அந்தக்கரண
உபாதிகள்-காணென்னும் அந்தக்கரணவுபாதிகள்—அளவு இலே ஆ
தலினால் — பரிச்சின்னங்களாய், அநேகங்களாயுள்ளனவாகலின்.—
[இனிஇவைக்குபமானம்.] சகம முழுதும் குளிர சந்திரன ஏகம்-உல
கமுழுவதுஞ் சீதளமாதற்குக்காரணமாகும விம்பசந்திரனொருவன்—
—சல சந்திரர் பலர் ஆம்-சலப்பிரதிவிமபசந்திராஅநேகராம்—(என
னை?) சகமதில்-உலகில்—ஏரி குளம சிறுகுழி சால் சட்டி குடம ப
லவால்-ஏரியும், குளமும், சிறுபள்ளமும், சாலும், சட்டியும், குட
மும் ஆகியவுபாதிகள் பலவாகலின்.—எ-று.

அகம்பதம் ஆன்மாவிற்கும், அந்தக்கரணத்திற்குங்கூறியிருப
பதுமுறையே லட்சியார்த்தம், வாசசியார்த்தமாகலான என்க.(கூ)

"அகம்." என்பது, அந்தக்கரணதிற்கு இயற்பெயர். ஆனமா
வுக்கு ஆகுபெயரெனினும் ஒக்கும்.

[இதுவுமது.]

சட்டிகு டங்களி லொன்றாக சித்திடி லதிலுட் சலசந்திரன்
ஒட்டுமு தற்சந் திரனொடு கூடுமொ ழிந்தவை கூடாவே
கட்டுமு பாதிக சித்தியி சீவன் கரண வரன்மாவில்
இட்டமெ யிக்கியமு பாதிகெ டாதவர் கேவல மாகாரே. (கக)

(இ-ள்) சட்டி குடங்களில்-சட்டிகுடமுதலியவுபாதிகளில—
ஒன்றாகசித்திடில்-ஒருபாதிகசிக்கில்—அதிலுள்சலசந்திரன-அதிற்பிர

திவிம்பித்திருக்கசக்திரன்—நட்டம் மூதல் சந்திரனெனுடம்-தான் கூடுதற்குரியகாரணசந்திரனுமெனும்—ஒழிந்தவை - உபாதிகெடாத வேலையபிரதிவிம்பங்கள்—கூடாவோ (எப்படிக்)கூடாவோ (அப்படி) —கடம்முடபரதி நசித்திடு சீவன்-பந்தியாகிறதும் அந்தக்கரணத்தின் கண்ணுள்ள அஞ்ஞானவுபாதி ஞானத்தால் நாசமாகாநிற்குஞ்சீவன —காரண ஆன்மாவின்-தனக்குக் காரணமாகும் ஆன்மாவின்றன்—அயிக்கியம்மிட்டும்-ஐக்கியத்தைப்பொருந்தும்—உபாதிகெடாதவர்-அஞ்ஞானவுபாதி ஞானத்தாற்கெடாதவேலையினர்—கேவலம் ஆகார்-அயிக்கியமாகாாகள்.—எ-று.

சீவத்துவததிறகு முக்கியவுபாதி சமூத்திரின்கண்ணுள்ளஅவித்தைக்கூறும்; அவவவித்தைக்கூறேசாக்கிரத்தில் அந்தக்கரணமாகப்பரிணமித்தலானும, அதுதோன்றினபின்னரே சீவன்தோன்றலானும அந்தக்கரணத்தைச் சீவவுபாதியென்றனர்; அவித்தையைச் சீவவுபாதியாகக்கொள்ளாக்கால்பிராஞ்ஞனைச்சொல்லுதலுக்கு விரோதமாம.

எவவந்தக்கரணத்தில்ஞானமுண்டாமோ அவ்வந்தக்கரணவவச்சின்ன சேதனத்தின்கண்ணுள்ள அஞ்ஞானக்கூறு ஞானத்தால்நிவிர்த்தியாம். அஞ்ஞானம நீங்கினேன் முத்தனுவன்; எவவந்தக்கரணத்தில்ஞானமுண்டாகவில்லையோ அவவந்தக்கரணத்தில் அஞ்ஞானக்கூறுமுண்டு, பந்தமுமுண்டு அஞ்ஞானநீங்கிமுத்தனானவன் பிரமதிருஷடியால்சகசீவபரஙகளாக விளங்குதலின், அவனெல்லாமாகுமெனபதிற்சந்தேகமின்றென்றறியென்பதாம். (ரு.சு)

(உ0உ) [கூசு-ம் செய்யுளில் எப்படி ஒப்பாரென்றவினவிய தன்கருத்தை இங்கேவெளிப்படுத்துகின்றான்.]

இவனயன் மால்சிவ னுகிய வீசரெ டெப்படி யொப்பாவன்
சிவன்முத்த் னுமவரு மகிலசி ருட்டி [illegible] சங்கள்செய்வார்
அவர்போல் மதிகளு முக்கா லங்களு [illegible] விபுவாவார
தவதிரு குருவே [illegible] சற்குரு நாதனேனே.

(இ-ள்) இவன் அயன் மால் சிவன் ஆகிய ஈசரொடு-இஞ்ஞானியெனப்படுவான், அயனரியுருத்திராாகியவீசரரோடு.—எப்படி ஒப்பு

ஆவன்-எங்ஙனம்இணையாவன்—சிவன் முதல் மூவரும்-உருத்திரன், நாராயணன், பிரமனென்னும்அம்மூவரும்—அகில சிருட்டி திதி நாசங்கள செய்வார் - எல்லாவுலகங்களையுஞ் சிருஷ்டி, திதி, சம்மாரங்கள் செயயாநிற்பர்—அவர் பிறர் மதிகளும் முக்காலங்களு ம அறிவார்-அவர்கள் அந்நியருடையபுத்திகளையும், பூத, பவிஷிய, வ ர்த்தமானமென்னுந்திரிகாலங்களையும் அறியாநிற்பர்—(இதனால்) வி பு ஆவார-சர்வத்திருஞ்சம்பந்திதவராவார், அல்லது பிரபுவாவார்—தவம் மிகு குருவே-தவமிகுந்துள்ளவாசிரியரே—இவனுக்கு-இஞ்ஞா னிககு—அவையில் ஓர சற்றும காணேனே-அம்மகிமைகளில் ஒரு சிறிதுங்கண்டிலேன்; (ஆகவின,)—எ-று.

கண்டிலேன் ஆகவின், "எப்படி யொப்பாவன்" எனக்கூட்டுக. இங்கே, "தவம." என்றது, மனமபொறிகளின்ஒருமையை: கிருச்சி ர, சாந்தராயணாதிகளையல்ல. (சo)

[அதற்கு விடைகூறல.]

[வேறு.]

தடத்து நீரிலாத் திரியொளி யுபயமுந தழுவுமூர தனை
ககாககும, குடத்து நீர்விளக் கினிலொளி யிரண்டுமோர குடமா
மபமாத திரங்காக்கும், அடுத்த மைநதனே ஞானியு மீசனு
மறிவினாற் பிறிவில்லை, கெடுத்த மாயையின் குணங்களான்
மேலென்றுங் கீழென்றும பிரிவாமே. (சக)

(இ-ள) தடத்து நீர்-ஊருணிச்சலமும்—நிலாததிரி ஒளி-பகல வத்திப்பிரெனியும—உபயமும்-(ஆகிய) இவவிரணடுமே—தழுவும ஊ ரதனைக் காக்கும-(தமமைத்) தழுவாநிறகும ஊரமுழுதினையும இரட சிககும—குடத்து நீர-குடத்துச்சலமும—விளக்கினில் ஒளி - தீபத தொளியும்—இரண்டும்—ஓர் குடும்பமாத்திரம் காக்கும்-ஓர்குடும்பமா த்திரததைஇரட்சிக்கும்—அடுத்த மைந்தனே-(சற்சங்கத்தைக்)கிட்டி யமைநதா—ஞானியும் ஈசனும்-(தத்துவ) ஞானியும் ஈசுரனும்—அறி வினால பிறிவு இல்லை-(நாம் பிரமமென்னும்) ஞானத்தால் பேதமில லை—கெடுதத-(சீவாகள் முத்தியடையாமற்போகும்படி அவர்களுண ரவை ஆவரணசத்தியான்மறைத்துக்) கெடுத்த—மாயையின் குணங்

களால்-மூலப்பிரகிருதியின் (சத்துவகுண ரசோ)குணங்களால்—மேல என்றும்-(ஈசுரன்) மேலாமென்றும்—கீழ் என்றும்-(ஞானி) கீழாமென்றும்—பிரிவு ஆம்-பேதமாம்.—எ-று.

தடத்தினீரும், நிலாத்திரியொளியும் குடத்தினீரும, விளக்கினொளியும் உபாதியாற்பேதமல்லாமற் காக்குந்தன்மையாற் பேதமில்லாமைபோல, மாயாகுணங்களாற்பேதமல்லாமல் ஞானத்தாற்பேதமிலரென்பதாம். (சுக)

[மேலும் அதனையே விளக்குகின்றார்]

நரரின் மன்னனைச சித்தரைப் போலவே நாரணன் முதலான
சுராகண் மாயைவல லவரணி மாதிக டொககமா தவமிக்கோர
தரணி மாநுடாக கவைகளில் லாமையாற் றாழ்வுள ராகினும
பிரம பாவனை யாலிவ ரவரெனும் பேதமொன் றிலைபாராய.

(இ-ள்) நரரில்-மநுடாகளுக்குள்ளே—மன்னனைச் சித்தரைப போலவே-(துஷ்டநிக்கிரகம சிஷ்டபரிபாலனமுடைய)அரசனையும, (சாபாநுக்கிரக சாமார்த்தியமுடைய) சித்தரையும்போல—நாரணன முதலான சுராகள்-விஷ்ணுமுதலான தேவர்கள்—மாயை வல்லவா-மாயைசெயவதில்சமாததா—அணிமா ஆதிகள் தொக்க-அணிமா,(மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம, ஈசத்துவம, வசித்துவமெனனும) அஷ்டசித்திகளுங்கைவந்த—மாதவம் மிக்கோா-மாதவமிருநதோா—தரணி மாநுடாக்கு-பூமியில் (மநுடதேகமுடைய) ஞானிகட்கு—அவைகள-அம்மாயாவல்லபமும், அணிமாதி அஷ்டசித்திகளும—இலலாமையால-இன்மையால்—தாழ்வு உளா ஆகினும-தாழ்ச்சியுடையராயினும—பிரமபாவனையால்- (நாம்) பிரமமெனனும சமஸ்காரத்தினால—இவா அவா எனும் பேதம்-ஞானிகள தாழ்வுடையவரெனறும,ஈசுரனுயர்ச்சியுடையவனெனறுங்கூறுகிறகுமபேதம—ஒன்று இலை-சிறிதுமிலலை—பாராய்-(இதனையூகித்துப)பாரப்பாயாக.—எ-று.

முன்னே "நாரணன்" எனக்காட்டினது மாயை பண்ணுமவாகளில், "அரிநான்" என்னும் ஈசுரகீதையின் கருத்து.

அணிமாதி அஷ்டசித்திகளினியல்பை, திருவிளையாடலில, ௩௩-வது அஷ்டமாசித்தியுரைத்த படலத்திலும, பாகவதத்தில, கக-ம-ஸ்கந்தத்தில் யோகசித்தியுரைத்தவத்தியாயத்திலுங காண்க.()

(௨0௬) ["அணிமாதிகடொக்கமாதவமிக்கோர்." என் முற்கூறிய தால அவை ஈசரவைசுவரியமெனப்பொருள்படுதலின் ஈ ணடுமுனிவரிடத்துங்காணப்படுவானேனென விறுத்து ட, அதற்குவிடையும்.]

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முனிகளுக் கணிமாதி
சித்தி பூமியிற் கண்டிருக் கவுமந்தச் செல்வமீ சனதெனநீர்
புத்தி யோதிட வுரைத்தரு ளென்றிடிற் புகழுமீ சனைநோக
பத்தி செயதிடுந் தவத்தினு லியோகத்தா றபலித்ததென் [றிப
[றறிவாயே. (௪௬)

(இ-ன்) முத்தி நல்கிய சற்குருவே-அகாதநிவிர்த்தி, ஆநந்தப் பிராபதிரூபமானமோட்சத்தைத் தநதருளியசற்குருவே—பல முனிகளுககு-வாதராயணர்முதலிய அநேகமுனிவாகளுக்கு—அணிமா ஆதி சித்தி-அணிமாமுதலிய அஷ்டசித்திகள்—பூமியில கணடிருககவும்-(உளளனவாகப்) பூமியிற்காணபபட்டிருககவும—அந்தச செல்வம-அவவணிமாதிச்செல்வம்—ஈசனது எனநீா-ஈசரனுடையசெல்வமெ னறருளினீர்—புத்தி ஓததிட-(அசசெலவம் முனிவர்கட்கு இனன காரணததாலுளவாயினவென்பதை என)புததி சமமதித்திட—உரை ததருள் என்றிடில்-உரைத்தருள்வீரொனறுகேவிறுவிடில்—புகழும் ஈச னைநோக்கி-(சர்வாபீஷ்டப்பிரதராகலின, சாவமதஸ்தாகளாலுக்)துதி யாகிறகும் ஈசரனை நாடி—செய்திடுமபத்தி (யால) -(உட்புறமொதது பனமொழிமெய்களாற்) செய்யாநிற்கும வழிபாட்டினாலும,—தவத் தினுல-கிருசசிரசாந்தராயணாதிதவஙகளாலும,—யோகததால-இயம நியமாதியஷ்டாங்கயோகத்தினாலும்—பலித்தது எனறு அறிவாய்-(அணிமாதிசசெலவம்முனிவாகட்குவாய்ததெனறறிவாயாக.—எ-று

இயம, நியமாதிஅஷ்டாங்கயோகத்தை, ஈசரகீதையின், கக-ம், அததியாயத்திற்காண்க. (௪௬)

(௨0௭) [தவமுதலியவற்றால், அணிமாதிச செல்வம்முனிவ ர்கட்குவாய்த்ததாலும் தவத்தால் பிரமத்தையறிக வென்னுஞ்சுருதியால் தவமில்லாதோர்க்குத் தத்துவ ஞானமுங்கூடாதேயென்னுங்கருத்தையுட்கொண்டு ஒருவாறு சீடன விறுதல]

சிவசொ ரூபமாந் தேசிக மூர்த்தியே சித்திமுத் தியிரண்டு ம, தவமு ளோரடை குவரெனி லவாகள்போற சகலரு மடைவாரே,அவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு ஞானமு மடைநததுங் கண்டோமே, இவாகண் ஞானிக ளென்றிடிற சிததிக ளிவாகிலா வகையேதோ. (சச)

(இ-ள்) சிவ சொரூபம் ஆம் தேசிக மூாததியே-ஆநநதவுருவமாகிய குருவே—சிதநி முத்தி இரண்டும்-அணிமாதிசிததியும, முததியுமாகிய இரண்டனையும—தவம உளோா அடைகுவா எனில-தவமுடையோா அடைவரென்று (சுருதி) சொல்லில்—அவர்கள்போல-வாதராயணா முதலிய பூாவாசாரியாபோல—சகலரும அடைவாரே-இக்காலததுளள ஞானிகளனைவருமடையாநிறபரே—அவாகள-அப்பூாவாசாரியா—பூருவம சிததியும ஞானமும் அடைநததும் கணடோமே—பூருவம் அணிமாதிசிததியும, தத்துவஞானமுமாகிய இரண்டனையும் அடைந்(திருந்)ததும் (புராணஙகளிற கண்டோம்—இவாகள் ஞானிகள் எனறிடில-இக்காலததுள்ள விவாஞானிகளெனறு சொல்லில்—சிததிகள் இவாக்கு இலாவகை ஏதோ-அணிமாதிசிததிகள் இவாக்கில்லாதிருககுஙகாரணம யாதோ! (யானறியேன் அதனையருள்வீராக.)—எ-று. (சச)

[அதறகுவிடைகூறல்.]

காமி யத்தவங் காமிய மொன்றையுங் கருதிடாத் தவமென்றும், பூமி யிறறவ மிருவகை சிததியும் போதமுந தருமைநதா, ஆமி வற்றிலொன றியற்றினு லொன்றையே யடைகுவ ரிதுநிலை, யாமு ரைததவவ் விரண்டையு மியற்றினு ரன்றுள பெரியோரே. (சரு)

(இ-ள்) காமியத்தவம்* (என்றும்)-சகாமதவமெனவும—காமியம் ஒன்றையும கருதிடாத தவம என்றும்-இச்சிக்கப்படுமபொருளொன்றனையும்(அடையக்)கருதாததவமெனவும்—(நிஷ்காமதவமெனறபடி)பூமியில் தவம் இருவகை-பூமியின்கண்ணே தவமானது இருவகைத்தாம்;—சித்தியும போதமும தரும்-(அவற்றுள்சகாமதவம) அணிமாதிசித்திகளையும், (நிஷ்காமதவம) தததுவஞானத்தையுஙகொடாநிற்கும்—மைந்தா—ஆம் இவற்றில் ஒன்று இயற்றினுல்-(சிதநி,

ஞானங்கடருச்சாதனங்க)ளாரும் இவ்விருவகைத்தவங்களுள், ஒருத வத்தைசசெய்யில்—ஒன்றையே அடைகுவர்-ஓர்பயனையே அடை யாநிற்பர்—இது நீர்மை-இது நியமம்—யாம் உரைத்த-நாங்கூறிய—அவவிரண்டையும் இயற்றினூர்-அவ்விரண்தெவங்களையுஞ்செய்தனா—அனறு உள பெரியோா-முறகாலததுள்ள வாதராயணா முதலிய பெரியோா.—எ-று. (௪௫)

(உ0௫) [மேறசொன்னதைததானே இன்னும் வற்புறுத்து கினறூா.]

அனக மைநதனே முத்திஞா னத்தையே யடைகதன ரல லாமல, ஜெனகன் மாபலி பகீரதன் முதலினோா சித்திகள் ப டித்தாரோ,இனிய சித்தியே விரும்பினூா சிலாசில ரிரண்டை யு முயனறூரம், முனிவா சிததிகள விஞேதமாத் திரத்தரு முததியைத் தாராவே. (௪௬)

(இ-ள்) அனக மைநதனே-பாவமறறமைந்தனே—முத்தி ஞா னததையே அடைந்தனா அலலாமல-(நேரே) மோட்ச(சாதனமா ன) தததுவஞானததைததானேயடைந்தனரனறி—ஜெனகன், மா பலி, பகிரதன்முதலினோா—சிததிகள படிததாரோ-சிததிகளைப்பழகி னரா? (இலலை.)—சிலர் இனிய சிததியே விருமபினூா-சிலமுனிகள (தமககு) இனிமையாகிய சிததியைத்தானே விருமபினா—சிலா இ ரண்டையும் முயன்றூா-சிலமுனிகள் சிததி, ஞானம் இரண்டனையு ம் பழகினா—அம்முனிவா சிததிகள்-அமமுனிவர்களடைந்துள்ள சி ததிகள—விஞேதம மாத்திரம தரும்-(மணியாழியுலகமெல்லாங் க ணநேரததில்விளையாடிவரும்) விளையாட்டைமாத்திரந்தரும்—முத்தி யைதத தாராவே-அநாத்தநிவிர்த்தி, ஆநந்தப்பிராப்தி ரூபமான மோட சத்தைக்கொடாவாம்.—எ-று. (௪௬)

(உ0௬)[ஆயின்,முத்தர்களுள்ளுஞ் சிலபேர்அச்சித்திகளின்பொ ருட்டுச் சரீரவருத்தமுற்றதென்கொலோவெனுஞ் சீடன் வினவைத் தானேவினவி அதற்குவிடைகூறல்.]

யோக ஞானமே முத்தியைத் தருமெனி லொழிந்தசித்தி
கள்வேண்டி, மோக மாயுடல் வருந்தினர் சிலசில முத்தாக
ளேனென்றால், போக மாய்வரும் பிராரத்த காமங்கள் புசித்
தன்றோ நசித்தேகும், ஆகை யாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்த
மாகுமென் றறிவாயே. (சஎ)

(இ-ள்) யோக ஞானமே-ஜீவான்ம, பரமான்மாக்களினயிக்கியஞானமே—முத்தியைத் தரும் எனில்-மோட்சத்தைத்தருமென்று சொல்லில்—ஒழிந்த-முத்தியைத்தரவல்லாத—சித்திகள் வேண்டி-சித்திகளைவிரும்பி—மோகம் ஆய-அவை வாய்க்குநெறியிற்பரவசமாய—சில சில முத்தாகள்-(சூடாலைமுதலிய)சிறசிலஜீவன்முத்தாகள்—உடல் வருந்தினர் ஏன் என்றால்-(முன்னே) மெய்வருத்தமுற்றனர் அஃதெனகொலோவென்று நீ வினவிடில—போகம் ஆய் வரும் பிராரத்தகாமங்கள்-அநுபோகமாய்வாராநிற்கும் பிராரத்தகாமங்கள்—புசித்து அன்றோ நசித்து ஏகும்-புசித்தலல்லாநசித்துப்போம்—ஆகையால்-ஆகலின்,—அந்தச் சித்திகள்-பூருவஞ் சூடாலைமுதலியோரால டைந்தவசித்திகள்—பிராரத்தம் ஆகும் என்று அறிவாய்-அவைகளது பிராரத்தமாமென்று நீயறிவாயாக.—எ-று. (சஎ)

[குருவைவியந்துமேலும் உபதேசிக்கவேண்டுமென்
பதற்குக் காரணங் கூறுகின்றான்.]

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மன மசையா
மல், பெலக்க வேண்டுமென் றருள்குரு வேயகப் பிராந்தி
போய்த் தெளிவானேன், துலக்க மானகண் ணடியை யடிக
கடி துலக்கினும் பழுதன்றே, அலக்கண் மாற்றிய தேவரீ
ரெனக்குரை யமிர்தங்க டெவிட்டாவே. (சஅ)

(இ-ள்) இலக்கம் ஆயிரஞ் சுருதியால்-அநேகஞ்சுருதிப்பிரமாணங்களாலும்—ஊகத்தால்-(அநேக)யுத்திகளாலும்—என் மனம் அசையாமல்-என்அந்தக்கரணம் (சொரூபத்தினின்றுஞ் சந்தேகத்தினால்) சலியாமல்—பெலக்கவேண்டும் என்று-திடமாயிலழுந்தவேண்டுமென்று—அருள் குருவே-(யான்சங்கிக்குஞ்சங்கைகளுக்கெலாம் உத்தரம்) அருளிவாராநின்றகுருவே—அகப் பிராந்தி போய-(எ

னது) அந்தக்கரணத்தில (முன்னிருந்தபஞ்சப்) பிராந்திகளுமொழிந்து—தெளிவு ஆனேன்-தெளிவுடையவனுயினேன்—துலக்கம ஆன கண்ணுடியை - பிரகாசமானகண்ணுடியை—அடிக்கடி துலக்கினல் -மேலுமேலுந் துலக்கிடில்—பழுது அன்றே-குற்றம் என்னே—அலக்கண மாற்றிய-(எனது) துன்பங்களை நீக்கிய—தேவரீர்-சுவாமிகள்—எனக்கு உரை அமிர்தங்கள்-அடியேற்குபதேசியாநிற்கும் (வாக்கியா) மிர்தங்களை—தெவிட்டா-தெவிட்டுகின்றில;(ஆதலால் இன்னுந் தேவரீருபதேசமொழிகளைக்கேட்க விரும்புகின்றேன அருள்செய்தல வேண்டும்.)—எ-று.

பிரகாசமான கண்ணுடியை மேன்மேலுந் துலக்குவது குறையின்றுதல்போல், பிராந்தி நீங்கித தெளிவெய்தியவென்னை மேன்மேலுந் தெளிவெய்தப்பண்ணல் குறையின்றுமாகவாலும், சுவாமிகளின வாக்கியாமிர்தத்தில எனக்கு அமைவுண்டாகாமையாலும் இன்னும உபதேசிக்கவேண்டுமெனபான், "துலக்க மானகண் ணுடியை யடிக்கடி துலக்கினுற் பழுதன்றே, அலக்கண மாற்றிய தேவரீரென கருரை யமிர்தங்க டெவிட்டாவே." என்று கூறினன்.

"அகப்பிராந்திபோய்"என்றதற்கு,உ-ம வள்ளலார். "சிந்தனை றுரைதத வாக்கியப் படியே சிகழ்ந்தவன பிராந்தியைந் தினையுஞ,சத்திய மிந்தச் சகமெனல் கருவி தனக்கிடா தடலைகா னென்னல்,கந்தபோத் தாவுந் தானெனல் தானுங் கடவுளும வேறெனக் கருதல,சிந்தரு வாகி யிருந்து நானுகேன சிவனெனல சிதடாபா லறியே." என வரும மற்றும்வருவனவற்றுங் காண்க. (௪௬)

(உ௭ன) [பரஸ்பரம் விரோதமான சுருதிவாக்கியங்களில் யாது வாஸ்தவமாகக் கொள்ளறபாலதெனவினுதல.]

கைதவங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ கருணையா லெனையாளும, ஐய னேகுரு வேயெவ ராகிலு மநுபவித் தால வனிச,செய்த காமங்கள் விடாவென்ற வசனமுஞ் சென்மசஞ்சிதமவேவத், துய்ய ஞானத்தீச் சுடுமென்ற வசனமுந் துணிவதெப படிகானே. (௪௭)

(இ-ள்) கைதவங்களை-அசத்தியமானவார்த்தைகளை — சாத்தி

ரம சொல்லுமோ-சாஸ்திரங்கள் போதியாநிற்குமோ (போதியாதே) —கருணையால் எனை ஆளும்-கிருபையினாலே அடியேனை ஆண்டருளும—ஐயனே குருவே-(எனது)பிதாவாகிய ஆசிரியரே—எவராகிலும-யாவராயிருந்தபோதிலும—செய்த கர்மங்கள்-(தாங்கள்)செய்த காமபலங்கள்—அநுபவித்தால் அன்றி-அநுபவித்தொழித்தாலல்லது —விடா என்ற வசனமும்-நாசமாகாவெனனும்வசனமும—சென்மசஞ்சிதம வேவ-(அநந்த)ஜநநங்கட்குக் (காரணமான) சஞ்சிதகாமங்களை வெந்து நீறாகும்படி—தூய்ய ஞானதீ-சுத்தமான ஞானாக்கினி—ஃமெ என்ற வசனமும-தக்கருமெனனும வசனமும (ஆகிய இவவிரணடில)—நான துணிவது எப்படி-(இதுதான வாஸ்தவம, இஃதலலவென்று ஒன்றை) எவவாறு யானநிச்சயிப்பது.—எ-று.

சுருதிசமமதமானசிவபிரமங்களினயிக்கியஞானமெனபார. "தூயயஞானம." எனறார.

"செயதகாமங்களவிடாவெனறவசனம," என்றது, நாஹு-க்தயக்ஷீயதேகாமாகலபகோடிசதைரபி, எனபது முதலியவசனங்களை, இதறகு, பலத்தைப புசியாமறசுபாசுபகாமஙகளூறுகோடி கறபஙகளாலும நாசமாகாதெனபதுபொருள

"சென்மசஞ்சிதமவேவததூயய ஞானத்தீக்கமெனறவசனம" என்றது, கீதையின நான்காம அததியாயததில், "எறியாவெரி வருகானிடை யெரியாதன வெவவைதா,னறியாவறி வுடையோர்களு மறிவாரது விதுபோற், குறியாலவரு குணஞானமெ யனலேகொள வீடுமேல, பொறியால்வரு வினையானவை பொடியாயிதொர் பொருளே." எனறு ஸ்ரீபகவானால அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பது முதலிய வசனஙகளை எனறறிக. (௨௯)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

சீவ பேதங்க ளளவிலை மைந்தனே செய்கையு மளவில்லை
ஆவ வாமவ ரவரதி காரங்க ளறிந்துபக் குவநோக்கிப் [நந்தம
பூவ லர்ந்தபின் பலங்கள்காட் டிவைபோற் பூருவஞ் சிந்தா
காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங் காண்டமூ வகை க
[யாலே. (௩௦)

(இ-ள) மைந்தனே-மைந்தா—சீவபேதங்கள் அளவு இலே-(சீவததுவவுபாதிகளான அவித்தை,அந்தக்கரணங்கள் அளவின்மையி ன)சீவபேதங்களும் அளவில்லை—செய்கையும் அளவு இல்லை-(பிரவி ருத்திக்குக்காரணஙகளான அவரவர் அந்தக்கரணங்களிலுள்ள சுபம்,அசுபம, சுபாசுபமென்னுமவாசனைகள் அளவின்மையின் அவரவாகள்) செய்கைகளும அளவில்லை(ஆகையால்)—ஆவஆம்-அவைகளால்ஆவனவாகும—அவர் அவர் அதிகாரங்கள்- அந்தந்தச்சீவர்களுடைய அதிகாரஙகளை—அறிந்து-நிச்சயிதது--பக்குவம்நோக்கி-பக்குவங்களைநாடி-காவலவேதஙகள்-(கருணையினல்யாவரையும்)இரட்சியாநிற்குமவேதஙகள்--காண்டம் மூவகையாலே-(காமம்,உபாசனை,ஞானம என)மூன றுகூறுடையகாண்டங்களாலே--பூருவமசிததாந்தம் இரணடையும வசனிக்கும-பூருவபட்சம் சிததாந்தமெனனும இரணடையுமபிரதிபாதியாநிற்கும்—(இனி இதற்குபமானங்கூறுகின்றூா)பூஅலாநது-(முனனே) புஷ்பஙகளைத்தோற்றுவிதது—பின-பின்னே—பலங்கள் காட்டுவனபோல்-பலங்களைக்காட்டாநிறகும் (வாழைமுதலிய) விருட்சங்களைப்போல.—எ-று.

இங்ஙனங்கூறியவாற்ருல், "அநுபவிததாலன்றிச செய்தகாமஙகளவிடா." என்றவசனம காமகாண்டததின பூருவபடசம். "சனமசஞ்சிதம் வேகுத்துய்யஞானத்தீச்சுடுமென்றவசனம்." ஞானகாண்டத்தின்சித்தாந்தமென்பதுகருத்து. (௯௦)

[இதுவுமது.]

ஆன பாவிக ளடைவன நரகஙக ளவசிய மானலும்
தான மந்திர விரதவோ மங்களாற் றவிருமென் பதுபொய்
ஈன மாம்பல சன்மசஞ் சிதவினை யெததனை யானலும் [யோ
ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பினல் வீடென்
[டே. (௯௧)

(இ-ள்) ஆன பாவிகள்-(சுபாசுபகர்மங்களுள்ளே அசுபகாமங்களைச்செய்பவ)ரானபாவிகள்—அடைவன நரகங்கள் - அடைவனவான நரகங்களானவை—அவசியம்ஆனலும்-நிச்சயமாகவுளவேனும் —தான மந்திர விரத ஓமஙகளால்-தானம்,மந்திரம்,விரதம்,எக்ஙம எ

னும பிராயச்சித்தங்களால்— தவிரும் என்பது பொய்யோ-(பாவநீங்கிவிடுவதால்) அவைவாராதொழிந்துபோமெனறு(சாஸ்திரங்)கூறுவது அசத்தியமா(அலலவே)—(அதுபோல) ஈனம் ஆம்-இழிவான—பலசனம சஞ்சிதவினை-அநந்தஜன்ம(ங்கட்குக்காரணமாகிய) சஞ்சிதகாமங்கள்—எத்தனை ஆனுலும- அநேகங்களாயிருப்பினும்— ஞானமஆம் கனல-(சமுசயரகிதமானபிரமான்மவயிக்கிய)ஞானமாகிய அக்கினியானது—சுடுமெனறமறை மொழி-(அவற்றைத)தகித்துவிடுமென்றுகூறும் வேதசித்தாந்தவசனத்தை — நமபினல்—வீடு உணடே-அவைநீங்கி மோட்சமுண்டாதலதிணணம.—எ-று.

"மலமேவிய தீவினை யினவலியான் மகிழும்பாப தத்திலி ருந்தவன, குலமேவிய தெனபுல வாணாகளுங கொடிதாயநர கங்குடி யேறினரே." எனபது முதலிய சுருதிபபிரமாணத்தாற பாவிகள நரகமடைவது சித்தமாயிருத்தலின, "ஆன பாவிக ளடைவன நரகஙக ளவசியமானுலும." எனறும, தானமந்திரவிரதவோமஙகளாறபாவநதவிரகவென, காமகாணடத்தில ஈசுரன் விதித்தபடி அவைசெயதோர்க்குத்தவிரநதேயிருப்பதைச சாஸ்திரத்தும் உலகத்தும நீககணடேயிருக்கின்ருரெனபார, "தான மந்திர விரதவோ மஙகளாறறவிருமென பதுபொய்யோ" எனறும,தத்துவஞானத்தாற் சகலசஞ்சிதகாமங்களும நாசமாகுகவெனும ஈசுரசஙகற்பமான ஞானகாணடசித்தாந்தத்தைநமபினுல அவா சத்தியசஙகறபரென்று சாஸ்திரஙகளிறபிரசித்தமாகவிருத்தலின, அவாசங்கற்பப்படி ஞானத்தாலவைநீஙகி நீ அமிர்தமயமாவை, என்பார், "ஞான மாங்கனல் சுடுமெனற மறைமொழி நமபினுல வீடுண்டே." என்றுங கூறினர்.

கர்மகாணடத்தின்பூர்வபட்சம அதன்சித்தாந்தமாகிய பிராயசசித்தத்தாலேயே நீஙகாநிற்பதாற சகலசஞ்சிதகர்மேநதனஙகளையும ஞானக்கினிசுடுமெனனும, ஞானகாண்டசித்தாநதத்தை நமபியநுஷடிக்கில அவையெனநீஙகா, சித்தமாய்நீங்காநிற்குமெனத்துணிந்து சந்தேகம் ஒழிதியெனபதாம. (௯௧)

(உ0அ) [இஙஙனம் ஞானத்திற்கு அற்புதமான மஹாத்மியமிருக்கஅதனை அடைந்துய்யாமல் அறிவுடையோரும் கர்மப்படுகுழியில் ஆழ்தற்குக் காரணமெனனையோ வெனவினுதல்.]

என்ம னந்திருக் கோயிலாத் தினங்குடி யிருந்தருள் குரு
மூர்த்தி, சென்ம சஞ்சித வினைகள்வே ரறுத்திடுந் தேவரீர்
மெய்ஞ்ஞானம், தன்ம யந்தரு மகிமையை விபுதராஞ் சமர்
த்தரு மறியாமல், கன்ம மாங்குழி யினில்விழுந் தழிகின்ற
காரண முரையீரே. (௯௨)

(இ-ள்) என் மனம்-எனது இருதயத்தையே— திருக்கோயி
லா-சிறந்த ஆலயமாகக்கொண்டு—தினம குடி இருந்து அருள்-நாளு
நகுடியாயெழுந்தருளியிராநிற்கும—குருமூர்த்தி-குருவே— தேவரீர்
மெய்ஞ்ஞானம-தேவரீர் (அருளாநின்ற) தத்துவஞானமானது—செ
ன்ம சஞ்சிதவினைகள் - ஜநநத்திற்குக்காரணமான சஞ்சிதகர்மங்களி
ன்—வேர அறுத்திடும்-மூலமாகிய வலிதலைதயைஅரியாநிறகும—தன
மயம்தரும-(பரிபூர்ண பரமாநந்தபரமசிதளமான)பிரமத்தினகணை
பேதமாயிருக்கும் (மோட்ச) சாயுபிராசசியததைதயுக்தரும்—மகிமை
யை-மஹததுவத்ததை—விபுதா ஆம சமாததரும-மிகக்கற்றோராயக்கு
ணதோஷங்களைப்பகுத்தறியவலலோரும—அறியாமல்-அறிந்ததனை
யபெற்றுய்யாமல் (அலலது உணர்நது அதனையடைதற்குக்காரணமா
ணநிவிாததிமார்க்கத்தில்,புதியமலா மெலலணையிறபோலப்) பொருந
தாமல—கன்மம் ஆம் குழியினில-காமமாகியபடுகுழியில்—விழுநது
அழிகின்ற-விழுந்துவருந்துகின்ற--காரணம உரையீர-காரணத்தைய
ருளவீராக.—எ-று. (௯௨)

[அதற்கு விடைகூறல]

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனே யகமுகத் தவர்சோ
வா, வழிந டப்பவர் பராமுக மாயினுன் மலர்ந்தகண் ணிருந்
தாலும, குழியில் வீழ்வர்கா ணபபடி வெளிமுகங் கொண்
டோ மிகளானோர், பழித ரும்பிற விக்கட லழுந்துவர் பரக
தி யடையாரே. (௯௩)

(இ-ள) அழிவிலாத தற்பதந்தனை-நித்திய நிரதிசயானந்தரூப
மான பிரமபதத்தை—மைந்தனே—அகமுகத்தவர் சேர்வர்-(உள்ளி
லும, புறனிலும்) அகமுகமுடையோர அடையாநிற்பர்—வழி நடப

பவா-மார்க்கத்திற்செல்பவா— பராமுகம் ஆயினல்-பராமுகமாயின —மலாந்த கண் இருந்தாலும்-விகசிதமான நேத்திரங்களிருப்பினும, —குழியில் வீழ்வாகாண் - எப்படிக்குழியின்கண் வீழாநிற்பரோ— அபபடி—வெளி முகங்கொண்டு-(உள்ளினும், புறனினும்) பகிர்முக முடையராய்—காமிகள ஆனோர்-சுவாக்ககாமிகளாயினோ—பழிதரு ம் பிறவிக் கடல அழுநதுவா-(கருவிநூறபயிறசிவலியால்விரிந்தவறி விருநதாலும)பழிக்கத்தக்கபிறவிக்கடலிலமிழ்ந்தாநிற்பர்—பரகதி அ டையாா-மோட்சமடையாா.—எ-று.

"மலர்நத்கணணிருநதாலும." எனறதற்கியையவிரிந்த அறிவிரு நதாலுமெனபது வருவிததாம

அபிப்பிராயம.

நாநாவானவை ஈண்டறபமுமிலலையெனனுஞ்சுருதியாலமிததை யெனறுவது, ஆனமாவே யீதனைததுமென்னுஞ்சுருதியால தானெ னறுவது வாங்காநதரபபிரபஞசததைப்பாாப்பதுஅகமுகம். அவிவே கததாலபிரபஞசததைசசததியமெனறும, அதில்தேகேந்திரியாதிகள தானெனறும, புததிரதாராதிகளதனதெனறும் இப்படிப்பேதமாகப பாாபபதுபகிர்முகம; இபபகிர்முகபபாாவையால் நசுவரமானசுவாக காதிகளில காமமுடையராயிருக்கையே காமப்படுகுழியில வீழவதற் குக்காரணம் எனபதாம.

"பரகதியடையாா"என்பதறகு, உ-ம வாசிட்டம்."வழிபடு... னைவிட்டு மறறுளநூல்களெனனுங, குழிகளிற்புரணடஞ்ஞானக கு ணததினுற்பிறப்போாகெலலா,மொழிவறவொருவாசெயதற குறித... னறுயததானேயுண்டாங, கழிதலிறபரமவினபங கறபங்களாலுங்கூ டா" எனவரும மற்றும வருவனவறறுற்காண்க. (௩௩)

(உ0௧) [ஈசுரனசுதநதரன், அந்தாயாமியெனறு சாஸதி ரங்களிற்கூறப்படுதலின அசுதநதரரான சீவாகண்மீது தவ றேதெனவினுதலும அதற்குவிடைகூறத்தொடங்கலும.]

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனுர் செய்விக்குஞ் செயல ன்றோ, பிறந்த சீவர்க ளென்செய்வா ரவாகண்மேற பிழை சொலும வழியேதோ, அறந்த தேசிக மூர்த்தியே யெனறி டிற் சுருதிநூற் பொருண் மார்க்கம, மறநத மூடாகள வச னிக்கும பிராந்திகாண் மைநதனே யதுகேளாய். (௩௪)

(இ-ள்) சிறந்த நன்மையும் தீமையும்-(யாவர்க்கும் துய்பச்)சிறந்தநல்வினையும், (இழிந்த) தீவினையும்—ஈசனுர் செய்விக்குஞ் செயல் அன்றோ-(சூத்திரதாரியைப்போலத் தந்தாரனுன) ஈசான் செய்விக்குஞ் செயலல்லவா—பிறந்த சீவர்கள்-(சூத்திரப்பாவைபோலும், சுதந்தரமிலராய் அவன் ஜூபித்தபடியே) ஜநித்தசீவர்கள்—என் செய்வார்-யாது செய்வர்—அவர்கள் மேல்-அச்சீவர்கண்மீது-பிழை சொலும வழி ஏதோ-குற்றங்கூறும் நெறி யாது காரணமோ—துறந்த தேசிக மூர்த்தியே என்றிடில்-(அனைத்தையும், நீத்த (அற்புதமகிமையுடைய) குருமூர்த்தியேயென்று வினவிடில்—சுருதி நூல் பொருள் மார்க்கம்-வேதசாஸ்திரார்த்தநெறியை—மறந்தமூடர்கள்-மறந்த அறிவிலிகள்—வசனிக்கும் பிராந்தி காண்-சொல்லும் பிராந்திகாண்—மைந்தனே அது தேரய்-மைந்தா அதை (நீ) கேட்பாய்.—எ-று.

நன்மை தீமை—சுபாசுபக்கிரியை.

"பிராந்தி"—அயதார்த்த ஞானம.

"அது." என்றது சுருதிநூற்பொருண் மார்க்கம். (ருச)

[ஆனல் வேதசாஸ்திரார்தவழி எதெனிற்கூறுகின்றூர்.]

இகழ்ந்த வீசனுர் சிருட்டியுஞ் சீவனா சிருட்டியும் வெவ்வேறே, சகந்த னிற்பொது வீசனா சிருட்டிகள சராசரப் பொருளெல்லாம், அகந்தை யாமபி மானங்கள் கோபங்க ளாசைக ளினைவெல்லாம், இகழுந்த சீவனுர் சிருட்டிக ளாகுங் கா ணீசனுர் செயலன்றே. (ருரு)

(இ-ள்) இகழ்ந்த ஈசனுர் சிருட்டியும் - சுத்தப்பிரமமாகவிளங்காநின்ற ஈசுரனது சிருஷ்டியும்—சீவனுர் சிருட்டியும்-சீவனுடையசிருஷ்டியும்—வெவ்வேறே-வேறுவேறும்— [அவையாவையெனின்;-] சகந்தனில் பொது-சகத்தில் (யாவர்க்கும்) பொதுவான—ஈசனுர் சிருட்டிகள்-ஈசுரனுடைய சிருஷ்டிகள்—சர அசரப் பொருள் எல்லாம்-நடப்பன, நிற்பனவாகிய பொருளனைத்தும்,—அகந்தை ஆம் அபிமானங்கள்-(தேகாதி[illegible]) [illegible]யுமகந்தையும், (இதனுல் புத்திரவித்தாதிகளில்) [illegible]மமதாபிமானங்களும்—கோபங்கள் ஆசைகள்-கோபங்களும், ஆசைகளும்—இவை எல்லாம்-ஆகிய அந்தக்கரணகற்பனைகளனைத்தும்—இகழ்ந்த சீவனுர் சிருட்டிகள் ஆகும்

காண்-உயர்க்கேதராகிய்த்து வெறுத்த சீவனுத சிருஷ்டியாம்—ஈச ஞா செயல் அன்றுசீவனுடையசிருஷ்டியல்ல—எ-று.

மாயாமயமானஈசரசங்கற்பரூபமுள்ளசிருஷ்டி அத்தக்கரணத் தினபரிணமமாகிய அகங்காரமுதலியவை சீவசிருஷ்டியென்பது வேத சாஸ்திரசித்தாந்தமாம் என்க. (௫௫)

[ஈசரசிருஷ்டி, சீவசிருஷ்டியாகவிரும் தன்கு நிர்குகளைக்கூறுகின்றார்.]

மூவ ராம்பரன் சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலா முத்திசா தன மாகும், சீவ ரூர்செயுஞ் சிருட்டிக டங்களைச் செனிப்பிக்கும பிணி யாகும், தாவ ராதிக ணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சன னங்க ணசியா வாங், கோப மாதிக ணசித்திடிற் பந்தமாங் கொடும்பிற விகள் போமே. (௫௬)

(இ-ள்) மூவர் ஆம் பரன் சிருட்டிகள்-திரிமூர்த்திரூபமான ஈசரனுடையசிருஷ்டிகள் — உயிர்க்கு எலாம்-உயிர்களுக்கெல்லாம்— முத்தி சாதனம் ஆகும-மோட்சமடைதற்குச் சாதனங்களாம— சீவ ஞா செயும் சிருட்டிகள்-சீவகற்பிதமான சிருஷ்டிகள்—தங்களைச்செ னிப்பிக்கும் பிணி ஆகும்-(தேவ மநுட திரியக்காதியோனிகளிற்)தங் களைப் பிறப்பிக்கும்பந்தங்களாம்—[ஈசரசிருஷ்டிமோட்சசாதனம், சீ வசிருஷ்டிபந்தகாரணம் என்றதற்குயுக்திகூறுகின்றார்.] தாவர ஆதிக ள் நசித்திடில்-(ஈசரசிருஷ்டியான)தாவரமுதலியவை நாசமாயின்— ஒருவர்க்கும்-யாதொருவர்க்கும்—சனனங்கள் நசியா-ஜனனங்கள நாசமாகாவாம்—கோபம் ஆதிகள் நசித்திடில்-(சீவசிருஷ்டியான) கு ரோதமுதலியவைநாசமாயின்—பந்தம் ஆம் கொடும் பிறவிகள் போம- பந்தமாகிய கொடியஜநனங்களுநசமாம்,—எ-று.

"படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை." என்று தேவா ரத்திலும், "குலவு மூவ ருருவமுள் கொண்டவே." என்று பாகவத த்திலுங்கூறியிருப்பதுபோல இங்கும், "மூவராம்பரன்." என்றார். "முத்திசாதனம்." என்றது, குருசாஸ்திராதிரூபத்தையென்க. (௫௬)

[கூறிப்போர்ந்தற்கு முக்கியவுபாயம் இனிக்கூறுகின்றார்.]

நசர் காரியம் பிரளயத் தொழிவது [illegible] தார்கள்
தேச காலதே காதி [illegible]
நாச மாக்கிய விவேகத் தி [illegible] ஞானமுத் தர்களாுர்
பாச மோகங்கள் [illegible] செயலன் றிப் பசுபதி செயலன்
றே. (இஎ)

(இ-ள்) நசர் காரியம்-(சராசரரூபமான) நசரசிருட்டிகள்—பிரளயத்து ஒழிவதும்-(ஈச்வர சங்கற்பத்தின்படியே) பிரளயகாலத்தில் நாசமாகவும்—தன் பலம் ஒழிந்தார்கள்-யாவர் ஜநநநாசத்தையடைந்தனர் (ஒருவரும் அடைந்திலர்)—தேச கால தேகாதிகள் இருக்கவும்-தேச [illegible] தேகமுதலிய(நசரசிருஷ்டியறியா)திருக்கவும்—(குருசாஸ்திர [illegible] யமான நசரசிருஷ்டியாகிய சாதனங்களைக்கொண்டே) [illegible] காரிய மோகம்-[illegible] சிருஷ்டியாகிய மோகங்களை—நாசம் ஆக்கிய- (மீண்டெழாமல்) நாசஞ்செய்த—விவேகத்தின்-விவேகத்தினல்—[illegible]—ஞான முத்தர்கள் ஆனர்-ஞானமுடைய [illegible] முத்தராயினர்—(ஆகலின்,) பாச மோகங்கள்-பாசமாகிய மோகங்கள்—பசுக்களின் செயல் அன்றி-சீவர்கள் சிருஷ்டியேயல்லாமல்—பசுபதி செயல் அன்று-ஈசரசிருஷ்டியல்ல.—எ-று.

நாசமாகிய [illegible] ரும்பாடமுளது. (இஎ)

[illegible] போலப் பிரளயத்தில் அகந்தைமுதலியவாசனைகள் அழிப்புற்று [illegible] இருத்தலின், சிருஷ்டியாதியிற்சகலபிராணிகளுக்கு தத்தம்வாசனை [illegible] படியேயால்வகையோனிகளையடைகின்றன; ஆதலால்,"[illegible] ஒழிந்தார்." என்றார். "இறப்பிலா வித்த மோக மி றையுமீட் டெ [illegible] மின்றிமறப்பதே நல்லதென்று." வாசிட்டத்திற்கூறப்பட்டிருப்பதால், "மீண்டெழாமல்." என்பது வருவித்தாம்.

"மோகம்." [illegible], அகந்தையாதிகளை; இவை ஜநநபந்தத்திற்குக்காரணமாகலின், "பாசம்." என்றும், [illegible] ராகலின், சீவரைப், "பசுக்கள்." [illegible] தந்திரமுடைய இறையாகலின், ஈசரனைப், "[illegible]" என்றுங்கூறினர்.

[ஆசைமுதலியவை [illegible] வேயல்லாமல் ஈச [illegible]
டியல்லவென்பதனை சுருக்கி [illegible]
தரிசிப்பிக்கின்றார்.]

அச்சுவத்தமென் றொருமர மதிலிரண் டரும்பறவை
களவாழும், நச்சு மங்கொரு பறவையம் மரக்கனி நன்றுநன்
றெனத்தின்னும், மெச்சு மங்கொரு பறவையின் றுதென வி
யங்கியப் பொருளாக, வைச்சு மாமறை சிவனை யீசனை வருத
தவா றறிவாயே. (௩அ)

(இ-ள்) அச்சுவத்தம் என்று ஒருமரம்-அரசென்றுசொல்லப்பட்டஓர்விருட்சமுண்டு—அதில்-அவ்விருட்சத்தின்கண்—இரண்டு அரும் பறவைகள் வாழும-இரண்டரியபட்சிகள் ஆசிரயித்திருக்கும்—அங்கு-அவ்விருட்சத்தினகண்ணுள்ள(இரண்டுபட்சிகளுள்,)—நச்சுய-(போகங்களை) விரும்புகின்ற—ஒருபறவை-ஓர்பட்சி—அம்மரக்கனி-அவ்விருட்சத்தினகனிகளை—நன்று நன்று எனத் தின்னும்-(இது) நல்லது(இது)நல்லது என்றுபுசியாநிற்கும்—மெச்சும் -(யாவராலும்) கொண்டாடப்பட்ட—அங்கு ஒரு பறவை-அவ்விருட்சத்தின்கணுள்ளமற்றோர்பட்சியானது—தின்னாது என-(அவ்விருட்சத்தின்கனிகளைப்)புசியாதிருக்குமென்று—வியங்கியப்பொருள் ஆக வைச்சு-வியங்கியார்த்தமாகவைதது—மாமறை-மகத்துவமுடைய முண்டகோபநிடதமானது—சிவனை ஈசனை-சிவனையும்ஈசுரனையும்—வருத்த ஆறு அறிவாய்-பகுத்துக்கூறியவழியை(நீவிசாரித்)தறிவாய்.—எ-று.

வியங்கியப்பொருளெனினும், குறிப்புப்பொருளெனினுமொக்கும்.

(உகo) மூலசுருதியின் பாஷியார்த்தம்.

ஸியம்ய, ஸியாமகபாவப்பிராப்திரூபமான கமனத்தால், அல்லது பட்சியைப்போலவிருட்சத்தை ஆசிரயித்திருப்பதாற் சிவேசுரரைப், "பறவை" என்றது. விருட்சம்போலச்சேதிக்கப்படுந்தருமமுடையதாயிருத்தலாற்சரீரத்தை, "விருட்சம்" என்றது. சரீரரூபவிருட்சமானது மேலானபிரமத்தைமூலமாகவுடையது: கீழானபிராணன்முதலியவற்றைச்சாகைகளாகவுடையது: தனதுநித்தியமயின்மையின், அச்சுவத்தமென்னும்நாமமுமுடையது: அஞ்ஞானபரியந்தம்இருப்புமுடையது: க்ஷேத்திரமென்னும்நாமமுமுடையது: சர்வப்பிராணிகளின்கர்மபலங்கட்கும்ஆசிரயமானது: பட்சிகள்போலஅவித்தைகாமகர்மங்களினுடையவாசனைக்கு ஆசிரயமாகிய லிங்கசரீரவுபாதியுடையசிவனும், ஈசுரனுமாகியஇருவருங்கூடியிருப்பது; கூடியிருக்கும்

அவ்விருவருள்ளும், லிங்கசரீரரூபவுபாதியுடையதைஜஸப்ராஜ்ஞனெ
ன்னுஞ்சீவனே அவ்விருட்சத்தின்கண் ஆசிரயித்திருக்குங்கர்மஜங்கிய
ங்களாகிய சுகதுக்கமயமான அநேகவிதவேதனைகளின் அநுபவரூபமெ
ன்னும்இஷ்டபலன்களை அவிவேகத்தாற்புசிக்கின்றனன். நித்தி
யசுத்த,நித்தியபுத்த,நித்தியமுத்த சுபாவமுடையசர்வஞ்ஞனாகிய சுத்த
சத்துவகுணப்பிரதானமான மாயாவுபாதியுடையவீசரன், புசிக்கின்றி
லன. ஏனெனின்? அவ்வீசரன் நித்தியமானசாட்சித்தன்மையின் சத்
தாமாத்திரத்தால் போக்கியம், போக்தாவென்னும் இவ்விரண்டின் பி
ரேரகனாயுள்ளான். ஆகலின், அவன்புசிக்கின்றிலன், விருட்சத்திற்கு அ
நியனாய்க்கேவலம்பார்ப்பவனாகவேயிருக்கின்றனன் அவனுடையத
ரிசனமாத்திரத்தாலேயே இராஜாவைப்போலப்பிரேரகத்தன்மைசித்
திக்கிறது, என்பதுமூலசுருதியின்பாஷியார்த்தம்.

(௨௧௧) வியஞ்சனவிருத்தியால் யாதொருபொருள் தோன்றுகிற
தோ அதுவியங்கியப்பொருளெனப்படும்.

வியஞ்சனவிருத்திக்கு உதாரணம். சத்துருவினகிரகத்திற்போ
ஜனஞ்செய்யத்தம் புக்க புருடனை, அவனிடத்து தனபுடைய மற்றொருபுரு
டன் பார்த்து விஷத்தைப்புசியென்புழி,விஷத்தைப்புசியென்பதற்கு
நஞ்சையுண்ணு என்பது சக்திவிருத்தியாற் போந்தபொருளாம.
வக்தாவினுடையதாற்பரியமோ,அதுவன்று: புசிக்கவேண்டாமென்ப
தாம். போஜனத்தில் சக்தியுடைய பதத்தின அபாவத்தில் சம்பந்தத்
தினபாவத்தால் லட்சணையென்னவுங்கூடாது. ஆதலால், சத்து
ருகிரகத்திற் போஜனநிவிர்த்தி வாக்கியத்தின் வியங்கியார்த்தமாம
அதுபோலப்பறவையென்னும் பதத்தின் சக்திவிருத்தியானும்,இலட்
சணவிருத்தியானும் சீவேசுரர்பெறப்படாமல் வியஞ்சனவிருத்தியி
னாற் பெறப்படுதலின், "வியங்கியப்பொருளாக." என்றார.

வியஞ்சனவிருத்தி—பிறிதுமொழிதல் என்னும் அலங்காரமாம்
ஒட்டு அணியெனினும் ஒக்கும். (௫௮)

(௨௧௨) [இவ்வாறு, சுருதி யுக்தி அநுபவங்களால் காமக்கு
ரோதாதிகள் சீவன்செயலேயன்றி சிவன்செயலன்
றெனக்கூறி, இவ்வண்ணம் அறியாதோர்க்குவரும் அன
ர்த்தத்தையும், அறிந்தோர்க்குவரும் க்ஷேமத்தையும்
இனிக்கூறுகின்றார்.]

இந்தச் சீவனுள் வருமறுபகையெலா மிவன்செய லென்னுமல், அந்தத் தேவனுள் வருமிவையென மூடர்க ளதோகெதி யடைவார்கள், இந்தச் சீவனுள் வருமறுபகையெலா மிவன் செயலல்லாமல், அந்தத் தேவனு ளன்றெனும் விவேகிக ளமலவீ டடைவாரே. (௯௧)

(இ-ள்) வெளி.

அறுபகையெனினும், அரிசட்வர்க்கமெனினும் ஒக்கும்.

தற்செயலான காமமுதலிய ஈனகுணங்களைச் சர்வஞ்ஞத்வமுதலியகல்யாணகுணங்களையுடைய சிவச்செயலாகச்சொல்புவர், பின்னராயினும் அப்படிச்சொல்வதுகுற்றமென்றுகருதி அவைநீங்கிக்ஷேமமடையச் சன்மார்க்கமுயற்சியடையாமையின், தனது உடற்கட்பொருந்திய நோய்க்குச் சிகிச்சைதேடாமல் அபத்தியஞ்செய்துவருபவன் அந்நோய் அதிகரிக்கப்பெற்றுப்பின்னும் நாநாவிததுன்பத்துளாழ்வதுபோலப் பாவம் அதிகரித்துப் பின்நரகமுதலிய நாநாவித துன்பங்களையடைதலால், "அதோகெதியடைவார்." என்றும், அவ்வீனகுணங்களைத் தற்செயலாகவேசொல்லும் விவேகிகள் அவைநீங்கிக்ஷேமமடையக்கருதிச் சன்மார்க்கத்திற் பிரவிர்த்தித்தலாற் புண்ணியமிகுந்து சித்தசுத்தியுடையராய் ஞானமடைந்து அஞ்ஞானத்தினும், அதன்காரியமான அனர்த்தத்தினும்நின்றுவிடுபடுவதால், "அமலவீடடைவார்." என்றுங்கூறினர்.

"மூடர்களதோகெதியடைவார், விவேகிகளமலவீடடைவார்." எனக்கூறினும், மூடர்கள் அதோகெதியை விரும்பாமையாலும், விவேகிகள் அமலவீடடையத்தாமேசுதந்தரமுடையராகாமையாலும், உலகில் அரசனானவன் தனது ஏவற்படி நடவாதோரைத்தண்டித்து நடப்போரைச் சுகத்தியமடைவிப்பதுபோல, ஈசனும், தமதருளாணையில விலக்கியவற்றைச்செய்து விதித்தவற்றைச் செய்யாதோரை நரகமுதலிய துன்பங்களையடையச்செய்து, விலக்கியவற்றைச்செய்யாதொழித்து விதித்தவற்றைவிருப்பமாகச்செய்பாரிற்பவரைப் பரமசுகத்தியமடையப்பண்ணுகிறனென்பது பெறப்படுகின்றது. (௯௧)

(௬௧.) [ஈசனிடத்து [illegible]
[illegible]

கலமெய் யையனே யெல்லவர்க் குந்தெய்வ நாயகன் பொது வானால், சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல் செய்வதே தென்றுரையேல், குலவு மக்களைத் தந்தைபோற் சிட்டரைக் குளிர்ந்துதுட் டரைக்காய்வன், கலைக ணல்வழி வரச் செயுந் தண்டமுங் கருணையென் றறிவாயே. (௬0)

(இ-ள்) கலமெய் யையனே-ஆகந்தந்தானே திருமேனியாகத (திரண்டேந்த) குருவே—எல்லவர்க்கும்-(சிஷ்டர் துஷ்டரென்னும்) யாவர்க்கும்—தெய்வநாயகன்-(பிரமன், நாரணன், உருத்திரனென்னு க்)தெய்வங்களுக்கிறைவனுனவீசன்—பொதுவானுல்-சாதாரணமாயின்—சிலரை வாழ்வித்தல்-சிலசிஷ்டரைப்(புக்திமுக்திகளைக்கொடுத்து) வாழ்வித்தலும்,—சிலரொடு கோபிதல்-சிலதுஷ்டரைமுனிதலும—செய்வது-செய்யாநிற்பது—என் என்றுரையேல்—என்னகாரணத்தாலென்றசங்கிப்பையாயின்,— குலவு மக்களை - விளங்காநின்ற (தம்)புத்திரர்களை—தந்தைபோல் - (குணங்கண்டு கோதாட்டலும குற்றங்கண்டு கோபித்தலுஞ்செய்யாநின்ற)பிதாவைப்போல—சிட்டரைக் குளிர்ந்து-(தன்னால் அருளிச்செய்யப்பட்ட சாஸ்திரவிதிநெறி நடக்குஞ்)சாதுக்களைச் சந்தோஷித்து (இன்பமடையப்பண்ணி)—துட்டரைக் காய்வன்-(நிஷேதவழியிற்செல்லும்) அசாதுக்களை (நரகாதிகளாற்) றண்டிப்பன்—கலைகள் நல் வழி வர-சாஸ்திரங்களின்(நிஷேதமார்க்கத்தைத்தவிர்த்து) விதிமார்க்கத்திவ்வருதற்பொருட்டு—செயுந் தண்டமும்-செய்யாநிற்குந்தண்டமும்— கருணை என்று அறிவாய்-கிருபையே (வைஷம்யமல்லவெறல்ல)வென்றறிதி.—எ-று.

[முனிதல், நிக்கிரகம். வியாதி,நரகமுதலிய துன்பங்களால் வருத்துவிப்பது.]

தன்னெறியிற்செல்லும் புத்திரரைச்சந்தோஷித்து அளிக்கடுவேண்டிய வன்மைகளைக்[illegible] புத்திரரைத் துவேஷித்து தன்னெறியில்[illegible] பிதாவுக்கு[illegible]டிப்பாரபட்சமில்லாதகருணையாமோ அப்படியே சாது,அசாது இருவரிடத்

நும ஈசுரன்செய்யும் அருள் முனிவுகளிரண்டுங் கருணையேயல்லாம
ல்பாரபட்சமானவிஷமதிருஷ்டியன்றென்பதாம். (௬௦)

[ஈசுரன், விஷமதிருஷ்டியின்றி யாவரிடத்தும் சம
திருஷ்டியுடையனென்பதை இன்னும,
அநேகதிருஷ்டாந்தங்களால்
வற்புறுத்து
கின்றார்.]

மனைவிளங்கறு மைந்தனே கற்பக மரங்கனல் புனன்மூன
றும், தனையடைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமுந் தாகமுந் தவிர
த்தாளும, அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வ னகன்ற
வர்க்கருளசெய்யான், இனைய குற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகு
மென் றெண்ணிநீ யறிவாயே. (௬௧)

(இ-ள) மனை விலகுரு அறும் மைந்தனே-குடும்பமாகிய (ந
டை)விலங்கறப்பெற்றமைந்தா—கற்பகமரம் கனல் புனல் மூன்றும
(பாரபடசமில்லாமலிருந்து) தனை அடைந்தவர்வறுமையும்சீதமும்தாக
மும—தவிர்த்து ஆளும-(முறையே)தவிர்த்துஇரட்சிக்கும்—அனைய
ஈசனும-அவைபோலும (ஒருவரிடத்துவிருப்பும், ஒருவரிடத்துவெறு
ப்புமில்லாத) ஈசுரனும்—அடைந்தவர்க்கு - (பாரபட்சமில்லாதவனெ
ன்றறிந்துதன்னைவேதத்தின்காண்டத்திரயவழியால்) ஆராதிப்பவர்க்
கு—அருள் செய்வன-அநுக்கிரகம்பண்ணுவன்—அகன்றவர்க்கு அரு
ள்செய்யான்-(தன்னைஆராதனஞ்செய்யாது)நீங்கினோர்க்கு அநுக்கிர
கம்பண்ணான்—இனைய குற்றங்கள்-இத்தன்மையானதோஷங்கள்—
எவர் குற்றம் ஆகும் என்று-யாவருடைய குற்றங்களாகுமென்று—
எண்ணி நீ அறிவாய்-நீவிசாரித்தறியக்கடவாய்.—எ-று.

"அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வ னகன்றவர்க் கரு
ள்செய் யான்", என்பதற்கு, உ-ம். பகவற்கீதை. "எப்பொரு ட
னக்கு மியானொத் திருத்தலா லெனக்கி யாரு, மொப்பர்க ளினிய ரி
ன்னா தாரெனவொருவ ரில்லை, யிப்படி யறிவு மன்பர் பக்கலே யா
னு நிற்பே, னப்படி யவரு மென்பா லன்பினை யமர்ந்து நிற்பார்." எ
னவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க.

"இனைய குற்றங்க ளெவர்க்குந்த மாகும்." என்பதற்குடம்பட்டி னத்துப்பிள்ளையார், திருவிடைமருதூர்மும்மணிக்கோவை. "பொரு ளிடங்கொண்ட பொன்னி புரக்கு,மருதிடங் கொண்ட மருதவாணை, நின்னது குற்ற முளதோ வின்னினைக், தென்னருங்கோடி யிடர்ப் பகை களைந்து, கன்றுறு செற்றக் காலனை வதையா, இறப்பை யும பிறப்பையு மிகழ்ந்து சிறப்பொடு, தேவராவின் கன்றெனத் திரி யாப், பாவிக டமதே பாவம் யாதெனின், முறியுற்பெறுக்கண் மு ப்பழங் கலந்த, வறுகவை யடிசி லட்டினி திருப்பப், புசியா தொ ருவன் பசியால் வருந்துத,வயினியின குற்ற மன்று வெயிலின்வை த,தாழ்ந்த தெண்ணீர் காற்றபிட் டிருப்ப,மடாஅ ஒருவன்விடாஅ வேட்கை,தெண்ணீர்க் குற்ற மன்றுகண் ணகன்று, தேன்றுளி சித றிப் பூத்துணர் துறுமி, வாதுகங் கிடத சோலை கிடப்ப, வெள்ளிடை வெயிலில் புள்ளிவெயர் பொடிப்ப வடிபெயர்த் திலோ னொருவ, னொடிது வருந்துத னிழற்றீங் கன்றே." என வரும். மற்றுமவருவ னவற்றுற்காண்க. (௩௧)

(௨௧௪) [ஆதலின், அக்குற்றம்நீங்கியுய்யச்செவர்களாற் செய்யற்பாலதென்னையோ வெனின்;—அதற்குக்கூறு கின்றார்.]

ஒன்று கேண்மக னேபுமான் முயற்சியா லுறைத்துமா நு டர்க்கீசன், நன்று செய்யவே காட்டிய நூல்வழி நடந்துநல் லவர்பின்னே, சென்று துட்டவா தனைவிட்டு விவேகராய்ச் செனித்தமா வையைத்தள்ளி, நின்று ஞானத்தை யடைந்த வா பலங்கள்போ நிச்சய மிதுதானே. (௩௨)

(இ-ள்) மகனே—ஒன்றுகேள் - (சகலஞானசாஸ்திரங்களின் சாரபூதமான) ஒருபாயத்தைச்(சொல்லுகிறேன்)கேட்பாய்—புமான் முயற்சியால் உறைத்து-புருஷப்பிரயத்தனத்தாலமுக்கி— மாநுடாக் கு ஈசன் நன்று செய்யவே-மநுடர்களுக்கு ஈசுரன் பிரமாணத்தங்கொ டுத்தற்பொருட்டே—காட்டிய-அருளிச்செய்த—நூல் வழி நடந்து- வேதத்தின் (காண்டத்திரய) நெறியில் நடந்து—நல்லவர் பின்னே சென்று-(பின்பிரமநிஷ்டர்களான) பெரியோர்கள் பிறகே திரிந்து— துட்டவாதனை விட்டு-(அப்பெரியோர்கள் சகவாசத்தாற் சாந்தியாதி

வாசனைகளையுடையயராய் (முன்னுள்ள) குரோதாதி மலினவாசனைக ளையொழித்து—விவேகர் ஆம்-(அவ்வாசனைகளால்) விவேகத்தையுடைய வர்களாய்—வெளிந்த மாலையைத் தள்ளி-(அவிவேகத்தா)லுண்டா னபேதபுத்தியைப்போக்கி—நின்று- (தன்னையுபாசிக்கியோகமென் று) நின்று—ஞானத்தைஅடைந்தவர்-(சுரேசுவரசிவப்பிரமான்மவயிக்கி ய) ஞானத்தைப்பெற்றவருடைய— பலன்கள் பேரம்-(சராசரஇரியக் காதிரூபங்களான வெகுவித) ஜநகங்களிக்கும்—இது தானே நிச்சய ம்-இதுவே (சுருதிஸ்மிருதிகளின்) சித்தாந்தமாம்—எ-று.

எவ்வுகை முயற்சிசெய்பவரும் நெடுங்காலம் நிரந்தரம் கேசத்தோ டுசெய்பினன்றி, அவ்வப்பயனையடையாராகலின், "புமான்முயற்சி யாலுறைத்து." என்றார்.

"மாதுடர்க்கு." என்றது, "மடக்கி சிந்தமனைமா வைகுவோ ன,சடம னேத்தையுந் தந்துமு வந்தில, விடரறுக்குமென் றெண்ணி நன் மாதுட,வுடல்ப டைத்தபி ஞெகையுற் ஞரோ." என்னும் பா கவதத்தின் கருதினெலெங்க.

ஈசுரார்ப்பணமாகச்செய்யும் நிஷ்காமகர்மானுஷ்டானத்தால் அ ந்தக்கரணத்தின மலதோஷமும், ஈசுரோபாசனையினால் விக்ஷேப தோஷமும் நீங்கித் தீவிரமான ஜிஞ்ஞாசையோடேயுப் பெரியோர களையடைந்தென்பார், "நூல்வழிகடந்து நல்லவர் பின்னே சென று." என்றார்.

ஞானம் சர்வப்பிராயச்சித்தரூபமாகலின், இதனைச்சொல்லிய சோபானக்கிரமமாகவடைதாலன்றித்தற்செயலே ஈசுரச்செயலாகச் சொல்லித் திரிந்தபெருந்தோஷந் தவிராதென்பது கருத்து. (௯உ)

(உ௧௫) [ஞானத்திற்கு முக்கியவந்தரங்கசாதனம் யாதென றும், அதன்சொரூபம் யாதென்றுஞ் சங்கித்து அவற்றைக்கூறுகின்றார்.]

இந்த ஞானந்தான் வருவதெப் படியெனி லிடைவிடா வி சாரத்தால், வந்த ஞானமும் [illegible] மறு இயசரீரமதில், இந்த [illegible] சடமெது வி [illegible], பந்த [illegible] வசாவு தல் பகர்விசாரமதாகும். (௯௩)

(இ-ள்) இந்தஞானந்தான்-[illegible]மாக) முன் சொன்ன (பிரமாத்மைக்கியம்) [illegible] எப்படி எனில்-வாராதிற்ப[illegible](சி) சங்கிக்கில்—இடைவிடா விசாரத்தால்-நிரந்தரம், [illegible](வே சத்தோடெடுக்)[illegible]விசாரத்தாலேயே—வந்த அடைத்திடம்-வந்து பொருந்தாநிற்கும்— விசாரந்தான் ஏது எனின்-விசாரத்தின் சொரூபமாவது [illegible]மென்று கேட்பாயாயின்,—இந்த மனவுதி ஆம் சரீரத்தில்- இம்மனமுதலாகிய சரீரத்திரயங்களில்— நான் எவன-அகம் சத்[illegible]வதுயாது—சித்து எது-இவைகளிற்சித்தாயிருப்பது யாது—சடம் எது-சடமாயிருப்பதுயாது—இரண்டும் ஒன்றுக்கூடும் பந்தம் எது-(சிற்சடங்கள்) இரண்டும் (தப்தாயபிண்டம போல)ஒன்றாகப்பொருந்துகின்றபந்தமாவது யாது—வீடு எது-மோட்சமாவதுயாது— என உசாவுதல்-என்று (நிரந்தரம் அழுந்த) ஆராய்தலே—பகர் விசாரமது ஆகும்-(சாஸ்திரங்களாலும், பெரியோர்களாலுஞ்) கூறுகின்ற விசாரரூபமாம்.—எ-று.

(உகக) "ஞானத்துக்கு முந்தசவ ணுநிகமே காரணம்." எனவேதாந்த சூடாமணிமுதலிய நூல்களிற்கூறியிருப்பதுபோற்கூறும ல் "இடைவிடா விசாரத்தால் வந்த டைத்திடம் விசாரந்தான், நானெவன் சித்தெதுசடமெது, எனவுசாவுதல்." என இங்கே கூறினதற்குக் காரணமென்னையோ வெனின்.

விவேகம், வைராக்கியம், சமாதிசட்சம்பத்தி, முமூட்சுத்துவம இவைநான்கும், சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்கண்மூன்றும், தற்பதார்த்த, துவம்பதார்த்த சோதனையொன்றும் ஆகஇவ்வெட்டும் அந்தரங்கசாதனமென்றும், எக்ஞாதிகர்மங்கள் பகிரங்கசாதனமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அவைகளில்சித்தசுத்திக்குப்பகிரங்கசாதனங்கள்தள்ளற்பாலன: அந்தரங்கசாதனங்கள்கொள்ளற்பாலன. சிரவணத்தில் அல்லது ஞானத்தில் யாது [illegible]யுடையது அதுஅந்தரங்கசாதனமெனப்படும். [[illegible]யோகத்தை.] விவேகாதிகளின் [illegible] சிரவண[illegible], விவேகாதிசாதனசதுஷ்டயசம்பந்[illegible]யின் றி ஞானமுண்டாகாதாகலின், சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களி

னுபயோகம ஞானத்திலென்று. அப்படியே தற்பதார்த்தம், துவம்பதார்த்தங்களையறிந்தாலல்லாமல் அபேதஞானம் உண்டாகாது. இவ்வாற்றால், விவேகாதி நான்குசாதனங்களினுபயோகம் சிரவணத்திலும், சிரவணாதிகளான்குசாதனங்களினுபயோகம் ஞானத்திலுமிருப்பதால் எட்டும் அந்தரங்கசாதனங்கள்; யாது ஞானத்தில் அல்லது சிரவணத்தில் பிரத்தியட்சப்பயனையுடைத்தாகாமல் அந்தக்கரணசுத்தியாகிய பயனையுடைத்தாயிருக்குமோ அதுஞானத்திற்குப் பகிரங்கசாதனமெனப்படும். இப்படிப்பட்டவை எக்ஞாதிகர்மங்களாம்.

எப்படியும், எக்ஞாதிகர்மங்கள் சம்சாரத்திற்குச்சாதனங்களாகலின், அவைகளாலந்தக்கரணசுத்தியுளதாமெனலாகாது. அப்படியானாலும் சகாமபுருஷனுக்குச்சம்சாரத்திற்கேதுவாம்: நிஷ்காமனுக்கு அந்தக்கரணசுத்திக்கு ஏதுவாம். இவ்வாற்றால், நிஷ்காமபுருஷனுக்கு அந்தக்கரணசுத்திவாயிலாக ஞானத்திற்கேதுவாகலின்,பகிரங்கசாதனமென்றும், விவேகாதிகள் அந்தரங்கசாதனமென்றுஞ் சொல்லப்படும். தூரமாவுள்ளதற்குப்பகிரங்கமென்றும், சமீபமாவுள்ளதற்கு அந்தரங்கமென்றும்பெயர். எக்ஞாதிகர்மங்களையும் அவைகளின்சாதனங்களான ஸ்திரீ, தன, புத்திராதிகளையும்விடில் அவனஞானத்துக்கு அதிகாரியாவன். ஞானத்திற்கு அதிகாரியிடத்து எக்ஞாதிகள்பொருந்தாமையின், அவை தூரமாம்; விவேகாதிகள ஞானாதிகாரியிடத்துப்பொருந்தியிருத்தலின், சமீபமாம். இவற்றிலும் பேதமுள அவையாவையோவெனின்;—விவேகாதிகளினுபயோகம சிரவணத்திலும, சிரவணாதிகளினுபயோகம் ஞானத்திலுமிருப்பதால் விவேகாதிகளைநோக்கச்சிரவணாதிகள் அந்தரங்கமாம். சிரவணாதிகளைநோக்க விவேகாதிகள் பகிரங்கமாம். எப்படியும், விவேகாதிகளும் ஞானத்திற்கு அந்தரங்கசாதனங்களென்றே சர்வகிரந்தங்களிலுங்கூறப்பட்டுள்ளன: பகிரங்கமாகக்கூறப்படவில்லை; அப்படியானாலும்,விவேகாதிகட்குஞானத்தின்சாதனமானசிரவணத்தில பிரத்தியட்சப்பயனிருக்கின்றது. சிரவணாதிகளைப்போல விவேகாதிகளும் சிஞ்ஞாசவினுலடையற்பாலனவேயாம்: எக்ஞாதிகளைப்போலத்தன்னாற்பாலனவல்ல; ஆதலால், அந்தரங்கமென்றனர்; எக்ஞாதிகளைநோக்கவும்அந்தரங்கமாம்: ஆகலின், அந்தரங்கசாதனத்திற்சேர்த்துக்கூறினர்.

விசாரத்தினாற்பார்க்கில் ஞானத்திற்குமுக்கியவந்தரங்கசாதனம் தத்துவமசியாதிமகாவாக்கியங்களாம்: சிரவணாதிகளுமல்ல, என்னை? யுத்தியினால் வேதாந்தவாக்கியங்களின் தாற்பரியநிச்சயம் சிரவணமெனப்படும். ஜீவப்பிரமங்களின் அபேதத்தின்சாதகமும், பேதத்தின்பாதகமுமாகியயுத்திகளால் அத்துவிதப்பிரமத்தின்சிந்தனம் மனனமென்றுசொல்லப்படும். அநான்மாகாரவிருத்தியின் வியவதானரகிதமான பிரமாகாரவிருத்தியின்ஸ்திதி நிதித்தியாசனமென்றுசொல்லப்படும். நிதித்தியாசனத்தின் பரிபாகாவஸ்தையையே சமாதியென்பர்; இதனால் சமாதியும் நிதித்தியாசனத்தில் அந்தர்ப்பாவமாமவேறுசாதனமல்ல. இந்தச்சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்கள் ஞானத்திற்குச்சாட்சாத்சாதனமல்ல;பின்னை எப்படிப்பட்டதெனின்;—புத்தியினதுதோஷமாகிய அசம்பாவனை, விபரீதபாவனைகளின் நாசகமாம். [சமுசயத்தை அசம்பாவனையென்பர்.] இப்படி விசாரசாகரத்திற்கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வபிப்பிராயத்தினாலேயே இவரும சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களால் ஞானம்வருமென்னாது, "இடைவிடா விசாரத்தால வந்தடைக்கிடும்." என்றார்.

"விசாரமதாம."என்றதற்கு,உ-ட. வாசிட்டம."கெடாத சிறகணை ஞானிதான் னினர்மே லவர்க ளுடனேதான,விடாதிவ் வுலகே தியாமாரன றுலைக்க மெல்ல விசாரிப்பாய், தடாதுட பொருடேர் விததைக்கு விசாரந் தானே தனிஞானங், கடாவி யறியத் தக்கதிற காணும பாவின் மதுரம்போல்." எ-ம், "முனிய கனறபின னெயினாகோன் றனியிட மூக்கிகன் மதியாலே, யனிச காலனென்ப தாரெனனாடின னிமுதன் முடியீறாந், தனியு டமைபகா னென்பது புதலையாஞ் சடவுடல் கான்கேனுன், றனிசெ யிவவுட லசேதனக் தலைசமுதற் றன்னுமா தலினன்றே." எ-ம், "கரண மீரைந்து மன்னியகுசடமெனுங் கணக்கிற ஞனைறித், திரனெனக்கில வுடன்முத ஞனலன சேடமே தெனநோக்கில், விரவு சிவனே சேடமா யின்னுமமவேறென்றுற் றெரிகின்ற, தாவி தானவே றன்றிறும் றெரியுயிதுயர்ந்தகத் துவமாகா." எ-ம், "தெரிவ தாகிய விதனையு மகற்றுவன் றெரிபொரு ளுளதோ, பெரிது சேடமாய் விகற்பமற் றமலமாம பேரறி வியாளுரு,மரிய யன்சிவ னிந்திர னந்தக ஞதியா மிடத்தோறு

ஞு, சரிகொண் முத்திநூ லுவெண விநூமாற் ஜேன்றுமிவ் வுயர்போ
தம்." ௭-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றுக்காண்க. (௬௩)

(உ௬௪) [பிரமான்மவைக்கிய ஞானத்திற்குவிசாரமேமுக்
கியவந்தரங்கசாதனமாமென்று கூறிய
தைத்தானே இச்செய்யுளுணர்
த்தி, ௬௫-ம் செய்யுளவை
யில்விளுவிடைக
ளாற்சாதிக்
கின்றார்.]

போன சன்மங்க டமிலநுட் டித்தநற் புண்ணிய பரிபாக
ம, ஞான மாக்குமே விசாரமே யென்றிடி னுரைத் திடக்
கேளாய், ஆன புண்ணிய மீசரார்ப் பணஞ்செயி னசிபோ
ஞ் சுசியாகும், மான தம்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவு
மென் றறிவாயே. (௬௪)

(இ-ள்) போன சன்மங்கள்தமில் அநுட்டித்த-இறந்துபோன (அ
நந்த) ஜநநங்களிலநுஷ்டித்துவந்த— நற்புண்ணிய பரிபாகம்-சற்கரு
மபரிபாகமானது—ஞானம் ஆக்குமே- ஞானோதயமாகும்படிசெய்யு
மே—விசாரம் ஏன் என்றிடில் - ஆன்மாநான்மவிசாரமெதற்கென
று நீவினுவிடில்—நாம் உரைத்திடக் கேளாய்-அதற்கு யாங்கூறும் உ
த்தரத்தைக்கேட்பாய்—ஆன புண்ணியம் ஈசரார்ப்பணம் செயின்-(த
த்தம வருணாச்சிரமங்களுக்) குசிதமானபுண்ணியங்களைப் (பலாபே
டசையின்றி) ஈசரார்ப்பணமாகச்செய்யில்—அசி போம் சுசி ஆகும
-(அந்தக்கரணத்தின்கண்ணுள்ள) பாவமாயைகைத்தும்நீங்கி (மலினநீ
ங்கியதர்ப்பணம்போல) சுத்தமாம்—மானதம் பினை விசாரித்து-
(சுத்தமான) அம்மனமானது பின்னர்(சிற்சடங்களை) விசாரித்து—ஞா
னத்தை மருவும் என்று அறிவாய்-ஞானத்தைப் பொருந்தாநிற்குமெ
ன்றறிவாயாக.—எ-று.

சற்கருமானுஷ்டானமான துசித்தசுத்திமாத்திரப்பயனைப்பயவா
நிற்குமல்லது விசாரம்போல நேரேஞானத்தைப் பயவாதென்பதாம.

[இவ்வண்ணம் விளுவிடை ஞானசாதனசமுசயம்.] (௬௪)

[சகலத்தையும் பயக்கவலைச்சருமமான அஞ்ஞான
த்தை நிவிர்த்தித்தல் இல்லாதவிடத்து, விசாரமில்லை
யீட்டும் விருதல்.

பத்தி யும்வயி ராக்கிய மும்பர லோகமு மணிமாதி
சித்தி யுந்தவ நிட்டையும் யோகமுந் தியானமுஞ் சாருப [ம
முத்தி யுந்தரும் விசித்திர கருமங்கள் மோகமாத் திரந்தன்னு
புத்தி தந்திட அருமையோ விசாரமேன் புண்ணிய குருமூ
[த்தி. (கஒ)

(இ-ள்) பத்தியும்-ஈசுரனிடத்தன்பும்,— வயிராக்கியமும்-(ச
கலத்தினும்) நிராசையும்,—பரலோகமும-சுவர்க்கலோகமும்,—அணி
மா ஆதி சித்தியும்-அணிமாமுதலியவஷ்டசித்தியும்,—தவ நிட்டை
யும்-தவத்திலுறுதியாக நிற்றலும்,— யோகமும்-இயமாதியஷ்டாங்க
யோகமும்,— தியானமும்-சகுண, நிர்க்குணத்தியானமும்,— சாருப
முத்தியும்-சாருபமோக்ஷமும்(ஆகியவிவற்றை)—தரும் விசித்திர கரு
மங்கள்-கொடுக்கும் ஆச்சரியமான சற்கருமங்கள்—மோகம் மாத்திரம்
தன்னும்-தன்னைப்பிரமமாக அறியாதவறியாமை மாத்திரத்தை நிவிர்
த்திப்பிக்கும்—புத்தி தந்திடல் அருமையோ - ஞானத்தைத்தருதல
அருமையா—விசாரம் என்-விசாரம் யாதுக்கு—புண்ணிய குருமூர்
த்தி-புண்ணியரூபமானகுருவே.—எ-று. (கஏ)

[விசாரத்தாலல்லது, ஞானம் உளதாகாதென்பதைத்
திருஷ்டாந்தமுகத்தாலுணர்த்துகின்றார்.]

வேட மாறிய பேர்களை யறியவே வேண்டினுன் மகனேகேள்
கூட மாமவர் சுபாவங்கள் சிலங்கள் குறிகளுமறிந் தறியாமல்
ஓடி யுங்குதித் தாதலும் இழிந்தலு முயர்ந்தகம் பத்தேறி
ஆடி யும்பல கருமங்கள் செய்யினு மவருண்மை தெரியாதே.

(இ-ள்) வேடம் மாறிய பேர்களை-தம்வேடத்தைவிட்டு மாறு
வேடங்கொண்டு மறைந்தோர்களை—அறியவே வேண்டினுல்-அறிய
வேண்டின்—மகனே கேள்-மைந்தாகேட்டி—கூடம் ஆம் அவர்-ம
றைந்திருப்பவைகளான அவரது— சுபாவங்கள்-குணங்களையும்,—சீ

லங்கள்-ஒழுக்கங்களையும்;— குறிகள்-சின்னங்களையும்— ஆய்ந்து அறியாமல்-ஆராய்ந்து(அவர் இன்னாரென்)றறியாமல்—ஓடியும்-வெகுதூரங்கால்சலிக்கவோடியும்,—குதித்தும்-வரையிலேறிப்பாய்ந்தும்,—தலைகீழ் நின்றும்-தலைகீழ்,(கால்மேலாக)நின்றும்,—உயர்ந்தகம்பத்து ஏறி ஆடியும்-உன்னதமான கம்பத்தின்மீதேறிக்கூத்தாடியும்—பலகருமங்கள் செய்யினும்-இன்னும், அநேககருமங்களைச் செய்யினும்—அவர் உண்மை தெரியாது-வேடமாறினோருண்மையறியவாராது — எ-று. (௬௬)

[முற்கூறியதிருஷ்டாந்தம்போலத் தார்ஷ்டாந்தகதும் ஆமெனல.]

இன்னவாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத்தால் வேதம், சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றிச் சுருதிநூல் படித்தாலும், அன்னதானங்கடவங்கண்மந் திரங்களாசாரங்கள் யாகங்கள், என்ன செய்யினுந் தன்னைத்தானறிகின்ற நிலைகளால் வாராதே. (௬௭)

(இ-ள்) இன்ன ஆறு-இதிருஷ்டாந்தப்படி—அந்தப் பிரமத்தை-(நீலாதிவஸ்துக்களோடுகூடி அவ்வண்ணமாய்த்தோற்றும் ஸ்படிகம்போலப் பஞ்சகோசங்களோடுகூடி அவைகளேதானாய்த்தோற்றும்) அப்பிரமத்தை—இலக்கணத்தால்- (சொரூபம், தடஸ்தம், அதத்வியாவிருத்தி)எனனுமூவகைஇலக்கணங்களால்—அறிவிக்கும்-(அதிகாரிக்குத்தெரிவிக்கும்—வேதம் சொன்ன ஞானமும் - வேதங்களாற பிரதிபாதித்த (பிரமான்மவையிக்கிய) ஞானமும்—விசாரத்தால் வருமன்றி-௬௩-ம் செய்யுளிற்கூறிய விசாரத்தால்வருமேயல்லாமல்—சுருதி நூல் படித்தாலும்-வேதசாஸ்திரங்களைக்கற்றாலும்—அன்னதானங்கள்-அன்னதான(முதலியதான)ங்களும்—தவங்கள்-கிருச்சிரசாந்திராயணாதிதவங்களும்—மந்திரங்கள்-(பஞ்சாட்சர,அஷ்டாட்சராதி)மந்திர(செபங்)களும்—ஆசாரங்கள்- (வருணாச்சிரம)வாசாரங்களும்—யாகங்கள்-(சுத்தம்வருணத்திற்குரிய) யாகங்களும்—(ஆகியஇவைகளில)என்ன செய்யினும்-யாதுசெய்யினும்—தன்னைத் தான் அறிகின்றது -தன்னைத்தானறிவது—இவைகளால் வாராது-இவற்றாலுளதாகாது எ-று,

"தன்னைத்தா னறிகின்றது." என்று பின்னுங்கூறினது ஞானத்தின்சொரூபம் இனைத்தெனக்காட்டினது. இப்படியே திருமந்திரத்தில, "தன்னையறிதறிவாம•ஃதன்றிப், பின்னையறிவது பேயறிவாகுமே." என அருளிச்செய்திருப்பதுகாண்க.

சொரூபலட்சணமுதலியமூன்றனையும், "ஆக்கமுதலன" எனனுமவேதாந்தசூடாமணியின் செய்யுளாலறிக. (௧௭)

(௨௧௮. [கருமத்தாலன்றி, ஞானத்தால அஞ்ஞானம ஒழியுமாறு எவவாறெனத் திருஷ்டாந்த முகத்தாற் சீடன் வினாதல்.]

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொண்டு துலக்கினாற
போமன்றி,விளங்கு புத்தியா லுலகிலார் துலக்கினர் விமலதே
சிகமூர்த்தி, களங்க மாகுமஞ் ஞானமு மப்படிக் கருமத்தாற்
கழுவாமல, உளங்குறித்தஞா னத்தினா லெப்படி யொழியு
மீ தருள்வீரே. (௧௮)

(இ-ள்) துளங்கு தர்ப்பணம் அழுக்கு அற-ஒளிகின்றகண்ணாடியி(லேறிய) அழுக்கறும்படி—கைக்கொண்டு துலக்கினால் போம அன்றி- (அந்தயகற்றவல்லசாதனங்களைக்) கையிற்கொண்டுவிளக்கினாற்போகுமல்லாமல்—விளங்கு புத்தியால்-விளங்குகின்றபுத்தியினாலே—உலகில் துலக்கினர் ஆர்-உலகின்கண் விளக்கினோர்யாவர்! (ஒருவருமிலர்.)—விமல தேசிக மூர்த்தி-அவித்தியாமலமிறந்தகுருவே—அப்படி-அத்திருஷ்டாந்தப்படி—களங்கம் ஆகும் அஞ்ஞானமும்-களங்கமாகியஅஞ்ஞானமும்,—கருமத்தால் கழுவாமல்-சற்கருமத்தால நீக்கப்படாமல்—உளம் குறித்த ஞானத்தினால்-அந்தக்கரணத்தால (மித்தையென) மதிக்குஞ்ஞானத்தால்—எப்படி ஒழியும்-எவ்வாறுநீங்கும்—ஈது அருள்வீர் இதனையுரைத்தருள்வீராக.—எ-று.

அஞ்ஞானத்தை, "களங்கம்." என்றது,ஆன்மாவை மறைத்தலி னென்க.

[மூற்செய்யுளிற்சிட்டன் உடம்பு இருஷ்டாந்தம் விஷம மெனக்கொண்பிந்து மதித்த [illegible] டாந்தத்திற்குச் சம மான திருஷ்டாந்தம் இதனைக்கொண்டுக்கின்றூர்.]

தர்ப்ப ணத்தினிற் களிம்புவாஸ் [illegible] சகசமா தலின்
மைந்தா, ஸ்ற்ப ளிங்கினிற் கருநிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன்
றூரோபம், தர்ப்ப ணத்தினி லழுக்கற வேண்டினுற் சாதனைத
தொழில்வேண்டும், ஸ்ற்ப ளிங்கிலா ரோபமே கறுப்பென்று
கண்டிட மனம்போதும், (௯௯)

(இ-ள்) தாப்பணத்தினில் களிம்பு-கண்ணுடியின்கண்ணுள்ள களிம்பானது— வாஸ்தவமலம சகஜம்-வாஸ்தவமலமும், சகஜமு மாம—மைந்தா-மகனே—ஸ்ற்பளிங்கினில்-ஸ்படிகக்கல்லில்— கருநி றம-பற்றியாய்க்துள்ள கறுப்புநிறம்—சகஜமாக் கறுத்தது அன்று-சக ஜமாகக்கறுத்திருப்பதல்ல—ஆரோபம்-பொய்யாகவுள்ளது—ஆதலின -ஆதலினுல்,—தர்ப்பணத்தினில் அழுக்கு அற வேண்டினுல்-கண்ணு டியின்கண்ணுள்ள அழுக்கையொழிக்கவேண்டினுல்—சாதனத் தொ ழில் வேண்டும்-அதனையொழிக்கவல்லசாதனமாகிய தொழில்வேண் டும—ஸ்ற்பளிங்கில்-ஸ்படிகக்கல்லில்—கறுப்பு ஆரோபமே என்று க ண்டிட-கருநிறம்பொய்யேயென்றுகண்டகற்ற— மனம் போதும்- ம னமேபோதும்.—எ-று.

[அறுக்கவென்னும்பிறவினையில், அறவென்னுந்தன்வினைவந்தது.]

ஏனைய கண்ணுடியினழுக்கைக் களிம்பென்றுவழங்காமையின இதின்முதற்பாதத்தில், "தர்ப்பணம்" என்றது செம்புக்கண்ணுடியை; இங்ஙனங்கூறியது கண்ணுடியின்மலத்திற்குச் சகஜதர்மங்கூறி மறு ததற்பொருட்டென்க.

[வாஸ்தவம்—சத்தியம். சகஜம்—கூடப்பிறந்தசுபாவதர்மம்.] (௬௧)

[ஸ்படிகம்போதும் அஸ்திபாதிப்பியருபமானதன்னி ல், நான் செத்துப்போகிறவன், சடன், துக்கி என்னும் விபரீதப்பிரதீதி [illegible] ஆரோபமாகத்தோற்றுகின் றதாகலின், [illegible] அதற்குச்சாதனம்வேண்டாது, பாதக மாகிய [illegible] ஞானமே பாதகமாமென்னுஞ் சித்தா ந்தத்தைக்கூறுகின்றூர்.]

இங்கு மப்படிச் சச்சிதா னந்தத்தி லிடர்சடம் பொய்மூன்
றும, தங்கு மாயையின் கற்பித மல்லவே சகசவாஸ் தவமன்
றே, பங்க மாகுமஞ் ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயா து
றவாக்கும், தங்க ஞானமே கருமவஞ் ஞானத்தைச் சுடுகின்
ற நெருப்பாமே (௭௦)

(இ-ள்) இங்கும்-ஏவ்விடாந்தத்திலும்—அப்படி-அத்திருஷ்டா
ந்தப்படி—சத் சித் ஆநந்தத்தில்-அஸ்தி பாதிப் பிரியரூபமாகிய தன
னில்—பொய் சடம் இடர் மூன்றும்-அசத்துச் சட துக்கங்களென்மூன
றும—தங்கும் மாயையின் கற்பிதமே அன்றி-(சத்தியில்ரஜதம்போ
லஆரோபமா)யிருக்கும்(சரீரத்திரயரூபமான)அஞ்ஞானத்தினற் கற
பிதமேயல்லாமல்—சகசவாஸ்தவம் அன்று-சகஜமுமன்று, வாஸ்தவ
முமன்று—பங்கம் ஆகும் அஞ்ஞானத்தை-அசத்துச் சட துக்காத்மக
மான அஞ்ஞானத்தை—கருமங்கள்-(புண்ணிய) கருமங்கள்—பகைசெ
யாது-பகைத்துநாசஞ்செய்யாமல்—உறவு ஆக்கும்-(தனக்கு)உறவாக
ப்பண்ணும்—தங்கஞானமே-உயர்வான (பிரமான்மவயிக்கிய)ஞான
மே—கரும அஞ்ஞானத்தை-கருமத்தையும், அஞ்ஞானத்தையும—
சுடுகின்ற நெருப்பு ஆம்-தகிக்கவல்லதீயாம்.—எ-று.

"மாயையின்," என்னும் பதத்திற்கு, சரீரத்திரயரூபமானவஞ்
ஞானத்தினல், என்றுபொருளுரைத்தது, இனி (௭௧) வது செய்யு
ளில், "உலகமான வஞ்ஞானமும், பலவுமான வஞ்ஞானமும்" என
இவ்வாசிரியர் கூறியிருக்கும் அபிப்பிராயங் கொண்டென்க.

அந்தகாரத்தை மேகபடலம்போலச் சற்கருமங்கள், அகர்த்தா,
அபோக்தாவாகியதன்னைக் கர்த்தா போக்தாவாகச்செய்தலின், "அஞ்
ஞானத்தைக்கருமங்கள்பகைசெயாதுறவாக்கும்," என்றும், சூரியன
அந்தகாரத்தைக்கெடுப்பதுபோலச்சுயப்பிரகாசமாகிய பிரமான்ம
வயிக்கியஞானம் அஞ்ஞானகாரியங்களைநாசஞ்செய்தலால், "தங்க ஞா
னமே கருமவஞ் ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாம்" என்றுங்கூ
றினர்.

(௭௦)

[கூறிப்போந்ததைப்பிரசித்தமான அநுபவத்தாற் சாதிக்கின்றார்.]

மனைக்குள் வைத்தபண் டங்களை மறந்தவன் வருடநூ று
ழுதாலும், நினைந்து ணர்ந்தபின் கிட்டுமப் படியிந்த நின்ம
ல வான்மாவும், அனாத்த மானதன் மறதியைக் கெடுத்துத
தன தறிவினாற் காணாமல், கனத்த கர்மங்க ணூறுகளுஞ் செய
யினுங் காணுமோ காணாதே. (எக)

(இ-ள்) மனைக்குள் வைத்த பண்டங்களை-மனையினுள் வைத்த (அல்லது புதைத்துவைத்த) இரத்தினமுதலியபதார்த்தங்களை—மறந்தவன்-வைப்பிடந்தெரியாது மறந்தபுருஷன்—வருடம் நூறு அழுதாலும்-நூறுவருஷம் உரோதனஞ்செய்யினும்—நினைந்து உணர்ந்தபின கிட்டும்-(உரோதனஞ்செய்ததாற்கிடைக்காமல்) யோசித்தறிந்தபின (அப்பதார்த்தங்கள்) எப்படிக்கிடைக்குமோ— அப்படி-அந்தப்படி—இந்த நின்மல ஆன்மாவும்-யாவர்க்கும்அபரோட்சமான நிர்மலமாகியஆன்மாவும—அனாத்தம ஆன-துன்பத்திற்குக்காரணமான—தன் மறதியைக்கெடுத்து-தனதறியாமையை(விசாரத்தால்)நசிப்பித்து—தன் அறிவினால் காணாமல்-தனது ஞானத்தாற்காணப்படாமல—கனத்தகாமஙகள-பாரமாகியகாமங்கள்—நூறு உகஞ் செய்யினும்-அநேகயுகங்களில்யற்றினும்—காணுமோ காணாது-காணப்படுமோ? படாது.—எ-று.

“இந்த ஞானந்தான்.” என்னுஞ்செய்யுண்முதல், “மனைக்குள வைத்த.” என்னுஞ்செய்யுள்வரையும், ஞானசாதனங்கருமமா? அலலது விசாரமா? என்றெழுந்த சந்தேகந்தெளிவித்ததாம்,

[இவை பிரமேயசந்தேகங்களெனக்காண்க.] (௭க)

(உகக) [பிரமாணசந்தேகந்தெளிதற்பொருட்டுச் சீடன்வினாதல்.]

நன்மை யாங்குரு வேதந் தருவது ஞானமே யெனும்வே
தம், தன்ம பாவயிச் சிரங்களாற் றேவர்க டருவிலங் குகண்
மாநதர், செம்ம மார்க்கு சாதியா சாரமே செய்தலுஞ் சுகமெ
னறு, கன்ம காண்டத்தில் விதித்ததேன் விதித்துள காரண
முரையீரே. (எஉ)

(இ-ள்) குருவே—நன்மை ஆம் சுகம் தருவது-(சிரேஷ்ட)யானந்த மானசுகத்தைத்தரத்தக்கது—ஞானமே எனும் வேதம்-(பிரமாண்மவாக்கிய)ஞானமேயென்றுசொல்லும்வேதமானது—தன்ம பாவம் மிச்சிரங்களால்-புண்ணியகருமம், பாவகருமம், மிசிரகருமங்களால்—(முறையே)தேவர்கள்(சென்மம்)-தேவஜனமமும்,—விலங்குகள்தரு(செனமம்)-மிருகமுதல் ஸ்தாவரபரியந்தமான ஜன்மமும்,—மாந்தர்செனமம்-மநுடஜன்மமும்—ஆகுவ (என்று)-உண்டாவனவாமென்றும்,—சாதிஆசாரமேசெய்தவம் (என்று)-(அவனவன) சாதியொழுக்கமே (அவனவனுக்குச்)செய்யத்தக்கனவானதவமாமென்றும்,—சுகம என்று-இதனாலேசுகமுண்டாமென்றும்—கனமகாண்டத்தில விதித்தது என - கர்மகாண்டத்தில்விதித்திருப்பது யாதுகருதி—விதித்தது உள-(இப்படியாக)விதித்திருக்கின்ற—காரணம் உரையீர்-காரணத்தையருளிச்செய்வீராக.—எ-று.

புண்ணியம், பாவம், மிசிரம எனும மூவகைக்கருமங்களும் உத்கிருஷ்ட, மத்திம,சாமான்யபேதத்தால ஒவ்வொன்றுமமும்மூன்றுவிதமாயிருக்கும்.

புண்ணியஉத்கிருஷ்டத்தால் இரணயகாபபாதிசரீரப்பிராப்தியும்,புண்ணியமத்திமத்தால் தேவேந்திராதிசரீரப்பிராப்தியும்,புண்ணியசாமான்யத்தால் யட்ச, ராட்சச, கிந்நர, கிம்புருஷ, பைசாசாதிசரீரப்பிராப்தியும், பாவஉத்கிருஷ்டத்தால் பிராணிகளுக்குத்துக்கத்தைக்கொடாநிற்கும் தேள்,பாம்பு,கொசுகு,மூட்டை, புலி, கரடிமுதலியசரீரப்பிராப்தியும், பாவமத்திமத்தால் புளி, மா, பலா, தென்னை, எருமை, பருந்துமுதலியசரீரப்பிராப்தியும், பாபசாமானயத்தால் பசு, யானை, குதிரை, அரசு, துளசிமுதலியசரீரப்பிராப்தியும், மிசிரஉத்கிருஷ்டத்தால் நிஷ்காமபுண்ணியபலத்தாலுண்டாகுஞ்சித்தசுத்தியும், அதனால சாதனசதுஷ்டயமும், அவற்றால்சற்குருலாபமும், அதனால் சிரவணாதிகளும்,சிரவணாதிகளால் அபரோட்சஞானமும்பெற்று அவ்வபரோட்சஞானத்தால் சீவன்முத்திச்சுகத்தையடையத்தக்கசரீரப்பிராப்தியும், மிசிரமத்திமத்தால் ஆசிரமத்திற்குசிதமாகிய காமியகர்மயோக்கியமானசரீரப்பிராப்தியும், மிசிரசாமான்யத்தால் சண்டாள, பாண்டு, குஷ்ட, பெருவியாதிகளையுடையசரீரப்பிராப்தியும் உண்டாவதால், "தன்ம பாவமிச் சிரங்களாற் றேவர்க ளடுவிலங் குகண்மாந்தர், சென்ம மாகுவ." என்றது.

"சாதியர் சாதமே செய்தவம்." என்பதற்கு, உ-ம், பகவற்கீதை. "அறைசெய்யும் புலன்களை அடக்கல் ஞானமுடன், முறைதுறையுடன் பொறுத்தல் அருட்டினால் நேர்மையொடு கல்வியும் பொருந்துஞானமும், மறையவர் தொழிலென வகுக்கப் பட்டதே." எ-ம், "தலைமையுங் கொடையொடு தறுகணாண்மையும், நிலைமையும் நீங்கொடா நெஞ்சினீட்டமுங், கொலையயில் போர்களிற் புறங்கொடாமையும், நிலைமலி தோளினு யரசர் செய்கையே." எ-ம், "உழுதொழில் பசுக்களை யோம்பல் வாணிபம், வழுவறச் செய்தொழில் வணிகர் வாழ்க்கையாம், பழுதற விவர்களைப் பாது காத்தலே, விழுமிய தொழில்களை வேளாளர்க் கென்பவே." எ-ம், "நீரா வகைதன் செயலே செயலே, நாரா யணனு முதனு யகனுக், காரா தனையா மதனா லவனே, வாரா வழியாம் வரமே தருமால்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவுற்றுணர்ந்து காணக. (எஉ)

[மேலேவினாவிற்கு நான்கு செய்யுளால் உத்தரங்கூறல்.]

தினமுமன்னுநகா பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே திம்பண்ட மெதிர்காட்டிக், கனமருந்துக ளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணைநற் றாய்போலே, மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்செய் நன்றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லும், வினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககா மிகளந்த வின்னையந் தெரியாரே. (எ௩)

(இ-ள்) தினமும்-நாள்தோறு—மன்னுநகர் பிள்ளை நோய்க்கு-(சாரமற்ற) மண்ணையுண்ணுந்தன்பிள்ளையின் வியாதிக்கு—இரங்கி-(மன) மிரங்கி—திம்பண்டம் எதிர் காட்டி-(அப்பிள்ளைக்கு) இனிப்பான பதார்த்தங்களை எதிரேகாட்டி—கனமருந்துகள் ஒளித்து வைத்து-கன்மானவவுஷதங்களை மறைத்துவைத்து—அழைக்கின்ற-(பலமுறை) அழையாநின்ற—கருணை நற்றாய் போலே-கருணையுடைய நல்லமாதாவைப்போலவே—மனை அறங்கள் செய்-இல்வாழ்க்கைக்குரிய அறங்களைச்செய்வாயாக,—மகங்கள் செய்-யாகங்களைச்செய்வாயாக,—நன்று என்று-(இவற்றால்) நன்றுண்டாகுமென்று—மலர்ந்த வாசகம் சொல்லும்-விரிந்த (சுருதி) வாக்கிய உருவிற்கும்—வினைவு வேறு காண்-(இவ்வாறு கூறுகின்ற சுருதியின்) கருத்தானது (இதுவல்ல) வேறாகும்—சுவர்க்க காமிகள்-சுவர்க்கபோகங்க

னில் இச்சையுடையோர்—அந்த விஷயம் தெரியார்-அந்நிச்சயத் தையறியார்.—எ-று.

"இனமு மன்னுயர் பிறவிநோய்க் கிரங்கியே நிம்பண்டமெ னிர்காட்டிக், கனம ருத்துக வொளித்துவைத் தனுபவென்ற கருணை நற் றாய்போலே." என்னும் பெரியதிருஷ்டாந்தத்தால் தாஷ்டாந்தத்தி னகன் ஜகத்தோறும் சாரமற்றவிஷயங்களையுண்வெருவதால் அஞ் ஞானியாகியபாலனையடுத்துள்ள ஜநநமரணரூபமான நோய்க்கு மன மிரங்கி அதனைத்தீர்க்கவல்லபரமாத்மைதஞானத்தையொளித்துவை த்து அவனுக்கெதமாகத்தோற்றுகின்ற சுவர்க்கவின்பங்களைக்காட்டி என்னும்பொருள்கொள்ளக்கிடந்தமைகாண்க.

"நிம்பண்ட மெனிர்காட்டிக், கனம ருத்துக வொளித்துவைத் து." என்றது, குடசிக்வாயையாயம்.

[அங்ஙனம் விதித்தகருதியின்கருத்து வேறென்பதற்கு உத்திகூறுகின்றார்.]

போக மாருயிர் கண்டதை யுண்பதும புணர்வது மியல்பே காண், ஆக மங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ வத்தனை தெ ரியாதோ, காக மேகறுத் திடுநெருப் பேசுடு சகந்திடு வேம்பே நீ, வேக வாயுவே யசையெனவொருவரும் விதித்திடல் வே ண்டாவே. (எ௪)

(இ-ள்) போகம் ஆர் உயிர்-(ஐம்புலனகளாலும்)போகங்களையு னுகின்றவுயிர்கள்—கண்டதை உண்பதும்-கோர்த்தபதார்த்தங்களை யுண்ணுகிறதும்,—புணர்வதும்- (கேரிட்டபெண்களைக்) கலவிசெய்வ தும்—இயல்பே காண்-சுபாவமே(யல்லாமல் வேறில்லை)—ஆகமங்க ளும்-சுருதிகளும்—சுபாவத்தை விதிக்குமோ-(உயிர்கட்கு)இயல்பாயு ள்ள அவ்வருத்தல்பொருந்தல்களை (விலக்குமேயல்லாமல்) விதிக்கு மோ—அத்தனை தெரியாதோ-(சர்வஞ்ஞமுடையசுருதிகட்கு) அவ் வளவுதெரியாதா—[சுபாவத்தை விதிக்கவேண்டாமென்பதற்குத்திரு ஷ்டாந்தங்கூறுகின்றார்.] காகமே கறுத்திடு-வாயசமே (நீ) கறுத்திடு —நெருப்பே சுடு-தீயே(நீ)சுடு—வேம்பே கசந்திடு-வேம்பே(நீ)கைத் திடு—வேக வாயுவே அசை-வேகமுடையவாயுவே(நீ)சலித்திடு—என

-என்று—ஒருவரும்-யாதொருவரும்—விதித்திடல் வேண்டாவே-வி. திக்கவேண்டுவதில்லையே.—எ-று."

இதனால், யாதொருவேதத்திற்கும் பிரவிர்த்தியில் அபிப்பிராய மில்லை; மற்றென்னை? அபிப்பிராயமென்னில் நிஷித்தசபாவீகமா ன பிரவிர்த்தியினின்றுந்தகைவதிற்றுனே அபிப்பிராயமாமென்க.()

["மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்செய் கன்றென்று."
விதித்தச்ருதியின் அபிப்பிராயம் உணர்த்துகின்றார்.]

கள்ளு மூனுநீ விரும்பினுன் மகங்கள்செய் காமத்தின் மன தானுல், கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் யெனிலிவன் குறையெலாந் தொடானென்றே, தள்ளும் வேதத்தின் சம் மதஞ் சகலமுந் தவிர்வதே கருத்தாகும், வின்னு மிவ்விதி யென்னெனிற பூருவ நியமமாம விதியன்றே. (எகு)

(இ-ள்) கள்ளும் ஊனுமநீ விரும்பினல்-மதுவும், மாமிசமும (உ ணண) நீஇச்சித்தால்—மகங்கள் செய்-யாகங்கள்செய்து (அந்தயா கஸ்தலத்தில் நீயுண்பாய்)—காமத்தில் மனது ஆனுல்-ஸ்திரீயின்புண ர்ச்சியில்மனதிருந்தால்—கொள்ளும் பெண்டொடு கலவி செய்-(வி வாகத்தால்மனைவியாக) வரித்தஸ்திரீயுடன் புணர்தலைச்செய்—எனி ல-எனறு(நாம்)விதிக்கின்—(நமதுஆக்ஞைக்கஞ்சி) இவன்-இப்புருட னவன்—குறையெலாம- (நிரந்தரம்) சேரிட்டயோகங்களையும,சேர ட்ட ஏனையஸ்திரீகளையும—தொடான்தள்ளும்என்றே-ஸ்பரிசியாமல விட்டுவிடுவெனனறே—வேதத்தின சம்மதம்-சுருதியின்சம்மதம்,— (ஆகவின்,)சகலமும் தவிர்வதே கருத்து ஆகும்-சகலத்தையும்விட டொழிவதே அதற்கபிப்பிராயமாம்.—(ஆயின்,)வின்னும் இவவிதி எ ன எனின்-(மனையறங்கள்செய், மகங்கள்செய் கன்றென்று) முன சொல்லியஅவவிதியானது என்னவிதியென்றுசங்கிக்கில் — பூருவ நியமம் ஆம் விதி-பூருவபட்சமானவிதியாம்: (சித்தாந்தமன்று.)எ-று. அன்று-ஏ-அசைகள். (எகு)

[வேதத்தின் அபிப்பிராயம் நிவிர்த்தியிலேயேயல்லாமல் பிரவிர்த்தியிலில்லையென்னுஞ் சித்தாந்தத்தைவிரித்தும்,ச ஈவத்தையும் விவேதால் வேதநிர்ணை, உலகநிர்ணையின்றெ னபதை அநுபவத்திலுங் காட்டுகின்றார்.]

மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதியின் மணந்துபா
ரெனலபாராய, மிதுன விச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால்
விரும்பென்ற விதிபாராய், இதையும் விட்டொழி யதிகவிட்
டிகலங்கிக கெழ்ச்சியற் றதும்பாராய், அதைய நிகதுகள் மங்
களா சைகளொழிந் தாகந்த மடைவாயே. (எகூ)

(இ-ள) மது இறைச்சிகள் உண என்ற சுருதி-மது (பானம) மாம்ச(பட்சண)ங்களி(விசசைவரில நரகதுக்கமவாராமற்போகும்படி யக்ஞஞ்செயது அவ்வெக்ஞஸ்தலத்தில் அவைகளைப் புசிப்பாயாகவென்றவேதம—பின-பின்னே—மணந்துபார எனல பாராய-(எக்ஞஸ்தலத்திலும, மதுமாமிசங்களைமோந்துபாரபபதுமாத்திரமாய ஒழிவாயில, வெகுகாலம்சுவர்க்கபோகங்களையநுபவிக்கவருமாகவின, அவைகளையுணணுமல) மோந்துபாரென்றுசொலலுஞ (சுருதி) வசனத்தையும நீ பாரப்பாய்--மிதுன இச்சையும புத்திர உறபத்தியால் விரும்பு என்ற விதிபாராய்-மனைவியோடுபுணரும புணாசசிவிருப்பும், புத்திரோறபத்திக்கித்தம்விரும்புதியென்றவிதியையுமபாரப்பாய்—(இனி இதற்குவிசேஷவுரை. நேரிட்டஸ்திரீகளைபபுணரில இம்மையிறபாவமும, பழியும மறுமைக்கணணரகதுக்கமுமுண்டாகுமாதலால், ஒருத்தியைமணஞ்செயது அவளைபபுணாதியென்றவேதம பின்னேவிதியத்தினத்திறகூடிலதாப்புத்திரனுண்டாய அவனால இம்மையிற்பாவமும பழியும மறுமையில நரகதுக்கமுமவருமாதலால, சற்புத்திரனுண்டாய் உனக்கும, உன்குலத்துக்கும இம்மையிற புகழும, அறமும மறுமையிற்சுவாக்கமுமுண்டாதறபொருட்டு விதித்தினத்தில அவளைப்புணாதியென்றுசொலலும விதியையும நீபாரப்பாய.) இதையும விட்டு ஒழி (என்றவிதிபாராய)-(யாகஞ்செயது மது, மாமிசங்களைமணந்துபாரென்றும, விதித்தினத்தில உன்மனைவியைப்புணரென்றும விதித்தவேதம பின்னேஉன்னால யாகத்திற்கொலலப்பட்டஆடானது சுவர்க்கத்தினகண்ணே இருப்புக்கோம்போடுகூடிச சினந்து உனதுவரவையெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து நீசுவர்க்கத்துக்குப்போகும்போது உன்னை இருப்புக்கொம்பினறபாயந்து குத்தி வயிறறைப்போழ்ந்து துனபப்படுத்துமாதலால, யாகஞ்செயவதையும, மனைவிபுத்திராதியரிடத்துள்ள ஆசைகள அநேகவிதஜனனமரணதுக்கத்தைத்தக்கொடுப்பதால,) மனைவிபுத்திராதியரையும்விட்டொழிவாயெ

ன்றுகூறுவதையும்பார்ப்பாய்—யதி நயிட்டிக வர்க்கிக்கு இகழ்ச்சி அற்ற
தும் பாராய்-(ஆசைகளைவிட்ட)சந்நியாசிக்கும், நயிட்டிகப் பிரமசா
ரிக்கும் நிந்தையற்றிருப்பதையும் நீபார்ப்பாய்—அதை அறிந்து-அங்
ஙனங்கூறிய வேதத்தின் சித்தாந்தத்தையும், (சாதனங்களோடுகூடி
யக்ஞாதிகாமங்களைத்துறந்த சந்நியாசியையும், நயிட்டிகப்பிரமசாரி
யையும், வேதமும், உலகமும் இகழாமற்புகழாநிற்பதையும்) அறிந்து
—ஜனங்கள் ஆசைகளொழிந்து-(யக்ஞாதிசகல)காமங்களையும், (ஸ்தி
ரீ, புத்திரா, தனமுதலியவற்றிலுள்ள) ஆசைகளையும் விட்டு—ஆநந்த
ம் அடைவாய்-(சிரவணாதிப்பிரயத்தனத்தாலடையாநிற்கும் சமுச்ச
ரகிதமான பிரமாத்மவைக்கிய ஞானத்தால் சகல அநர்த்தத்தினின்
றுவிடுபட்டு நிரதிச)யாநந்தமடையக்கடவாய்—எ-று.

இல்வாழ்வான் மனைவியோடுசேர்தற்குவிதித்ததினமாவன மா
தர்கட்கு இருதுகாலம் வழக்கமாகப் பதினாறுநாட்களாம்; அவற்றுள்,
மாதவிடாயானதுமுதல் நான்குதினம் பெரியோர்களால் நிந்திக்கப்ப
டுகின்றது; ஆதலால் அந்நான்குதினமும், ஏகாதசி, திரயோதசிகளு
ம் நீக்கி ஏனைப்பத்துதினத்திற்கூடுவது முறைமை. மாதவிடாயான
நாடொடங்கி ஆறு, எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு, பதினான்கு, பதினா
று தினங்களினிரவிற்சேர்ந்தால் பிள்ளைகளும், ஐந்துமுதல் ஒற்றை
ப்பட்டநாட்களிற்சேர்ந்தால் பெண்களும் பிறக்கும்; ஆதலால், புத்தி
ரவிருப்புள்ளவன் இரட்டைத்தினத்திற் சேரவேண்டியது: ஏனை
நீக்கவேண்டியமுதல் நான்குதினத்தையும், ஏகாதசி, திரயோதசி, அமா
வாசை, பௌர்ணைகளையும் நீக்கி மற்றைத்தினத்தினிரவிற் றன்ம
னைவியோடு சேருகிறானே அவன் கிரகஸ்தனாகவிருப்பினும், பிரம
சாரியென்றே சொல்லப்படுகிறானென்று தர்மசாஸ்திரத்திற்சொல்ல
ப்பட்டிருப்பதால் அவையே மனைவியோடுபுணர்தற்கு விதித்ததின
மாமெனக.

“இதையும் விட்டொழி.” என்றதற்கு, உ-ம். பாகவதம் ௪-வது
-ஸ்கந்தத்தில்,பிராச்சீனபர்ஹி ஆவிர்த்தானனுக்கு நாரதர் அருளிச்செ
ய்வது. “அயம் கதனிலரசன் படுத்தவம் மறிகள், செயிர்த்தவை
ந்துகணை மயக்க வரவுபார்த் திருக்கும், பயில்வி சும்புசெல் காலையில
ெவருவரப் பாய்ந்து, வயிறு போழும்வல் விருப்பியென் மருப்பினி
ன மாதோ.” எ-ம், “படுத்திடு மறிகளை வென்வி புரிந்தவன் பனிவி

கூபி, னடுத்திடுங் கால நோக்கி யழல்விழி யொழுகப் பாய்ந்து, வடித்தகா ரிருப்பிற செய்த மருப்பினுல வயிறு போழ்ந்த, தெடுத்தா முரைக்குங் கேட்டி யிறைவவென் றுரைக்க லுற்றான." எ-ம், "மக ியறறுழி மாயததம றியெலாந், திகழி ருப்பினிற செய்தம ருப்பினு, னருபொன ஞட்டக கண்ணுபு ரஞசன, னகடு கீணட வழன்றெதிர குததியே" எ-ம, "பண்ணவ னகல வொனறும பறறில ஞகிச் செங கட், கண்ணனே யுளதது காடிக் கபிலன இருக்கை சாரந்து, விணண வா வழுததும வண்ணம விழுததவம பலவு மாறறி, யண்ணலங் றனி வீட டினப மண்மின னரசரேறே" எ-ம வரும மறறுமவருவன வறறுறகாணக.

"கனமங்களாசைகளொழிக தாநந்தமடைவாய." எனறதறகு, உ-ம. பிரமகீதை. "திரமாம ருததததி ஞனைமைகத ராஜுங திராத ப றறினறி யாகததி ஞலே, யுரமான வேதாநத மாவாகி யததா னுற பனன மாமவிச்சை யாகிசச யததாற, பரமான வஞ்ஞான வந்தததி லேயப் படிஞான வுபதேச மொனறு மேயிப், புரமாமு டப்புகழு ளேயநத முததிப் பொருளகண்டு வீடெயது வரிபபு விக்கே." என வரும. மறறும் வருவனவறறுறகாணக.

பரமாத்வைதஞானத்தானன்றிக் காமததால ஆநநதமடையற பாற்றன்றெனக்கூறினதாம். (௭௬)

(௨௨0) [தமப்பிரகாசஙகட்கு அவிரோதங்கூடாதே யெனவினுதல]

உலக மானவஞ் ஞானமுங கருமமு முறவெனற வழிகூடும
பலவு மானவஞ் ஞானமு ஞானமும பகையெனப தளதானுல
நிலவி லேமறப் போலவஞ் ஞானமு நிமலஞா னததோடே
குலவி னிறிந்தச் சிருட்டிகள செய்யவுங் கூடுமோ குருமூ
[ர்த்தி. (௭௭)

(இ-ள்) உலகம் ஆன அஞ்ஞானமும் கருமமும-பிரபஞ்சரூப மானவஞ்ஞானமும், சற்கருமங்களும்—உறவு எனற வழிகூடும-(நு னறற்கொன்றுபாதகமன்று) சாதகமாமெனறு (௭0-வது செய்யுளிற) கூறிய நெறியொக்கும்—பலவும் ஆன அஞ்ஞானமுமஞானமும-பல

வுந்தானுனவஞ்ஞானமும், ஞானமும்—பகை என்பது-பாதகமாமெ னபது—உளது ஆனல்-உண்மையாயின்—நிலவிலே மறுப்போல-சந்திரனிடத்துக்களங்கம்போல—அஞ்ஞானமும்- அஞ்ஞானமானதும --நிமலஞானத்தோடே குலவி நின்று-நிர்மலமாகியஞானத்தோடுகூடப்பொருந்திநின்று—இந்தச் சிருட்டிகள்செய்யவுமகூடுமோ-இச(சக) சிருஷ்டிகளைப்பண்ணவுங்கூடுமோ—குருமூர்த்தி-குருவே.—எ-று.

தமப்பிரகாசங்கள தமயின் விரோதிகளாகலின், இரண்டுங்கூடி நிற்றல்கூடாதென்பது சிடனகருத்து. (எஎ)

[அதற்குத்தரங்கூறல.]

சொரூப ஞானமும் விருத்திஞா னமுமென்று சோதிஞா
னமுமிரண்டாம, சொரூப ஞானமே விருத்தியின் ஞானமா
யத் தோன்றுமவே றிலைமைந்தா, சொரூப ஞானமஞ் ஞான
சத் துருவன்று சுழுத்தியிற கண்டாயே, சொரூப ஞானத்தி
ன் மருவுமஞ் ஞானத்தைச கடும்விருத் தியின்ஞானம.(எஅ)

(இ-ள) மைந்தா—சோதிஞானமும்- பிரகாசமானஞானமானதும—சொரூபஞானமும விருத்திஞானமும என்று இரண்டு ஆம- சொரூபஞானமெனவும, விருத்திஞானமெனவு மிருவகைத்தாம— [அவைகட்குப் பேதமுண்டோவெனின;—] சொரூபஞானமே- சொரூபஞானந்தானே—விருத்தியின ஞானம ஆயத் தோன்றும-விருத்திஞானமாகவுண்டாகும— வேறு இலே- (ஆகலின்) பேதமிலலே —(ஆயினும)சொரூபஞானம் அஞ்ஞான சத்துரு அன்று-(காஷ்டத்திலிருக்குஞ்சாமானயவக்கினியானது அந்தகாரத்திற்கெப்படி விரோதியன்றேவப்படி) சொரூபஞானமானது அஞ்ஞானத்திறகு விரோதியன்று—(பின்னெப்படிப்பட்டதெனின்;—அதற்குச்சாதகமாம.) [இதற்கு அநுபவங்கூறுகின்றூர.] சுழுத்தியில் கண்டாயே-சுழுத்தியவத்தையில் (பிரகாசசொரூபமானஆன்மாவின்கண்ணே அஞ்ஞானம்விளங்காநிறபதைநீ)அநுபவித்தறிந்தாயல்லவா— (ஆதலால, சொரூபஞானம் அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியன்றும்.) [அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதி மற்றியாதெனில்.] சொரூபஞானத்தின் மருவும அஞ்ஞானத்தை-சொரூபஞானத்தின்கண்ணே (அதற்குப் பாதகமாகாமற்சாதகமாகப்) பொருந்தியுள்ளவஞ்ஞானத்தை—விருத்தியி

னஞானம சுடும்-(அகமபிரமமென் றந்தக்கரணத்தினின்றும எழாநி றகும) விருததிஞானமான துதிக்கும்; (ஆதலால், விருத்திஞானமே அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியென்றறிதி.)—எ-று.

சொரூபஞானம் அஞ்ஞானசத்துருவென்றுமபாடமுளது. அது எழுதினவன் எட்டைக்கெடுத்தானென்னும வழக்குப்படி எழுதினவனுடைய புத்திதோஷத்தாற் பிறழ்ந்ததேயாம. சாஸ்திரசம்பிரதாயமறியாமல் அதைச்சரியானபாடமாகவொப்பி அவவாறே முன இதற்குரைசெய்தோா பொருளகூறியிருப்பது சுருதி யுத்தி அநுபவ விருத்தமாமெனக. (எ௰)

[அஞ்ஞானமானது காரணமான சொரூபஞானத்தால நிவிர்த்தியாகாமல காரியமான விருத்திஞானத்தால எங்ஙனம நிவிர்த்தியாமென்று சங்கித்து அதற்குத் திருஷ்டாந்தமுகத்தாற் சமாதானங் கூறுகின்றா.]

துருத்தி மாயையைச சுழுத்தியிற சுடாததற சொரூபஞானந்தானே, விருத்தி ஞானமாயச சுட்டதெப் படியெனில வெய்யிலா லுலகெங்கும, பரித்த சூரியன சூரிய காந்தத்திற பற்றியக கினியாகி, எரித்த வாறுபோற சமாதியில் விருத்தியாலெரிக்குமென் றறிவாயே. (எக)

(இ-ள்) துருத்தி மாயையை-துருத்தியைப்போலும்(சங்கோச விகாசங்களையுடைய)அவித்தையை—சுழுத்தியில சுடாத தறசொரூபஞானம் தானே-சுழுத்தியினகண்(விரோதியாய்த்)தகிக்காமல (அதற்குச்சாதகமாகவேயிருக்த) சொரூபஞானமே—விருத்திஞானமாய-விருத்திஞானரூபமாய்— சுட்டது எப்படி எனில்-தகித்ததெவவாறென்று(நீ)சங்கிக்கில்—வெய்யிலால்- (தனது) கிரணத்தால்—உலகு எங்கும பரித்த-உலகெங்கணுஞ் (சாதகமாய் நின்று)காத்த—சூரியன -சூரியனானவன்—சூரியகாந்தத்தில்- சூரியகாந்தக்கல்லில்—பற்றி அக்கினி ஆகி-பொருந்திஅக்கினிரூபமாய்த்தோன்றி—எரித்த ஆறுபோல-சுட்டதனமைபோல—சமாதியில்-சமாதியின்கண்—விருத்தியால -விருத்திரூபஞானத்தால்—எரிக்கும் என்று அறிவாய்-(விரோதியாய் நின்று அவவஞ்ஞானத்தைச்) சுடுமென்று(நீ)அறிவாயாக.—எ-று

சமாதியின்சொரூபம், (௧௧௮)வது பிரசங்கத்திற்காண்க.

(௨௨௧) ஆன்மா பிரகாசரூபமாயிருப்பினும், ஆன்மாவின் சொரூபப்பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியன்று; அது அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியாகிற் சுழுத்தியில்பிரகாசரூபமான ஆன்மாவின்கண்ணே அஞ்ஞானம் தோன்றவேண்டுவதில்லை. கோரமான நித்திரையினின்றும், விழித்தவனுக்கு நான் சுகமாகவுறங்கினேன், ஒன்றுமறியாதிருந்தேனென்றிவ்வாறான ஞானமுண்டாகின்றதாகலான் இஞ்ஞானத்திற்குச்சுகமும், அஞ்ஞானமும் விஷயமாகின்றன. இவ்விரண்டுஞானமும் சாக்கிரகாலத்தில் பிரத்தியட்சரூபமல்ல ஸ்மிருதிரூபமாம்; அந்தஸ்மிருதியும், அஞ்ஞாதவஸ்துவின் ஸ்மிருதியல்ல ஞாதவஸ்துவின் ஸ்மிருதியேயாம்; ஆகலின், சுழுத்தியின்கண்ணே சுகம், அஞ்ஞானங்களின் ஞானமுண்டு, அச்சுழுத்தியின்கண்ணுள்ளஞானம் அந்தக்கரணத்தினானும், இந்திரியங்களானுமுண்டானதன்று.

என்னை? சுழுத்தியின்கண்ணே ஆன்மசொரூபஞானமேயன்றி அந்தக்கரணமும்,இந்திரியங்களுமில்லையாகலின்,அவைகளானுண்டானதன்று. [ஞானமெனினும், பிரகாசமெனினும் ஒக்கும்.] இவ்வாறன்றால்,சுழுத்தியின்கண்ணேஆன்மாபிரகாசரூபமாகவுளது; அந்தப்பிரகாசரூபமானஆன்மாவினால் சொரூபசுகமும், அஞ்ஞானமும் விளங்குகின்றன. ஆன்மசொரூபபிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியாமாயின், அண்டஞ்ஞானம் விளங்கவேண்டுவதில்லை. ஆதலால், ஆன்மாவின்சொரூபபிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்றுமாறாகவதற்குச்சாதகமாம். இவ்வபிப்பிராயத்தாலேயே வேதாந்தசாஸ்திரங்களில் சாமான்யசைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று; விசேஷசைதந்நியமே அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியாமெனப்வியாபகமானசைதந்நியம் சாமான்ய சைதந்நியம்; விருத்தியின்கண்ணுள்ள சைதந்நியம் விசேஷசைதந்நியமாம். காஷ்டத்திலிருக்குஞ்சாமான்யவக்கினி அந்தகாரத்திற்குவிரோதியாகாமல் மதனத்தினால் அதினின்றும் வெளிப்பட்டவக்கினி வத்தியைப்பற்றிநின்று அந்தகாரத்தைவிரோதிப்பதுபோல வியாபகசைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகாமல், வேதாந்தத்தின் விசாரத்தினாலுண்டாகின்ற அந்தக்கரணத்தின் பிரமாகாரவிருத்தியின்கண்ணுள்ள சைதந்நியம் அ

ஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகின்றது; ஆதலால், கேவலம் சைதந்நி யம அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியன்று

(உஉஉ) விருத்தியோடுகூடின சைதந்நியம அஞ்ஞானத்திற்குவி ரோதியாம்; அல்லது சைதந்நியத்தோடுகூடினவிருத்தி அ ஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாம முதற்பக்ஷத்தில் அஞ்ஞா னநாசத்திற்கேது சைதந்நியமாம; விருத்திசகாயமாம் இர ண்டாமபக்ஷத்தில அஞ்ஞானநாசத்திற்கேதுவிருத்தியா ம; சைதந்நியம் சகாயமாம இஃதவச்சேதவாதத்தினா லமைம.

(உஉ௩) ஆபாசவாதத்தில சாமான்யசைதந்நியத்தைப்போல விசே ஷசைதந்நியமும அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று. பின னை விரோதியாதோவெனின;—விருத்தியோடுகூடின ஆ பாசம அல்லது ஆபாசத்தோடுகூடின விருத்தி அஞ்ஞான த்திற்குவிரோதியாம இங்ஙனம விசாரசாகரகிரந்தத்திற கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பஞ்சதசிமுதலிய கிரந்தங்களி ன அபிப்பிராயமும இதுவே, ஆதலால், இவ்வாசிரியரும, "சொரூபஞானமஞ்ஞானசத்துருவன்று," என்றும, "வி ருத்தியின ஞானஞ்சுடும." என்றும, "சமாதியில விருத்தி யாலெரிக்கும." என்றுங்கூறினார.

முனிவர்க்கு உரைசெய்தோர சுழுத்தியில சொரூபஞானம அ ஞ்ஞானத்தையெதிரிட்டுக்காணடலின, விரோதியாமென்று பதவு ரைசெய்திருக்கின்றனர அந்தகாரத்திற்கு விரோதிகளான சூரியன அல்லது, தீபம இவை அந்தகாரத்தையெதிரிட்டது எங்கேனும, ப வரேனுங்கண்டதுண்டா! இங்ஙனமுரைசெய்தோர, "துருத்தி மாயை யைச சுழுத்தியிற் சுடாதத் சொரூபஞா னந்தானே, விருத்தி ஞா னமாய்ச் சுட்டதெப் படி." என்னும செய்யுளை உய்த்துணராமற்கூ றுளகூறினமையின், அவருரை ஸ்வகபோலகற்பனையென்றே நிச்ச யிக்கப்படுகிறது. [ஸ்வகபோலகற்பனை, என்பது, பிரமாணமில்லா மலும், தமமனத்தினகண்ணில்லாமலுங்கூறுவது.] (௭௧)

(௨௨௪) [ஆரந்தாதி, அஸ்தூலாதிகுணங்களால் இலட்சிதமானவகண்டைகரசப்பிரமம் நானென்னும் நிர்க்குணவுபாசனை மானசகாமமாகலின், அதற்கும் ஞானத்திற்குமுள்ள தாரதம்மியமறியச் சீடன்வினாதல்.]

அருளு மையனே திரிவித கரணத்தா லாகிய தொழிலெல்லாம், கரும மல்லவோ விருத்திஞா னமுமந்தக் கரணகா ரியமன்றோ, உரிய காமமஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்குமென் றோதினு லாகாதோ, பெரிய ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுரையீரே. (௮௰)

(இ-ள்) அருளும் ஐயனே-(அடியேன் சந்தேகங்களிக்கிருதார்த்தனாகும்பொருட்டு யானவினவாநிற்கும் சங்கைகட்கெல்லாம் திருவுளத்தினகண் முனிவுறுமனுத்தரம்) அருளாநின்றகுருவே—திரிவிதகரணத்தால்- (மன வாக்குக் காயமெனனும்) மூவகைக்கரணங்களால்—ஆகிய தொழில் எல்லாம்-உளதாகுங்கிரியைகளனைத்தும்—கருமம் அல்லவோ—விருத்திஞானமும்-(அகம்பிரமமெனனும்) விருத்திஞானமும்—அந்தக்கரண காரியம் அன்றோ-அந்தக்கரணத்தின(பரிணாம)மாகலின, அதன) காரியமல்லவோ—(ஆகலின,) உரிய காமம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் என்று-(காமங்களுக்குள்ளே அஞ்ஞானத்தைக்கெடுத்தற்கு) உரிய(அகம்பிரமமெனனும் அந்தக்கரணவிருத்திரூபமானமானச) காமமானது அஞ்ஞானத்தைப்போக்குமென்று—ஓதினுல் ஆகாதோ-சொன்னால(அதுசாஸ்திரத்திற்கும், பெரியோர்க்குஞ்சம்மதம்)ஆகாதோ—பெரிய ஞானம் என்று-மகத்தானஞானமென்று—அதற்கு ஒரு பெயர் இட்ட-அதற்கொருநாமந்தாரத்த—பெருமையை உரையீர்-மகிமையையருள்வீராக,—எ-று. (௨௨௫)

[உத்தரங்கூறல்.]

விருத்தி ஞானமந் தக்கர ணத்தொடு விருத்தியா கிலுமைந்தா, ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங் கண்டோமே, கருத்த தாகிய புருடதந் திரங்களாங் கருமங்க ளவைபோல, வருத்த ஞானமோ புருடதந் திரமன்று வஸ்துதந் திரமாமே. (௮௧)

(இ-ள்) மைந்தா—விருததிஞானம- (நான்பிரமமாகின்றேனெ னனுமம) விருததிஞானமானது— அநதக்கரணதது விருத்தி ஆகிலும்- அநதககரணததினுடையபரிணமமாயினும் — ஒருத்தி மக்களே-ஒரு மாதாவின்புததிரரே—தங்களில் பகைக்கினறது-தமமுள்விரோதித்தி ருக்கினறதை—உலகு எங்கும் கண்டோம-உலகிலெலவிடததுஙகண டிருக்கினறோம—கருமங்கள்-கருமஙகளானவை—கருததன ஆகியபு ருட—தநதிரஙகள் ஆம்-கர்ததாவாகியபுருஷனுடையஅதீனஙகளாம--வ ருதத ஞானமோ - விசாரப்பிரயததனததாலுளதாகாநிற்கும விவேக ஞானமோ—அவைபோல-அக்கருமஙகளபோல—புருட தநதிரம் அ னறு-புருஷனுடையஅதீனமனறு —வஸ்து தநதிரம ஆம-வஸ்துவின தீனமாம —எ-று.

அநதக்கரணததொடு எனபதில, ஒடு இசைநிறையிடைசசொல

ஓரமாதாவின்புத்திரரிலஒருவனவிததுவானுயும,ஒருவன மூடனு யும,ஒருவனசிஷ்டனுயும, மறறொருவனதுஷ்டனுயும உலகிலமாறுப டுககாணபபடுவதுபோல மானசககிரியாரூபமான நிர்க்குணவுபாச னையும, விவேகஞானமும ஓரநதககரணததினகாரியமேயாயினும, உ பாசனை கர்த்ததந்திரமாதலானும, ஞானம வஸதுதநதிரமாதலானும அவை தமமுட்பேதமாமெனபதுகருதது. (அக)

[மானசக்கிரியாரூபமான நிர்குணவுபாசனைகாத்ததந திரமென்றும், ஞானம வஸ்துதநதிரமெனறும முற்கூறினை தறகு யுததிகூறி உபாசனை அவாஸதவமாதலானும, ஞான ம வாஸதவமாதலானும அவை பேதமாமெனக கூறுகி னறார.]

வருதத காமங்கள செய்யவுந் தவிரவு மறறென்றுக கவுங
கூடும, விருதத ஞானமப படியனறு தியானமும விவேகஞா
னமுமவேறே, செகத்தி லொன்றையொன ருகிவன் பாவிக
குந் தியானக்கற் பிதயோகம், முகத்த மாககண்ட ஞானமே
வாஸ்தவ மோகமாய் மயங்காதே. (அஉ)

(இ-ள்) வருத்த காமஙகள்-(சாஸ்திரங்களில்) விதித்த மானச க்கிரியாரூபமான வுபாசனைகள—செயயவும-(புருஷனுக்கிச்சையுண

டாகில் விதித்தபடி) செய்யவும்—தவிரவும்- (இச்சையில்லையாகில) செய்யாமல்விடவும்—மற்று ஒன்று ஆக்கவும்-(வேறொருபிரகாரமா கச்செய்ய விச்சையுண்டாமாகில் அப்படியே) வேறொருபிரகாரமா யச்செய்யவும்—கூடும்-இயலும்—மிருத்த ஞானம் அப்படி அன்று மேலானஞானமானது(தியானம்போல விதி,புருஷனுடையவிச்சை, விசுவாசம, ஊடம இவைகளின அதீனமாயில்லாமல் பிரமாண பிர மேயங்களின அதீனமாயிருத்தலின,)செய்யவும், தவிரவும, மற்றொ ன்றாக்கவுங்கூடாது—(ஆகலின)தியானமும்விவேகஞானமுமவேறே -மானசக்கிரியாரூபமான தியானமும,விசாரஜந்யமான விவேகஞா னமும (அந்தக்கரணகாரியங்களேயாயினும) வேறுதான— செகத்தி ல-உலகினகண— ஒன்றை ஒன்றா இவன பாவிக்கும் தியானம்-ஒன் றைவேறொன்றாக இவனதியானிக்குந்தியானமானது—கற்பித யோ கம-கற்பிதத்தியானமாம—முகத்தமாக கண்ட ஞானமே வாஸ்தவம்- பிரத்தியட்சமாகக்கணடஞானமேவாஸ்தவமாம்—மோகமஆய மயங் காதே-இவற்றிலறியாமையுடையனாயக்கலங்காதொழிதி.—எ-று.

"ஒன்றை யொன றாவிவன பாவிக்குந் தியானங்கற் பிதம." என று இவவாசிரியாகூறியதுபோலவே வாசிட்டத்திலும, "ஒன்றற வொன் றைக்கருத வொன றுவெளிப படுங்குருவி னுபதேசத்தால" என்று கூறியிருப்பதுகாணக. (௯௨)

["தியானங் கற்பிதம், ஞானம் வாஸ்தவம்." என்றதற் குக்காரணங்கூறிச்சங்கையினுத்தரத்தைமுடிக்கின்றார்.]

கண்ட றிந்தது ஞானங்கேட் டதனைக் கருதுபா வனை யோகம, கண்ட போசொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண் டது மறவாதே, கண்ட வஸ்துமெய் தியானவஸ் துக்கள பொய் கறுவியந் ஞானதனதக, கண்ட லக்கணங் கொலவ து ஞானமே கருமமன் றறிவாயே. (௯௩)

(இ-ள்) கண்டு அறிந்தது ஞானம்-ஒன்றையநுபவித்தறியாநிற பது ஞானத்தின் (உருவம்)—கேட்டது தனைக் கருது பாவனை யோ கம-கேட்டவஸ்துவை (க்கேட்டவண்ணம்)பாவியாநிற்கும் மானசகா யமாகியபாவனை,தியானத்தின (உருவம்)—கணடபோ சொலக கேட

டது மறந்துபோம்-அநுபவித்தபெரியோருபதேசிக்கக்கேட்டுதெரியாளிப்பது மறந்துவிடும்—கண்டது மறவாது-கண்டநுபவித்தது மறவாதிருக்கும்—(ஆகலின்,) கண்ட வஸ்து மெய்-அநுபவித்தவஸ்து மெய்யாம—தியான வஸ்துக்கள் பொய்-தியானியாநிற்கும் வஸ்துககள பொய்யாம—கறுவி அஞ்ஞானத்தை-கோபித்து அவித்தையை-கண்ட அககணம்-தோன்றின அந்தட்சணமே—கொலவது ஞானமே-நாசமாக்குவது விருத்திஞானமே—கருமம அன்று அறிவாய-கருமமலல (என) நீ அறிவாயாக.—எ-று.

மூர்த்திதியானமபோலத் தியானமாத்திரததால நாம பிரமமெனனுநிச்சயமானது தியானமவிடில இல்லாமறபோவதால, "தியானவஸ்துக்கள்பொய்." என்றும, பிராமணனுக்கு நானபிராமணனெனபது மறந்தும்போகாததுபோல ஆரூடஞானிக்குமறநதிருந்தாலும பிரமத்துவஞ்சுபாவசித்தமாயிருத்தலால "கண்டது மறவாது." என்றுங்கூறினார்.

(௨௨௫) மூன்று செய்யுளின திரண்டபொருள.

ஞானமோ பிரமாண பிரமேயங்களினதீனமாய விதி, புருஷனுடைய இச்சை இவைகளினதீனமலல. தியானம விதி, புருஷனுடைய இச்சை, விசுவாசம, அப்படியே ஊடம இவைகளினதீனமாம பிரத்தியட்சஞானத்தில பிரமாணம நேத்திரம பிரமேயங்கடாதிகள்; அங்கே நேத்திரத்திறகும, கடத்திறகுஞ்சமபந்தமாமேல, புருஷனுடையவிச்சையின்றியும கடஞானமபிரத்தியட்சமாகினறது. ஆவணிமாசத்தின சதுரத்தியினம சந்திரதரிசனம நிஷேதிக்கப்படடிருக்கினறது. விதியிலலை புருஷனுக்கும இனறைக்குச் சந்திரதரிசனங்கூடாதெனனுமநிச்சயமிருக்கினறது; இப்படியிருநதும, ஏதேனுமொருவிதத்தினால நேத்திரமான பிரமாணத்திறகுப் பிரமேயமான சந்திரனோடு சமபந்தமுணடாகிவிடில சந்திரஞானம அவசியம பிரத்தியட்சமாகினறது.

ஆதலால, ஞானம் பிரமாணபிரமேயங்களின அதீனமேயலலாமல விதியிச்சைகளினதீனமல்ல. ஒருவன் சாலிக்கிராமம் விஷ்ணுவினுருவமென்றுதியானஞ்செயயில், அவனுக்கு உத்தமமான பலமடையப்படுமே, அத்தியானததிலே சாஸ்திரப்பிரமாணத்தால விஷ்ணு

ரூபம சதுரப்புஜமூர்த்தியாகச் சங்கு, சக்கிர, கதை, பத்மம, இலகரு மி இவைகளோடு கூட அறியப்படுகின்றது; நேத்திரப்பிரமாணததா ல சிலையாக அறியப்படுகின்றது; அப்படியறியப்படினும் விதி,விசுவா சம, இச்சை இவைகளால சாலிக்கிராமம் விஷ்ணுவென்று தியானப பணணப்படுகிறது; அததியானம நாநாவிதமாம ஓரிடதது ஒன்றை யொன்றாகத்தியானிக்கப்படும; அது முன்சொன்ன சாலிக்கிராமத தை விஷ்ணுரூபமாகததியானிக்கப்படுவதாம இதனைப் பிரதிகத்தி யானமெனபா

வேறே வைகுணடலோகவாசியாகிய விஷ்ணுவைசசஙகுசககிரா திகளோடுகூடின சதுரபபுஜமூர்ததியாகததியானிக்குந்தியானம ஒன றையொன்றாகததியானிககுநதியானமலல தியேயாநுசாரததியான மாம. என்னை? வைகுணடவாசியாகிய விஷ்ணுவின்சொரூபம் பிர ததியடசமாகவோஇலலை கேவலம சாஸ்திரததாலறியப்படுகிறது; சா ஸதிரஙகள சஙக, சக்கிராதிசகிதமாகவே விஷ்ணுவின்சொரூபஙகூறு கின்றதாகலின, தியேயசொரூபததினநுசாரமாகவே அததியானமு ணடாகின்றதெனக. [தியேயம=தியானிககப்படுவது.]

விதி,விசுவாசம, இச்சைஇவைகளின்றித தியானமுணடாகாது, இவற்றுள, விதியாவது இவவாறுதியானஞ்செய்வாயாகவெனனும பு ருஷனதுபிரேரகவசனமாம, அவவசனததிலுள்ளசிரததையை விச வாசமெனபா. அநதககரணததினுடைய காமனுரூபமான ரஜோகு ணவிருததி இச்சையாம, இமமூன்றும, தியானத்திற்கேதுவேயலல மலஞானததிற்கேதுவலல;இனனும,தியானமஅடததினனுமுனனதாய ஞானததிலஅடததினபேடசையிலலை. என்னை?சிரததாந்தியேயாக ான சித்தவிருத்தியைத தியானமெனபா அஙகே விருததியிலவி டசேபமுணடாகுமாயின, அடததினால விருததியினஸ்திதி செ யயவேணடும. ஞானரூபமானவந்தக்கரணவிருத்தியினால தறகால ம ஆவரணமபஙகமாயிடில, விருததியின்ஸ்திதிக்கு உபயோகமிலலை, ஆகலின, அடததினபேட்சையிலலை. வைகுண்டவாசியானசதுர புஜமுடைய விஷ்ணுவின தியானமபோல நானபிரமமாகிறேனென னு நதியானமும் தியேயாநுசாரமாம்; ஆகலின், இதுபிரதிகத்தியானமல ல அகஙகிரகத்தியானமாம். தியேயசொரூபததைததனனோடே தமாகசசிந்திப்பதை அகஙகிரகததியானமெனபா

யாவனொருவனுக்கு அபரோட்சஞானமுண்டாகவில்லையோ! அவன் வேதத்தின் ஆக்ஞாரூபமானவிதியில் விசுவாசஞ்செய்து அடைதலினால் நிரந்தரம் நான்பிரமமாயினேனென்னும் விருத்திவிசேடமிதிரூபமான அநுக்கிரகத்தியானஞ்செய்யவேண்டுவது; அங்ஙனஞ்செய்யில் அவனுக்குஞானமுண்டாகி மோட்சமடையப்படும். "ஒன்றை யொன்றாவிவன்பாவிக்கும்" என்றது, சாலிக்கிராமத்தில்விஷ்ணுத்தியானம்போலப் பிரதீகமல்ல: வைகுண்டவாசியாகிய விஷ்ணுத்தியானம்போலத் தியேயாநுசாரமாம்; ஆயினும், அபரோட்சமாகும் அளவும் மனோமயமாகவிருத்தலின், அங்ஙனங்கூறினர்.

இவ்வாறு, மானசக்கிரியாரூபமான தியானத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் தாரதம்மியமிருத்தலின், இவ்விரண்டும் ஒன்றல்ல: விரோதியல்லாமையின், கர்மம் அஞ்ஞானத்தைக்கெடுக்கமாட்டாது; விரோதியாதலின், ஞானமே அஞ்ஞானத்தைக்கெடுக்குமென்பது. (௮௩)

(௨௨௬) [பொய்யானமருத்தலசலம் தாகசாந்திபண்ணிற்றென்பது ஓரிடத்துங் காணப்படாமையின், பொய்யானதியானம் மெய்யானமோட்சத்தை எங்ஙனந் தரற்பாலதாமென்று சங்கித்துச்சமாதானங்கூறுகின்றார்.]

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமுஞ் சத்திய மன்றெனறால், சருவ முத்தியுஞ் சத்திய மன்றென்று சங்கியாதேநீகேள், உருவங் கேட்டவன் றியானிக்கும் பொழுதிலவ் வுருவமலாலதுவமன்றே, உருவ மாகும்ப பொழுதுகண்ணுறுதகண்ட வுருவமலால் தவமாமே. (௮௪)

(இ-ள்) சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமும்-சாவ(வனார்த்தத்தின்றாம்சரூபமான)பிரமாவஸ்தாசுரூபத்தைத்தாராகின்ற(நிர்க்குணபிரமத்)தியானமும்,—சத்தியம் அன்று என்றால்-சத்தியமல்லவென்றுகூறிடின்,—சருவ முத்தியும்-சாவ (வனார்த்தத்தின்றாமசரூபமான)பிரமாவஸ்தாசுரூபமும்—சத்தியம் அன்று என்று-அசத்தியமாமென்று—நீசங்கியாதே-நீசங்கைசெய்யாதே;—கேள்-(அதற்குச்சமாதானங்கூறுதலை)கேட்பாய்.—உருவம் கேட்டவன்-சங்குசக்கிராதி

* அவஸ்தாநம = சொரூபஸ்திதிபெறல.

பின்னங்கேயுடையவிஷ்ணுவாதி உருவங்களை(ச்சாஸ்திரங்களாலும, பெரியோர்களாலுங்)கேள்விப்பட்டவன்—தியானிக்கும் பொழுதில்-தியானிக்குங்காலயில்,—அவ்வுருவம் வாஸ்தவம் அன்று-அவ்வுருவம (பாவனாமயமாகலின்,)சத்தியமல்ல :—உருவம் ஆகும்அப்பொழுது-(அப்பாவனையானது திடமாய்)அம்மூர்த்தி தானாகும்போது — கண்ணால் கண்ட உருவம்-நேத்திரப்பிரமாணத்திலுண்டாகுகின்ற அவ்வுருவமானது—வாஸ்தவம் ஆம-சத்தியமாம் ; (அதுபோலப்பிரமத்தைச்சாஸ்திரங்களும், பெரியோர்களுமுபதேசிக்கக்கேட்டவன் தியானிக்கும்போது பாவனைமாத்திரத்திற் பிரமமாயிருத்தலின், அப்பாவனாரூபப் பிரமம்சத்தியமல்ல: தியானபரிபாகவசத்தாலடையாநின்ற பிரமாவஸ்தாரூபமசத்தியமாம.)—எ-று.

தாஷ்டாந்தம், எஞ்சிநின்றதால், வருவித்தாம்.

சர்ப்பத்தின்றன்மசரூபம் எப்படி ரசரூபமோ ! அப்படிச் சாவவனர்த்தத்தின்றன்மசரூபம் பிரமமாவதால், "சர்வமூர்த்தி." என்றார்.

சாவவனர்த்தத்தின அபாவரூபம் பிரமமென்பதை முதற்படலத்தில, ௫௬-ம-செய்யுளின, விசேஷவுரையிற்காட்டினும்.

"உருவ மாகும்பொழுதுகண் ணாற்கண்ட வுருவம் வாஸ்தவமாம." என்பதற்கு, உ-ம. வாசிட்டம். "பிரம னுமே சிருட்டியெலாம பிறப்ப தெமபா லெனறுனனே, பிரம தான மனத்தாலே சிந்தித் துடவிற சிதைதயற, மரம தென்ன விருத்தனுமே வருகாட் பலபோய மனேபாவ, முரம தாகி யயனுரு ரொருப துலக மூனதான." எனவரும். மற்றுடவருவனவற்றூற்காண்க. (அச)

[பொய்யாகிய தியானத்திற்கு மெய்யாகிய மோட்சத்தைத்தரும்படியான திடத்துவமெப்படிக் கூடுமென் றூசங்கித்து அதற்குத் திருஷ்டாந்த முகத்தாற் சமாதானங் கூறுகின்றார.]

சடம தாகிய தியானமெய் யாகிய சர்வமூர்த் திகைகல்கும திடம தானதெப் படியெனி லைசவர் தியானமே பிறப்பாகும உடலு மானையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த வுடல்களா குவாமைகதா, தொடர்ப வஞ்சேடச் சொரூபமே தியானிக்கிற சொரூபமா குவர்மெய்யே. (அ௫)

(இ-ள்) சடமது ஆகிய தியானம்-பொய்யாகிய, நிர்க்குணத தி யானமானது—மெய் ஆகிய—சர்வ முத்தியை யன்றும்-என்ற, அனர்த தத்தின்றும்சரூபமான பிரமத்தினைவன்றிதியைத்தரும்;—இடமது ஆனது-இடத்தைபுடைத்தாயிருப்பது — எப்படி எனில்-என்னனமெ ன்றுசனிக்கில்,—அவர் அவர் தியானமே பிறப்பு ஆகும்-(மரணகா லத்திலுண்டாகின்ற)அவரவர்பாவனையின தாரமாகவே (அவரவர்க் கு)ஜன்மமாமென்றுசொல்லப்படும்.—(ஆகலின்,)மைந்தா—உடலம ஆசையால்தியானிக்கில்-சகுணப்பிரமப்பிராப்தியின் இச்சையோடு டி(ச்சகுணப்பிரமங்களை)த்தியானிக்கில்,—தியானித்த உடல்கள் ஆ குவர்-தியானித்தசகுணப்பிரமங்களாகுவா.—தொடர் பவம் கெட-அ நாதிகாலந்தொடுத் துவந்தஜன்மமானது (மீண்டுண்டாகாமல்) நாசமட குமபடி—சொரூபமே தியானிக்கில்- (நிர்க்குணப்பிரமப்பிராப்தியினி சசையோடுடி) நிர்க்குணப்பிரமசொரூபத்தையே தியானிக்கில்,— சொரூபம் ஆகுவர்-அந்நிர்க்குணப்பிரம சொரூபமேயாகுவா; —மெய யே-இஃதுண்மையே.—எ-று.

தியானமேபிறப்பாகுமென றுமபாடமுளது.

இது சுருதிஸ்மிருதிகளினசித்தாநதமாமெனபாா, "மெய்யே." என்றார்.

"அவ்வரவர் தியானமே பிறப்பாகும்." என்றதற்கு, உ-ம். பகவற் கீதை. "இந்த வுடலம் விடும்பொழுது யாவ னியாதொன் றினைநினை த்தா, னந்த வனவே யத்தப்பா வனையா லதனை யடையுமா, லெகத னியல்பே யெப்பொழுது மிதயத திடைகொண டென்பாலாகு, சிந தை யொமெம்மை யமர்தொடங்கி லதனு லெனையே சேருதியால்." எ னவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க.

(உஉஎ) [நிர்க்குணப்பிரமத்தியானத்தினாலேயே பிரமப்பிராப் திருபமான மோட்சமுண்டாமாயின், விசாரமும், விசார ஐக்கியஞானமும் எற்றிற்குவேண்டற் பாலவாமென்றுசங் கித்து அதற்குச்சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

பிரம ரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமமா குவரெ
ன்றால், ஈரச ரீரமாங் குரவனே விசாரமேன் ஞானமே னெ
ன்றிடே, பரம பாவனை யிரோட்சமாம் பின்பந்தம் பரோட்
சமே யபரோட்சம், நிர்வி சாரமா ஞானமா முத்தியாக் நிர்
வைவீ தறிவாயே. (அக)

(இ-ள்) பிரமரூபத்தைத்தியானித்தபேர்களும-(விசாரத்திற்க சமர்த்தர்களாய் நிர்க்குணப்) பிரமரூபத்தையே தியானித்தவர்களும —பிரமம் ஆகுவர் என்றால்-(தியானத்தின் பரிபாகவசத்தால் நிர்க்குணப்) பிரமரூபமாவரென்று கூறப்படுமோவின்,—ஈர சரீரம் ஆம் குரவனே-(அருளேதிரண்டு) மானுடவடிவமாக் வெழுந்தருளிய குருவே—விசாரம் என்-(ஞானஜனகமான) விசாரமெற்றிற்கு,—ஞானம என்-(நிரந்தரவிசாரப்பிரயத்தனத்தால் ஜநிப்பாநிற்கும்) ஞானமெற்றிற்கு—என்னுதே-என்று சங்கியாதே.—பரம பாவனை-பிரமத்தியானமானது—பரோட்சம் ஆம்-(முன்னேதியானிக்கும்போது) பரோட்சபுத்தியாம்:—பின்பு-(அத்தியானம் பரிபாகமான) பின்னர்,—அந்தப பரோட்சமே- அப்பரோட்சபுத்தியே—அபரோட்சம்-(உபாசனையின் சாமர்த்தியததால்) அபரோட்சபுத்தியாம்;—திர விசாரம் ஆம்-(இவ்வபரோட்சபுததியே) திரமான விசாரமுமாம்,—ஞானம் ஆம் - (மூலாவித்தையைநிவிர்த்திக்கத்தக்கதான) ஞானமுமாம்,—முத்தி ஆம்-மோட்சமுமாம்·—ஈது தீரவை அறிவாய்-இது (சுருதிஸ்மிருதிகளின்) சித்தாந்தமாமென்றறிவாயாக.—எ-று.

மானசக்கிரியாரூபமான நிர்க்குணவுபாசனைக்கு முத்தியின் சாதனத்தன்மை கூறிடின், விருத்தமாமேயென்னுஞ் சங்கைக்கு அவிருத்தமென்னுஞ் சகுணப்பிரமத்தினுபாசனையால் தாரகப்பிரமமாகிய சகுணப் பிரமத்தின் புத்தியுண்டாவதுபோல நிர்க்குணப்பிரமவுபாசனையின், சாமர்த்தியத்தால் மூலாவித்தையை நிவிர்த்திக்கவல்ல புத்தியுண்டாவதால விரோதமாகாதென்று பஞ்சதசியில் தியானதீபத்தில் வித்தியாரண்ணியசுவாமிகளருளிச்செய்திருப்பதுபோல,இவ்வாசிரியருங்கூறினரென்றறிக.

நிர்க்குணவுபாசனையின்முடிவில் விசாரமும், ஞானமுமுளவாகவின், முத்திக்கு அவை, இன்றியமையாதனவென்பது கருத்து.(௮௧)

(௨௨௮) [தத்துவஞானத்தாற் காரியத்தோடுகெட்ட அவித்தை நிவிர்த்தியாயினும் தத்துவஞானநிவிர்த்திக்கு வேறேகாரணங்காணப்படாமையின், அகண்டாகாரவிருத்தி என்னுங்கூறுமென்றுட்சேபித்து அது நிவிர்த்தியாகுந் தன்மையைத் திருஷ்டாந்தமுகமாகக்கூறுகின்றார்.]

வீட தாம்பரி பூரண சொரூப விருத்திஞா னமுங்
கூடிச், சேட மாகினு லகண்டமா மநுபவ சித்தியெப் படியெ
னருல், சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றம்பொடி தானும
ண்ணொடுமாயும், மூடி ஞானமு மறிவிலா மையைக்கெடுத்
தொக்கவே கெடுந்தானே. (௮௭)

(இ-ள்) வீடது ஆம் பரிபூரண சொருபத்தில்-முத்திருபமான பரிபூரணப்பிரமசொருபத்தில்—விருத்தி ஞானமும் கூடிச சேடம ஆகினுல்-(காரியத்தோடகூட அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திதத)அந்தக்கரணததின் விருத்திரூபமானதத்துவஞானமுங் கூடிச்சேஷமாயிருந்தால—அகண்டம் ஆம் அநுபவ சித்தி-அகண்டமாகியவநுபவசித்தி—எபபடி என்றல்-எங்ஙனமாமெனருட்சேபிக்கின்,— சாடி நீர் மணணைப் பிரித்த-குடசலத்திலுள்ள சேற்றை வேறுபடுத்திய—தேறறும பொடி தானும் மண்ணொடு மாயும்-கதகரேணுவும்அச்சேற்றோடு கூட எப்படிக்கெடுமோவப்படி—ஞானமும மூடி அறிவிலாமையைக கெடுதது-தத்துவஞானமும்பகைதது அஞ்ஞானத்தை நாசஞ்செய்து—ஒக்கவே தானே கெடும்- (அவவஞ்ஞானத்தோடு) கூடவேதானே நாசமாம்.—எ-று.

["அகண்டம்." என்பது, பேதரகிதம்.]

"தானே." என்றது, தத்துவஞானநிவிர்த்திக்குக் கதகரேணுவுருப்போலச் சாதனாந்தரத்தினபேட்சையினறென்பதை, விளக்கினறது.

மஹாவாக்கியவிசாரத்தால் ஜநியாநிற்கும அந்தக்கரணத்தின் பிரமாரூபமாகிய விருத்திஞானம் காரியத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தைநிவிர்த்திததுத் தானும்நசித்துப்போய் அகண்டைகரசப்பிரமமாத்திரம் சேஷித்திருத்தலால், அகண்டாநுபவசித்தி நிர்விவாதமாய்க்கூடுமெனபது கருத்து. (௮௭)

(௨௨௧) [இவ்வநுபவஞ் சீவன்முத்தர்கட்கெவ்வாறிருக்குமென்ருட்சேபித்து அஃதவர்பாலுள்ள தன்மையை புணர்த்துகின்ருர்.]

(இ-ள்) பிரமரூபத்தைத்தியானித்த பேர்களும-(விசாரத்திற்க சமர்த்தர்களாய் நிர்க்குணப்) பிரமரூபத்தையே தியானித்தவர்களும —பிரமம் ஆகுவர் என்றால்-(தியானத்தின் பரிபாகவசத்தால் நிர்க்குணப்) பிரமரூபமாவரென்று கூறப்படுமாயின்,—ஈர சரீரம் ஆம் குரவனே-(அருளே இரண்டு) மாறுடவடிவமாக வெழுந்தருளிய குருவே—விசாரம் என்-(ஞானஜநகமான) விசாரமெற்றிற்கு,—ஞானம என்-(நிரந்தரவிசாரப்பிரயத்தனத்தால் ஜநியாநிற்கும்) ஞானமெற்றிற்கு—என்றுதே-என்று சங்கியாதே.—பரம பாவனை-பிரமத்தியானமானது—பரோட்சம் ஆம்-(முன்னே தியானிக்கும்போது) பரோடசபுத்தியாம்:—பின்பு-(அத்தியானம் பரிபாகமான) பின்னர்,—அந்தப் பரோட்சமே- அப்பரோட்சபுத்தியே—அபரோட்சம்-(உபாசனையின சாமர்த்தியத்தால்) அபரோட்சபுத்தியாம்;—நிர விசாரம் ஆம்-(இவ்வபரோட்சபுத்தியே) நிரமான விசாரமுமாம்,—ஞானம் ஆம் - (மூலாவித்தையை நிவர்த்திக்கத்தக்கதான) ஞானமுமாம்,—முத்தி ஆம-மோட்சமுமாம்:—ஈது நிலை அறிவாய்-இது (சுருதிஸ்மிருதிகளின்) சித்தாந்தமாமென்றறிவாயாக.—எ-று.

மானசக்கிரியாரூபமான நிர்க்குணவுபாசனைக்கு முத்தியின் சாதனத்தன்மை கூறிடின், விருத்தமாமேயென்னுஞ் சங்கைக்கு அவிமுகதமென்னுஞ் சகுணப்பிரமத்தியுபாசனையால் தாரகப்பிரமமாகிய சகுணப் பிரமத்தின புத்தியுண்டாவதுபோல நிர்க்குணப்பிரமவுபாசனையின், சாமர்த்தியத்தால் மூலாவித்தையை நிவர்த்திக்கவல்ல புத்தியுண்டாவதால விரோதமாகாதென்று பஞ்சதசியில் தியானதீபத்தில் வித்தியாரண்ணியசுவாமிகளருளிச்செய்திருப்பதுபோல,இவ்வாசிரியருங்கூறினரென்றறிக.

நிர்க்குணவுபாசனையின்முடிவில் விசாரமும், ஞானமுமுளவாகலின், முத்திக்கு அவை, இன்றியமையாதனவென்பது கருத்து.(௯௧)

(௨௨௮) [தத்துவஞானத்தாற் காரியத்தோடுகூட அவித்தை நிவர்த்தியாயினும் தத்துவஞானநிவர்த்திக்கு வேறேகாரணங்காணப்படாமையின், அவண்டாதுபூதி என்னுங்கூடுமென்றுபசேபித்து அது நிவர்த்தியாகுந் தன்மையைத் திருஷ்டாந்தமுகமாகக்கூறுகின்றார்.]

வீட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில் விருத்திஞா னமுங் கூடிச், சேட மாகினா லகண்டா நுபவ சித்தியெப் படியெ னால், சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்தேற் றம்பொடி தானுமம ண்ணொடுமாயும், மூடி ஞானமு மறிவிலா மையைக்கெடுத் தொக்கவே கெடுந்தானே. (அஎ)

(இ-ள்) வீடது ஆம் பரிபூரண சொரூபத்தில்-முத்திரூபமான பரிபூரணப்பிரமசொரூபத்தில்—விருத்தி ஞானமும் கூடிச் சேடம ஆகினால்-(காரியத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்தித்த)அந்தக்க ரணத்தின் விருத்திரூபமானதத்துவஞானமுங் கூடிச்சேஷமாயிருந தால—அகண்டம் ஆம் அநுபவ சித்தி-அகண்டமாகியவநுபவசித்தி —எப்படி என்றால்-எங்ஙனமாமென்றுட்சேபிக்கின்,— சாடி நீா ம ணணைப் பிரித்த-குடசலத்திலுள்ள சேற்றை வேறுபடுத்திய—தேற் றும பொடி தானும் மண்ணொடு மாயும்-கதகரேணுவும அச்சேற்றோடு கூட எப்படிக்கெடுமோவப்படி—ஞானமும மூடி அறிவிலாமையைக் கெடுத்து-தத்துவஞானமும்பகைதது அஞ்ஞானததை நாசஞ்செய்து —ஒக்கவே தானே கெடும்- (அவவஞ்ஞானததோடு) கூடவேதானே நாசமாம்.—எ-று.

[“அகண்டம்.” என்பது, பேதரகிதம்.]

“தானே.” என்றது, தத்துவஞானநிவிர்த்திக்குக் கதகரேணுவுக்குப்போலச் சாதனாந்தரத்தினபேட்சையின்றெனபதை, விளக்கின றது.

மஹாவாக்கியவிசாரத்தால் ஜநியாநிற்கும அந்தக்கரணத்தின் பிரமா ரூபமாகிய விருத்திஞானம் காரியத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தைநிவி ர்த்தித்துத் தானுமழிந்துப்போய் அகண்டைகரசப்பிரமமாத்திரம் சே ஷித்திருத்தலால், அகண்டாநுபவசித்தி நிர்விவாதமாய்க்கூடுமென்ப துகருத்து. (அஎ)

(உஉக) [இவ்வற்பவஞ் சீவன்முத்தரிடத்தெவ்வாறிருக்குமெ னறுட்சேபித்து அஃதவர்பாலுள்ள தன்மையை புணர்த் துகின்றார்.]

இந்த நிச்சய முத்தரு ளநுபவ மிருப்பதெப் படியென்றால
சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவா
பந்த முத்திகண் மறந்துபோ முண்டென்று பலர்சொலி ன
கையாவர், அந்த ரத்தையுண் டுமிழ்ந்தோர் கொசுகெனு
மவர்களை நகையாரோ. (௮௮)

(இ-ள்) இந்த நிச்சய அநுபவம்-இந்நிச்சயரூபமான வகண்டாநுபவமானது—முத்தர் உள்-சீவன்முத்தரிடத்தே—இருப்பது-இருக்கின்றது—எப்படி என்றால்-எவவாறென்று நீ வினவிடில், — சிந்தை அற்ற-சிந்தனரூபமான துன்பமற்ற—பூமண்டல இராசனும்-சக்கிரவர்த்திராசாவும்,—சிசுவும்போல்-(அதி) பாலனும்போல—சுகம் ஆவார்-பரமாநந்தசொரூபமாகவேயிருப்பர்—பந்த முத்திகள் மறந்துபோம்-பந்தமுத்தி(ரூபமான பாவனாவிகற்பங்)களொழிந்துபோம்—உண்டு என்று-(பந்தமுத்திக)ளுளவாமென்று—பலர் சொலில்-பல(மதஸ்த)ர்கூறிடில்—நகையாவர்-(இஃதென்னை! நம்பிராந்தியென்று)நகையாகிற்பர்.— [இதற்குவமைகூறுகின்றார்.] ஓர் கொசுகு-(அற்பமான) ஜீவார்மசகமானது—அந்தரத்தை உண்டு உமிழ்ந்தது-(சர்வத்திரபரிபூரணமான)ஆகாசத்தை(யான்காண்) உண்டுகக்கிற்று—எனும் அவர்களை-என்றுகூறும்அப்பிராந்தர்களை—நகையாரோ-யாவர்நகையார்;(அதுபோல.)—எ-று.

சர்வபோகங்களாலுந் திருப்தனான சார்வபூமனானவன் மநுடாநந்தத்தினவதியையடைந்து வேண்டற்பாலனவான விஷயங்களின்மையின், இராகாதிரகிதனாய், ஆநந்தமூர்த்தியாயிருப்பதுபோலும், அதிபாலன் ஸ்தனபானஞ்செய்து திருப்தனானவனையிற்கிடந்து சிரித்துக்கொண்டு யானெனதென்பனமுதலியஞானமின்மையின், இராகாதிரகிதனாய்ச் சுகமூர்த்தியாகவேயிருப்பதுபோலும், பிரத்தியகபின்னபிரமசாட்சாத்காரமுடையோரும், நிருவிகற்பரூபமான நித்தியாநந்தத்தின்பரமகாஷ்டை*யான சீவன் முத்தித்தன்மையையடைந்து பரமாநந்தசொரூபராகவேயிருப்பரென்பார், "சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர்." என்றும, நித்தியமுத்த ஆன்மசொரூபர்களான சீவன்முத்தர் அந்தக்கரண

* காஷ்டை = அவதி.

தநில முன்பெத்தராயிருந்து பின்முத்தராகுமென்னுஞ் சிகற்பம் மறந்துமெழாமையின், "பந்தமுத்திகண் மறந்துபோம்." என்றும்பு திகரிருவர் ஓரிடத்துப்படுத்து ஒருவனித்திரைசெய்ய மற்றொருவன் விழித்திருந்தானுக: நித்திரைசெய்யாநிற்குமொருவன் கனவுக்கண்வந்து தன்னை வாய்திறக்கவொட்டாமலடித்துவுபத்திரவஞ்செய்து கை கால்களைக்கட்டிவிட்டுத் தன்னிடத்துள்ளநிதியைக்கவர்ந்துகொண்டு போவதாகஅந்நித்திராமோகத்திலுற்கண்டு அந்நித்திரையிற்றானே கட்டினையவிழ்த்துவிடவல்லோர் ஈண்டிலரோவென்று வெளிக்குக்கேடபக் கூப்பிட்டலறும்போது விழித்திருக்குமற்றொருவன், ஈதென்ன! பிராந்தியென்றுசிரிப்பதுபோலப் பரமார்த்ததிருஷ்டியிலில்லாத பந்தமுத்திகளையுண்டென்று பலமதஸ்தாகள்வியவகரிக்கில் அவாகளுடையபிராந்தியின் மகிமையை நாடிச்சிரித்தலின், "உண்டென்று பலர்சொலி னகையாவர்." என்றுங்கூறினா.

"அந்தரம்." என்றது, திக்குக், கால, தேசாதிகளால்அபரிச்சின்னமானசொரூபத்திற்கும், "கொசகு." என்றது, மணியின்கட்கடசதி ஏகதேசம்போல,அச்சொரூபத்தினகண ஏகதேசமாயுள்ள துச்சரூபமானமாயைக்கும் உபமானம். "பலா." என்றதால், மதஸ்தரென்றும.

மருவியாகந்தத்தினவதியையடைநதுள்ள இராசாவைப் போலவென்பது பாமரதிருஷ்டியைப்பற்றியஉபமானமாம: தத்துவதிருஷ்டியாலோவெனின்;—சீவன்முத்தருடையஆநந்தத்திற்கு அஃதுபமானமல்ல. "வாக்காணது யாதொன்றின்கட்செல்லாதுமீளுமோ." எனபதுமுதலியசுருதிகளால் இரணியகற்பாநந்தாந்தந்திவலையாம்: பிரமாநந்தமளவிறந்தமஹார்ணவமாம் எனப்பிரதிபாதிக்கப்படுதலின்; என்றுபெரியவாசிட்டத்தில் வியாக்கியானஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவவாறே, "பிணவா கந்தங்க ளுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல்பிரமாநந்தம்." என்று இப்படலத்தினூற்றமுப்பத்தோராவதுசெய்யுளிற் கூறப்பட்டிருப்பதுங்காண்க.

சர்வவர்த்தங்களும், அவைகட்குமுலமானசகலவிகற்பங்களுமொழிந்துபரிபூர்ண பரமாநந்தபராயதெனமான பிரமமாத்திரமாய் நிற்பதே அகண்டாநுபவமாமென்பதுகருத்து.

"சித்தை யற்றபூ மண்டல விராசனும்போல்." என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "அன்னான் சம்மா மழிவில்லா வான்மா வாய நின் றின்பமுறு, மென்று சிலமொன் றுப்பவனு மென்று சிலமொன் றண்புவனு, புன்று தெங்கா சிலமொருபா லுறங்கு வோனு மாங்கவனே, பொன்னூர் பூமி முழுதாளும் பூபா லனைப்போற் பொலிவுறுமால்." எனவரும். மற்றும்வருவனவுமறிந்துகொள்க. (௮௮)

(௨௬௦) [சீடனுக்கு இவைகண்டாநுபூதிசித்தித்தற்குச் சகத்தில் அநாதரபுத்தியுண்டாகவேண்டுமாதலின், அதற்கு வாசிட்டத்திற்கூறியுள்ள பாலகாக்கியாயிகைபோல ஓராக்கியாயிகை இங்கே கூறுகின்றார்.]

மலடி மைந்தனுந் தானுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி
இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசதம் விலைபேசிக்
கலக மாய்முயற் கொம்பினாற் குத்தியே கனைத்திரு வருமாண்டார்,
அலகை யாயினா ரெனும்விவ காரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே. (௮௯)

(இ-ள்) மலடி மைந்தனும்-மலடி (சன்ற) மகனும்,—தானுவில் புருடனும்-கட்டையிற்(றோன்றிய)புருஷனும்—வான் மலர் முடி சூடி-ஆகாய(த்திலுண்டாகிய)புஷ்பங்களை முடியில் (அலங்காரமாகச்) சூடிக்கொண்டு—இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே-விளங்குகின்றகந்தர்வ நகரத்திலே—சுத்திகை இரசதம் விலை பேசி-இப்பிவெள்ளியைவிலைகூறி—கலகம் ஆய் முயல் கொம்பினால் குத்தி-(அதனாற்)கலகமவிளைந்து சசவிஷாணத்தினால்ஒருவரையொருவர்குத்தி—கனைத்து இருவரும் மாண்டார் அலகை ஆயினார்-களை(மேலிட்டுமூர்ச்சி)த்து(வீழ்ந்து)இருவருமடிந்து (அதுதன்மரணமாகலின்,) பேயாயினர்—எனும விவகாரத்தை-என்றுகூறும் இவ்வழக்கை—அறிந்தவன் மயங்கான-(பொய்யென்றுதெளியாதபாலன் அல்லது)தெளிந்தவன்மயங்கான்.—எ-று.

கலக மாயினு ரிடையினிற் கயிற்றாற் கடித்திரு வருமாண்டா ர, என்றும்பாடமுண்டு.

*கந்தருவநகரம்-கந்தருவருடையநகரம்போலச் சூன்யவெளியிலுண்டானதில், புராகாரமாகத் தோன்றியமேகங்களாற் பண்ணப்பட்டவேறுபாடு.

கூறியவாக்ஞாயிகையில் அறிந்தவன்மயங்காமைபோல விவே கியாகியநீயும், துச்சமானசகத்தின்கண் மயங்காதிருவென்பது கருத்து. (அக)

(உகக) [பிரத்தியட்சாதிபிரமாணங்களால் அநுபவிக்கப்படாநி ன்றசகத்து, பாலகாக்ஞாயிகைபோலத் துச்சமென்பது எவவாற்றாலாமெனஉள்ளேசிந்தித்துக்கொண்டுஎன்றுங் கூறுதிருக்குஞ் சீடன்கருத்தினையுணர்ந்து காரணந்துச சமாகலின், காரியமுந்துச்சமாமென்று ஆசாரியர்கூறு கின்றார்.]

மாயை யென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகையெலாம பொய்யாமே, தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதி யும வேறுண்டோ, சேய சொாக்கமு நரகமு நன்மையுந தீமை யும பாராமல், தூய சத்துச்சித் தாநந்த பூரண சொருபமா யிருப்பாயே. (கூo)

(இ-ள்) மாயை என்பது பொய எனில-(சகத்திற்குஉபாதான காரணமான)மாயையென்றுசொல்லப்படுவதுயாது! அது(சுருதி யுத தி அநுபவங்களான்) மித்தையென்று சொல்லப்படுமாயின்,—அது பெற்ற வகை எலாம் - அம்மாயைகற்பித்தகூறுபாடுகளனைத்தும— பொய் ஆம்-(அதற்குமுன்னரே)மித்தையாம்.—(இஃதெதுபோலவெ னின்;)தாயை அன்றி-தாயையல்லாமல்—மக்களுக்கு-புத்திரர்க்கு— ஒரு பிறவியும் சாதியும்-ஒருஜன்மமும், ஒருஜாதியும்—வேறு உண் டோ-வேறேயுண்டாமோ(அதுபோலாம்;)—(ஆகவின்,)சேய சொாக் கமும் நரகமும்-செய்மையவானசுவர்க்கநரகங்களும்,—நன்மையும் தீ மையும்-நன்காயுள்ளன, தீங்காயுள்ளனவும் (ஆகியபிரபஞ்சமுழுவ தையும்,)—பாராமல்-(சத்தியமாகப்)பாராமல்(மித்தையென்றுபேட் சித்து —தூய சத்துச் சித்துஆநந்த பூரண சொருபம் ஆய் இருப்பா ய-சுத்தமான சச்சிதாநந்தபரிபூரண பிரமசொருபந்தானுய்நிற்பாய். —எ-று.

"வகையெலாம்" என்றது, மகதத்துவம், அகங்காரதத்துவம, ப ஞ்சதன்மாத்திராதிரூபங்களானசகத்தனைத்தையும்.

தாய் யானையாகில், கன்றும்யானையாய், தாய் பசுவாகில கன்றும்பசுவாய், தாய் புலியாகில், குட்டியும்புலியாய்ப் பிறக்கக்காணுடலின், "தாயையன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ." என்றார்.

"இதுவே நன்றி தன்றென்னு மிதுவே யித்தா யிடரொழுங்குக்கு." என்று வாசிட்டத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதால் துக்கனிவர்த்தியை யிச்சித்திருக்கின்றநீ காஞ்சனவியதிரிக்தமாகக் கடக மகுடாதி பூஷணங்களிலலாததுபோல அதநியஸ்தமானசக்து அதிஷ்டானவியதிரிக்தமாக இன்றென்று நிசசயித்துச் சகத்தென்னும்வாசனையை யொழிதலென்பார், "சேய சொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந் தீமையுபாராமல." என்றார்.

"தூய." எனபது, லட்சியார்த்தத்தைக்காட்டுகின்றது.
பொய்யில் உறக்கமும, மெய்யில் விழிப்புமாயிருவென்பதாம.()

(௨௩௨) [யாவர்க்கும நன்மைபயக்கத்தக்கனவான பிரபஞ்சஙகளை மித்தையெனறநாதரஞ்செய்யின், அஃதபராதமாமோவென்று சீடன வினுதல்.]

பங்க யாசனன் முதறபல தேவரும் பாருள பெரியோரும்
கங்கை யாதியாந தீர்ததமுந் தேசமுங் காலமு மறைநாலும
அங்க மாறுமந திரங்களுந தவங்களு மசத்திய மெனச்சொன்
னுல், எங்க ளுயக னேயதனுங்குற்ற மில்லையோ மொழியீரே.

(இ-ள்) பங்கயாசனன் முதல் பல தேவரும்-பிரமன்முதலியபற்பலதேவர்களும்,—பார்உளபெரியோரும்-பூமியின்கண்ணுள்ளபெரியோர்களும்,—கங்கை ஆதி ஆம் தீர்த்தமும்-கங்கைமுதலிய (புண்ணிய) தீர்த்தங்களும், — தேசமும் - (குருக்ஷேத்திரமுதலிய புண்ணிய)தேசங்களும்,—காலமும்-(அர்த்தோதயம்,மஹோதயமுதலிய புண்ணிய) காலங்களும்,—மறை நாலும்-இருக்குமுதலியவேதங்களுன்கும,—அங்கம்ஆறும்-(சந்தகற்பமுதலிய) ஆறங்கங்களும்,—மந்திரங்களும்-(பஞ்சாட்சரமுதலிய)மந்திரங்களும்,—தவங்களும்-(கிருச்சிரசாந்தராயணுதி)தவங்களும்—அசத்தியம்என்றுசொன்னுல்-பொய்யெனறுசொல்லில்,—எங்கள்நாயகனே-எங்கட்கிறைவனே—அதனுல்-தம

க்குறுதிவேண்டினேர் வழிபாடுசெய்து புண்ணியமெவிட்டுப் பாவமக ன்று பரகதியடையக்காரணமாய்க்கருதிசித்தமாயுள்ள வியர்வானபி ரபஞ்சங்களைப்பொய்யென்று சொல்லுதலால்—குற்றம் இல்லையோ-தோஷமில்லையோ —மொழியீர் - அதன் உண்மையையுரைத்தருள் வீர.—எ-று.

[அதற்குவிடைகூறல்.]

சொற்பனத்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது பிழையானல், அற்ப மாயையிற் றோன்றிய சகங்களை யசத தெனல் பிழையாமே, சொற்ப னத்தனிற் கண்டதைப் பொய் யென்று சொல்லலா மெனின்மைந்தா, அற்ப மாயையிற றோ ன்றிய சகமெலா மசத்திய மெனலாமே. (௩௨)

(இ-ள்) சொற்பனத்தனில் கண்டதை-சொப்பனுவஸ்தையிற காணப்பட்ட(பிரமாமுதலியதேவர்கள,கங்கைமுதலியதீர்த்தங்களாதி ய சொப்பனகருதி சித்தமான வியாவாகிய) பிரபஞ்சங்களை—பொய என்று சொல்வது-(சாக்கிரத்தில்விழித்தவன்) மித்தையென்றுகூறுவ து—பிழை ஆனல்-தோஷமாயின்,—அற்ப மாயையில தோன்றிய ச கங்களை-(மண்ணிற்கடசத்திபோலததனனில) ஏகதேசமானமாயையி லுண்டானபிரபஞ்சங்களை—அசதது எனல பிழை ஆம்-மித்தையெ ன றுசொல்லுவதுக்தோஷமாம்.—சொற்பனத்தனில் கண்டதை-சொ ப்பனத்தில்(யோக்கியதேச கால சாமக்கிரியின்றி நித்திராதோஷ சகி தவித்தையினுலுண்டாய்க்)காணப்பட்ட வியர்வானபிரபஞ்சங்களை —பொய் என்று சொல்லல் ஆம் எனின்-(சாக்கிரத்தில்விழித்தவன) மித்தையென்றுசொல்லலாம்;(அதனுற்றோஷமில்லை) என்றுசொல்லி டில,—மைந்தா-மகனே—அற்பமாயையில் தோன்றிய சகம் எலாம்-(பிரத்தியக்ஷபின்னபரமாண்மாவாகியதன்க)னேகதேசமாயையிற்றோ ன்றிய சகமனைத்தும்—அசத்தியம் எனல் ஆம்-(தன்னில்விழித்தஞா னிக்குமுயற்சியின்றியே மித்தையாகத்தோன்றுதலின், அவன்) மித் தையென்றுசொல்லலாம்;(அதனுற்றோஷமின்றென்றறிதி.)—எ-று.

சொப்பனத்தில் சித்திராமோகத்தாற்கண்டு யாவராலும்வழிபட டு வழிபாட்டிற்கேற்றபலன்களையடையத்தக்கனவானசுராதிகள் சா க்கிரத்தில் விழிக்கில் அசத்தாய்ப்போதலின், அவைகளையசத்தென்

று சொல்லுதல் அபாரதமாகாததுபோலச் சுத்தப்பிரமத்தில் ஏகதே சகற்பிதமான ஞானாஞ்ஞானமாகிய சித்திரையிலும் கற்பிக்கப்பட்டு வழிபட்டுவந்த ஈசுராதிகள் ஞானமாகிய சாக்ஷித்தில் அசத்தாயப் போதலின், அசத்தியமென்றுசொல்லுவது அபாரதமாகாதென்பது.()

"அற்பமாயை." என்றதற்கு,உ-ம். பஞ்சதசி. "பிரமத்தோ ரிட நதல வாது பிறங்குறு தன்ன தெவரும், வருபுட சத்தி மென்மை ம ணனினி னிகழு மாபோ,லொருபத மனைத்தா மீதி னுளிருமப் பத மற றுண்டு, சுருதியோ ரிடத்து மாயை தன்னிடு டென்றுஞ் சொல லும." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க.

[அபராதமாகாதென்பதைத்தானே இன்னும் வற்புறுத்துகினறுா.]

பொய்யை மெய்யென்ற மூடாபுண் ணியரென்று புராண ங்கூட பிடுமானுல், மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்ற ஙகளை விதித்தசாத திரமுண்டோ, பொய்ய தேதெனி னுமரு பஙகளாம பூதமா கியமாயை, மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா ந நதமாய் வியாபிககு மானமாவே. (௯௧)

(இ-ள்) பொயயை மெய என்ற மூடர்-(சுருதியுத்தியநுபவசித்தமான அத்வைததததை அநாதரவுசெய்து சுருதியாதிகளால்)மித்தை யெனறுநிஷேதிக்கப்பட்டதொயதத்தைச சத்தியமென்றுகூறுகிறவ ம(சாங்கியகணுதமுதலிய மதாநுசாரியரான) மூடரை—புண்ணியா எனறு-தா்மவான்களென்று—புராணம் கூட்டிடும் ஆனுல்-புராணஙகூ றுமாயின, — மெய்யை மெய் என்ற ஞானிக்கு-(சுருதியாதிகளாற சித்தமான) அதவைதத்தைச்சத்தியமென்றுகூறுகிற்கும்ஞானிக்கு— குறறங்கள் விதித்த சாத்திரம் உண்டோ-அபராதங்களைவிதித்த சாஸ திரம ஏது(இல்லை:)—பொய்யது ஏது எனில்-மித்தையாவதுயாதெனி ல,—நாம ரூபங்கள் ஆம் பூதம் ஆகிய மாயை-நாமரூபங்களான பூத பௌதிகரூபமாகியமாயையாம்;—மெய்யது ஏது எனில்-சத்தியமாவ தியாதெனில்,—சத் சித் ஆநந்தம் ஆய்-சச்சிதாநந்தரூபமாய்—வியா பிக்கும ஆன்மாவே- யாவுமிடத்தும் வியாபித்திருக்கும் பிரத்தியகா னமாவே.—எ-று

சுருதி, யுத்தி, பிரமவித்துக்களநுபவம் இவைகளான் மித்தையென்று நிஷேதித்த பிரமாமுதலியதேவர்கள், பெரியோர்கள், கங்கைமுதலியதீர்த்தங்கள், தேசங்கள், காலங்கள், வேதங்கள், அங்கங்கள், மந்திரங்கள், தவங்கள்முதலியவற்றைச் சத்தியமென்று நிச்சயித்துத் தீர்த்தமாடல், சேவை, அர்ச்சனை, தானம், தவம், மகமுதலியவற்றைச் செய்யாநிற்கும் பரமார்த்தவறிவினைமையரையே தாமவான்களென்று புராணங்கடிக்குமாயின் என்பார், "பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண்ணியரென்று புராணங்கட்பிடமானால்." என்றும், பரமார்த்தஞானியைச் சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாச, புராணாகமங்கடிக்கக்கண்டேமல்லது நிந்திக்கக்கண்டிலேமென்பார், "மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாஸ்திரமுண்டோ." என்றுங்கூறினார்.

"ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாஸ்திரமுண்டோ." என்பதற்கு, உ-ம். பிரமகீதை. "ஈசனு ஞானி யிருந்துழி யிடத்தே யிருப்பது முத்திதா னந்தத், தேசிக னேவல் செய்பவன் காலன் சென்னியி லிருப்பது மன்னி, மாசிலாப் பரம ஞானியா முனிக்கு மகேசனு மொப்பலன் மதிக்கி, லாசிலா வரியு மொப்பல னனு மொப்பல னே யெரப்பாரே" எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காண்க. (௩௩)

(௨௩௩) [மாயைமித்தையென்பதை நன்குயறிந்து அதனை யகற்றுதற்பொருட்டு அதனது சொரூபமுதலியவற்றை வினுதல்.]

மாயை யென்பதே துடையரா ரெப்படி வந்தது வருவா னேன, மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவிரண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே, மாயை யென்றமே கங்களுக் கொருசண்ட மாருத குருமூர்த்தி (௩௪)

(இ-ள்) மாயை என்பது-மாயையென்றுசொல்லப்படுவது — எது-எப்படிப்பட்டசொரூபமுடையது? —உடையார் ஆர்-(சீவேசருள் அதனை அபிமானவாசிரயமாக)வுடையோராயாவர்?—எப்படி வந்தது-(ஆரம்ப, பரிணாம, விவர்த்தபட்சங்களுள்) அதனதுற்பத்தி எவ்வாறு?— வருவானேன்-என்ன காரணத்தால் (எனக்கு) வந்தது?

—மாயை என்பது- மாயையென்றுசொல்லப்படுவது— பிரமத்தின் வேறு எனின்-பிரமத்தைப்பார்க்கிலும் பின்னமென்றுசொல்லில்,— வஸ்துவும் இரண்டு ஆமே-பிரமமும் (தம்பதிபோல) உபயமாமே!— மாயை என்பதும் பிரமமும்-மாயையும், பிரமமும்—ஒன்று எனின்- அபின்னமென்றுசொல்லில்,—வஸ்துவும் பொய் ஆமே-பிரமமும் (உப்பளத்தில் வீழ்ந்தமாங்கனிமுதலியவை தமது தன்மைபோய் அவ்வுப்பாவதுபோலத் தனது சச்சிதாநந்தசுபாவங்கெட்டு) அசத்துச்சடதுக்கமாமே!—மாயை என்ற மேகங்களுக்கு-மாயையென்றுசொல்லப்பட்டமேகங்களைப்போக்குதற்கு — ஒரு-ஒப்பற்ற—சண்ட மாருதக் குருமூர்த்தி-சண்டமாருதமென்றுசொல்லுங்குருவே.—எ-று.

“மாயை யென்ற மேகங்களுக்கு.” என்றுபன்மைகூறினது மாயையானது ஆவரணம், விக்ஷேபமெனனும் இருகூறுயிருத்தலினென்க. சொரூபத்தை ஆச்சாதனஞ்செய்தலின் மாயையை, “மேகம்.” என்றும், உபாயத்தால் அதனைநிவர்த்திக்கும் சாமர்த்தியமிகுந்துடைமையின் குருவை, “சண்டமாருதம்.” என்றுங்கூறினன். (௩௪)

(௨௩௪) [அறுவகைவினாக்களுள், முதனான்குவினாக்களுக்கு உத்தரங்கூறுகின்றார்]

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடிவாகும், இதுத னக்குள துடலியா னுலகுமெய் யெனுமவ ருடையோர்கள், கதையி லாதபொய் வந்திப் படியென்று கண்டபே ரிலைமந்தர், விதன மாயையேன் வந்ததென் றூற புத்தி விசாரமற் றதனாலே. (௩௫)

(இ-ள்) அதனை-அம்மாயையை—இன்னது என்று-(பின்னம், அபின்னம், பின்னாபின்னம், சத்து, அசத்து, சதசத்து, சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவநிரவயவமெனனும் இவற்றுள்,) இத்தன்மைத்தான சொரூபமுடையதென—உரைத்திடப் படாமையால்- நிச்சயித்துச் சொல்லக்கூடாமையின்,— அவாச்சிய வடிவு ஆகும்-அநிர்வசனீய சொரூபமாம்—இது தனக்கு உளது-இப்புத்திராதி க்ஷேத்திராதிதனக்குடையன—உடல் யான்-இத்தேகம் நான—உலகு மெய்-பிரபஞ்ச சத்தியம்—எனும் அவர் உடையோர்கள்-என்னும்(அபிமானமுடைய)சீவர்களே அதனையுடையவர்கள். —கதையிலாத பொய்-வார்த்தை

ல (சத்தசத்தென்று) வசனித்தற்கில்லாத அம்மாயை—வந்தது இப்படி என்று-(அநாதியாகலின்,)அஃதுண்டானது(ஆரம்பம்,பரிணாமம், விவர்த்தமென்னும் பட்சத்திரயங்களுள்,) இவ்விதமாமென்று—கண்டோர் இலை-கண்டவர் (ஒருவரும்)இலர்.—மைந்தா-மைந்தனே—விதன மாயை-(அசத்துச்சட) துக்காத்மகமான மாயை—என வந்தது என்றால்-(எனக்கு)என்னகாரணத்தாலுண்டாயிற்றென்று (நீ) சங்கிக்கில,—புத்தி விசாரம் அற்றதனால்-(உன்)புத்தியின்கண்(யாமார்? சகத்தேது? என்னும்)விசாரமின்மையினாலே(வந்ததுஎன்றறிதி).—எ-று.

(௨௬௫) அஞ்ஞானம், அவித்தை, மாயை, பிரகிருதி, சத்தியென்பன ஒருபொருட்சொற்கள். மாயை, அவித்தையின் பேதவாதம் ஏகதேசிகள் மதம். நையாயிகா முதலியோர், ஞானாபாவத்தையே அஞ்ஞானமென்பர்; சித்தாந்தத்தில் ஆவரண, விட்சேபசத்திகளையுடைய அநாதிபாவரூபபதார்த்தம் அஞ்ஞானம்.

அவ்வஞ்ஞானமும், சேதனத்தோடபின்னமோ? அபின்னமோ? எனின்;—அவ்விரண்டுபட்சமுங்கூடாது. எனனே? ஏண்டு நாநா அற்பமுமில்லை என்பதுமுதலியசுருதிவசனத்தால் சேதனத்தோடபின்னமென்பது நிஷேதிக்கப்படுகிறது. சடசேதனங்கட்கு அபேதங்கூடாமையின், அபின்னமென்பதுங்கூடாது. பின்னத்துவ அபின்னத்துவங்கள் பரஸ்பரம் விரோதமாகலின், அஞ்ஞானம் சேதனத்தோடு பின்னாபின்னமென்பதுங்கூடாது.

அப்படியே அத்வைதபிரதிபாதகசுருதி விரோதத்தால அஞ்ஞானத்திற்குச் சத்ரூபத்தன்மைகூடாது பிரபஞ்சத்தின்காரணத்தன்மைகூடாமையின், துச்சத்துவரூப அசத்ரூபத்தன்மைகூடாது பரஸ்பரம் விரோதிதர்மங்கள் ஒன்றனகட்சம்பவியாமையின், சதசத்தென்னல்கூடாது.

அப்படியே அஞ்ஞானத்தைச் சாவயவமென்று ஒப்பிடில, நியாயமத்தில திரவியவாரம்பக உபாதானத்தை அவயவமென்றனர். சாங்கியாதிமதத்தில் திரவியரூபபரிணாமமுடையவுபாதானத்தை அவயவமென்றனர். உபாதானத்தையே அவயவமென்னில, சத்தத்திற்கு உபாதானவாகாசமும சத்தத்திற்கவயவமாம அப்படியே தமதுகுணம

கிரியைகட்கு உபாதானகாரணமான கடாதிகளும் உருவமுதலியகுணங்கட்கும், சலனரூபமானகிரியைக்கும் அவயவமாம். ஆதலால், திரவியவுபாதானகாரணத்தை அவயவமென்றனர். அந்நியங்களின் உபாதானத்தை அவயவமென்கிலர்; அவயவத்தினின்றும், ஜந்நியமானதைச் சாவயவமென்பர். அவித்தை திரவியமாயின், சாவயவத்தன்மைகூடும்; திரவியம், திரவியத்துவமிரண்டும் அதற்குப்பொருந்தாது. என்னை? நித்தியவநித்தியபேதத்தால் திரவியம் இருவகைத்தாம். அவித்தையை நித்தியத்திரவியரூபமாகவொப்பிடில், சாவயவத்துவமென்றுசொல்லுதல் அசங்கதமாம். அப்படியே ஞானத்தால் அவித்தைநாசமாகவேண்டுவதில்லை. அநித்தியத்திரவியரூபமாகவொப்பிடில், அதனவயவமும் ஆன்மாவினும்பின்னமாகலின், அநித்தியமேயாம். அவயவத்தினவயவமும், அநித்தியமாவதால் அநவஸ்தாதோஷம் வரும். அந்தியவவயவத்தைப்பரமாணுவைப்போல நித்தியமாகவொப்பிடில், அதனைத்தப்பிரதிபாதகசுருதிவசனத்திற்கு விரோதமாம். நியாயமதத்தில் பரமாணுவையும், சாங்கியமதத்தில்பிரதானத்தையும் நித்தியமாகவங்கீகரித்திருப்பது சுருதிவிருத்தமாம்; இவ்வாற்றால், திரவியத்துவத்தினபாவத்தால் அஞ்ஞானத்தில் சாவயவத்துவங்கூடாது. அப்படியே உபாதானத்தன்மைகூடாமையின், அஞ்ஞானம் நிரவயவமென்றுசொல்லுதலுங்கூடாது. சாவயவமே உபாதானகாரணமாம். நியாயமதத்தில் சத்தத்திற்குபாதானகாரணமான ஆகாசம் நிரவயவமென்றொப்பினர், அதுவும் ஆன்மாவினின்றும், ஆகாசமுண்டாயிற்றென்னுஞ் சுருதிக்குவிருத்தமாம். அப்படியே துவியணுகத்தின் உபாதானகாரணமானபரமாணு நிரவயவமென்றொப்பினர்; அதுவும் நிரவயவபரமாணுவின் சமயோகங்கூடாதென்பதுமுதலிய தோஷத்தால் சூத்திரகாரர் சாரீரகசாஸ்திரத்தின், துவிதீயஅத்தியாயத்திலுள்ள துவிதீயபாதத்தில், நிஷேதித்திருக்கின்றனர். ஆதலால், பிரபஞ்சத்தின் உபாதானமான அஞ்ஞானத்திற்கு நிரவயவத்தன்மைசம்பவியாது. அஞ்ஞானத்திற்குப் பிரபஞ்சத்தின் உபாதானத்தன்மை மாயையைப் பிரகிருதியென்றறியத்தக்கதென்னுஞ்சுருதியில் பிரசித்தமாயிருக்கிறது. மாயை அஞ்ஞானங்கட்குப்பேதமில்லை.

இவ்வாற்றால், அஞ்ஞானத்திற்குச் சாவயவத்தன்மை அல்லது, நிரவயவத்தன்மைகூடாது. அப்படியே பரஸ்பரம்விருத்தமான உபயரூபத்தன்மையுங்கூடாது.

இப்படி எவ்விததர்மத்தினாலும், அஞ்ஞானத்தின் நிரூபணம் அசக்கியமாவதால் அதனை அநிர்வசனீயமென்றனர்.

அநிர்வசனீயமான அஞ்ஞானம் அநாதிபாவரூபபதார்த்தமாமென்று அதற்குப்பாவரூபத்தன்மைசொல்லுவதால் சத்துரூபத்தன்மையும் சித்திக்கிறது; சத்துரூபத்தன்மைநிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அங்ஙனங்கூறுதல் கூடாதேயெனின்;—அதற்குச்சமாதானம்.

அஞ்ஞானம் சத்து விலட்சணமெப்படியோ! அப்படியே அசத்து விலட்சணமுமாம். ஆதலால், அபாதிதரூபசத்துவமோ அஞ்ஞானத்திலில்லையாயினும், துச்சரூபமான அசத்தினும் விலட்சணத்தன்மைரூபமான சத்துவம் அஞ்ஞானத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது, இக்காரணத்தால், சத்து அசத்தினும் விலட்சணமான அநிர்வசனீயம் அஞ்ஞானமாம். சர்வதாவசனத்தின்கோசரம் அநிர்வசனீயமல்ல; பாரமார்த்தசத்ரூபப்பிரமத்தின் விலட்சணமும், சர்வதாசத்தாஸ்பூர்த்திசூனிய சசசிருங்காதி அசத்தின் விலட்சணமுமே அநிர்வசனீயசத்தத்தின் பாரிபாஷிகவார்த்தமாம் ஆதலால், அநாதிபாவரூபத்தன்மையதெனல் கூடும்.

உற்பத்தியின்மையின், அநாதியாம் கடம்போல அவயவசமேதரூபமான சாவயவமல்ல அந்தகாரம்போலச் சாம்ஸ*மாம்; ஆகலின், சர்வதா†வசனத்திற்கோசரமென்றது, "அதனை யின்னதென்றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடிவாகும்." என்றும், அகந்தை மமதையோடுகூடி அசத்தியமானபிரபஞ்சத்தில் சத்தியத்துவப் பிராந்தியையுடையசீவரிடத்து நான்அஞ்ஞானியெனனும் அநுபவங்காணப்படுதலின், "இது தனக்குள தடவியா னுலகுமெய் யெனும் வருடையோர்கள்." என்றும், ஆதியின்மையின், அநாதி உற்பத்திக்கு ஆதியென்றுபெயர்; மாயையின் உற்பத்தி அங்கீகரிக்கில் புத்திரனிலின்றும் பிதாவினுற்பத்திகூடாததுபோல மாயாகாரியமானபிரபஞ்சத்தில் நின்றும் மாயைக்கு உற்பத்திகூடாது. சேதனத்தினின்றேமாயைக்கு உற்பத்தியொப்பவேண்டும். அங்கே சீவபாவமும், ஈசுரபாவமும் மாயையின்காரியமாகலின், மாயைசித்தியாமற்சீவேசுரரு

---

*சாம்ஸம் = அம்ஸத்தோகூடினது; அம்ஸம் = கூறு.

†சர்வதா = சர்வப்பிரகாரம்.

ருவம் சித்தியாது; ஆதலால், 'ஜீவசேதனம், ஈசுரசேதனங்களிலின்
றும் மாயையினுற்பத்திகூறுதல்கூடாது. சுத்தசேதனமோ' அசங்
கமாயும், அக்கிரியமாயும், நிர்விகாரமாயும் இருப்பதால் அதிலின்று
ம் மாயையினுற்பத்தியொப்பிடில், விகாரியாம்; அன்றியும், சுத்தசே
தனத்தினின்றும் மாயைஉற்பத்தியாமேல், மோட்சத்தைக்கண் பின்
னரும் மாயையுண்டாகாநிற்கும், அஃதுண்டாகவே, மோட்சநிமித்த
மானசாதனங்கள் நிஷ்பலமாம்' இவ்வாற்றான், மாயை உற்பத்திரகி
தமாயிருத்தலின், "கதையி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று கண்
டபேரிலை" என்றும், பாலனுக்கு, அவிவேகத்தால் வெறும்பொய்யா
னபேய்த்தோற்றமுண்டாவது போல அசத்துச்சடதுக்காத்மகமான
மாயை அவிவேகத்தாற்றோன்றுவதால், "விதனமாயையென வந்த
தென்றுற்பத்தி விசாரமற்றதனாலே" என்றுங்கூறினார் ["விதன
ம்" என்றதனால், அசத்துசசடங்களவரு வித்தாம்] (௩௫)

(உ௩௬) [ரு-ம், சு-ம்-வினாவிற்கு உத்தரங்கூறத்தொடங்கிப் பிர
மத்தினசத்தி காரியரூபமான லிங்கத்தாலறியற்பாலதென்த
திருஷ்டாந்தமுகமாகக்கூறுகின்றார்.]

அருவ மாகுமா யாவிவித் தைகள்வி ளையாடுமுன் றெரியாவே
உருவ மாம்பல கந்தாப்ப சேனையா யுதித்தபின் வெளியாகும்
பிரம சத்திக ளநந்தமா மதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே
பரவு பூதங்கள் கண்டது மானத்தாற் பலருக்கும் வெளியாமே.

(இ-ள்) மாயாவி-இந்திரஜாலமறிந்தவனுடைய — அருவம் ஆ
கும் வித்தைகள்-அருவமாகிய (மணிமந்திராதிரூபமான)மாயாசத்தி
கள் — விளையாடும் முன்-(கந்தாவநகரமுதலானதைக் காட்டி அவன்) வி
ளையாடுதற்குமுன்னே—தெரியா-(ஒருவருக்கும்)தோன்றாதனவாய—
உருவம் ஆம் பல கந்தாப்ப சேனை ஆய்-உருவமாகிய பற்பலவானகந்தா
வசேனைகளாகி--உதித்த பின் வெளி ஆகும்-உண்டானபின (யாவர்க்கு
ம்) தோன்றாநிற்கும்;—(அதுபோல)பிரம சத்திகள் அநந்தம் ஆம்-பிர
மத்தினசத்திகள் அநேகமாம்;—அதைக் கண்டு பிடித்திடல்-அவைக
ளைக்கண்டறிந்திடல்—கூடாது-(ஒருவருக்கும்)கூடாது.—பரவு பூத
ங்கள் கண்ட-எங்குமவிரிந்துள்ள (ஆகாசாதி) பூதங்களைக்கண்டு அது

மானித்த—அநுமானத்தால்-இலிங்கஞானத்தால,—பலருக்கும வெளி ஆம-யாவாக்கும (அசசததிகள்)வெளியாகும.—எ-று.

சத்திகள காரியத்திற்குமுன ஒருவராலுமறியக்கூடாமையின், காரியரூபமானவிங்கத்தால் அறியலாயினவென்பதாம.

"பிரம சததிக ளநந்தமாம்." எனபதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "முழுதுசத தியுமாய்ப் புரணமா யெனறு முடிவறு பிரமமா வதுதான, பழுதினஞா னிகடம மனமலா திலலை பரமமா யிதிலிலா திலலை, யெழுதருஞ் சத்தி யாவுமா யிலஙகு மிவைகளோா காலமொன றுளதாம, வழுவிலாப் பிரம முடையசிற சததி மறிதரு முடல்களிற றோனறும்."எ-ம், "காற்றிலே யசைவுஙகலலிலே திடமுங கனலிலே சூடுமெவான் றனிலே, தோறறலா மையுநன னீரிலே நெகிழவுந் தொலைவுறுமாய்விலே மாயவு,முறறமாம விதையின மரஙகளும போல வுளளுறை பிரமசத திகடா, மாற்றலசால கால தேசசித திரததர் லவனியிற சாலிபோற றோன்றும " எ-ம வரும. மறறுமவருவனவறறுறகாணக. (௧௬)

[சததிகளநுமானததாலறியறபாலனவலலது, பிரததியடசமாகாவெனபதைத திருஷடாநதமுகமாக வறபுறுத்து கினறாா.]

காரி யங்களுஞ் சததியா தாரமுங் காணுமற றதுமாயம்
பாரி னின்றமா யாவியுஞ் சேனையும பாாபபவா கண்காணும
வீரி யந்திகழ் வித்தையா யினசததி வெளிபபடா ததுபோலே
பேரி யறபிர மத்துக்கு முலருககும பிறிதுசத திகளுண்டே.(

(இ-ள) பாரில னிறற மாயாவியும-பூமியினகண் கிற்கினற இநதிரசாலமறிந்தவனும்,—சேனையும-(அவன இந்திரசாலசததியினால் ஆகாசத்தின்கட்டோற்றுவிக்கின்ற கந்தர்வ)சேனைகளும்—பாாப்பவா கண் காணும-பார்ப்பவர்களுடையகணகளுக்குவெளியாகும.—வீரியம திகழ் பராக்கிரமமுடையதாய் விளஙகுகினற—வித்தை ஆயின சததி-இந்திரசால வித்தைரூபசத்தியானது— வெளிப்படாது-(பாாபபவாகண்களுக்கு) வெளியாகக்காணப்படாது;—அதுபோலே-அதநிருஷ்டாந்தம்போலவே,—சத்தி காரியங்களும்-மாயாசத்தியின காரியஙக(ளான ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சங்க)ளும,—சததி ஆதாரமும-மாயா

சத்திக்காரியமுமான பிரமமும—காணும-(பார்ப்பவர்களுக்)காணப்படு ம;—மறறது மாயம-(காரியத்திற்கும்,ஆதாரத்திற்கும விலட்சணமா ன)சத்தியானது காணப்படாது.--போ இயல பிரமத்துக்கும-மறைந்து வமானசுபாவமுடைய (ஆதாரமாகிய) பிரமத்திறகும,— உலகுக்கும -(காரியமாகிய) சகத்திற்கும—பிறிது சத்திகள் உணடு-விலட்சணமா க (அநந்த)சத்திகளுளவாம்.—எ-று. (௬௭)

[“மாயை யெனபது பிரமத்தின வேறெனின வஸ்துவு மிரண்டாமே, மாயை யெனபதும பிரமமு மொன்றெனி ன வஸதுவும பொயயாமே” என்று-௬௪-மசெய்யுளில சீடனவினவியவினாவிற்கு உத்தரங்கூறுகின்றார்.]

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே றன்றுகாண் சத்தனு மாயாவி வித்தைகாட்டிய விந்திர சாலம்பொய வித்துவான் மெய போலப, புத்தி மைந்தனே சத்திமா னாகிய பூரண வான்மா வின், வத்து நிரணயஞ் சொன்னதிட் டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே. (௬௮)

(இ-ள்) சத்தி- (இந்திரசால)சத்தியானது—சத்தனைத் தவிர- (அதையுடையவனை) இந்திரசாலக்காரனைத்தவிர—வேறு அன்று காண-பின்னமல்ல—சத்தன் ஆம் மாயாவி-சத்தியையுடையவனான இந்திரசாலக்காரன— வித்தை காட்டிய- இந்திரசாலவித்தையாற றோற்றுவித்த--இந்திரசாலம பொய்-இந்திரசாலம்பொய்யாய்,—வித்துவான மெய போல-இந்திரசாலக்காரனமெய்யாயிருப்பதுபோல— புத்திமைந்தனே-அறிவுடையமைந்தா—சத்திமான் ஆகிய-சர்வசத்தி மானாகிய—பூரண ஆனமாவின்-பரிபூரணஆன்மாவினுடைய—வஸ்து நிரணயம-வாஸ்தவநிரணயத்தை— சொன்ன திட்டாந்தத்தின் வழி- சொலலியதிருஷ்டாந்தவாயிலாக—கண்டு-(இந்திரசாலியினுடையஇ ந்திரசாலசத்தியைப்போல அநிர்வசனீயசொரூபமாகியமாயாசத்தியு ம பிரமத்திற்குப்பின்னமல்லாமையின்,வஸ்துவுக்தொய்தமலல இந்தி ரசாலம்பொயயாய் இந்திரசாலிமெய்யாயிருப்பதுபோலப் பிரபஞ்சம ஓரவத்தையிற்கண்டது மற்றோரவத்தையிற்காணாதழிதலின், அசத் தியமெனறும, பிரமம அசங்கமாதலால அவைகளோடழியாமல்

சாட்சியாயிருத்தலின், சத்தியமாமென்றும்) அறிந்து—தெளிவாய-(பின்னமெனின், வஸ்துவுந்தொய்தமாமே அபின்னமெனின், வஸ்துவும பிதைையாமேயெனனுஞ்)சந்தேகமொழிவாயாக.—எ-று.

"புத்திமைந்தனே." என்னுஞ்சமபோதனையில, புத்தியெனனுமவிசேஷணத்தந்து பொருணிச்சயத்திற்கு முக்கியகாரணமான அறிவினையுடையையாதலால, இனக்கஃதரிதல்லவெனபதைக் குறிபபித்தறகெனக.

["பூரணவானமா." எனபது, பிரமத்தினுடைய பாரமார்த்திக ரூபம். "சத்திமான." எனபது, அதற்கே சோபாதிகரூபமாம.]

கானறசலத்தால் ஊஷரபூமிநனையாததுபோல,மாயையால பிரமத்தினசொரூபம ஹானியாகாது. மாயையும, மாயாகாரியப்பிரபஞ்சமும் பிரமமேயலலாமலவேறிலலையெனபது கருத்து. (௧௦)

(௨௬௭) [முன அனுமானத்தாறசாதித்த சத்தியை இனனும, சங்கித்து உணாததுகினறா]

இலலை யாகிய சத்தியை யுண்டெனப தெப்படி யெனக்கேட்கில், புல்லை யாதியா மசேதனப பொருளெலாம் பூத்துக்காய்ப்பன பாராய், நல்லை யாமக னேயதிற சிறசத்தி நடந்திடா திருந்தக்கால், தொல்லை யாய்வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள வேறுமே. (௧௧)

(இ-ள்) இல்லை ஆகிய சத்தியை-(பிரமத்தைத்தவிர)வேறிலலையெனனுஞ்சத்தியை—உண்டு எனபது-உணடெனறுகூறுவது — எப்படி எனக்கேட்கில்-எங்ஙனமென்று(நீ)வினவிடில,—புல்லை ஆதி ஆம-புலமுதலாகிய—அசேதனப் பொருள் எலாம-அசேதனமாகியபொருளகளனைத்தும்—பூத்துக் காயப்பன பாராய்- (புஷ்பிக்குங்காலத்திற) புஷ்பித்துக் (காய்க்குங்காலத்திற்) காயக்கும்விசித்திரங்களைப்பாா—நல்லை ஆம் மகனே - நற்குணங்களையுடையையாகியமைந்தா—அதில சிற சத்தி-அவவப்பொருள்களிற் பிரமத்தின்சத்தியானது—நடந்திடாது இருந்தக்கால்-சஞ்சரியாதிருந்தால்— தொல்லை ஆய் வரும-அநாதியாய்வரும்—சர அசர உயிர்க்கு எலாம்-சராசரமாகியவுயிாகளனைத்திற்கும்—சுபாவங்கள் வேறு ஆம-இயற்கைகள் வேறாய்விடும்.—எ-று. (௧௧)

[இன்னும், சராசுயிர்களிடத்துள்ள சத்திவிசித்திரத்தை யும், அஃதில்லாவிடிற்பிரபஞ்சசுபாவம் மாறுபடுமென்ப தையும் விரித்துணர்த்துகின்றார்.]

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங் கலந்தசித்தி ரம்பாராய், அருப்ப மாஞ்சத்தி நியமமில் லாவிடி லரசிலா நகர்போலாம், நெருப்பு நீரதாங் கசப்புமே மதுரமா நீசனு மறையோதும், பொருப்பு மேகமாங் கடலெலா மண்களாம புவனமிப் படிப்போமே. (௪00)

(இ-ள்) கருப்பை-கருப்பாசயத்திற (கட்டுப்பட்டுள்ள)—முட்டையுள்-முட்டைக்குட (சலமயமாயிருந்தகரு)—பறவைகள- (பின்,) பறவைகளாய—பல நிறங் கலந்த-பற்பலவர்ணங்களோடுங்கூடிவந்த—சித்திரம் பாராய-ஆச்சரியத்தைப்பார்.—அருப்பம் ஆம்-அருவமாகிய—சத்தி நியமம இல்லாவிடில-சத்தியின் துஅங்கீகாரம(அல்லது நிச்சயம)இல்லையாயின,--அரசு இலா நகர் போல ஆம்-அரசனில்லாத நகரம்போல (சசகலபிரபஞ்சசுபாவமும) மாறுபடும;— (அஃதெங்ஙனெனில்,) நெருப்பு நீரது ஆம-(உஷ்ணசுபாவமான) வக்கினி சலம போல(ச்சீதளசுபாவம) ஆம—கசப்பு மதுரம் ஆம்-கைப்பு(ச்சுபாவமுடையவேம்பு) மதுரமுடையதாம— நீசனும் மறை ஓதும்-(வேதாத்தியயனத்திற்கு வெகுதூரமான) சண்டாளனும்வேதாத்தியயனஞ்செய்வன—பொருப்பு மேகம ஆம-(அசஞ்சலசுபாவமுடைய) பருப்பதங்கள மேகங்கள்போல (சசலனசுபாவங்களையுடையன) வாம—கடல எலாம மணகள் ஆம-(இட்சு க்ஷீராதிசுபாவங்களையுடைய)சமுத்திரங்களெல்லாமமணகளாகும —புவனம-சகத்தானது—இப்படிப் போம-இங்ஙனம (தத்தஞ்சுபாவ)மாறிப்போம்.—எ-று. ஏ-அசை.

பிரத்தியட்சப்பிரமாண சித்தமான அக்கினியாதிகளின்சொரூபம பிரதிபந்திக்கக்கூடாமையின, மணிமந்திராதிப்பிரதிபந்தமும நிர்விஷயமாம. ஆதலால், சத்திமானைப்பார்க்கினும் பின்னமாகப் பிரதிபந்தத்தின் விஷயமான சத்தியையொப்பவேண்டுவதுபோலப் பிரமத்தினும் பின்னமாகச் சத்தியொப்பவேண்டுமென்பது கருத்து.

காவியம் காப்பியமென்றாற்போல, அருவம் அருப்பமெனத் திரிந்தது.

முட்டை கருப்பாசயத்திற்கட்டுப்பட்டுள்ளதென்பதற்கு, உ-ம். சாஙகுசிததாதிருவாக்கு. "கருப்பைக்குண் முட்டைக்குங் கல்லினு ட்டே ரைக்கும, விருப்புற் றமுதளிக்கு மெய்யன், உருப்பெற்றால்-லூட்டி வளாக்காளோ வோகெவோ யன்றுய்கேன், வாட்ட முனக கேன மகிழ." எனவரும. மற்றும் வருவனவற்றாற்காணக.

"நியமயில் லாவிடில்." என்றதற்கு, உ-ம். ஈசரகீதை. "உற்பவச ராசரவி யோனியொரு நாலும், பற்பலவ தாகமொழி பாதலம னைத தும, மெய்புவன மும்பிரம ரண்டமவை யாவும், மிபபடியி ருக்குமது வென றனிய மத்தால்." எனவரும. மறறுமவருவனவற்றாற்காணக.()

(௨௩அ)[இவவாறு, பிரமதநிற்குப் பின்னமாகச சததியுணடெ னறு ஒப்பபமொயின, அதனைதபாவனை கூடாமையின், மோட்சப்பிரதிபாதனம் பயனில் கூற்றெனறும்;ஆகவின, அதனிவிர்த்தியுபாயங கூறவேணடுமென விறைதல்.]

ஆாகரும் காணவு மறியவும படாதென்று மவாசசிய வடி வென்றும, சோகரு நாமரு பபபயிா விதமென்றுஞ் செபபி ய சிற்சத்தி, போக்கு மாறெஙஙன பிறித்திடப் படாதெனிற பிரமபா வனையொன்றுப், பார்கரு மாறெஙஙன் முத்தியா கு வதெங்ஙன பாமசற் குருமூாத்தி. (௪௦௪)

(இ-ள) ஆாகரும-யாவர்க்கும—காணவும அறியவும படாது எனறும-(வாசியமானகடபடாதிகளைபபோலக்) காணவும், (ஆநதர விஷயமான சுகதுக்கங்களைப்போல) அறியவுங கூடாதெனறு ௩௩-௩௭-ம-செய்யுளிலும், — அவாச்சிய வடிவு எனறும - அதனையின னதெனறுரைத்திடப் படாமையால அவாசசியவடிவாகுமெனறு ௩௫-ம-செய்யுளிலும — நாமருபப் பயிா சேர்க்கும வித்து எனறும-நாமருபமாகியபயிர்களையுணடாக்காநிற்கும்விதையெனறு ௩௩-வது, ௩௦௦-வதுசெய்யுளிலும் —செப்பிய சிற்சத்தி-சொல்லியமாயையை— போககும ஆறு எங்ஙன்-நிவிர்த்திக்கும்வழியெப்படி—பிறிதநிடபப டாது எனில்-நிவிர்த்திக்கக்கூடாதெனறு சொல்வில்,— பிரம பாவ னை ஒன்றுப் பாாக்கும ஆறு எங்ஙன்-பிரமத்தியானததால(அலலது பி ரமவிசாரத்தால்)பிரமத்தை ஏகமாகப்பாவிக்கும் விதமெப்படி— முத

தி ஆகுவது எங்ஙன் - (சர்வாநர்த்தநிவிர்த்தி ஆநந்தப்பிராப்திரூபமான) மோட்சமுண்டாவதெப்படி.—பரம சற்குரு மூர்த்தி-யாவர்க்கு மேலான சற்குருவே.—எ-று. (௧௦௧)

(௨௩௩) [மாயாநிவிர்த்திக்கு உபாயங்கூறல்.]

வாயுத் தம்பனஞ் சலத்தம்ப னம்மணி மந்திர மருந்தாலே,
தேயுத் தம்பனஞ் செய்திடி லதிலதிற் சிறந்தசத் திகளெங்
கே, நீயச் சச்சிதா நந்தமாய் வேறொன் று நினைந்திடா திரு
ப்பாயேல், மாயச் சத்திபோ மிதனறி மந்திர மறைகளிற் கா
ணேமே. (௧௦௨)

(இ-ள்) வாயுத் தம்பனம்-வாயுஸ்தம்பனமும்,—சலத் தம்பனம்-சலஸ்தம்பனமும்,—தேயுத் தம்பனம்-தேயுஸ்தம்பனமும்—மணி மந்திர மருந்தாலே செய்திடில்-மணிமந்திரவவுடதங்களினாலே(மந்திரவாதியார்) செய்யப்படுமாயின்,—அதில் அதில்- அவ்வப்பொருள்களில்—சிறந்த சத்திகள் எங்கே-விசேஷமாகவுள்ள(சலன, திரவ,தக, சத்திகள் நாசம், அல்லது திரோதானமாய் நிவிர்த்தித்துப்போமேயல்லது)எங்கேகாணப்படும்;—(அதுபோலவே,)நீ அச்சத் சித் ஆநந்தம் ஆய்-நீயும்(மாயைக்காதாரமாகிய)சச்சிதாநந்தாத்மகமானபிரமமாய்—வேறு ஒன்றும் நினைந்திடாது இருப்பாயேல்-அந்நியமொன்றையும் நினையாதிருப்பாயாயின்,—மாயச் சத்தி போம்-(அசத்துச்சடதுக்காத்மகமான)மாயாசத்தி(மீண்டெழாமல்) நிவிர்த்தியாய்விடும்;—இது அன்றி-(ஜநநமரணரூபமானமாயாநிவிர்த்திக்கு)இந்நிருசியவிஸ்மரண* மல்லாமல்—மந்திரம்-குப்தமானவசனம்—மறைகளில் காணேம்-சுருதிகளிலியாம் கண்டிலேம்.—எ-று

சாதனசதுஷ்டயசம்பன்னனான அதிகாரி மாயையின் நிவிர்த்திக்குமுக்கியோபாயமான நிருசியவிஸ்மரணமே சுருதிகளால் இரகசியமாகக்கூறப்பட்டிருக்கின்றதென்பது கருத்து.

"வேறொன்று நினைந்திடா திருப்பாயேல், மாயச் சத்திபோம்." என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "பிறப்பிறப்பாம் பெயருடைய விந்

* விஸ்மரணம்=நினைவின்மை.

மாயைப் பெருமையினை முடிவுபெறப் பேச வொண்ணு, வறப்பெ
ரிய தன்மனத்தை வென்ருன் மாரு மல்லதொரு வகையாலு மகற்
ற லாகா, சிறப்புடைய வன்மாயை விரிவி னுள்ள சித்திரந்தோன் றி
டவுனக்குச் செப்புங் காதை, மறப்பறுசிந் தையனுங் கேட்டி யெ
ன்று மனுகுலநா யகனுக்கு வசிட்டன் சொல்வான்." எனவரும
மறறும்வருவனவற்ருற்காண்க. (௧௦௨)

(௨௪௦) [அக்கினியின்கண்ணுள்ள தாகசத்தி அதற்குப்பின்
னமல்லவெனின், மணிமந்திராதிப்பிரதிபந்தம் விரவிஷய
மாம்; ஆதலால், அது பின்னமாவதுபோல மாயையும் பி
ரமத்திற்குப்பின்னமென்றும், காரியததால் அதுமேயமெ
னறுங் கூறப்பட்டிருப்பதால், காரியமானதிருசியவிஸ்மர
ணத்தால் காரணமானமாயாசததி என்னும் விவர்த்தியா
மென்று சேடன்கொள்ளுமாசங்கையை அறிந்து சிருஷ்டி
க்குமுன் அவ்வியாகிருதமாயிருநதசகதது சிருஷ்டியவசர
ததில் நாமரூபமாகப்பிரகடமாயிற்று; பிரமததினகண் யா
தொரு அசிந்தியமாயையுண்டோ அஃதவவியாகிருதநாம
முடையதாம் என்னும் பிருகதாரணியசுருதியால்காரி
யகாரணங்கள் அபேதமாகலின், காரியமாகியதிருசியவிஸ்
மரணததால்காரணமாகியமாயாசததியினிவிர்த்தி கூடுமெ
னபதைத் திருஷ்டாந்தமுகமாகக்கூறுகினரூா.]

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்தமாம் விலகித் திட
வேண்டில், காவி னுன்மண்ணைக் குடமென்ப ரக்குட நசிப்
பது நாவாலே, பாவு நாமரூ பங்களை மறநதுமன் பார்ப்ப
தே பரமார்த்தம், சீவ பேதகற் பிதங்களை மறந்துநீ சின்ம
யமாவாயே. (௧௦௩)

(இ-ள்) மேவுமமண்ணில்-திரளையானமண்ணில்—அவ்வியத்த
மே-(குலாலவியாபாரத்திற்குமுன்) அப்பிரகடமாயிருந்தகடசத்தியே
—[வெளிப்படாததாயிருந்தவென்றபடி] வியத்தம் ஆம்-(குலாலவி
யாபாரத்திற்குப்பின) பிரகடமாய்க்கடமெனனும் நாமத்தையடையு
ம;—(அதுபோலச் சிருஷ்டிக்குமுன் அவ்வியாகிருத [அப்பிரகட]
நாமமுடையதாயிருந்த இந்த ஆகாசமுதலியசகத்தே பின் சிருஷ்டிய

வசரத்தில் நாமரூபங்களாகப்பிரகடமாயின.) இங்ஙனங்கூறிய பிருகதாரண்ணியகசுருதியின்றாற்பரியம் காரியகாரணங்கள் அபேதமாகலின், காரியமானதிருசியவிஸ்மரணத்தால் காரணமானமாயை சிவிாதத்துப்போமென்பதாம். [சத்தியின் காரியமானகடம் மித்தை சத்தியின் ஆதாரமானமண் சத்தியம்; என்னும் சாந்தோக்கியசுருதியின்பொருளைத் தொகுத்துக்கூறினெனர்.] வியவகரித்திட வேண்டில- (கடத்தை) வியவகரிக்கவேண்டின,—நாவினால் - வாக்கினால்—மண்ணைக் குடம் என்பா-(மண்ணைத்தவிரக் கடமின்மையினன்,) மண்ணைத்தானே கடமென்றுவியவகரிப்பர்;—அக்குடம் நசிப்பதும் நாவாலே-அக்கடம் நசித்ததென்னும்வியவகாரமும் வாக்குமாத்திரத்தாலே (யுளதாம்.)—(இப்படிக் காரியமானகடம் உபாதானகாரணமான மண்ணைத்தவிர வேறின்மையின், உண்டென்பதும், நசித்ததென்பதும் வாக்குமாத்திரமாதலால்,) பாவும் நாம ரூபங்களை மறந்து-சத்தியினவிரிவாகுங்கடமென்னும் நாமமும், (பிருதுபுத்நோதராகார*மான) உருவமும் ஆகிய இவைகளை (மித்தையென்று) உபேட்சித்து—மண் பார்ப்பதே-(கடம்) மண்ணென்றுபார்ப்பதே — பரமார்த்தம்-பரமார்த்தமாம்—(அதுபோல ஆகாசமென்பதுமுதலியநாமமும், அவகாசமென்பதுமுதலிய உருவமும் அஸ்திபாதிப்பிரியரூபமான பிரமத்தைத்தவிர வேறின்மையின், சகத்தென்பது வாக்குமாத்திரமாம்.) (ஆகலின்,) சீவ பேத கற்பிதங்களை-சீவத்துவிதமாகிய (நாமரூப) கற்பனைகளை—மறந்து-(மித்தையென்)றுபேட்சித்து—நீ சின்மயம் ஆவாய்-நீ(சதாநந்த)சின்மயனாவாய்.—எ-று.

(உ௫௧) தாஷ்டாந்தஞானத்தின்பொருட்டுத் திருஷ்டாந்தத்தை விரிக்குதும். பிருதுபுத்நோதராகாரமானகடம் காரியம், சத்தாதி ஐந்துகுணங்களோடுகூடிய மண் ஆதாரம், சத்தி இவ்விரண்டற்கும் விலட்சணம். என்னை? சத்தியினகண் பிருதுபுதகாதிகாரியதர்மமும் இல்லை. சத்தமுதலான காரணதர்மமுமில்லை; ஆகலான், சத்தி இரண்டற்கும் விலட்சணமாம். ஆனால் அஃதெப்படியுளதெனில்? எப்படியோ அப்படியுளது; அப்போதசிந்தியத்தன்மைய

* பிருது—ஸ்தூலம்: புத்நம்—வட்டவிளிவு: உதரம்—வயிறு ஆகாரம்—வடிவு.

தென்றுமாமோவெனின்;— பேதமென்றாவது, அபேதமென்றாவது, அநிர்வசனீயமென்றாவது சொல்லயோக்கியமுடையதன்று. காரணசொரூபத்திலும் பின்னமாகச்சத்தியிருக்குமேல், காரணசொரூபத்தைப்போலத் தோன்றாததேனெனின்;—மண்ணின்சத்தி கடாதிகாரியோற்பத்திக்குமுன் மண்ணின்கட்கூடமாயிருந்ததால் தோற்றவில்லை என்க. ஆனால் பின்னருந்தோனாறதெனின்;—வளிதமுதவியவை மதகத்தாற்றோற்றுவிற்பதுபோலக் குலாலாதிகளின் சகாயத்தாற் கடாதியாகாரதசையடையும். உபாதானகாரணத்திலும் பின்னமாகச் சத்தியின் காரியமுண்டேன்றால் காரியகாரணங்களின்பேதம் என்றோற்றவில்லையெனின்;—அவிவேகசனங்கள் பிருதுபுதகாதிரூபமான காரியத்தையும், சத்தபரிசாதிகுணரூபமான காரணபூதமாகிய மண்ணையும் ஒன்றாச்சேர்த்துக் கடமென்றுசொல்லுவதால்காரியகாரணங்களின்பேதகதோற்றவில்லையெனக. அஃதவிசாரமென்பது, எனனை? குலாலவியாபாரத்திற்குமுன் எத்துணைக்கூறுண்டோ அத்துணைக்கூறுகடமல்லாமையின் என்க. ஆனால யாதுகடமெனின்,—குலாலவியாபாரத்திற்குப்பின பிருதுபுத்கோதராகாரதிறகே கடசத்தத்தின் வாச்சியததன்மையுசிதமாம். எனனை? சொல்லிய ஆகாரத்திலுற்பத்தியினபின்னரே கடசததவியவகாரங்காண்டலின்என்க. மண்ணினின்றுவேறுசெயயின், கடம் காணப்படாமையின், மணணுக்குப் பின்னமுமல்ல: பூர்வம்பிண்டதசையிற் கடம் காணப்படாமையின, மண்ணுக்கபின்னமுமல்ல. ஆதலால சத்தியைப்போலக் கடமும் அநிர்வசனீயமேயாகலின, கடம சத்தியின காரியமாம. சங்கை;—சத்தியும, காரியமும் அநிர்வசனீயமாயின, சத்தியெனறும், காரியமெனறும பேதவியவகாரம வருவானேனெனின;— அவ்வியத்தமாயிருந்தபோது சத்தியென்றும், வியத்தமானபோது கடமென்றுஞ்சொல்லப்படுகிறது; இது பிரசித்தமாகக் காணப்படவில்லையேயெனின்;—இந்திரசாலசம்பந்தியான மாயையும் மணிமந்திராதிப்பிரயோகத்திற்குமுன்னே பிரகடமாகாமல மணிமந்திராதிப்பிரயோகத்தின் பின்னர்ப் பிரகடமாவதால் இ

து பிரசித்தமாமென்க. மாயையின்காரியமாதலால் கடாதிவிகாரங்கள் மித்தையென்றும், விகாரங்கட்காதாரமான மண்மாத்திரமே சத்தியமென்றும் சுருதிகூறுகின்றது. இதற்கபிப்பிராயமேதோவெனின்;—சதசியும், காரியமுமவ்வோர்காலத்தில் தோற்றுவதால் மித்தை. ஆதாரம மூன்றுகாலத்திலுமிருப்பதால் சத்தியமாம் எனபதாம. காரியம மூலகையேதுக்களால் அசத்தியமாம்; மூலகையேதுக்கள்: அசத்தாய்த்தோற்றுகின்றதும், உற்பத்தி நாசமுடைத்தாய்க்காணப்படுகின்றதும், உற்பத்தியானபினனா வாக்கிந்திரியத்தாற் சனியாநின்ற நாமஸ்வரூபமாக வியவகரிக்கப்படுகின்றதுமாம.

(உ௬உ) அனாதியும், கடம நசித்தும் நாமம்நசியாது மறுடருடையமுகங்களிலே பின்னருமிருக்கின்றது. இதனால் ஏதாயிற்றெனில? விவாதத்துக்கு விஷயமானகடம் சத்தரூபமாகைக்கு யோக்கியமாம: கடசத்தத்தால் வியவகரிக்கப்படுதலின கடசததத்தைப்போல; என்னுமநுமானததினுலங கடம மிததையாம.

(உ௬௩) இனி விகாரத்திற்கதிஷ்டானரூபமான மண்ணின்சததியததனமையின அநுமானமாமாறு.

மிருத்திகைரூபமானவஸ்து சததியமாகைக்கு யோக்கியமாய மூனறுகாலத்திலும் ஒரேஆகாரமுடையதாயிருப்பதால்;ஆனமாவைப்போல. மிருததிகைரூபமானவஸ்து சத்தியமாம: வாஸ்தவமாவதால், ஆனமாவைப்போல: என்க.

(உ௬௪) பரிணாமம், ஆரம்பம், விவர்த்தமெனக் காரியோற்பததிமூவகையுள், சித்தாந்தத்தில் விவர்த்தபட்சம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதால், க்ஷீரமபோல அந்நியாவஸ்தையையடையாநின்ற மிருத்திகை, சுவர்ணங்கள் விவர்த்தத்திற்கெப்படித் திருஷ்டாந்தமாமெனின் ;—

க்ஷீரமானது பூர்வரூபபரித்தியாகபூர்வகமாக அந்நியாவஸ்தையையடையாநிற்பது உண்மையாகலின், பரிணாமமேயாம. மிருததிகை, சுவர்ணஙகள் அந்நியாவஸ்தையையடையாநிற்பினும் பூர்வரூப

தனைவிடாமையின், விவர்த்தத்தன்மையுமாம். மிருத்திகை, சுவர்ணங்களைப் பரிணாமமும், விவர்த்தமுமாக அங்கீகரித்ததுபோல ஆரம்பமாகவும் ஏன் அங்கீகரிக்கவில்லையெனின் ;—ஆரம்பவாதமதத்தில் காரணத்துவ, காரியத்துவரூபவியவகாரபேதத்தாற் காரியகாரணங்களின்பேதந்தோற்றுகின்றது. ஆதலால், காரணரூபமாகவும், காரியரூபமாகவும் காரணம் ஒன்றேயிருப்பதால் காரியத்தின் சொரூபத்தில் காரணத்தின் இருவகைக்குணத்தன்மையுண்டாகும். எப்போது காரணத்தில் இருவகைக்குணத்தன்மையுண்டாயிற்றோ அப்போது காரணகதமான சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தகுணமுதலிய தர்மங்களுக்கும், காரியகதமான சத்தாதிகுணமுதலிய தர்மங்களுக்கும் இருவகைக்குணதன்மையாகிய பின்னத்தன்மையுண்டாதல்வேண்டும். ஆனாலும், இவை தந்துவின்ரூபாதிகளென்றும், இவை படத்தின்ரூபாதிகளென்றும் இப்படிப்பட்ட வியவகாரங்காணப்படவில்லை. * காரியத்துவ காரணத்துவ வியவகாரபேதத்தால் எங்ஙனம் காரியகாரணங்களினுடைய அபேதஞ்சிதைக்கவில்லையோ அங்ஙனம் தந்து அல்லது, மிருத்திகைமுதலியகாரணங்களின் பின்னமாகப் படம், கடமுதலியகாரியங்கள்தோற்றாமையின், காரியகாரணங்களினபேதமுஞ் சித்திக்கமாட்டாது. பின்னையோவெனின் ;—காரியகாரணங்களின் பேதங் கற்பிதம்: வாஸ்தவம் அபேதமாம்; ஆதலால், ஆரம்பவாதமசங்கதமாமெனக.

சாந்தோக்கியத்தின், ஆறும் அத்தியாயத்தில் மண், பொன், இரும்பென்னும் மூன்றும் விவாதத்திற்குத் திருஷ்டாந்தமாகக்கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் பூதபௌதிகரூபமான சர்வவஸ்துக்களிலும் காரியத்தின் மித்தியாத்தன்மையை அடிக்கடியநுபவித்து அதனை அவ்வநுபவஜந்நிய சம்ஸ்காரரூபமான வாசனைக்கு விஷயமாக்கல்வேண்டும்.

(௨௪௫) இங்கே சதிரகசியம்.

இரச்சுவைப்போல மிருத்திகை, சுவர்ணங்களை அதிஷ்டானமாகவொப்பிக் கடம் குண்டலாதிகளை விவர்த்தமென்றது ஸ்தூலதிருஷ்டியால்; சூட்சுமதிருஷ்டியால் விசாரித்துப்பார்க்கின், மிருத்திகை முதலியவற்றிற்குக் கடாதிகளின் அதிஷ்டானத்தன்மைபொருந்தாது. என்னை? சித்தாந்தத்தில் யாதொருகற்பிதவஸ்துவும் அந்நியகற்பிதங்க

டகு அதிஷ்டானமெனனல் பொருந்தாது. பின்னையாதெனின;—சேதனமே சர்வத்திற்கும அதிஷ்டானமாம். மிருத்திகை முதலியவை தாமேகற்பிதமாகலின், கடாதிகட்கு அதிஷ்டான மென்னல் பொருநதாது. எப்படி இரச்சுவுபஹிதசேதனம் கற்பிதசாபபதிற்கு அதிஷடானமோ அப்படி மிருததிகை, சுவர்ணமுதலிய தத்தம உபாதானங்களால் உபஹிதமானசேதனம கடம, குண்டலமுதலிய காரியஙகடகதிஷ்டானமாம ஆதலால், கடாதிகளில் விவர்த்ததன்மை நிரவிவாததால் சிததமாம. (கoங)

(உசக) [சுததியிலாரோபிதமானவெள்ளி சுத்திஞானத்தால் நிவிர்ததியாவதுபோல, மாயாமயமானசகத்தும் அதிஷடானஞானததால் நிவிரததியாகாமற் பூருவமபோலவேதோற றுவதால் அஃதெவவாறு நிவிர்த்தியாமென்றுட்சேபித்துச சுததிரஜதம நிருபாதிகப்பிரமையாகலின, அது அஙஙனமாம சகததுசசோபாதிகப்பிரமையாகலின, இதில மித்தியாததுவபுததியுளதாதலே நிவிர்ததியாெனதாமெனறு திருஷ்டாந்தமுகததாற்கூறுகின்றார்.]

பூரிக குஙகனை சசசிதா நநததஇற் பொய்சடந துயாமூன்றும, துாசத தாயினுந தோன்றுபாழ விபரிதந் துடைப்பதெப் படியென்றால், நீரிற ரோன்றுநதன் னிழறலை கீழதாய நின்றலை யினுநேராய்ப், பாரிற் ரோன்றிய தன்னைநோக் கிடிலநதப பாழ்நிழல பொய்யாமே. (கoச)

(இ-ள்) பூரிக்கும-(பொனனுனது பூஷணத்தைபோலச் சாவததையு)நிறைத்துநிற்கும்—கன சத் சித் ஆநந்தத்தில்-பரிபூரணமாகிய சசசிதாநந்தரூபப்பிரமத்தில்—பொய் சடம் துயர் மூன்றும்-அசத்து சசடதுக்காத்மகமானமாயாமசமூன்றும் — துரத்து ஆயினும- (நீரிலேபுழுதியும், கனலிலேதோயமும்போலச்) சேய்மைத்தாயினும,—(இலலையாயினுமென்றபடி) தோன்று பாழ் விபரிதம்-தோற்றுகினற அபாவரூபமானவிபரீதத்தை—துடைப்பது - (தோற்றுமல்)நாசமாககுவது—எப்படி என்றால் - எவவிதவுபாயத்தாலென் றக்ஷேபித்தால—நீரில்தோன்றும் தன் நிழல்-தடாகசலத்திற்றோன்றுகிற்குந்தனனுடையசாயையானது—தலை கீழது ஆய்-அதோமுகமாய்—நின்று

அலையி னும்-மின் றசலிப்பினும்-நேர் தூய்-வைர்த்தமுகமாய்—பாரில்தோ ன றிய- (தடாகக்) கரையினின் றவினங்கிய— தன்னைநோக்கிடில்-த ன்னோடிடில்,—அந்தப் பாழ் நிழல்-அவ்வபாவமான அதோமுகச்சா யை—பொய ஆம்-மித்தையாம்.—எ-று.

அதுபோலக் காரணஞானத்தாற் காரியமமித்தையென்னும் ஞான முளதாம; இவ்வா றுளதாகும் ஞானத்தையே அதவைதனிதத்திற் புரு ஷார்த்தமென்றெப்பினார்; என்பது கருதின்றது.

தடாகசலத்தில் அதோமுகமாகச்சாயைதோற்றினும் வாஸ்தவ மாகப்புருஷன் அப்படிக்கில்லாததுபோலச் சச்சிதாகநதப்பிரமததில அசிருதசடருக்கருபமான சகதததோற்றினும் வாஸ்தவமாகஇல்லை. யாதொருபுருஷனுக்கும் அதோமுகப்புருஷச்சாயையினிடத்தஅதச த்தியமென்னும் அபிமானம யாதொருதேசத்திலும், யாதொருகாலத திலுங்காணப்படவில்லை. அப்படிசசோபாதிகப்பிரம(ஜீ)ஸ்தலத் தில சத்தியபுத்தியின் நாசமே ஞானத்தாலுளதாகும நிவிர்த்தியெனக் கொள்ளற்பாலதாமென்பது தாற்பரியம். (கoச)

(உசஎ) [காரணமிது காரியமிதுவென றும்,பிராரத்தமுள்ளளவில் காரியததோற்றமபாவமாகாதாகலின், அதனை மிதததையெ னறநாதரஞ்செய்து காரணமாததிரமாய நிறறியென றங கூறுகின்றார்.]

ஞானங் காரண மறிபொருள் காரிய நாமரூ பபபேயகள் ஆன தெப்படி யழிகத தெப்படியென வாய்ருதல் பலனனறே மான மைந்தனே நீக்கசொப் பனசகம வநததுங பாராமல் போன துங்கினை யாமலுன் போதமாயப பூரணமா யிருப பாயே. (கoரு)

(இ-ள்) ஞானம் காரணம்-சச்சிதாநந்தமாகிய பிரமம காரணம —அறிபொருள்-அறியப்படுவனவான—நாம ரூபப் பேய்கள்-நாமரூ பங்களாகிய பசாசுக்கள்—காரியம்-காரியங்களாம்:—ஆனது எப்படி- (இவை) உண்டாகுமாறெங்ஙனம்?—அழிந்தது எப்படி -(அதநியந்தக் தோன்றுமல்) அழியுமாறெங்ஙனம்?—என ஆய்குதல் பலன் அன்று- என றுவிசாரித்தல் பயனன்றும;—[மற்றியாதுபயனெனின்;—] மா

ன மைந்தனே-பெருமையுடையமைந்தா — நீர்க்க சொப்பன சகம- ஙனட கனவென்றும், பிரபஞ்சம்—வந்தும் பாராமல் - இனனகா ரணத்தினின்றிவ்வாறுண்டாயிற்றென்பதையும் விசாரியாமல், — போனதும் கினையாமல்-அத்தியந்தந்தோன்றாமல்(என்னவுபாயததா ல்)நிவிர்த்தியாமெனபதையும் விசாரியாமல்—உன போதம ஆய் பூா ணம ஆய இருப்பாய் - உனதானமாவாய்ப்பரிபூர்ணமாகிய பிரமமா யிருக்கக்கடவாய்; (இதுவேபயனும்.)—எ-று.

["ஆனது, அழிநதது." என்பன, இயல்பினல்வந்தகால வழுவ மைதி.]

அறிதல்காணகாரியம எனறுமபாடம்.

"ஞானம." எனபது, உபலட்சணமாகஙிற்றலின், சதாகந்தங்கள் வருவிததாம.

பாலனுக்குப்போல அவிவேகதிருஷ்டிககு காமவுருவஙகள் உண மையாகததோறறரவாகலின, அவறறைப் "பேய்." எனறும், "பன மைப்பேய, இயக்கங்காணுபொருள்." எனறுஞ்கருதியாலும,பிராா ததததாறபிரதிபந்திக்கபபடடுளள விட்சேபருபமான அஞ்ஞானுடல மானது பிராரததமுளளளவில தந்தபடமபோலததோற்றுவதலலது, யாதோருபாயததாலும கிவிாததியாகாதாகலாலும, "ஆன தெபபடி யழிநத தெப்படியென வாய்குதல பலனன்று." என்றுகூறினா.

" நீாக்கசொப பனசகம. " எனறது, பிராாததமுள்ளளவுந், தோறறரவாகலின. "சொப்பனம." என்றது,தேசகாலசாமக்கிரியின றித தோற்றரவாகலின; அன்றியும,"சொப்பனம." என்றது, எதுகற பவிசேஷணமுமாம.

இதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "பொய்யா தாமுயற் கொம்பினைப பற்றவும் போக்கவு கினைப்பாரா, ரைய னேபர போதபூ ரணத்தி லே யயலொன்று வருமாறென், பொய்ய தாகிய வநேகபா வனையி னைப் பொருந்தல்புன் பிறப்பாகு, மைய மின்றிய வேகபா வனையி னி லழுந்துதல் பவந்தீர்தல்." எனவரும். மற்றும் வருவனவறறுற காணக. (கo௫)

(௨௪௮) [பிரமஞானத்தின் றிடத்துவம் தொய்தத்தின் அநா தரவின்வாயிலாகவுண்டாவதால் சிரவணுதிகள்போலத தொய்தமிதனையென்னும் நிராதரவும் சிஞ்ஞாசுக்குக் க ாத்தவ்வியமென்று கூறுகின்றார்.]

அசத்தி லெம்மட்டேனு டம்மட்டும பராமுக மாகிறு லம்ம ட்டும, நிசத்தி லுள்விழிப் பாாவையா மிப்படி நிரந்தரப ப ழக்கத்தால், வசத்தி லுன்மன நின்றுசின் மாத்திர வடிவமா யிடினமைந்தா, கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மாகந்தக கடல வடிவாவாயே. (௪௦௯)

(இ-ள்) அசத்தில்-மித்தையானநாமரூபத்தில்—எம்மட்டே -எவ்வளவெவ்வளவாதரமுண்டோ—அம்மட்டும-அவ்வளவவ்வளவா தரமும—பராமுகம் ஆகினுல்-உபேட்சிக்கப்படுமாயின,—அம்மட்டும- அவ்வளவவ்வளவும்—நிசத்தில்-சத்தியரூபமானபிரமத்தில்—உள் வி ழிப் பார்வை ஆம்-அகமுகதிருஷ்டியுளதாம். — (எவ்வளவெவ்வளவு பிரமதரிசனமாமோ! அவ்வளவவ்வளவுநாமரூபமவிடப்படும்.)[நாமரூ பத்தின் அநாதரமும், பிரமதரிசனமுமாகிய இவ்வித அப்பியாசத்தின் பயன்கூறுகின்றார்.] இப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால்-இங்ஙனம், நிரந் தரம் செய்யுங்கால(மாதரத்தோடுகூடிச்செய்யும) அப்பியாசத்தால்—ம னம உன் வசத்தில் நின்று—சின்மாத்திர வடிவம ஆயிடின்-சேதன மாத்திரரூபமாய்ஸ்திதிபெறில்,—மைந்தா—கசத்த தேகத்தில் இருக் கினும்- வெறுக்கத்தக்க துக்கமயமானதேகத்திலிருப்பினும —ஆகந்த க கடல் வடிவு ஆவாய்-நீஆநந்தசமுத்திரரூபமாவாய்.—எ-று

[ஆதரவு=அபிமானரூபமானஆசை. "உள்விழிப் பாாவை" எ ன்றது, பிரமதரிசனத்தை.]

எவ்வளவெவ்வளவு பிரமதரிசனமாமோ அவ்வளவவ்வளவுநாம ரூபம விடப்படும்,என்னும் இதற்குமுன்னூலானபஞ்சதசியின, சு லோகார்த்தம் எஞ்சிநின்றதால்அதனைவருவித்தாம்.

சீவித்தவனுயிருக்கே முத்தனுவாயென்பார், "கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மாநந்தக் கடல்வடி வாவாய்." என்றார்.

இவ்வாசிரியர் கூறினவாறே, பஞ்சதசியிற்கூறியிருப்பதுமன்றி

வாசிட்டத்தும், "ஏத்தனையெத் தனை நீத்தாயமிலத்தைப் பாஞ்சுடரா யெறிகருஞ் சோதி,யததனையத தனைதோன் றும்." என்றுகூறியிருப் பதுகாண்க.

[மேலே, ௧௨௧-வது-செய்யுள்தொடங்கி இனிக்கூறப்படும் எண் வகையாநந்தங்களுள், இஃதத்துவிதாநந்தம் என்றறிக.] (௧0௬)

(உ௭௧) [ஆசாரியர் மாயாலட்சணங்கூறப்புகுந்தவாயிலாக அத் துவிதாநந்தஞ்சாதித்தலின், அகமகிழ்ந்தசீடன் ஆன்மாநந் தத்தையறியுங்கருத்தினனாய ஆன்மா சச்சிதாநந்த ஏகரச மானால் சருவவிருத்திகளினும சததும, சிததும்போல ஆந ந்தம் ஏன விளங்கவில்லையெனவினுதல்.]

[வேறு.]

தானன்றி வேறொன்று மில்லாத பூரணச் சச்சிதா நந்த குணமாய், ஊனின்ற வுயிர்தோறு மொன்றாகு மென்றாலஃ தொக்கின்ற படிகண்டிலேன், நானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கு ஞானங்கள் வெளிகண்டதால், ஆனந்த மிது போல வெளியாக வுதியாத வடைவேது குருநாதனே. (௧0௭)

(இ-ள்) குருநாதனே—தான் அன்றி வேறு ஒன்றும் இலலாத-தானல்லாமல் மற்றொன்றும்(பரமார்த்தமாகத்தன்கண்)இல்லாத(ஆன்மா)—பூரண சத சித ஆநந்த குணம் ஆய்-பரிபூரணசச்சிதாநந்த சுபாவமாய்—ஊன் நின்ற உயிர தோறும்-தேகத்தின்கண் நான் நானென்று வியவகரித்துள்ளவுயிர்கடோறும—ஒன்று ஆகும் என்றால்-ஏகரசமாக இருக்குமெனறுகூறப்படுமாயின,—அஃது ஒக்கினறபடி கண்டிலேன-(அவவானமா)அங்஍னம் பொருந்தாநின்றதன்மையை யறிந் திலேன.—[அதற்குக்காரணங்கூறுகின்றான்.]நான் என்ற சீவன்கள்-யான(கண்டேன உண்டேன)எனறுவியவகரிக்கின்றசீவர்கள் — சத்து ஆன வகை ஒக்கும-சத்தெனனுந்தன்மைகூடும்,—ஞானங்கள் வெளி கண்டது-ஞானஙகள வெளியாகக் காணப்பட்டது;—ஆனநதம்-ஆநந்தமானது—இதுபோல-இச்சத்துஞ்சித்தும்போல — வெளியாக உதியாத-(சாவவிருத்திகளினும)வெளியாகத்தோன்றாத — அடைவு ஏது-முறைமையாது?—எ-று. ஆல-அசை.

சச்சிதாநந்தகுணமாய் நின்றரும் எனக் கூட்டுக.

சிவர்கள் சத்தல்லவாயின், வந்தியாசுதன்போல வியவகாரங்கொடாமையின், "நானென்ற சிவன்கள் சத்தான வகையொக்கும்." என்றும், நேத்திராதி இந்திரியங்களின் வாயிலாகப் பிரமாணமென்னும் அந்தக்கரணத்தின்விருத்தி வெளிப்பட்டு உருவமுதலிய பிரமேயங்களையடைந்தபோது நான்கண்டேன், கேட்டேனென்னும் அநுவியவசாயஞானவியவகாரம் உளதாகலின், "ஞானங்கள் வெளிகண்டதால." என்றுங்கூறினன்.

"ஞானங்கள்." என்றபன்மை உபாதியான விருத்தியின் பன்மையாமெனக. (௧௦௭)

[சச்சிதாநந்தங்கள் ஆன்மாவின் சொரூபமாயின், சதநுசித்தும்போல ஆநந்தமும் சர்வவிருத்திகளினும் பாநமாகவேண்டுமேயெனினும் சிடஞ்சகைக்கு அநுபயமில்லை யென்று திருஷ்டாந்தமுகத்தாற சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

உருவங்களிரதங்கள பரிசங்களொருபூவி லொன்றாகு மென்றாலுமே, கரணங்களோரொன்றி லோரொன்று தெரியுங்கணக்கன்றி வாராதுகாண், அருமந்த சச்சிதாநந்தசுபாவங்க ளான்மாவின வடிவாகிலும, பிரபஞ்ச மயமாயவிருத்திபே தத்தினும் பேதங்க ளாமைந்தனே. (௧௦௮)

(இ-ள்) ஒரு பூவில்-ஓர(தாமரைப்)புஷ்பமாகியதிரவியத்தில,—உருவங்கள் இரதங்கள் பரிசங்கள-ரூப, ரச, பரிச, கந்தங்கள—ஒன்று ஆகும என்றாலும்-ஏகமாகயிருக்குமாயினும,— கரணங்கள ஓரொன்றில-இந்திரியங்களோரவ்வொன்றில்—ஓர் ஒன்று-ஒவ்வொருகுணங்கள—தெரியும் கணக்கு அன்றி-தோன்றுமளவினதல்லாமல்—வாராது காண்—(ஓரிந்திரியத்தில்சகலகுணங்களுமெப்படித்)தோன்றுவோ (அப்படி)—அருமந்த-அருமருந்தன்ன [அமுதமொப்பானவென்று பொருள்]—சத சித் ஆநந்தச் சுபாவங்கள்-சச்சிதாநந்தமாகிய குண

ங்கள்—ஆன்மாவின் வடிவு ஆகியும்-ஆன்மாவின் சொரூபமாயிரும்,—பிரபஞ்சமயம் ஆம்-பிரபஞ்சமயமாகிய—விருத்திபேதத்தினால் -விருத்திகளின் பேதத்தால்—பேதங்கள் ஆம்-பேதங்களாகப்பாகமாம்—மைந்தனே.—எ-று.

அடைந்தோரை அஜராமரணரூபமாக்குதலின், "அருமந்த சச்சிதாநந்தச் சுபாவங்கள்" என்றார். (௧௦௮)

[இனி விருத்திபேதத்தைத் தெரித்துணர்த்துகின்றார்.]

தாமதமி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத் தால்வரும்வி ருத்திமூன்றும், ஆமவைகண் மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமும் மபிதான மாகுமகனே, ஏமுறவி ருக்கின்ற சச்சிதா நந்தங்க ளொன்றென்று மொன்றாகிலும், நாமுரைக் கும்விருத் திப்பிரிவி னாற்சொருப ஞானாதி பிரிவாகுமே. (௧௦௯)

(இ-ள்) தாமதம்-தாமதமும்,—இராசதம்-இராசதமும்,—சாத்துவிதம்-சாத்துவிதமும்—(என்னும்) முக்குணத்தால்-என்னப்படுமிம் மூவிதகுணங்களால்—வரும் விருத்தி மூன்று ஆம்-உண்டாகின்ற விருத்திகளுமம்மூவகையாம்.—ஆம் அவைகள்-அம்மூவகைவிருத்திகளும்—(முறையே) மூடமும்கோரமும்சாந்தமும்-மூடவிருத்தியெனவும், கோரவிருத்தியெனவும், சாந்தவிருத்தியெனவும்—அபிதானம் ஆகும்-பேர்பெறும்.— மகனே-மைந்தா—ஏமுற இருக்கின்ற-(அடைந்தோர் இறுமாப்புறக் காரணமாகவிருக்கின்ற—சத் சித் ஆநந்தங்கள்-அஸ்திபாதிப்பிரியங்கள்—என்று என்றும்-சர்வகாலமும்—ஒன்று ஆகிலும்-(ஆன்மாவின்கண்)ணேகரசமாகவிருக்கினும்,—நாம் உரைக்கும்-யாங்கூறுகிற்கும்—விருத்திப் பிரிவினால்-(மூட, கோர, சாந்தமென்னும்) விருத்திபேதத்தால்,—சொருப ஞானாதி-ஆன்மாவின், சச்சிதானந்தங்கள்—பிரிவு ஆகும்-பேதமாகவபிவியத்தியாம்.—எ-று.

"ஏமுறவி ருக்கின்ற." என்பதற்கு, உ-ம். தேவாரம். 'இறுமாந் திருப்பன்கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச், சிறுமானேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங் கிறுமாந் திருப்பன்கொலோ." எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றாற்காண்க. (௧௦௯)

[விருத்திபேதத்தால் சச்சிதாநந்தங்கள் பேதமாகப்பிரகாசமாகுமென்பதை, அநுபவவாயிலாகக் காட்டுகின்றார்.]

சடமான மூடத்த ருக்கல்லு மண்களிற் சத்தொன்று மே
தோன்றுமால, விடமான காமாதி கோரத்தி லாநந்தம் விளை
யாது மற்றவைகளாம், திடமான வொழிவாதி சாந்தத்தி
லேசச்சி தாநந்த மூன்றும்வெளியாம், மடமான மூடங்கள
கோரங்கள விடுசாந்த மனமாகி லாநந்தமே. (௧௧௦)

(இ-ள்) சடம் மூடம ஆன-சடமும், மூடமுமான—தரு கல
லு மண்களில்-விருட்சம்,பாஷாணம், மிருத்திகைமுதலியவற்றில்,—
சதது ஒன்றுமே தோன்றும்-(பிரமத்தின் சுபாவங்களுள்,) சத்தொ-
ன்றுமேபிரகடமாம்: (ஏனையசிதாநந்தங்கள் பிரகடமாகா.)—விடம
ஆன காமாதி கோரத்தில்-விஷம்போலும்(புருஷனைமயக்குவன) வா
னகாமக்குரோதாதி (ரூபவிருத்தியின்,) கோரவிருத்தியிலும், (மோக
பயாதிரூபவிருத்தியின், மூடவிருத்தியிலும)—ஆநந்தம் விளையாது மற
றவைகள ஆம்-ஆநந்தம பிரகடமாகாது சத்தும, சித்தும் பிரகடமா
ம.—திடம ஆன ஒழிவு ஆதி சாந்ததிலே-திடமாகிய வைராக்கியம,
பொறுமை, உதாரமுதலிய (ரூபவிருத்தியின்,) சாந்த விருத்தியில—
சத சித ஆநநதம் மூன்றும் வெளி ஆம-சச்சிதாநந்தங்கள மூன்றும்
வியத்தமாம்.—[இனி விஷயத்தின் வைராக்கியத்திலோ மநத்தமசுக
முண்டாகுமென்று கூறுகின்றார்.]மடம ஆன மூடங்கள் கோரங்கள-
அறியாமையினுளதாவதான (மோகபயாதிரூப)மூடவிருத்திகளையு
ம,காமக்குரோதாதிரூபகோரவிருத்திகளையும—விடு சாநத மனம ஆகி
ல-விட்ட சமையாதிரூபமாகிய அந்தர்முகவிருத்தியுண்டாயின,—ஆ
நந்தம் (ஆம்) -(சாத்விகமாகப் பிரமத்தினது) ஆநநதம் பிரதிவிம்பி
க்கும,—எ-று.

கோர, மூடவிருத்திகளில சுகாநுபவங்காணப்படவில்லை சாந
தவிருத்தியில் சுகாநுபவங்காணப்படுகின்றது; அதுவும், நியூனாதிக
மாகக்காணப்படுகின்றது. கோர மூடவிருத்திகளில் சுகம் ஏன காண
பபடவில்லை எனின்;—சிரகசேஷத்திராதிவிஷயங்களில் இது நமக்கு
வேண்டுமென்னும் இச்சையுண்டாகும்போது கிடைக்குமோ! கிடை
யாதோ! எனனும் சமுசயமுண்டாவதாற்றுக்கமுண்டாகின்றது; கி
டையாமற்போமாயின், அததுக்கமிருகின்றது. ஒருவரால் விக்கின

று செய்யப்படின், குரோதமுண்டாகின்றது. பிரதிபந்தத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடாவிடின் விஷாதமுண்டாகின்றது; இப்படிக்குரோதாதிகளில் மனத்தான் துக்கமேயிருக்கிறது சுகமுண்டென்பதற்கிடமில்லை. வாஞ்சிதவஸ்துலபித்தபோது சாந்தவிருத்தியுண்டாகின்றமையின், மனத்தாகிய சுகமுண்டாம். போகத்தில் மனத்தாசுகமுண்டாம் இலாபப்பிரசக்தியில் அற்பசுகமுண்டாம். சாந்தவிருத்தியிலும் விஷயலாபத்திற்குத்தக்கதாகத் தாரதம்மியசுகம்பானமாம். ஞானிகளுக்கு இச்சையின்பாவரூபவைராக்கியத்தால் மகத்தம*சுகமுண்டாகும், இதுவித்தியானந்தமாம் என்றறிக.

கோர, மூடவிருத்தியிரண்டும் கலங்கியவிருத்தியாதலால், சத்தும், சித்துமன்றி அவைகளிலானந்தந்தோன்றாமல் சாந்தவிருத்தி நிர்மலமாதலால் அதில் சச்சிதானந்தங்கண் மூன்றும் பானமாகின்றன, ஆதலால், சத்துஞ்சித்தும்போல ஆனந்தமும், ஆன்மாவின் சொரூபமேயன்றே அறியற்பாலதென்றுதாற்பரியம். (௧௧0)

(உ௱0) [சச்சிதானந்தவிலக்கணமறியும்பொருட்டுச் சீடன் வினாதலும், அதற்காசாரியர் விடை கூறலும்.]

இகமான குருநாத னேசச்சி தானந்த மெனுமிலக் கணமறி
கிலேன், அகலாத சத்தாவ தேதுசித் தாவதே தானந்தமே
தென்றிடில், மிகுகால மூன்றுங்கெ டாதிருப் பதுசத்து வே
றுபா டறிதல்சித் தாம், மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாகு மநு
பூதி வாழ்வென்ப தானந்தமே. (௧௧௧)

(இ-ள்) இகம் ஆன குருநாதனே-இகத்தில் (வருஉருவாய்)வெழுந்தருளியகுருவாகியஇறைவனே,—சத் சித் ஆநந்தம் எனும்-சச்சிதானந்தமென்பவற்றின்--இலக்கணம் அறிகிலேன்-இலக்கணங்களையானறிந்திலேன்,—அகலாத-நீங்காத—சத்து ஆவது ஏது-சத்தினிலக்கணமியாது?—சித்து ஆவது ஏது-சித்தினிலக்கணமியாது?—ஆநந்தம் ஏது-ஆநந்தவிலக்கணமியாது?—என்றிடில்-என்று நீவினவிடில்,—மிகு காலம் மூன்றும்-மிகுந்தகாலத்திரயங்களிலும்—கெடாது இருப்பது-விகாரதியாகாமலிருப்பது—சத்து-(ஆன்மாவின்)சத்திலட்சணம்.—வேறுபாடு அறிதல்-ஒன்றற்கொன்றுபிரித்தகான (அகங்கா

* மகத்தமம்=நிரதிசயம்.

ப்)பிரபஞ்சத்தை யறிதலே—சித்து ஆம்-(ஆன்மாவின்) சித்திலட்சணமாம் — மகிழ் காமம் நுகர் போது-வாஞ்சிதவஸ்து(லபித்து அதனை)அநுபவிக்கும்போது—சுகம் ஆகும்-(சந்தோஷரூபமான சாந்தவிருத்தியின்கண்) சுகமாயெழுவதான—அநுபூதிவாழ்வு என்பது-அநுபூதிவாழ்வென்று சொல்லப்படுவதே—ஆநந்தம்-(ஆன்மாவின்)ஆநந்தலட்சணமாம்,—எ-று. [வாழ்வு=இன்பம்.]

(உ௱௩௧)யாதொருவஸ்து, ஞானத்தால் அபாவமாமோ அஃதசத்தென்றும், யாதொருவஸ்து யாதொருகாலத்தும் நிவிர்த்தியாகாதோ அதுசத்தென்றுஞ் சொல்லப்படும். சர்வபதார்த்தங்கட்கும், அவைகளின் நிவிர்த்திக்கும் ஆன்மா அதிஷ்டானமாம். ஆன்மாவுக்கு நிவிர்த்தியுண்டெனின்,—சூனியத்தில் நிவிர்த்திகூடாதாகலின், அதற்கு வேறே அதிஷ்டானஞ் சொல்லல்வேண்டும். ஆன்மாவிற்கும், அதனிவிர்த்திக்கும் அந்நிய அதிஷ்டானமங்கீகரிக்கின், அதற்கு வேறே அதிஷ்டானமங்கீகரிக்கவரும்.

இவ்வாற்றால், அநவஸ்தையுளதாம்; அன்றியும், ஆன்மாவினிவிர்த்தி அங்கீகரிப்பவரை ஆன்மாவின் நிவிர்த்தியாரேனுமநுவித்ததுண்டா? அல்லது இன்றா? என்று வினவுவாம். அநுபவித்ததுண்டெனின்;—அதுபொருந்தாது. என்னை? அநுபவித்ததுயாது அது ஆன்மாவாம் அன்றியும், தன்சொரூபநிவிர்த்தியினநுபவம் தனது மஸ்தகச்சேதனத்திற்குச் சமானவநுபவமாம், ஆதலால், ஆன்மாவின் நிவிர்த்தியநுபவம்பொருந்தாது. ஆன்மாவின் நிவிர்த்தியுண்டு, அதனநுபவம் ஒருவர்க்குமில்லையெனின்;— அப்போது ஆன்மாவின் நிவிர்த்தியில்லையென்னும் வார்த்தை சித்தித்தது. என்னை? யாதொருவராலும் அநுபவிக்கப்படாத ஒருவஸ்து வந்தியாபுத்திரனுக்குச் சமானமாம், ஆகலின், ஆன்மா ஒருபோதும் நிவிர்த்தியாவதில்லை, இதனான், "மூக்கால முன்றுங்கெடாதிருப்பதுசத்து." என்று.

(௨௱௩௨) ஆன்மா சித்தாம் பிரகாசரூபமான யாதொருஞானமுண்டு அது சித்தெனப்படும். ஆன்மா அப்பிரகாசரூபமெனின்;—அநான்மாக்களாகிய சடவஸ்துக்கள் ஓர்போதும் பிரகாசமாகா. அந்தக்கரணம், இந்திரியம் இவைகளாலே பதார்த்தங்கள் பிரகாசிக்கின்றனவெனின்,—அது பொருந்தாது.

என்னை? அந்தக்கரணமும், இந்திரியங்களும் பரிச்சின்னங்களா கலின், காரியங்களாம்; தேசகாலங்களால் யாது அந்தமாமோ அது பரிச்சின்னமெனப்படும்; யாதொன்றுகாரியமாமோ அதுசடமாமாக லின், அந்தக்கரணமும், இந்திரியங்களுஞ்சடமாம்; அவைகளால் யா தொருவஸ்துவும் பிரகாசியாது: ஆதலால், யாதொரு ஆன்மா சாவ தனையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றதோ அது பிரகாசரூபமாம்; ஆன்மா பி ரகாசரூபமன்று பின்னையோசடமாம்; அதன்கண் ஞானகுணமுண டு; அந்தஞானத்தால ஆன்மாவும், அநான்மாக்களும பிரகாசிக்கின றனவெனின;—இங்ஙனங்கூறுநிற்பவரை ஆன்மாவின் ஞானகுண மநித்தியமா? அல்லது அநித்தியமா? என்று வினவுவாம்: நித்தியமெ னின;—ஞானம், ஆன்மாவினசொரூபமென்றே சித்தித்தது. என னை? இதுநியமம: யாதொன்று ஆன்மாவினவேறே அஃதநித்தியமா ட. ஞானத்தை ஆன்மாவின்வேறாகவங்கீகரிக்கில், அநித்தியமேயா ம, ஆதலால், நித்தியமாகவொப்பி ஆன்மாவின்வேறாக ஞானமுண டெனனல்பொருந்தாது. அநித்தியமாகவங்கீகரிக்கில், கடாதிகள போதுஞ்சடமாம, யாதொனறநித்தியவஸ்துவாமோ அதுசடமாம; ஆதலால, ஞானம் அநித்தியமென்னல் பொருந்தாது. பின்னையோ வெனின;—ஞானம் நித்தியமேயாம: அந்நித்தியமானஞானம ஆன மாவினசொரூபமே; அநித்தியமென்றங்கீகரிக்கில, ஆன்மாவின்கண ஞானம் ஓர்போதிருப்பதும், ஓர்போதிராததுமாம: ஆதலால, ஞான ம ஆன்மாவின்வேறுமாம; ஞானம் நித்தியமென்றங்கீகரிக்கில், வே றாகாது. யாதொன்றுகுணமாமோ அது குணமுடையதன்கண ஓர் பொழுதிருப்பதும,ஓர்பொழுதிராததுமாம;அஃதெங்ஙனமெனின,— வஸ்திரத்தின்கண நீலாதிகுணங்கள் ஒருகாலிருப்பதும், ஒருகாலி லலாமற்போவதுமபோலாம்; அப்படிப்போகாமல் ஞானம் நித்திய மாயிருத்தலால், ஆன்மாவின் சொரூபமென்றே கொள்ளற்பாலதாம.

ஞானத்தை அநித்தியமெனின்;—இந்திரியம், அலலது, அந்த ககரணம் இவைகளால் ஞானம் உற்பன்னமாயிற்றென்றுசொல்ல லவேண்டும்: அதுகூடாது. என்னை? சுழுத்தியின்கண் இந்திரியாதி களில்லாதிருக்கவும் சுகத்தின்ஞானம் உண்டாகின்றது; அஃதுண் டாகவேண்டுவதில்லை; சுழுத்தியின்கண் சுகத்தின்ஞானம அங்கீகரி ககவிலலையாயின், விழித்து நானசுகமாகநித்திரைசெய்தேனென்று சுழுத்திச்சுகத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகின்றது; அஃதுண்டாகவேண்டு

வதில்லை. யாதொருவஸ்துவினஞானம பூர்வமுண்டோ அதனஸ்மிருதி உண்டாகின்றதேயல்லாமல், அஞ்ஞாதவஸ்துவின்ஸ்மிருதியுண்டாகின்றதில்லை கழுததிச்சுகத்தின்ஸ்மிருதி விழித்தபொழுதுண்டாகின்றது, ஆதலால, சுழுத்தியின்கண் சுகத்தினஞானம்உண்டாயிருக்கின்றது; அந்தஞானத்திற்குஜநகமாக இந்திரியாதிகள் சுழுத்தியிலாகவிலலை; ஆதலால், ஞானம் நித்தியமாம்: ஞானத்தைவிடுத்து ஆனமா ஒருபொழுதுமிருக்கவில்லை; ஆகலான, ஞானம் ஆன்மாவினசொரூபமாம எப்படி உஷ்ணத்தன்மையைவிடுத்து அக்கினிஒருபொழுதுமாராமையால உஷ்ணத்தன்மை அக்கினியின்சொரூபமோ அப்படி ஞானமும ஆனமாவினசொரூபமாம யாதொன்று ஆசிரயியாமோ அது குணமாகும; உஷ்ணத்தன்மையும், ஞானமும் ஆசிரயமாயியலல; ஆதலால், முறையேஅக்கினி, ஆனமா இவைகளின் சொரூபங்களாம் யாதொருவஸ்து ஒருகாலிருந்து ஒருகாலிராதோ அது ஆகமாபாயியெனப்படும்; உற்பத்தியும, விநாசமும அந்தக்கரணத்தினவிருத்திக்குளவாகாநிற்கும ஞானத்திறகிலலை. ஆன்மசொரூபமாகிய யாதொருஞானமுணடோ அது விசேஷவியவகாரத்திற்கேதுவல்ல; மற்றெது எதுவெனின்,—ஞானசகிதவிருத்தி, அல்லது, விருத்தியின்கண ஆரூடஞானம வியவகாரத்திறகேதுவாம; இங்ஙன மத்தேசதவாதத்தினகொள்கை.

ஆபாசவாதத்தில் ஆபாசசகிதவிருத்தியால் வியவகாரமாம் ஆபாசவாயிலாக அலலது, கேவலவிருத்திவாயிலாக ஆன்மசொரூபஞானத்தாலேயே சர்வவியவகாரங்களும உளவாம; இலலையாயின், உளவாகா; இவவாறு, ஆனமா சர்வப்பிரகாசகஞானசொரூபமாக இருத்தால், "வேறுபா டறிதலசித்தாம." என்றார்.

(௨-௩௩) ஆனமா ஆநந்தரூபமாம: அலலவெனின்;—விஷயசம்பந்தத்தால் யாதொருசொரூபாநந்தத்தினபாநமுணடாகின்றதோ அஃதுண்டாகவேண்டுவதிலலை. விஷயத்தினகண் ஆநந்தமில்லை; உண்டெனின்;—யாதொருவிஷயத்தால் யாதாமொருபுருஷனுக்குச் சுகமுண்டாமோ அதனாலேயே அந்நியனுக்குத் துக்கமுண்டாகின்றது.

அஃதெங்ஙனமெனில்;—அக்கினியின்பரிசத்தால் அக்கினிகிட

தத்துக்கும், சாப்பசிம்மங்களினுருவங்களைக்கண்டல்லால் சாப்பணி, சிம்மணி*களுக்கும் ஆநந்தமுண்டாகின்றது; அஃதுண்டாகவேண்டுவதில்லை; சித்தாநந்தத்திலோ அக்கினிகிட்டத்துக்கு அக்கினியின்பரிசவிசசையுண்டாமேல, அப்பொழுது சொரூபாநந்தத்தின்பாநமுண்டாகிறதில்லை, அக்கினிசம்பந்தத்தால க்ஷணமாத்திரமிச்சைநிங்கிச்சலபுத்தியினக்கண் சொரூபாநந்தத்தின்பாநமாகின்றது; அங்கியபுருடனுக்கு அக்கினிசம்பந்தத்தினிச்சையில்லை. பின்னையாதுண்டெனின்;—அங்கியபதார்த்தத்தினிச்சையுண்டு, அவ்வங்கியபதார்த்தத்தினிச்சைஅவற்றானன்றி அக்கினிசம்பந்தத்தானிவிர்த்தியாகாது. ஆதலால, அவனதுசஞ்சலவந்தக்கரணத்தினக்கண் அக்கினிசம்பந்தத்தாலாநந்தமுண்டாகமாட்டாது.

சங்கை;—யாதொருஇச்சாரூபமான அந்தக்கரணத்தின்விருத்தியுண்டோ அது அவ்விஷயப்பிராப்தியால நாசமாயவிட்டது, அந்த விருத்திக்கு யாதொருநிமித்தமுமில்லை; ஆகலின, அந்தியவிருத்தியுமுத்தியாகவில்லை; விருத்தியின்றிச் சொரூபாநந்தம்பாநமாகாதாகலின், விஷயத்திலேயே ஆநந்தமுண்டெனின்,—அது கூடாது. என்னை? இச்சாரூபஅந்தக்கரணத்தின்விருத்தி அபாவமாயிருக்கின்றது உண்மைதான்; அவ்விச்சாரூபவிருத்தி அபாவமாகாதிருக்கினும் அதிராஜதமாகலின், அதனகண் ஆநந்தமபிரகாசமாகாது. ஆநந்தத்தின்பிரகாசம் சாத்விகவிருத்தியினகட்டோன்றுமசத்துவகுணத்தால ஞானமுண்டாமென்பது நியமமாகலின் வாஞ்சிதபதார்த்தங்கிடைத்து அதைவிஷயமபண்ணும்பொருட்டு யாதொரு அந்தக்கரணத்தின்ஞானரூபவிருத்தியுண்டாகின்றதோ அது சாத்விகந்தான், அச்சத்விகவிருத்தியில ஆநந்தமபாநமாம்; ஆயினும், அந்தஞானரூபவிருத்தி பகிர்முகமாகவிருப்பதால அதன் பிருஷ்டபாகத்திலுள்ள அதனுபகிதசேதனசொரூபாநந்தத்தை அதுகவராது; ஆதலால, விஷயவுபகிதசேதனரூபாநந்தம அவ்விருத்தியிறபாநமாகின்றது, அவ்விஷயவுபகிதசேதனம ஆன்மாவின்வேறல்ல; ஆகலின, ஆன்மாநந்தமே விஷயத்தில பாநமாகின்றதென்று சொல்லப்படுகின்றது; அந்தஞானரூபவிருத்தியில் விஷயத்தோடுகூட நேத்திராதிஇந்திரியங்களின சம்பந்தமே நிமித்தமாம்; அல்லது, யாதொருஞானரூபபகிர்முக

*சாப்பணி, சிமம்ணி என்பன, சர்ப்பசிம்மங்களின்பெண்பால.

விருத்தியுண்டோ அதனினுமன்னியமாக அந்தர்முகவிருத்தியுண்டாகின்றது அதன்கண் அந்தக்கரணவுபகிதசேதனரூபஆநந்தமே பானமாகின்றதெனினுமிது உத்தமசித்தாந்தமாம்; அவ்விருத்தியினுற்பத்தியில் இச்சைமுதலியவற்றினபாவமே நிமித்தமாம். இச்சைமுதலியவையின்றி ஏகாந்தத்திலாசீனனாயிருக்கும்புருஷனுக்குப் பகிர்முகஞானரூபவிருத்தியுண்டாகாதிருந்தும் ஆநந்தம்பானமாகின்றது. ஆதலால், இச்சைமுதலியவற்றின் அபாவரூபநிமித்தத்தால் ஆநந்தத்தைக்கவாக்காய அந்தர்முகவிருத்தியெப்படியுண்டாகின்றதோ அப்படி வாஞ்சிதவிஷயலாபத்தால் உளதாகும் இச்சைமுதலியவற்றினபாவத்தால் ஞானத்திற்குப்பின்னர் அந்தர்முகவிருத்தியுண்டாய அதனால், அந்தக்கரணவுபகிதவாநந்தமே கவரப்படுகின்றது, அச்சொரூபாநந்தத்தின் கவாசியும், விஷயத்தின்ஞானமும் அத்தியந்தம் அவ்வியவகிதமாயிருத்தலின், புருஷனுக்கு யான் விஷயத்திலாநந்தமநுபவித்தேனென்னும் பிராந்தியுண்டாகின்றது. பிரதமபக்ஷத்தினும் இப்பக்ஷம் உத்தமமாம். ஏனெனின் விஷயஞானரூபவிருத்தியினான் அந்தக்கரணவுபகிதஆநந்தபானங்கூடாது, கூடுமாயின், பக்கத்திற்செல்லுதியுளதாகும் விருட்சத்தின் ஞானரூபவிருத்தியும் சாத்துவிகமேயாதலால், அதனாலும் விருட்சவுபகிதசேதனசொரூபத்தின் ஆநந்தபானமாதல்வேண்டும் அப்படியே சர்வஞானத்தானும் ஞேயவுபகிதசொரூபத்தின்ஆநந்தபானமாதல்வேண்டும் அங்ஙனமாகாமையால் ஆன்மசொரூபத்தின் ஆநந்தமே பானமாவதால், "மகிழ்காம நுகர்போது சுகாரு மதுபூரி வாழ்வெனப்படுத்தம்." என்று. இவ்வாறேவாசிட்டத்தும்சித்தர், "அறிவாலு மறிபொருளுங் கூடியகூட்டாவிலெழுந்தியானந்தம், பிறியாதவானந்தத் துய்த்தெழுந்த காமத்தைப் போலச்செய்வாம்." என்றனர்.

திரிகாலத்திலும் அபாதிதமாயிருப்பதே சத்தினிலக்கணமென்றும், சர்வப்பிரகாசகஞானசொரூபமாக இருப்பதே சித்தினிலக்கணமென்றும், விஷயசம்பந்தத்தாற் சாத்துவிகஅந்தக்கரணவிருத்தியின்கண் எழாநிற்குஞ்சுகமே ஆநந்தத்தினிலக்கணமென்றுங்கூறியதாம். (௧௧௧)

(உ௫௪) [இவ்வாறான சச்சிதாநந்தவிலக்கணமுடைய பிரமமே நீ எனச் சுருதிகளாலும், குருவினாலும் உபதேசிக்கினும், நீயெனுஞ்சப்தவாச்சியனான புருஷனிடத்து அவற்றின் அநுபவமெவ்வாறுளதெனச் சீடன்வினாதல்.]

நாசசச ரீரத்தி ருக்குஞ்ச ரீரிதனே நாலவேத மாவாக்கிய
ம, நீசச்சி தாநந்த மென்றிடினு மாசிரியா நீபிரம மாருமெனி
னும, மாசறற சச்சிதா நநதநா னெனன விவன் மனனுமநு
பவமெங்ஙனே, கோசபபு ரங்களையி டித்துத்த கர்க்குமத கு
ஞசரக குருநாதனே. (௧௧௨)

(இ-ள) நாசச சரீரத்து இருக்கும் சரீரிதனே-நாசததையுடைய
சரீரத்தின்கண(அபிமானியாய)இருககுஞசரீரியை—நாலவேதமாவா
க்கியம-நானகுவேதங்களிலுள்ள நானகுமஹாவாக்கியங்களும—நீ ச
ச்சித ஆநநதம் எனறிடினும-நீயே சச்சிதாநநத(பபிரம) மெனறுப
தேசிககினும,—ஆசிரியா நீ பிரமம ஆகும எனினும-நீயே(சசசிதாநந
த)பிரமமெனறு ஆசிரியருபதேசிக்கினும்—மாசு அற்ற-குற்றமற்ற
—சத சித ஆநந்தம நான எனன-சசசிதாநந்தபபிரமமே நானென்றநு
பவிக்க—இவன மனனும அநுபவம் எங்ஙனே - சரீரியாகியவிபபுரு
ஷனிடத்தே நிலைபெறற(வச்சச்சிதாநந்தங்களின்)அநுபவமெவவாறு
(உளளன)--கோசப்புரங்களை-பஞசகோசமாகியநகரங்களை—இடித்து
த தகர்க்கும்-இடிததுப்பொடியாக்கும — மதகுஞசரக் குருநாதனே-
(ஞான)மதயானையாகிய குருபரனே.—எ-று.

பஞ்சகோசத்தில் நானெனனும்புத்திரூப அபிமானத்தைச சரு
தியுததிகளால அபாவமாக்குவதை,"இடிததுதத கர்க்கும." என்றார்.
"குஞசரம்." எனறது, உருவகம. (௧௧௨)

[சரீரியின்கணணுளள சசசிதாநந்தவநுபவம யாவாக்
குமொபப இரணடுசெய்யுளாற கூறுகின்றார.]

சென்மாநத ரஞ்செயத வினைகளுட றருமெனிற் செலகா
ல மிவனுண்டலோ, கன்மாநு பவநரக சொாக்கமெனில் வரு
கினற காலத்து மிவனுண்டலோ, உன்மாத யாதனு வுடலகட
வு ளுடன்மறுட வுடன்மாறி மாறியழியும், தன்மாய வுடலகெ
டினு மிவனிருப் பதுகொணடு சத்தென்ப தொக்குமகனே.

(இ-ள) சென்மாந்தரமசெய்த வினைகள்—அந்நியஜநநஙகளிற
(ருனமனவாக்குக்காயங்களாற்) செய்தகர்மங்கள்— உடல் தரும எ

னின்-தேகத்தைத்தருமென்றுசொல்லின்,—செல் காலம்-இறந்தகாலத்தும்—இவன்-இச்சரீரியெனபவன்— உண்டலோ-உண்டல்லவா? —கன்ம அநுபவ நரகசொர்க்கம் எனின்- (நிகழ்காலத்திலிவன்செயயாநின்ற) பாவபுண்ணியத்திற்கு அநுபோகமாக(முறையே)நரகமும், சொர்க்கமும(வரு) மெனறுசொல்லின்,—வருகின்ற காலத்தும-எதிர்காலத்தும்—இவன் உண்டலோ-இச்சரீரி(யாதனாசரீரந்தேவசரீரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு) உளனல்லவா?— உனமாத யாதனா உடல்-சித்தவிப்பிரமைக்குக்காரணமான யாதனாசரீரமும,—கடவுள் உடல-தேவசரீரமும,—மநுடஉடல்-மநுஷசரீரமும—மாறிமாறி அழிவுடை-(அநேகமாய) வேறுவேறுயுண்டாய நசிக்கும்;— தன மாய உடல கெடினும-தனதுமாயாமயசரீரங்களுசமாயினும,—இவன் இருப்பது கொண்டு-இச்சரீரி (திரிகாலத்தும அபாதிதமா)யிருப்பதால்— மகனே சத்து என்பது ஒக்கும்- மைந்தா(இவன்) சத்தெனறுசொல்லுவது(யாவர்க்குஞ்)சம்மதமாம,—எ-று.

தரிததிரன, மகாராஜன், கருப், பக்தன், முமுட்சு இவவைவருடைய வசனத்தால், "சென்மாந்தரஞ்செய்த வினைகளுடைறுடெனிற செல்கால மிவனுண்டலோ, கனமாது பவநரக சொர்க்கமெனிலவருகினற காலத்து மிவனுண்டலோ." எனினும் ஆம்; இவவைவாவசனம வாக்கேவமனனத்தில் சச்சிதாநந்தரூபணத்திற்காணக (

இருளாக மூடுஞ சுழுத்தியி லிராத்திரியி லிரவிசுட ரற்றபொழுது, மருளாம லிருளையும பொருளையுந தெரிகின்ற வகைகொண்டு சித்தாகுமே,பெருவாழ்வு மிக்கதா னே,தன்னிடததினிற் போகாத பிரியமதனால், அருகாத பிரியஞ்சு கததிலவரு மாதிலா வாநந்த மாமைந்தனே. (கக௪)

(இ-ள்) இருள் ஆக மூடும் சுழுத்தியில்-(மறைக்கின்)விருளபோல(யாதொருவிஷயங்களுந்தோன்றாமற்போக)மறையாநிற்குஞ் சுழுத்தியினகண--(மருளாமல்)-மயங்காமல்—(இருளையும் பொருளையும)-(அவித்தையாகிய) இருளையும், (அதிற்பிரதிபலியாநிற்கும்ஆநந்தமாகிய)பொருளையும்—இரவி சுடர் அற்றபொழுது-சூரிய(ன்முதலியவாகிய)ப்பிரகாசங்களொழிந்த(காடாந்தகார)சமயத்தில்—இராத்திரியில-இரவில்(உளதாகுஞ்சாக்கிரத்தின்கண)—மருளாமல்-மயங்காமல்—இ

ருளையும்பொருளையும்-காட்டாந்தகாரத்தையும்,(அதிற்சாமானியமாகஸ்பரிசத்தாற்றோன்றுகிறதுகட்படாதிப்)பொருள்களையும்—தெரிகின்ற வகைகொண்டு-அறிகின்றதன்மையால்,—சித்து ஆம்-சித்தென்பதநுபவமாம்.—பெருவாழ்வு மிக்க-பேரானந்தத்தால் நிரதிசயமாகிய—தானே தன்னிடத்தினில்-தான்றானே தன்னிடத்து—பேராத பிரியம் அதனால்-மாறாதபிரேமைவைத்திருப்பதால்—அருகாத பிரியம்-குறைவற்றபிரியமானது—சுகத்தில் வரும் ஆதலால்-(யாவர்க்குந் துக்கத்தினுண்டாகாமல்)சுகத்தினுண்டாவது உலகிற்பிரசித்தமாதலால், — மைந்தனே—ஆனந்தம் ஆம்-இவன் ஆனந்தமென்பதநுபவமாம்.—எ-று

ஓர்விருட்சத்தினின்றுமுண்டானபீஜம் அந்நியவிருட்சத்திற்குக் காரணமாவதல்லது, தன்னையுண்டாக்கியவிருட்சத்திற்குக்காரணமாகாததுபோல வர்த்தமானதேகத்தினின்றுமுண்டாகாநின்ற வினைகள் மேல்வருமஜந்மத்திற்குக்காரணமாவதல்லது,அச்சந்மத்திற்குக்காரணமாகாமையின், "சென்மாந்தரஞ்செய்த வினைகளுடன்றரும்." என்றும், இப்படி உத்தரோத்தரஜந்மத்திற்குப் பூர்வபூர்வவினைகள்காரணமாக முன்சென்றஅநேககோடிகற்பங்களிலும் ஆன்மாசரீரமுடையவனாகஇருந்திருத்தலின், "செல்காலமிவனுண்டலோ." என்றும், இச்சந்மத்தில் சிரவணாதிப்பிரயத்தனத்தால் பிரமாத்மைக்கியஞானத்தைப் பிரதிபந்தரகிதமாக அடையாவிடின், பூர்வகர்மத்தின்பயனாக இச்சரீரம்வந்ததுபோல இப்போதுசெய்யுங்கருமத்திற்குப்பயனாக இன்னும் அநேககோடிஜந்மங்கள்வருமாகலின், அவைகளைத்தரித்துக்கொண்டு இனிவரும் அநேககோடிகற்பங்களிலும் ஆன்மாஇருப்பதால், "சன்மாநுபவர்க்க சொர்க்கமெனில் வருகின்றகாலத்து மிவனுண்டலோ" என்றும், முன்வந்ததும் இனிவருவதுமாகிய அநேககோடிசரீரங்களழிந்தும் சரீரியழியாமையின், இவன்சத்தெனல் யாவர்க்குமொப்ப அநுபவமாமென்பார், "யாதனு வுடல்கட்வுளுடன்மருட வுடன்மாறிமாறியழியுந், தன்மாய வுடல்கெடினு மிவனின்றுபதுகொண்டு சத்தென்ப தொக்கும்" என்றுங்கூறினார்.

"இரவி." என்பது,உபலட்சணமாகலின், வாகியப்பிரகாசங்களனைத்துங்கொள்க. "இரவிசுடர்றற்பொழுதி ராத்திரியில." என்றதால், காட்டாந்தகாரசமயத்திலென்பதும், "மருளாம விருளையும்பொருளையுந் தெரிகின்ற வகைகொண்டு." என்றதால்,சாக்கிரத்தின்கண் ஏ

னப்படும் வருவிக்கப்பட்டன. வாகியவொளிகளற்றசாக்கிரமாவது ம
ழைநாளிரவிறகாடாந்தகாரசமயத்திலுள்ளதாகுஞ்சாக்கிரம், அல்லது,
இரவிற் கபாடமுதலியவைபந்திக்கப்பட்டு தீபமில்லாத அந்தகார
கத்திலுள்ளதாகும் சாக்கிரமெனினுமாம். இங்ஙனங்கூறியது பிரகாசா
ந்தரவபேட்சையின்றியே ஆன்மாசொப்பிரகாசசித்துருபமாயிருக்கு
ம் அநுபவம்விளக்குதற்பொருட்டெனக். சூரியன், சந்திரன், அக்கி
னிமுதலியபிரகாசங்களொழிந்தசாக்கிரத்தின்கண் நேத்திரமுதலிய
இந்திரியவாயிலாக இருண்முதலியவற்றைக்கோசாக்குமந்தக்கரண
விருத்தியும், சுழுத்தியின்கண் அஞ்ஞானகோசரம், ஆநந்தகோசரமாகி
ய அவித்தியாவிருத்தியும் அக்கினியானது உருப்பதார்த்தங்களைப்பிர
காசித்தற்குத் திரிமுதலியவைபோல உபாதிமாத்திரமாயிருக்கின்றன.
பத்திக்குஞானமொருகாலுமின்றென்று ஆன்மபோதத்திற்பூச்சியபா
தரான ஸ்ரீசங்கராசாரியரால் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. சா
க்கிரம், சுழுத்தி இரண்டிற்கும் மத்தியமான சொப்பனத்தின்கண்
ணும் ஞாதா, ஞான, ஞேயரூபமான திரிபுடிகளையும் பிரகாசாந்தரவ
கலையபேட்சியாமலே ஆன்மாவாகியதான் பிரகாசிப்பிக்கின்றதும் இ
வன், "சித்து." என்பதற்கநுபவமாமெனக்கொள்க.

யானெப்போதுமில்லாதொழாமல் உள்ளேனாதல்வேண்டுமென்றிப்ப
ரமப்பிரேமை ஆன்மாவின்கண் யாவர்க்குமுள்ளது, அந்நியங்களி
டத்தொருபிரேமையுண்டாமேல் அதுவும் தன்பொருட்டேயாம். ஆ
ன்மாவின்களுள்ளபிரேமையோ அந்நியத்தின்பொருட்டன்று இ
ப்படிஆன்மாவின்கண்ணே பரமப்பிரேமையிருத்தலால் இச்சம்,
"ஆநந்தம்." என்பது அநுபவமேயென்றறிக.

இதற்கு, உ-ம். பிரமகீதை. "சிவனொன்று பழமுனிறிற சித்த
ரவனே விளையாடு, பேவு மெல்லாமெய்போல வலுல விளைத ல
னமையயத, தேய னேசான முதலிறுற சித்துயவனே யத்துவிதன,
யாவுந் தாறு தலினெனிலுந் தனையே விரும்ப வாலன்பன" எ-ம்,
'இந்தப் புரங்க ளொருமூன்று மெனற னிடையே யிறப்பத்துங்க்,
சித்ரந்தப புருட னொருகாலுஞ் சியா றுத லாறசொலலு, பந்தப
மனயவனறு னறியா மையினு லப்பரிசு, பந்த பமபோர சிவ
னனன பாரபபார பவதத்தே பகைக்கின்றார்." எ-ம் வரும். மற்றுமிய
ருவனவற்றறக்கொண்க

"இருளாக முதெனச முத்தியி யிராத்திரியி யிராவிசட ...

மூது." என்றதற்கு, உ-ம். பிரமகீதை. "காண்டல் கேட்டல கரு தல்செ யப்படு வானலனுான், காண்டல் கேடடல் கருதல்செ யப் படு வாறெருத்தன்,றுண்டு சோதியி னுலனல் சோம னருக்கனெல லா, மாண்ட போதும் விளங்கும னக்கரி யாகினேறே." எ-ம், "சித் தமத தமித்திடத் தபாவமுந் தெரிகதிலெ்ு, சுததாற் சுழுததியிற் றுய கருமாயை கண்டிடு, மததமித் தனும்பிறத் தனும்மிலா னபாவபா, வ தனைவிட் டகண்டமா யறிந்தபோ தடங்கவாம்." எ-ம், வரும். ம றறும்வருவனவற்றுறகாணக. (ககச)

(உருரு) [சுகத்தின சாதனரூபமான அந்நபானுதிகளிடததுப் பிரீதிகாணப்படுவதுபோல ஆன்மாவிடததும பிரீதி காணப்படுதலின், ஆனமாவும் அந்நபானுதிகளபோ லச, சுகசாதனமாகுமகொலென வருமாசங்கையை அநநபானுதிகளிடததுப் போகசாதனததன்மைரூப வுபாதியிருததலின,அவைசுகசாதனமாம்; ஆன்மாவி னிடதது அஃதில்லாமையின, ஆன்மா சுகசாதன மலலவெனனும அபிப்பிராயததாற்பரிகரிக்கின்றுா.]

அன்னபா னுதிசுக சாதனம தாகையா லார்க்குமவெகு பி ரியமாகும, இன்னவா றுனமாவு மாநநத சாதன மெனககரு தல பொருளல்லவே, சொன்னவான் மாவையொரு சுகசாத னங்களொடு சொலலுவா யாகின்மகனே, உன்னதா நநதம வே றெதறுப விபபதா ருபயவான் மாவுமுளவோ. (ககரு)

(இ-ள) அனன பான ஆதி-அந்நபானமுதலியவை—சுக சாத னமது ஆகையால்-சுகததிற்குச்சாதனமாதலால,— ஆாக்கும் வெகு பிரியம் ஆகும்-யாவாக்கும அவையதிகப்பிரியமாம;—இனன ஆறு-இ நதபபடி—ஆனமாவும ஆநந்த சாதனம என்-ஆன்மாவும ஆநநததி றகுச்சாதனமெனறு—கருதல் பொருள் அல்ல - எண்ணுகிறபது சுரு திவிரோதமாம்—சொன்ன ஒரு ஆன்மாவை- (சுகரூபமென்றுசுருதி) கூறிய ஏகமானவான்மாவை—சுக சாதனங்களொடு- (அந்நபானுதிக ளெனனுஞ்)சுகசாதனங்களோடுசோதது—சொலலுவாய ஆகின்- (இ துவும்சுகசாதனமென்று)கூறுவையாயின்,—மகனே—உன்னது ஆந நதம் வேறு ஏது - உன்னுடைய(வறகூலவிஷயமான)ஆநந்தம்வேறெ

ரதுரி—அநுபவிப்பது ஆர்-அதனையநுபவியாநின்ற(கர்த்தாவேறே)யா ர்?—உபய ஆன்மாவும் உளவோ-(விஷயபாவம், விஷயீபாவமாக)இர ண்டானமாவுமுண்டா? —எ-று.

ஒரே ஆன்மாவுக்கு ஒருகாலத்தில் உபகாரியத்தன்மை, உபகாரக ததனமையென்னும இரண்டுதர்மம விரோதமாகலின், அங்ஙனங்கூ றுதலகூடாதென்பார், "உன்னதா நந்தம்வே றேதநுப விப்பதா ருப யவான் மாவுமுளவோ." என்றார்.

[உபகாரியததன்மை=காமம. உபகாரகத்தனமை=கர்த்தா]

(உ-ரை) [ஆன்மாவுக்கு அங்காதிகள்போலச்சுகசாதனத்தன மையிலலையாயினும், சுகம்போலப் போக்தாவினுபகா ரததன்மையிருக்கலாமேயெனறுசங்கிதது அவற்கு நி ரதிசயப்பிரேமைக்கு விஷயததன்மையிருப்பதால் அஙஙனங கூறுகிறபது பொருந்தாதெனறு பரிகரிக் கினறார்.]

விடயசுக மதில்வருதல பிரியமாத திரமாகும வெருபிரிய மானமாவிலாம, விடயசுகம வருபிரிய மாறிவரு மாஙமாவில வெருபிரிய மாறுதகாண், விடயசுகம விடலுமாங் கொளலுமா மாஙமாவை விடுவதெவா கொளவதெவாபார், விடயசுக போகங்கள விடுமவனே யவனல் விடபபடா தொருநாளு மே. (கககூ)

(இ-ள்) விடய சுகமதில வருதல பிரியமாததிரம ஆகும-விஷ யஜந்யசுகததினகணவாராநிற்பது பிரீதிமாததிரமேயாம்: (நிரதிசயப பிரீதியனறு.)—ஆன்மாவில (வருதல்)வெரு பிரியம் ஆம்-ஆன்மாவின கணவாராநிற்பது நிரதிசயப்பிரீதியாம்.—(ஆதலால், விஷயஜந்யசுக ம்போலலல. எதனாலெனின்;—)விடய சுகம வருபிரியம் மாறி வரும் -விஷயஜந்யசுகததினகணவாராநினறபிரீதி வியபிசாரததையடைகி னறது, — (ஒருகாலத்தியசுகத்திறசெல்கினறது. அவவிஷயததிலே யே நியமமாகவிருக்கவில்லையெனறவாறு;) ஆனமாவில மாறுது கா ண-ஆனமாவினகணணுள்ள (பிரியம்) வியபிசாரத்தையடைவதில லை;—(ஆதலால,)வெரு பிரியம்-(அவவானமாவினகண்ணுள்ளபிரீதி)

ரதிசயமாம் — [விஷயப்பிரீதியின் வியபிசாரத்தைத்தரிசிப்பிக்கின்றார்.] விடய சுகம் விடலும் ஆம் கொளலும ஆம்-ஓர்விஷயஜந்நியசுகத்தைவிடவுங்கூடும் (அந்நியவிஷயஜந்நியசுகத்தைப்) பற்றவுங்கூடும்—[இனி ஆன்மாவின்கண்ணுள்ளபிரீதி வியபிசாரமில்லாதிருப்பதைத் தரிசிப்பிக்கின்றார்.] ஆன்மாவை விடுவது எவர் கொள்வது எவர் பார்-ஆன்மா (தள்ளத்தக்கவனும், கொள்ளத்தக்கவனும் அலனாதலால,) அவனைவிடத்தக்கவர்யாவர்? கொள்ளத்தக்கவர்யாவர்? நீபார்ப்பாய.—[பலிதத்தைச்சொல்லுகின்றார்.] விடய சுக போகங்கள் விடுமவனை-விஷய(ஜந்நிய)சுகபோகங்களைத்தியாகஞ்செய்யும் அவ்வான்மாவை—அவனால் ஒருநாளும விடப்படாது-அவ்வான்மாவால் சதா தியாகம்பண்ணக்கூடாது.—எ-று.

ஆன்மாவைத்தியாகஞ்செய்யவும், கிரகணஞ்செய்யவுங் கூடாமையின், அவனிடத்துள்ளபிரீதி எப்படி வியபிசாரத்தையடையுமெனபார், "விடயசுக போகங்கள் விடுமவனை யவனால் விடப்படாதொருநாளுமே." என்றார். (௧௧௬)

(உ-றி) [உலகினகணணேசிலர் துவேஷத்தால் ஆன்மத்தியாகஞ்செய்யக்காணப்படுதலின், ஆன்மா தியாகத்தின்விஷயமன்றெனல் கூடாதென்றுவருஞ் சங்கையை அத்தியாகம் ஆன்மாவின்வேறான தேகத்தின் விஷயமேயன்றி ஆனமவிஷயமன்றெனப் பரிகரிக்கின்றார்.]

வேகின்ற கோபங்க ளாலெனனை நான்கொன்று விடுகிறேனென்றுசிலபேர், சாகின்ற படியினுற் றன்னையே தான்கொன்று சாவனெனல் சங்கையலவே, தேகந்தனைக்கொலலு மவனால்விடப்பட்ட தேகமல லல்லங்மகனே, ஆகந்த னிற கோப மலதுதனை யொருநாளு மான்மாவெறுப்பதிலையே. (௧௧௭)

(இ-ள்) வேகின்ற கோபங்களால்-(விருட்சந்தானமடைந்தியால வேதல்போலததாம்) வேகாநின்ற(வியாதி) கோபங்களால,—என்னை நான்-என்னையான—கொன்று விடுகிறேன் என்று-கொலைசெய்துவியாகமபணணுகினறேனென்று சொலலி—சிலபேர்-சிலர்—சாகின

றபடியினால்-(ஒரோர்காலத்தில் உலகில்) மரணமாகின்றமையின்,—தன்னையே தான் கொன்று-(ஆன்மாத)தன்னையேதான் (விருச்சிகாதிகளிற்போலத் துவேஷித்துக்) கொலைசெய்து—சாவன் எனல்-மரணரூபமான தியாகவிஷயமாகின்றனனென்று சங்கித்தல்— சங்கை அல-சங்கையன்று.—[அஃதியாதினலெனின்;—]தேகம் தனைக்கொல்லும் அவனால்-தேகத்தின்வேறாயிருந்து அதனைக்கொன்றுதியாகம் பண்ணுகின்ற யாதொருசீவனுண்டோ அவனால்—விடப்பட்ட தேகம்- தியாகம்பண்ணப்படுகிறதேகம்— அவன் அலலன்-அவனல்லனும்—மகனே—ஆகம் தனில் கோபம் அலது-அந்நியமானதேகத்தினகண் துவேஷமேயல்லாமல்— தனை ஒரு நாளும்— தனனையொருபோதும—ஆன்மா வெறுப்பது இலை-தான் துவேஷிப்பதிலலை.-எ-று.

ஆனமா அந்நாதிபோலப்பிரியவிஷயமும், விருச்சிகாதிபோலத் துவேஷவிஷயமும அலலனாயின, திரணாதிபோல உபேட்சாவிஷயமாவனோவெனின;—உபேட்சிப்பவனுடையசொரூபமேயாவனாதலால உபேடசாவிஷயமுமாகான எனறறிக. (௧௧௭)

(உரு௮)[ஆன்மாவேபிரியவஸ்துவாயின், வித்த, புத்திராதிகளும பிரியவஸ்துக்களாகத்தோற்றுவானேனெனறுசங்கித்து ஆனமாவைச்சமீபித்ததுகொண்டு அவைகளில தாரதமியமானபிரீதிதோன்றுகின்றதென்று அநுபவத்திற்காட்டி அவையனைத்தினும் ஆன்மாவில் அதிகப்பிரியமிருததலால ஆனமாவே முக்கியமென்றுகூறுகின்றார்.]

தாகப்ப மெப்பொருளி லுமமகன் பிரியமாக் தனயனிலு முடலபிரியமாம, ஆகத்தி லுமபிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மதனிலும பிரியமுயிராம, ஏகப்பி ராணனிலும வெகுபிரிய மானமாவி னந்தவான் மாமுக்கியம, ஊகத்தி னுறகொள மிதனைநாத நாமுன்று மோரொன்றி லதிகமகனே. (௧௧௮)

(இ-ள்) தாகப்பமெப் பொருளினும்-யாவரும்பிரியப்படுகின்ற தனத்திலும—மகன பிரியம் ஆம்-புத்திரன்பிரியமாம்;—தனயனிலும-புத்திரனிலும்,—உடல் பிரியம் ஆம் - அன்னமயமானதேகம்பிரியமாம்,—ஆகத்திலும்-தேகத்திலும்,—இந்திரியம பிரியம் ஆம்-இந்திரியங்கள்

பிரியமாம்;—காணம் அதனினும்-இந்திரியங்களினும்,—உயிா பிரிய மும்-பிராணன்பிரியமாம்;—ஏகப் பிராணனினும்-(மனதோடு) ஒன்றா கிய பிராணனினும்,—ஆன்மாவில் வெகு பிரியம் -ஆன்மாவிடத் துப்பரமப்பிரியமாம்;—இந்த ஆனமா முக்கியம்-ஆதலின், இச்சாட்சி யே பிரதானரூபமாம்.—[ஆயின, ஆன்மாபுத்திரனானன்; புத்திரனி ல்லாதவனுக்குப்பரலோகமில்லை; இம்மநுடலோகமும புத்திரனாலே யேசமபாதிக்கப்படுகிறது அந்நியகர்மங்களாலில்லையென்று சுருதியி னகணணே புதகிரனைப்பிரதானமாகக்கூறியிருபபது என்னையோவெ னசசங்கிதது புத்திராதிகள் ஓரோர்சமயததில்முக்கியமாதல்பறறி அ ஙஙனங்கூறிறறெனறுகூறுகினறாா.] ஊகததினால் - (சுருதிக்கவிரோ தமாகிய) தாக்க உத்தியால் (ஆராயின,)—கௌணம மிதநை காதநா மூனறும-கௌணான்மா, மிதநையானமா, காததான்மா இவைமூன றும—மகனே—ஓா ஒனறில் அதிகம-ஓரோர்சமயத்திற பிரதானமா ம.—எ-று.

புத்திராதிகளினுபததை நிவாரணஞ்செய்தற்பொருட்டுத் தன ததைச்செலவிடுதலால் பொருளின, மகன்பிரியம; தனதுதேகததை இரட்சித்தற்பொருட்டு ஓரபோது புத்திராதிகளையுந்தானஞ்செயதலி ன, தனயனிலுமுடல்பிரியம்; இந்திரியங்களுக்குற்றநாசத்தைநீக்குத றபொருட்டுத் தாடனாதிகளாலுளதாகும் தேகத்தின்பீடையையும்,அ ங்கீகரிக்கப்படுவதால் ஆகத்தின இந்திரியம்பிரியம்; பிராணனீஙகும படிவரில் அதைக்காத்தறபொருட்டு இந்திரியங்களின் சேதனாதிகளை யும அங்கீகாரம்பண்ணப்படுதலின், கரணமதனின பிரியமுயிராய; இப்படித்தனமுதல் பிராணபரியந்தமாகிய பதார்த்தஙகளில் உததா ரோததரமதிகபபிரியத்தனமை சாவாநுபவசித்தம. ஆன்மாவின நி ரதிசயப்பிரேமையின விஷயததனமை ஞானிகளநுபவசிததமாய.

பூாவபூாவபதார்ததஙகளினும, உத்தரோத்தரபதாாததங்களிலு அ திகப்பிரீதியிருப்பது ஆன்மாவைச சமீபித்திருத்தலின, எனக.

அவை ஆன்மாவைச்சமீபித்திருக்குமாறு.

ஆன்மாவின்ஆபாசம் சூட்சமசரீரத்திலுண்டு: மற்றொன்றிலில லை; ஆகலின்,ஆபாசவாயிலாக ஆன்மாவுக்குச் சூட்சமசரீரததோடுசம பந்தமுண்டு; ஸ்தூலசரீரத்தோடு சூட்சமசரீரத்திற்குச் சம்பந்தமுண் டு, ஆகலின், ஸ்தூலசரீரததோடு சூட்சமசரீரவாயிலாக ஆனமாவுக் கு சசம்பநதமுணடு புதகிரனோடு ஸ்தூலசரீரவாயிலாகசசம்பந்தமு

ணடு, புத்திரனுடையமித்திரரோடு புத்திரவாயிலாகச்சம்பந்தமுணடு.

இவ்வாறு, உத்தரோத்தரம் யாதொன்று ஆன்மாவின் சமீபமோ அதனகண அதிகபபிரீதியுளது. யாதொரு ஆன்மாவின சமபந்தத்தால பதார்த்தங்களிற் பிரீதியுண்டாகிறதோ அவ்வான்மாவினகண முக்கியபபிரீதியுண்டு; வேறொருபதார்த்தஙகளிலலலை புத்திரனுடைய மித்திரரிடத்துப் புத்திரனுடையசமபந்தத்தால பிரீதியுண்டாதலின், புத்திரனிடத்தே அதிகப்பிரீதி பிதாவுக்கிருப்பதுபோல ஆன்மாவினுடையஅதிகசமீபத்தில் அதிகபபிரீதியுண்டாயிருப்பதால ஆன்மாவினகணணேயே சகலாக்குமபிரீதியிருக்கின்றது; அபபிரீதி ஆனந்தத்திலும, துக்கத்தினபாவத்திலும உணடாகினறது வேறொன்றில இலலை. வேறுபதார்த்தஙகளிலுணடாகுமபிரீதி ஆநந்தநிமித்தமும, துக்கத்தினபாவநிமித்தமுமேயாகலின,அவையன்றி வேறுபதார்த்தஙகளில பிரீதியிலலை, சகலர்க்கும பிரீதிக்குவிஷயமான ஆன்மா ஆநந்தரூபமும, துக்கத்தினபாவரூபமுமாம சர்ப்பத்தினபாவம இரசசுரூபமாவதுபோலக கறபிதத்தினபாவம அதிஷ்டானரூபமாகலின, கறபிதமாகிய துக்கத்தினபாவமும ஆன்மரூபமாம; ஆதலால, "இந்தவான்மா முக்கியம." என்றார்.

இங்கே பிராணசத்தத்தால் பிராணவுபலட்சிதமான மனது கொள்ளறபாலதாம். என்னை? மனது சொரூபாநந்தத்தின்பிரதிபிம்பத்தையுடைத்தாயிருப்பதாலும, இந்திரியஙகளைப பிரேரிப்பதால் அவைகட்குச்சுவாமியாகலாலும, நேத்திராதிஇந்திரியஙகளில பீடையுந்துகொண்டு மனதுக்குவிட்சேபமுணடாகில் அபபோது இந்திரியஙகளொழிந்துபோமாயின, ஈனசுகியாயிருப்பேனென்று மனோவிசேஷடனனபுருஷன்சொல்வதனாலும, மனத்தின்சஞ்சாரமும்அதுதேகத்தினின்று வெளிப்படுதலும பிராணனின்றிக்கூடாமையாலும பிராணசத்தத்தால மனதுகொள்ளற்பாலதாம் எனப்பஞ்சதசியின, டிப்பணத்திலெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. வாசிட்டத்திலும, "தொடாமன மேதெனனின், மெத்து மாகம பூடண குலைத்தது விசையுயிரசைவாகும." எனவீதகவலியர்கதையில, (உக)-வதுசெய்யுளில மனதுக்கும், பிராணனுக்கும் அபேதஙகூறியிருக்கிறது. "ஏகப்பிராணன." என்றது இக்கருத்தேபற்றியென்க. (கக௮

டிப்பணம்=உரையின் அரும்பதவுரை.

(௨௫௧) [கௌணன்மா முதலியவற்றுள், இத்தருணத்தில் இவ்வானமா முக்கியமாமெனக் கூறுகின்றார்.]

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்கு மகனான கௌணவான்மா முக்கியம், விடலாத வுடலம்ப ரிக்குநா ளுடலான மித்தையான் மா முக்கியம், திடமான நன்மைகதி வேண்டினாற் கர்த்தனாஞ் சீவவான் மாமுக்கியம், சடமாயு முத்தியினின் ஞானவான் மாவான தானேம காமுக்கியம். (௧௧௧)

(இ-ள்) கெடல ஆன பொழுது-ஒருவனுக்குமரணமவசுதகாலையில,—(தானமரணமடையினும, புததிராதிகள எவவாறு தனமுதலியவறறால சீவிப்பரோ அவவாறே எததனைஞ்செயகின்றதால) இவன காணிககு மகன ஆன-இவன பூமிமுதலியவற்றை ஆளுதறகுரியபுததிரனாகிய—கௌண ஆனமா முககியம்-கௌணனமாபிரதானமாம.—விடலாத உடலம பரிக்கும நாள்-விடத்தக்கதல்லாத அங்கமயசேதமானதேகததை(நான்இளைததேன, இனிப் புஷ்டியைச்சம்பாதிப்பேனென்று புஷ்டிக்கேதுவான அன்னாதிகளைப் புத்திராதிகளைசசோக்காமல தானேயுண்டு) இரட்சிக்குங்காலையில,—உடல் ஆன மித்தை ஆனமா முக்கியம-தேகமானமித்தையானமாப் பிரதானமாம — திடம ஆன நனமை கதி வேண்டினால்-உறுதியான (அமிர்தாதிப்)பிரயோஜநத்தையுடைய சுவர்க்கத்தையடையவிச்சி(த்துத தேகபோகங்களைவெறுத்தொழித்துக் கிருச்சிரசாந்திராயணாதிரூபதவத்தினையாசரி)க்கில, (அப்போது)—கர்த்தன ஆம் சீவ ஆனமா முக்கியம்-கர்த்தாவெனனுஞ்சத்தத்திற்குவாசசியமான(விஞ்ஞானமயகோசமாகிய)ஜீவான்மாப்பிரதானமாம்.—[அன்றியும்,முக்கியான்மாவினதுஸ்தலத்தை இனிககூறுகின்றார.]சடம் மாயும் முத்தியினின்-அஞ்ஞானம் (அதனகாரியங்களனைத்தினோடும்) அபாவமாகாநிற்கும்மோட்சதசையில்,—ஞான ஆன்மா ஆன தானே-சிதான்மாவாகியதானே—மகா முக்கியம்-மிகுமபிரதானமாம்.—எ-று.

சமதமாதி சாதனங்களைச்சம்பாதித்து மோட்சத்தையடைவேனென்னும புத்தியை எப்பொழுதடைவனோ அப்பொழுது குருவாலுபதேசிக்கப்பட்ட மஹாவாக்கியவிசாரத்தாலுண்டாகின்ற அபரோட்சஞானத்தால் நான் கர்த்தாமுதலியரூபனல்லன், சச்சிதாநந்தரூபப்பிரமமாகிறேன் என்றிப்படிச் சிதான்மாவையடைகின்றனன்,

இவ்வியவகாரத்தில் அவனுக்குச் சுத்தசேதனத்தன்மைரூபமே உசிதமாம்; கர்த்தாமுதலியரூபத்தன்மை அங்கேஉசிதமாக இல்லை என்பார், “முத்தியினின் ஞானவான் மாவான் தானேமகாமுக்கியம்.” என்றார். சத்தியஞானாநந்தம்பிரமம், விஞ்ஞானமாநந்தம்பிரமம், அநந்தரம், அபாகியம், சம்பூரணம், பிரஞ்ஞானகனம் ஆன்மா என்னுமிவைமுதலியசுருதிகளால் ஆன்மாவுக்குப் பிரமரூபத்தன்மையுணர்ந்துகொள்க. [அநந்தரம் = அந்தராகிதம். அபாகியம் = வாகியரகிதம். பிரஞ்ஞானகனம் = அதிசயஞானரூபம்.]

(௨௯௦) சப்தத்தின்கண் சத்திவிருத்தி லட்சணாவிருத்திகள் எப்படியோ அப்படி மூன்றாவதானகௌணீவிருத்தியுமுண்டு எப்படிச்சத்திவிருத்தியாலுணர்த்தாநின்ற பொருளைச் சக்கியார்த்தம், முக்கியார்த்தம், வாச்சியார்த்தமென்றும், லட்சணாவிருத்தியாலுணர்த்தாநின்ற பொருளை லட்சியார்த்தமென்றுங்கூறுகிற்பரோ அப்படிக் குணவிருத்தியாலுணர்த்தாகிறபொருளைக் கௌணார்த்தமென்பர்.

பதத்தின்வாச்சியார்த்தத்தில் யாதொருகுணமுண்டோ அக்குணமுடைய அவாச்சியார்த்தத்தில் பதத்தின் கௌணீவிருத்தி*யுண்டு சிம்மந்தேவதத்தனென்னும் வாக்கியத்தில் சிம்மசப்தத்தின்வாச்சியார்த்தமான சிம்மமாகிய பசுவினகண்ணுள்ள குரூரத்துவம், குரூரத்துவமுதலிய குணங்களையுடைய சிம்மபதத்தின் அவாச்சியார்த்தத்தில் சிம்மபதத்தின் கௌணீவிருத்தியுண்டு, அப்படி ஆன்மபதத்தின் வாஸ்தவவாச்சியார்த்தமோ சாட்சியாம்; ஆதலால், சாட்சிமுக்கியான்மாவெனப்படும். சாட்சியின்கண்ணாரோபிதமாதலால், ஆன்மபதத்திற்கு மித்தியாவாச்சியார்த்தம் லிங்கதேகமும், ஸ்தூலதேகமுதலியசங்காதங்களுமாம்; அச்சங்காதங்களுள், இகலோக, பரலோக சம்பந்திகளான காமங்களில் பிரவிர்த்திரூபமான யாதொருகுணமுண்டோ அக்குணமுடைய ஆன்மபதத்தின் அவாச்சியமான புத்திராதிகளில் ஆன்மபதத்தின் கௌணீவிருத்தியுண்டு, அக்கௌணீவிருத்தியால் உணர்த்தாநின்ற புத்திராதிரூபங்களான பதார்த்தங்கள் கௌணான்மாவெனப்படும்; கள்ளனின்வேறானகட்டையைக் கள்ளனென்பது எப்படிமித்தையோ அப்படிப்பஞ்சகோசங்களை ஆன்மா

---

* விருத்தி = சம்பந்தம்

வெனபது யிதனையாம். சாவத்திலும் ஆந்தரமாதலின், சர்வத்திறகு ஞசாட்சியாகிய ஆன்மா முக்கியான்மாவெனப்படும் என்க. (௧௧௩)

௨௬௧) [விஷயங்களிலுள்ளவிருப்பு, வெறுப்பு, நொதுமலென னும் இவை நியமமாயிராமலமாறுவபோல ஆன்மாவினக ணனுளளவிருப்பு மாறுமையின், ஆன்மாவே ஆநந்தரூப மென்று ஆனமாநந்தத்தைமுடிக்கின்றார்.]

புலியுமநு கூலமெனி லிட்டமாம பகைசெயிற புதலவ
னெனினும வெறுப்பாமு, உலகிலிரு வகையுமல லாதபுல லா
தியிலு தாசீன மாமாதலால, மன்னமறு சினமயன பலவகை
யுமிப்படி மகிழசசியில விருப்பமிகழான, அலகிலா நந்த
வடி வாகுமுன சொருபததை யாராய்ந்து பாரமைநதனே.

(இ-ள்) புலியும-(வெறுப்புவிஷயமான) வியாக்கிரமும,—அநுகூலம எனில இட்டம ஆம-(விளையாடபோது புர்வதால சுகத்திறகுச) சாதனமாமாயின,(அப்போது)பிரியவிஷயமாம,—பகைசெயில-பிரதிகூலமானசெய்கையைத(தனககுச)செய்யில,—புதல்வன எனினும-(அப்போதுவிருபபுவிஷயமான)புததிரனானாலும்—வெறுப்பு ஆம-வெறுபபுவிஷயமாம,—உலகில—இருவகையுமஅல்லாத-விருப்புவிஷயமும வெறுபபு விஷயமுமலலாத—உதாசீன புல ஆதியில-நொதுமலவிஷயமான திரணமுதலியவறறில,—(இருவகையும)ஆம்-(தீக்காய்தன்முதலியசெய்கையில அதுபறறுவிததனமுதலியவற்றிற்குபகாரியாமாயின, அப்போது)விருப்பும்,(நடததனமுதலியசெய்கையில் காலின்கணணுாதததைததனமுதலியவறறால அபகாரியாமாயின் அப்பொழுது) வெறுபபுமுளவாகாநிறகும்.—மலினம அறு சின்மயன-சுத்தசினமயனானஆனமா—பலவகையும-பலதிறததும்—இப்படி-(வியாக்கிரம,புததிரன,திரணாதிகளில விருப்பு,வெறுப்பு, நொதுமல்) இப்போதுகூறிய படி நியமமாகவில்லாமல் நீஙகாநிறபனபோல—மகிழ்ச்சியில தனனுநததத்தில்—விருப்பும் இகழான்-ஒருபோதும் விருப்பம் விடாயனுடையனாகின்றான்;—ஆதலால்,—அலகில் ஆநந்த வடிவு ஆகும் உன சொருபததை-அபரிச்சின்ன ஆநந்தரூபமான உனதுசொருபததை—மைநதனே — ஆராய்ந்துபாா - (தைத்திரியசுருதியிற்கூறியபடிபஞசகோசததைவேறுபடுததி அவைகளுள்ளே,)அநுபவித்தறிவாய்,-எ-று,

(௨௯௨) [இனி இவ்வான்மானந்தந்தானே யோகாப்பியாசத்தால முக்கியானந்தமாகவெளிப்படுகிறதென்றும், சார்வபௌமானியானந்தங்கள் இதனதுலேசமென்றும் தரிசிப்பித்தற்பொருட்டு ஆனந்தத்தின் பேதமித்தன்மைத்தெனச் சங்கிதத் துணர்த்துகின்றார்.]

மானஞ்சிறந்தகுரு நாதனே யானந்த வகைகளெத்தனையெனிலோ, ஞானநிகழ்ந்தபிர மானந்தம் வாசனானந்தமவிடயானந்தமென், றானந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை யென்பாசிலரவ்வைந்து மிதிலடக்கம், யானந்த வகைசொலக் கேண்மைந்த னேயெட்டு மிஃதின்ன தின்னதெனவே. (௧௨௧)

(இ-ள்) மானம்சிறந்த-பெருமைமிகுந்த—குருநாதனே—ஆனந்த வகைகள்-ஆனந்தத்தின்கூறுபாடுகள்— எத்தனை எனினில-எத்தனையென்று நீவினவில,—ஞானம நிகழ்ந்த பிரமானந்தம்-தனது ஞானத்தாலேயே (சுழுத்தியின்கண்) விளங்குவதான பிரமானந்தமும,—வாசனானந்தம்-(துவ்வினிமஸ்திதிக்கண விஷயத்தினதுபவமின்றி விளங்குவதான) வாசனானந்தமும்,—விஷயானந்தம்-(வாஞ்சிதவிஷயத்தின் லாபத்தால் அந்தாமுகமனத்தின்கண பிரதிவிம்பிக்கின்றவிஷயானந்தமும்— என்று-என—ஆனந்தம் மூன்றுவிதம-ஆனந்தம்மூவகையாம;—(அம்மூவகையானந்தங்களின்வேறாக இச்சகத்தின்கண யாதொரு ஆனந்தமுமில்லை.) எட்டுவகை எனபா சிலா-ஆனந்தமெணவகையென்பர் சிலபெரியோர்;—அவவைந்தும இதில அடக்கம்-அவர்கூறும் ஏனைய ஆனந்தங்களும் இமமூவகைஆனந்தங்களுள, அந்தர்ப்பாவமாம்—எட்டும் இஃதின்னது (இஃது) இன்னது என-எட்டினையும இன்னவானந்தமின்னநாமமுடையது இன்னவானந்தமின்னநாமமுடையதென்று— யான-நான்—அந்தவகை சொல-அவவானந்தவேறுபாடுகளையும, அவற்றின் நாமவேறுபாடுகளையுங்கூற— மைந்தனே கேள்.—எ-று.

(௨௯௩) முக்கியானந்தம், ஆன்மானந்தம், அத்துவிதானந்தம இம்மூன்றும் பிரமானந்தத்திற்குவேறின்மையின, பிரமானந்தத்தி லந்தர்ப்பாவமாம்.

---

* அந்தர்ப்பாவம்—உள்ளடங்கியிருப்பது.

என்னை? பிரமாநந்தந்தானே அதிவிவேகிக்கு யோகரூபவுபாய ததால முக்கியாநந்தமாகவும, மந்தப்பிரஞ்ஞையுடைய சிஞ்ஞாசுக்கு ஆனமாநாதவிவேகரூபவாயிலாகப் பரமப்பிரேமாஸ்பதவாநந்தமாகவும வெளிப்படலானும், ஆனமாவாகலாற் சஜாதியமெனனும் கெவுஞனமாமாகியபுத்திரபாரியாதிகளினும், அநான்மாவாகலின, விஜாதியமெனனும ஆகாசாதிகளினும வேறாய்ச் சதவைத*மான ஆனமாநநத்திற்கு அததுவிதிய முக்கியாநந்தத்தின்றனமை கூடாதென றவரும் ... சங்கையைப்பற்றித தைத்திரியசுருதியிறகூறிய ஆகாசமுதல ... தேகபரியநதமானசகதது ஆநநதத்தின் அங்கியமல லாமை ..., ஆனமாநநததுககு அததுவிதியப்பிரமததனமை உண்டென்று ... முனனூலான பஞசதசியிறகூறியிருப்பதனுனும சுழுத்தி ... சுவபிரகாசமாயுள்ள பிரமாநநததில முககியாநநதம, ஆ... தம, அததுவிதாநநதம மூனறும அநதாபபாவமாம. சிரததை ... பயவறறின வாயிலாக ஓரெபாழுது ஆநந்தநிச்சயத்தையுடையபுருஷன உதாசீனகாலததிலுநதோனறுவதான யாதொரு ஆநநதத்தினவாசனையுண்டோ அதையுபேட்சிதது முக்கியாநந்தத்திற றபாரனுய அமமுக்கியாநநதத்தையேபாவிக்கின்றனனென்று பஞசதசியிற கூறியிருபபதுகொண்டே அஙஙனங்கூறினர். [ஐக்கியமாகலான,விஷயாநந்தம,வாசனாநந்தம் அமுக்கியம்:ஐககமாகலாறபிரமாநந்தமுக்கியம. பிரமாநநதத்திற்கும, முக்கியாநந்தத்திற்கும்பேதமில்லை]இவா சீசாநந்தமெனறு இனிக்கூறுவதை வாசனாநந்தாமமுடையதாகபபஞசதசியிறகூறியிருககின்றனா' சுழுத்தியினின்றும் எழுந்த காலையில சுகதுக்கஙகளினபாவமிருததலின,அது உதாசீனதசையாம; அதில சுழுததியில அநுபவித்தபிரமாநந்தத்தின்வாசனை சொறபகாலபரியநதந தொடாந்திருப்பதால் இசசெய்யுளில பஞ்சதசியிறகூறியபடி வாசனாநந்தமெனறனா. அபபடியேசாக்கிரதநில் எஙகே எஙகே சுகதுககமிரண்டும அபாவமாயிருக்குமோ அவ்வககாலம உதாசீனமெனறுசொலலப்படுகிறது. எஙகேசுகமுண்டோ அஙகே இராகமுணடாம. எஙகேதுக்கமுண்டோ அங்கேதுவேஷமுண்டாம ஆகவின, சுகதுக்கரூபநிமித்ததனாலுண்டாகாநிற்கும இராகத துவேஷஙகளின் அபாவகாலத்தை உதாசீனத்துவமென்றும, துஷ்ணீமஸதிதியெனறுங்கூறுவர்; ஆதலால், துஷ்ணீம்பூதாவஸ்தையிலுள

*சதவைதம் = துவைதத்தோடுகூடியது

தாகும்ஆநந்தம் இங்கேகூறியவாசனாநந்தத்தில் அந்தர்ப்பாவமாம். எனனை? இரண்டும் நிர்விஷயமாகலின். விஷயாநந்தம்போல வித்தியாநந்தமும் அந்தக்கரணவிருத்திரூபமேயாதலால், விஷயாநந்தத்தில அஃதந்தர்ப்பாவமாமென்றறிக. (௧௨௧)

(௨௯௪)[எண்வகையாநந்தங்களின் நாமங்களோடு அவற்றின் ரூபங்களைத் தொகுத்துக்கூறுகின்றார்.]

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுகம் நித்திரைப் போதுளது பிரமசுகமாம், மோகத்த னந்தலுற சுகம்வாசனைச்சுகமு மூடப்பிரிய மான்மசுகமாம், யோகத்தி னுளதுமுக் கியசுகமு தாசினமுற்றசுக நிச்சுகமதாம், ஏகத்தை நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கியமெ ழுந்தசுக ஞானசுகமே. (௧௨௨)

(இ-ள்) போகத்தில் வரு சுகம் விடயசுகம் - (இஷ்டவிஷயங்களானமாலைமுதலியவைகளைப்பெற்று அவைகளை)யநுபவிக்கும்போது (இச்சாநிவிர்த்தியின் நிமித்தத்தாலுண்டாகாநிற்கும் அந்தர்முகமனோவிருத்தியின்கண் யாதொருஆன்மசொரூபாநந்தம்)பிரதிவிம்பியாநிற்குமோ அதுவிஷயாநந்தமாம்.—நித்திரைப்போது உளது பிரமசுகம் ஆம்-சுழுத்திகாலத்தில்(சொப்பிரகாசமானயாதொரு)சுகமுண்டோ அது பிரமாநந்தமாம்.—மோகத்து அனந்தலில் சுகம்-(சாகரணமடைந்தபுருஷனுக்கு)மயக்கத்தையுடையசுழுத்தியின்கண் (அநுபவித்த)பிரமாநந்தத்தின்வாசனை * (பின்னர் சொற்பகாலபரியந்தந் தொடர்ந்திருப்பதால்,)—வாசனைச் சுகம் அது-வாசனாநந்தமாம்.—மூடப்பிரியம் - பிரியவஸ்துக்களுள், யானே அதிகப்பிரியவஸ்துவெனனும் விவேகத்தாலெழாநின்றவாநந்தம் — ஆன்மசுகம் ஆம்-ஆன்மாநந்தமாம் —யோகத்தில் உளது-சமாதியின்கண் (நிராவரணமாய்த்)தோன்றாநிற்கும் ஆநந்தம்—முக்கிய சுகம்-முக்கியாநந்தமாம் --உதாசீனம் உற்ற சுகம்-உதாசீனகாலத்திற்பொருந்தாநிற்குமாநந்தம் — நிச்சுகம் அது ஆம்-நிசாநந்தமாம்.—ஏகத்தை நோக்கல்-(துவிதத்தை மாயாமயமென்றுபேட்சித்து) அத்துவிதமானதன்னைநாடாநிற்கும் (விவேகத்தாற்றோன்றாநிற்கு)மாநந்தம்--அத்துவிதசுகம்-அத்துவிதாநந்தமாம்.—வாக்கியம் எழுந்த சுகம் - மகாவாக்கியவிசாரத்தாலுண்டாகாநின்ற (சமுசயரகிதமானஞா

*வாசனை=சமஸ்காரம்.

னததால்அந்தக்கரணவிருத்தியின்கண் பிரதிவிம்பியாகினற) ஆநந்தம
—ஞானசுகம்-வித்தியாநந்தமாம.—எ-று. (கஉஉ)

(உகரு) [இனி அஷ்டவிதாநந்தங்களை விஸ்தாரமாகக்கூறத தொடங்கி விஷயாநந்தத்தின்சொரூபத்தைத் தரிசிப்பிக் கின்றார்.]

[வேறு.]

இவ்வா றுரைசெயுஞ் சுகபே தங்களி னியல்பா மவைசொ
ல மகனேகேள், ஒவ்வா நனவினி லுழல்வா னிடர்கெட வுற
ஙகுஞ் சயனம துறுநேரம, செவ்வா மனமக முகயா மதிலொ
ளிா சித்தின் சுகநிழல சேருங்காண, அவ்வா றிவனுள மகிழ
வா மநுபவ மதுதான் விஷயசு காநநதம. (கஉஙு)

(இ-ள) இவவாறு உரைசெயும-இநதபபடியாகப்பஞசதசிமுத
லிய சாஸ்திரஙகளிற்பிரதிபாதியாகிறகும—சுக பேதஙகளின-ஆநந்த
வேறுபாடுகளின,—இயலபு ஆம அவை சொல-சுபாவஙகளையுங கூற
—மகனே கேள-மைந்தனே கேட்பாய —நனவினில உழலவான-சா
க்கிரததினகண (தனக்குவேண்டுவனவானவிஷயங்களைச சமபாதித்த
னமுதலியவியவகாரஙகளிற) சுழலாநின்றசீவனுனவன்—ஒவவாஇடர்
கெட-(அவவியவகாரஙகளாலுளவாகாநிற்கும) சகிக்ககூடாததுன்ப
ஙகள நீஙகுதற்பொருட்டு—உறஙகும சயனமது உறுநேரம-நித்திரைப
ண்ணுதறகேதுவாகும மிருதுவானசையைமுதலியவற்றிற்சயனஞ்செ
யயுஞசமயததில்—செவவா மனம-செவவையாக அவனதுபுத்தியான
து—அகமுகம ஆம-அநதாமுகமாகும்;—அதில்-அவவநதாமுகமானபுத்
திவிருத்தியினகண்(தனது எதிரான தாப்பணத்தின்கண முகம்போ
ல)—ஒளிா சித்தின சுகம் நிழல-விளஙகாநின்ற சொரூபபூதாநந்தத்தின
சாயையானது—சேருங்காண்-பிரதிவிம்பியாநிற்கும். —அவவாறு-கூ
றியவழியாக—இவன உளம்-புருஷனுடைய புத்திவிருத்தியில—மகி
ழவு ஆம அநுபவம அதுதான்-இனபமாகிய அவ்வநுபவமே —விஷய
சுக ஆநநதம-விஷயசுகமானஆநந்தமாம்.—எ-று

ஏ சைசெய்தவென்றும்பாடம். (கஉங)

(உகசு) [பிரமானந்தவியல்பு கூறுகின்றார்.]

ஈனந் தருசுக விடயந் திரிபுடி யிடரா மெனமன மசையாமல், சேனந் தனதுகு லாயந் தனில்விழு செயல்போ னித்திரை செறிசீவன், தானந் தமில்பர னுடனொன் றாவனொரு தனியல் லதுபிற நினையாமல், ஆனந் தமயனு மவன் சுகமிகு மதுதா னுயர்பிர மானந்தம். (கஉச)

(இ-ள்) ஈனம் தரு விடய சுகம்-இழிவைத்தருகின்ற விஷயசுகமானது—திரிபுடி இடர் ஆம் என-புசிப்பவன், போகம், போக்கிய ரூபமான திரிபுடியோடு கூடினதால் துக்கமாமென்றுகருதி (அத்திரிபுடியாலுண்டாகாநின்ற சிரமநிவிர்த்தியின்பொருட்டு)—மனம் அசையாமல்-மனஞ்சலியாமல்—நித்திரை செறி சீவன்-நித்திரைபொருந்திய அச்சீவனானவன்—அந்தம் இல் பரன் உடன் ஒன்றுவன்-அந்தமற்ற (ஆநந்தரூபமான) பிரமத்தோடு கூடித் தாதாத்மியத்தையடைவன்.—ஒரு தனி அல்லது-அத்வைதமான தனியையல்லாமல் — பிற நினையாமல்-வேறொன்றையுஞ் சிந்தியாமல்—தான் ஆனந்தமயனும் ஆவன்-(சுழுத்தியில் பிரமத்தோடு ஏகத்துவத்தையடைகிறானென்று கருதியால்) தானும் அச்சுழுத்தியின்கணுள்ள ஆநந்தரூபனுமாவன்.—மிகு சுகம் அதுதான்-(சுழுத்தியிலுள்ள) மிக்கஆநந்தமாகிய அதுவே—உயர் பிரமானந்தம்—உயர்வான பிரமாநந்தமாம்.—[சொல்லிய சுழுத்தியின்கண்ணுள்ள ஆநந்தத்திற்குச் சேனமுதலிய திருஷ்டாந்தங்கள் சுருதியிற்கூறியிருக்கின்றதென்று கூறுகின்றார்] சேனம்-பருந்தானது— தனது குலாயம் தனில்-தனது கூட்டில்—விழு செயல் போல்-ஆகாசத்தினின்றும் வீழாநின்றசெய்கைபோல.-எ-று

(உகஎ) சேனம் என்பது, உபலட்சணமாகலின், சுழுத்தியாநந்தத்திற்குத் திருஷ்டாந்தமாகச் சுருதிகளிற்கூறியுள்ள சகுனி, சேனம், குமாரன், மகாராஜன், மகாப்பிராமணன் என்னும் ஐவகைத்திருஷ்டாந்தமுங்கொள்ளற்பாலனவாம்.

அத்திருஷ்டாந்தமாவன:

க-வது—அஸ்த, தம்ப முதலானவைகளிற் கட்டுண்டிருந்த சகுனி*ப்பட்சி இரைமுதலியவற்றைக் கவர்தற்பொருட்டுப் பூர்வாதிதி

* சகுனி—இராஜாளிப்பட்சி.

...சகளிற சுழன்றுதிரிந்து அங்கே விசிராந்தியடையாமற் பின்கட்டு
...டஸ்தானமான அஸ்தம முதலானவைகளையாசிரயிப்பதுபோலச
...உனுடைய உபாதிரூபமானமனதும புண்ணியபாவப்பயனான சுகது
...ங்களையநுபவித்தற்பொருட்டுச் சொப்பன, சாக்கிரமென்னும் அ
...வஸ்தைகளில அங்கங்கே சுழன்று போகப்பிரதமானகன்மம நசிக்கி
...ல தனது உபாதானமான அஞ்ஞானத்தில லீனமாம்; அம்மனமலய
...கின, மனோருபஉபாதியுடையசீவன பரமான்மாவே ஆய்விடுவன,
இதுசாந்தோக்கியசுருதியின, சஷ்டாத்தியாயத்திலுள்ள வாக்கியா
...த்தம.

உ-வது—ஆகாசத்தினகண் எங்குஞ்சஞ்சரியாநின்ற சேனமெ
னனுநாடமுடையபட்சி ஆகாசத்தில சஞ்சாரரூபகிமித்தத்தாலுளதா
...சிரமநிவிர்த்தியினபொருட்டுசசயனஞ்செய்தற்குத் தனதுஸதான
த்தின அபிலாஷையொனறினையேயுடைத்தானதாய்த் தனது குடம
...ளபயிறபட்சங்களையொடுக்கிக்கொணடு அதிவேகமா வீழாநிறபது
...பால மனோவுபாதியையுடைய சிதாபாசனும பிரமாநநதம ஒனறி
...லேயபிலாஷையுடையனாய யாதொனறினுஞ்தடைபடாமல சு
...ழுத்தியினிமித்தம இருதயாகாசரூபமானஸதானத்தில் வேகமாகச
...சலலாநினறனன; இதுபிருகதாரணணியவுபநிடதவாக்கியாாத்தம.

௩-வது—அதிபாலன கழுத்தளவுநிரமப ஸ்தனபானஞ்செய்து
...ருதுவானசயயையிறசயனித்துக்கொணடு யான், எனது எனபன
...திய விசேஷஞானமினமையின, இராகாதிரகிதனாயச் சுகமூாத்தி
...கவேயிருக்கினறனன எனபதும,

௪-வது—சக்கிரவாத்தியாகிய அரசன் ஞானத்தோடுகூடிய பத்தி
...மையனாயினும,சாவமநுடாநந்தங்களோடுங்கூடினவனுதலால பி
...த்திக்கயோக்கியமான விஷயங்களினபாவத்தால் இராகாதிரகித
...ய ஆநந்தமூாத்தியாகவேயிருக்கின்றனன் என்பதும்,

௫-வது—மஹாப்பிராமணனெனனும் பிரத்தியகபினன பிரமசா
...தகாரமுடையவன நானிருந்திருத்தியனாகின்றேனென்னும வி
...த்தியாநந்தத்தின பரமகாஷ்டையையடைந்தவனாய்ப் பரமாநந்தசொ
...பமாகவேயிருக்கினறனனனபதும் பிருகதாரண்ணியத்திற்பாலா
... பிராமணபிரகரணத்திலுளளன; இவவைந்துதிருஷ்டாநதங்களா

றும சுழுத்தியையடைந்தபுருஷனை ஆநந்தரூபமாகவேயிருக்கின்ற மைகாணக.

(உ௬அ) குமாரனமுதலிய மூவகைப்புருஷரை உதாரணமாகக்கூறியதன தாற்பரியமேதெனின;—

விவேகரகிதபுருஷரினமதததியில் அதிபாலன் சுகியாயிருக்கின்றனன. விவேகிபுருஷரினமத்தியில சாருவபௌமன சுகியாயிருக்கின்றனன அதிவிவேகபுருஷரினமததியில ஆநநதரூபமான ஆனமசாட்சாதகாரமுடையபுருஷனே சுகியாயிருக்கின்றனன. அந்நியபுருஷரோ சாவதாஇராகாதியுடையராயிருததலின, சுகமின்மையராக வேயிருக்கின்றனர். ஆதலால, அவாகளைச் சுழுததியுடையவனுக்கு த் திருஷ்டாநதமாகக்கூறவில்லையெனக

[விவேகி= விவகாராதிகளிற்குசலா.] (௧உ௪)

(உ௬௯) [சுழுததியின்கண ஆநநதமுண்டெனபதைச சுருதி, யுததி, அநுபவஙகளாலுணாததுகின்றூா]

தூஙகுஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல சுருதிப பொருளவிழி துயிலவோாகள், தாஙகும மலரணை கன்று கசசிலா சமபா திப்பது தானுகம, நீங்குந் நன்மையு மாணபெண முறைமையுந தெரியா நிமிசெய *பொழுதேபோல், ஆஙகுள வெளிகளு மறியா வநுபவ மதனு லதுபிர மாநநதம. (௧உ௫)

(இ-ள்) தூஙகும சுகமது-உறஙகும (காலையிலசகலபிரபஞசமும விலீனமானதமபபிரதானபிரகிருதியால ஆசசாதிதஞனசிவனு னவன அடையாநின்ற) சுகமானது—பிரமசசுகம எனல-பிரமாநநதமென்றுசொலலுதல—சுருதிப பொருள- சுருதியின அாததமாம்.—விழி துயிலவோாகள-நித்திரைசெயயாநிற்பவருள்ளே,—சிலா-(தனவான்களான)சிலபோ— தாஙகும மலா அணை-(நித்திரைககுவிக்கின்மாக்க சரீரத்தினகட்பீடையுறாமல்) காக்கததக்கமிருதுவானபூவணை முதலியவற்றை—கன்றுக-திரவியஞ்செலவிட்டுச சரீரபீடைமுதலிய வெகுபிரகாரமானபரிசிரமததால் — சமபாதிபபதுதான- சமபாதிப்பதே—ஊகம-(சுழுததியில் பிரமாநந்தமுணடெனபதறகு) உததியாம —நீஙகும் நனமையும்-நன்மைநீமைகளான வாசியவிருததாநதமும,

ஆந்தரவிருத்தாந்தமும்—ஆண் பெண் முறைமையும்-ஆண்பெண்ணென்னுமொழுங்கும்—தெரியாது-(கிஞ்சித்து)மறியாமல்—அமளி செய்பொழுதே போல்-(காமியாகியபுருஷன் தனக்குப்பிரியமான) ஸ்திரீயை ஆலிங்கனஞ் செய்யுங்காலையிலே (சுகமூர்த்தியாயிருப்பது) போல—ஆங்கு-அச்சுழுத்தியின்கண்(பிராஞ்ஞனென்பவன் பரமாத்மாவோடுகூட ஏகத்துவத்தையடைந்தவனாய்)—உள் வெளிகளும் அறியா-ஆந்தரவாகியங்களுள்,ஒன்று மறியாமல்(ஆனந்தமூர்த்தியாகவே)யிருப்பது —அநுபவம்-அநுபவமாம் —ஆதலால்-இப்படிச் சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களுள்ளவாகையால்,—அது பிரமானந்தம்-(சுழுத்தியின்கண்ணுள்ள)அவ்வானந்தம்பிரமானந்தமாம்.—எ-று,

சுழுத்திகாலத்திற் சகலபிரபஞ்சமும் விலீனமானதம்பிரதானமாகியபிரகிருதியால் ஆவிருதனான சீவன் சுகரூபமானபிரமத்தையடைகின்றானென்று அதர்வணவேதத்தின் கைவல்யசுருதிகூறுகின்றதென்பார்,"தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப் பொருள்." என்றும், சுழுத்தியின்கண் சுகமில்லையாயின், மகத்தரப்பிரயாசத்தாற் கிருதுசயனாதிசாதனங்கள் ஏன்சம்பாதிக்கின்றார்களென்பார், "விழி துயில்வோர்கள், தாங்கும் மலரணை நன்றாகச்சிலர் சம்பாதிப்பது தானேகம்." என்றும் கூறினார் "அமளிசெய் பொழுதேபோல." என்னும்உத்தி பிருகதாரண்யத்தின் ஜோதிர்ப்பிராமணகாமப்பிரகரணத்திலுள்ள வாக்கியம். ["அமளிசெய்." என்பது, இடக்கரடக்கல்]

திருஷ்டாந்தத்தில் வெகுமார்க்கங்கள் எங்கேயொன்றாகக்கூடுகின்றனவோ அப்படிப்பட்டஸ்தானம் அல்லது, வருமார்க்கம் இவை முதலியவை வாகியவிருத்தாந்தம். கிரகிருத்தியம் ஆந்தரவிருத்தாந்தம். தாஷ்டாந்தத்தில் சாகரணம், வாகியவிருத்தாந்தம் நாடியின்கணுள்ளசொப்பனம் ஆந்தரவிருத்தாந்தமென்றறிக.

"நீங்குக னன்மையு மாண்பெண் முறைமையும்." என்பது, இவர்கருத்து இதற்குமுன்னூலான பஞ்சதசியை ஆராய்ந்து இவ்வாறுரைசெய்யாமல் சுவகபோலகற்பனையாக இச்செய்யுளுக்கும், இதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ளசெய்யுள்கட்கும் உரைசெய்திருக்கின்றனர். அறிந்தோர்கள் அதனை உரையென்றொப்பார்கள்.

ஆனந்தமூவகையென்றும், அதன்விரிவு எண்வகையென்றும், ஏனையவைந்தும் மூவகையிலந்தர்ப்பாவமென்றும், பிரமானந்தம், வாச

ஞானந்தம, விஷயானந்தமென்னும் இம்மூவகையானந்தத்திற்கு அந்நிய
மாக உலகில ஆநந்தமில்லையென்றும் இதற்குமுன்னூலான பஞ்சத
சியில் ஸ்ரீ வித்தியாரண்யசுவாமிகளாலருளிச்செய்திருக்க அதற்குமு
ரணாக தானசுகமென்றுபாடங்கூறிஅதற்குரைசெய்திருப்பது வேறே
எப்பிரமாணங்கொண்டோ யாம் அறியேம. (௧௨௫)

(௨௭௦) [அநுபவம், ஸ்மரணம்இவவிரண்டற்கும்அதிகரணம ஒ
ன்றேயென்னும்நியமத்தால் யான்சுகமாகவுறங்கினேன ஒ
ன்றுமறியாதிருந்தேன என்றுசுழுத்திகாலத்திலுள்ளசுகத்
தையும, அஞ்ஞானத்தையும விஞ்ஞானமயசத்தவாச்சிய
ஞனசீவன ஸ்மரணஞ்செய்யககாணப்படுவதால அவனு
க்கஃதெவவாறுகூடுமென்று சிட்னசங்கித்தல.]

உதவும புவியினி லொருவன னநுபவ மொருவன மனதி
னி லுதியாதே,மதியுங் கெடுகிற துயிலகொண டானந்த மயனா
ன்றேசுக முறுகின்றான், இதுவிஞ் ஞான மயனுஞ் சிந்தையி
னினைவாய் வந்திட லழகன்றே, சுதைவிண் ணோர்புகழ குரு
வே நீரிது சொலலீர் சகலமும வலலீரே. (௧௨௬)

(இ-ள்) உதவும் புவியினில-(காமாநுஷ்டானவாயிலாகச் ச
வாபீஷ்டங்களையும் யாவருக்கும்) பயவாநிற்கும் பூமியினகணணே—
ஒருவன அநுபவம ஒருவன மனதினில உதியாதே-(தேவதத்தன எ
னனு) மொருவன் அநுபவம் (எக்ஞதத்தன எனனு) மற்றொருவன
மனதினகண(ஸ்மரணரூபமாக) உதிககமாட்டாதே'—மதியும் கெடு
கிற துயில்கொண்டு-(மனோமயகோசத்தோடு) விஞ்ஞானமயகோசமு
ம நாசமாகின்றநித்திரையடைந்து—ஆநந்தமயன அன்றோ சுகம உறு
கின்றான-ஆநந்தமயனல்லவா சுகமநுபவிக்கின்றான;—இது-இவவநு
பவம—விஞ்ஞானமயன் ஆம-விஞ்ஞானமயனுக்கு(காத்தாவின,)—
சிந்தையில-காரணரூபமாகும மனதில—நினைவு ஆய் வந்திடல் அழகு
அன்றே-ஸ்மரணமாயெழுதலழகல்லவே! [ஆகவின, இதுபொருந்து
மாறெவவாறு.] சுதை விண்ணோர் புகழ் குருவே-அமுத(பானஞ்செ
யது அஜராமரணராயுள்ள தேவர்களாலுக்துதிசெய்யப்படுகின்ற (மகி
மையினையுடைய)குருவே—நீர்-தேவரீர் — சகலமும் வல்லீர் - (என
போலிகள்வினவாநிற்குஞ்சந்தேகங்க)ளனைத்தையும் போக்கவல்ல ச

ரவனுஞராதலால,—இது சொலலீர்-இச்சந்தேகததுக்குஞசமாதானம
ருளவீராக.—எ-று.

நினைவாய்வந்திடுமெனல கண்டேன, எனறும்பாடம்.

[ஸமரணம் = ஞாதவஸ்துவின அநுபவாதினசமஸகாரஜநகிய
ஞாநம.] (கஉசு)

[மேலதறகு உததரஙகூறுகினறார்.]

நெய்யும வெண்ணெயு மிருபோ கனுமறி வினைவிற் பிறிவறி
வினிலிலலை, செயயுந கனவினி லிறுகும மனதொடு சேருஞ
சினமய விஞ்ஞானன், நையுந் துயாமன நழுவும் பொழுதுண
ா ஞானச சுகமுணு மாநந்தன, பெய்யுந துளிகளு நீருங குள
மொடு பாகும போலிவா பிறிவன்றே. (கஉஎ)

(இ-ள்) நெயயும வெணணெயும- (உருக்கின) நெயயும, (உருக
காத) நெயயும (உருவினவேறு சுவையினொனறுபோல)— இருபோ
கனும-ஆநநதமயன, விஞஞானமயனெனனுமிருவரும—நினைவில பி
றிவு அறிவினில இலலை-அவிததை, அந்தக்கரணவிருததி (ரூபஉபாதி
திருஷடி) பிறைபிரிவேயனறிப் பிரதிவிமபசேதனரூபதிருஷடியிறை
பிரிவிலலை,—[ஓாபிரதிவிமபசேதனநதானே உபாதிபேததால இரு
வகைநாமமடைநததேயனறிச சொரூபமாகப்பேதமினறெனபது நன
ருகவிளஙகுதறபொருட்டு அநேகதிருஷடாநதமுகததால கூறுகினறு
ா]செயயும நனவினில்-(போகப்பிரதமானகாமவசததால நாநாவியவ
காரஙகளையுஞ)செயயாநினறசாககிரததினகண—இறுகும மனதொடு
சேரும-தூலமாகுமநதக்கரணவுபாதியோடுகூடாநிற்கும—சினமய வி
ஞஞானன-சினமயனுன விஞ்ஞானமயனெனனும ஆனமா—நையு
ம துயா மனம-வருந்துநதுன்ப(காரணமான) அந்தக்கரணம—நழுவு
ம பொழுது-(போகபபிரதமானகாமக்ஷயவசத்தால கிததிராரூபமாக)
விலீனமாகுங்காலையில்,—உணா ஞானச் சுகம் உணும் ஆநந்தன-(கர
ணசாபேட்சையின்றி அஞ்ஞானத்தை) அறியவல்ல பிரமாநநத
ததை அநுபவியாநிற்கும் ஆநந்தமயனெனறுசொல்லப்படுவன்.—(ஆக
வின,) பெய்யும் துளிகளும்-(மேகததாற) சொரிகின்றமழைததுளிக
ளும,—நீரும்(போல்)-உவதடாகாதிகளிலுள்ள புனலும்போலவும,
—குளமொடு பாகும்போல்-வெல்லமும், பாகும்போலவும்—இவா பி
றிவு அன்று-இவாவேறல்லா.—அறி-(என)இங்ஙனம் அறிதி. - எ-று.

இக்காரணத்தால் ஆநந்தமயனநுபவஸ்மரணம் விஞ்ஞானமய னுக்குண்டாவதால் விரோதமின்றாமென்பதுகருத்து.

இதன்விவரம் முதற்படலத்தில், உ௯-வதுசெய்யுளின் விசேஷ வுரையில் அவஸ்தைகளினிலக்கணங்கூறியிருப்புழிகாண்க.

"ஞானச் சுகமுனும்." என்றதால், சுழுத்தியினகண்ணாநதககா ணம அபாவமாயிருத்தலின், அதனையுண்ணுதற்கு வேறேகரணமே தெனின்;—சொரூபபூதமானசுகத்தைச் சிதாபாசசஹித அஞ்ஞானத தினறும உற்பன்னமாய்ச் சுகாதிகளைவிஷயமாகவுடைய சததுவகு ணத்தின பரிணாமவிசேஷரூபமானவிருத்தியால உணணுமெனறனெ னகக்கொள்க.

இதனை, "பிரமானநதமுறுமாயா விருததியெனு நுணகரணந த னால லநுபவிததல சுழுத்தியாம." எனனும வேதாநதசூடாமணியா னுமறிக.

இங்கே "வெணணெய" எனறது, அக்கினியின சையோகாதி களால உருகிப் பினனாவாயுவாதிகளினசமபநதததால உறைநது வெ ணமையிறமுற்றவெய்யை. (கஉஎ)

(உஎக) [சுழுத்தியினகண ஆநநதமயருபனுன சிவனுல, பிர மசுகமநுபவிக்கப்படுமாயின, அதைப்பரிததியாகஞ்செயது வாஇயத்தில்றுக்காலயமான சாக்கிரததிறகுவருவானேனென னறுசங்கித்துச் சமாதானங்கூறுகின்றூர.]

ஒன்று மியபிர மாநந தசசுக மொழிவா னேனவெளி வரு வானேன், என்றுன் முனசெயத கருமம வெளியினி லிழுக குஞ சுழுத்திவிட் டெழுந்தோறும, நன்று யினசுக மகலான் வெளியிலு கடவான் மறதியும பெறமாட்டான், அன்று மெ னவிருந துறங்குஞ் சிலகண மதுவே வாதனை யாகநதம. ()

(இ-ள்) (ஆநந்தமயனுனசிவனுனவன்)ஒன்று ஆகிய பிரமாநந தசுகம-ஏகமாகியபிரமாநந்தசுகத்தை—ஒழிவான் என-பரித்தியாகஞ் செயதற்குக்காரணமென்னை?—வெளி வருவான் என்-வெளியே (சா க்கிரத்தில்)வருதற்குக்காரணமென்னை?—என்றால்-என்றுசஙகிக்கின், —முன் செய்த கர்மம் வெளியினில் இழுக்கும்-பூர்வஞ்செய்த (புண்

ணியபாவரூபமான பாசத்தால் கட்டுண்டிருத்தலால்) அக்கர்ம(பாச)ம் (சாட்சாத்தவனநுபவித்திருந்தபிரமாநந்தத்தையும் பரித்தியாகஞ்செய்யும்படிபண்ணி)வாகியத்தில் சாகரணாதிகளில்இழுக்கும்;—(இப்படிக் காமவசத்தால் சாகரணாதிஅவஸ்தைகள் உளவாமென்பதெதனாலறியப்படுகின்றதெனின்;—சுழுத்தியையடைந்தசீவன் சொப்பனம் அல்லது, சாகரணத்தையடைகின்றானென்னும் கைவல்யசுருதிவாக்கியத்தால்அறியப்படுகின்றதென்க.) [சுழுத்தியின்கண் பிரமாநந்தத்தினநுபவமுண்டெனபதிற் காரணங்கூறுகின்றார்.] சுழுத்தி விட்டு எழுந்தோனும்-சுழுத்தியவஸ்தையைவிட்டுச் சாக்கிரத்தையடைந்தபுருடனும் — (சிலகணம்)-சொற்பகாலபரியந்தம்—நன்றாயின சுகம் அகலான-(சுழுத்தியிலநுபவிக்கப்பட்ட)பிரமபூதமான ஆநந்தத்தின்வாசனையை விடாதுளன்.—[அதற்குக்காரணங்கூறுகின்றார்.] வெளியிலும் நடவான-புறத்தாற்செல்லானாய—மறதியும் பெறமாட்டான - அகத்தே யநுபவித்த ஆநந்தத்தையும் விடாதுளன.—இங்ஙனங்கூறியவாற்றால்,நிர்விஷயனாயச சுகியாய உதாசீனனாயுளனென்பது பெறப்படுகின்றது; [இதனால், பிரமாநந்தவாசனை பின்னேதொடர்ந்திருக்கின்றதென்பதுகருத்து.] இவ்வாறுபொருளுரைத்தது இதற்குமுன்னூலானபஞ்சதசியைக்கொண்டென்க. "அன்றாமெனவிருந் துறங்குஞ் சிலகண மதுவே வாதனை யாநந்தம." என்றது, இவ்வாசிரியர்கருத்து. அன்று ஆம என-(சுழுத்தியு)மன்று (சுழுத்தியு)மாம் (சாக்கிரமு)மன்று (சாக்கிரமு)மாம என்றுகூறும்படி—சிலகணம் இருந்து உறங்கும்-சொற்பகாலபரியந்தம அங்ஙனமிருந்து உறங்காநிற்கும் — அதுவே வாதனை ஆநந்தம-(சுழுத்தியின சமஸ்காரமாகிய) அதனுடனிமஸ்திதியே வாசனாநந்தமாம.—எ-று.

ஒழிவான், வருவான என்பனவற்றிலுள்ள வான்விகுதி-தொழிற்பெயர்ப்பொருட்டு. முன்-௧௭-வதுசெய்யுளில் இருப்பான் என்பதிலுள்ள பான்விகுதியுமது. (௧௨௮)

(௨௭௨) [ஆயின், சர்வதா அங்ஙனம் ஏன் இருக்கவில்லையெனின; அதற்குக்கூறுகின்றார்.]

அந்தக் கணமுடலகமென் றிடர்களி லலைந்தே சுகந்தனை மறந்தேபோம, முந்தைச் செயுமவினை சுகதுக் கந்தரு மோனந் தருகவே வடிவேகாண், எந்தப் புருடனு மொருசிந் தையுமற விருந்தே னெனலநு பவமாகும், இந்தப் படிதனு தாசீ னச்சுக மிதுவே நிசமெனு மாநந்தம். (௧௨௯)

(இ-ள்) அந்தக்கணம்- (சுழுத்தியினின்றும் வெளியேயெழுந்த பூர்வகர்மம் அப்படித்தூஷ்ணீம்பூதனாயிருக்கவொட்டாமற் பின்னரும் பிரேரிக்க) அந்தக்ஷணமே—உடல் அகம் என்று-(சகலபிராணிகளும் தேகமேதாமென்று (அத்தேகத்தில் அபிமானமுற்று)—இடர்களில் அலைந்தே-(பலவேறுவகைப்பட்ட) துக்கங்களிலுழன்று (அதனநுசந்தானத்தால்)—சுகத்தினை-(அநுபவித்த) பிரமாநந்தத்தை — மறந்தே போம்-(சொற்பகாலத்தோடு) மறந்தேவிடும்;—(இவ்வாறு நினைந்தோரும் மற்றோர்களுக்குச் சித்திரைக்கு முன்னும் பின்னும் பிரமாநந்தத்தின்கண் பக்ஷபாதமுண்டென்றறிக.) [பக்ஷபாதம்=சிநேகம்.] "உடலகம்" என்றதால், ஜீவன் தேகத்தோடு தாதான்மியமுடைய உதாசீனன், சுகி, துக்கி என்னும் மூவவஸ்தையுடையனாயிருப்பனெனக்கொள்ளக்கிடந்தன; கொள்ளவே, அம்மூவகையுள், முந்தைச் செய்யும் வினை-பூர்வஜந்மங்களிற்செய்தபுண்ணியபாவங்கள்—சுக துக்கம் தரும்-சுகதுக்கமாகிய இரண்டையுந்தரும்.— (ஆகலின், அவைகள் காமகாரியங்களாய சுகதுக்கங்களும் வாஸ்யபோகத்தினாலும், மனோராச்சியத்தாலும், இருவகையாகவொப்பின.) [மூன்றாவதான உதாசீனத்தன்மை எப்போதுண்டாமெனின்;—அதற்குக்கூறுகின்றார்] நடு வடிவே-சுகதுக்கங்களின் அந்தராளமே—மோனம் தரும்-(உதாசீனமென்னும்) தூஷ்ணீம்ஸ்திதியைத்தரும்;—[இப்படியோரவஸ்தையுளதென்பதற்கு அநுபவமென்னையெனின்;—] எந்தப் புருடனும்-எப்புருஷனும்—ஒரு சிந்தையும் அற-யாதொருசிந்தனையுமில்லாமல்—இருந்தேன் எனல்-(நான்)சுகமாயிருந்தேனென்றுசொல்லுதலே—அநுபவம் ஆகும்-அநுபவமாம்:—இந்தப்படி—தன் உதாசீனச் சுகம் இதுவே-தன்னுடைய உதாசீனகாலத்திற்றோன்றுகின்ற இவ்வாநந்தமே—நிசம் எனும் ஆநந்தம்-நிசாநந்தமாம்.—எ-று.

சாக்கிராவஸ்தையின்கண்ணும் நிசாநந்தத்தினைத்தோற்ற முண்டென்றறியத்தக்கதென்பது தாற்பரியம். (௧௨௪)

([illegible]) உதாசீனதசைக்கண்டோன்றுகின்றசுகம் நிசாநந்தமாயின், அதுபிரமாநந்தரூபமாவதால் முற்சொன்ன வாசனாநந்தரூபத்தன்மையதாகாதென்றுசங்கித்து, உதாசீனதசைக்கண்டோன்றுகின்றசுகம் சாமான்யவகங்காரத்தால் ஆவிருதமாயிருத்தலால், பிரமாநந்தரூபத்தன்மையதன்றென்று பரிகரிக்கின்றார்.]

நிசமா னதுமுக் கியமோ குடத்துள நீரன் றேவெளி யீர
நதான, வசமாவ கங்கர மறைநதா னிசமது படிநதான் முக
கிய வகையாகும, நிசையார் நிரிசய மறியா தேதுயில் செறி
யா தேயுட றறிபோலே, அசையா தேமதி சமமா யெகிலே யது
தான முகஙிய வாநநதம. (௧௧0)

(இ-ள) அகங்கர வசமா மறைந்தால்-(நான் தேவதத்தனுகின
றேன எனபது முதலியவிசேஷத்தோடுகூடாது நானிருக்கினறே
னெனனும உருவமுடைய சாமானய)வகங்காரவசமாயப் பிரமாநந்த
மறைவுறறால,— நிசம-(அவவுதாசீனதசைக்கணடோனறுகின்றவாந
நதம) நிசாநநதவாசனையாம;—(ஆகலின,) நிசம ஆனது-அந்நிசாநநத
வாசனையானது—முக்கியமோ-முக்கியநிஜாநந்தமா (அனறு)—[முக்கி
யாநநததினவேறாய வாசனாநநதமுணடெனபதற்குதிருஷ்டாந்தங
கூறுகினறா] வெளி ஈரம தான-(சலததாற்பூரணமான கும்பத்தினு
டைய) வாகியபாகததில (ஸ்பரிசததாற)றோனறுகின்ற சீதளத்தன
மை—குடதது உள நீர அனறே-கும்பததினுள்ளேயுள்ள (முக்கிய)ச
லமலலவே—(பினனை அசீதளததனமையாதெனின்;—அதுசலத
தினகுணமாம சீதளததனமை சலததினகுணமென எவவாறறியபப
டுகினறதெனின;—அசீதளத்தன்மைரூப எதுவால் சலத்தின் சற
பாவங கடததினகண அநுமானததாலறியப்படுகினறது) அஃதெங
ஙனமெனின;— விவாதவிஷயமானகடததினகட்டோற்றுகினறசீத
ளததனமை சலததினினறும ஜநகியமாதற்குயோக்கியம சீதளத
னமையால, சலததினகடடோற்றுகினற சீதளதன்மைபோலவெ
னக. [அஙஙனம சீதளததனமை சலததின அநுமானத்திறகேது
வாகுக அதனால, பிரகிருதமானவாசனாநந்ததிறகு யாதாயிறமெற
னறுசஙகித்து, அசீதளதன்மைபோல வாசனாநநதத்திறகும முக்கி
யாநநதத்திறகுடைய அநுமானததின ஏதுத்தனமைபெறப்படுமெ
னககூறுகினறா]அதுபடிநதால*-(“வாக்கது மனத்திடை யைக்கு
டியமனம, போக்கிடும புத்தியுள புத்தி மானிலே, யாகமெ யாதமா
னிவைய னைததினுந, தாக்கறுஞ் சாநதமாந் தன்னிற் சாந்தமா.”
எனனும சுருதியாற) கூறுகினற நிரோதசமாதியின், அப்பியாசயோ

* படிதல=நிரோதமாதல.

கத்தால் (அகங்காரம்விலயமாய் எத்துணை எத்துணைச் சித்தத்தின் சூடஸ்தத்தன்மையுண்டாமோ அத்துணை யத்துணை)—முக்கியவகை ஆகும்-முக்கியநிசாநந்தம் ஆவிர்ப்பாவமாம். [என இவ்வாறு, அநுமானஞ் செய்யப்படுகின்றதென்பது எஞ்சிநின்றது] இங்கே இஃதநுமானம்: அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தின் விலட்சணத்தன்மையோடு கூடியக்ஷணங்களில் இரண்டாவதுமுதலியக்ஷணரூபமான பட்சங்கள் பூர்வக்ஷணத்தினும் அதிக நிசாநந்தத்தின் ஆவிர்ப்பாவமுடையன அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தின் விலட்சணத்தன்மையோடு கூடியகாலரூபமாகலின், அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தோடுகூடிய பிரதமக்ஷணத்தைப்போல. இதற்கு முன்னூலான பஞ்சதசியின் சுலோகம் வியாக்கியானங்களைக்கொண்டே இவ்வாறுபதங்களை அநுவயித்துப்பொருளுரைக்கப்பட்டது. [புத்தியின் சூடஸ்தத்தன்மைக்கு அவதியாதென்று சங்கைவரில்,—அதற்குச் சர்வஅஞ்ஞானமாகாரவிருத்திகளும் நிரோதமாய்ப் பிரமாகாரத்தையடைந்த அந்தக்கரணத்தின்கண் அது காறென்ன உளதாகும் ஞானரூபசாட்சாத்காரமே அவதியென்றுகூறுகின்றார்.] மதி-அகங்காரமானது—நிசையார நிச்சயம் அறியாதே-சாவதிகருக்களினுநிறைந்துள்ள நிச்சயங்களை நினையாமல(மறந்து)—துயில் செறியாதே-நித்திரையுமடையாமல—உடல தறிபோலே-சரீரம் ஸ்தம்பம்போலே—அசையாதே-அசையாமல (இருக்க) [பூமியிலே வீழாமலென்றபடி]—(பரமமான சூடஸ்தத்தன்மையையடைந்து) சமமாகிய நிலையது தான-பிரமாகாரமாகிய விருத்தியே—முக்கிய ஆநந்தம்-முக்கிய நிசாநந்தமாம்.—எ-று.

புத்தியானது சர்வநிச்சயங்களையுமொழியாமல் சூடஸ்தத்தன்மையையடையின், அப்போது நித்திரையாமேயென்றுவருமசங்கையைப்பற்றிச் சர்வவிருத்திகளுமவிலயமாயினும் அந்தக்கரணத்தின்சொரூபம் விலயமாகாமையின், அகங்காரத்தின்சூடஸ்தத்தன்மை நித்திரையல்லவென்பார், "துயில்செறியாதே." என்றும், எங்கே சுழுத்தியாதிகளில் அந்தக்கரணமவிலீனமாமோ அங்கே தேகம் பூமியின்கண்வீழாநிற்பது காணப்படுகின்றது. இங்கே அது வீழாமையின், அகங்காரமவிலீனமாகாமல் கூடமான அந்தக்கரணரூபமாகவுளதென்பதை அறிதற்குத் தேகம் பூமியின்கண்வீழாததே இலிங்கமென்பார், "உடறறிபோலே அசையாதே." என்றுங்கூறினார்.

எங்கே தொய்தமுந்தோன்றுமல நித்திரையுமல்லாமலிருக்கின்ற

தோ அங்கேயுளதாகும சுகம் பிரமாநந்தமென்று ஸ்ரீபகவானால் கீ
தையின் ஆறுமத்தியாயத்திற் கூறியிருப்பதுங்காண்க. (௧௩௦)

(௨எ௪) [முக்கியாநந்தத்தின்மகிமைகூறல்.]

மனுடன் மனுடகந் தருவன் றேவகந் தருவனோ டெண்
பிதிரோடே, பனுவலா ஜானர்கள் கருமத தேவர்கள் பகர்முக
கியரிந் திரனாசான், கனமாா பிரஜா பதியென் விராட்டுபொ
ன கர்ப்பப பிரமனென் றின்னோர்கள், பின்வா னந்தங்க ளு
ரையாம பிரளய வெள்ளக் கடலபிர மாநந்தம். (௧௩௧)

(இ-ள்) மனுடன-சார்வபௌமன,--மனுடகந்தருவன்,--தேவ கந்தருவன,—ஒண பிதிரோடே-ஒள்ளிய அக்கினிஷ்வாத்தாதி பிதிரரோடு—பனுவ ஆஜானர்கள்-பிதிரர்க்குமேலாகச்சொலலாநின்ற ஆஜானதேவர்கள,—கருமத தேவர்கள்-(ஆஜானதேவராலும்பூஜிக்கப் பட்ட)கருமதேவர்கள,—பகர் முக்கியா-கருமதேவர்க்குமேலாகச்சொ லலும(யமன அக்கினிமுதலிய)முக்கியதேவர்கள்,—இந்திரன-(இவர்க் கிறையாகிய)விந்திரன,--ஆசான-(பிருகஸ்பதியெனனும்)தேவகுரு,-- கனமாா பிரஜாபதி என விராடடு-கனம்பொருந்திய பிரஜாபதியென னுமநாமமுடைய விராட்டு,—பொன கர்ப்ப பிரமன என்ற இன்னோ ர்கள-இரணியகர்ப்பனெனனுநாமமுடைய பிரமாவென்று சுருதி யுக்திகளிற்கூறுகின்ற இப்பதினொருபேர்களுடைய—பின ஆநந்தங்கள -(உத்தரோத்தரம நூறுநூறுபங்கு) அதிகமான ஆநந்தங்கள—நுரை ஆம- பேன (புறப்பத்ததரங்கங்கள்போல லேச)மாம்.—பிரளயவெள்ளக் கடல பிரமாநந்தம்-பிரளயகாலத்து மகோததிபோலும பிரமாநந்தமா ம —எ-று.

(உரை) ௧-வது—யௌவனனும்,ரூபவானும் வித்தை,அரோகம்,தி டசித்தம் இவைகளுடையவனுமச் சேனைசமுகங்களோடு கூடிச சார்வப்பிருதுவியையும பாலனஞ்செய்பவன, "சார் வபௌமன்."

௨-வது—இக்கற்பத்திலேயே மனுடனாயிருந்து புண்ணியவிசேஷ த்தால் கந்தருவபதத்தையடைந்தவன, "மனுடகந்தருவன."

௩-வது—பூர்வகற்பத்திற்செய்தபுண்ணியத்தால் இக்கற்பாதியி லேயே கந்தருவனானவன, "தேவகந்தருவன்,"

௬-வது—தமதுலகின்கண் சிலகாலபரியந்தம் வாசம்பண்ணுகின்ற அக்கினிஷ்வாத்தாதியர் "பிதிரர்."

௭-வது—கற்பாதியிலேயே தேவத்துவத்தையடைந்தோர் "ஆஜானதேவர்."

௮-வது—வர்த்தமானகற்பத்தில் அசுவமேதாதிகருமங்கள்செய்து மகத்பதத்தையடைந்து ஆஜானதேவர்களால்சேவியராயுள்ளோர் "கருமதேவர்."

௯-வது—அஷ்டவசு, துவாதசாதித்தியர், ஏகாதசருத்திரர் இவர் முப்பத்தொருவரும் "முக்கியதேவர்."

௯-௰-வது—"இந்திரன்." "பிருகஸ்பதி." பிரசித்தம்.

௧௦-வது—"பிரஜாபதி=விராட்டு"

௧௧-வது—"இரணியகருப்பன்."=பிரமன்.

இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் உத்தரோத்தரம் நூறு நூறுமடங்கு அதிகமானசுகத்தைக் கிரமமாக அடைகின்றனர், என்று தைத்திரீய சுருதி கூறுகின்றதென்பர். (௧௩௧)

(௨௭௪) [முக்கியசித்தமடைந்தோரைத் துதிக்கின்றார்]

எவனு மிலுமிந்தத் துரியா தீதந்தி லேழாம பூமியி லிருந் தானேல், அவனு நாதனுகன் சிவன்மா லயன்முத லறிவோ ரநுபவ சுகபோதம், விவகா ரதிசய மிதுவே யநுபவ மென முன் சொல்லிய விவகாரி, உவமா னமுமற்றி மகனே யவனடி யுறுமெ பொடிகளெம் முடிமேலே. (௧௩௨)

(இ-ள்) எவன் ஆகினும்-யாவனாயிருக்கினும்—இந்தத் துரியாதீதத்தில் ஏழாம் பூமியில்-இந்தத்துரியாதீதமெனனும் ஏழாவதுபூமியில்—இருந்தானேல்-இருந்தானாயின்,—அவன்-அம்மகான்— நாரதன்-நாரதனும்,— சுகன்-சுகனும்,—சிவன்-சிவனும்,— மால்-திருமாலும்,—அயன்-பிரமனும்—முதல் அறிவோர்-முதலிய அறிஞர்களுடைய— அநுபவ சுகபோதம்- அநுபவமான ஆநந்தசின்மயமானவன்.—(அன்றியும்,) விவகார அதிசயம் இதுவே அநுபவம் என-தோயத்தோன்றுதலும், நித்திரையல்லாததுமான இந்நிலைமே முக்கியசித்தநுபவமாமென்று—முன் சொல்லிய-முன்னே(௧௩௦-வதுசெய்யு

ளிற)கூறிய—விவகாரி-முக்கியாநந்தாநுபவிக்கு — உவமானமும்-அந் நாரதாதிசிவன்முதலியோர் உவமானமுமாவர்.—மகனே அறி-மைந் தா(நீஇதனை)யறிவாய்.—அவன் அடி உதிரும் பொடிகள்-அவன்பாத த்தினின்றுமுதிராநின்றதூள்கள்—என் முடிமேலே-எனதுசிரசினை ட்ந்து (தரிக்கத்தக்கனவாம்.)—எ-று.

பிரமவித்து பிரமமேயென்னும் சுருதியால், "அவனு ரதன்சகன் சிவனமா லயன்முத லறிவோ ரநுபவ சுகபோதம்." என்றார்.

விவகார + அநிர்சயம் = விவகாரநிர்சயம் என நிலைமொழியீறு அகரம் தொகுக்கப்பட்டது.

இப்படியே வாசிட்டத்திலும், "மனமெனும் வினையை வென் றோன மலரடி முடிமேற் கொள்வாம்." என்றனா. (௧௬௨)

[௧௨-௧-வதுசெயயுளில் ஆநந்தம்எண்வகையென துதலிப்பு குதலின, ஏனையஆநந்தஙகளோவெனின், அதறகுக்கூறு கின்றா.]

[வேறு.]

இந்தவா றைந்துசகஞ் சொலலினோம் வித்தைசக மினிமே
ற சொலவோம, முந்தமா யையுஞ்சச்சி தாநந்தப் பொருளு
மே மொழியும் போதில், அந்தமா மத்துவித சுகமான்ம சுக
மிரண்டு மங்கே சொன்னோம், தொந்தமாற் றியமகனே வி
னைமுனைக் கையமுண்டேற சொல்லு வாயே. (௧௬௩)

(இ-ள) இந்த ஆறு ஐந்து சுகம் சொல்லினோம் - இத்தப்படி (௧௨௩-வது செய்யுளில விஷயாநந்தமும், ௧௨௪-முதல், ௧௨௭-வது செய்யுளவரையினும் பிரமாநந்தமும, ௧௨௮-வதுசெய்யுளில் வாசனாந ந்தமும, ௧௨௯-வதுசெய்யுளில் நிசாநந்தமென்னும் மற்றோர்வாசனாந ந்தமும், ௧௩௦-வதுசெயயுளில் முக்கியநிசாநந்தமும்ஆக)ஐவகைஆநந் தங்களையுங்கூறினோம்;—வித்தை சுகம் இனிமேல் சொல்வோம்-வித்தி யாநந்தத்தை இனி இந்நூலினகத்திற்கூறுவாம்.—முந்த-முன்னே —மாயையும சத் சித் ஆநந்தப் பொருளும் மொழியும்போதில்—மா யையினிலக்கணத்தையும், சச்சிதாநந்தசத்தங்களின்பொருள்களையு ங்கூறுங்காலையில்,—அந்தம் ஆம்-(சுருதியின்கண்) முடிந்தநிலையாகிய

—அத்துவிதசுகம்-அத்துவிதாநந்தமும்,— ஆன்மசுகம்-ஆன்மாநந்தமு
ம—இரண்டும்-ஆகியஇரண்டனையும் — அங்கே சொன்னேம்-முறை
யே ௧௫-வது செய்யுள்முதல், ௧௨-செய்யுளாலும், *௧௧௬-வது செய்யு
ள்முதல், ௭-செய்யுளாலும் கூறினேம்—தொந்தம் மாற்றிய மகனே-
(பிரமாநுபூதிவலியால்)சுகதுக்காதிதொந்தங்களைப் போக்கியமைந்தா
—இன்னம் உனக்கு ஐயம் உண்டேல்-இன்னமும் உனக்குச்சந்தேக
முளவாயின்,—சொல்லுவாய்-வினவியறிவாய்.—எ-று. (௧௯௩)

(௨௭௭) [சச்சிதாநந்தப்பதங்கள் பிரமத்தின்பரியாய நாமங்க
ளாகவிராமல் வேறுவேறு பொருளுள்ளனவாகத்தோற்று
தலால் எனமனம் ஒன்றென்னுமநுபூதியிலழுந்தவில்லை;
ஆதலால், அவற்றை அகண்டைகரசமாகக்காட்டல்வேண
டுமெனச் சீடன்வினுதல்.]

குகன்றனையு மென்னையுமுல கினையுமீன் றளித்தருளுங் குரு
வே கேளீர், புகன்றசச்சி தாநந்தப் பதங்கடனித் தனியாகிப்
பொருள்வே றுறலால்,உகண்டமன முறைப்பதெங்ஙன் பரியா
ய பதங்களைப்போ லுறவு காணேன், அகண்டமா மொருசு
வையாய்த் தெளிக்கூட் டியமதுவா வறிவிப் பீரே. (௧௯௪)

(இ-ள்) குகன் தனையும்-சுப்பிரமணியனையும்,—என்னையும்-என
னையும், —உலகினையும்-ஆகாசமுதலியசகத்தையும — ஈன்று-படை
த்து—அளித்து அருளும குருவே-அளித்தருளாநிற்குங்குருவே—கே
ளீர்—புகன்ற சத சித ஆநந்தப பதங்கள-(ஆன்மாவினசொரூபமாகமு
ன்னே)யுபதேசித்தருளியசத்து, சித்து, ஆநந்தம எனனுமுப்பதங்களு
ம-தனித்த தனி ஆகி - (கடபடமெனனுஞ சத்தங்களைப்போல) வெவ
வேறாகி—பொருள் வேறு ஆகலால்-(கடசத்தத்திற்குக்கலசமும், பட
சத்தத்திற்குவஸ்திரமுமாக) வேறுவேறானபொருள்கள் தோன்றுகிற
பனபோல சீவித்திருப்பதையது சத்தென்றும, சடத்தின்வேறானபி
ரகாசரூபஞ்சித்தென்றும்,* துக்கத்தின்வேறான முக்கியமாகிய பிரீதிக்
குவிஷயம் ஆநந்தமென்றும பொருள்களும பின்னமாகத்தோற்று
மாயின்,—உகண்ட மனம்-(ஓர்விஷயத்தினின்று மற்றோர்விஷயத்
திற்)றாவிச் சஞ்சலப்படாநின்ற அந்தக்கரணம—உரைப்பது எங்ஙு

ன்-(அநுபூதியி)லழுந்தாநிற்பது எப்படி—பரியாய பதங்களைப்போல் -ஒரு பொருளைப்போதிப்பவைகளான அஸ்தம், கரம், பாணியென னும பரியாயசத்தங்களைப்போல—உறவு காணேன்-கூமார்த்தபோதக சத்தங்களாகக் கண்டிலேன்;—(ஆகலின, சச்சிதாநந்தபதங்கள்) அ கண்டம் ஆய் ஒரு சுவை ஆய்-அகண்டைகரசமாக—தேன் ஈக் கூட்டி ய மதுவா அறிவிப்பீர்-பலபூக்களினின்றெடுத்துத் தேனீக்கள்சேர்த் த மதுப்போல அறிவிப்பீராக.—எ-று.

"குகன" எனபதும், "எனே" யெனபதும் உபலட்சணமாகநிற்ற லின, முறையே ஈசுரவகுப்பும, சீவவகுப்புங்கொளக. (கஙச)

(உஎஅ)[முற்செய்யுளிற் சிடன்வினவியசங்கைக்குச் சுருதி,யுத தி, அநுபவங்களால்விரிததுச சமாதானங்கூறததொடஙகி அநேகதிருஷ்டாந்தமுகமாக அவைகள் அகண்டைகரசமா வுள்ளதன்மையையுணர்ததுகின்றார்.]

குளிரிளகல வெண்மையென்ற பதங்களினு னீர்மூன் று கூறு யிடரோ, ஒளிதவனஞ் செமமையென்ற பதங்களா லக கினியு மொருமூன் றாமோ, வெளிமுதலாஞ் சகமசதது மூட மிட ரெனபபிரித்து விலக்கி வேதம், எளிதறிய முரண்மொ ழிநத சததாதி யெனுமபிரம மேகந் தானே. (கஙரு)

(இ-ள) குளிர் இளகல வெண்மை என்ற பதங்களினல-குளிர சசி, நெகிழ்ச்சி, வெண்மையெனனுஞசத்தங்களால்—நீர் மூனறு கூ று ஆயிறரோ-நீரானது மூனறுபொருளாயினதோ — ஒளி தவனம செமமை என்ற பதஙகளால அக்கினியும் ஒரு மூனறு ஆமோ-பிரகா சம,உஷ்ணம, லோகிதம எனனுஞ்சத்தஙகளால் அக்கினிமூன்றுபொ ருளாமோ—(இவைபோல)வெளிமுதல ஆம் சகம்-ஆகாசமுதல அக ஙகாரபரியநதமானபிரபஞ்சஙகள்—(அத்தியாசததால் அஸ்திபாதிப் பிரியரூபங்களாகததோனறுகிற்றலால அவைஇரச்சுவிற்சர்ப்பமபோ ல அதநியஸ்தமாகலின்,) அசத்து மூடம் இடர் எனப் பிரித்து விலக் கி--அசததுச்சடது:க்கங்களெனப்பிரிதது ஒழிதது—எளிது அறிய-எ ளிதாக (ப்பிரத்தியகபின்னபிரமத்தை)அறிதற்பொருட்டு — முரண -

(அவ்வசத்துச்சடதுக்கங்கட்கு) மாறாக—வேதம் மொழிந்த-சுருதி கூறிய—சத்து ஆதி எனும் பிரமம்-சச்சிதாநந்தமாகியபிரமம்—ஏகம் தானே-ஒன்றே —எ-று.

சச்சிதாநந்தங்கள் பரஸ்பரம் பின்னமல்ல ஏகந்தான்: குணமாயின், பின்னமாம்; பிரமசொரூபமாகலின், பின்னமிகா பிரமமொன்றே நிவிர்த்தியின்மையின், சத்தென்றும், சடத்தின்விலட்சணமான பிரகாசரூபமாகலின், சித்தென்றும், துக்கத்தின்வேறாய் முக்கியப்பிரீதிக்குவிஷயமாகலின், ஆநந்தமென்றுங்கூறப்படுகின்றது. சலமானதெப்படிநெகிழ்ச்சி, குளிர்ச்சி, வெண்மைரூபமோ! அக்கினியானதெப்படி லோகிதோஷ்ணப்பிரகாசரூபமோ! அப்படிப் பிரமமும் சச்சிதாநந்தரூபமென்றறிக.

"வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடமிட ரெனப்பிரித்து விலக்கி வேதம், வெளித்திய மூரண்மொழிந்த." என்றது பிரமத்தைச் சச்சிதாநந்தமென்று சுருதிகூறினதற்குக் காரணங்கூறியது, இப்படியே வாசுதேவமனனத்திலும், ஆன்மசுபாவமாகியசத்து அசத்தாகியசெகசுபாவமாகவும், ஆன்மசுபாவமாகியசித்து சடமாகியபுத்தியாதிசுபாவமாகவும், ஆன்மசுபாவமாகிய ஆநந்தம் துக்கரூபமாகியபுத்திர, பாரியாதிசுபாவமாகவுந்தோற்றிக்கொண்டே சகசுபாவமாகியஅசத்துரூபத்துவமும், புத்தியாதிசுபாவமாகிய சடரூபத்துவமும், புத்திரபாரியாதிசுபாவமாகிய துக்கரூபத்துவமும், நான்செத்துப்போகிறேன், நான்சடன், நான்துக்கியென்று ஆன்மசுபாவமாய்த்தோன்றுகின்றதால், இவ்விபரீதப்பிரதீதியை நிராகரிக்குமநிமித்தம் ஆன்மாசத்ரூபன், சித்ரூபன், ஆநந்தரூபன் எனச்சுருதிசொல்லுகின்றதேயல்லாமல் ஆன்மசொரூபமாகியசச்சிதாநந்தங்கட்கு அந்நியோந்நியபேதஞ்சொல்லுகின்றதில்ல அதற்குத்தாற்பரியமில்லை; அன்றியும், சிலமதஸ்தர்கள் ஆன்மாசடரூபனென்றங்கீகரித்து அவனுக்குச்சத்து தாமமென்றும், சிறக்கங்கள் குணங்களென்றும் சொல்லாநிற்பதை மறுத்தற்பொருட்டு ஆன்மா சச்சிதாநந்தசொரூபமெனச்சுருதிசொல்லுகின்றதேயல்லாமல் அவற்றிற்கு அந்நியோந்நியபேதஞ்சொல்லுகின்றதிற் றாற்பரியமேயில்லை; ஆதலால், சத்தேசித்து, சித்தேஆநந்தமெனச்சுருதிதாற்பரியாலோசனையால் அபேதஞ்சித்தித்ததெனக்கூறியிருப்பதுங்காண்க.

(உஎக) [சச்சிதானந்தனுக்கள் பரஸ்பரம்பின்னமல்லவென்பதைச் சுருதிப்பிரமாணத்தாலுணர்த்துகின்றார்.]

**நித்தியமபூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதானஞ்
சாந்தம, சத்தியமேகே வலந்துரியஞ் சமநிருக்குக் கூடஸ்த
ன சாட்சி போதம, சுத்தமிலக் கியஞ்சா தனஞ்சிவன் றத்து
வமவின் சோதி யான்மா, முத்தமவிபு சூக்குமமென் றிவ்வ
ண்ணம விதிகுணங்கள் மொழியும வேதம. (கக௯)**

(இ-ள்) நித்தியம-[லட்சணவிருத்தி.] பின்னமாகிய எத்தேசத்திலும,எக்காலத்திலும ஆகாசமொருதன்மைத்தாயிருப்பதுபோலச்சாவயிரபஞ்சங்களிலும பஞ்சகோசங்களுள்ளவிடங்களில கோசங்களைக்கடந்தாகி எப்போதுமிருத்தலின நித்தியம.—பூரணம்-[ல-நி.] நீரூற்பூரிதமானகடம்போலப்பஞ்சகோசங்கள் பூர்வபூர்வம உத்தரோத்தரங்களாற்பூரிதமாயச்சீவனுலும்பூரிதமாகியகோசங்களாற் பஞ்சபூதங்கள்பூரிக்கப்பட்டு அப்பூதங்களாற்பூரிக்கப்பட்டிருப்பதுசகம்;அச்சகத்தில எங்கணுமவியாபித்துள்ளமாயாவிசிட்டனும பிரமத்தாற்பூரிதமாயத்தனைப்பூரிப்பதாய் வேறொன்றின்மையாற் பூரணம.—ஏகம-[விஷ்ணுசகஸ்திரநாமபாஷியம.] "ஏகமேவாத்துவிதீயம்." என்னுமசுருதியால மரத்திற்குச்சமானஜாதியான மற்றொருமரமும், விஜாதியமானகொடிமுதலியவைவும், ஸ்வகதபேதமானபத்திர, புஷ்ப, பலபேதங்களுமிருப்பனபோலப் பரமாத்தமாகச் சச்சிதானந்த பரிபூரணவஸ்துவாக ஒருசஜாதியபேதமில்லை.விஜாதியமென்னும்அநிருதசடதுக்காத்மகமானபிரபஞ்சமும் சுத்திரஜதம்போல அநிதச்சமாகலின், இல்லை நிரவயவமாகலின, ஸ்வகதபேதமுமில்லை; ஆகலின், ஏகம்.—பரமாரத்தம-[ல-நி.] சொப்பனம் அபரமார்த்தம,சாக்கிரம பரமாரத்தம சாக்கிரத்தினகண்ணும பின, மேகம் அபரமார்த்தம, மற்றவை பரமார்த்தம; இவற்றுள்ளும, தேகமுதலிய இவ்வுலகவஸ்துக்கள் அபரமார்த்தம சொர்க்கமுதலியவை பரமார்த்தம; இவற்றினும், பிரமலோகம் பரமாரத்தம் என இவ்வாறு தாரதம்மியமாகக்கூறுகிற்கும் சகசீவபரங்கண்முழுவதும் ஆராயுங்காலையில் பரமார்த்தமாகாமையின, சர்ப்பாதிக்கு இரச்சுவாதிபோலத் தான்பரமார்த்தரூபமாதலானும, தனக்கழிவுவர்த வேறொருவஸ்து பரமார்த்தமாகாமையினும் பரமாரத்தம்.— பரப்பிரமம்-[வி-ச-பா-ம்.] சத்தியஞானனந்தம்பிரம

மென்னும் சுருதியானும், விஷ்ணுபுராணத்தில் சஜாதிய, விஜாதிய, ஸ்வகதபேதரகிதமாகவும், மனவாக்குக்ககோசரமாகவும், சத்திய ஞானசுகமாத்திரமாகவும், சுவயம்பிரகாசசுவவேத்தியமாகவும் இருக்கிறஞானமாத்திரம பிரமமென்றுநிரணயித்ததானும், பரப்பிரமம்.—நிதானம-[வி-ச-பா-ம.] [காரணமாத்திரம்]இதுதானே பிரபஞ்சோற்பத்தியிலே உபாதானகாரணமாயிருக்கின்றபிரகிருதியும், நிமித்தகாரணமாயிருக்கின்றகாலாதியுமாவதால், நிதானமெனனுங்காரணம.—சாந்தம-[வி-ச-பா-ம்.] நிஷ்களம், நிஷ்கிரியம், சாந்தமெனனும சுருதியால விஷயபோகங்களில் அசங்கமாயிருத்தலால, சாந்தம. அனறியும, [ல-இ.] காஷ்டத்திலுண்டானவக்கினி அக்காஷ்டத்தைச்சுட்டு தானுஞ்சாந்தமாவதுபோலச சுருதியினனும,குருவினனும உளதாகாநிற்கும அகண்டாகாரவிருத்திஞானம பிரமத்திறகுவேறுன சாத்திரமுதலியவைகளைசசுட்டுத தானும சாட்சியாகிய தனனிலிறத்தலால், நிஷ்பிரபஞ்சமாகியதான சாந்தம.—சத்தியம-[வி-ச-பா-ம.] பரமார்த்தசத்தியசொரூபமாயிருக்கையினலே பிராதிகசத்தியமாயிருக்கிற சத்திரஜத, இரச்சுசாப்பாதிகளினும, வியவகாரசத்தியமாயிருக்கிற ஆகாசாதிபதார்த்தங்களினும விசேஷமாகநித்தியபரிபூரணசர்வகாலசர்வசாட்சியாயிருத்தலின சத்தியம.—கேவலம-ஏகமாவதால, அலலது,முழுதுமாவதால,அலலது, நிசசயமாயிருத்தலால, அலலது ஞானமாயிருத்தலால்,அலலது,சுத்தமாயிருத்தலால கேவலம —துரியம-[ல-இ.] நான்காம்பொருள்,அஃதெங்ஙனம? ஓரவஸ்தையுண்டாகில,மற்றோரவஸ்தைதோன்றுமல அழியாநிற்கும அவஸ்தாத்திரயப்பிரபஞ்சமுணாநிற்கும் சாட்சியாய் நானகாமபொருளாயிருத்தலின துரியம.—சமம்-[வி-ச-பா-ம.] சாவவுலகங்களினும சாவவியவகாரரகிதமாயிருத்தலால, சமம். அல்லது,[ல-இ.] தாரதமமியமானஉலகங்களபிரமாமுதற்றம்பபரியந்தம உத்தம,மத்திம,அதமமமானஉடலகளஞானி,யோகி,உபாசகன் காமியெனனும் சீவாமுதல், ஈசுரனபரியந்ததாரதம்மியமாகவிளங்காநிற்கும்வஸ்துக்களனைத்திலும சத்தாகாரமாய்த் தாரதமமியமற எப்போதுமிருத்தலால சமம்.—திருக்கு-[ல-இ.] அறிவதுயாது அது திருக்கு.பிரமம் சர்வதிருசியங்களையும அறிவதாயிருத்தலால் திருக்கு.—கூடஸ்தன்-[ஷை.]கூடம்—கொல்லன் அடைகலலு; அதுபோல நிர்விகாரரூபமாயிருத்தலால் கூடஸ்தன்.அலலது,[விசாரசாகரம்,] கூடமென்பது, மித்தையாகியபுத்தியும்,சிதாபாசனுமாம;

அவைகளில அசங்கரூபமாகஇருப்பவன் கூடஸ்தன்.—சாட்சி-[வி-ச-பா-ம.] நேரேமறைவில்லாமற் சொரூபபூதஞானத்தாலே சகல பிரபஞ்சததையுமபார்ப்பதால சாட்சி.—போதம-[பஞசதசி.] சதத முதலானவிடயஙகளைததனையும அறியும சமவிதரூபமாவதால போ தம.—சுததம-[ல-தி.] சாதிவர்ணாசிரமாதித்துடக்குற்றசீவன, கிரு பையவதாரமுதலிய துடக்குற்றஈசுரன,சீவசங்கததால அசுததமுற்றபூ தஙகள் இவைக்குவேறானதான இவைகளோடுகூடினும தன்னையசுத தமபற்றாமையினாலும, இவை தனதுவிவாத்தமாதலாலும,சுததம.— இலககியம- இலடசணையினறபோதிக்கப்பட்ட ஆததமாகலின இ லடசியம.—சநாதனம-[முததிகண்டம]சந்ததம நூரோகூடிவாயிருதத லால சநாதனன.—சீவன-[பிருகதகோசம.] கடாவசினனாகாசட போலச சரீததிரயஙகளால அவசினனமாயிருததலால சீவன.— "சீவனு யிருநது காணுஞ சிறபர தததுவததே, மேவிய னனவை யுற ரோ." எனனும வாசிட்டததுஙகாணக. தததுவம-[வி-ச-பா-ர.] தததுவம, அமிர்தம, சததியம, பரமாாததம, யது, தது, துவம என னும இவவேழுசபதஙகளும பரமாாததசததாயிருககினறபிரமததையு ணாததுகினறனவாகலின தததுவம=பரப்பிரமம.—விண-[வாசிட்ட ம.] "நடமான உதனபுற மிலாமையினால." விண. அல்லது, அ சஙகததுவாதிதாமததால ஆகாசசதிருசமாவதால் விண. — சோதி-[மு-ம] சூரியனமுதலியசோதிகளை விளக்குவிக்குஞ்சிற்சோதியாவ தால் சோதி. அலலது, [வி-ச-பா-ம.] இதரமாகவிருக்கின்ற ஆதி ததியசநதிராதிகளையபேடசியாமற றானேயிகவுமபிரகாசமாகப பிர காசிக்கினறதால் சோதி —ஆன்மா-[ல-தி] நானெனறபிமானததிற கிடமாய்த தோன்றுகினற புத்திராதி,காரியகாரணதேகம, சீவன், இ வைவெவவேறானநாமமடைந்து தனக்காகியமாகத்தோன்றலானும, இவைக்கபாலாய ஞானகனப்பிரமமாகியதான அந்நியமாகாமையா னும ஆனமா.—[வா-ம.] "அகமகமென் றனைத்துயிர் னிடததுமிரூ தனவரத முரைப்ப தாகி, நிகமொளியா யான்மதத் துவமான சொ ரூபததை நினைதல செய்வாம," எனறது. [பிர-தை.] "உரையா டுகினறநா னெனனுமு ரைக்கும அறிவுக்கு மறிவாய் காடுகின்ற வு ணாவொன றுணடதுவே யானமா நமக்கெல்லாம." என்றது. முத தம- [வி-ச-பா-ம.] விடுபட்டவனென்னுமசுருதியால சுபாவமாகச் சமசாரபநதம சர்வாதமனாஇல்லை; ஆகலின், முத்தம்.—விபு [வி-ச.

பா-ம்.] சகலபிரபஞ்சாகாரராகவும், இரண்யகர்ப்பாதிவிவிதேேவ ராகவும் நாநாவிதமாகவுண்டாகின்றதால விபு. அன்றியும், சர்வ தந்திரபரிபூரணராகவும், லோகநாயகராகவும் இருப்பதால் விபு. [வ-தி] அவித்தியாவிசிட்டனினவிபு லிங்கதேகம், இதனினவிபு தூலதேகம, இதனின் ஒன்றின்ஒன்று விபு பிருதிவியாதிபூதங்கள், இவற்றினொன்றினொன்றுவிபு இரண்யகர்ப்பாதி, இவைகளானமட்டிடக்கூடாதுவிரிந்த மாயாவிசிஷ்டனுமும மட்டிடக்கூடாதுவிரிந்த அஸ்திபாதிப்பிரியரூபமாகலின விபு.—சூக்குமம-[வி-ச-பா-ம்] "நுண்மை யாமதி னுணமை யாம." எனனுமசுருதியானும, "சாவகத மருட்சுமம." எனனுமசுருதியானும உத்தரோத்தரம ஸதூலகாரண மாயிருக்கினற பிருதிவியாதிபூதங்களும், கந்தாதிகுணங்களும பிரள யததிலேயிலலாமையினுற் சூக்குமம — வாசிட்டததில், "சூக்கமாயெட் டாமையினுற் சொன்னபரமே பரமாணு." என்றது. என்று இவவண்ணம விதிகுணஙகளை மொழியும வேதம்-என்றிவவாறு விதி குணங்களைப்பிரதிபாதியாநிற்கும வேதமானது.—எ-று. (௧௩௬)

(௨௪௦) [இனி சிேடதநாமஙகள கூறுகினறா.]

அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமே யமவிமலம வசனு திதம
அசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந தரமகோ சரம கணடம
அசமசுத்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவ யவம காதி, அசரீ
ர மவிகார மததுவித மௌவிலககா மநேக முண்டே. (௧௩௭)

(இ-ள்) அசலம்-[வ-தி.] வீடு, ஊர், தேசம இவைகளில ஒனறைவிட்டு மறறொன்றில அலைகினற ஸ்தூலதேகம, உலகஙகளில ஒன்றினினறொன்றில் அலைகின்ற லிங்கதேகம, காரணதேகஙகளோடு பிருதிவியையலையமாகச்சுற்றியலைக்கின்ற அப்பு,அக்கினி இவைகளை யலைக்கினறவாயு,இவைகட்கிடமாயுள்ள ஆகாசம இனனும பௌதிக சமஷ்டியோடுகூட இவையனைத்தையும உடலாககொண்டு அறிவினுள்ளே அலையாகினற சுகரனும, அதிவேகமாக ஆகாசததிறகருடன் ்ாலப் பததுததிக்கினும் நூறுகோடிகறபஙகளோடி அளவிட மேண்டுமென்றுபார்க்கினும, அளவுகாணக்கூடாததாய் அஙகஙகே சாட்சியாய் அசைவற்றிருக்கின்றதால் அசலம.—நிரஞ்சனம-(அஞ்சனம்=தமம; மலினசுபாவத்தால; அஃதில்லாமையால் நிரஞ்சனம்.

— அன்றியும், ஆத்மபோதடீகா அஞ்சனரஹிதன், நிரஞ்சனன அ
ஃதெங்ஙனம்? மனோவியாபாரமே அஞ்சனமாகலின், மனதேயில
லாமலிருத்தலால் நிரஞ்சனம்.* இனனும், லட்சணவிருததியி லுங
காணக. அமிர்தம்- [ல-ஹி.] மிர்தமற்றது அமிர்தம். யோகாமிர்தம,
தேவாமிர்தங்களைப்புசித்தது நமக்குமரணமில்லையென்றிருப்பவரும ஈ
சுரப்பிரளயத்தில் மரணமாவதுபோல அகக்தாகந்த சின்மாததிரமே
நாமெனறுமோட்சாமிர்தமான தன்னையடைந்தோர் மரணமாகாமை
யின் அமிர்தம. [வி-ச-பா-ம.] ஓர்காலத்தும் மரணமில்லாமல் நித்தி
யமாயும, சத்தியமாயும் இருத்தலின் அமிர்தம்.— அபபிரமேயம-
[வி-ச-பா-ம.] சர்வப்பிரமாணங்கட்கும் விடயமாகாமையின அபபி
ரமேயம. சத்தஸ்பரிசரூபகந்தாதிகளானகுணங்கள் இவரிடத்தில
லாமையினுன், கடபடாதிகள்போலப் பிரத்தியட்சவிஷயரல்ல. கா
ரியலிங்கமிலலாமையின, அநுமானவிஷயரல்ல. சாதிருசமிலலா
மையின; உபமானவேத்தியரலல. ஜாதிகுணக்கிரியைகளில்லாமை
யின, சத்தப்பிரமாணவிஷயருமல்ல. உபாதானதர்மமில்லாமையி
ன, அர்த்தாபத்திவிஷயருமல்ல. பாவ (ஸாவ) ரூபமானசிற்சொரூ
பராகலின், அபாவகோசரருமல்ல. அபாவத்திற்குச சாட்சியாயிரு
த்தலானும் அபாவவிஷயரலல; இப்படிச்சகலபிரமாணங்கட்கும வி
ஷயராகாவிடில் வேதாந்தசாஸ்திரங்களாலே எப்படியறியப்படுவரெ
னின்;—சகலமானபிரத்தியட்ச அநுமான உபமான சத்த அர்த்தாப
த்தி அபாவசாஸ்திராதிகட்கும சாட்சியாக அறிகிறவராகவும, சுவ
யம பிரகாசராகவும் இருத்தலின பிரமாணங்கட்கு விஷயராகாவிடி
னும தம்மிடத்திற்கற்பிக்கப்பட்ட சகல பிரபஞ்சபிரமாணங்களையும
சொப்பிரகாசத்தினுலேமித்தையென்று நிச்சயித்து ஆநந்தசின்மாத
திரமாயிருத்தலால், சாஸ்திரயோனியென்றுசொல்லப்படுகிருர்; ஆக
லின அபபிரமேயம். — விமலம - [ல-ஹி.] மலமற்றது. மலமுதி
ராதிமலமபொருந்திய பிருதுவி, கலங்கல், புகை, புழுதிமுதலானமல
மபொருநதிய மற்றநான்கு பூதங்கள், கோழை, சளி, பித்தம, மலம்,
மூத்திரமுதலான மலமுடையதூலதேகம், காசபடலங் காமக்கு
ரோதமுதலான மலமுடையலிங்கதேகம், அஞ்ஞானமலமுடை
யசீவன, பஞ்சகிருத்தியாதி மலமுடைய ஈசுரன் இவைக்குவேருயா
தொருமலமுமற்று பிரகாசஞானாநந்தவடிவாகலின் விமலம்.—வச
னுதீதம-வாக்கின் சக்திவிருத்திக்குக்கோசரமாகாமையின் வசனாத

திற்கெட்டாதது.—அசடம்-தேகமுதலியவைபோலச் சடமாகாமையின் அசடம்.—அநாமயம்- ஆமயம்= நோய்: அஃதற்றதால் அநாமயம். [வ-தி.] ஆதிவியாதிவாசனையென்னும் மூன்று சரீரத்துச்சுரங்களுந் தனக்கு இல்லாமையின் அநாமயன்.—“சுழலும்வினை, கலனுமன் றியலுநரை மரணமும பசியைமுத, லுலகுறுந் துயரமுமுது முடையனன் றெருபொழுதும்.” என்னும் பிரமகீதையினுலுங்காண்க. அசங்கம்-[விசாரசந்திரோதயம்.] சங்கமென்பது, சம்பந்தம்; அது சஜாதியவிஜாதியசுவகதபேதத்தால் மூவகையாம்: பிராமணனுக்கு அந்நியபிராமணனோடாகுஞ்சம்பந்தம, சஜாதியசம்பந்தம. சூத்திராதியரோடனோடாகுஞ்சம்பந்தம, விஜாதியசம்பந்தம. அஸ்தபாதாதிகளோடுள்ளசம்பந்தம சுவகதசம்பந்தம். தான் ஏகமாகலின், சாதியில்லை. சீவன், ஈசுரன, பிரமா, விஷ்ணு, சிவன, நான, நீமுதலியபேதமோ உபாதியாற்பண்ணப்பட்டது; ஆகலின, தனக்குயாதொன்றேனுஞ் சஜாதியசம்பந்தமில்லை. அப்படியே தான அத்வைதமாயும, சத்தாயுமிருத்தலின, தனக்குப்பின்னமாக மாயை மாயாகாரியமானதூலசூட்சும பிரபஞ்சங்கள அசத்தாம அசத்து அற்பமும்வஸ்துவன்று; ஆகலின, தனக்கு யாதொன்றேனும விஜாதியசம்பந்தமில்லை. அப்படியே தான நிரவயவமாகலின், சச்சிதாநந்தாதிகளோ தனதவயவமல்ல பின்னையோ ஏகரூபமாகலின, தனதுசொரூபமாம். இதனால தனக்கு யாதொன்றேனும சுவகதசம்பந்தமில்லை; இவ்வாறு சர்வசம்பந்தமுமில்லாமையின அசங்கம்.—அதுலம்-[வி-ச-பா-ம.] உபமானமற்றது இதற்குச்சமானவஸ்து ஒருகாலத்தும் ஓரிடத்தும இல்லாமையின அதுலம்.—நிரந்தரம் - அந்தரம்=அவகாசம்; அஃதில்லாதது நிரந்தரம்.—[நிச்சித்திரமென்று பொருள்.] இதனை, “நிலனவினை காலமிர் திசையெலா மேவிபு செறெருசிலை புரையாகா.” எனனும வாசிட்டத்தாலறிக. அகோசரம் -கோசரம = விடயம்; தானொன்றறியும விடயமாகாமையின அகோசரம்.— அகண்டம்-காலதேசவஸ்துக்களால கண்டிதமாகாமையின அகண்டம்.—அசம்-ஜநநமில்லாதது. [வி-ச-பா-ம.] நித்தியசித்தமாக இருப்பதுகொண்டு ஜநநத்தையடையாமையின அசம்.—“வேறுபட வொன்றிலே பிறத்தல்பிறந் துளவாதல், வேறுபட வளர்தல்வளர்ந் தயலொன்றாய் விளைத்தமைதல், மாறுபடத் தேய்தலற மாய்தலென வருகின்ற, வாறியல்பு முடம்பனறி யறிவடையாது.”

என்னும், இதையிஞலறிக. அநந்தம்-[வி-ச-பா-ம்.] நித்தியமாகவும்,
சர்வகதமாகவும் இருத்தலின், தேசகாலவஸ்துக்களால் பரிச்சேதமி
ல்லாமையான் அநந்தம். — அவிநாசி-நாசரகிதமாகலின் அவிநாசி.
—நிர்க்குணம் [வி-ச-பா-ம்.] பரமாத்மதத்துவத்தைக்கண் குணத்திரயங்க
ளில்லாமையான் நிர்க்குணம். அல்லது, சத்த, ஸ்பரிசாதிகுணரகி
தமாயும், நித்தியசுத்தஞானரூபமாயும் இருத்தலின் நிர்க்குணம்.
[ல-தி.] சத்துவகுணத்தால் ஈசுரனையும், இரஜோகுணத்தால் சீவரை
யும், தமோகுணத்தால் சகத்தையுமுண்டாக்கி அவைகளையுகந்தோறு
ம் விரிந்தடங்கி விஞ்ஞியாநிற்கும் பிரகிருதிக்கு அதீதமாய்ச் சுத்த
அதிஷ்டானசுகஸ்வரூபமாகத் தானிருத்தலின் நிர்க்குணம்.—நிட்க
ளம்-கலை = அவயவம். அஃதின்மையின் நிட்களம்.— [ல-தி.] பிர
மம் ஆகாசவுருவாயிருக்குமென்றது ஒருவேதம். அதற்கு நாமரூபமி
ல்லை அமூர்த்தமாயிருக்குமென்றது ஒருவேதம். பிரமத்திற்கு முன்
பின் உட்புறமில்லை அதுசாட்சியாயிருக்குமென்றது ஒருவேதம். அறி
யப்பட்டதுமறியப்படாததும் பிரமமல்ல; அவைகட்கந்நியமாய் அவை
களைப்பிரகாசிப்பிக்கும் அறிவு நிராகாரமென்றது ஒருவேதம். இவ்
வாறுகூறுகின்ற சுருதியானும், சூரியனைநாடாநிற்கும் மனதோடுகூட
நின்ற சிதாபாசனைக் கற்பிதசேதனமென்றதுகொண்டு வாளால்வெட்
டுதலும், அக்கினியாற்சுடுவதும், நீடினகரத்திறுக்குவதுபோற் ரூ
க்காமற்போமாயின், சுபாவசித்து ரூபரகிதமெனனல்வேண்டுமோவெ
ன்னும் உத்தியானும், தான் உள்ளிந்திரியம், வெளியிந்திரியங்களுக்
கு விஷயமாகாமல் அவைகளைப் பிரகாசிப்பிக்கும் அநுபவத்தானும்
நிஷ்களம்.—நிரவயவம்-[ல-தி.] அஸ்தபாதாதி அவயவங்களையுடை
ய மூவகைச்சரீரங்கட்கும் அந்நியமாய ஆகாயம்போலும் உருவமாய்
மூவகையவஸ்தைகட்குஞ்சாட்சியாய நித்தியமாகியுள்ளதனக்குத் த
னக்கென ஓரவயவமின்மையானும், தன்போல உண்மையாயில்லா
மல் தனதவயவமென்றுசொல்லத்தக்கதானபொருளும் அல்லாமல்
தன்னிற் கற்பிதமாயத்தோன்றுகின்ற பிரபஞ்சத்தைக்குறித்தும் ஓர
வயவமின்மையானும் தான் நிரவயவம். — அநாதி-ஆதி = உற்பத்தி,
அஃதில்லாதது அநாதி. [வி-ச-பா-ம்.] இதற்குக்காரணமில்லை;
இதுதானே சகத்பிராந்திக்கு ஆதிகாரணமாயும், அதிஷ்டானமாயுமி
ருத்தலால் அநாதி. [ல-தி.] யாவைக்குங்காரணமானதனக்குக் கார
ணம் இன்மையானும், அநாதியென்றுகூறும் காயம், அஞ்ஞானம்,

வேதம், ஈசன், சிவன் என்னும் சோபாதிகசகத்தும், நிருபாதிகசைதந்நியமான பிரமமும் ஆகியஇவ்வாறினுள்ளே கற்பித அநாதியானஐந்திற்கும் மூலமானசித்திற்கு ஆதியின்மையின் அநாதி.—அசரீரம்-தேகமின்மையது. [வ-தி.] சரீரங்களையுடையகர்மி, யோகி, உலகபாலர், வைசுவாநரன்முதலிய சீவர்க்கும், சகசரீரமுடைய ஈசுரனுக்கும் அந்நியமாய்விளங்காநிற்குந் தான் சிற்சதாநந்தரூபமாவதாலும், தனக்கொருசரீரமின்மையாலும், சரீரம் என்னதென்னும் அநுபவத்தாற் றனக்குச்சரீரம் அந்நியம், அநித்தியமென்னும்யுத்தி சர்வலோகசம்மதமாவதாலும் தான் அசரீரன்.—அவிகாரம்-விகாரமின்மையது. [வ-தி.] பஞ்சகோசங்களையும், அவைகளின் விகாரங்களையும் அறியும் அறிவேவடிவாதலால் அவிகாரம்.—அத்துவிதம்- [வ-தி] துவிதமெனபது=இரண்டு; அஃதின்மையது அத்துவிதம்.—துவிதசகத்தோன்றுவதனாற் றான் அத்துவிதமென்பது எவ்வாறெனின்;—மரஞ்செடிகொடிமுதலியவை மண்ணிலேயுண்டாய் மண்ணிலேயிருந்து மண்ணாகவே அழிதல்போலச் சாக்கிராதிய அவஸ்தைகளிற் றோன்றுகின்றசகம் சாட்சியாகியதன்னிலேயுண்டாய்த் தன்னிலேயிருந்து தானாகவே அழிதலாலும், தன்னைப்போல மற்றோர்வஸ்து இன்மையாலும் தான் அத்துவிதம்.—என விலக்கு ஆம் அநேகம் உண்டு-என்று நிஷேதங்களான நாமங்கள் அநந்தமுள.—எ-று.

அநந்தமென்றமையால், இன்னும் அஸ்தூலம், அநணு, அகிருஸ்வம, அதிர்சயம், அக்கிராகியம், அசப்தம், அஸ்பாசம், அரூபம், அவ்வியயம என்பனமுதலியவுங்கொள்க. (௧௰௭)

[இப்படிவிதிமுகத்தாலும், எதிர்மறைமுகத்தாலும் பிரமத்தைச் சுருதிகள்கூறும் சத்தங்கள் அநேகமாயினும் பொருளொன்றேயாவதுபோலச் சச்சிதாநந்தசத்தங்கட்கும பொருளொன்றேயெனச் சுருதியாற்சந்தேகநிவிர்த்திசெய்கின்றார்.]

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்களொன்றாய்ச் சேர்ந்தொருமித் தெல்லாங் கூடிச், சொன்னபொரு ளொன்றன்றிப் பிரண்டில்லை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ் சொற்கள், பின்னபத மாமதனாற் சதாதி குணப்பொருளாம் பிரம மேகம அன்னபொரு ளொருமையறிந் தகண்டபரி பூரணமா யாவாய் நீயே. (௧௰௮)

(இ-ள்) இன்னவகை-இப்படி(அநேகமாகச்சுருதிகள்கூறுகிற்கும்)—விதி விலக்குக் குணங்கள் விதிநிஷேதங்களாகியகுணங்கள் — கணைறு ஆய்ச்சேர்ந்து ஒருமித்து எல்லாம் கூடிச் சொன்னபொருள்-கனுாகச்சார்க்தொன்றுபட்டு முழுவதுமிரண்டுசொல்லியவஸ்துவானது —ஒன்று அன்றி இரண்டு இல்லை-ஒன்றேயல்லாமல் உபயமில்லை.—ஒருபொருளை-அகண்டைகரசமானபிரமத்தை—சொல்லும் சொற்கள்-பிரதிபாதியாகின்றசத்தங்கள்—பின்னபதம் ஆம்-(பரஸ்பரம்) பின்னமானசத்தங்களாம்.—அதனால்-அக்காரணத்தால்—சத்தாதிகுணப்பொருள ஆம் பிரமம்-சத்து,சித்து,ஆநந்தமென்னும்விசேடணத்தையுடையவஸ்துவாகியபிரமம்—ஏகம-ஏகரூபமாம்.—அன்ன பொருள் ஒருமை அறிந்து-அததன்மையானபிரமத்தின் ஏகரசத்தன்மையை (ச்சுருதிப்பிரமாணத்தால)உணர்ந்து—அகண்ட பரிபூரணம் ஆய் ஆவாய் நீயே-(சஜாதியாதி)பேதரகிதமான பரிபூரணமாயிருப்பாய்நீ.—எ-று.

கைமலை, கறையடி, புழைக்கை என்னுமசொற்கள் பின்னபதமாயினும, அவைகளினபொருளான யானை பின்னமாகாமலொன்றேயாவதுபோலும, ஓர்புருடனை பிதா, மகன, தம்பி என்னும அநேகசொறகளாறசொலலினும அவன அநேகனுகாமல் ஒருவனேயாவதுபோலும்,சச்சிதாநந்தாதிபதங்களாற் சுருதிகூறியபிரமமும அகண்டைகரசமாக இருததலாற் சந்தேகமொழிநது அதுவாயிருத்தியெனபதாம. (௧௧௰)

(உஅ௧) [பிரமம் நிர்க்குணமென்றதால் அதற்குக் குணங்கூறுதல் எனதாய் மலடியெனல்போல அசங்கதமாமென்று சங்கித்துக் குணமாயின, அங்கமாம சொரூபமாகலின், அங்கனமாகாதென்று பரிகரிக்கின்றார்.]

நிற்குணவத் துவின்குணங்க ளுரைப்பதுதாய் மலடியென நிகரென் றுதே, சற்குணமே வத்துவிலை யுரையாம லறியவல்லை சதுரருண்டோ, நற்குணவே தங்களிக்கச் சீடனுமுத் தி பெறப்பிரம ஞானந் தோன்றச், சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களன்று பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே. (௧௧௧)

(இ-ள்) நிற்குண வத்துவின் குணங்கள் உரைப்பது-நிர்க்குண

வஸ்துவிற்கு (ஆநந்தாதி அஸ்தூலாதிகளான அநேக) குணங்களை(ச்சுருதி)கூறுவது—தாய்மலடி எனல் நிகர் என்றதே-(என்)றாய்மலடியென்னுங்கூற்றிற்கிணையாய்வியாகாத*மாமென்று சங்கியாதே.—சற்குணனே-(சமாதி) சற்குணங்களையுடையமைந்தா—வத்து நிலை உரையாமல்-வஸ்துவினுடைய(ஆநந்தாதி அஸ்தூலாதி) குணங்களை(ச்சுருதியானும், பெரியோர்களானுங்)கற்பியாமல்—அறிய வல்ல சதுரர் உண்டோ-அறியச்சமர்த்தமுடைய அறிஞருளரா(இவர்.)—நற்குணவேதங்கள்-(ஆகலின், யாவரிடத்துங்)கருணையுடையசுருதிகள—இந்தச சீவன்முத்தி பெற-(௧௩0-வதுசெய்யுளிற்கூறிய) லட்சணமுடைய சீவன்முத்திச்சுகமடையவும்,—பிரம ஞானம் தோன்ற-'முதற்படலத்தில் ௩௬,௩0-வதுசெய்யுளிற்கூறிய' பிரமத்தினபரோட்ச அபரோட்சவிஞ்ஞான(அதிகாரிக்)குண்டாதற்பொருட்டும்—சொல் குணங்கள்-கற்பியாநின்றகுணங்கள்--பிரமத்தின் குணங்கள் அன்று-பிரமத்தினுடையகுணங்களல்ல.—[மற்றென்னையெனின்,—] பிரம்ம ஆம சொரூபந்தானே-பிரமத்தினசொரூபமே.—எ-று.

"வத்துநிலை யுரையாம லறியவல்ல சதுரருண்டோ," என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "சத்தியம் பிரம மானமா பரமுதற் சாற்றவேண்டி, யித்திறப் பெயர்மே லோரா லிடப்பெற்ற விகத வான்மா." எனவரும். மற்றுமவருவனவற்றுற்காண்க

"பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே." என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "எல்லாமென் றுரைத்ததெலா மறிவித்தற் பொருட்டேயா மிசையச் சொன்ன, சொல்லாலென் வினையறே யாதலினு லோயென்று துணிக விதனை." எனவரும். மற்றும வருவனவற்றுறகாண்க. (௧௬௯)

[சச்சிதாநந்தம் ஏகரசமெனபதிற் சுருதிப்பிரமாணத்தால் சந்தேகந்தெளிந்த சீடன் யுத்தியினானும் சந்தேகநிவிர்த்தியடைதறபொருட்டு வினுதல.]

மோகவிருளா கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே யொழியக் கேளீர், ஏகபரி பூரணமா மென்சொருப மென்னுளதி விறுகும வனைனம், ஆகமங்கள் சொன்னபடி யென்னையகண் டார்த்தமா வறிந்தேனையா,வேகமுமொத் திடவுரைத்தாற் பகமாதநி லாணிபோ லுறைக்கு நெஞ்சே. (௧௭0)

---

*வியாகாதம=முன்னுக்குப்பின விரோதமானவார்த்தை.

(இ-ள்) மோக இருள் கெட-(தனது காரியவர்க்கங்களோடு) அஞ்ஞானவிருள்நாசமாக—கோடி அருணன் என வரு குருவே-கோடிஆதித்தியர்போன்றெழுந்தருளியகுருவே — ஐயா-ஐயனே —மொழியக் கேளீர்-(அடியேன் ஓர்)விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டருள்வீராக.—ஏக பரிபூரணம் ஆம் என் சொருபம்-ஏக(ரசசச்சிதாநந்த)பரிபூரணமாகிய எனது சொருப(வநுபூதி)—என் உளத்தில் இறுகும வண்ணம் - எனது அந்தக்கரணத்தின்கண்ணழுந்தும்படியாக — ஆகமங்கள் சொன்னபடி-சுருதிகள்கூறியவாறு—என்னை அகண்டார்த்தமா அறிந்தேன் - (சச்சிதாநந்தமாகிய) வென்னை அகண்டாகாரசப்பொருளாக(நிச்சந்தேகமா)யறிந்துகொண்டேன்.—ஊகமும் ஒத்திட உரைத்தால்-(சச்சிதாநந்தம் ஏகமென்பதில்)உத்தியும்(எனக்குச்)சம்மதமாக வருளிச்செய்தால்—பசு மரத்தில் ஆணி போல்-பச்சைமரத்தில் (அறைந்த)ஆணிபோல—நெஞ்சு உறைக்கும்-(அநுபூதியின்கண் என்)மனமழுந்தும.—எ-று

"மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே," என்றது, சமுசயத்திற்குக்காரணமான அஞ்ஞானவிருளை அற்பமுஞ்சேடியாமல் சுலபமாகப்போக்குவிக்கும் சுருதி யுத்தி அநுபூதிவலியைப் பூரணமாயுடையராயிருத்தலினென்க. (௧௪0)

(௨௪௨) [உத்தியினால் சச்சிதாநந்தங்களினொருமையைத தெரித்துணர்த்துகின்றார்.]

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானாற் சாட்சி யெங்கே, சித்தேசத் தாகுமய லெனிற்சடமாஞ் சடங்களுக்குத றிவு மில்லை, ஒத்தேதோன் றியசத்துஞ் சித்துநல்ல சுகமாகு மாகத் துக்கோர், வித்தேயன் னியமாகிற் சடமசத்தாஞ் சுகாநுபவம் விளைந்தி டாதே. (௧௪௧)

(இ-ள்) சத்தே சித்து ஆகும்-இருக்கின்றதே விளங்குகின்றதாம்;—அயல் எனில்-(இருக்கின்றதற்கு விளங்குகின்றது) அந்நியமெனில்,—அசத்து ஆம்-(இருக்கின்றதற்கு அந்நியமானசித்து இருப்பில்லாமையின், சசவிஷாணம்போல) அசத்தாம்;— அசத்து ஆனால் -(அச்சித்துஇருப்பில்லாமற் சசவிஷாணம்போல்)அசத்தாயின்,—சாட்சி எங்கே-அதுசாட்சியாதல் எவ்விடத்திற்காணப்படும்: (ஓரிடத்து

யகாணப்படாது.)—(ஆகலின், சத்தேசித்தெனக்கொள்ளல்வேண்டு ம்.) சித்தே சத்து ஆகும்-விளங்குகின்றதேயிருக்கின்றதாம்;—அயல் எனில்- (விளங்குகின்றதற்கு இருக்கின்றது) அந்நியமெனில்,—சடம் ஆம்-(அச்சத்திற்கு விளங்குந்தன்மையில்லாமையின், கடபடாதிகள் போல அச்சத்து)சடமாகும்.—சடங்களுக்குத் திதியும் இல்லை-சடபதார்த்தங்கட்கு (இரச்சுசர்ப்பம்போல) இருப்புமில்லை.—(ஆகலின், சித்தே சத்தாகுமெனக்கொள்ளல்வேண்டும்.) ஒத்தே தோன்றிய-(இவ்வாறனயுத்திக்குப் பின்னமாகாமல்) ஏகமாகவேதோன்றிய—சத்தும் சித்தும்-சத்துஞ்சித்துமே—நல்ல சுகம் ஆகும்-பரமப்பிரேமாஸ்பதமான ஆநந்தமாம்;—அன்னியம் ஆகில்-சத்தாகியசித்துக்கு ஆநந்தமந்நியமாயின்,—சடம் அசத்து ஆம்-சடமும், அசத்துமாம்;— (ஆகவே,) சுகாநுபவம் விளைந்திடாதே- ஆநந்தாநுபவமுண்டாகாதே!—(ஆகலின், சத்தும் சித்துமே ஆநந்தமெனக்கொள்ளல்வேண்டும்;கொள்ளவே, பிரமம் அகண்டைகரசமெனபது யுத்தியாற்பெறப்படுகின்றது.) ஊகத்துக்கு ஓர் விதது-(சச்சிதாநந்தங்களை அகண்டார்த்தமாக) யூகித்தற்கு இவ்வுத்தியே தலைமையானயுத்தியாம்.—எ-று.

"ஊகத்துக்கு." என்றதற்கு, ஏனையகாமங்களையும் ஊகித்தற்கெனினுமாம். (௧௪௧)

[இன்னும் சச்சிதாநந்தங்கள் அகண்டார்த்தமென்பதை யுத்தியால்வற்புறுத்திக்கூறி முடிக்கின்றார்.]

வியாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்னாலோ வேறொன்
றாலோ, வாயால்வே றெனிலதுவு மசத்தோசத் தோவசத்தே
ன் மலடி மைந்தன், பேயாகா ரியஞ்செயுமோ சத்தெனவிப் ப
டியனைத்தயும் பிரித்துச்சொன்னால், ஓயாத வவத்தையாங் குதர்
க்கவிகற் பங்களைவிட் டொழிந்தி டாயே. (௧௪௨)

(இ-ள்) வியாத சத்து-காலத்திரயாபாத்தியமானசத்து—முன்னம் விளங்குவது-ஏற்கெனவேவிளங்காநிற்பது—தன்னாலோ வேறு ஒன்றாலோ - (தீபம்போலத்)தன்னாலேயேவிளங்குகின்றதா? (அல்லது,தீபத்தினாலேகடம்போலத்)தனக்குஅந்நியமான வேறொருபதார்த்தத்தினாலேவிளங்குகின்றதா ?—வாயால் வேறெனில்-வாக்கால் தன

க்கநியமானவோபதார்த்தத்தால் விளங்காநின்றதென்னின்;—அதுவும்-(ஆன்மசத்திற்கன்னியமான) அப்பதார்த்தமும்,— அசத்தோ சத்தோ-சத்துவிலட்சணமா? அல்லது, சதந்தர*மா? — அசத்தேல-சத்துவிலட்சணமென்றுசொல்லுவாயாகின்,— பேயா-மதிகேடனே—மலடி மைந்தன் காரியஞ்செய்யுமோ-வந்தியாசுதன் ஓர்காரியஞ்செய்வதுமுண்டோ?—(சத்துவிலட்சணம் வந்தியாசுதன்போல அசத்தாகலின், அதற்குச் சத்தைப்பிரகாசிப்பிக்கிறரூபமான காரியங்கூடாதென்பதுகருத்து.) சத்து என-சதந்தரமென்று— இப்படி-இவ்விதம்— அதையும்- அவ்வன்னியத்தையும்,— பிரித்துச் சொன்னால்-பகுத்துக்கூறிடில்,— ஓயாத அவத்தை ஆம் - (அச்சதந்தரம் நிக்கிருஷ்டமாயிருந்துகொண்டு அசத்தைத்தோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது, சமானமாயிருந்துகொண்டுதோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது ஒன்றினால் தான்பிரகாசவதிசயம்பெற்றுத்தோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது, தானே தோன்றிக்கொண்டு அசத்தைத்தோற்றுவிக்கிறதாவென்று இப்படி நானாவிதமானவிகற்பம்வரும்; வரவே, அச்சதந்தரம் நிக்கிருஷ்டமாயிருந்துகொண்டு அசத்தைத்தோற்றுவிக்கிறதென்னும் முதல்விகற்பங்கூடாது. என்னை? சூரியபிரகாசத்திற்கு நிக்கிருஷ்டமாகிய தீபமும் சூரியனைத்தோற்றுவித்தல்வேண்டுமே, அங்ஙனங்காணப்படாமையினென்க. அச்சதந்தரம் சத்துக்குச் சமானமாயிருந்துகொண்டு அசத்தைத்தோற்றுவிக்கிறதென்னும் இரண்டாம்விகற்பமுங்கூடாது. என்னை? தீபத்திற்குச் சமானமானமற்றொருதீபம் அத்தீபத்தைத்தோற்றுவித்தல்வேண்டுமே, அங்ஙனங்காணப்படாமையினென்க. அச்சதந்தரம் ஒன்றினால் தான் பிரகாசவதிசயம்பெற்று அசத்தைத்தோற்றுவிக்கிறதென்னும் மூன்றாம்விகற்பமுங்கூடாது. என்னை? அச்சதந்தரத்திற்கும் பிரகாசவதிசயந் தருகிறவஸ்து சத்தா? அல்லது, அசத்தாவென்றுவிகற்பிக்கவரும். சத்தென்னின்;—அதுசொப்பிரகாசமா? அல்லது, அப்பிரகாசமாவென்றுவிகற்பிக்கவரும், அதுசொப்பிரகாசமென்னின்;—அப்பொழுது சொப்பிரகாசமாகியசத்தே சித்தாகலின், சத்துக்குச் சொப்பிரகாசத்துவமும், அத்துவிதீயத்துவமும் வேதாந்திகட்கன்னியரால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ஆதலால், ஆன்மசொரூபமாகியசத்தைத் தோற்றுவிக்கிறசதந்தரத்திற்

* சதந்தரம்-வேறுசத்து.

குப் பிரகாசவதிசயந்தருகிறசத்து சொப்பிரகாசமென்னல்கூடாது. அப்பிரகாசமெனனின;—அதுவுங்கூடாது. என்னை? அப்பிரகாச மாகியவஸது பிரகாசமாகியவஸ்துவுக்குப பிரகாசவதிசயத்தைததரு வதுகணடிலேம; ஆகலின், அப்பிரகாசமெனலுங்கூடாது; ஆனால, அநநியவஸதுவினறபிரகாசவதிசயததைப்பெற்றுச் சதந்தரம் ஆனமா வைவநதோறறுவிக்கிறதென்னின்;—அநநியவஸ்து அசத்தாகலின, அ ஙஙனஞ்சொல்லுதலுங்கூடாது; அஙஙனமாயின், ஆன்மசொரூபமான சததிறகுப்பிரகாசவதிசயந்தருஞசதநதாரததிறகுப் பிரகாசாதிசயநதரு ஞசதது அந்நியமொனறுண்டெனலவேணடும; அஙஙனஞசொலலி ன,—அச்சததுக்குப்பிரகாசவதிசயந்தருஞ்சதது அநநியமொனறுண டென்றும, அசசததிற்குப்பிரகாசவதிசயநதருகிறசத்து அநநியமொன றுண்டெனறுமஇப்படி) அநவஸ்தாதோஷமும, சததிறகுஅப்பிரகாச ததுவமும,தோயததுவமுமுணடெனறு) வரும.—(உலகினகணணே ஒனறிறகுப் பிரகாசவதிசயநதருமஅககினியாதிகள தாமபிரகாசமாயி ருந்துகொண்டே அந்நியஙகளைப்பிரகாசிபபிக்ககணடோம தாம அப் பிரகாசமாயிருநதுகொணடுஅநநியஙகளைபபிரகாசிபபிக்கக கண்டிலே ம;ஆதலால,முனசொனனபட்சததிரயஙகளுஙகூடாமையின,சததை ததோறறுவிககிறசதந்தரமதானேசொப்பிரகாசமாயிருநதுகொணடுஅ சசததாகியவஸதுவைததோற்றுவிககிறதெனறேசொலலலவேணடும, இஙஙனஞ்சொலவில, சொபபிரகாசமானசதநதரமே சிததெனறுசித திததது; இஙஙனமாமேல, உலகினகண ஆகாசததிற்போல உபாதிய னறிச சததுத்துவயம்நிரூபிததலகூடாது ஏனெனின;—நிருபாதிக மாகியசத்து அததுவிதீயமெனறு சருதியாதிகளாறசொலலபபடுவதா ல, ஆகலின, பிரகாசமாகியசதநதரததால அவவானமசததுத தோ னறுகிற்கின்றதெனனலகூடாது. மறறெஙஙனெனின, — ஆனம சொரூபமாகியசத்துச் சொப்பிரகாசமாயிருததலின, அதுவே சிததெ னறுசிததிததது; அசசிததானசததிற்கு விலட்சணமானவஸ்து அச ததாகலின், அதறகு இரண்டாமவஸ்து இலலை; ஆகையால, அசசித தானசததே ஆநந்தரூபமாயிற்றெனறு இப்படியூகிதது) குதாக்க வி கறபஙகளை விட்டு ஒழிக்கிடாய்-(முனனே நீ ஆட்சேபிதத) குதாக்க மாகியவிகற்பங்களை விட்டொழியக்கடவாய்.—எ-று.

"பேயா." என்றது, சீடன் குதர்க்கங்களைவிட்டு நம்புதற்பொரு ட்டுத் திருவுள்ளத்தினகண் சற்றே முனிவுற்றதுபோற்காட்டிக் கூ றினது. (௧௪௨)

(௨௮௩) [சச்சிதாநந்தங்கள் அகண்டார்த்தமாகவுள்ளதன்மையை, ௧௩௯-வது செய்யுடொடங்கி, ௧௪௨-வது செய்யுள்வரையும், சுருதியுத்திகளானுணர்த்துவித்து இனியநுபூதியானுந் தெரித்துணர்த்துகின்றார்.].

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லநுபவமுங் கேள்சுழுத்திச்
சுகவா நந்தம், மிருதிவடி வாதலிலவ் வாநந்த மேயறிவாம
வேறங் கில்லை, கருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருக
திருளைக காண்கின் றாயே, இருதயத்திற் படிநோக்கி யேகப
ரிபூரணமா யிருக்கி டாயே. (௧௪௩)

(இ-ள்) சுருதி யுதகி ஒத்தது போல்-(சச்சிதாநந்தங்கள் தம்மில்வேறுபடாமல அகண்டார்த்தமாயிருப்பதில்) சுருதியுத்திகள் விரோதியாமல ஒத்ததுபோல—அநுபவமும் கேள்-அநுபவமொப்பதையுங் கூறக்கேட்பாய்.—சுழுத்திச சுக ஆநந்தம்-உனதுசுழுத்தியின்கண் (நித்திய நிருபாதிக நிரதிசய) சுகசொரூபமாகிய ஆநந்தமானது—மிருதி வடிவு ஆதலில்-(அங்கே அஞ்ஞானத்தைப்பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டிருந்து விழித்தபொழுது ஒன்றுமறியாமற்சுகமாயிருந்தேனென்னும) ஸ்மிருதிரூபமாக உதித்தலால்,—அவ்வாநந்தமே அறிவு ஆம்-அவ்வாநந்தமே சித்தாகும.—[ஆண்டஞ்ஞானம் வேறொன்றுல்விளங்கிற்றெனப்பாயேல்,] அங்கு வேறு இல்லை - அச்சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தத்தைத்தவிரப்பிரகாசாந்தரமில்லை — கருது பிரளயம் சுழுத்தி இரண்டிலும்-கருதுகின்றபிரளயமும், சுழுத்தியுமாகியஇரண்டவஸ்தைகளிலும—நீஇருந்து-(சிதாநந்தரூபனாய்) நீ இருந்தே—இருளைக் காண்கின்றாய-(அஞ்ஞானமாகிய) இருளைக்காண்கின்றாய்;—(ஆகலின், நீ சச்சிதாநந்தசொரூபனும்: சச்சிதாநந்தசொரூபமே சாஸ்திரங்களிற் பிரமமென்றுகூறியிருப்பதால் பிரமசொரூபமே ஆன்மா. [வியாபகமாயிருப்பதற்குப் பிரமமென்று பெயராம்.] தேசத்தாலெதற்கந்தமில்லையோ அது வியாபகமென்றுசொல்லப்படும்; அதற்கு ஆன்மாபின்னமாமேல், தேசத்தாலந்தமுடையதாம்: எதற்குத்தேசத்தாலந்தமுண்டோ அதற்குக்காலத்தானும் அந்தமுண்டாம்; இதுநியமமாகலின், ஆன்மா அநித்தியமாம்: எதற்குக்காலத்தாலந்தமுண்டோ அஃதநித்தியமெனப்படும்; இதனால், பிரமத்திற்குப்பின்னமாக ஆன்மாஇல்லை; ஆன்

மாவிற்குப்பின்னமாகப் பிரமமில்லை; பின்னமாயின், அநான்மாவா ம்: அநான்மாவாகியகடாதிகள் சடமாகலின், ஆன்மாவிற்குப்பின்ன மானபிரமமும சடமேயாம்; ஆதலால், ஆன்மாவுக்குப்பின்னமாகப் பிரமமுமிலலை, பின்னையோ பிரமசொரூபமே ஆன்மாவாம்: சேதன மொன்றே சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்கும், மாயைக்கும அதிஷ்டானமாவ தால பிரமமென்றுசொல்லப்படுகிறது. அவித்தைக்கும், வியஷ்டி தேகாதிகட்கும் அதிஷ்டானமாவதால் ஆனமாவென்றுசொலலபப டுகிறது. தற்பதலட்சியம் பிரமமெனறும, துவம்பதலட்சியமஆன மாவென்றுஞ்சொல்லப்படும். ஈசுரசாட்சி தறபதததிற்குலட்சியம. சீவசாட்சி துவம்பதத்திற்குலட்சியம். வியஷ்டிசங்காதவுபகிதசே தனம சீவசாட்சி. சமஷ்டிசங்காதவுபகிதசேதனம ஈசுரசாட்சி. சீவ னுககும, ஈசுரனுக்கும் ஏகத்தன்மைகூடாதாயினும சீவசாட்சிககும, ஈசுரசாட்சிக்கும் உபாதியின்னென்றிப்பேதமினமையாற் சொரூபததா லவவிரண்டுமொன்றே; மடத்தின்கண்ணுள்ளகடாகாச மடாகாசஙக ட்கு உபாதியினாற்பேதமேயன்றிச்சொரூபத்தாற்பேதமின்மைபோல ஆனமாவுக்கும, பிரமத்திற்கும் உபாதிபேதமேயன்றி வேறுபேதமில லை, இரணடுமொன்றே.) இத்துணையுங்கூறியது, "கருதுபிர ளயஞ்சு ழுத்தி யிரண்டினுமி யிருந்திருனைக் காண்கின் ருயே." எனபதனகரு த்துரை. இருதயத்து இப்படி நோக்கி-உனதிருதயததினகண இவ வாறுநாடி—ஏக பரிபூரணம் ஆய இருந்திடாய்-(சஜாதிய, விஜாதிய, சுவகத) பேதரகிதமாளபரிபூரணப்பிரமமாயிருப்பாய்.—எ-று.

"சுழுத்திச் சுகவா நந்தம் மிருதிவடி வாதலின்." எனபதை, "ப ரமமா யுண்டெனல் வடிவாய், மினனிய சமமா மறிவுகாண் பவறறி ன் மேவுற வெழுதல் சங கற்பம." எ-ம், " அறிவெனும விதைசங க றபமா முளையாம." எ-ம வரும வாசிட்டச்செயயுடகளானுயததுணரக

கக௨-வது செய்யுளில், "சச்சிதா நந்தா னென்னவிவன ம னனும து பவமெனஙனே." என்று சீடன்சஙகையினமேலவைதது உபக்கிரமித்ததை இங்கே உபசமமாராஞ்செய்தனரென்றறிக. (கசக.)

(உ௮௫) [சீடன் குருவருளால் சமாதிரூபமான அநுபூதிவா யிலாகச் சந்தேகந்தெளிந்து ஆரூடமடைந்ததைக் கூறு கின்றார்.]

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமநு பவமவி டாமல், பலமலரின் மதுப்போலே சச்சிதா நந்தமொன்றாம பரமார்த் தத்தைப், பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தான்விழித்துப் பார்த்த போது, பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்றுமொரு படமா னானே. (௪௮௪)

(இ-ள்) பல கலையும் உணர்ந்த-பலஞானநூல்களையும் உள்ள படியறிந்து நிஷ்டையிலேயுமுடைய— குரு-குருவானவர்—பல மலரின் மதுப்போலே-பலபுஷ்பங்களினின்றும் (தேனீக்களாலெடுத்து சேர்த்த)தேனைப்போல—சத் சித் ஆநந்தம் ஒன்று ஆம்-சச்சிதாநந்தங்கள் அகண்டைகரசமான— பரமார்த்தத்தை-உண்மைநிலையை—மொழிந்தபடி-சுருதி யுத்தி அநுபவத்தோடும் உபதேசித்தபடி—இவனும்-இச்சீடனும்,—அநுபவம் விடாமல்-(சுருதி யுத்திகளுக்கொத்த தான) தன்னநுபவத்தைவிடாமற்கொண்டு— பலபொழுதும்-பலகாலும்—கண்மூடி- (திசைகளைப்பாராதிருக்கும்படி) கண்களைத் தன்னு மூக்கினுநிமேலேமிறுத்தி— சமாதி இருந்தான்-சமாதியிலிருந்தனன் —விழித்துப் பார்த்த போது-(பின்னே சமாதியினின்றும்) உதித்தெழுந்துபார்த்தபோது—பல வடிவு ஆம்-அநேகவிதரூபங்களான— சர அசர சித்திரங்கள் எலாம்-சராசரங்களாகிய சித்திரங்களனைத்தும்—தோன்றும்- (கிச்சிதரமானகண்ணாடியிற்புரம்போலத்) தோன்றுகிறதும்—ஒருபடம் ஆனான்-அகண்டசச்சிதாநந்தபரப்பிரமமே தானா னான்.—எ-று.

சராசரவுருவங்களைச் சித்திரமென்றமையின், அவற்றிற்காதாரமாகிய அகண்டைகரசனானதன்னை, "படம்." என்றார்.

தியானிக்கிறவனையும், தியானத்தையும் கிரமமாகப்பரித்தியாகஞ்செய்து தியானிக்கப்படுமென்ற ஒருபிரமமாத்திரம் கோசரமுடையதாய் நிவாதஸ்தலதீபம்போலிருக்குஞ்சித்தஞ் சமாதியெனப்படும். "விழித்துப் பார்த்த போது,பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்றுமொரு படமானானே." என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "சுசனுயர் சமாதி நீங்கி யொருபகற் கழிக்கு நெஞ்சன், வசமறத் தமூத மூழ்த்த வசனத்தன் யாது செய்கேன், திசையுற வெங்கு செல்கேன் நீபமெதனை கொள்வ தென்று, மிசையுயர் கற்ப கீர்போல் மேதினி

யெங்கு நானே." எ-ம், "மேனியிற் புறத்தினுள்ளின் மேலொடு கீழி ற் றிகில, வானிலவை யகத்திலெங்கும் யானன்றி மற்றொன் றில லே, யானிலா விடமு மில்லேயென விடத் திலாது மில்லே, தானிகழ் பொருளவே றிலலே சச்சிதா நந்த மென்றான்." எ-ம், பாடுதுறை. "த னிலே யெல்லாமி ருக்குமாகிற றனெல்லாத துள்ளுமி ருப்பனுமி ல்,பினனிலன்முன்னில னவனுமிற பெரிதுமு டிநதீதன் வாழ்க்கை ப் பாடே." எ-ம் வரும். மற்றுமவருவன வறறுற்காண்க. (௧௪௪)

[குருவையும், அவரருளாலே வேதாநதவிசாரததினபயனு ன கர்ததவவியபுத்திகிவிரததி தனக்குண்டானதையும வி யநது முன்னே ௧௩௨-வதுசெயயுளில உபோதகாத*மாக க்குருவருளியதைப்பற்றி விநோதமாகச் சிடனசங்கிக்கி ன்றான்.]

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே விஞ்ஞயனறி யி னி வேறுண்டோ, அதையுரைதது மதைகினைதது மிருப்பத னறோ ஞானிகளுக் கான நீதி, முதலுரைதத துரியாதி தமு மேழாம பூமியுமுக் கியமா மென்ற, பதமுமதின வகையுமெ னக் கௌிதாகத தௌியுமவணணம பணித்தி டீரே. (௧௪௫)

(இ-ள்) இதயம் ஒதத சற்குருவே-எனதுமனதுக்கொதத சத துபதேசமபணணுகினறகுருவே—நமககு-(கிருதகிருதத்யரான) நமக் கு —இதுவே-(பிரமாகாரவிருததியுண்டாறதறகுககாரணமான வேதாந் தவாக்கியங்களால் நமதானமசொரூபமானபிரமததைச் சிநதிததுடகி ழாநிறகும்) இததொழிலதானே—விஞ்ஞய அனறி-விநோதமாகவுரி

*உபோத்காதம எனறது, பிரகிருதததைச்சொலலாகிறகும உ தாரணம பிரகிருதாாததததைவாணிததறகு அநகியாாததததைவா ணிததல. திருஷடாநதம. அநகியனுடையகிரகததிறகுப்போய மோ ரவாஙக ஒருவனுக்கு இச்சைவநதபோது அவன அநகியனுடையகிரக ததிற்குப்போய முனனே மோாகொடுவெனறுசொலலில,உலோபியா கியமது—னல மோாகிடைக்கமாட்டாதாகலின, அநதப்பிரயோஜன ததை மனதிலவைததுககொணடு அதனாிய்ததம உன்னுடையபசு க றவலவுண்டா?இலலையா?எனபதுமுதலியவாாததையுரைததல உபோ ததாதம.

யதல்லாமல்—இனி வேறுண்டோ-இனிமேல் இதற்கதிகமான ஒரு கிரியைசெய்யத்தக்கதாகவுண்டோ (இல்லை.)—அதை உரைத்தும்-(சிஞ்ஞாசுகளையுடையோர்வசில்)அப்பிரமத்தைத்தானே அவர்கட்குபதேசித்தும்,—அதை நினைத்தும்-(தனித்திருக்கில்)அதைத்தானேசிந்தித்தும்—இருப்பது அன்றோ-இருப்பதல்லவா!—ஞானிகளுக்கு ஆன நீதி-அறிஞர்கட்குரியதர்மநியாயம்.— (ஆகவின்,) முதல் உரைத்த-முன்னே (கஙஉ-வதுசெய்யுளிற்)கூறிய—துரியாதீதமும்,—ஏழாம்பூமியும்,—முக்கியம் ஆம் என்ற பதமும்-முக்கியமாகுமென்றுசொல்லியபதமும்,—அதின வகையும்-அதன்கூறுபாடும்—எனக்கு—எளிதாகத் தெளியும் வண்ணம-இலேசாகப் போதமாகும்படி—பணித்திமர்-அருள்வீராக.—எ-று.

அநேகபிரகாரமாகத் தானுடசேபித்த ஆட்சேபங்களுக்கெல்லாஞ்சமாதானம தன்மனத்துக்குச்சம்மதமாகும்படி அருளிச்செய்து சந்தேகங்களனைத்தையுந் தெளிவித்தலால், "இதயமொத்த சற்குருவே." என்றான். (கசஙு)

(உஅரு) [வேதாந்தசாஸ்திரங்களின் சாரபூதமான ஞானசத்தபூமிகளை விஸ்தாரமாகவறியவேண்டிச் சிடன்கடாவினதற்கு விடையாகக்கீர்த்திக்கததொடங்கி அவைகளைவிரோதியாகவுடைய அஞ்ஞானசப்தபூமிகளின் நாமங்களை முன்னர்க் கூறுகின்றார்.]

வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ ஞானபூ மிகளே ழெனபரா, இனியவற்று ளஞ்ஞான பூமிகளே ழையுமுக்கி யமபக கேளாய், தனிவிதைச் சாகிரஞ்சாக் கிரமகா சாகிரஞ்சாக கிரத்தைச் சார்ந்த, கனவுகனுக் கனவுசாக் கிரஞ்சுழுத்தி யென்றெழுபே கணித்தாரமேலோர். (கசகசு)

(இ-ள) வினவும் இடத்து-(பூமிகளைத்தனையென்) றுசாவிதத்தாராயுமிடத்து—அஞ்ஞானபூமிகள் ஏழ் ஞானபூமிகள் ஏழ் என்பார்-அஞ்ஞானபூமிகளேழென்றும், ஞானபூமிகளேழென்றும்(வாசிட்டமுதலியகிரந்தங்களிற்)பெரியோர் கூறுவர்;—இனி அவற்றுள்—இனி அப்பூமிகளுள்,—அஞ்ஞானபூமிகள் ஏழையும் - அஞ்ஞானசத்தபூமி

கனையும்—மூர்த்தி இயமபக் கேளாய்-முன்னே சொல்லுகிறோம் கேட்பாய்.—தனிவித்துச் சாக்கிரம்- (க-வது) கலப்பில்லாத பீஜசாக்கிரம்,— (உ-வது) சாக்கிரம்,— (ந-வது) மகாசாக்கிரம்,— சாக்கிரத்தைச்சார்ந்த கனவு -(ச-வது) சாக்கிரசொப்பனம்,— கனு - (ரு-வது) சொப்பனம்,— கனவு சாக்கிரம் - (சு-வது) சொப்பனசாக்கிரம்,— (எ-வது) சுழுத்தி — என்று—எழுபோ-எழு நாமங்கள்— கணித்தாரமேலோர்-மதித்தனர் பெரியோர்.—எ-று.

கணித்தார்—எண்ணினரெனினும ஆம. (கசசு)

(உஅக) [பீஜசாக்கிரம, சாக்கிரம, மஹாசாக்கிரம், சாககிரசொப்பனம என்னும் இந்நான்கு பூமிகளின் இலக்கணங கூறுகின்றார்.]

மூந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத திரமதுதான் முதல்வித் தாகும், இநதவறி விறபண்டில லாவகநதை முனேபோலா மிதுந னுவாம, வந்துவநது பிறவிதொறு மகமமதை வளருமது மகாந னுவாம், நநதுமகங் கொடுநனவின் மனோராசசியஞ்செயலே நனுக்க னுவே. (கசஎ)

(இ-ள) மூநத-சர்க்காதியில அல்லது, சாக்கிரத்தினுதியில,—அகண்டதது - மாயாசபள* சைதந்நியததினினறும— எழும ஓர அறிவு மாததிரம அது தான்-எழுகினற சிதாபாசததோடகூடின ஒரு அறிவுமாததிரமான அதுவே—முதல விதது ஆகும-பிரதமாவஸ்தையான பீஜசாககிரமாம.—(பினனே) இநத அறிவில- (பீஜசாககிரமெனறு) பிவவறிவினகண்ணே—பணடு இலலா அகந்தை-முனனிலலாதவையான அகந்தை(மமதைகள)—முனேபோல் ஆம-அஙகுரமபோலச சூட்சமமாகவுழாகிற்கும்—இது-இவவவத்தை—நனு ஆம-சாககிரமாம.—வநது வந்து-உண்டாகி உணடாகி—பிறவி தொறும்-சநநதகடோறும—அகம மமதை வளரும அது-அகந்தைமமதைகள இடதரமாயுதியாகிற்குமதுவே—மகா நனு ஆம-மஹாசாக்கிரமாம.—நந்தும் அகங்கொடு-ஆக்கமுடைய அந்தககரணததைக்கொண்டு— நனவின்

* சபளம்—கூடியது.

-சாக்கிரத்தின்கண்—மனோராச்சியம் செயலே-(முன் தான் அறிந்த தேனும், அறியாததேனும் அதன்மயமாய லவணன்¶போல) மனோ ராசசியஞ்செயலே—கனுக் கனு-சாக்கிரசொப்பனமாம.—எ-று.

அகந்தை என ஒன்றைக்கூறினும், இனமபறறி மமதையுங் கொ ளளப்பட்டது.

இங்கே, "அகண்டம்." எனபதற்கு, மாயாசபளசைதந்யமென று பொருளவிரிததது மாயாரகிததிற் சிருஷ்டிகூடாதாகலினெனக; இது பெரியவாசிட்ட வியாக்கியானததின கருத்து; அதுசம்பூர்ணமா கலின, "அகண்டம்." என்றார்.

சிதாபாசசம்வலிதஜீமானசேதனம் நாமமின்றி மலமினறியென பா,"அறிவுமாத்திரம." எனறும்,தேகோற்பததி அநந்தரமுண்டாய வளராநிறகும சித்தம், சீவனமுதலியநாமசததங்கட்கும், அவைகளின அர்த்தங்கட்கும் பீஜபூதமாய் நிறறலாற பீஜசாக்கிரமாமென்பார், "வி த்தாகும." எனறுங்கூறினர்.

"அகந்தை." எனறது, தேகம் நானெனனுமநிச்சயம். "மம தை." எனறது, போக்கியசமூகமஎனதெனனுமநிச்சயம். "பண டிலவா." எனறது, "முன்போலாம." எனபதறகேதுகூறினது. சஜா ...யமான பூர்வபூர்வசம்ஸ்காரஉறபோதததால விசேஷஅறிவு திட ...மாயுதியாநிறகும சாக்கிரததினிச்சயம, "மஹாசாக்கிரம." எனபா ... "வந்துவந்து பிறவிதொறு மகமமதை வளருமது மகாசு ஞவாம" எனறா... (கசஎ)

[ஏனைமூனறுபூமிகளின இலக்கணங்கூறுகின்றார்.]

உண்டுறங்கி மனோராசசி யஞ்செய்சொப் பனமெனுமபே ருண்டாய தாகும, பனமேகனுக் கணமேமறக் தனைமீண்டு நினை பபதுசொப பனக ஞவாம, மண்டுமிருண மூடுலது சுழுததி யா மனுஞான வகைகள சொன்னேம, மீண்டுநிறை முத்தித ரு ஞானபூ மிகளேழும விளமபக் கேளாய். (கசஅ)

(இ-ள்) உண்டு உறங்கி-போஜனஞ்செய்து (பாயலிற்படுத்து) நி

லவணன்—வாசிட்டத்திற்கூறியுள்ள ஓரரசன்.

சமவலிதம—கூடியது.

தநிரைசெய்து—மனோராச்சியம் செயல்-(அற்பகாலத்தில் அநேககாலவியாபாரரூபமான) மனோராச்சியஞ்செய்து (நித்திரையினந்தத்தில நித்திராகாலத்தில அநுபவித்ததை) நினைப்பதே—சொப்பனம் எனும் பேருடையது ஆகும்-சொப்பனமாம்.— பண்டு கனுக்கண்டு மறந்ததை-பூர்வஞ்சொப்பனங்கண்டுமறந்ததை—மீண்டுமினைப்பது-திரும்பவும் (திடமான அபினிவேசத்தால வெகுகாலஸ்தாயியாகப்) பாரப்பது—சொப்பன சுஞ ஆம்-சொப்பனசாக்கிரமாம்.—(சொப்பனம சாக்கிரமபோலச் சாசகிரத்தினகணணேதோனறுதலின்,) சொப்பன சாக்கிரமாம். (அரிச்சந்திரனுக்குத் துவாதசாதமகவருடமபோல, இது பெரியவாசிட்டவியாக்கியானககருததது.) மணமெ இருள மூடிவது-(மேலநுபவிக்கததக்கவாசனை கருமங்க) ளொருங்கியிருக்கும் அஞ்ஞானவிருண்மூடிச் சடமாயிருப்பது—சுழுத்தி ஆம்-சுழுத்தியெனனும் ஏழாமபூமியாம்.—முந்தின ஆறவஸ்தைகளும் காமபலபோகபூமியாகலின, காமஜநியங்கள சுழுத்தியோ பூர்வகாமங்கள போகததிலைடேசமாகி மேலகாமங்களுண்டாகாமலிருக்கும்போது மததியில சத்திர* நாசத்திற்போலச் சாவருடசும ஸதூலப பிரபஞ்சவிலயததில அவைகளினபீஜமான அஞ்ஞானமாததிரஞ் சேடிததிருப்பதால் அதனஉபகிதமான ஆன்மாமாததிரஞ்சேடிததிருபபதான உருவமுடையது சுழுத்தியெனறபிப்பிராயம். [அஞ்ஞானபூமிகளைமுடிதது ஞானபூமிகளைக் கூறத்தொடங்கல்.] அஞ்ஞான வகைகள சொனனேம்-அஞ்ஞானசததபூமிகளினகூறுபாடுகளைககூறினேம்.—(இனி) விணடு நிறை முத்தி தரும்-வியாபகமாகநிறைநதுள்ள மோட்சததைக் கொடுக்கும்—ஞானபூமிகள ஏழும் விளமபக் கேளாய்-ஞானபூமிகளேழையுங்கூறக் கேட்பாயாக.—எ-று.

"விணடு" எனபதறகு, அஞ்ஞானததையொழிதது எனப்பொருள்கூறினும அமையும்; அங்கே விணடு எனனுந்தனவினை "குடிபொனறிக குற்றமு மாங்கேதரும." என்றாறபோலப் பிறவினைப பொருட்டது நினறதெனககொளக. (௧௪௮)

(உ.அஎ) [ஞானபூமிகளின நாமங்களை மாததிரங் கூறுகின்றார்.]

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சை விசா ரணையிரண்டாம
பூமி யாகும், நலதநுமா னசிமூன்றும பூமிசதது வாபததி
நாலாம பூமி, சொலுமசமசத் திபபேரும பதார்த்தாபா வனை
ப்பேருந் துரியப் பேரும், மலினமறு மகனேயைந் தாறேழு
பூமிகளா வகுத்தார் மேலோர். (௧௪௯)

---

* சத்திரம—கொடை.

(இ-ள்) புலவர் புகழ் - (சகலசகத்துக்குச்சமென்றவற்றின்கண்ணே அவாவொழிந்து அறியத்தக்கனவான அனைத்தினையும் அறிந்த) பெரியோர் கீர்த்தியாகிற்கும் (ஞானசத்தபூமிகளுள்,)—சுபேச்சை முதல் பூமி-சுபேச்சையென்பது முதற்பூமியாம்.—விசாரணை இரண்டாம பூமி ஆகும்-விசாரணையென்பது இரண்டாமபூமியாம்.—கல தநுமானசி மூன்றும் பூமி-கல்லதநுமானசியென்பது மூன்றும்பூமியாகும்.—சத்துவாபத்தி நாலாம பூம்-சத்துவாபத்தியென்பது நாலாம பூமியாகும்.—சொலும அசம்சத்திப பேரும்-சொல்லுகின்ற அசம்சத்தியெனனுநாமமுடையதையும்,— பதார்த்தாபாவனைப் பேரும்-பதார்த்தாபாவனையெனனுநாமமுடையதையும்,—துரியப் பேரும-துரியமெனனுநாமமுடையதையும—(முறையே) ஐந்து ஆறு ஏழு பூமிகளா - ஐந்தாமபூமி, ஆறும்பூமி, ஏழாமபூமிகளாக — வருத்தார மேலோர-வருத்தனாரபெரியோர.— மவினம்அறுமகனேயெனறது, வினி.—எ-று. (சசக)

(உஅஅ) [அவற்றுள், முத்தினானகுபூமிகளின் இலக்கணங்கூறல்.]

துறசங்க கிவிர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்புவது சுபேச்சை யாகும், நறசங்க மொழிவினவி ஞானநூல் பழகல்விசாரணையா நம்பி, முற்சங்க வேடனைகள விடறநுமா னசியெந்த மூன்றினுலும், சறசங்க மனதிலுண்மை யறிவுதித்தல் சத்துவா பத்திதானே. (சுசO)

(இ-ள்) துறசங்க கிவிர்த்தி வந்து சிவஞானம் விரும்புவது-மனைவிபுத்திராதிய (குசங்கங்களோடுகூடி இத்தனைநாளும் மூடமாயிருந்தகாரணமெனனே? இனி அங்ஙனம்மோசமபோகாமல்) இக்குசங்கங்களை வயிராக்கியத்தாறறுறந்து (அக்கிராசையிலுல பிரமநிஷ்டானபெரியோர்களாலும, ஞானசாஸ்திரங்களாலும அடையவேண்டிய) பிரமஞானத்தை (அடையக்கடவேமென்று அதனை) இச்சிப்பது—சுபேசசை ஆகும-சுபேச்சையென்னும் முதற்பூமியாம்.— நற்சங்க மொழி-(சுபேச்சைமுதிர்ந்து) சற்சங்கமானபெரியோரையடைந்து அவர்கள்வாக்கால்—ஞான.நூல் வினவி-வேதாந்தசாஸ்திரங்களைக் கேட்டு—பழகல்-அதை மனனம்பண்ணுவது—விசாரணை ஆம்-விசாரணையெனனு மிரண்டாம்பூமியாம்.—நம்பி-(முன்சொன்ன இரண்டு

பூமிகளின் அப்பியாசவலியால்) குருசாஸ்திரவாக்கியார்த்தங்களை விசலித்து—முற்சங்க ஏடணைகள் விடல-(நிதித்தியாசனஞ்செய்து அந்நிதித்தியாசனவப்பியாசவலியால் சவிகற்பசமாதிபரியந்தஞ்சித்தித்து)முன்னுள்ள மலினவாசனைகளான இச்சைகளைவிடுதலே—தநுமானசி-தநுமானசியென்னுமூன்றாம்பூமியாம்;—இந்த மூன்றினாலும-இம்மூன்றுபூமியப்பியாசவலியினாலும—சற்சங்க முனதில்-(வாகியார்த்தவிடயங்களில சமஸ்காரநாசத்தால ஆத்தியந்திக திடவைராக்கியரூப) சத்துவாசனையோடுகூடியமனதினகண — உண்மை அறிவும் நித்தல-ஆன்மசாட்சாத்காரமுண்டாதல—சத்துவாபத்தி-சத்துவாபத்தியென்னு நான்காம்பூமியாம—எ-று.

"துறசங்கநிவிர்த்தி." என்றது, சாதனசதுஷ்டயவுபலட்சணம; இப்படிக்கூறினதனால நிஷித்தவாசிதமாயும், நிஷ்காமமாயுமிருக்கின்ற யகஞம, தானமுதலிய அநுஷ்டானத்தாலுண்டானதாயும், சந்நியாசம் சாதனசதுஷ்டயமிவைகளோடுகூடினதாயும, முத்தியை முடிவாகவுடையதாயும், சிரவணாதிபிரவிர்த்தி பலத்தோடுகூடினதாயுமுள்ள ஆன்மசாட்சாத்காரத்தின தீவிரவிச்சையேமுதற்பூமி. அங்கியம சித்தசுத்திஎதுவாகலால் முன்னமேசித்தித்திருத்தலின, குருசுசுரூஷை, பிட்சாடனம,சௌசமுதலிய யதிதாமபாலனத்தோடுகூடின சிரவணமனனங்களான சதாசாரமே எனபார, "நற்சங்க மொழிவினவி ஞானநூல் பழகல்விசாரணையாம." என்றார.

சாதனசதுஷ்டயசமபத்தியாதிபூர்வகமான சிரவண மனனங்களோடுகூடின நிதித்தியாசனத்தினுல மனதுக்குச் சத்தாதிவிஷயங்களில இச்சையொழிந்து சவிகற்பசமாதியான யாதொருசூட்சமதத்தன்மையுண்டோ அது, "தநுமானசி." [தநு=சூக்குமதமம.] மனது சூக்குமதமமானதன்மையையடைதலின, "தநுமானசி." எனப்பெயராயிற்று.

இவவாறு சுரோத்திரமுதலானகரணங்களால் சத்தாதிவிஷயங்களைக்கவாவது எதுவரையிலுண்டோ அதுவரையில தியானம்; அதற்குமேல் சமாதியென்று யோகசாஸ்திரத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது.

வாகியார்த்தவிஷயங்களில் சம்ஸ்காரநாசத்தால் ஆத்தியந்திகமான சித்தத்தின்கண்ணுள்ள திடவைராக்கியத்தால் மாயை, அதன்

காரியம், அவஸ்தாத்திரயம் இவைகளினின்றுஞ்சோதிக்கப்பட்ட சாக்ஷியதிஷ்டானசைதன்யமாத்திரரூபமான ஆன்மாவினகண் கண்டிரோதகம்போலுந்திரிபுடிவிலயமாய்ச்சாட்சாத்காரபரியந்தமாகவுள்ளதான நிருவிகற்பசமாதிரூபஸ்திதியே சத்துவாபத்தி. மனது பரமார்த்தசத்துவரூபமாக ஆன்மையின், சத்துவாபத்தியென்றறிக. (கஅ0)

[பின்னையமூன்று பூமிகளினிலக்கணங்கூறல்.]

தத்துவத்தின் மனமுறைந்து மிதனையெலா மறந்தலசம்ச
த்தியாகும், அத்துவிதா னந்தமவருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தா
பாவனைய தாகும், வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்திடமவு னக
பாவந் துரியமாகும், இத்துரிய பூமியைமுன் றுரியாதீ தப்ப
தமென் றதுவுங் கேளாய். (கஅக)

(இ-ள்) தத்துவத்தின் மனம் உறைந்து-(முன்சொன்ன நான்கு பூமியின் அப்பியாசவலியால் நிர்விசயாகாரத்தோடியாபரோட்ச) பிரமானுபவத்தில் மனந்தங்கி — இதனை எலாம் மறந்தல் - இத்தேயகாரியருவருபம அதன்காரியங்களினைத்தையு நினையாதிருத்தல்—அசம்சத்தி ஆகும்-அசம்சத்தியென்னும் ஐந்தாம்பூமியாம்.—அத்துவித ஆனந்தம் வரும்-(ஐந்துபூமிகளின் அப்பியாசவலியால்) அத்துவிதமான ஆனந்தம் மேவிமே; (மேவிடவே,)—திரிபுடி போம்-(மாகியாதாரங்களாயுள்ள) திரிபுடிரூபமான பதார்த்தங்கள் அபாவமாம்,—அது பதார்த்த அபாவனை ஆகும்-அதுவே பதார்த்தாபாவனையென்னும் ஆறாம்பூமியாம்.—வத்துநிலை - (ஆறுபூமிகளின் அப்பியாசத்தால்) ஆன்மசொரூபத்தில்—இருந்தபடி இருக்க-இருக்கபடியேயிருக்கும்—மவுன பாவம்-மோனநிஷ்டையே—துரியம் ஆகும்-துரியமென்னும் ஏழாம்பூமியாம்;—இத்துரியபூமியை - இந்தத்துரியமென்னும் ஏழாம்பூமியையே—முன் துரியாதீதப்பதம் என்றதுவும் - முன்னே (கஉஉ-வது செய்யுளில்) துரியாதீதப்பதமென்றுகூறினவகையையும்—கேளாய்-இப்போதுகூறுதல்கேட்பாய்.—எ-று.

உத்தமாதிகாரிகட்கு இரண்டாம்பூமியிலுஞ்சாட்சாத்காரம் சாப்தாபரோட்சத்தாற் பிரசித்தமாயினும் ஐந்தாம் பூமியில் மந்தமத்திமாதிகாரிகட்கும் ஆத்தியந்திகமான துவிதசம்ஸ்காரநாசத்தாலுண்டான உத்கர்ஷமான அதிசயமுடைய நான்காம்பூமியின் முடிவிலுண்

டான சாட்சாதகாரம ஐநதாமபூமியில் திருடதரமாக உண்டாகுமென பதைக குறிப்பிததற்பொருட்டு, "மனமுறைத்து." என்றார்.

வாக்யாநதரங்களான ஆகாரங்களோடும்,அவைகளின சமஸ்கா ரங்களோடும சம்பநதமிலலாமை, "அசம்சததி." [சமசத்தி=சமபந்தம, அஃதிலலாமை அசமசததி]

வாக்யாநதரபதாரததங்களினுடைய அநுசந்தானமில்லாமை, "பதாரததாபாவனை." ஆயின,தேகயாததிரை எங்ஙனகூடுமெனின,பிரகாலபபரயபிரயத்தனததாற கூடுமெனக.

சுபாவீகநிஷடததுவமெனபார, "வததுநிலை யிருநதபடி யிருநத" என்றார [சுபாவீகநிஷடததுவம=சொருபமாயிருததல]

பரப்பிரயததனததாலும பேதத்தையறியாமலெனபார, "மவுன சுபாவ" என்றார. சாகக்ராதி மூவவதைகளினும விடுபட்டதால, "துரியம"

பிரமவிததுமுதலியோருள, நானகாமவனையடைதலின, ஏழாம புமியைத் துரியகாவெனறுங கூறுவர.

அஞ்ஞானசததபூமி,ஞானசததபூமி இவைகடகு, உ-ம வாசிட்டததில உறபததிபபிரகரணததிறகாணக (கருக)

(௨-௩)[முனனே கக௨-வது செயயுளில துரியபூமியைத துரியாதிதமெனறு கூறினதறகுக காரணங்கூறுகினறார.]

முறபுவிமூன் றினுமுலகந் தோனறுதலாற சாகக்ரமா மூன றறகப்பால, சொறபனமா மதுவுமெள்ள நழுவுமைநதாம பூமியே சுழுததி யாகும, அற்புதமாஞ் சுகாநுபவ மிகுமாறும புவிதுரிய மதறகப் பாலோர, கறபனையி லாதவிட மதீதமெ னறு மௌனமாக் காட்டும் வேதம. (கருஉ)

(இ-ள) முற்புவி மூனறினும உலகம தோனறுதலால-சுபேச சையாதி மூனறுபூமிகளிலும (பூரணஞானமினமையின)சகததுசசததியமாயததோற்றுதலின்,—சாகக்ரம ஆம-அமமூனறும சாக்கிரமாம;—மூனறறகு அப்பால்-அம்மூனறிறகுமேல — (நானகாம்பூமியிற சகததுச சொப்பனமபோல மிதததையாகப்பிரதீதியாவதால்) சொறபனம் ஆம-அதுசொப்பனமாகும்;—அதுவும் மெள்ள நழுவும்-அமமி

தசையாயபிரதிதியுங் கிரமமாக நீங்காநிற்கும்—ஐந்தாம்பூமியே—சுழு த்தி ஆகும்-(சுழுத்திக்குச்சமானமாயிருப்பதால்) சுழுத்தியாம்.—அற்புதம் ஆம் சுகாநுபவம் மிகும்-ஆச்சரியமான ஆநந்தாநுபவமிகுந்துண்டாகாநிற்கும்—ஆறும்புவி-ஆறும்பூமி—துரியம்-(நான்காமவத்தையாவதாற) றுரியமாம்;—அதற்கு அப்பால்-அதற்குமேல்—ஓர் கற்பனை இலாத இடம்-(சத்து அசத்துமுதலிய) யாதொருகற்பனைகளுமில்லாத ஏழாம்பூமியை—அதீதம் என்று-(சகலவிஷயசம்பந்தங்களுமற்றிருத்தலால்) றுரியாதீதமென்று—மௌனமாக் காட்டும் வேதம் -சுருதி மௌனமாகத்தரிசிப்பிக்கும்.—எ-று.

சுருதி மௌனமாககாட்டுவது அத்துவிதாவிருத்திலட்சணம், அல்லது, சத்திவிருத்தியாநகாட்டாமல லட்சணாவிருத்தியாற்காட்டு மென்க, அதனை இப்படலத்தில, அ, ௯-வது செய்யுளாலறிக.

ஏழாம்பூமிக்குமேல பிராரத்தக்ஷயத்திலுண்டாவதான விதேககைவல்யமேயல்லாமல சமாதிபூமியேழென்றனமையின, இதுவேமுக்கியமானபதமென்பதுதோன்ற, "வெறும்விதேகத துரியாத்தத்தி லெழாம பூமியில் ருந்தானேல." என்றும, துரியமென்னும்பெயரையுடைய ஏழாம்பூமியையே அவஸ்தாவிபாகத்தால துரியாதீதமாமென்று முன்னேநமமாலக்ஷிக்கப்பட்டதென்பது கருத்து. (௧௫௨)

(௨௰) [ஆனால்,வாசிட்டத்தில உற்பத்திப்பிரகரணத்தில் இங்ஙனங்கூறாது விதேககைவல்யத்தைத் துரியாதீதப்பதமென்றுகூறினது என்னை? என்றுசங்கித்துச்சமாதானங்கூறுகின்றார்.]

துரியநிலைத் தனைத்துரியா தீதமெனின் மயக்கமென்று கருதி மேலோர், அரியதொரு விதேகமுத்தி யதீதமெனபார் நூ ற்கணக்கி லாறும பூமி, மருவுசுழுத் திபிற்காட்சி சுழுத்தியெ ன்பா ரெனபதுநீ மனத்திற் கொள்வாய், பெருமைதரு ஞான பூ மியின்விகற்ப மின்னமுண்டு பேசக் கேளாய். (௧௫௩)

(இ-ள்) துரியநிலைத் தனைத் துரியாதீதம் எனின்-(தேகத்தோடு கூடிச் சீவித்திருப்பவர்களால் அடைந்திருக்கும்) துரியமென்னும்பெயரையுடைய ஏழாம்பூமியைத் துரியாதீத பதமென்றுகூறிடில்,—மய

க்கம் என்று கருதி-(ஞானதிருஷ்டியுடையோர்க்கு) மயக்கமுண்டாகு மெனறெண்ணி—மேலோர்-பெரியோர்—அரியது ஒரு விதேகமுத்தி -அரிதானவொப்பற்ற விதேககைவல்யத்தை — அதீதம் எனபார்-துரியாதீதபதமாமென்றுகூறுவார்;—அது-அங்ஙனங்கூறுகிறபது— க ணக்கில-பூமியின்கணக்கில— (முதலமூன்றனையுஞ் சாக்கிரமென்று ம, நானகாவதனைச் சொப்பனமெனறும் முறகூறியமுறைப்படியே கொண்டு) சுழுத்தியில- (ஐந்தாவதான) சுழுத்தியில்—மருவு-கிட்டி னதான—ஆறுமபூமி - ஆறுமபூமியானபதார்த்தாபாவனையைச்(சேர ந்து)—காட்சி சுழுத்தி என்பார்-அறபுதமான(காட)சுழுத்தியெனறு கூறுவார்—எனபதும நீ மனததில கொளவாய-என்று இஙஙனஙகூறு கிறபதனையும நீமனததினகண தரிப்பாய --பெருமை தரும-(சிறுமை யைபபோக்கிப்) பெருமையைததாராகிறகும— ஞானபூமியின விகற பம-ஞானபூமிகளினவேறுபாடானவிசேடணம் — இன்னம் உணடு. -மேலுமுள—பேசக் கேளாய்-அவறறையுஙகூறககேட்பாய.—எ-று.

சுருதிமேலோர என்றுமபாடமுளது. [இஙகே மயக்கம் எனற கி, ஐயுறவை.]

காடசுழுத்தி=கனசுழுத்தி பரப்பிரயத்தனததால வெளிபபடு தலிலலனக.

"பெருமைதரும." எனறதால, சிறுமைபோககி எனபது, வ ருவிததாம்.

" சிறுமைபெருமை " எனறதறகு, உ-ம. பிரமகீதை. "யா வனொருவன் றனையிழுகதே யளவிலவேறு படககண்டுமே, யாவ னொருசொல் வேறுபடக கேடடுமதிர்தும வருகினறான, யாவனொ ருவன றனக்கென்றுஞ் சிறுமையதுவே பிறபபிறப்பு போவதிலலா க காரணமு மதுவேயெனறு புகனறனனால" எ-ம, அருளினு லி யாவன றனக ணிலையிலவே றொனறு காணு, தருளினால வேறு கேளா தறிந்திடா திருக்கி லஃதே, யருளதாம பெருமை தானு மழி ந்திடாச சுகமுமெல்லா, விருளிலா வீடு தானு மெனறன னிமையோ ர்க் கெல்லாம." எ-ம் வரும். மற்றும்வருவனவற்றுற்காணக.(௪௫௩)

(௪௯௪) [சிடன்வினவிற்கு விடைகூறிமுடித்து ஞானபூமிகளி ன் விசேஷணங்களைக்கூறுகின்றார்.]

முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்த ரல்லர்
பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர்
பேத மாகும், சொன்னகப் பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவித்
தாந் தூய முத்தர், இன்னமும்அப் பூமிகளின் பெருமைதனை நீ
யறிய யானசொல வேனே. (கஙச)

(இ-ள்) முன் நிலங்கள் ஏறிய மூவரும்-சுபேச்சை, விசாரணை தனுமானசியெனனும் முன்மூன்று பூமிகளில் ஏறியிருக்கும் மூவரும்—அப்பியாசிகள் ஆம்-அப்பியாசிகளாகும்—முத்தர் அல்லர்-ஜீவன் முத்தரல்லராம்.—பின் நிலங்கள்-அசம்சத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியமெனனும் பின்மூன்று பூமிகளில்,—(ஏறியிருப்பவா) வரன் வரியான் வரிட்டன் எனும் சீவன்முத்தர் பேதம் ஆகும்-வரன், வரியான், வரிட்டனென்கின்ற ஜீவன்முத்தரின் வேறுபாடாம்.—சொன்ன கப் பூமி வந்த ஞானிகளே-சொல்லிய (சத்துவாபத்தியெனனும்) மத்தியப் பூமியிலவந்த அறிஞரே—பிரம வித்து ஆம் தூய முத்தர்-பிரமவித்தாம் பரிசுத்தமுத்தராம்.—இன்னமும்-மேலும்— அப்பூமிகளின் பெருமைதனை-அந்தஞானபூமிகளின் மகிமையை—நீ அறிய யான் சொல வேன்-நீயறியும்படி யானகூறுவேன்.—எ-று,

பிரபஞ்சமென்னும்புத்தியும், தேகந்தானெனனும்புத்தியும் மறந்துவாராமையின், "தூயமுத்தர்" என்றார் (கஙரு)

(உகஉ) [ஜன்மந்துக்கமென்றுகண்டு அதனிவர்த்திதற்பொருட்டுச்செய்கின்ற இச்சையினால் யோகபூமியப்பியாசத்திற்கு நேரே விக்கினங்களாதலாற் பரலோகசாதனங்களானகர்மாதிகளையெல்லாம் விட்டு முதற்பூமி, உ-ம்பூமி, ௩-ம்பூமி அப்பியாசத்தோடுகூடிநின்று பிரதிபந்தத்தால் மோட்சசாதனமான யோகசித்தியடையாமல் மரணமானவன் மேகமண்டலத்தினின்றும்பிரிந்தமேகம் மற்றோர்மேகங்களோடுகூடாமல் மத்தியினின்றுவியர்த்தமாவதுபோல வியர்த்தமாவனோ? அல்லனோ? என்றுவருமாசங்கையைப்பற்றிக்கூறுகின்றார்.]

காலாம்பூ மியில்வருமுன் மூன்றுபூ மியுமடைந்து கடந்து
மாண்டோர், மேலான பதமடைந்து பிறந்துமெள்ள மெள்ள
வந்து வீடு சேர்வார், மாலான பவத்திலவிழார் முதற்பூமி யி
டைப்பருவே வருக்த மைந்தா, காலான முதற்பூமி கைவந்
தான் முத்தியுங்கை வந்த தாமே. (கஙசு)

(இ-ள்) நாலாம் பூமியில் வரும் முன- (சத்துவாபத்தியென்னு ம் ஆரூடபூமியாகிய) நான்காம்பூமியில்வருதற்குமுன்னே—மூன்று பூமியும் அடைந்து நடந்து மாணடோா-சுபேச்சை, விசாரணை, தனுமானசியென்னும் அப்பியாசபூமிகணமூன்றனையும் அடைந்து நடந்து மரணமாயினோா,—மேல ஆன பதம அடைந்து - (தேவவிமானத்தினமீது ஆரூடராயச்சென்று) உயாவானசுவாக்கமுதலியபதங்களை யடைந்து—(அங்குள்ள திவ்வியபோகங்களைப்புஜித்து)பிறந்து-(பூமியில சுத்தராயும்,ஸ்ரீமானகளாயும் உளளோா மனையினகணணே அல்லது, யோகிகளவமசத்தில) ஜநித்து—மெளள மெள்ள வந்து-கிரமமாக ஆரூடதசையாகிய நானகாமபூமியிலவந்து — வீடு சோவாா-மோட்சமடைவாா —மால ஆன பவத்தில விழாா-மயக்கத்திற்குக் காரணமான ஜநநங்களிலவீழாாகள.—[பூாவகதியினும் நிககிருஷ்டகதியையடையாமொனறபடி] முதல பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தம-சுபேச்சையெனனும் முதறபூமிகிடைப்பதே பிரயாசம —மைநதா-மைந்தனே—காலான முதல பூமி கைவநதால- (மறறைபபூமிகட்கு)வழியானமுதற்பூமிருயனுக்குவசமாகில,—முத்தியும கைவந்தது ஆம-முத்தியும அவனுக்குவசபானதாம.—எ-று.

"முதறபூமிகிடைப்பதுவேவருத்தம." எனறது, "எறியுங் கடலுகத்துளையி லாமைக கழுத்துப புகுவதுபோற, பொறிவெம பிறவியிற்சுத்தாற புருடன விவேகியெனப்பிறந்து." எனனும வாசிட்டக்கருத்து.

"மறுபூமிகளிந்தவொனறேசநதப்பூமியென முடிவிலவெளியாய".
எனறு வாசிட்டத்திறகூறியிருப்பதால,"காலானமுதறபூமி கைவநதால பூமிபுடைகை வந்ததாம "எனறாா (கஉ௩)

[ஞானபூமிகளினமகிமைதோனறச சபதததோடும அதனைப புகழநதுகூறி உபசமரிக்கினறாா]

இப்புவியிற்ஞான பூமியொன்றி லொண்டிலடைந்திருந்தாரானால, அப்புருடர் மிலேச்சரா கிலுமுத்தா குருபாதந் தாமெனா மெய்யே, தப்புரையென றவாகெடுவாா கம்வானமறைகளாற் சங்கி யாதே, செப்புமொழி வழிகிடமா யகமபிரமமெனத்திருந்து தெள்ளுந்தி டாயே. (கஉச)

(இ-ள்) இப்புவியில-இப்பூமியின்கண்—இஞ்ஞானபூமி ஒன்றில இரண்டில-ஞானபூமிகளுள், (சுபேச்சையென்னும்) முதற்பூமியிலாவது (விசாரணையென்னும்) இரண்டாம்பூமியிலாவது— அடைந்து இருந்தாராகில்-அப்பியாசமுடையராயிருப்பார்களாயின்,—அப்புருடர்-அந்தப்புருடர்கள்—மிலேச்சர் ஆகினும்-மிலேச்சராயினும்—முத்தர்-முத்தராவர்:—குரு பாதத்து ஆணை மெய்யே-சற்குருபாதத்தின்மீதாணை இது சத்தியமே;—தப்புரை என்றவர்- இதுதப்பானவார்த்தையென்றுசொல்பவர் — கெடுவோர் - நாசமாவார்.— ஈன்றோன மைந்தனை-(மக்களிடத்துத் தாய்போலும்) பாரபட்சமற்றசுருதிவாக்கியங்களை—நீ சங்கியாதே-நீசங்கைசெய்யாதே;—செப்பும் மொழி வழி-(சுருதி) உபதேசியாநிற்கும் வாக்கியநெறியில்—நிடம் ஆய்-உறுதியுடையவனாய—அகம பிரமம என்று இருந்து-நான் பிரமமாகின்றேனென்றநுசந்தானித்துப் பிரமமாகவேயிருந்து—தெளிந்திடாய்-தெளிந்திடுதி.—எ-று.

[தெளிதல=சந்தேகநீங்குதல்.]

"மிலேச்சர்." என்றது, உபலட்சணமாகலின இராட்சதர், அசுர மிருகமுதலியனவுங்கொள்க.

அசாமளன, கஜேந்திரன இவர் ஞானபூமியடைந்ததால் மோட்சமடைந்தனரென வாசிட்டஆருயிரவியாக்கியானத்திலும், அனுமன், சுறகடி, பிரகலாதர்முதலியோர் ஞானபூமியிலுல முதிரயடைந்தனரென்று பெரியவாசிட்டவியாக்கியானத்திலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

"குருபாதத்தாணை." என்றதால, இங்ஙனங்கூறினது ஆசாரியர் தயனென்பதும், "மெய்யே." என்றதால், சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணாதிகளின் சித்தாந்தமென்பதும் பெறப்படுகின்றன.

உலகில் அரசனுடையவாக்கியத்தை அவன்குடைக்கீழ்வாழ்வோர் அவமதிக்கில் அவர் க்ஷேமமடையாமல நாசமடைவதுபோல இறைவன்திருவாக்கான சுருதியை அவமதிப்பவரும் க்ஷேமமடையாமல் நாசமடைவரென்பார், "தப்புரையென் றவர்கெடுவோர்." என்றார். ()

(௨௬௬.) [வருணாச்சிரமதுரபிமானிகளான சிலருடையபிராந்தி வசனத்தைக் குருவாக்கால் நிவிர்த்திப்பிக்குங் கருத்தினை யுயசிடன்விளுதல்.]

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்தி தருஞான பூமி யென்று, நெல்லாகி முளைகருமெனைத் தண்டேலமாக் கியகுருவே நீர்சொன் னீரே, இல்லாளுங் குடும்பம்விட்டுச் சந்நியா சமபுகுந்தே காங்கி யானோர், அல்லாமன் முத்திபெறா ரென்றுசிலா செர்லுமயக்க மகற்று வீரே. (௧௱௭)

(இ-ள்) பொல்லாத மிலேச்ச*ருக்கும்-துஷ்டத்தன்மையுடைய மிலேச்சருக்கும — ஞானபூமி விதேகமுத்தி தரும் என்று- (சுபேச்சையாதி) ஞானபூமி(யடையப்படுமாயின்,) விதேககைவல்யத்தைக் கொடுக்குமென்று—நெல் ஆகி முளைக்கும எனை-(உமியாதிகளோடு கூடி அங்குரியாநிற்கும) நெல்லைப்போல (ஜநகவதுவான அவித்தை காம கர்மங்களோடுகூடி) ஜநித்துமரியாநிற்குமெனனை— தணடேலம் ஆக்கிய குருவே-(அங்குரவதுவான உமியாதிகளைக்குத்திப்போக்கிய) அரிசியைப்போல (ஜநகவதுவான அவித்தையாதிகளைச் சுருதி யுத்தி அநுபவங்களாற்போக்கி ஜனமஜராமரணமில்லாத) பிரமரூபமாகப் பண்ணிய ஆசிரியரே—நீர் சொன்னீரே-தேவரீரருளிச்செய்தீரே,— (இதற்குமுரணாக) சிலர்-உலகினகட் சிலபோ (நானகுவருணங்களுட சிறந்தபிராமணவருணத்திலும)—இல்லாளும குடும்பம விட்டு-மனைவியையும், குடும்பத்தையுந்துறந்து—சந்நியாசம புகுந்து-(தண்டதாரணரூப) துரியாசிரமமடைந்து—ஏகாங்கி ஆனோர் அல்லாமல-(விசனப்பிரதேசமாகியபருவதக குகைமுதலானவைகளிற) றனித்திருந்து ஞானபூமியை அப்பியாசிப்பவா மோட்சமடைவரேயல்லது—முத்தி பெறார் என்று-(பிராமணர் நம்ரகாச்சிரமமுடையோரும, ஏனைய க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திராதியரும ஞானபூமியப்பியாசத்தால) மோட்சமடையாரென்று—சொலுமமயக்கம அகற்றுவீர்-சொல்லாநிற்கும பிராந்தியை நீக்குவிப்பீராக —எ-று. (௧௱௭)

(௨௬௭) [சிடனையும், அவன்சங்கையையும புகழ்ந்து சங்கைக்குத்தரங்கூறப்புகுந்து சந்நியாசவகைகளும, அவற்றின நாமங்களும, சந்நியாசத்துக்கு முக்கியகாரணமுங்கூறுகின்றார்.]

---

* மிலேச்சர்—கோமாமசாதிபட்சிக்கும கிராதாதிஜாதிபேதம்.

சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கைநன் றுதெரியக் கேளாய், கட்டழியுந் துறவுநால் வகையாகு மவைகளுக்குக் காகும் பேர்கள், பட்டதுயர் கெடுங்குடீ சகம்வெகூ தகமஞ்சம் பரம வஞ்சம், விட்டகலுந் துறவுக்கு விராகங்கா ரணமன்றி வேட மன்றே. (௧௫௮)

(இ-ள்) சிட்டர் புகழ் மகனே-பெரியோரால்புகழப்பட்டவனான மைந்தா—நீ சங்கித்த சங்கை நன்று-நீ ஆட்சேபித்த ஆட்சேபம் நல்ல ஆட்சேபம்—தெரியக் கேளாய்-(அதற்குச்சமாதானம்)உனக்குத்தோன்றக்கூறுதல் கேட்பாய்.—கட்டு அழியும் துறவு - குடும்பசம்பந்தங் கெடுதற்குக்காரணமான சந்நியாசம்—நால்வகை ஆகும்-நான்குவகுப்படும்;—அவைகளுக்கு ஆகும் பேர்கள்-அந்நால்வகைச்சந்நியாசங்கட்கும் உளதாகுநாமங்கள்—குடீசகம், வெகூதகம், அஞ்சம், பரமஅஞ்சம் (என்பவையாம்)—பட்ட துயர் கெடும்-(இவைகளாற் சம்சாரத்தில்) பட்டதுன்பங்கெடும்.—விட்டு அகலும் துறவுக்கு-(குடும்பத்தை) விட்டொழியுஞ்சந்நியாசத்திற்கு—விராகம் காரணம் அன்றி வேடம் அன்று-விராகங்காரணமேயல்லாமல், (காஷாயவஸ்திரதாரணமுதலிய)வேஷங்காரணமன்று.—எ-று.

அங்கு—ஆங்கு என்னும்அசைநிலையிடைச்சொற்றிரிபு.

"நீசங்கித்த சங்கைநன்று." என்றது, துறவறமடையாதவரும், சுத்திராதியரும் ஞானப்ரயப்பியாசத்திற்கு அருகரல்லரென்னும் பதியாவசனத்தால் ஞானசாஸ்திரத்திற்புகா திருப்பவருடைய பெருஞ்சந்தேகத்தைப்போக்கப் புகச்செய்தது ஞானமாயில்லாவல அநாத்தகியர் தமிஆனந்தப்பிராப்திருமமான மோட்சமடையுமாமெனுமுபத்தானதலால்

[விராகம் நவகைத்தென்றும், அவற்றின் இலக்கணம் இன்னதென்றுங்கூறுகின்றார்.]

மந்தமுந்தீ விரமுந்தீ விரதாமு மெனமூன்று வகைவி ராகம், வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்தவரும் விராக மந்தம், இந்தவுட லளவுமனை தனம்வேண்டா மெனவிட்டற் றீவிரமென் பார்கள், அந்தனுலகா மித்தனையும் வேண்டேமென வி டலதுதீ விரதாமா மறிந்திடாயே. (௧௫௯)

(இ-ள்) விராகம்-வைராக்கியமானது—மந்தமும், தீவிரமும், தீவிரதரமும்—என மூன்று வகை-எனமூவகையாம்.— (அம்மூவகையுள்,) வெம் துயரம் வரும் பொழுது-(புத்திரதாரதனாதிகணசித்துப்போனதனால்) கொடிய துக்கமுண்டாகும்பொழுது—குடும்பத்தை வெறுத்து வரும் விராகம்-(அத்துக்கஞ்சகிக்கமாட்டாமல் இச்சம்சாரம் மகா கொடியது இதனைச்சுடவேண்டுமென்று அக்காலத்தில்மட்டும்) குடும்பத்தையுவர்த்துவரும் வைராக்கியம்—மந்தம்-மந்தவிராகமாம் —இந்த உடல் அளவும்-(சொற்பபுண்ணியத்தால்) இத்தேகமுள்ளளவும்—மனை தனம் வேண்டாம் என விடல்-தாரதனமுதலியசம்சாரம் நமக்குவேண்டாமென்றுவெறுத்துவிடுகின்ற திடபுத்தியை—தீவிரம் என்பார்கள்-தீவிரவைராக்கியமென்பார்.—அந்தணனே ஊர் மித்தை என விடல்-(மகாபுண்ணியபலத்தால் மீண்டும் ஜநநத்தையுடைத்தான) பிரமலோகமுதலியவையும் மித்தையாகலின், நமக்குவேண்டாமென்று வெறுத்துவிடுதலே—தீவிரதரம் ஆம்-தீவிரதரவைராக்கியமாம் —அறிந்திடாய-(என) அறிவாய் —எ-று (கருக)

[முன்சொன்ன விராகங்கண்மூன்றனுள், மந்தவிராகம் சந்நியாசங்கட்குக் காரணமன்றென்றொழிந்து தீவிரவிராகத்தாலுண்டாகுஞ் சந்நியாசவேறுபாடுகளும், அவற்றின் இலக்கணங்களுங் கூறுகின்றார்.]

பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்களொன்றும் பலித்திடாதே, தீவிரத்திற் குடீசகமும் வகூதகமு மென்றிரண்டு திறங்க ளுண்டாம், தாவிநடந் திடத்திடமி லாதவர்க்குக் குடீசகமுஞ் சக்கங்க ளெங்கும், மேவிநடந் திடத்திடமுள் ளவர்க்குவகூ தகமுமென விதித்தார் மேலோர். (ககo)

(இ-ள்) பாவி மந்தவிராகத்தில்-பாவியினது மந்தவைராக்கியத்தில்—சந்நியாசங்கள் ஒன்றும் பலித்திடாது-(நால்வகைச்சந்நியாசங்களுள்,) யாதொருசந்நியாசமுஞ் சித்திக்கமாட்டாது —தீவிரத்தில்-தீவிரவைராக்கியத்தில்—குடீசகமும் வகூதகமும் என்று இரண்டு திறங்கள் உண்டாம்-குடீசகம், பகூதகமென்றுசொல்லும் இருவிதசந்நியாசங்களுளவாம்:— [இனி அவற்றின் இலக்கணங்கூறுகின்றார்.] தாவி நடந்திடத் திடம் இலாதவர்க்குக் குடீசகம் - தாவி யாத்திரை

முதலியவைசெய்யச் சத்தியில்லாதோர்க்குக் குடீசகமும்,—சகங்களெங்கும்-உலகங்களிலெவ்விடத்தும்—மேவி நடக்கிறடத் திடம் உள்ளவர்க்கு-தாவி யாத்திரைமுதலியசெய்யச் சத்தியுள்ளோர்க்கு—பகூதகமும் என-பகூதகமுமுரியதென்று—விதித்தார் மேலோர்-விதித்தனர்பெரியோர்.—எ-று.

துக்கம பாவப்பலமாகலின், அதனுலடையப்படும் மந்தவிராகமுடையவனை,"பாவி." எனறும்,மயானவைராக்கியம்போலும்,இராம்யதாமானந்தரவைராக்கியம்போலும் மந்தவிராகம உடனே மாறுதலால், 'பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்களொன்றும் பலித்திடாது." என்றுங்கூறினர்.

"இந்தவுட லனவுமினை தனமவேண்டா மெனவிடறீ விரவிராகம." என முன்னேகூறினதனுல் அதுகாரணமாயுளதாகும் குடீசகம், பகூதகங்கள் மறுமைப்பயன்குறித்ததென்றும், கர்மசந்நியாசங்களென்றுமறிக. (௧௰)

[தீவிரதரவிராகங்காரணமாக உளவாகுஞ்சந்நியாசங்களை இப்போது கூறுகின்றார்.]

இருவகைதீ விரதரத்து மஞ்சனென்றும பரமஞ்சனென வறுஞ் சொல்வர், வருமஞ்ச னுக்குமுத்தி சத்தியலோ கத்தனறி வாரா தென்பார், பரமஞ்ச னுக்குமுத்தி யிவ்வுலகின் ஞானத்தாற் பலிக்கு மென்பார், இரமருவும் பரமஞ்சன் றனுமிரு வகையாகுஞ் செப்பக் கேளாய். (௧௰௧)

(இ-ள்) தீவிரதரத்துமட-தீவிரதரவைராக்கியத்துமட— அஞ்சனெனறும பரமஞ்சன் எனறும-ஹம்சனென்றும், பரமஹம்சனென்றும—இருவகை சொலவர-இருவித சந்நியாசாதிகாரமுடையனறு சொலலுவர்,—(அவவிரணடில)வரும் அஞ்சனுககு-வாராநின்ற ஹம்சசந்நியாசமுடையோனுக்கு—முத்தி-மோட்சமானது— சத்தியலோகதது அன்றி வாராது எனபார-பிரமலோகத்தில் வருமேயன்றி (இந்தலோகத்தில்) வாராதென்று சொல்லுவர்.—பரம அஞ்சனுக்கு-பரமஹம்சசந்நியாசமுடையோனுக்கு—முத்தி-மோட்சமானது—இவ்வுலகில ஞானத்தால் பலிக்கும் என்பார்-இவவுலகத்திலேயே தத்துவஞானத்தால் வாய்க்குமென்றுகூறுவர்,—இரம்மருவும்-திட!விராகமு

ய், திவிரசிஞ்ஞாசையும்) பொருந்தாநிற்கும்—பரமஅஞ்சன் தானுமப- பரமஹம்சனும்—இருவகை ஆகும்-இருவிதக்கூறுபாடுடையசந்நியா முடையவனுயிருப்பன; — செப்பக் கேளாய்-அவ்விருவகைச்சந்நி யாசங்களினுமமும், இலக்கணமும் இனிக்கூறக்கேட்பாய்.—எ-று.

பிரமலோகவிச்சையால் முமுட்சுத்துவமிலலாவிடில் ஹம்சனெ றும, இழ்ப்போனஅநந்தஜநநங்களிற்செய்துவந்த புண்ணியபுஞ்சபரி பாகவசத்தாலுண்டான சித்தசுத்தியினுன் முமுட்சுததுவமுண்டாயி ருநதால நேரேஞானசாதனமான பரமஹம்சசந்நியாசமுடையவனெ னறுஞ் சொலலப்படுமென்றறிக. (கக௧)

[பரமஹம்சசந்நியாசததின்கூறுபாடான சந்நியாசங்களி னுமமும, உடையோாஇலக்கணமுங்கூறுகினறாா.]

சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டு போகளவ ரிற்சிஞ் ஞா சு, மெயஞ்ஞான பூமியின்முன் மூன்றுபூ மியுண்டகரும வி வேகியானுன் சுஞ்ஞான வானெனபோன் சீவன்முத்தி ய டைநதிருககுந தூயமேலோன், அஞ்ஞான மகலுமநதச் சிஞ் ஞாசு மிருவகையா மதுவுங் கேளாய். (ககஉ)

(இ-ள்) (பரமஹம்சசந்நியாசமுடையோரும்) சிஞ்ஞாசு ஞான வான-சிஞ்ஞாசெனறும், ஞானவானென்றும்—இரண்டு பேர்கள்-இ ருவித(பேத)முடையராயிருப்பா;—அவரில்-அவ்விருவருள், — சிஞ் ஞாசு-சிஞ்ஞாசென்பவன—மெய்ஞ்ஞான பூமியில்-தததுவஞான பூ மிகளுள்,—முன மூனறு பூமியுள் நடககும-முனனவையாகிய (சுபே சசை, விசாரணை, தநுமானசியென்னும) மூன்றுபூமியப்பியாசததிற் செலலும—விவேகி ஆனுன-விவேகியாம். — சுஞ்ஞானவான என் போன-நலல ஞானவானெனறுசொல்லப்படுவோன — சீவன்முததி அடைந்து இருக்கும-சீவன்முததியையடைநதுள்ள—தூய மேலோ ன-சுததனுனபெரியோனும்.—அஞ்ஞானம் அகலும்-அஞ்ஞானம் நிர மமாகநீங்கப்படும்—அந்தச் சிஞ்ஞாசும்-அச்சிஞ்ஞாசுவினபாகுபாடும —இருவகை ஆம்-இருவிதமாகவிருக்கும்;—அதுவும் கேளாய்-அவ்வி ருவகைப்பாகுபாட்டையுங்கேட்பாயாக.—எ-று.

தன்னையறிய இச்சிப்பவன், "சிஞ்ஞாசு." தன்னைப்பிரதிபந்தர ஹிதமாயறிநதவன், "ஞானவான்." என்க.

"அஞ்ஞானமகலும்" என்றதை, "மாறாத வஞ்ஞான முழுதுங் கலைவதுகூறின்." என்னும் சொரூபானந்தவுபநிடதத்தின், ௫௰-ம் செய்யுளாலறிக. (௧௬௨)

[சிஞ்ஞாசுக்களின் பாகுபாடான இருவகைநிலைமையின் இலக்கணங்கூறல்.]

பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளா யிருந்தடைவர் பரம ஞானம், அந்தணர்மன் னவர்வணிகர் சூத்திரரா யிருந்துசில ரடைவர் ஞானம், இந்தவகைச் சாத்திரத்து முலகத்து நடப்பதுகண் டிருந்து மைந்தா, சிந்தனையின் மயக்கமென்னே சுருதியுத்தி யநுபவத்தாற் றெளிந்தி டாயே. (௧௬௩)

(இ-ள்) சிலர்-சிலபேர்—பந்த மனை துறந்து-(மமதாபிமானத்தால்) பந்தரூபமான மனைவி, புத்திரர், தனங்களை (பிரைஷமந்திரோச்சாரணபூர்வகமாக) சந்நியாசித்து—அதிதிகள்* ஆய் இருந்து-(தண்டதாரணாதியாச்சிரமரூபமான) யதிகளாய் (குருவையடைந்து) நின்று—பரமஞானம் அடைவர்-(ஞானபூமியை அப்பியசித்துப்) பிரமஞானமடைவர்.—சிலர்-(யாதாயினும் ஓர் விக்கினத்தால் பிரசித்தமான வாக்கியசந்நியாசஞ்செய்துகொள்ளப் பிராரப்தமுடையாரான) சிலபேர் — அந்தணர் மன்னவர் வணிகர் சூத்திரர் ஆய் இருந்து-பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரராய் (மனைவி புத்திராதியரோடு கூடித் தத்தம்வருணத்திற்குரிய தருமங்களைச்செய்துகொண்டு மேன் மேற்சாந்தத்தைக்கொடுக்கத்தக்கனவான காமபலத்திலிச்சையைமாத்திரம்விட்டதான மானசசந்நியாசத்தையுடையராய்க் குருவையடைந்து) நின்று—ஞானம் அடைவர்-(ஞானபூமியப்பியாசத்தால்)பிரமஞானத்தையடைகிறார்.—இந்தவகைச் சாத்திரத்தும் உலகத்தும் நடப்பது கண்டு இருந்தும்-இந்தப்படி சாத்திரங்களிலும், உலகின்கணும் (முறையே) பிரதிபாதிப்பதையும், நடப்பதையும் அறிந்திருந்தும்—மைந்தா-மைந்தனே—சிந்தனையில் மயக்கம் என்னே-(சிலருடையபிராந்திவசனத்தால் உனது மனதின்கண் மயக்கமுண்டானது) என்னே! — சுருதி யுத்தி அநுபவத்தால் தெளிந்திடாய்-சுருதியுத்தியநுபவங்களினாலே இச்சந்தேகமொழிந்து வித்தியாசத்தையடைதி.—எ-று.

---

* அதிதி—பரதேசி.

எனனே என்பது, அதிசயஇரக்கச்சொல.

இவவாறு நானகுவிதமானசநநியாசஙகள் பராசராஸமிருதியிற் கூறபபட்டிருககின்றன.

"இல்லாளுங் குடும்பமவிட்டுச சநநியா சமபுகுநதே காங்கி யானே, ரலலாமன் முததிபெறு ரென்றுசிலா சொலுமயக்க மகற்றுவீ ர." எனறு, கருள-ம செய்யுளிற சிட்ஞெட்சேபிததபடி உலகினகட் பெருமபாலும மயககததிறகுககாரணமாயுள்ள ஆடசேபததிறகு விருததிப்பிரபாகரகிரநதததிற சமாதானஙகூறியிருபபதையும இஙஙன ம உதாரணமாக எடுததுக்காட்டுதும.

(உகரு) ஓாகிரநதகாராமதம

சநநியாசவிதாயகமான வெகுவாககியஙகளிற பிராமணபதமிருபபதால, பிராமணாமாததிரததிறகுச சநநியாசவதிகாரமிருக்கிறது, சநநியாசமினறிக்கிரகஸதாமுதலியோருக்குப பிரமவிசாரததிற்கவகாச மிலலை, ஆகலின, சநநியாசததிலும, அபபடியே பிரமசிரவணததிலும க்ஷததிரிய வைசியாககும அதிகாரமிலலையெனபது.

(உகசா) மறறோா கிரநதகாராமதம

சநநியாசததிற கேவலமபிராமணர்ககு அதிகாரமுளதேனும பிரமசிரவணத்திலு க்ஷததிரியவைசியாககும அதிகாரமுளது; ஆயினும, ஜனமாநதரசமஸ்காரததால எவவுததமபுருடாககு விடயஙகளிற் றினததுவமுதலியதோடமுணடாகவிலலையோ அபபடிபபடடசததபுததியுடையோாக்குச சந்நியாசமினறியே ஞானமுணடாகாநிறகும; இக்காரணததால, கிரகஸ்தாசசிரமததிலே அநேகராஜரிஷிகள பிரபவிததென றுசொலலபபடடிருக்கினறனரெனபது.

(உகஎ) வேறுசிலா

எபபடிப்பிரமசிரவணாதிகளில க்ஷததிரியவைசியாக்கு அதிகாரமுளதோ அப்படிச சந்நியாசததிலும க்ஷத்திரியவைசியாககு நிஷேதமிலலை ஞாஞேதயத்தால கருததருததுவ, போக்துருததுவபுததியும, அப்படியே ஜாதிஆச்சிரமவபிமானமும் அபாவமாகாநிற்கும்; கருததருததுவ போக்துருததுவபுத்தியனறியும, ஜாதிஆச்சிரமஙகளினபிமானமன்றியும, கருமாதிகாரஙகூடாமையின, சாவகர்மபரித்தியாகபூரவகமாக அக்கிரிய, அசங்க ஆனமசொருபததோடு ஸ்திதிரூபமான

வித்துவத்சந்நியாசத்திலும் க்ஷத்திரியவைசியர்க்கு அதிகாரமுண்டு; கேவலம் விவிதிஷாசந்நியாசத்தில் அதிகாரமில்லையென்பர்.

(உகஅ) வார்த்திககாரரான சுரேசுராசாரியர்மதம்:

விவிதிஷாசந்நியாசத்திலும் க்ஷத்திரியவைசியர்க்கு அதிகாரமுண்டு அநேகசுருதிவாக்கியங்களில் பிராமணர்க்குச் சந்நியாசஞ்சொல்லியிருந்தாலும் சந்நியாசவிதாயக ஜாபாலசுருதியில் பிராமணபதமில்லாமலே கேவலம்வைராக்கியசம்பத்தியால்சந்நியாசஞ்சொல்லியிருக்கின்றது; ஆதலால், அநேகசுருதிவாக்கியங்களில் துவிஜர்*கட்கு உபலக்ஷணமாகப் பிராமணபதமுள்ளது; ஸ்மிருதியிலோவென்றால், 'ப்ராஹ்மண: க்ஷத்ரியோவாபி வைஸ்யோவா ப்ரவ்ரஜேத்க்ருஹாத் । த்ரயாணாம் வர்ணாநாம் வேதமதீத்ய சத்வார ஆஸ்ரமா: § (பிராமணக்ஷத்திரியோவாபி வைசியோவா பிரவிருஜேத்கிருகாத், த்ரயாணும் வர்ணாநாம் வேதமதீத்யசத்வார ஆசிரமா:) எனனும் வசனமிருப்பதால் க்ஷத்திரியவைசியர்க்குச் சந்நியாசத்திலதிகாரம் உண்டென்பது.

(உகக) வேறே ஒருகிரந்தகாரர் மதம்:

சந்நியாசவிதாயக சுருதிவாக்கியங்களிற் பிராமணபதம் உண்டு; அதற்குத் துவிஜா மாத்திரத்திற்கு உபலக்ஷணமுண்டென்பதிற் பிரமாணமில்லை. ஜாபாலசுருதியில் பிராமணபதமில்லையாயினும், அநேகசுருதியனுசாரத்தால் அங்கேயும் பிராமணகர்த்தாவுக்கு அத்தியாகாரம்*உண்டு; ஆகவின், க்ஷத்திரியவைசியர்க்குச் சந்நியாசத்திலதிகாரமில்லையாயினும், அநேகஸ்தானத்தில கிரகஸ்தரான இராஜாக்கள் ஞானவான்களாயிருந்தனரென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றனர், ஆகவின், பிராமணர்க்குப் பிரமவிசாரத்திற்குச் சந்நியாச

* துவிஜா—மூவருணத்தர்.

§ ப்ராஹ்மண: × க்ஷத்ரிய: = அந்தணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன் இம்மூவரும், கிரகஸ்தாசிரமத்தைவிட்டு வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தையடைந்து காட்டுக்குப்போகவேண்டும். இம்மூன்றுவருணத்தரும் வேதம் கற்றுக்கொள்ளலாம். இவர்க்கு பிரமச்சரிய, கிரகஸ்த,வானப்பிரஸ்த,ஸந்நியாசமென்னும் நான்காச்சிரமங்களுமுண்டு.

* அத்தியாகாரம்—அவாய்நிலை: அது ஒருசொல் மற்றொருசொல்லை அவாவிநிற்றல்.

ம அங்கமாம்; சந்நியாசமின்றிக் கிரகஸ்தாதி ஆச்சிரமத்திலுள்ள பி ராமணர்க்குப் பிரமவிசாரத்திலதிகாரமில்லை சந்நியாசியாகிய பிரா மணனுக்கே பிரமவிசாரத்தில் அதிகாரமுண்டு. க்ஷத்திரியவைசியர்க ளுக் சந்நியாசமின்றியே பிரமவிசாரத்தில் அதிகாரமுண்டென்றுரூப பலேணமே. என்னை? சந்நியாசவிதாயகவசனத்திற் பிராமணபத மிருத்தலினென்க. க்ஷத்திரியவைசியர்க்குச் சந்நியாசத்தின் விதியி லலை ஞானமகாமனுக்கு ஞானமசிரவணத்தின் அபாவஞ்சொல்லுகை பொருந்தாது, இதனன், க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்கு ஞானத்தினுபயோ கியான அதிருஷ்டமானது கேவலங்கருமத்தினலேயே உண்டாகா நிற்கும். சந்நியாசஜந்நியமான அதிருஷ்டத்தினபேட்சை க்ஷத்திரி ய, வைசியர்க்கு ஞானத்திலில்லை; இதனற்றான் கீதையிலும், "கரத லா லரசன சனகனே முதலோர கருமமோ டொழுகியே யனறே, போதரா யுலகம புக்கது." என்றிவ்வாறு பரமேசுரர்கூறியிருக்கின்ற னர் இவ்வாக்கியத்தில், "போதராய." எனபதற்கு, அந்தக்கரணத்தி னசுத்தி அல்லது, ஞானம என்றுபொருள். பாஷ்யார்த்தமு சந்நியா சரகிதமான கேவலம கருமத்தால அந்தக்கரணசுத்தியை ஜனகாமு தலியோர் அடைந்தனர்; அல்லது, சந்நியாசரகிதமான கேவலங்கரு மத்தால ஞானபிரதிபந்தகங்கிவிர்த்திவாயிலாகச் சிரவணத்தால ஞா னத்தையடைந்தனரெனபது, இவவிருவகையாலும க்ஷத்திரிய, வை சியர்க்குச் சந்நியாசநிரபேட்சமான கேவலங்கருமமே ஞானப்பிரதி பந்தகமான பாவநிவிர்த்திக்கேதுவாயிருக்கிறது. பிராமணர்க்குச் ச ந்நியாச சகிதமானகருமத்தால ஞானபிரதிபந்தகமான பாவநிவிர்த் தியுளதாம. சிரவணத்திறகங்கம சந்நியாசமாமெனனும இபபட்சத் திலும சந்நியாசம பிராமணர்களின்சிரவணத்திறகே அங்கமாம க்ஷத் திரிய, வைசியரின சிரவணத்திறகு அங்கமன்று. பின்னையோ ப லாபிலாஷையும, குரோதாதிதோஷங்களும இலலாமல ஈசுரார்ப் பணபுத்தியோடுசெய்யும தத்தம வருணசிரமதருமாநுஷ்டானத் தோடுகூடிய கரும அவகாசகாலத்தில சிரவணத்தினலேயே க்ஷத்தி ரிய, வைசியர்க்கு ஞானமுண்டாகும். சாவதா விதத்தையினுபயோகி யானகருமத்திலும, சிரவணத்திலும அதிகாரமுண்டு. என்னை? பி ராமணரைப்போல ஞானேச்சை க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்குஞ்சமமாம. பலத்திலாசையிச்சித்தவனுக்குச் சாதனத்தில் அதிகாரமுண்டு. ஆதலா ல, ஞானமகாமரான க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்கு வேதாந்தசிரவணத்தில் அதிகாரம் உளதென்பது.

(கூ00) மற்றோர்கிரந்தகாரர் மதம்.

மநுஷ்யமாத்திரத்திற்கு ஆன்மவிருப்பம் பொருந்தியிருப்பதால் க்ஷத்திரிய, வைசியர்போல ஞானேச்சையின் சத்பாவத்தால் சூத்திரர்க்கும் சொல்லியவாற்றால் வேதாந்தசிரவணத்தின் அதிகாரமுண்டாகவேண்டியதேயாயினும், சூத்திரர்க்கு உபதேசங்கூடாதென்று நிஷேதித்திருப்பதால் சர்வதாஉபதேசரகிதபுருடர்க்கு விவேகாதிகூடாமையின், ஞானேச்சைகூடாது. அப்படியே சூத்திரர்க்கு யக்ஞாதிகருமங்களும் நிஷேதித்திருப்பதால் வித்தையினுபயோகியான கர்மத்தினபாவத்தால் அவர்க்கு ஞானஹேதுவான சிரவணத்தினதிகாரமில்லையென்பது.

(கூ0க) வேறொருகிரந்தகாரரது மதம்.

உபநயனபூர்வகமாக வேதாத்தியயனஞ் சொல்லியிருக்கிறது. சூத்திரர்க்கு உபநயனஞ்சொல்லவில்லை ஆதலால், வேதசிரவணத்திலோ சூத்திரர்க்கு அதிகாரமில்லை; அப்படியானாலும், *ஶ்ராவயேச்சதுரோ வர்ணாந்। என்பது முதலியவசனத்தால் இதிகாசபுராணாதிகளின் சிரவணத்தில் சூத்திரர்க்கும் அதிகாரமுண்டு. பூர்வஞ் சூத்திரர்க்கு உபதேசநிஷேதஞ்சொல்லியிருத்தற்கு அபிப்பிராயம்: வைதிகமந்திரத்தோடுகூடின யக்ஞமுதலியகருமவுபதேசம் சூத்திரர்க்குச்செய்யற்க; அப்படியே வேதோக்த பிராணாதியுபாசனையைச் சூத்திரர்க்கு உபதேசஞ்செய்யற்க என்பதாம்.

உபதேசமாத்திரத்தை நிஷேதிக்கவில்லை, உபதேசமாத்திரத்தை நிஷேதித்திருக்கிறதென்றால், தர்மசாஸ்திரத்தில் சூத்திரஜாதியின் தர்மநிரூபணம் நிஷ்பலமாய்விடும். வித்தையினுபயோகியான கருமத்தினபாவத்தால் வித்தையில் அதிகாரமில்லையெனச் சொல்வார்களாயின், அதற்குச்சமாதானம்: சாதாரணம் அசாதாரணமான சகலசுபகருமங்களுக்கும் வித்தையினுபயோகமிருக்கின்றது.

சத்தியம், அஸ்தேயம், க்ஷமை, சௌசம், தானம், விஷயத்தினவிழுக்கை, பாகவதநாமோச்சாரணம், தீர்த்தஸ்நானம், பஞ்சாக்ஷரமந்திரராஜாதிகளின் ஜபம் இவைமுதலிய சகலகுணங்களின் சா

*ஶ்ராவ × வர்ணாந் = நான்குவருணங்களையுங் கேட்பிக்கலாம்.

தாரணதருமங்களிலும், அப்படியே சூத்திரகமலாகரத்திற்சொன்ன சதுர்வருணங்களின் அசாதாரணதருமத்திலும் சூத்திரர்க்கு அதிகாரமுண்டு; அக்கருமங்களின் அநுஷ்டானத்தால் அந்தக்கரணசுத்திவாயிலாக வித்தையின்பிராப்திகூடும். ஆகலின், இதிகாசபுராணாதிகளின்சிரவணத்தால் விவேகாதிகள்பொருந்தாநிற்பதால் சூத்திரர்க்கும் ஞானேச்சையுண்டு; ஆகலின், வேதத்திற்குப்பின்னமான அத்தியாத்மகிரந்தங்களின்சிரவணாதிகளிற் சூத்திரர்க்கும் அதிகாரமுண்டு. பாஷ்யகாரரும், பிரதமாத்தியாயத்தின் திருதியபாதத்தில் உபநயனபூர்வகமாக வேதத்தின் அத்தியயனஞ்சொல்லியிருக்கிறது. சூத்திரர்க்கு உபநயனமின்மையின், வேதத்தில் அதிகாரமில்லை; ஆயினும் புராணாதிகளின்சிரவணத்தால் சூத்திரர்க்கும் ஞானமுண்டாய்விடில், ஞானசமகாலத்திலேயே சூத்திரர்க்கும் பிரதிபந்தரகிதமாக மோட்சமுண்டாகாநிற்கும் எனக்கூறியிருக்கின்றனர்; இவ்வாறன பாஷ்யகாரருடையவசனத்தினாலும் வேதத்திற்குவேறான ஞானவேதுவாகிய அத்தியாத்மகிரந்தத்தின்சிரவணத்தில் சூத்திரர்க்கு அதிகாரமுண்டு.

(௧௦௨) ஜன்மாந்தரசமஸ்காரத்தால் அந்தியஜாதிகட்கும் சிஞ்ஞாசையுண்டாய்விடில் பௌருஷேயவசனத்தால் அவர்கட்கும் ஞானமுண்டாகிக் காரியத்தோடுகூட அவித்தையின் நிவிர்த்திரூபமான மோட்சமுண்டாய்விடும்.

ஆகலின், வேதாநுசாரிகளைப்போலச் சகலமநுஷ்டர்க்கும் தத்துவஞானத்தின் அதிகாரமுண்டு. ஆன்மசொரூபத்தின் யதார்த்தஞானத்தைத் தத்துவஞானமென்பர். ஆன்மஹீனமாய ஓர்சரீரமுளதாயின், அதற்கு ஞானத்தின் அநதிகாரமுண்டு, ஆகலின், ஆன்மஞானத்தின் சாமர்த்தியம் மநுஷ்யமாத்திரத்திலுண்டு.

(௧௦௩) ஆயினும், எந்தச்சரீரத்தில் தெய்வசம்பத்துண்டோ அதற்குத் தத்துவஞானமுண்டாகாநிற்கும், அசுரசம்பத்திற் றத்துவஞானமுண்டாகமாட்டாது.

அபூதங்களிலும் தயை, க்ஷமை, சத்தியம், ஆர்ஜவம்,* சந்தோஷாதிகளான தெய்வசம்பத்தின் பிராப்தி பிராமணரிடத்திலுண்டு. க்ஷத்திரியர்க்குப் பிரஜைகளைப்பாலனஞ்செய்யும்பொருட்டுப் பிரவிர்த்திரூபமுண்டாவதால் பிராமணரினும் கிஞ்சித்து நியூனமான

* ஆர்ஜவம்=சிரத்தையோடுகேட்பவனிடத்து நிச்சயித்தபொருளை மறையாமை.

தெய்வசம்பத்து அடையப்பட்டிருக்கிறது. தருமபுத்திரரால் பிரஜா சம்ரக்ஷணத்தின்பொருட்டுத் துஷ்டப்பிராணிகளை இம்சிப்பது அஹிம்சையாம், ஆதலால், தெய்வசம்பத்தின் அசம்பவமில்லை.

அப்படியே வைசியர்க்கும் கிருஷி, வாணிச்சியமுதலியசரீரவியாபாரம் க்ஷத்திரியரைப்பார்க்கிலும் அதிகமுண்டாவதால் ஆன்மவிசாரத்திற்கு அவகாசங்கூடாமையின், அவர்க்குச்சாமர்த்தியங்கூடாமலிருக்கிறது. அப்படியானாலும் எத்தனையோபாக்கியசாலிகளான வைசியர்க்குச் சரீரவியாபாரமில்லாமலே சகலவியவகாரங்களின் நிர்வாகமுமுண்டாகாநிற்கின்றது. அவர்கட்குத் தெய்வசம்பத்தின் பேறுருவானசாமர்த்தியங்கூடும். எவ்வாசிரியாமதத்தில் க்ஷத்திரிய, வைசியர்க்குச்சந்நியாசத்தின் அதிகாரமுண்டோ அவர்மதத்தில் அநாயாசமாகவே தெய்வசம்பத்துகூடும். சதுர்த்தவருணத்திலும் அப்படியே அந்தியஜாதிகளிலும் தெய்வசம்பத்து துர்லபமாயினும் கர்மபலம் அநந்தவிதமாம்; ஆகலின், ஒருவர்க்கு ஜன்மாந்தரத்தின்கர்மத்தால் தெய்வசம்பத்தின்பேறுண்டாய்விடின், புராணாதிகளின்விசாரத்தால் சதுர்த்தவருணத்திற்கும், பாஷாப்பிரபந்தாதிகளின்சிரவணத்தால் அந்தியஜாதிகட்கும் பகவத்பக்தியும், தத்துவஞானப்பேற்றின்வாயிலாக மோக்ஷப்பேறும் நிர்விக்கினமாகவுளதாம்; இவ்வாற்றால், பகவத்பக்தியும், தத்துவஞானத்தின் அதிகாரமும் சகலமனிடர்க்குமுண்டு: இது சாஸ்திரங்களின் நிர்ணயமாமென்று விருத்திப்பிரபாகரத்தின் அஷ்டமப்பிரகாசத்திற்கூறியிருக்கின்றது. (௧௬௩)

(௩௦௪) [௧௬௩-ம் செய்யுளில் இனிவிதியாகக்கூறுவோமென்றவாறே அதனைக்கூறத்தொடங்கிப்புருடனானவன் ஆன்மாவை இவனோநானென்றறிந்தால் பின்னையாருக்குப்போக்கியத்தயாக எந்தப்போகத்தைக்குறித்துச் சரீரதாபப்படுவனென்னும் பிருகதாரணியகசுருதியின் ரூபாயமான இக்லோகத்துக்காரியமும், புண்ணியம் என்றவரும், பாவம் என்றபோய் எனனும் சிந்தனுருபமான பரலோகத்துக்காரியமும் நான்குசெய்யுளாற்கூறுகின்றார்.]

[வேறு]

பிறந்ததுண் டானு லன்றோ பிறகு சாவதுதா னுண்டாம்
பிறந்ததே யில்லை யென்னும் பிரமமா வதுவு நானே
பறந்தது நானென் றாகிற் பிரமமன் றன்று நானே
பிறந்தது பிறந்த தற்ற பிரமமா நானே நானே. (௧௬௪)

(இ-ள்) பிறந்தது உண்டானால் அன்றோ - (முன் ஒன்றிலிருந்து நான்) ஜனித்ததுண்டாயின் அல்லவா— பிறகு சாவதுதான் உண்டாம்-பின்பு (ஒன்றால்) மரிப்பது எனக்குண்டாகும்.—[ஜநநமரணம் உமக்கேனில்லையெனின்;—அதற்குக்கூறுகின்றார்.] பிறந்ததே இல்லை என்னும் பிரமம் ஆவதுவும் நானே-(சகலமும் ஜநநமாதற்கு அதிஷ்டானமாகலின்,) அஜன்மம், அசங்கம் என்று சுருதியாதிகள் கூறும் பிரமரூபமாகிய அப்பொருளும் நானுமே நான்,—ஆகலின், எனக்கு ஜன்மாதிசட்பாவவிகாரங்களின்றென்பது கருத்து. [ஜன்மாதிசட்பாவவிகாரங்கள் உலகிலப்பிரசித்தமாயிருப்பதுமன்றி நீரும் இன்னாருடைய புத்திரன் என்பது பிரசித்தமாகவிருத்தலின், உமக்கு ஜநநமரணமுண்டேயென்று மேலும் சங்கித்தது அதற்குக்கூறுகின்றார்.] பிறந்தது நான் என்றுமில்லை-(பிறப்பு) சகித்தது நானென்று சொல்லப்படுமாயின்,—அந்த நான் பிரமம் அன்று-(ஜன்மாதிவான அவித்தை காமகர்மங்களோடுகூடிச் சம்யோகின்ற அசுத்தவாச்சியமான அகங்காரம் பிரமமன்று;—பிறாததுவும் இறந்த(துவு)மற்ற பிரமம் ஆம் நானே நானே-ஜநநமும், மரணமுமாகியவிகாரமிறந்த(அசங்க) பிரமரூபமாகிய (அகமசப்தலட்சியார்த்தமான) கூடஸ்தனே நான்.—எ-று

துக்காபாவங்கூறத்தொடங்கிப் "பிறந்ததுண்டானாலன்றோ." என்று முன்னே ஜநநத்தையெடுத்து ஜன்மப்பிரஸ்தியந்தரம் சாவவாந்தங்களுந்தோன்றுமென்னவாகலின், அதுநிஷேதமாகவே சாவவாந்தங்களும் நிஷேதமாமென்னுங் கருத்தாலெனக் (கசுச)

[நானென்னுஞ்சப்தத்தின் பொருளை ப்ரசித்தமானவற்றை வெறுப்படுகின்றார்]

நானென்ற பிரமமானால் நானேயா னறியே னென்றால்
நானென்ப தேது பின்னை நம்முடைய புத்தி யென்னில்
தானது மயக்கந் தன்னிற் சாகுமே சாவா தாகி
நானெனா நிறைந்திருந்த ஞானமாம் நானே நானே. (கசுரு)

(இ-ள்) நான் என்ற பிரமமானால் நானே நான்-(துவைதப்ரதாவஸ்தையில், யாதொருகுறிப்பு நிந்தனையுமில்லாமல்) யான்(இருக்கிறேன்) என்றுகூறுகின்ற பிரமரூபமான ஆன்மாவே நான் —அறியேன் என்றால்-(ஜாக்ரத்ஸ்வப்னாவஸ்தையில் ஆன்மாவை) அறியேனென்று சொல்லில்,—பின்னை-பின்னர்—நான் என்பது ஏது-(விசே

யமாக) நான் (தேவதத்தன், நான் எக்ஞதத்தன்) என்றுகூறுவது யாதெனில்—நம்முடைய புத்தி என்னில்-நம்முடைய புத்திதான் அங்ஙனங் கூறுகின்றதென்று சொல்லில்,—அதுதான் மயக்கந்தனில் சாக்ஷிக்கு அப்புத்தி நித்திராமோகத்தில் அபாவமாமே,-- (அங்ஙனம்,) சாவாதாகி நான் என நிறைந்து இருந்த-(சுழுத்தியின்கண்) அபாவமாகாததாய் நானாகநிறைந்திருந்த—ஞானம் ஆம் நானே நான்-ஞானரூபமாகிய ஆன்மாவே நான்.—எ-று.

"நானென்ற." என்று சாமானியமாகக்கூறினதால், நிஜானந்தசுபாவமுள்ள சுகதுக்கங்களினின்றும் நீங்காதவனாகிய ஆத்மசுவரூபமான அவஸ்தையும், "பின்னை." என்றதால், தேவதத்தன், எக்ஞதத்தன் என்பனவும் அருவித்தாம்.

"சாவாதாகி, நானென நிறைந்திருந்த ஞானமாம் நானே நான்" என்றதால், தன்னிடத்துப் போதத்துருத்துவம் நிறைந்திருப்பதைக் குறிப்பித்தனர். (௧௧௫)

[அகம்பதத்தின் இலட்சியார்த்தமான ஆன்மாவைப் பிரசித்தமான அனுபவத்தாற் சுட்டிச் சுழுத்தியில் அநந்தமாயிருக்குந்தன்மையைக்கொண்டு இவ்வாறாயே பிரமமென்று சாதிக்கின்றார்.]

நிறைந்தவா றெந்தவாறு நிலைதெரிக நிலனென் றுமேயல
அறிந்ததாரு சுழுத்தி தன்னி லானந்த மதுவே யாகும்
குறைந்ததற காரந் தந்தான் குவலயந் தன்னி லில்லை
நிறைந்ததே யிந்தவான்மா நிதானமிவ் வறிவு தானே. (௧௧௬)

(இ-ள்) நிறைந்த ஆன்மா எந்த ஆறு-(ஞானரூபமாகிய ஆன்மா) [illegible] யாயிருக்குந்தன்மை எந்த விதத்திலும் — நிலைத்திலென் [illegible] என்றுமேயல-அதிசயமான தன்மையானதில்லையென்று [illegible] யாகில்,— சுழுத்திதன்னில் - சுழுத்தியின்கண் — அறிந்தது - (அஞ்ஞானத்தை) அறிந்திருந்ததாகிய — அது - ஆன்மாவே — ஆனந்தம் ஆகும் - நிரதிசயானந்தரூபமாம். (ஆகையினால், ஆன்மாவே பூரணப்பிரமமாம்.) — [இ [illegible] துணையேயென்னினும்,—உலகில் பிரசித்தமென்றுகூறுகின்றார்.] குறைந்ததற்கு ஆதாரந்தான்-குறைந்திருப்பதற்கு ஆதாரமானது—குவலயந் தன்னில் இல்லை-உலகில் ஓரிடத்திலுங்காணப்படவில்லை.—(ஆகையின்,) இந்த ஆன்

பா நிறைந்ததே-(சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தமாயுள்ள) இவ்வானமா பூர ணந்தான்,—இவ்வறிவுதானே நிதானம்-இப்பரிபூரணப்பிரமசைதந்நி யம்மே சகத்திற்கு ஆதிகாரணமாம்.—எ-று.

லகில் தனதானியாதி சம்பத்துண்டாயிருப்பினும் புத்திரன் இல்லேனெனுங்குறையுள்ளதேற சுகமில்லை புத்திர, மித்திர, களத்தி ராதிகள் நிறைந்திருப்பினும் தனமில்லையெனனுங்குறையுள்ளதேற சுக மில்லை, பிறவும் இங்ஙனம் உலகிற்காணப்படுதலின், "குறைந்தத றகாந்த தந்தான குவலயந் தன்னி லில்லை" என்றார். (௧௬௬)

[ஸ்ரீகாராந்தரமாகஞானமாநந்தவாயிலாற்றன்னிடத்துப் போதத்திருத்துவாபாவத்தைக்காட்டித் தொயத்மித்தையெ ன்னும் சிந்தனுருபமான அத்துவிதாநந்தவாயிலால போ க்கியவபாவத்தையுங் குறிப்பாகவுணர்த்துகின்றார்.]

மனத்தினு லெண்ணித் தானே வந்ததிவ் வுலக மாகும்
நினைத்திடி லநேக லோக நிறபதவ் வறிவி லன்றோ
அனைத்தையுங் கடந்தப் பாலு மந்தமற் றறிவி தாமென்
றெனைத்தனி விசாரித் திட்டா லேகமாய் நிறைந்தோ னானே.

(இ-ள்) இவ்வுலகம்-(ஆகாசமுதற்றேகபரியந்தமான)இப்பிரபஞ் சம்--மனத்தினால் எண்ணித்தானே-மனத்தால்பாவனைசெய்தே--வந்த தாகும்-உண்டானதாம் —நினைத்திடில்-ஆராயின்,--அநேக லோகம் நிறபது-(மனதின்பாவனையாலுண்டான) அநேகவிதவுலகங்களும்(அ வனந்தோடுகூட)நிற்பது--அவ்வறிவில் அன்றோ-(வாயுவசத்தால ச முத்திரத்திலுண்டான தரங்கபேனபுற்புதங்கள்சமுத்திரத்திற்போல னத்திற்குஆதாரமான)அப்பிரமசைதந்நியத்திலல்லவா'—(ஆகலின்,) இது அறிவு ஆம் என்று-(அறிவிலுண்டாகி அறிவிலநிற்கும்)இம்மன முதலா னபிரபஞ்சம் அறிவேயாகுமென்று—எனைத் தனி விசாரித் திட்டால்-(அறிவாகிய)என்னைச் சுத்தமாக(இங்ஙனம்)விசாரித்திடில்,-- அனைத்தையுங் கடந்து-(மனமுதலான)பிரபஞ்சமனைத்தையுங் கடந் து—அப்பாலும்-அதற்குமேலும்—அந்தம் அற்று-முடிவிறந்து—ஏகம் ஆய்-சுவகதாதிபேதரகிதமாய்—நிறைந்தோன் நான்-நிறைந்திருப்பவ னாயினன்.—எ-று.

நான்குசெய்யுளின் அபிப்பிராயம் சீவான்மா, பரமான்மாவென ஆன்மா இருவகைத்தாம்; அவற்றுள், சேதனரூபமான ஆன்மா மூவகைத்தேகத்தோடுகூடத் தாதான்மியத்தாற் சீவனாய்ப்போக்த்ருத்துவத்தையடைந்துளது. சச்சிதாநந்தசொரூபமான பரமான்மா நாமரூபகற்பனைக்கதிஷ்டானமாகலின், அந்நாமரூபங்களோடுதாதான்மியமடைந்து போக்கியத்துவத்தையடைந்துளது. கசுச, கசுரு, கசுசு-ம்செய்யுட்களிற் பிரகாராந்தரமாகச்சொன்ன ஆன்மயாகத்தவாயிலாலும், இந்த-கசுஎ-ம்செய்யுளிற் சொரூபத்தைக்கூறிய அத்துவிதாநந்தவாயிலாலும், முறையே மூன்றுதேகத்தினின்றும், பிரபஞ்சத்தினின்றும் சீவான்மாவையும், பரமான்மாவையும்பிரித்தறியும்பொழுது போக்தா, போக்கியமென்னும் இவையில்லாமற்போதலின், போக்தா, போக்கியங்களின் சம்பந்தத்தால் உளதாகாநின்ற மூவகைச்சரீரங்களின்சம்பந்தமான இகலோகதுக்கமும், அக்கினியிலிட்ட பஞ்சுபோலச் சமுசயரகிதமானபிரமாத்மைக்கியஞானத்தால் சகலசஞ்சிதகர்மங்களும் வெந்துபோனதனாலும், தாமரையிலையிற்சலம்போல அகர்த்திருத்துவஞானத்தால் ஆகாமியகர்மங்களைப்பற்றாமற்போனதனாலும், புண்ணியபாவசிந்தனரூபமான பரலோகதுக்கமும் அபாவமாயினவென்பதாம். (கசுஎ)

(ருoரு) [இனிச் சர்வகாமாப்தியைத்தொடங்கிச் சுவாசேனன்முதல் இரணியகர்ப்பாந்தமான கஉக-ம் செய்யுளில் முன்சொன்ன சர்வாநந்தங்களிலும் ஞானி ஆசையில்லாமல், அருந்தினவனைப்போல வல்லயந்திருப்பதனாலும், தனது தேகத்தின்கண் ஆநந்தாகாரமான புத்திக்குச் சாட்சியாயிருப்பதால் ஆநந்தியாயிருப்பதுபோலச் சுவாசேனன்முதலிய தேகங்களிலும் ஆநந்தாகாரபுத்திக்குச்சாட்சியாயிருப்பதால் ஆநந்தியாயிருப்பதனாலும், சாமவேதத்திற்சொல்லியபடி சர்வான்மபாவத்தால் "சர்வபோக்கியரூபமுநானாகிறேன், சர்வபோக்தாரூபமுநானாகிறேன்" என்னும் அநுபவத்தாலும் சர்வகாமாப்தி ஞானிக்குண்டென்று முன்னூலார் பஞ்சதசியிற்கூறியிருப்பதை இங்கே ஆக்ஷேபசமாதானவாயிலாக-கசுஅ-ம் செய்யுள்முதல் நான்குசெய்யுட்களாற் கூறினார்.]

அந்தவா றிருந்து கொண்டே யானந்த மநுப விக்க
வெந்தவா றிருந்து கொண்டா லெனக்கிது தெரியு மென்னில்
இந்தமூன் றவஸ்தை தம்முளெழுந்திடும் விருத்தி நீக்கில்
அந்தவா றிருந்து நீயு மானந்த மடைய லாமே. (கசுஅ)

(இ-ள்) அந்த ஆறு இருந்து கொண்டு-முன்சொன்னபடி சாக்ஷியாய், அகண்டமாய், ஏகமாய், பூரணமாயிருந்துகொண்டு—ஆநந்தம் அநுபவிக்க-சாக்ஷாத்காராப்தியென்னும் வித்தியாநந்தத்தையநுபவிக்க—எந்த ஆறு இருந்து கொண்டால்-எவ்வாறிருந்தால்—எனக்கு—இது தெரியும் என்னில்-இச்சாக்ஷாத்காராப்திதோன்றுமென்று நீ சங்கிக்கில்,—இந்த மூன்று அவஸ்தை தம்முள்-இச்சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தியென்னும் மூவித அவஸ்தைகளில்—எழுந்திடும் விருத்தி நீக்கில்-எழாநிற்கும் கோர, மூடமுதலிய விருத்திகளை ஒழிப்பாயாகில்,—அந்த ஆறு இருந்து-முன்கூறியவழியேநின்று—நீயும்—ஆநந்தம் அடையலாம்-வித்தியாநந்தம்பெறலாம்—எ-று. (கசுஅ)

[விருத்திநாசவுபாயங்கூறல்.]

வாதனை வசத்தி னாலே வருகிற விருத்தி யெல்லாம்
யாதினா லடக்க லாகு மென்றுதான் விசாரஞ் செய்யில்
போதமா மிராசன் றானாய் புந்தியைம் புலன்க ளெல்லாந்
தூதரா யிருக்கப் பெற்றாற் சகலமு மடங்குந் தானே. (கசுகூ)

(இ-ள்) வாதனை வசத்தினாலே-சம்ஸ்காரவசத்தால்— வருகிற விருத்தி எல்லாம்-(அந்தக்கரணத்தினின்றும்) எழுகின்ற விருத்திகளனைத்தையும்—எதினால் அடக்கல் ஆகும் என்று-யாதோருபாயத்தால், நிரோதித்தல்கூடுமென—விசாரம் செய்யில்-நீ ஆராயில்,—போதம் ஆம் இராசன் தான் ஆய-ஞானரூபமாகிய (ஆன்மதத்துவ)வரசனாகி—புந்தி ஐம்புலன்கள் எல்லாம்-அந்தக்கரணமுடன், ஐவகை ஞானேந்திரியங்களும், கன்மேந்திரியங்களுமாகியவனைத்தும் —தூதர் ஆய் இருக்கப்பெற்றால்-(தனது) ஆளாகவிருக்கப்பெறில்,—(தனதுவசமாக்விருக்கப்பெறில், என்றபடி.)சகலமும் தானே அடங்கும்,—சகலவாசனைகளுந்தானே நிரோதமாம் —எ-று.

இரண்டாம்பாதத்திலுள்ளதான, அசை.

"போதமா மாசன முறையப் புந்தியைம புலனக ளொலகா, நாதா யிருக்கப்பெறறால்." என்றது, "அநதமா கிரியாதவோதாலெ ாதுவென றிடில வணஙகுறும" என்னும் வாசிட்டக்கருத்து.

"விருததி." என்றது, அகநதை, மமதை, காமக்குரோதாதிரூ-பாந்தக்கரணத்தின் பரிணாமஙகள். (௧௬)

[விருததிகசததிறகு இன்னும் அநேகவுபாயங்கூறல.]

விருததிக ளடக்க வின்னம விநோதமாம யோகத தாலெ
துருததிபோ லூது மூசசைச் சகமுட னடக்கி னிறகும
கருததததற்கிலலெ யென்னிற காரண சரீர மாகிய
பெருததநதோ ரவிததை தன்னைப பிங்கிடி லடஙகுந தானெ.

(இ-ள்) விருததிகள அடக்க-விருததிகளையடக்க(வேண்டின,)—இன்னம்-பின்னும்—விநோதம் ஆம் யோகததாலே-(வாசிட்டத்தில், வீதகவ்வியூகனைதயறகூறியிருக்கிறபடி) விநோதமாக (சமயப் ரகுபதேசக, முரக, குமபகம் இயபியயத்தனருடையான) யோகாப்பியாசததால—துருததி போல ஊதும் மூசசை-(சொலலன்)றுருத்தி (நாசித்துவாரவழி) விசாநிறகும்பிராணவாயுவை—சகம் உடன் அடக்கில-அநாயாசமாக நிரோதஞ்செய்யில,—நிறகும்-(வாயுவடங்கினவுடன் ஆகாசத்திறசூனியமடஙகுவதுபோல) விருததிகளடஙகும.—அதறகும் கருதது இலலை என்னில-அவ்வியோகம்பியாசிததறகு விருப்பமிலலையாயின,—காரணசரீரம் ஆகி-(தூலசூக்குமசரீரஙகட்குக்) காரணசரீரமாய—பெருதநது ஓர அவிததைதன்னை-(காடாநதகாரம்போலு) கனததிருப்பதான ஓரவிததையை—பிங்கிடில-நாசஞ்செய்யின —தானே அடஙகும-(உபாதானநாசததால) மேலெழுமபுந்ததனமையடெசியாமலேவிருததிகணாசமாம.—எ-று.

விருததிகடாமும என்றுமபாடமுணடு.

பேரடையளிப்பதாகிய அடையோகமலலாததானமெனபார, "விநோதமாம." என்றார. இதில், "பிங்கிடில்." என்பதும, பினனுருஞ்செய்யுனில, "கனைவது." என்பதும விருட்சத்திறகு வேர்போல விருததிகட்கு அவிததை உபாதானகாரணமானமூலமாகலின், அதனைநககவே விருததிகள நிச்சயமாகநீஙகுமெனறுமபொருளைக் குறிப்பிதது நின்றன.

"காரண சரீரமாகிப, பெருத்ததோ ரவித்தை தனைப் பிடுங்கி டி. வடங்குந் தானே." என்று இவ்வாசிரியர் கூறினதுபோலவே, வாசிட்டத்தில, "உலகமெலாம் பிரமமெனும் பாவனையா லஞ்ஞான மொழிந்துபோனன, மலமுறுவா தனைதோனறு." என்று கூறியிருப்பது காணக   (௧௭௦)

[காரணசரீரத்தைப்போக்குமுபாயம் யாதெனறுடசே பித்து அவ்வுபாயங்கூறுகினறார்.]

காரண சரீரந் தனனைக் களைவதெவ் வாறெனக் கேட்டில
ஆரணம் பொய்சொல லாதே யதன்பொரு ளகத்தி லுய்த்துப
பூரண மாகு மெனமேற புவனங்க டோற்ற மென்று
தாரணை வந்த தாகிற றரித்திடு மவித்தை யெங்கே. (௧௭௧)

(இ-ள்) காரணசரீரந் தனனைக் களைவது-காரணதேகமான அவித்தையைப் போக்குவது—எவ்வாறு என்று ஓதில-எத்தனமையான வுபாயத்தாலென்று ஆட்சேபிக்கில, —ஆரணம் பொய் சொல லாதே-(ஏனைய நூலபோலச) சுருதி அசத்தியஞ்சொலலமாட்டாதே, —(ஆகலின,) அதன பொருள் அகத்தில உய்த்து-(ஏணடு நாநாவான வை அறபமுமிலலை, ஈதனைத்தும் பிரமமல்லவா? எனபனமுதலிய) சுருதியின் அர்த்தத்தை மனத்தினகணணே (திடமாகத) தரித்து—பூரணம் ஆகும் என மேல-பரிபூரணசொரூபமான எனகண — புவனங்கள் தோற்றம் என்று-பிரபஞ்சங்கள் பிரதிபாசமாத்திரமாமென்று —தாரணை வந்தது ஆகில-நிச்சயமவநததாயின,—எங்கே தரித்திடும் அவித்தை-அவித்தை எங்கேயிருக்கும் (பூட்டத்தோடமல நாசமாய விடு)—எ-று.

[நிச்சயம=சமுச்சயத்தினவேறானஞானம]

"பூரண மாகு மெனமேற புவனங்க டோற்றம்." என்றது கண்ணாடியிற பிரதிவிம்பியாகினற நகரமபோலும், அருகினமரங்கள் வாவிசலத்திறபோலுமெனறறிக. சூரியோதயமாயின, அந்தகாரம் ஓரிடத்துங்காணுமலொழிந்துபோவதுபோலச சமுச்சயரகிதமானதிடஞானத்தால ஆவரணரூபமசமான அஞ்ஞானம லேசமுமிலலாமலொழிந்துபோவதால், "தாரணை வந்த தாகிற றரித்திடு மவித்தை யெங்கே." என்றார்.

சமுசயரகிதயாகப் பரிபூரணபிரமானுபூதி யெழவே அவித்தை நிவிர்த்தியாம்; உபாதானகாரணமான அவித்தைநீங்கவே, அநாதிகாலவாசனைகளொழிந்துபோம்; அவையொழியவே, அவற்றின்வசத்தாலெழாநின்றும் விருத்திகள் அடங்கிவிடும்; விடவே, தன்றேகத்தில் ஆநந்தாகாரவிருத்திக்குச் சாட்சியாயிருப்பதுபோலச் சார்வபௌமன்முதலியோர் தேகங்களிலும் ஆநந்தாகாரவிருத்திக்குச் சாட்சியாயிருப்பதால், சர்வகாமாப்தியுளதாமென்பதாம். (௧௭௧)

(ந௦கூ) [இனி கிருதகிருத்தியத்தன்மையைக் கூறுகின்றார்.]

ஆப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால் விலகா ரத்தில
எப்படி கூடுமென்னி லென்னைவிட் டொன்று மில்லை
இப்படி கண்ட வெல்லா மென்மய மென்க னாப்போல
கற்பித மென்று தானே காணுகின்ற சித்து நானே. (௧௭௨)

(இ-ள்) அப்படி இருக்க-முன்சொன்னபடி (பரிபூரணமான என்னை அகங்காராதி, ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சங்கள் தோற்றறவுமாத்திரமென்னுந் தாரணையோடுகூடி) இருக்க—விகாரத்தில் சித்தம் அலைதல்-(பிராரத்தவசத்தாலுண்டாகின்ற லௌகிகமே அல்லது, வைதிகமே யாதானுமொன்று)விடயகாரத்திற் (பிரவிர்த்திக்குங்கால்) சித்தம் விட்சேபப்படுவதால்—எப்படி கூடும் என்னில்-எங்ஙனங்கூடுமென்று சங்கிக்கில்,—என்னை விட்டு ஒன்றும் இல்லை-(அசங்கசித்ரூபமான) என்னைத்தவிர யாதொன்று (பிரபஞ்சமும் சசவிஷாணம்போலும், வந்தியாபுத்திரன்போலும்) இல்லை—[அநுபவகோசரமான பிரபஞ்சத்திற்குச் சசவிஷாணம்போலும், வந்தியாபுத்திரன்போலும் இன்மைக் கபாவத்துவங் கூடாதேயெனின்,—அதற்குக் கூறுகின்றார்.] இப்படி கண்ட எல்லாம்-இங்ஙனம் (பிரத்தியட்சரூபங்களாக்க) காணுகின்ற(பிரபஞ்சங்கள்) அனைத்தும்—என் மயம்-(தரங்கபேன புற்புதங்களெப்படிச் சலமயமோ, கடகமகுடாதிபூஷணங்களெப்படிக் கனகமயமோ அப்படி அகண்டைகரச சச்சிதாநந்தரூபனான) என்மயமாம்,—(அல்லது,) என் கனாப்போல கற்பிதம்-என்னுடைய சொப்பன(ப்பிரபஞ்ச)ம்போல கற்பிதமாம்—என்று-என்று (நிச்சயித்து உபேட்சித்து)—தானே காணுகின்ற-(வாகியமாயும், ஆந்தரமாயுமுள்ள பிரபஞ்சங்களைச்) சுயமே அறியாநின்ற—சித்தே நான்-அசங்கசித்தானமாவேனான்,—எ-று. (௧௭௨)

[இதுவுமது.]

சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற திடம்ற வாதி ருந்தால்
எத்தனை யெண்ணி னாலு மேதுசெய் தாலு மென்ன
நித்திரை யுணர்ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனவே போல
அத்தனை யும்பொய் தானே யானந்த வடிவு நானே. (௧௭௩)

(இ-ள்) சித்து நான்-(அசங்க)சிதானமாவாகியநான் — நிறைந்தோன்-பரிபூரண(பிரம)மானேன் — என்ற திடம்-என்னுமுறுதி— மறவாது இருந்தால்-(பிராமணனுக்குப் பிராமணத்துவம்போல) மறவாதிருக்கின், — (கிருதகிருத்தியனான என்னுடையபுத்தியானது லோகாநுக்கிரகவிச்சையால்)எத்தனை எண்ணினாலும்-எத்துணை(விஷயாதிகளைத்)தியானிக்கினும் (தியானிக்க, அன்றிப் பிரமாநந்தத்தினகணனே லீனமாயினும் ஆகுக,)—எது செய்தாலும்-(சரீரமானது தேவாசசனை, ஸ்நானம், சௌசம், பிடசைமுதலியவற்றில்)யாதுசெய்யினும் (செய்க,வாக்கானது பிரணவஜபம், வேதாந்தசாஸ்திரபாடமுதலியவற்றுள், யாதுசெய்யினுஞ்செய்க)—என்ன-(அவைகளை நானசெய்பவனும், செய்விப்பவனும் அலனாகலின், அவைகளால் எனக்)கென்ன(ஆனி யொன்றுமில்லை)—நித்திரை உணர்ந்த பின்பு-நித்திரையினின்றும் விழித்தபின்னர்—நிற்கின்ற கனவே போல-(பிரயத்தனமில்லாமலே யிதுவுமைதயாகத்தோன்று) நிற்குஞ்சொப்பன(வியவகார)ம்போல—அத்தனையும் பொய்தான்-(காயவியவகாரமான தேவாசசனைமுதலியனவும், வாக்கினவியவகாரமான ஜபமுதலியனவும், மனோவியவகாரமான மூர்த்திதியானாதிகளும் ஆகிய) அவ்வளவுமமித்தியைதான் —ஆநந்தவடிவுநான்-பரமாநந்தபூரணரூபன் நானும் எ-று.

இங்ஙனங்கூறியவாற்றால், எனக்குச்செய்யற்பாலனவனைத்துஞ்செய்துமுடிந்தனவாம் என்பது கருத்து (௧௭௩)

(௫௦௭) இனி பிராப்தப்பிராப்பியத்தன்மை.

[கிருதகிருத்தியத்தன்மையால் திருப்தனானவன் பின்னர், பிராப்தப்பிராப்பியத்தன்மையாற்றிருப்தனாயத் தன் மனத்தில் நிரந்தரம் இவ்வாறுகருதுகின்றனனென்பதைத் தன்மையிடத்துவைத்துக் கூறுகின்றனர்.]

நானென வுடலைத் தானே நம்பினே னநேக சன்மம்
ஈனராய்ப் பெரியோ ராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போது
கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டுசற் குருவி னாலே
நானென வென்னைத் தானே நம்பியீ டேறி னேனே. (௧௭௪)

(இ-ள்) அநேக சன்மம்-(கீழ்ப்போன) அநேகஜன்மங்களில்—நானென உடலைத்தானே நம்பினேன்-யானென்று (சாஸ்திரியங்களாகிய) ரூபங்களானதேகங்களையே (அறியாமையால்) விசுவசித்திருந்தேன்.—(அப்போது) ஈனராய்ப் பெரியோராகி இருந்தவை யெலாம்-இழிந்தோராயும், உயர்ந்தோராயும் இருந்த அவையனைத்தையும்--இப்போது-இப்பொழுது--சற்குருவினாலே-(கிருபாமூர்த்தியான) சற்குருவினாலே—கானலில் வெள்ளம்போலக் கண்டு-கானலிடத்து(த்தோன்றுகின்ற ப்ராதிபாசிக)சலம்போல(ப் பொய்யாகக்)கண்டு—நானென என்னைத் தானே நம்பி-நானென்று(ப்ரத்யகபின்னபரமாத்மாவான) என்னையே விசுவசித்து—ஈடேறினேன்-உய்யப்பெற்றேன்.—எ-று.

இது குருவைவியந்தது (௧௭௪)

[இதுவுமது]

என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேதுபாக் கியமோ காணேன்
நன்னிலந் தனிலெ ழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே
தன்னிய னானே னுத்த ரீயத்தை வீசு கின்றேன்
தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடு கின்றேன். (௧௭௫)

(இ-ள்) என்ன புண்ணியமோ செய்தேன்-எப்படிப்பட்ட (உத்கிருஷ்டமான) புண்ணியங்களை (யான்) செய்தேனோ!—ஏது பாக்கியமோ-யாது அதிர்ஷ்டமோ!—காணேன்-யானறியேன் — நன்னிலந்தனில் எழுந்த-நன்னிலமென்னும் பதியில் (அருளோடுரூபமாக) எழுந்தருளிய--நாரணன் கிருபையாலே-நாராயணதேசிகருடைய (பெருங்)கருணையினாலே--தன்னியன் ஆனேன்-கிருதார்த்தனானேன் —உத்தரீயத்தை வீசுகின்றேன்-வஸ்திரத்தை ஆகாசத்தில் எறிந்துவிளையாடுகின்றேன்;--தன்னியன் நான்-கிருதார்த்தனாயினேன்—இன்னும் தாண்டவம் ஆடுகின்றேன்-மேலும் ஆநந்தக்கூத்தாடுகின்றேன்.—எ-று. (௧௭௫)

[குருவைவியந்து துதித்தல]

தத்துவ ஞானம வந்த சந்தோட வதிச யத்தால
நித்தமா மென்கா ணென்ற நிலைமுனன மேய றிந்த
சத்திய மதனு லன்றே தாண்டவா வென்ற ழைத்தார
அத்தனை மகிமை யுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுந்தாமே.(கஎசு)

(இ-ள்) தத்துவ ஞானம வந்த -(சகலவநாதத்தங்களையுமொழித்து நிஷ்டை)சயானந்தத்தைத் தோபயககவலல)தத்துவஞானத்தாலுண்டான—சந்தோட அதிசயத்தால-விததியாநந்தமேட்டால—நித்தம ஆமென்காண என்ற நிலை-நாடோறும் (இவவாறுநந்த)நடனஞ்செய்யாநிற்பதென்னனுடிகாணயததை — முனனமே அறிநத - திருவடியையடைந்தவனறே திருவுளததினகணணேயுணாநத—சததியம அதனல அனறே-உணமையானசாவஞுஞதவததாலலலவா—தாணடவா என்று அழைததார - தாண்டவாவென்று(காரண)நாமமிட்டு விளிததனா,—(ஆகலின,)அததனை மகிமை உளளோராதாமே-அவவளவுமகிமையுளளவெனதுகுருவே—அனனையும பிதாவும-(எனககுத)தாயுந்தநதையுமாய —எ-று.

"இநதவி டையைபு டயபுறு மேது, தநதைமெ னப்புகமு கினறிலா தககோ, மந்தபி லாதவ கணடமு நபுட, டநதவா தநதைமெனசசமை வுறறா" என்று பிரமகீதையிறகூறியிருப்பதால, இவருமு "அன்னையும பிதாவு ம"என்று குருவையேகூறினமெனககொளக

அன்றியும, "தாயைதாயுமெயததவகையுடையருவுட" என்னுஞ் செயயளாலுமறிக. "தாண்டவ யன" என்பது திருநாமம குருவிற்கு இடபபட்டது (கஎசு)

[இன்னும குருசாஸதிர சிக்ஷைபண்ணுவதை வணங்குதல]

வந்தோ ரிவவா நந்த மகிழ்ச்சியா ருடன்சொல வேணயான
சிந்தையி லெழுந்து பொங்கிச் செகமெலா நிறைந்து தேங்கி
அந்தமில்லாத தாழ்பிற் றபடி குருவே தாந்த
யந்திர மருளு மீசன மலரடி வணங்கி னேனே. (கஎஎ)

(இ-ள்) வந்தது ஓர இவவானந்த மகிழச்சி-(பிரமவித்தையா)

லுண்டானதான ஒப்பற்ற இவ்வித்தியாநந்தத்தின் மகிழ்ச்சியை—ஆருடன் சொல்வேன் யான் - யான் யாவரோடு கூறுவேன்!—சிந்தையில் எழுந்து பொங்கி-புத்திவிருத்தியின்கண் உதயமாகி மேலிட்டு—செகம் எலாம் நிறைந்து தேங்கி-செகத்தனைத்தினும் வியாபித்துப் பூரணமாம்— அந்தம் இல்லாதது ஆயிற்று-கரையிறந்ததாயினது,—அப்படி(அருளும்)-அப்படி (பட்டவித்தியாநந்தத்தை)யருளாநின்றதும—குரு-பிரமநிஷ்டனையும்,—வேதாந்த மந்திரம்-வேதாந்தவாக்கியங்களையும்— அருளும் ஈசன்-(குருரூபமாகவும், வேதாந்தவாக்கியரூபமாகவும் இருந்து) அருளாநின்றதும (சர்வக்ஞசிகாமணியாகிய)ஈசனுடைய—மலர் அடி வணங்கினேன்-மலர்போலுந்திருவடியையும் அணிந்தேன்.—எ-று. (கஎஎ)

(கஎஅ) [சொல்லிவந்தவித்தியாநந்தத்தைமுடிப்பதோடு நூற்பயன்கூறல்]

வித்தியா நந்த மிந்த விதமென விளம்பி னேமே
பத்தியா லிந்த நூலைப் பார்த்தநு பவித்த பேர்கள்
நித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை யறிந்து சீவன்
முத்தியை யடைந்தி ருந்த முனிவர ராகு வாரே. (கஎஅ)

(இ-ள்) வித்தியாநந்தம் இந்தவிதம் என விளம்பினேம்-தத்துவஞான (முதல் ஆவிர்ப்பவியாநின்ற) ஆநந்தம் இந்தப்படி (துக்காபாவம், சர்வகாமாப்தி, கிருதகிருத்தியம், பிராப்தபிராப்பியம்) என (நான்குவகைத்தாயென்று) கூறினேம். — பத்தியால் இந்த நூலை பார்த்து-விசுவாசத்தோடு (கைப்பிடித்தருளப்பட்ட குருவையடைந்து அவர்முகத்திருந்து) இந்நூலை (நன்கு) விசாரித்து—அநுபவித்த பேர்கள்-(இந்நூலின்விடயமான பிரமாநந்தத்தை இங்குக்கூறியபடியே)அநுபவித்தோர்கள்—நித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை அறிந்து - நித்தியமானபுண்ணிய விசேடத்தையுடைய சமாதியின் கூருடத்தை அநுபவித்து—சீவன் முத்தியை அடைந்து இருந்த - சீவன் முத்தியையடைந்து(பிராரப்த)இருந்த--முனிவரர் ஆகுவாரே-முனிவரர்நிகராவர்.—எ-று.

இங்கே, "தருமம்." என்றது, தன்னுவிலாசத்*தோடுகூட அவி

* விலாசம்=காரியசமூகம்.

த்தையநிவிர்த்தித்தற்கு நேரேகாரணமான சாட்சாத்காரத்திற்கு, பிரதிபந்தங்களான மலவிட்சேபதோஷங்களை நிவிர்த்திப்பிப்பதுவாயி லாகச் சாதனபூதமான புண்ணியவிசேஷத்தை.

முனி=மனனசீலர். வரர்=சிரேஷ்டர். இவர் சுகர், நாரதர் முதலியோர் (கஎ௫)

(கOக) [குருவினாஞ்ஞாபலங்கொண்டு இப்பிரபந்தம் முற்றுவித்தேனெனல்.]

ஆரணப் பொருளாம் வித்தி யாநந்தம் விளங்க வேதும்
காரணங் குறைவி லாமற் கைவல்ய நவநீ தத்தைப்
பூரண மாக்க வேண்டிப் பூர்வமா நன்னி லத்தில்
காரண குருநா மத்து நவின்றனா யோகில் வந்தே. (கஎகூ)

(இ-ள்) ஆரணப் பொருள் ஆம்-சுருதியின்பொருளான—வித்தியாநந்தம் விளங்க-(சாதனசதுஷ்டயமுதல) வித்தியாநந்த(பாயந்த)ப அதிகாரிகளுக்கு) விளங்க—காரணம் ஏதும் குறைவு இல்லாமல்-(எடுத்துக்கூறவேண்டிய) காரணங்களுள், யாதொன்றுங்குறைவு படாமல்—கைவல்ய நவநீதத்தை-கைவல்யநவநீத (மென்னுநாமமு)டைய இப்பிரபந்த)த்தை—பூரணம் ஆக்கவேண்டி-சம்பூரணமாகச் (உலகுக்களித்தற்பொருட்டுக் கருணைகூர்ந்து) — பூர்வம் ஆம் நன்னிலத்தில் - பழமையாகிய நன்னிலமென்னும் ஸ்தலத்தின்கண்—காரண குரு - நாராயண (னென்னுந்திருநாமமுடைய) குருவரன்—நாமத்து—யோகில் வந்து-இயான (னென்னும்) காலையில் ஆவிர்ப்பவித்து—நவின்றனன்-அருளிச்செய்தனன்.—எ-று

இங்ஙனங்கூறினதுகொண்டு கல்வி, கேள்விகளானுளதாகிய ஞானத்துப்பத்தியைக்கொண்டு இந்நூல் கூறினனல்லனென்ன அவையடக்கங்கூறினவாறுமாயிற்று. (கஎசு)

(கஅ0) [அநேகஞானசாஸ்திரப்பொருள்களையும் இந்நூலொன்றிலேயே அறியலாகுமெனத்திருஷ்டாந்தமுகத்தாற் கூறுகின்றார்.]

குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புனற் றலைமேற் கொண்டால்
உலகினிற் றீர்த்த மெல்லா முற்றுப் பேறடைவார் போல
நலமையா குங்கை வல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர்
பலகலை ஞான நூல்கள் படித்தஞா னிகளாய் வாழ்வார். ௧௮௦

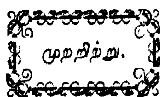
(இ-ள்) குலவு சற்குருவின்-(அகண்டைகரசப்பிரமசொரூபமாய்ப்)பிரகாசியாநிற்குஞ்சற்குருவினுடைய—பாதக் குளிர் புனல்-(ஸ்ரீ)பாத(த்தில்அபிஷேகஞ்செய்த) சீதளதீர்த்தத்தை—தலைமேல் கொண்டால் - சிரசின்மீது (புரோட்சித்துக்) கொள்ளில், — (அப்படிக் கொண்டவர்) உலகினில் தீர்த்தம் எல்லாம் உற்ற பேறு-உலகின் (கண்ணுள்ள கங்கைமுதலியபுண்ணிய) தீர்த்தங்களனைத்திலுஞ் (சென்று ஸ்நானஞ்செய்தோர்) பெற்ற பேறனைத்தும் — அடைவார்போல-(எப்படிப்) பெறுவாரோ அதுபோல—நலமை ஆகும்-(அநாத்தநிவிர்த்தி ஆநந்தப்பிராப்திரூபமான) பயனைக்கொடுப்பதாகிய—கைவல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர்-கைவல்யநவநீத(மென்னுநாமமுடைய) இந்நூலைக்கற்றோர்கள்—பலகலை ஞான நூல்கள்-பலகலைகளாகிய ஞானநூல்களனைத்தையும—படித்த ஞானிகள் ஆய் வாழ்வார்-கற்றுணர்ந்த ஞானிகட்கொப்பாய் வாழ்வார்கள் —எ-று.

இங்ஙனங்கூறினமையின், உலகில் தீர்த்தங்களோ அநந்தம், அவ்வநந்ததீர்த்தத்திலும் ஆடி அவைகளாலவரும் பேறடைதல் யாவர்க்கும் அரிது குருபாதோதகந் தலைமேற்கொள்ளப்பெறில், அவ்வளவிறந்ததீர்த்தப்பேறும் பெறுதலெளிதாவதுபோல, அளவிறந்தஞானநூல்களையுமாராய்ந்து அவற்றின்பொருள்களையறிதல் யாவர்க்குமரிது இக்கைவல்யஞானநூலைக் கற்கப்பெறில், அளவிறந்தஞானநூற்பொருள்களனைத்தையும் இதனாற்பெறுதல் யாவர்க்குமெளிதாகும். ஆகலின், சிறுஞாசையுடையோர் வேதாந்தத்தினுருத்திரூபமான இந்நூலை அவசியங்கற்கவேண்டுமென்பது கருத்து. (௧௮௦)

சந்தேகந்தெளிதற்படலம் முற்றிற்று.

ஆ படலம் ௨ க்கு செய்யுள் - ௨ ௨௯.

கைவல்லியநவநீதம் தத்துவார்த்ததீபவுரை

[இந்நூலாசிரியாமாணாக்கர் இவ்வாசிரியரையும்,
இந்நூலாலடையும அநுபூதியையுந்துதித்தல்]

அன்னைதன் னருளினாலே யகம்புற மன்றி யொன்றாய்
எண்ணமி லகண்டி யாத்தத னிப்பொரு ளதுநா னென்ன
கண்ணில சரீர மாதி நாத்தநி னுபாதி யென்றே
கண்ணதா யனைத்துங் காணக் காட்டினன் ருண்ட வேசன்.

ஆன்ற பதமா மூன்றறகு மதுநீ யானா யெனும்பொருளிற
சான்ற துரியா தீதமெனுந் தடையற நிலைகொண் சைதந்நிய
ம, ஊன்றி புணர்ந்தோர் விகற்பமயக் கொழித்துத் தடையு
மூடறுத்துத, தோன்றித் தானே தானவா துலங்குந் தபகதே
சுவா நுபவம். (உ)

என்னு மாவாக கியநான்கு மிசைக்கும் வித்தியா நந்தம
சொன்ன நாரா யணனபாதந் தொழுது துதித்தோர் தங்கள
றன்றோ, இவன மாணாக கனகுருவாற சந்தே கந்தீரத் திடப
தத்தே, துன்னி நிறைந்து நின்றோக யே பூர்த்த ராகுவரே.

தத்துவ விளக்கத் தாலுஞ் சந்தேகந் தெளித லாலும்
ஒத்திருள் விடாத மாயா வுள்ளிரு ளிரிய வோடும்
சித்தா மொளிவி ளங்கச் செய்துபின் விருத்தி பேதப்
புத்தியா லருமையத்தைப் புரையறத் தெளிவித் தாண்டான.

ஆண்டதே சிகனு மைய ஞான னனந்தன் பாதம்
பூண்டவா ரோபத் தானமுன் பொய்மமயக் காய்வக் தத்தை
மாண்டகல் லபவா தத்தான் மாயத்தரு ளேக்கத் தென்றும
காண்டிட வைத்த ளித்த காரணு போற்றி போற்றி. (௩)

சற்குருவே துணை.

கைவல்லிய நவநீதச்செய்யுள்,

முதற்குறிப்பகராதி.

கைவல்லியநவநீதச்செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி

முற்றிற்று.

கைவல்யநவநீதப்

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்	வரி.	பிழை	திருத்தம்
உக	அ	பிட	பிர
டஅ	கஅ	துவை	தூவை
எo	உஉ	சேன	சேதன
எஉ	கஎ	சத்தியில,	சத்தியில,
எரு	கூ	முவலியவை	முதலியவை,
எஎ	உரு	தயமென	தயமென,
அக	ருஉ	பாதானகாரண	பாதானகாரண
அரு	கூ	அரதகர	அரதகர
கூ	ருஉ	ருடபி	டபி
கூo	உஅ	அவைளி	அவைகளி
கசகூ	டo	டாட அகிவசரய	அகிவசனீய
கககூ	உஎ	இநிசசட	இநிக்சட
கஉo	ருக	பி டாகர	பிடாகர
கசக	உo	[illegible]	[illegible] உணடு
கசரு	சு	தத	[illegible]
கருக	ரு	அத [illegible]	அத்ருத
கருச	கரு	[illegible]	[illegible]
கஎஉ	ருக	ருசமுப	ருமுப
கஅo	டரு	அ பிடசி	அ பிடசி
உஉஎ	கக	[illegible]	[illegible]
உருகூ	ககூ	[illegible]	[illegible]
உகஉ	உரு	இருகதகி [illegible]	இருந்திலனா
உகரு	உo	[illegible]	
உசரு	ரு	[illegible]	[illegible]
உஎகூ	கஅ	[illegible]	
ருஙகூ	உரு	க [illegible]	க [illegible]
ருஉரு	டசு	அ [illegible]	அ [illegible]
ருருகூ	அ	பகதி	பகதி
ருரஉ	உஉ	[illegible] போல	[illegible] போல
ருசசு	உச	[illegible]	[illegible] யயதா
ருசரு	கஉ	[illegible]	[illegible]
ருருஎ	உர	[illegible]	[illegible]
சகரு	கசு	சதுபடயி	சதுபடயி

கைவல்யநவநீதப்

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
அநு-ணி			
கை-கஉ	கக	ஞாயிகை	யாயிகை
பா-மக௫	உ௫	ஞாசுடை	ஞாசையுடை
உ௯	கஉ	சியாலா	சியால
டை	க௬	சியாலா	சியால
௬0	எ	ஆஜ்ஞாயி	ஆகயாயி
டை	டை	ஆஜ்ஞான	ஆகயான
டை	உ௫	ஆஜ்ஞாயி	ஆகயாயி
டை	உ௬	ஆஜ்ஞான	ஆகயான
௬க	க	பாதகரு	[illegible]னரு
[illegible]	[illegible]	[illegible]	உபாம
[illegible]	[illegible]	[illegible]	உபாம
கஉ௯	க	நிறகு[illegible]	[illegible]
கஎஉ	௯க	ருபகம்	பகும்
க௯0	க	செயிறுமெசபவாரு	மெசயிறுஞெசெயவா
உ௯௮	௮	கணடோமோ	கணடோமே
௯0௮	௯௯	அதறகுபாதக மாகாமல்	அதனைப் பாதகமாக பொருந்தாமல்
௯உ0	௬	காகஞா	காகயா
டை	டை	கஞா	கயா
௯உ௯	க	கஞாயி	கபாயி
டை	௫	காகஞாயி	காகயாயி
௯௯க	உ௮	வியவகாா	விகார
௪0௯	௯	ஞாசடை	ஞாசையுடை
௪உ௮	க0	[illegible]	[illegible]
டை	கக	பிரவிரு	பிரவா
டை	உஎ	வானபபிரஸதாசிரம	சநநியாசாசிரம